CLIVE CUSSLER

WALHALLA

biblioteca rao

Viaţa lui CLIVE CUSSLER e aproape similară cu a eroului său, Dirk Pitt. Indiferent dacă a căutat aeronave dispărute sau a condus expediţii pornite pe urmele unor epave celebre, a avut un succes uluitor. Împreună cu echipa sa de voluntari de la NUMA, Cussler a descoperit mai bine de şaptezeci de nave scufundate de importanţă istorică, printre care şi de multă vreme dispărutul submarin confederat *Hunley*. Ca şi Pitt, Cussler colecţionează automobile clasice. Colecţia sa conţine nouăzeci de modele şi este una dintre cele mai rafinate din lume. Cussler îşi împarte timpul între deşertul Arizona şi munţii Colorado.

CLIVE CUSSLER

WALHALLA

Traducere din limba engleză și note
ANA-VERONICA MIRCEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CUSSLER, CLIVE
Walhalla / Clive Cussler; trad. Ana-Veronica Mircea. -
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN 973-576-799-6
I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

Clive Cussler
Valhalla Rising

© 2001 by Sandecker, RLLLP.
All rights reserved

© RAO International Publishing Company, 2005,
pentru versiunea în limba română

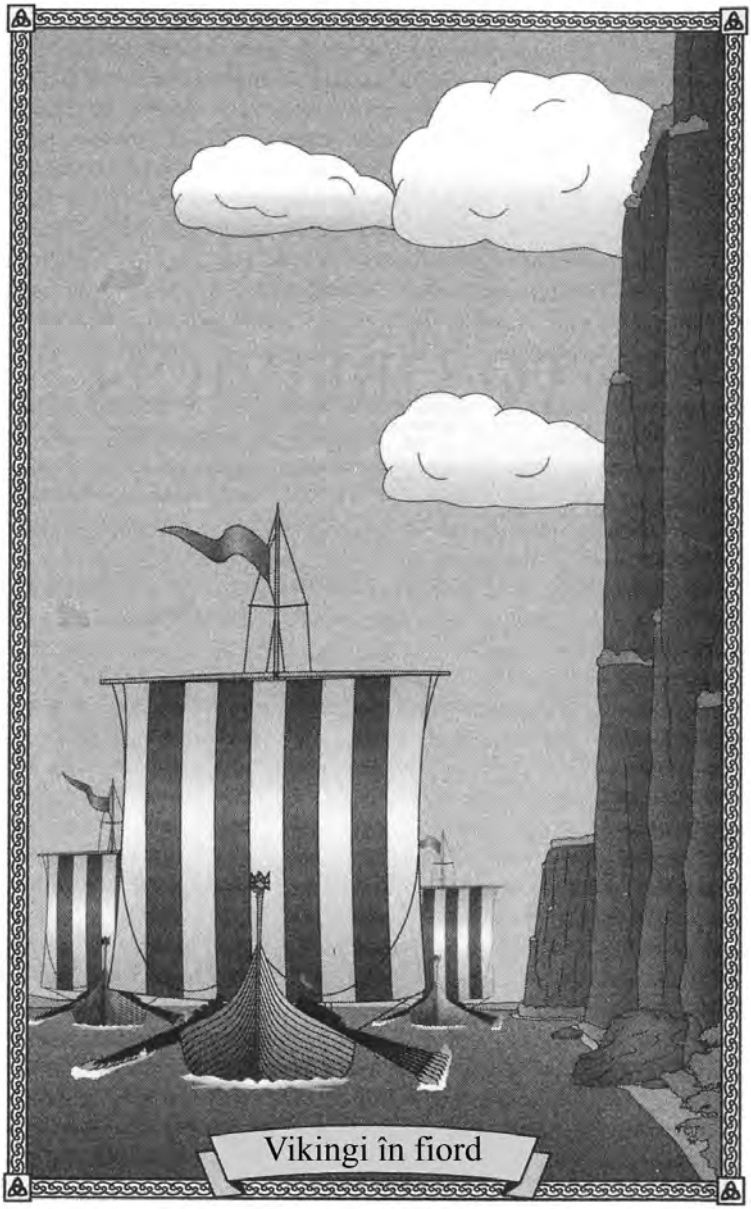
Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
Bucureşti, România

2006

ISBN 973-576-799-6

Le sînt extrem de recunoscător lui
Penn Stohr, Gloria Farley, Richard DeRousset,
Tim Firme, departamentului U.S. Submarines,
și unității locale de pompieri
pentru îndrumări și expertiză

PIERDUTE ÎN UITARE

Vikingi în fiord

IUNIE 1035
UNDEVA ÎN AMERICA DE NORD

Prin pîcla dimineţii, se mişcau aidoma unor bizare duhuri tăcute, îmbarcate pe corăbii fantomă. Înalte, sinuoase, cu prova şi pupa graţios arcuite şi încununate cu dragoni ciopliţi cu măiestrie, cu dinţii ameninţător dezgoliţi într-un rînjet, parcă străpungeau ceaţa în căutarea prăzii. Meniţi să umple de spaimă echipajele duşmane, dragonii erau consideraţi a fi, în aceeaşi măsură, pavăză împotriva spiritelor rele care sălăşluiau în adîncuri.

Micul grup de imigranţi traversase oceanul ostil în vase negre, lungi, cu forme elegante, care brăzdau valurile cu uşurinţa şi stabilitatea păstrăvilor dintr-un pîrîu cu unde molcome. Vîslele lungi ieşeau din locaşurile copastiei şi se afundau adînc în apa întunecată, împingînd corabia înainte. Velele întinse, pătrăţoase, roşii cu alb, atîrnau neputincioase în văzduhul liniştit. Bărci mai mici, din scîndură, lungi de şase metri, purtînd încărcătură suplimentară, erau legate de pupele corăbiilor care le remorcau.

Oamenii aceia erau înaintaşii celor care aveau să vină mult mai tîrziu: bărbaţi, femei şi copii, laolaltă cu puţina lor avere, inclusiv vitele. Dintre toate căile marcate de oamenii Nordului de-a lungul şi de-a latul oceanelor, cea mai periculoasă era marea traversare a Atlanticului de Nord. În ciuda primejdiilor ascunse în necunoscut, se încumetaseră să navigheze printre sloiuri de gheaţă, să înfrunte tăria vînturilor, să lupte cu valurile monstruoase şi să îndure asprimea talazurilor stîrnite de furtunile din sud-vest. Cei mai mulţi supravieţuiseră, dar marea îşi ceruse tributul. Două dintre cele opt corăbii care plecaseră din Norvegia se pierduseră pentru a nu mai apărea nicicînd.

În cele din urmă, coloniştii istoviţi de furtună atinseră coasta de vest a insulei Newfoundland, dar, în loc să debarce la L'Anse aux

Meadows, unde Leif Eriksson întemeiase mai înainte vreme o aşezare, se hotărîră să cerceteze ţinuturile aflate către sud, sperînd să găsească un loc cu climă mai caldă pentru noua lor colonie. După ce ocoliră o insulă de mari dimensiuni, se îndreptară către sud-vest pînă ce ajunseră la o limbă lungă de pămînt care se desprindea de continent curbîndu-se înspre nord. Trecură de alte două insule mai mici şi continuară să navigheze cale de încă două zile pînă la o plajă cu nisip alb – prilej de mare mirare pentru nişte oameni care-şi trăiseră întreaga viaţă pe ţărmuri acoperite pînă în zare de stînci ascuţite.

Înconjurînd vîrful parcă nesfîrşitei întinderi nisipoase, descoperiră un golf larg. Fără şovăire, mica flotă intră în apele lui liniştite şi, profitînd de flux, navigă către vest. Un val de ceaţă se prăvăli asupra lor, aşternînd deasupra apei o pătură de aer jilav. Spre sfîrşitul zilei, soarele se transformă într-un glob de un portocaliu palid în timp ce cobora către apus, spre orizontul ascuns privirii. Căpitanii corăbiilor ţinură sfat, strigîndu-şi vorbele unii către alţii, şi se înţeleseră să ancoreze pînă în zori, cu speranţa că atunci ceaţa avea să se risipească.

Cînd se lumină de ziuă, ceaţa fu înlocuită cu o pîclă luminoasă şi putură vedea că golful se îngusta, devenind un fiord prin care apa se scurgea în mare. Scoaseră vîslele şi bărbaţii prinseră să le mînuiască, în timp ce femeile şi copii priveau în tăcere liziera înaltă care, pe malul apusean al rîului, se ivea din ultimele fuioare de pîclă, înălţîndu-se, ameninţătoare, deasupra catargelor. Aveau impresia că, în pădurea de pe pămîntul de dincolo de culme, copacii erau incredibil de uriaşi. Deşi nu vedeau nici un semn de viaţă, bănuiau că erau urmăriţi de privirile unor oameni ascunşi printre arbori. De fiecare dată cînd se duseseră pe ţărm după apă, fuseseră hărţuiţi de skraelingi, cum îi numeau pe toţi străinii din ţinuturile pe care sperau să le colonizeze. Skraelingii nu se dovediseră prietenoşi şi nu numai o dată sloboziseră nori de săgeţi asupra corăbiilor.

Ţinînd pe deplin sub control firea lor de obicei războinică, Bjarne Sigvatson, comandantul expediţiei, nu le permisese luptătorilor lui riposteze. Ştia foarte bine că şi alţi colonişti din Vinlanda şi Groenlanda fuseseră chinuiţi de skraelingi, de vină fiind vikingii care, numai şi numai de dragul de a ucide, curmaseră viaţa cîtorva băştinaşi nevinovaţi. În timpul acelei călătorii, Sigvatson ceruse ca locuitorii altor ţinuturi să fie trataţi prietenește. Simţea că, pentru

supraviețuirea coloniei, era vital să ofere obiecte ieftine în schimbul blănurilor şi al altor lucruri strict necesare, fără vărsare de sînge. Şi, spre deosebire de Thorfinn Karlsefni şi Leif Eriksson, ale căror expediții fuseseră, în cele din urmă, zădărnicite de skraelingi, avea oameni înarmați pînă în dinți, norvegieni tari de înger, veterani ai numeroaselor bătălii purtate împotriva celor mai mari duşmani ai lor, saxonii. Cu săbii atîrnate de umeri, cu o lance lungă într-o mînă şi cu o secure în cealaltă, erau cei mai buni luptători ai acelor vremuri.

Fluxul putea fi simțit pînă în susul rîului şi îi ajuta pe vîslaşi să înainteze împotriva curentului, mai slab din cauza micşorării diferenței de nivel. Gura rîului nu avea decît un kilometru lățime, dar se lărgea repede, ajungînd pînă la trei. Malul înclinat dinspre est era verde, fiind acoperit de o vegetație luxuriantă.

Sigvatson, care, stînd în picioare, cu brațul în jurul dragonului uriaş de la prova corăbiei din frunte, scruta depărtările prin pîcla gata să se împrăştie, arătă o umbră de pe faleza de stînci abrupte care se arcuia, trasînd o curbă uşoară.

– Îndreptați-vă spre malul stîng, le porunci vîslaşilor. Acolo pare să fie o deschidere între stînci, unde ne putem adăposti peste noapte.

Pe măsură ce se apropiau, gura întunecoasă şi amenințătoare a unei peşteri inundate se mărea văzînd cu ochii, pînă cînd ajunse destul de largă ca să permită pătrunderea unei corăbii. Sigvatson privi în interiorul sumbru şi văzu că intrarea era cu mult sub pereții abrupți ai stîncii. Ordonă celorlalte corăbii să rămînă în derivă în timp ce, la a sa, demontă catargul şi-l culcă pe punte, ca să permită intrarea pe sub arcul jos din gura cavernei. Apa fiordului se învîrtejea în jurul intrării, dar vîslaşii puternicii conduseră cu uşurință corabia înăuntru, retrăgînd uşor vîslele, doar atît cît să nu se lovească de flancurile deschiderii.

În timp ce înaintau, femeile şi copiii se aplecară peste copastie şi priviră în jos, prin apa de o uluitoare limpezime, la bancurile de peşti pe care îi desluşeau, cu claritate, înotînd deasupra fundului stîncos, la o adîncime de aproape cincisprezece metri. Nu îşi făcură nici un fel de griji cînd se pomeniră într-o grotă înaltă şi suficient de largă pentru a adăposti, cu uşurință, de trei ori mai multe corăbii decît număra mica flotă vikingă. Cu toate că strămoşii lor adoptaseră creştinismul, vechile tradiții păgîne nu se pierduseră cu

uşurinţă. Toate peşterile apărute pe cale naturală erau privite drept sălaşuri ale zeilor.

Pereţii interiori ai grotei, formaţi, cu două sute de milioane de ani în urmă, prin răcirea rocilor topite, fuseseră sculptaţi şi apoi neteziţi de valurile unei mări străvechi care se izbiseră de straturile de rocă vulcanică aflate în prelungirea munţilor din apropiere. În partea de sus, acestea se arcuiseră formînd o cupolă de care nu se prinseseră nici muşchiul, nici plantele agăţătoare. Lipseau, în mod surprinzător, şi liliecii. Încăperea era, în foarte mare măsură, uscată. Apa ajungea doar pînă la nivelul unei terase care urca un metru, întinzîndu-se în interiorul cavernei pe o distanţă de aproape şaizeci de metri.

Întorcîndu-se spre intrarea peşterii, Sigvatson strigă către celelalte corăbii să-i urmeze. Pe urmă, vîslaşii săi îşi încetiniră mişcările, lăsînd vasul în voia curentului pînă cînd vîrful prorei atinse fundul celei de-a doua grote. După ce acostară şi celelalte corăbii, pasarele lungi fură împinse în afară şi se repeziră cu toţii pe uscat, fericiţi că, după mai multe zile, îşi puteau întinde pentru prima oară picioarele. Primul lucru care trebuia făcut era pregătirea celei dintîi mese calde de care aveau parte de cînd debarcaseră ultima oară, cu sute de kilometri mai către nord. În căutarea lemnelor aduse de apă, copiii se răspîndiră prin peşteră, alergînd de-a lungul platformelor pe care, eoni de-a rîndul, apa le tăiase în stîncă. Curînd, femeile aveau focul făcut şi coceau pîinea, în timp ce, în oale mari de fier, pregăteau terci de ovăz şi peşte fiert. O parte dintre bărbaţi începură să repare părţi ale corăbiilor care erau uzate sau stricate în urma călătoriei pline de greutăţi, iar alţii aruncară năvoadele în calea bancurilor de peşti care mişunau în fiord. Femeile erau mai mult decît fericite pentru că găsiseră un loc ferit de furia naturii. Pe de altă parte, bărbaţii voinici, cu părul răvăşit, erau oameni obişnuiţi să trăiască în aer liber şi marinari, nu se simţeau în largul lor în închisoarea de stîncă.

După ce mîncaseră, exact înainte de a intra in sacii de dormit din piele în care aveau să-şi petreacă noaptea, doi dintre copiii mai mici al lui Sigvatson, un băiat de unsprezece ani şi o fată de zece, veniră către el în fugă, strigînd întărîtaţi. Îl apucară de mîinile lui mari şi îl traseră în adîncurile peşterii. La lumina torţelor, îl conduseră printr-un tunel lung, a cărui înălţime abia dacă permitea să

stai în picioare. Era un pasaj tubular, alcătuit dintr-un ansamblu de grote rotunjite formate în vremea cînd locul era sub apă.

Cățărîndu-se peste și primprejurul unor stînci prăvălite, ajunseră cu vreo șaizeci de metri mai sus. Pe urmă se opriră și arătară către o mică fisură.

– Tată, uite, uite! strigă fata. E o gaură care răzbate afară. Se zăresc stelele.

Sigvatson văzu că despicătura era prea mică și prea îngustă și că nici măcar copii nu se puteau tîrî prin ea, dar desluși cît se poate de bine cerul nopții. A doua zi, puse mai mulți oameni să netezească fundul tunelului, pentru a fi mai ușor de străbătut, și să lărgească gaura de ieșire. După ce o măriră suficient de mult pentru ca un bărbat să poată trece fără să se încovoaie, se pomeniră pe o pajiște întinsă, mărginită de copaci viguroși. Nici urmă de terenuri sterpe, despădurite, ca în Groenlanda. Rezerva de lemn necesar pentru construcția caselor era nelimitată. Terenul era plin de flori de cîmp și de iarbă pe care să o pască vitele. Pe acest teren mănos, situat sus, deasupra frumosului fiord albastru bogat în pește, avea să-și construiască Sigvatson colonia.

Zeii le arătaseră drumul copiilor, care îi călăuziseră pe adulți către ceea ce sperau să fie noul lor paradis.

Oamenii Nordului erau însetați de viață. Munceau din greu, trăiau intens și nu mureau prea lesne. Pe mare erau în elementul lor. Pentru ei, un bărbat care nu avea o barcă era un bărbat încătușat. Cu toate că, în Evul Mediu, erau temuți din cauza instinctelor lor barbare, remodelaseră Europa. Temerari imigranți s-au luptat și s-au stabilit în Rusia, în Spania și în Franța, devenind negustori și mercenari, renumiți atît pentru curajul lor, cît și pentru îndemînarea cu care mînuiau sabia și securea de luptă. Hrolf Gange a cucerit Normandia, al cărei nume vine de la Oamenii Nordului. Iar William, descendentul său, a cucerit Anglia.

Bjarne Sigvatson era întruchiparea vikingului prosper. Părul îi era blond și barba așișderea. Nu era un bărbat înalt, dar era lat în spate și puternic ca un taur. Se născuse în anul 980, la ferma tatălui lui din Norvegia și, asemenea celor mai mulți dintre tinerii vikingi, crescuse mistuit de dorința de a ști ce se află dincolo de fiecare nou orizont. Iscoditor și curajos, deși prevăzător, se alăturase, la numai cincisprezece ani, expediției care atacase Irlanda. Cînd împlinise

douăzeci, Bjarne era un corsar care se maturizase luptînd şi care, prădînd, adunase o avere suficientă pentru a-şi construi o corabie excelentă şi pentru a pune la cale propria lui expediţie de jaf. Se însurase cu Freydis, o frumuseţe robustă, independentă, cu păr lung şi auriu şi ochi albaştri. Fusese o alegere fericită. Se potriveau unul cu celălalt ca soarele cu cerul.

După ce adunase o avere impresionantă prădînd oraşe şi sate în susul şi în josul Britaniei şi dobîndise, în luptă, numeroase cicatrice, Bjarne renunţase la jafuri şi devenise negustor de ambră, diamantul acelor vremuri. Dar, peste cîţiva ani, începuse să nu-şi mai găsească locul, mai ales după ce auzise istorisirile despre expediţiile pline de eroism ale lui Erik cel Roşu şi ale fiului său, Leif Eriksson. Vraja ţinuturilor stranii din vestul îndepărtat îl atrăgea şi se hotărîse să-şi pregătească propria călătorie în necunoscut, pentru a întemeia o colonie. Adunase repede o flotă din zece corăbii, care puteau purta trei sute cincizeci de oameni, împreună cu familiile, vitele şi uneltele lor. Una singură fusese încărcată cu ambra lui şi cu bogăţiile jefuite, care urmau să fie folosite pentru a face negoţ cu navele care transportau bunuri din Norvegia şi Islanda.

Peştera era locul ideal în care puteau adăposti corăbiile, fiind, în acelaşi timp, un depozit excelent şi o fortăreaţă care să-i apere de atacurile skraelingilor. Ambarcaţiunile lustruite fuseseră scoase din apă, puse pe trunchiuri de copaci tăiaţi în formă de role şi plasate în locaşuri scobite în terasa de stîncă dură. Vikingii construiau corăbii superbe, adevărate minuni ale acelor vremuri. Nu erau doar nişte maşinării de navigat incredibil de eficiente, ci şi opere de artă, dumnezeieşte proporţionate, cu prova şi pupa generos împodobite cu sculpturi complicate. Atît înaintea epocii lor, cît şi după aceea, puţine vase au mai avut linii de o eleganţă atît de desăvîrşită.

Corabia lungă era ambarcaţiunea folosită pentru atacurile asupra Europei. Era extrem de rapidă şi de uşor de manevrat, avînd deschideri pentru cincizeci de vîsle. Dar knarr-ul era calul de povară al exploratorilor vikingi. Era lung de cincisprezece pînă la optsprezece metri, cu un bordaj lat de patru metri şi jumătate şi putea transporta o încărcătură de cincisprezece tone de-a lungul unor distanţe foarte lungi pe mare. În largul oceanului, se bizuia mai ales pe vela sa mare, pătrată, dar era înarmat cu nu mai puţin de zece vîsle pentru călătoriile prin apele nu prea adînci din preajma ţărmurilor.

Pe punţile de la prova şi de la pupa se aflau platforme deschise care ajungeau pînă la jumătatea navei şi puteau fi încărcate cu mărfuri şi cu vite. Echipajul şi pasagerii aveau de suferit în acel spaţiu deschis, protejat doar cu piei de bou. Nu existau nici un fel de cabine speciale pentru căpeteniile ca Sigvatson; vikingii navigau cu toţii ca simpli marinari, egali unii cu alţii, iar conducătorul îşi asuma comanda doar cînd era vorba de decizii importante. Knarr-ul era în elementul lui pe marea răscolită. În vreme de furtună, cînd valurile erau uriaşe, putea îndura tot răul cu care îl năpăstuiau zeii, continuînd să înainteze cu o viteză de cinci sau chiar şapte noduri, străbătînd astfel o sută cincizeci de mile pe zi.

Făurită din esenţă tare de stejar de pricepuţii constructori vikingi de nave, care modelau formele folosindu-şi doar mîna şi ochiul şi prelucrau lemnul numai cu securea, chila era tăiată dintr-un singur trunchi de stejar, o grindă în formă de T care mărea stabilitatea vasului pe oceanul agitat. Urmau apoi scîndurile, tot de stejar, din care erau cioplite, în lungul fibrei, foile subţiri de bordaj cărora li se dădea o curbură elegantă înainte de a fi fixate de stîlpii de la pupă şi provă. Formînd aşa numita carenă cu solzi, scîndurile de deasupra se suprapuneau peste cele de dedesubt. Acestea erau călăfătuite cu păr de animale uns cu catran. În afară de scîndurile în formă de cruce care consolidau carena şi susţineau punţile, în alcătuirea corăbiei nu mai întîlneai elemente puse în unghi drept. Întreaga construcţie părea prea fragilă pentru furtunile care măturau Atlanticul de Nord, dar, sub această nebunie aparentă, se ascundea un secret. Chila se putea curba şi carena se putea deforma, permiţîndu-i vasului să navigheze fără efort, pentru că întîmpina mai puţină rezistenţă din partea apei şi se transforma astfel în cea mai stabilă corabie medievală. Iar linia joasă de plutire o ajuta să alunece deasupra valurilor imense ca o bucată de şindrilă.

Cîrma reprezenta, de asemenea, o capodoperă de inginerie. Era o ramă solidă ataşată de tribord, mînerul ei vertical fiind răsucit de către cîrmaci cu ajutorul unui braţ orizontal. Se monta întotdeauna în partea dreaptă a carenei şi se numea *stjornbordi* – un cuvînt care a ajuns să însemne tribord. Cîrmaciul privea cu un ochi marea şi cu celălalt o giruetă de bronz realizată după un proiect complicat, care era montată fie pe stîlpul de la pupa, fie pe catarg. Studiind direcţia vîntului, putea conduce vasul pe ruta cea mai favorabilă.

Un butuc mare de stejar era lăcaşul în care se fixa catargul. Acesta avea o înălţime de nouă metri şi susţinea o velă cu suprafaţa de vreo sută zece metri pătraţi, de forma unui dreptunghi cu laturile aproape egale. Velele ţesute din lînă aspră, pusă în două, ca să fie mai rezistentă, erau vopsite în roşu şi alb, închipuind, de obicei, modele cu dungi sau romburi.

Vikingii nu erau doar constructori şi marinari pricepuţi, ci şi exploratori de excepţie. Aveau arta marinăriei în sînge. Un viking ştia totul despre curenţi, despre nori, despre temperatura apei, despre vînturi şi despre valuri. Urmărea migraţia peştilor şi a păsărilor. Noaptea se ghida după stele. În timpul zilei, folosea un dispozitiv, un disc asemenea unui cadran solar, cu o săgeată centrală care era deplasată în sus şi în jos pentru a măsura declinaţia soarelui urmărind modul în care aluneca umbra deasupra liniilor crestate pe suprafaţa discului de lemn. Vikingii calculau latitudinea cu o precizie surprinzătoare. Nu se întîmpla prea des ca o corabie vikingă să se piardă pentru totdeauna. Pe mare, autoritatea lor era recunoscută şi niciodată contestată.

În lunile care urmară, coloniştii îşi construiră case de lemn, încăpătoare, cu acoperişul susţinut de grinzi masive. Înălţară o clădire a comunităţii, de mari dimensiuni, avînd în centru o vatră imensă folosită pentru gătit, pentru întruniri, dar şi drept magazie şi adăpost pentru vite. Avizi de terenuri mănoase, oamenii nordului nu-şi pierdeau timpul semănînd. Culegeau fructe de pădure şi îşi umpleau năvoadele aruncate în fiordul bogat în peşte. Skraelingii se dovediră a fi curioşi, dar destul de prietenoşi. Podoabele lipsite de valoare, pînzeturile şi laptele de vacă erau schimbate pe blănuri valoroase şi pe vînat. Plin de înţelepciune, Sigvatson le ordonă oamenilor săi să nu-şi ţină la vedere săbiile din metal, securile şi suliţele. Skraelingii aveau arcuri şi săgeţi, dar armele lor de mînă erau încă primitive, făurite din piatră. Pe bună dreptate, Sigvatson era de părere că, în curînd, armele superioare ale oamenilor nordului ar fi fost fie furate, fie cerute la schimb. În toamnă, erau foarte bine pregătiţi pentru o iarnă grea. Dar, în anul acela, vremea se arătă blîndă, cu zăpadă puţină şi doar cu cîteva zile reci. Coloniştii se minunară de zilele însorite, care erau mai lungi decît cele cu care se obişnuiseră în Norvegia şi în timpul scurtei lor şederi în Islanda. Odată cu venirea primăverii, Sigvatson se pregăti să trimită o

expediţie numeroasă care să exploreze noul lor ţinut straniu. El preferă să rămînă pe loc şi să-şi asume îndatoririle şi responsabilităţile impuse de conducerea micii comunităţii de acum prospere. Ca şef al expediţiei, îl numi pe Magnus, fratele lui mai tînăr.

Sigvatson alese o sută de bărbaţi care să plece în călătoria pe care o bănuia lungă şi anevoioasă. După săptămîni întregi de pregătiri, fură ridicate pînzele a şase dintre cele mai mici corăbii, în timp ce bărbaţii, femeile şi copii care rămîneau în urmă îşi fluturau mîinile către mica flotă pornită să descopere izvoarele rîului. Dar ceea ce trebuia să fie o expediţie de cercetare de două luni se transformă într-o călătorie eroică, care dură paisprezece. Folosind pînzele sau vîslind atunci cînd nu erau nevoiţi să-şi tîrască corăbiile pe uscat pînă la următorul curs de apă, oamenii călătoriră pe rîuri late şi de-a curmezişul unor lacuri enorme, care păreau la fel de întinse ca marea din nord. Navigară de-a lungul unui rîu cu mult mai larg decît toate cele pe care le văzuseră în Europa sau în jurul Mediteranei. La cinci sute de kilometri în josul apei, acostară şi-şi ridicară tabăra într-o pădure cu copaci groşi. Acolo îşi ascunseră corăbiile, acoperindu-le. Apoi porniră într-o călătorie, ce avea să dureze un an, printre dealuri şi păşuni fără sfîrşit.

Oamenii Nordului întîlniră animale ciudate, cum nu mai văzuseră niciodată pînă atunci. Creaturi mici, asemenea cîinilor, care urlau în întuneric. Pisici mari, cu cozile scurte, şi fiare uriaşe, cu blană, coarne şi capete enorme. Pe acestea le uciseră cu sulițele şi descoperiră că aveau o carne la fel de delicioasă precum aceea de vită.

Pentru că nu zăboveau în acelaşi loc, skraelingii nu îi considerau o ameninţare şi nu le pricinuiau nici un fel de necazuri. Exploratorii erau fascinaţi şi amuzaţi de diferenţele dintre triburile acestora. Unii erau maiestuoşi şi aveau o ţinută nobilă, alţii nu arătau cu mult mai bine decît nişte animale murdare.

După mai multe luni, se opriră cînd zăriră piscurile unui munte imens înălţîndu-se în depărtare. Copleşiţi de acel continent care părea să se întindă la nesfîrşit, hotărîră că era timpul să se întoarcă, pentru a ajunge în colonie înainte de căderea primei zăpezi a iernii. Cînd, în miezul verii, călătorii epuizaţi, care se aşteptau să fie întîmpinaţi cu bucurie, ajunseră în aşezare, nu mai găsiră decît dezastru şi nenorocire. Întreaga colonie fusese arsă din temelii, iar din prieteni, din nevestele şi copiii lor nu mai rămăseseră decît oase

răvăşite. Ce neînţelegere cumplită îi făcuse pe skraelingi să-şi iasă din minţi şi să-i măcelărească pe vikingi? Ce anume pusese capăt relaţiilor paşnice? Morţii nu puteau da nici un răspuns.

Magnus şi ceilalţi oameni ai Nordului exasperaţi şi îndureraţi care supravieţuiseră descoperiră că gura tunelului ce ducea către peştera în care îşi adăpostiseră corăbiile fusese acoperită cu pietre şi cu crengi de locuitorii răposaţi, fiind astfel ascunsă de skraelingi. Coloniştii reuşiseră cumva să dosească comorile şi relicvele sacre din zilele tinereţii lui Sigvatson, ca şi obiectele personale pe care le îndrăgeau cel mai mult, ducîndu-le pe corăbii în timpul atacului.

Războinicii cu inima frîntă ar fi putut părăsi locul măcelului navigînd spre alte ţinuturi, dar asta nu le stătea în fire. Doreau din răsputeri să se răzbune, deşi ştiau că era foarte probabil ca totul să se termine cu moartea lor. Dar, pentru un viking, să pieri în luptă contra vrăjmaşului reprezenta un sfîrşit binecuvîntat şi glorios. În plus, mai exista şi cumplita posibilitate ca nevestele şi fiicele lor să fi fost luate în robie de către skraelingi.

Înnebuniţi de durere şi de furie, adunară rămăşiţele pămînteşti ale prietenilor şi ale rudelor şi, prin tunel, le transportară în peşteră şi le aşezară pe corăbii. Trimiterea morţilor în Walhalla, pentru a avea parte de o minunată viaţă de apoi, făcea parte din tradiţie. Identificară trupul mutilat al lui Bjarne Sigvatson şi îl întinseră pe corabia lui, înfăşurat într-o mantie şi înconjurat de corpurile celor doi copii ai săi, de comorile pe care le adunase în timpul vieţii şi de hîrdaie cu hrană pentru drum. Ar fi vrut să i-o aşeze alături pe soţia sa, Freydis, dar cadavrul ei nu putuse fi găsit şi nu mai existau nici vite pe care să le sacrifice. Skraelingii luaseră totul.

După obicei, corăbiile şi morţii ar fi trebuit înhumaţi, dar aşa ceva nu era posibil. Se temeau că skraelingii i-ar fi putut dezgropa ca să-i jefuiască. De aceea, războinicii mîhniţi dăltuiră şi îndesară în gura peşterii, cu lovituri de ciocan, un bolovan uriaş, pînă ce acesta se prăvăli înăuntru, împreună cu o grămadă de pietroaie mai mici, separînd astfel grota de rîu. Bolovanii se înţepeniră, laolaltă, într-un jgheab aflat la cîţiva metri sub suprafaţa apei, lăsînd o deschizătură subacvatică largă, dar nevăzută.

Ceremonia funerară fiind încheiată, oamenii Nordului se pregătiră de luptă.

Pentru ei, onoarea şi curajul erau sfinte. Pentru că ştiau că bătălia avea să înceapă în curînd, se simţeau cuprinşi de euforie. În

adîncul sufletului, duseseră dorul luptei, al zăngănitului armelor, al mirosului de sînge. Făceau parte din cultura lor, fuseseră crescuţi şi antrenaţi pentru a fi soldaţi neîntrecuţi în arta omorului. Îşi ascuţiră săbiile lungi şi securile de luptă, forjate din oţel de cea mai bună calitate de către maeştrii germani – adevărate piese de tezaur, extrem de preţuite şi de venerate. Atît săbiilor cît şi securilor li se dădeau nume, de parcă ar fi fost însufleţite.

Îşi puseră superbele cămăşi de zale, care le protejau partea de sus a trupului, şi coifurile simple, conice, unele cu apărătoare frontală, dar toate lipsite de coarne. Îşi luară scuturile din lemn pictat în culori strălucitoare, avînd pe spate o curea pentru braţ fixată de vîrful mare de metal aflat în partea din faţă. Toţi erau înarmaţi cu suliţe cu vîrful extrem de lung şi de ascuţit. Unii foloseau săbii de aproape un metru, cu două tăişuri, în timp ce alţii preferau securile mari de luptă.

Cînd terminară, Magnus Sigvatson îi conduse pe cei o sută de vikingi către satul întins al skraelingilor, aflat la cinci kilometri distanţă de scena înfiorătorului masacru. De fapt, aşezarea era mai mare decît un oraş primitiv, cuprinzînd sute de colibe în care se adăposteau aproape două mii de skraelingi. Vikingii nu încercară să recurgă la şiretlicuri sau să se furişeze. Urlînd ca nişte cîini înnebuniţi, ieşiră dintre copaci, năpustindu-se ca o furtună prin gardul scund de lemn care înconjura satul, menit să ţină la distanţă animalele, nu oamenii porniţi la atac.

Asaltul distrugător făcu ravagii printre skraelingii, care încremeniseră de uimire şi erau seceraţi ca vitele. Aproape două sute căzură, măcelăriţi în neaşteptatul asalt cumplit şi sălbatic, înainte de a pricepe ce se întîmpla. Curînd, începură să riposteze, strînşi în grupuri de cîte cinci sau zece. Deşi suliţele le erau familiare şi îşi făuriseră securi grosolane, din piatră, arma lor favorită de luptă era arcul şi, în scurt timp, o ploaie de săgeţi umplu cerul. Femeile se amestecară în învălmăşeală, azvîrlind rafale de pietre, care nu avură cine ştie ce urmări, dar ciobiră coifurile şi scuturile vikingilor.

Magnus ataca în fruntea războinicilor săi, luptîndu-se cu ambele mîini, avînd o suliţă într-una şi o secure uriaşă în cealaltă, amîndouă ude de sîngele care picura de pe ele. Era cea ce vikingii numeau un *beserkr* – un cuvînt ce a străbătut veacurile transformîndu-se în berserk – un bărbat care pare nebun, străduindu-se să umple de groază minţile duşmanilor săi. Zbiera ca un om ieşit din

minţi, năpustindu-se asupra skraelingilor şi lovindu-i cu securea de parcă i-ar fi pocnit cu îmblăciul.

Violenţa sălbatică îi copleşi pe skraelingi. Cei care încercară să lupte corp la corp cu oamenii Nordului se aleseră cu răni cumplite. Totuşi, deşi erau decimaţi, numărul lor nu scădea. Fugarii se răspîndiseră prin satele învecinate şi se întorseseră iute cu întăriri, aşa că skraelingii începuseră să se regrupeze pe măsură ce pierderile le erau înlocuite.

În prima oră, răzbunătorii croiră prin sat un drum presărat cu morţi, căutînd orice urmă a femeilor lor, fără a izbuti să găsească vreuna. Descoperiră numai petice şi bucăţi de material din rochiile lor, pe care femeile skraelingilor le purtau ca ornamente. Dincolo de furie este mînia, iar dincolo de mînie, isteria. Înnebuniţi, vikingii îşi închipuiră că femeile lor fuseseră sfîşiate şi furia li se transformă într-o demenţă rece ca gheaţa. Nu ştiau că cinci femei supravieţuiseră măcelului din aşezarea lor şi nu li se făcuse nici un rău, dar fuseseră date drept tribut mai marilor altor sate. În schimb, cruzimea le spori cu repeziciune şi pămîntul din satul skraelingilor se îmbibă cu sînge. Dar înlocuitorii acestora continuau să sosească şi, în cele din urmă, soarta bătăliei începu să se schimbe.

Copleşiţi numericeşte şi foarte slăbiţi din cauza rănilor şi a oboselii, vikingii îşi pierdură puterile şi numai zece mai rămaseră în picioare, în jurul lui Magnus Sigvatson. Skraelingii nu mai atacau frontal împotriva săbiilor ucigătoare şi a securilor. Nu se mai temeau de suliţele oamenilor Nordului, care fuseseră fie azvîrlite, fie sfărîmate. O oaste în creştere, acum depăşindu-i pe vikingii decimaţi cu cincizeci la unu, stătea în afara cîmpului de luptă şi azvîrlea stoluri imense de săgeţi asupra pîlcului de supravieţuitori care se ghemuiseră sub scuturile în care acestea se înfigeau ca nişte ace de porc spinos. Totuşi, vikingii continuau să lupte, atacînd iarăşi şi iarăşi.

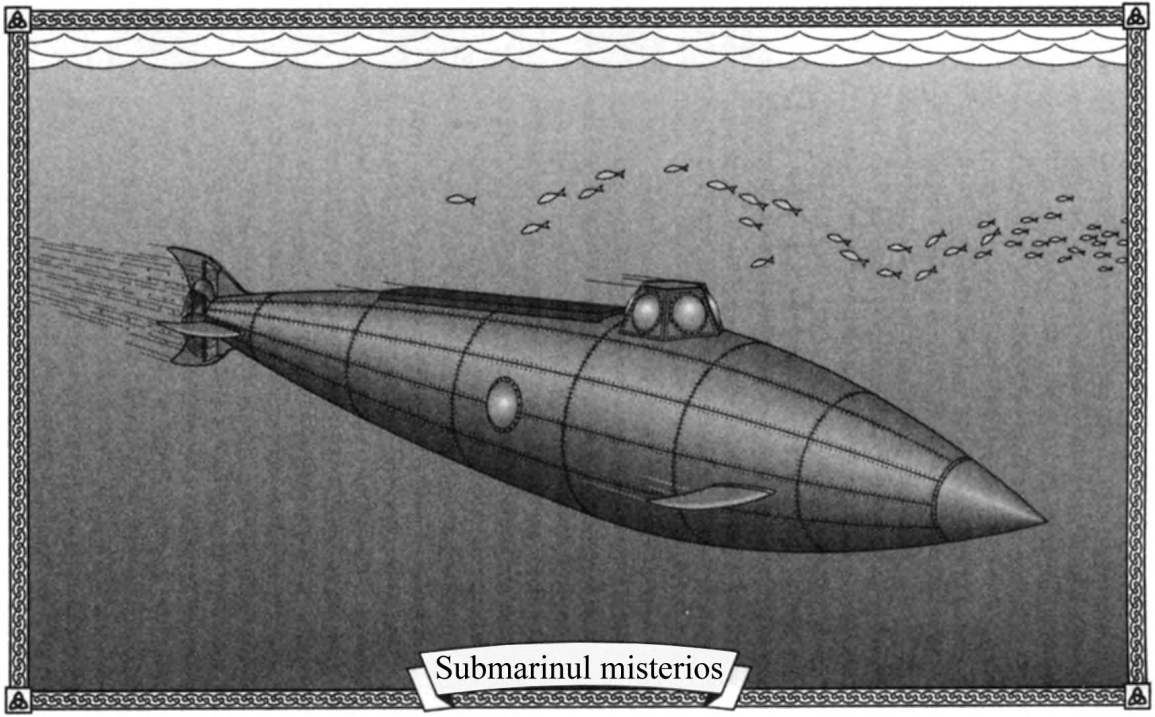
Pe urmă, skraelingii se ridicară toţi ca unul şi, lăsîndu-se, plini de cutezanţă, în voia sorţii, se izbiră de scuturile vikingilor. Acel flux enorm înghiţi mica trupă de oameni ai Nordului şi se învolbură în jurul lor, doborîndu-i. Cîţiva rămaseră în picioare, stînd spate în spate şi luptînd împotriva sfîrşitului violent sub o avalanşă de lovituri mîrşave date cu securile de piatră, pînă cînd nu mai putură rezista.

Ultimele gînduri li se îndreptară spre cei dragi, pe care îi pierduseră, şi către moartea glorioasă care îi aştepta. Magnus Sigvatson căzu ultimul, sfîrşitul său fiind cel mai tragic. Odată cu el, se stinse ultima speranţă de a coloniza America de Nord în următorii cinci sute de ani. Şi lăsă o moştenire care avea să-i coste scump pe cei care, eventual, l-ar fi putut urma. Înainte de apusul soarelui, cei o sută de oameni ai Nordului îşi găsiră moartea, împreună cu mai bine de o mie de skraelingi, bărbaţi, femei şi copii, pe care îi măcelăriseră. În cel mai cumplit mod posibil, skraelingii ajunseseră să recunoască că străinii cu piele albă sosiţi de dincolo de mare erau o ameninţare de jaf, care nu putea fi înlăturată decît printr-o forţă sălbatică.

O undă de şoc se propagă printre popoarele skraelinge. Nici una dintre luptele sîngeroase dintre triburi nu îi mai plătise morţii un tribut atît de înspăimîntător şi nici nu mai pricinuise astfel de mutilări şi de răni oribile. Marea bătălie fusese doar un preludiu al războaielor cumplite care urmau să vină.

Pentru vikingii care trăiau în Islanda şi în Norvegia, soarta coloniei lui Bjaree Sigvatson a devenit un mister. Nimeni nu rămăsese în viaţă ca să le spună povestea, iar alţi imigranţi exploratori nu le-au urmat calea, străbătînd oceanul necruţător. Colonişti s-au transformat într-o notă de subsol neglijată din legendele nordice care au ajuns pînă la noi traversînd epocile.

MONSTRUL DIN ADÎNCURI

Submarinul misterios

2 FEBRUARIE, 1894
MAREA CARAIBELOR

Nici una dintre persoanele aflate la bordul navei *Kearsarge*, un vas de război cu coca de lemn, nu ar fi avut cum să prevadă catastrofa care era pe punctul să-i lovească. Sub pavilionul şi sub protecţia intereselor Statelor Unite în Indiile de Vest, călătoreau din Haiti către Nicaragua, cînd marinarii din cart observară, în apă, o formă stranie aflată la o milă de prova, către tribord. Sub cerul limpede, aveau vizibilitate bună pînă la orizont, iar marea era calmă, crestele valurilor neînălţîndu-se mai sus de şaizeci de centimetri. Spatele negru şi cocîrjat al unei specii ciudate de monstru marin putea fi văzut clar cu ochiul liber.

– Ce crezi că poate fi? îl întrebă căpitanul Light Hunt pe locotenentul James Ellis, secundul său, în timp ce privea cu atenţie printr-un binoclu de alamă.

Ellis aruncă o privire către obiectul din depărtare prin telescopul proptit de balustradă, pentru a-şi păstra poziţia stabilă.

– Prima mea supoziţie ar fi că e vorba de o balenă, dar n-am mai văzut niciodată una care să se deplaseze atît de uniform, fără să-şi scoată din apă coada sau fără plonjeze sub apă. Şi mai are şi o protuberanţă ciudată în partea din faţă a corpului.

– Trebuie să fie vreo specie rară de şarpe de mare, spuse Hunt.

– Nu e unul dintre animalele pe care le ştiu, murmură Ellis, temător.

– Nu-mi vine să cred că e o navă făcută de mîna omului.

Hunt era un bărbat suplu, cu părul încărunţit. Faţa tăbăcită şi ochii căprui, afundaţi în orbite, erau ai unui om care petrecuse multă vreme în bătaia soarelui şi a vîntului. Strîngea între buze o pipă pe care o aprindea foarte rar. Era marinar de carieră, străbătea oceanele de un sfert de secol şi avea un trecut excelent, de căpitan

eficient. Înainte de a se pensiona, i se făcuse onoarea de a i se încredinţa comanda celei mai celebre nave a flotei. Fiind prea tînăr pentru a lua parte la Războiul Civil, Hunt absolvise Academia Navală în 1869 şi servise pe alte opt vase de război, urcînd în grad, pînă ce i se oferise comanda navei *Kearsarge*.

Aceasta îşi cîştigase faima după o bătălie navală eroică, desfăşurată cu treizeci de ani în urmă, cînd, la Cherbourg, în Franţa, distrusese şi scufundase mîrşavul vas corsar confederat *Alabama*. Deşi nu îi era superior, *Kearsage* transformase *Alabama* într-o biată epavă în mai puţin de o oră de luptă. La întoarcerea acasă, căpitanul şi echipajul fuseseră sărbătoriţi drept eroi de unionistii recunoscători.

În ultimii ani, nava servise pentru croaziere în jurul lumii. Avînd şaizeci de metri lungime, zece lăţime şi pescajul de patru şi jumătate, cele două motoare şi elicea o propulsau cu o viteză de unsprezece noduri. La zece ani după război, tunurile îi fuseseră înlocuite cu o baterie mai nouă, alcătuită din două guri de foc neghintuite, de două sute optzeci de milimetri, două de două sute treizeci şi două ghintuite, de zece kilograme. Echipajul era format din o sută şaizeci de oameni. Deşi veche, nava era încă un adversar redutabil.

Ellis lăsă jos telescopul şi se întoarse spre Hunt.

– Să facem cercetări, căpitane?

Hunt încuviinţă dînd din cap.

– Ordonă o întoarcere de zece grade spre tribord. Cere-i mecanicului şef Gribble să înceapă să mărească viteza pînă la maximum, trimite echipajul la postul doi de tunuri şi dublează numărul oamenilor de veghe. Nu vreau să scăpăm din vedere monstrul sau orice o fi el.

– Am înţeles.

Ellis, un bărbat înalt, cu o barbă îngrijit potrivită, duse la îndeplinire ordinele şi, în curînd, venerabila navă începu să accelereze, înconjurată de spuma valurilor care se spărgeau de prova ei în timp ce înainta contra vîntului. O dîră de fum gros şi negru îi izvora din coş odată cu o ploaie de scîntei. Punţile bătrînului vas de război trepidau deja, anticipînd începerea vînătorii.

Kearsage începea să se apropie de obiectul straniu, a cărui viteză rămăsese neschimbată. Tunarii se adunaseră, încărcaseră un proiectil pe ţeava ghintuită de zece kilograme şi se trăseseră înapoi. Ofiţerul artilerist îl fixă cu privirea pe Hunt, care stătea alături de cîrmaci.

– Tunul numărul doi e încărcat şi gata de foc.

– Trage o lovitură la cincizeci de metri înaintea nasului monstrului, domnule Merryman, strigă Hunt, prin portavoce.

Merryman îşi flutură braţul, în semn că înţelesese, şi dădu din cap către omul care stătea alături de tun, cu mîna pe cordiţă, şi către un altul, care ochea, manevrînd rozeta înălţătorului.

– L-aţi auzit pe căpitan. Proiectilul să cadă la cincizeci de metri în faţa bestiei.

După reglarea tirului, cordiţa fu trasă, tunul cel mare bubui şi fu azvîrlit înapoi, iar cablul gros de fixare alunecă prin inelul balamalei. Lovitura fusese aproape perfectă, iar proiectilul explodase exact în faţa imensei movile care aluneca prin apă fără nici un fel de efort. Animal sau maşină, aceasta ignoră intruziunea şi îşi menţinu viteza şi cursul, fără să devieze cîtuşi de puţin.

– Nu pare impresionat de artileria noastră, spuse Ellis, cu un zîmbet subţire şi răutăcios.

Hunt privi încordat prin ochelari.

– După aprecierea mea, are o viteză de zece noduri, pe cînd a noastră e de doisprezece.

– Ajungem lîngă el în zece minute.

– Cînd o să fim la trei sute de metri, mai trageţi încă o lovitură. De data asta, la treizeci de metri de el.

Întreg echipajul, cu excepţia celor din sala maşinilor, avea mîinile încleştate de balustradă şi privea fix monstrul care, cu fiecare minut, era tot mai aproape de prova navei. La suprafaţă nu se zărea decît un clipocit, dar o spumă albă putea fi văzută învîrtejindu-se dedesubt, în siajul său. Apoi cocoaşa din spate licări şi scînteie.

– Dacă nu aş ştii că nu se poate, zise Hunt, aş spune că soarele se reflectă într-un fel de fereastră sau de orificiu.

– Nici un monstru marin nu are vreo parte făcută din sticlă, bombăni Ellis.

Tunarii reîncărcară şi traseră încă un proiectil care căzu, împroşcînd puternic apa, la cincisprezece pînă la douăzeci de metri în faţa monstrului. Acesta continuă să nu reacţioneze. Îşi continuă drumul, ca şi cum *Kearsarge* ar fi fost doar o neplăcere trecătoare. Acum era destul de aproape pentru ca Hunt şi echipajul său să poată vedea un turn triunghiular, cu deschizături din cuarţ, mari şi rotunde.

– E o navă făcută de mîna omului, bolborosi Hunt, uluit.

– Nu pot să cred că e posibil, spuse Ellis, nehotărît. Cine ar fi putut construi o drăcie atît de neobişnuită?

– Dacă nu e din Statele Unite, trebuie să fie britanică sau nemţească.

– Cum am putea şti asta? Nu arborează nici un steag.

În timp ce vorbeau, bizarul obiect începu să alunece încet sub valuri, pînă ce îl pierdură din vedere. *Kearsarge* trecu exact pe deasupra locului în care se scufundase, dar echipajul nu desluşi nici o urmă de-a lui în adîncuri.

– A dispărut, căpitane, strigă un marinar către Hunt.

– Continuaţi să-l pîndiţi cu mare atenţie, ripostă acesta. Cîţiva dintre voi să se urce pe greement, ca să vadă mai bine.

– Ce facem dacă reapare? întrebă Ellis.

– Dacă nu se opreşte şi nu se identifică, tragem o salvă asupra lui.

Orele trecură una după alta pînă la amurg, în timp ce *Kearsarge* naviga în cercuri tot mai largi cu speranţa, din ce în ce mai firavă, că avea să regăsească monstrul. Căpitanul Hunt era pe punctul de a pune capăt căutărilor, cînd unul dintre marinarii de pe greement strigă către cei de pe punte.

– Monstru la travers babord, la o mie de metri. Vine înspre noi.

Echipajul şi ofiţerii alergară la balustrada de la babord şi scrutară apa cu privirea. Era încă destulă lumină ca să-l poată vedea limpede. Părea să se îndrepte direct către *Kearsarge*, cu o viteză foarte mare.

În timpul căutărilor, servanţii aşteptaseră răbdători, cu tunurile încărcate, gata să tragă în orice moment. Cei de la babord îşi îndreptară repede tunurile către apariţia care se apropia.

– Ţineţi cont de viteza ei şi ţintiţi proeminenţa aia dinspre pupa, îi instrui Merryman.

Reglară tirul şi ţevile tunurilor coborîră în direcţia monstrului care li se contura ameninţător în faţa ochilor.

– Foc! strigă apoi Hunt.

Şase din cele opt tunuri de pe *Kearsarge* bubuiră şi încărcătura lor explozivă tulbură aerul în timp ce ţevile scuipau foc şi fum. Privind prin binoclu, Hunt putu să vadă că proiectilele din două dintre tunurile pivotante de două sute optzeci de milimetri izbiră apa de o parte şi de alta a obiectului enigmatic. Cele pornite din ţevile neghintuite de două sute treizeci de milimetri sporiră numărul gheizerelor care ţîşneau în jurul ţintei. Apoi observă că proiectilul din ţeava ghintuită, de zece kilograme, lovi spatele monstrului, fu aruncat în aer şi ricoşă pe suprafaţa apei săltînd ca o piatră.

– E blindată, spuse, uluit. Proiectilul nostru a ricoşat de carcasa ei fără să lase nici o urmă.

Netulburat, puternicul lor inamic îşi îndreptă prova, cu mare precizie, către carena navei, îşi mări viteza şi se pregăti pentru momentul loviturii.

Înnebuniţi, servanţii reîncărcară tunurile, dar, în momentul în care erau gata pentru o nouă salvă, obiectul se afla mult prea aproape şi nu puteau coborî ţevile suficient de mult ca să-l poată lovi. Detaşamentul de infanterie marină de la bordul navei îşi descărcă armele asupra agresorului. Mai mulţi ofiţeri stăteau pe balustradă, ţinîndu-se cu o mînă de greement şi trăgînd cu revolverele pe care le aveau în cealaltă. Un potop de gloanţe ricoşă, pur şi simplu, de carcasa blindată.

Fără să-şi poată crede ochilor, Hunt şi echipajul său priveau coşmarul care era pe cale să se le izbească nava. Încremenit de groază, fixa vasul alungit, în formă de ţigară, încleştîndu-se de balustradă, ca să n-o scape din mîini în timpul inevitabilei coliziuni.

Dar şocul aşteptat nu veni. Toţi membrii echipajului simţiră un tremur uşor sub punte. Impactul nu părea diferit de o izbitură uşoară de chei. Singurul sunet era un scrîşnet estompat de lemn rupt. În acel moment în care timpul încremenise, obiectul nepămîntesc făcuse, între nervurile principale, din lemn de stejar, o tăietură la fel de îngrijită ca lovitura unui cuţit criminal, pătrunzînd adînc în corpul vasului, pînă în sala maşinilor de la pupa.

Şocat, Hunt rămase cu gura căscată. Prin deschiderea largă şi transparentă a adăpostului piramidal din vîrful pintenului de sub apă, putu vedea un chip. O faţă bărboasă, a cărei expresie i se păru tristă şi melancolică, ca şi cum omul din interior ar fi avut remuşcări pentru dezastrul provocat de nava sa necunoscută şi neobişnuită.

Pe urmă, vasul misterios se îndepărtă repede şi se scufundă.

Hunt ştiu că *Kearsarge* era condamnat. Dedesubt, apa de mare pătrundea în magazia şi în cambuza de la pupa. Tăietura croise o gaură aproape perfect concavă în coca de lemn, la doi metri sub linia de plutire. Năvala apei se înteţi şi vasul de război începu să se încline uşor către babord. Singurul lucru care îl putea salva de scufundarea imediată erau pereţii despărţitori. Respectînd regulamentele navale, Hunt ordonase să fie etanşaţi, ca şi cum vasul ar fi luat

parte la o luptă. Apa pătrundea curgînd liniştită, dar numai pînă cînd pereţii aceia cedau, zdrobiţi de presiunea ei colosală.

Hunt se răsuci şi îşi aţinti privirea asupra unei insule joase de corali, aflată la nici două mile depărtare.

– Cîrma către reciful de la travers tribord! strigă, întorcîndu-se către timonier.

Apoi le ceru celor din sala maşinilor viteză maximă. În primul rînd, se întreba cît de mult mai puteau rezista pereţii despărţitori, împiedicînd şuvoiul de apă să se reverse în sala maşinilor. Atîta vreme cît cazanele mai puteau produce aburi, avea timp să-şi ducă nava spre un ţărm pe care să eşueze înainte de a se scufunda.

Încet, prova se roti, vasul căpătă viteză şi-şi stabili cursul către apa puţin adîncă. Secundul Ellis nu avea nevoie de un ordin al lui Hunt ca să pregătească bărcile şi şalupa căpitanului pentru lăsarea la apă. Cu excepţia echipei din sala maşinilor, tot echipajul se adună pe punte. Privirile tuturor se aţintiră asupra recifului jos şi arid de corali, care se apropia cu o încetineală chinuitoare. Elicea lovea apa în timp ce fochiştii, aproape înnebuniţi, alimentau cazanele. Aruncau cărbuni cu lopata privind cu un ochi grilajul deschis şi cu celălalt peretele despărţitor care scîrţîia, fiind singurul lucru care îi despărţea de o moarte înfiorătoare.

O singură elice izbea apa, conducînd nava spre ceea ce sperau cu toţii că era salvarea. Timonierul strigă după ajutor, luptîndu-se cu cîrma în timp ce vasul devenea tot mai lent, pe măsură ce era îngreunat de apa care îl potopea, iar înclinarea către babord ajungea la şase grade.

Echipajul stătea lîngă bărci, pregătit să le lase la apă şi să abandoneze vasul la comanda pe care o aşteptau de la Hunt. Se agitau, neliniştiţi, în timp ce puntea li se înclina ameninţător sub picioare. Un marinar fu trimis la pupa ca să arunce o sondă cu care să verifice configuraţia fundului. Măsura adîncimea în stînjeni[1] marini.

– Douăzeci de stînjeni şi urcă, strigă, cu o urmă de optimism.

Aveau nevoie ca fundul să se mai înalţe cu încă treizeci metri înainte ca *Kearsarge* să lovească pămîntul cu chila. Lui Hunt i se părea că înaintau spre fîşia îngustă de corali cu viteza unui melc beat.

[1] Un stînjen marin = 185 cm.

Cu fiecare minut, *Kearsarge* se afunda tot mai mult în apă. Înclinarea ajunsese la aproape zece grade, iar cursul era aproape imposibil de menţinut. Reciful se apropia. Puteau deslui valurile care loveau corali şi se spărgeau, transformîndu-se în jeturi de stropi ce străluceau în lumina soarelui.

– Cinci stînjeni, strigă sondorul, şi urcă repede.

Hunt nu avea de gînd să rişte vieţile oamenilor săi. Era pe punctul de a ordona abandonarea navei cînd *Kearsarge* se lovi de corali, săpînd cu carena şi coca în recif pînă cînd se opri brusc şi se aplecă, rămînînd înclinată la cincisprezece grade.

– Slavă Domnului, sîntem salvaţi, murmură timonierul, încă strîngînd cavilele cîrmei, cu faţa roşie din cauza efortului şi cu braţele amorţite de oboseală.

– A eşuat de-a binelea, îi spuse Ellis lui Hunt. Sîntem la reflux, aşa că bătrînica noastră nu mai pleacă nicăieri.

– Aşa e, recunoscu amărît Hunt. E păcat că nu poate fi salvată.

– Remorcherele ar fi putut să o scoată din recif, cu condiţia ca fundul să nu-i fi fost smuls.

– Blestematul ăla de monstru e de vină. Dacă există un Dumnezeu, va plăti pentru bătaia asta de joc.

– Poate că a făcut-o deja, spuse Ellis, calm. După ciocnire, s-a scufundat cam repede. S-ar putea să-şi fi avariat prova şi să fi luat apă.

– Nu pot să nu mă întreb de ce nu s-a oprit, pur şi simplu, ca să-şi explice prezenţa.

Dus pe gînduri, Ellis privi apa turcoaz a Mării Caraibelor.

– Cred că îmi amintesc că am citit o dată ceva despre una din navele noastre de război, *Abraham Lincoln*, care a întîlnit un monstru metalic misterios acum vreo treizeci de ani. I-a smuls cîrma.

– Unde s-a întîmplat asta? întrebă Hunt.

– Cred că în Marea Japoniei. Şi cel puţin patru nave britanice au dispărut, în condiţii misterioase, în ultimii douăzeci de ani.

– Departamentul Naval nu o să creadă niciodată că ceea ce s-a întîmplat aici e adevărat, spuse Hunt, privindu-şi vasul naufragiat cu din ce în ce mai multă mînie. O să fiu norocos dacă nu o să ajung la Curtea Marţială şi n-o să fiu dat afară din serviciu.

– Aveţi o sută şaizeci de martori care vă vor susţine, îl asigură Ellis.

– Nici un căpitan nu vrea să-şi piardă nava, mai ales din cauza unui monstru mecanic neidentificat. Se opri ca să privească în jos, către apă, şi gîndurile i se întoarseră la ceea ce trebuia făcut. Începeţi să încărcaţi proviziile în bărci. Ne vom muta pe ţărm şi vom aştepta pe pămînt solid pînă cînd vom fi salvaţi.

– M-am uitat pe hărţi, domnule. Sîntem pe Reciful Roncador.

– Un loc deprimant şi un sfîrşit la fel de deprimant pentru un vas atît de celebru, spuse, meditativ.

Ellis îi adresă un salut neprotocolar şi începu să îndrume echipajul ca să transporte hrana, foile de cort şi bunurile personale pe recif. La lumina unei jumătăţi de lună, munciră toată noaptea, continuînd şi în ziua următoare, ca să-şi instaleze tabăra şi ca să-şi pregătească prima masă pe uscat.

Hunt părăsi ultimul vasul *Kearsarge*. Chiar înainte de a coborî scara către barca care îl aştepta, se opri ca să se uite în jos, spre apa fără de odihnă. Avea să-şi amintească pînă la moarte chipul bărbatului bărbos care îl privise din interiorul monstrului negru.

– Cine eşti? îşi murmură în barbă. Ai supravieţuit? Şi, dacă mai trăieşti, care va fi următoarea ta victimă?

În următorii ani ai vieţii sale, ori de cîte ori auzea că un vas de război dispăruse fără urmă, împreună cu întreg echipajul, Hunt nu putea să nu se întrebe dacă omul din monstru nu era cumva vinovatul.

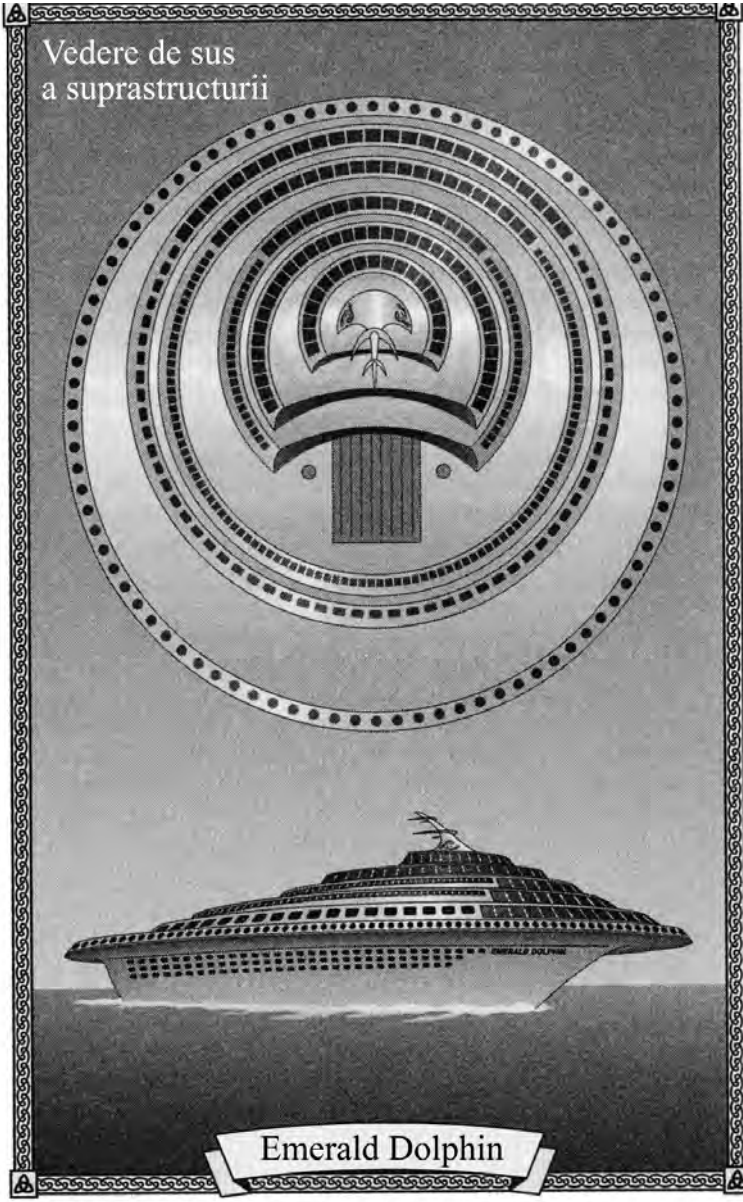
Ofiţerii de pe Kearsarge şi oamenii lor au supravieţuit pe ţărm, fără dificultăţi, vreme de două săptămîni, înainte ca o dîră de fum să apară la orizont. Hunt a trimis o barcă, cu secundul Ellis, ca să oprească vasul cu aburi. Acesta l-a luat pe Hunt de pe recif, împreună cu echipajul său, şi i-a transportat pînă în Panama.

În mod surprinzător, după întoarcerea în Statele Unite nu s-a înfiinţat nici o comisie de anchetă, ceea ce era foarte neobişnuit. Ministrul Marinei şi amiralii au fost cei care au preferat să muşamalizeze incidentul în tăcere. Spre surprinderea sa, căpitanul Hunt a fost avansat la gradul de căpitan plin înainte de a se pensiona, în mod onorabil. Şi secundul Ellis a avut parte de o promovare, primind comanda celei mai noi canoniere a flotei, *Helena*, şi a rămas în serviciu în timpul războiului cu Spania, desfăşurat în apele cubaneze.

Congresul a autorizat alocarea sumei de patruzeci şi cinci de mii de dolari pentru ca nava *Kearsarge* să fie scoasă din recif şi remorcată pînă pe un şantier naval de acasă. Dar s-a constatat că băştinaşii din insulele învecinate îi dăduseră foc ca să poată lua tot ceea ce era din bronz, cupru şi fier. Tunurile dispăruseră şi recuperatorii au făcut cale-ntoarsă, lăsînd scheletul vasului să putrezească în mormîntul de corali.

PARTEA ÎNTÎI

INFERNUL

Vedere de sus
a suprastructurii
Emerald Dolphin

Capitolul 1

15 IULIE 2003
PACIFICUL DE SUD

Dacă un dezastru ar fi fost planificat cu luni de zile înainte, cu meticulozitate, intuiţie şi chibzuinţă, tot nu ar fi putut fi atît de catastrofal. Tot ce putea merge rău mersese şi mai rău, depăşind orice imaginaţie. Luxosul vas de croazieră *Emerald Dolphin* ardea şi nici unul dintre cei aflaţi la bord nu avusese nici o presimţire, nici o premoniţie şi nici măcar cea mai mică suspiciune legată de pericol. Cu toate acestea, flăcările mistuiau, pe îndelete, interiorul capelei în care se oficiau nunţile, situată în centrul navei, ceva mai înainte de somptuoasa zonă comercială.

Pe punte, ofiţerii îşi vedeau de treabă conform orarului, fără să aibă habar de dezastrul care urma să se petreacă. Nici unul dintre sistemele automate de detectare a incendiilor nu indica apariţia unei probleme şi nici sistemele de rezervă nu o făceau. O mare de lumini verzi licărea pe consola care conţinea schema întregului vas şi pe care erau afişate toate indicatoarele de avertizare în caz de incendiu de la bord. Cea a ledului care are fi trebuit să indice focul din capelă nu reuşise să devină intermitentă şi roşie.

La ora patru dimineaţa, toţi pasagerii dormeau în cabinele lor. Restaurantele şi barurile, magnificul cazinou, clubul de noapte şi sala de dans erau pustii cînd *Emerald Dolphin*, care venea din Sydney, Australia, îndreptîndu-se către insulele Tahiti, intrase în mările

sudului. Lansat doar cu un an înainte şi apoi dotat cu toate utilităţile, vasul îşi făcea călătoria de inaugurare. Nu avea silueta aerodinamică şi elegantă a altor vase de croazieră. Corpul său arăta mai degrabă ca o uriaşă gheată de excursionist, cu un disc imens în centru. Întreaga suprastructură cu şase punţi era rotundă şi înconjura, depăşindu-le cu patruzeci şi cinci de metri, ambele laturi ale cocii navei, aflîndu-se la cincisprezece metri deasupra provei şi a pupei. Dacă era vorba să semene cu ceva, atunci aducea aminte de suprastructura navei stelare *Enterprise*. Nu exista nici un fel de coş.

Noua navă, mîndria companiei Blue Seas Cruise Lines, putea, fără îndoială, să fie evaluată la şase stele şi se spera că avea să devină un vas foarte popular, mai ales datorită interiorului, care semăna cu cel al unui hotel bogat ornamentat din Las Vegas. Pornise în călătoria de inaugurare cu toate cabinele ocupate. Avînd o lungime de două sute treizeci de metri şi un tonaj brut de cincizeci de mii, transporta o mie şase sute de pasageri găzduiţi într-un stil opulent şi serviţi de cei nouă sute de membri ai echipajului.

Constructorii navei *Emerald Dolphin* îşi depăşiseră confraţii decorînd în stil fascinant şi ultramodern cele cinci restaurante, cele trei baruri şi zonele de distracţie, cazinoul, sala de bal, teatrul şi cabinele. Sticla în diferite culori extravagante împodobea din abundenţă interiorul vasului. Cromul, alama şi cuprul închipuiau vîrtejuri pe pereţi şi pe tavane. Tot mobilierul era creat de artişti contemporani şi de cei mai renumiţi designeri de interioare. Iluminarea stranie crea o atmosferă paradiziacă sau cel puţin reda viziunea designerului despre paradisul descris de cei care intraseră în moarte clinică, trecuseră dincolo şi se reîntorseseră. Cu excepţia punţii exterioare de promenadă, mersul pe jos nu era o necesitate. Scările rulante, rampele mobile şi pasarelele erau răspîndite în întreg interiorul navei. Lifturile cu pereţi de sticlă se aflau pe toate punţile, la distanţe ce reprezentau doar o scurtă plimbare.

Puntea destinată sporturilor cuprindea un mic teren de golf cu patru găuri, o piscină de dimensiuni olimpice, un teren de baschet şi o sală imensă de gimnastică. O zonă comercială de lungimea a două corpuri de casă se întindea pe înălţimea a trei punţi şi părea desprinsă din Oraşul Smaraldelor din Oz.

Totodată, vasul era un muzeu plutitor destinat expresionismului abstract. Tablouri aparţinîndu-le unor artişti precum Jackson Pollock, Paul Klee, Willem de Kooning şi altor autori celebri puteau fi

admirate pretutindeni. În firidele din sala principală de mese, sculpturi în bronz de Henry Moore stăteau pe piedestale de platină. Numai această colecţie costa şaptezeci şi opt de milioane de dolari.

Cabinele erau circulare, fără nici un colţ ascuţit. Toate erau spaţioase şi erau absolut identice – pe *Emerald Dolphin* nu existau cabine interioare mici sau apartamente. Constructorii nu credeau în diferenţa de clasă. Mobilierul şi decoraţiunile păreau extrase dintr-un film ştiinţifico-fantastic. Paturile erau rabatabile, cu somiere extrem de moi, iar plafonierele dădeau o lumină pastelată. Pentru cei aflaţi în prima sau a doua lună de miere, tavanul era prevăzut cu oglinzi discret amplasate. În camerele de baie erau incluse compartimente care împrăştiau ceaţă, stropi fini, ploaie sau aburi în mijlocul unei jungle de flori tropicale ce arătau ca şi cum ar fi crescut pe o planetă străină. Dintre toate vasele de croazieră, *Emerald Dolphin* oferea o experienţă unică.

Pe de altă parte, designerii navei se gîndiseră cine aveau să fie viitorii ei utilizatori şi ţinuseră cont de preferinţele tinerilor bogaţi. Cei mai mulţi pasageri erau înstăriţi, doctori, avocaţi sau afacerişti de mică şi mare anvergură. Aproape toţi erau însoţiţi de familie. Celibatarii reprezentau o minoritate. Exista şi un grup restrîns de persoane mai în vîrstă, care lăsau impresia că îşi permit toate lucrurile care se pot cumpăra cu bani.

După cină, în timp ce majoritatea cuplurilor tinere dansau în sala de bal după muzica unei orchestre care interpreta cea mai la modă muzică a momentului, îşi pierdeau timpul la clubul de noapte, la spectacolul desfăşurat în mijlocul publicului, sau jucau la cazino, familiile cu copii mergeau la teatru, unde trupa de actori a vasului interpreta ultimul succes nimicitor de pe Broadway, *Sonofagun from Arizona*[1]. Pe la trei dimineaţa, toate punţile şi locurile de distracţie se goleau. Nici unul dintre pasageri nu se gîndise, mergînd la culcare în noaptea aceea, că neîndurătoarea femeie cu coasa era gata să înceapă secerişul pe *Emerald Dolphin*.

Căpitanul Jack Waitkus făcu o scurtă inspecţie a punţilor superioare înainte de a se retrage în cabina sa. Fiind considerat bătrîn după standardele navelor de croazieră, pe Waitkus nu-l mai despărţeau decît cinci zile de cea de-a şaizecea aniversare. Nu-şi făcea

[1] *Banditul din Arizona.*

iluzii că ar mai fi putut rămîne pe mare după încheierea călătoriei. Conducerea companiei îl anunţase că urma să-şi piardă slujba imediat ce vasul avea să revină în portul de domiciliu din Fort Lauderdale, după croaziera inaugurală pînă la Sidney şi retur. De fapt, Waitkus îşi aştepta pensionarea cu nerăbdare. Locuia, împreună cu soţia, pe un iaht de doisprezece metri. De ani de zile, plănuiau să plece într-o călătorie de plăcere în jurul lumii. În minte, Waitkus stabilea deja traseul pe care aveau să navigheze traversînd Atlanticul către Marea Mediterană.

Fusese numit căpitan pe *Emerald Dolphin* pentru călătoria de inaugurare în virtutea serviciilor deosebite pe care le adusese companiei. Sub înfăţişarea jovială a unui Falstaff fără barbă, se ascundea un bărbat puternic. Privirea ochilor lui albaştri era aceea a unui spiriduş, iar colţurile buzelor păreau întotdeauna săltate într-un zîmbet prietenos. Spre deosebire de majoritatea căpitanilor de pe vasele de croazieră, care nu se ostenesc să intre în contact cu pasagerii, căpitanului Waitkus îi făcea plăcere să se plimbe printre ei. La masa sa din restaurant, îşi delecta oaspeţii povestindu-le cum fugise pe mare cînd nu era decît un băietan din Liverpool, cum navigase pe cargoboturi cu abur în Orient şi cum izbutise să avanseze şi să facă o carieră. Învăţase din greu şi trecuse toate testele destinate ofiţerilor de marină, reuşind, în cele din urmă, să obţină brevetul de căpitan. Vreme de zece ani, lucrase pentru Blue Seas Cruise Lines, ca şef de echipaj şi apoi ca secund, pînă ce fusese numit căpitanul lui *Emerald Dolphin*. Era un tip foarte popular şi pe directorii companiei nu prea îi trăgea inima să-l lase să plece, dar asta era politica firmei şi îşi dădeau seama că nu puteau face nici o excepţie.

Era obosit, dar niciodată nu adormea înainte de a citi cîteva pagini din cărţile sale despre comori scufundate. Gîndul i se îndrepta spre o anumită epavă care, transportînd aur, se scufundase lîngă coastele Marocului, pe care intenţiona să o caute în mod special în timpul călătoriei de după pensionare. Înainte de a se lăsa pradă somnului, mai chemă la telefon puntea şi i se spuse că totul era în ordine.

La ora patru şi zece dimineaţa, şefului de echipaj Charles McFerrin i se păru că simte un miros specific de fum în timp ce făcea un tur de rutină al vasului. Trase aer pe nas şi aprecie că

mirosul era mai puternic în acel capăt al zonei comerciale în care se aflau buticurile şi magazinele cu suveniruri. Dezorientat de faptul că nu auzea sunînd nici o alarmă, urmări mirosul usturător pînă ce ajunse în faţa capelei destinate căsătoriilor. Simţind căldura care venea de dincolo de uşă, o împinse, deschizînd-o.

Interiorul capelei era cuprins de o masă dezlănţuită de flăcări. Uluit, McFerrin se împletici de-a-ndăratelea, îndepărtîndu-se de dogoarea intensă, se împiedică şi căzu pe punte. Se dezmetici repede, chemă puntea de navigaţie prin radio-emiţătorul său şi strigă o serie de comenzi:

– Treziţi-l pe căpitanul Waitkus. Avem un incendiu în capelă. Daţi alarma, programaţi computerul de monitorizare a avariilor şi activaţi sistemele de control al incendiilor.

Secundul Vince Sheffield se întoarse automat către consola sistemului de prevenire a incendiilor. Toate ledurile erau verzi.

– Eşti sigur, McFerrin? Aici nu avem nici un indiciu.

– Crede ce-ţi spun eu, ţipă McFerrin în microfon. E un infern şi a scăpat de sub control.

– Sprinklerele sînt activate? se interesă Sheffield.

– Nu, ceva nu e ordine. Sistemul de stingere a incendiilor nu funcţionează şi nu aud nici alarma pentru temperaturi ridicate.

Sheffield era bulversat. Dintre toate navele existente, *Emerald Dolphin* avea cel mai performant sistem alarmare şi de control al incendiilor. În lipsa lui, nu existau alte alternative. Holbîndu-se la consola care arăta că totul era în ordine, irosi secunde preţioase şovăind, în timp ce sta încremenit, nevenindu-i să creadă ce se întîmpla. Se întoarse către Carl Harding, cel mai tînăr ofiţer de pe puntea de navigaţie.

– McFerrin raportează că în capelă e un incendiu. Consola de control nu indică aşa ceva. Du-te acolo şi verifică.

Şi mai mult timp se pierdu în vreme ce McFerrin se lupta nebuneşte cu flăcările folosind un extinctor; era ca şi cum ar fi încercat să stingă incendiul puternic care mistuia o pădure lovind în dreapta şi în stînga cu o pînză de sac. Pe cînd le înfrunta de unul singur, flăcările se întindeau în afara capelei. Pur şi simplu, nu putea crede că sprinklerele automate nu intraseră în funcţiune. Focul nu putea fi oprit dacă membrii echipajului nu-şi făceau apariţia ca să deschidă supapele de admisie a apei şi să stropească

focul cu furtunurile, dar nu se ivi decît Harding, mergînd agale de-a lungul zonei comerciale.

Cel din urmă înlemni cînd văzu proporţiile holocaustului şi mai ales cînd îl găsi pe McFerrin antrenat într-o luptă deja pierdută. Luă legătura cu puntea de navigaţie.

– Sheffield, pentru numele lui Dumnezeu! Aici e un incendiu dezlănţuit şi, în afară de extinctoarele portabile, nu avem nimic cu care să-l înfruntăm. Cheamă pompierii şi activează sistemul de control al incendiilor!

Încă plin de neîncredere, Sheffield ezită înainte de a trece pe comanda manuală a sistemului de stingere a focului din capelă.

– Sistemul e activ, strigă către cei de acolo.

– Nu se întîmplă nimic! urlă McFerrin. Grăbeşte-te, omule! Nu-l pot stinge de unul singur.

Zăpăcit, Sheffield îl sună, în cele din urmă, pe şeful pompierilor şi anunţă izbucnirea focului, apoi îl trezi pe căpitanul Waitkus.

– Domnule, mi s-a raportat că avem un incendiu în capelă.

Instantaneu, Waitkus se trezi de-a binelea.

– Sistemul de control al incendiilor se ocupă de asta?

– Ofiţerii McFerrin şi Harding, care sînt la faţa locului, spun că sistemul nu este operativ. Încearcă să stăvilească focul cu extinctoarele.

– Cheamă pompierii, să-l stingă cu furtunurile.

– M-am ocupat de asta, domnule.

– Oamenii din echipajele bărcilor de salvare să fie la posturi.

– Am înţeles. Imediat.

În timp ce se îmbrăca în grabă, Waitkus nu-şi putea imagina o urgenţă care să-l determine să ordone ca două mii cinci sute de oamenii, cît însumau pasagerii şi echipajul, să se urce în bărcile de salvare şi să abandoneze nava, dar era hotărît să ia toate măsurile de precauţie. Se grăbi să se ducă pe puntea de navigaţie şi privi imediat consola de control al incendiilor. Aceasta continua să fie acoperită de lumini verzi. Dacă focul exista, nici unul dintre sistemele sofisticate nu-l detectase, iar cel care trebuia să-l stingă nu intrase automat în funcţiune.

– Eşti sigur de ceea ce spui? îl întrebă pe Sheffield, cu scepticism.

– McFerrin şi Harding jură că în capelă focul arde cu violenţă.

– E imposibil.

Waitkus ridică receptorul telefonului şi chemă sala maşinilor.

Îi răspunse Joseph Barnum, asistentul mecanicului şef.

– Sala maşinilor. Sînt Barnum.

– Sînt căpitanul. Sistemele voastre de control şi detecţie a incendiilor indică că ar exista un foc undeva pe navă?

– Un moment. Barnum se răsuci şi privi un panou de mari dimensiuni. Nu, domnule, sînt numai lumini verzi pe tablou. Terminalul ăsta nu indică nici un foc.

– Fii gata să activezi manual sistemul vostru de control al incendiilor, ordonă Waitkus.

În acel moment unul din membrii echipajului veni alergînd pe puntea de navigaţie. Se apropie grăbit de Sheffild.

– Domnule, am simţit miros de fum cînd am trecut pe puntea de promenadă, la babord, şi m-am gîndit că e bine să vă spun.

Waitkus ridică receptorul.

– McFerrin?

Şeful de echipaj distinse cu greu sunetul telefonului printre trosnetele focului.

– Ce e? mîrîi, cu asprime.

– Sînt căpitanul Waitkus. Tu şi Harding trebuie să ieşiţi de acolo. Am de gînd să închid uşile antifoc de oţel şi să izolez capela.

– Grăbiţi-vă, domnule, spuse McFerrin, cu voce răsunătoare. Mă tem că focul e pe cale să se extindă în zonă.

Waitkus apăsă butonul care ar fi trebuit să închidă uşile antifoc din jurul capelei, izolînd-o. Şi înlemni, uluit, cînd văzu că lumina corespunzătoare activării nu se aprinsese. Îl sună din nou pe McFerrin.

– S-au închis uşile?

– Nu, domnule. Nu s-au clintit.

– E imposibil, bodogăni Waitkus, pentru a doua oară în ultimele două minute. Nu pot să cred că sistemul e dezactivat în întregime. Sună din nou la sala maşinilor. Barnum, lătră el, foloseşte comanda manuală ca să închizi uşile antifoc din jurul capelei.

– Închid uşile antifoc, confirmă Barnum. Apoi adăugă: Tabloul nu indică nici o mişcare. Nu înţeleg. Sistemul de control al uşilor antifoc nu funcţionează.

– La dracu! bolborosi Waitkus. Dădu scurt din cap către Sheffield. Mă duc jos, să văd eu însumi care e situaţia.

Secundul nu avea să-l mai revadă pe căpitan niciodată. Waitkus intră în liftul de pe puntea de navigaţie, coborî pe puntea A şi se apropie de capela pentru nunţi din partea opusă celei în care echipajul se lupta cu focul. Neatent şi fără să-şi dea seama de dimensiunea pericolului, deschise cu o smucitură uşa altarului. O trombă de flăcări răbufni prin deschizătură, înghiţindu-l. Aproape instantaneu, plămînii i se aprinseră şi el se transformă într-o torţă umblătoare. Căzu pe spate şi muri, într-o minge de foc, înainte de a atinge puntea.

Căpitanul Jack Waitkus pierise într-un mod înfiorător, fără să ştie că şi nava lui era gata să piară.

Kelly Egan se trezi dintr-un coşmar. Era unul din acelea pe care le avea adesea, cînd se făcea că era urmărită de un soi de animal indescriptibil sau de o insectă. De data asta, înota avînd pe urmele ei un peşte uriaş, care mătura totul din cale. Gemu în somn şi deschise ochii, zărind numai lucirea luminii de veghe din baie.

Strîmbă din nas şi se ridică, dîndu-şi treptat seama că simţea un miros estompat, de fum. Trase aer în piept, încercînd să-şi dea seama de unde vine, dar nu era decît o boare. Fiind mulţumită că sursa nu se afla în interiorul cabinei, se lăsă din nou pe spate, întrebîndu-se dacă nu fusese doar imaginaţia ei. Dar, după cîteva minute, mirosul păru să devină mai puternic. Mai simţi şi că temperatura crescuse. Îşi aruncă cuverturile şi îşi lăsă picioarele goale pe covor, care i se păru anormal de cald. Dogoarea părea să fie emanată de pe puntea de dedesubt. Kelly se urcă pe un scaun şi îşi lipi mîna de tavanul cu ornamente de cupru. Era rece.

Îngrijorată, îşi trase un halat pe umeri şi merse, în vîrful picioarelor, pînă la uşa care dădea în cabina alăturată, ocupată de tatăl ei. Doctorul Elmore Egan dormea profund, fapt scos în evidenţă de sforăitul său. Fiind un geniu al mecanicii şi un deţinător al premiului Nobel, se afla pe *Emerald Dolphin* pentru că nava era echipată cu noile motoare revoluţionare proiectate şi îmbunătăţite de el însuşi, cărora le studia performanţele în timpul primei lor călătorii. Era atît de captivat de aprecierea stadiului în care se afla creaţia sa, încît ieşea rar din sala maşinilor, iar Kelly abia dacă îl văzuse de cînd plecaseră din Sidney. În seara precedentă, luaseră pentru prima dată cina împreună. În cele din urmă, Egan începuse

să se relaxeze, fiind mulţumit că imensele sale motoare magnetice, care realizau propulsia cu jet de apă, erau eficiente şi nu creau nici un fel de probleme.

Kelly se aplecă asupra patului şi îl scutură uşor de umăr.

– Tată, trezeşte-te.

Pentru că nu avea somnul greu, Egan se deşteptă imediat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă, fixînd cu privirea forma întunecată a fiicei sale. Ţi-e rău?

– Îmi miroase a fum, răspunse Kelly. Şi podeaua e fierbinte.

– Eşti sigură? Nu aud nici o alarmă.

– Convinge-te singur.

Pe deplin treaz, Egan se aplecă în afara patului şi îşi puse amîndouă palmele pe covor. Apoi se ridică şi trase aer în piept. După un moment de gîndire, îşi înălţă privirea spre Kelly şi spuse:

– Îmbracă-te. Ieşim pe punte.

În momentul în care îşi părăseau cabinele îndreptîndu-se spre lift, mirosul de fum devenise mult mai puternic şi mai distinct.

În zona comercială de pe puntea A, în faţa capelei pentru oficierea nunţilor, membrii echipajului băteau în retragere în faţa focului. Extinctoarele portabile se goliseră. Nici unul dintre sistemele de control al incendiilor nu era operativ şi, spre şi mai marea lor deznădejde, furtunurile nu puteau fi cuplate, pentru că toate capacele vanelor erau blocate şi nu puteau fi îndepărtate cu mîna. McFerrin trimisese un om în sala maşinilor, ca să aducă o cheie pentru ţevi, dar efortul se dovedise inutil. Doi bărbaţi îşi uniseră puterile fără să reuşească să deşurubeze capacele. Erau atît de înţepenite încît păreau sudate.

Pentru oamenii care se luptau cu focul, frustrarea se transforma în teroare pe măsură ce situaţia se înrăutăţea. Pentru că uşile antifoc nu putea fi închise, nu aveau cum să izoleze vîlvătaia. McFerrin chemă puntea de navigaţie.

– Spune-i căpitanului că aici noi am pierdut controlul. Focul s-a întins pe punte şi a pătruns în cazinou.

– Nu-l puteţi împiedica să se împrăştie? întrebă Sheffield.

– Cum? urlă McFerrin. Nimic nu funcţionează. Am golit extinctoarele, nu putem conecta furtunurile şi sistemul de sprinklere nu

stropeşte. Nu există vreo modalitate prin care sala maşinilor să scurcircuiteze sistemele automate şi să închidă uşile antifoc?

– Negativ, răspunse Sheffield, pe un ton evident neliniştit. Programul de control al incendiilor e la pământ. Computere, uşi anifoc, sprinklere şi celelalte – au căzut toate.

– De ce n-ai dat alarma?

– Nu pot alarma pasagerii fără aprobarea căpitanului.

– Şi el unde e?

– A coborît ca să evalueze el însuşi situaţia. Nu l-ai văzut?

Surprins, McFerrin privi în jur, dar nu zări nici urmă de Waitkus.

– Nu e aici.

– Probabil că se reîntoarce pe puntea de navigaţie, răspunse Sheffield, devenind tot mai agitat.

– Pentru siguranţa pasagerilor, dă alarma şi trimite-i la bărcile de salvare, ca să fie pregătiţi să abandoneze nava.

Sheffield se îngrozi.

– Să dau ordin ca o mie şase sute de pasageri să părăsească *Emerald Dolphin*? Exagerezi.

– Habar n-ai ce e aici, zise McFerrin, disperat. Pune lucrurile în mişcare înainte de a fi prea tîrziu.

– Numai căpitanul Waitkus poate da ordinul ăsta.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, omule, dă alarma şi avertizează pasagerii înainte ca focul să ajungă pe punţile cu cabine.

Sheffield nu se putea hotărî. În toţi cei optsprezece ani petrecuţi pe mare nu se mai confruntase cu o situaţie atît de critică. Acesta era motivul pentru care nu dorise niciodată să fie căpitan. Nu dorea să-şi asume răspunderea. Ce ar fi trebuit să *facă*?

– Eşti absolut sigur că o acţiune atît de drastică e justificată?

– Dacă nu reuşeşti să pui în funcţiune sistemul de control al incendiilor în următoarele *cinci minute,* nava asta şi toţi cei de pe ea sînt condamnaţi, strigă McFerrin.

Sheffield era tot mai dezorientat. Nu se putea gîndi decît că-şi risca întreaga carieră de ofiţer de marină. Dacă lua o hotărîre greşită...

Şi secundele se scurgeau una după alta.

În cele din urmă, lipsa sa de acţiune avea să coste peste o sută de vieţi.

Capitolul 2

Bărbaţii care se chinuiau să ţină sub control infernul erau foarte bine antrenaţi pentru lupta cu incendiile de la bordul navelor, dar lucrau ca şi cum ar fi avut amîndouă mîinile legate la spate. Purtau combinezoane ignifuge şi căşti şi aveau în spate tuburi de oxigen, dar fiecare dintre ei devenea din ce în ce mai frustrat. De vreme ce toate sistemele şi echipamentele de luptă împotriva focului erau inoperante sau inutile, nu puteau decît să privească, neajutoraţi, flăcările care ardeau nestăvilite. În cincisprezece minute, puntea A se transformase într-un holocaust. Vîlvătaia cuprinsese toată zona comercială şi se întinsese pe puntea bărcilor, care era alături. Cînd un torent de foc tălăzui asupra bărcilor de salvare de la babord şi tribord, membrii echipajului care se pregăteau să le lanseze se împrăştiară ca să-şi salveze vieţile.

Cu toate acestea, nu suna nici o alarmă.

Secundul Sheffield părea că refuză să accepte situaţia. Temător, şovăia în loc să-şi asume comanda navei, nereuşind că accepte nici că era posibil ca Waitkus să fi pierit, nici că se aflau în pericol de moarte. Asemeni tuturor navelor moderne de croazieră, *Emerald Dolphin* fusese construită ca să reziste la foc. Faptul că, în ciuda tuturor măsurilor de siguranţă prevăzute de proiectanţii vasului, flăcările se puteau răspîndi cu o astfel de viteză fantastică era de neînţeles.

Sheffield irosi timp preţios trimiţînd oameni care să-l caute pe căpitan şi aşteptînd pînă ce se întoarseră cu toţii, raportînd că acesta

nu era de găsit nicăieri. Intră în camera de navigaţie şi urmări cursul navei pe o hartă de mari dimensiuni. Ultima indicaţie primită de la Sistemul Global de Poziţionare, notată de ofiţerul de transmisiuni al navei cu mai puţin de treizeci de minute înainte, arăta că cea mai apropiată coastă era cea a insulei Tonga, situată la ceva mai mult de două sute de mile spre nord est. Se întoarse pe puntea de navigaţie. O rafală de ploaie cădea asupra vasului şi vîntul se înteţise, făcînd ca valurile care se loveau de pravă să ajungă la o înălţime de un metru şi jumătate.

Se întoarse şi privi înapoi, îngrozindu-se cînd văzu fumul ridicîndu-se din mijlocul vasului şi flăcările înghiţind bărcile de salvare. Focul părea să devoreze tot ce-i stătea în cale. De ce căzuseră toate sistemele de control al incendiilor? *Emerald Dolphin* era una dintre cele mai sigure nave din lume. Era de neimaginat că ar fi putut sfîrşi pe fundul mării. Simţindu-se ca scufundat într-un coşmar, activă, în cele din urmă, sistemul de alarmă în caz de incendiu al navei.

Între timp, cazinoul devenise iad învăpăiat. Intensitatea incredibilă a căldurii, combinată cu lipsa totală a sistemelor de luptă împotriva focului şi a echipamentelor care l-ar fi putut tempera, topea sau mistuia, în cîteva secunde, orice obiect întîlnit. Incendiul făcu prăpăd în interiorul teatrului transformîndu-l într-un crematoriu; cortina explodă într-o ploaie orbitoare de artificii, înainte ca flăcările să se prelingă, lăsînd în urmă o crustă înnegrită şi fumegîndă. Focul ajunse acum cu numai două punţi sub prima dintre cabinele de jos.

De-a lungul navei, răsunară clopotele şi urlară sirenele, acesta fiind singurul sistem de avertizare care funcţionase la comandă. Buimăciţi de somn, cei o mie şase sute de pasageri se treziră, derutaţi şi întrebîndu-se de ce erau deranjaţi de un zgomot atît de strident. Reacţionară cu încetineală, induşi în eroare de alarma care suna la patru şi douăzeci şi cinci dimineaţa. Mai întîi, cei mai mulţi se purtară cu calm şi începură să se îmbrace cu haine confortabile, de circumstanţă. Îşi puseră şi vestele de salvare, aşa cum fuseseră instruiţi în timpul exerciţiilor, înainte de a se îndrepta spre locul unde staţionau bărcile. Doar acei cîţiva care ieşiseră pe verande ca să vadă ce era cu toată agitaţia se confruntau cu realitatea.

În mijlocului oceanului de lumini de pe navă, zăriră nori ondulaţi de fum gros şi limbi de foc ţîşnind prin uşile şi ferestrele topite şi avariate ale punţilor de dedesubt. Spectacolul era, în acelaşi timp, orbitor şi cumplit. Abia apoi se înspăimîntară şi începură să răsară din cabine ca ciupercile. Panica deveni totală cînd primii pasageri care ajunseră pe puntea bărcilor se pomeniră în faţa unui zid de foc.

Doctorul Egan îşi conduse fiica la liftul cel mai apropiat, cu care urcară pe puntea de observare din partea superioară a suprastucturii, de unde puteau avea o vedere de ansamblu a navei. Cele mai negre temeri i se confirmară cînd dădu cu ochii de incendiul în plină desfăşurare în centrul navei, cu şapte punţi mai jos. Din acel punct avantajos de observare, putea vedea şi flăcările care mistuiau totul de-a lungul celor două punţi pe care bărcile de salvare stăteau în gruiele lor. La pupa, membrii echipajului aruncau, cu înfrigurare, cutiile cu plute de salvare în apă, unde acestea erau ejectate şi umflate automat. Egan avu impresia că asista la un episod dintr-o scenetă de Monty Python. Echipajul nu părea să ia în considerare faptul că se deplasau în continuare cu viteza de croazieră şi plutele goale rămîneau imediat în urmă, plutind în siajul navei.

Palid şi uluit de cele văzute, i se adresă lui Kelly cu voce ascuţită:

– Coboară în cafeneaua deschisă de pe puntea B şi aşteaptă acolo.

– Tu nu vii? întrebă Kelly, care era îmbrăcată doar într-o bluză şi în pantaloni scurţi.

– Trebuie să-mi recuperez hîrtiile din cabină. Du-te tu înainte. Vin şi eu în cîteva minute.

Lifturile erau ticsite, pline pînă la refuz cu oameni de pe punţile de jos. Nu se putea coborî de pe puntea de observare, de aceea Kelly şi tatăl ei fură nevoiţi să ducă o adevărată luptă ca să-şi croiască drum în jos, pe casa scării, printre hoardele de pasageri înspăimîntaţi. Mulţimea se scurgea pe fiecare coridor, scară de tambuchi şi în fiecare lift, aidoma unor termite dintr-un muşuroi atacat de un porc. Oameni care duceau o existenţă responsabilă şi disciplinată se transformaseră pe neaşteptate într-o gloată demnă de milă, copleşită de teama de moarte. Cîţiva se împleticeau orbeşte, fără să aibă

habar încotro se îndreptau. Mulţi mergeau năuciţi, zăpăciţi de iadul care-i înconjura. Bărbaţii înjurau, femeile ţipau. Drama în plină desfăşurare semăna din ce în ce mai mult cu o scenă din *Infernul* lui Dante.

Ofiţeri, stewarzi şi cameriste deopotrivă făceau tot ce le stătea în putinţă ca să ţină haosul sub control. Dar luptau pentru o cauză pierdută. După dispariţia raiului reprezentat de bărci, nimeni nu putea merge altundeva decît în apă, sărind peste bord. Echipajul şi ofiţerii îşi făceau loc prin mulţimea înfricoşată, verificau dacă vestele de salvare erau îmbrăcate aşa cum trebuia şi dădeau asigurări că navele de salvare erau pe drum.

Era o speranţă firavă. Încă paralizat, Sheffield nu lansase nici un S.O.S. Şeful operatorilor radio venise de trei ori, alergînd, de la staţia de emisie şi îl întrebase dacă să trimită o solicitare de ajutor către toate navele din zonă, dar el nu reuşise să ia o decizie.

În cîteva minute, avea să fie prea tîrziu. Doar cincizeci de metri mai despărţeau flăcările de cabina transmisioniştilor.

Kelly Egan reuşise să străbată prin toată nebunia, ajungînd în cafeneaua aflată pe puntea B, la pupa, şi o găsise deja plină de pasageri care se învîrteau de colo-colo. Toţi păreau pierduţi şi năuciţi. Şi nu exista nici un ofiţer care să le menţină calmul. Oamenii tuşeau din cauza fumului învolburat pe punţi, purtat de vîntul care sufla deasupra pupei în timp ce nava continua să înainteze cu o viteză de douăzeci şi patru de noduri.

În mod miraculos, cei mai mulţi dintre pasageri scăpaseră de moartea în cabinele lor, pe care le părăsiseră, calmi, înainte ca flăcările să cuprindă coridoarele, scările şi lifturile. La început, refuzaseră să ia dezastrul în serios, dar spaima se înteţise după ce descoperiseră că nu se puteau apropia de bărci. Ofiţerii şi restul echipajului dăduseră dovadă de un curaj ieşit din comun conducînd pe toată lumea pe punţile de la pupa, unde se puteau aduna fără să se teamă de flăcări pentru o vreme.

Erau acolo familii întregi: taţi, mame şi copii, dintre care unii încă în pijama. Cîţiva copii scînceau, îngroziţi, în timp ce alţii se bucurau, ca de un joc de mari proporţii, înainte de a vedea teama din ochii părinţilor lor.

Femei cu părul ciufulit şi în halate de baie stăteau în mijlocul altora, care refuzaseră să se grăbească şi se machiaseră, se îmbrăcaseră elegant şi îşi luaseră poşetele. Bărbaţi erau îmbrăcaţi neglijent. Mai mulţi purtau sacouri sport peste bermude. Doar doi tineri păreau pregătiţi să plonjeze. Purtau costume de baie. Dar ceea ce aveau cu toţii în comun era frica de moarte.

Kelly îşi făcu loc prin gloată împingîndu-se, pînă ce ajunse lîngă balustrada de care se agăţă, strîngînd-o nebuneşte. Era încă întuneric cînd privi în jos, la spuma învîrtejită. Prin negura dinaintea zorilor, în lumina proiectoarelor navei, siajul era vizibil pe o distanţă de două sute de metri. Dincolo de el, apa întunecată se contopea cu orizontul negru, încă acoperit de stele. Se întrebă de ce nava nu se oprea.

O femeie suspina isteric.

– O să fim arşi de vii. Nu vreau să mor în foc.

Înainte ca cineva să o poată opri, se urcă pe balustradă şi sări în mare. Chipuri uimite o priviră afundîndu-se. Dar nu zăriră de cît o imagine fulgerătoare a capului ei, ridicîndu-se deasupra apei, înainte de a se topi în beznă.

Kelly începu să se teamă pentru tatăl ei. Avea de gînd să se întoarcă la cabine ca să-l caute cînd el reapăru, ducînd în mînă o servietă de piele maro.

– Oh, tată, strigă ea, mi-a fost frică că te-am pierdut.

– Ăsta-i balamuc, balamuc de-adevăratelea, bombăni el, roşu la faţă şi gîfîind. Ca o turmă de vite speriate, care aleargă în cercuri.

– Ce putem face? îl întrebă, neliniştită. Unde ne putem duce?

– În apă, răspunse Egan. E singura noastră speranţă de a rămîne în viaţă cît mai mult posibil.

Privi solemn în ochii fiicei sale. Atunci cînd lumina pica aşa cum trebuia, licăreau ca două safire albastre. Niciodată nu se putea opri să se minuneze cît de mult semăna cu Lana, mama ei, cînd avea aceeaşi vîrstă. Înălţimea, greutatea şi forma trupului erau identice: amîndouă înalte, cu forme delicate, proporţionate aproape perfect. Părul lui Kelly, lung, lins şi castaniu, contura o fizionomie puternică, cu pomeţi înalţi, buze sculpturale şi un nas perfect, care era, de asemenea, imaginea în oglindă a celeilalte.

Singura diferenţă dintre mamă şi fiică era supleţea membrelor. Kelly era mai atletică, în timp ce mama ei fusese delicată şi graţioasă. Atît Kelly cît şi tatăl ei fuseseră devastaţi cît Lana

murise, după o luptă îndelungată cu cancerul de sîn. Acum, stînd pe nava în flăcări şi realizînd că viaţa lui Kelly era în pericol să se încheie curînd, îşi simţea inima mai grea decît se poate spune în cuvinte.

Ea îi zîmbi vitejeşte.

– Cel puţin sîntem la tropice şi apa va fi suficient de caldă pentru o partidă de înot.

O strînse de umeri, apoi privi în jos, la marea care se năpustea asupra navei la aproape cincisprezece metri sub ei.

– Nu are rost să sărim pînă nu se opreşte vasul, spuse. Vom aştepta pînă în ultimul moment înainte de a ne arunca peste bord. Trebuie să fie nişte nave care vin să ne salveze.

Pe puntea de navigaţie, secundul Sheffield se ţinea strîns de balustradă şi privea fix strălucirea roşie reflectată de valuri ca într-un caleidoscop. Întreg centrul navei ardea şi flăcările se prelingeau ca nişte rîuri învăpăiate prin uşile şi ferestrele care explodaseră din cauza căldurii intense. Putea auzi geamătul de protest al puternicului vas de croazieră care sucomba. Era greu de crezut că, după mai puţin de o oră, *Emerald Dolphin*, mîndria companiei Blue Seas Cruise Lines, avea să se transforme într-o epavă arsă, lipsită de viaţă şi de ţintă, plutind în derivă pe valurile turcoaz. Îi ieşiseră de mult din minte toate gîndurile legate de vieţile celor două mii cinci sute de oameni care reprezentau pasagerii şi echipajul.

Rămăsese cu privirea pierdută asupra mării întunecate, pe care, de fapt, nu o vedea. Dacă ar fi apărut luminile unei alte nave, nu le-ar fi zărit. Era încă acolo cînd McFerrin dădu buzna pe puntea de navigaţie. Avea chipul înnegrit, iar uniforma, sprîncenele şi o mare parte a părului îi erau pîrlite. Îl apucă pe Sheffied de umăr şi îl răsuci cu brutalitate.

– Vasul îşi menţine viteza de croazieră în contra vîntului. E ca şi cum focul ar fi înteţit cu nişte foale uriaşe. De ce n-ai ordonat să fie oprit?

– Asta e una din prerogativele căpitanului.

– Unde *e* căpitanul Waitkus?

– Nu ştiu, răspunde Sheffield, şovăitor. A plecat şi nu s-a mai întors.

– Atunci trebuie să fi murit în incendiu. McFerrin înţelese că nu avea nici un rost să încerce să comunice cu superiorul lui. Înşfăcă telefonul şi îl sună pe mecanicul şef. Şefule, sînt McFerrin. Căpitanul Waitkus e mort. Focul ne-a scăpat de sub control. Opreşte motoarele şi adu-ţi oamenii sus. Nu puteţi ieşi prin partea centrală a navei, va trebui să vă croiţi drum fie către prova, fie către pupa. Înţelegi?

– Focul e deja atît de puternic? întrebă, prosteşte, mecanicul şef Rayond Garcia.

– Mai puternic decît crezi.

– De ce să nu ne îndreptăm direct către bărcile de salvare?

Asta era o nebunie, gîndi McFerrin. De pe puntea de navigaţie, nimeni nu-i anunţase pe cei din sala maşinilor că incendiul distrusese jumătate din navă.

– Bărcile de salvare au fost cuprinse de foc. *Emerald Dolfin* e condamnat. Ieşiţi de acolo cît mai puteţi. Lăsaţi generatoarele în funcţiune. O să avem nevoie de lumină ca să putem abandona nava şi ca să ghidăm un eventual vas de salvare.

Mecanicul şef Garcia nu mai irosi alte vorbe. Ordonă imediat ca motoarele să fie oprite. Imediat după aceea, oamenii lui părăsiră sala maşinilor şi tăiară drum către provă prin compartimentele cu provizii şi bagaje.

Garcia plecă ultimul. Înainte de a se năpusti în cel mai apropiat pasaj, se asigură că generatoarele funcţionau ca pe roate.

– A răspuns vreun vas chemării noastre în ajutor? îl întrebă McFerrin pe Sheffield.

Cel din urmă îl privi pierdut.

– Ajutor?

– Nu aţi comunicat poziţia noastră şi nu aţi cerut ajutor de urgenţă?

– Da, ar trebui să trimitem o solicitare de ajutor, mormăi Sheffield, nehotărît.

McFerrin sesiză imediat indiferenţa din tonul şi din privirea celuilalt şi se înspăimîntă.

– O, Doamne, probabil e prea tîrziu. Flăcările trebuie să fi ajuns la staţia radio.

Smulse receptorul telefonului şi sună la staţie, dar nu auzi decît paraziţi. Istovit şi suferind din cauza arsurilor, se sprijini de consola de comandă al navei.

– Mai bine de două mii de oameni sînt pe cale să moară, arşi sau aşteptînd în apă, fără vreo speranţă de a fi salvaţi, murmură, cu o frustrare profundă. Şi noi nu putem face decît să pierim alături de ei.

Capitolul 3

Cu douăsprezece mile mai spre sud, o pereche de ochi de un verde opalescent priviseră cerul luminos dinspre răsărit înainte de se întoarce să cerceteze globul roşiatic care se zărea la orizont, către nord. Preocupat, omul trecu de pe puntea de navigaţie în cabina timonei de pe *Deep Encounter*, nava de cercetare oceanografică a NUMA (National Underwater and Marine Agency)[1], luă binoclul puternic care se afla pe consola de navigaţie şi se întoarse. Cu încetineală deliberată, îl reglă şi scrută depărtările.

Era un bărbat înalt de un metru nouăzeci şi cîntărea optzeci şi patru de kilograme. Fiecare dintre mişcările sale părea să fi fost riguros planificată. Părul negru şi ondulat, aproape zburlit, începea să-i încărunţească la tîmple. Chipul era al unui om care cunoştea şi suprafaţa şi adîncurile mării. Tenul bronzat şi trăsăturile colţuroase dovedeau că îndrăgea traiul în aer liber. Era evident că petrecea mai mult timp în bătaia soarelui şi a vîntului decît în lumina fluorescentă dintr-un birou.

În zori, aerul tropical era cald şi umed. Sub cămaşa hawaiană aloha, cu flori colorate, avea pantaloni scurţi, de dril. Labele înguste ale picioarelor, care, atunci cînd păşea, se îndreptau înainte, ca nişte suliţe, erau strînse în sandale. Era uniforma pe care Dirk Pitt o purta în fiecare dintre zilele dedicate proiectelor legate de cercetarea adîncurilor, mai ales cînd lucra la nu mai mult de o mie de

[1] Agenţia Naţională Americană de Studii Marine şi Subacvatice.

mile de ecuator. În calitate de Director de Proiecte Speciale la NUMA, petrecea pe mare nouă luni în fiecare an. În această expediţie, savanţii de la NUMA conduceau o operaţiune de cercetare geologică a zonelor foarte adînci din Groapa Abisală Tonga.

După ce studie lumina strălucitoare preţ de vreo zece minute, se reîntoarse la timonă şi băgă capul în cabina transmisionistului. Operatorul din schimbul de după miezul nopţii privi în sus somnoros şi spuse, ca un robot:

– Cel mai recent buletin meteo primit prin satelit semnalează furtuni puternice care se îndreaptă către noi, cu viteza vîntului de treizeci de mile pe oră şi cu valuri de trei metri.

– Numai bine ca să înalţi un zmeu, spuse Pitt, zîmbind. Apoi redeveni serios. Ai captat vreun semnal SOS în ultima oră?

Operatorul clătină din cap.

– Am stat puţin de vorbă cu radio-telegrafistul de la bordul unui cargou britanic în jurul orei unu. Dar n-a fost nici un semnal SOS.

– O vapor de mari dimensiuni, aflat la nord, pare să fi luat foc. Vezi dacă poţi stabili contactul cu el.

Pitt se întoarse şi puse mîna pe umărul lui Leo Delgado, ofiţerul de serviciu.

– Leo, aş vrea să pui cap nord şi să pornim într-acolo cu toată viteza. Cred că avem o navă care arde. Trezeşte-l pe căpitanul Burch şi roagă-l să vină în cabina de comandă.

Deşi Pitt era conducătorul proiectului şi superiorul lui Burch, căpitanul era cel care comanda nava. Kermit Burch veni aproape imediat, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurţi.

– Care-i treaba cu nava care arde? îl întrebă pe Pitt, străduindu-se să nu caşte.

Acesta arătă către uşa care dădea spre puntea de navigaţie şi îi întinse binoclul. Burch privi atent orizontul, se opri, şterse lentilele de pantaloni şi privi din nou.

– Ai dreptate. Arde ca o torţă. Mi se pare că e un vas de croazieră. Unul mare.

– E ciudat că nu a cerut ajutor.

– Asta *este* straniu. Probabil are staţia radio defectă.

– I-am cerut lui Delgado să schimbe cursul şi să se îndrepte către el cu viteza maximă. Sper că nu te superi fiindcă ţi-am încălcat teritoriul. M-am gîndit că puteam cîştiga cîteva minute.

Burch zîmbi.

– Ai dat acelaşi ordin pe care l-aş fi dat şi eu. Apoi se îndreptă către telefonul navei. Sala maşinilor, treziţi-l pe Marvin. Vreau să scoată tot ce se poate din motoare. Se opri ca să-l asculte pe cel de la celălalt capăt al firului. De ce? Pentru că mergem la un incendiu. De-aia.

După răspîndirea veştii, nava de cercetare începu să prindă viaţă, pe măsură ce echipajul şi cercetătorii primiră diverse sarcini. Pregătiră cele două bărci de cercetare hidrografică de cîte zece metri lungime pentru lansare. Ataşară funii de cele două vinciuri de pe punte, care erau utilizate pentru coborîrea şi ridicarea submersibilelor şi a echipamentelor de cercetare, astfel încît să poată fi traşi afară din apă mai mulţi oameni odată. Toate scările pliante şi toate odgoanele aflate la bord fură pregătite colac pentru a le arunca peste balustrade, împreună cu nişte reazeme, ca să poată ridica la bord copiii şi bătrînii.

Ajutat de oceanografi, medicul navei instală un spital şi un punct de prim ajutor în careu. Bucătarul şi ajutoarele sale din cambuză începură să pregătească sticle cu apă, căni cu cafea şi boluri cu supă. Toată lumea se strădui să facă rost de haine pentru cei care ar fi putut fi scoşi din apă dezbrăcaţi. Ofiţerii selectară oameni din echipaj pe care îi instruiră să-i conducă pe supravieţuitori în diferite părţi ale navei, îngrijindu-se şi de echilibrul navei. Avînd şaptezeci de metri lungime şi cincisprezece lăţime, *Deep Encounter* nu era proiectat să plutească cu două mii de pasageri. Dacă mulţimea care se presupunea că avea să se îmbarce nu era plasată strategic, astfel încît să echilibreze vasul, acesta s-ar fi putut răsturna.

Era de aşteptat ca *Deep Encounter* să atingă o viteză maximă de numai şaisprezece noduri, dar mecanicul şef Marvin House folosea, pînă la ultimul strop, tot ceea ce puteau oferi cele două motoare electrice Diesel, de cîte trei mii de cai putere. Şaptesprezece noduri deveniră optsprezece, apoi nouăsprezece, pînă ce nava începu să străpungă valurile cu o viteză de douăzeci de noduri. Prova aproape că i se sălta deasupra apei în timp ce făcea să explodeze crestele talazurilor. Nimeni nu ştiuse că *Deep Encounter* se putea deplasa atît de repede.

Complet îmbrăcat, căpitanul Burch umbla pe punte dînd ordinele necesare pentru rezolvarea celor o sută şi unu de detalii legate de transformarea în realitate a aşteptatei invazii a supravieţuitorilor.

Îi ordonă radiotelegrafistului să ia legătura cu toate navele aflate în zonă, să le dea un raport sumar despre incendiu, să le afle poziţia şi să estimeze timpul în care puteau sosi. Nu erau decît două, pe o distanţă de o sută de mile. Una era *Earl of Wattlesfield*, cargoul britanic pe care operatorul îl contactase ceva mai devreme. Căpitanul acestuia răspunsese imediat că se apropia cu viteza maximă, dar se afla la treizeci şi şapte de mile către est. Celălalt vas era un crucişător australian purtător de rachete, care îşi schimbase cursul şi se grăbea, dinspre sud, către poziţia indicată de căpitanul Burch. Dar avea de străbătut şaizeci şi trei de mile.

Mulţumit că nu pierduse nimic din vedere, Burch i se alătură lui Pitt pe puntea de navigaţie. Toată suflarea de pe *Deep Encounter* care nu avea nici o sarcină de îndeplinit se aliniase de-a lungul balustradei, holbîndu-se la strălucirea roşie de la orizont. Nava de cercetare se năpustea, apropiindu-se văzînd cu ochii, spre vasul de croazieră în flăcări. Vorbele se stinseră, devenind şoapte, pe măsură ce, cu fiecare milă, proporţiile dezastrului deveneau din ce în ce mai şocante. Cincisprezece minute mai tîrziu, încremeniră cu toţii, ca hipnotizaţi, în faţa dramei incredibile care se derula în faţa ochilor lor. Ceea ce fusese un somptuos palat plutitor, plin de rîsetele unor oameni fericiţi, era acum un rug funerar incandescent.

Şaptezeci la sută din acel vapor odinioară superb se transformase într-un vîrtej de flăcări. Suprastructura era deja contorsionată, alcătuind o încîlceală din oţel incandescent care împărţea, efectiv, nava în două. Combinaţia de verde smarald şi alb se înnegrise şi se carbonizase. Pereţii despărţitori din interior se contorsionaseră într-o masă imposibil de descris din metal ars şi topit. Bărcile de salvare, ceea ce mai rămăsese din ele, atîrnau în gruiele lor, fiind aproape de nerecunoscut.

Era un monstru grotesc, care depăşea imaginaţia celui mai dement autor de literatură horror.

Privind cum Emerald Dolphin era purtat în derivă, cu flancul în direcţia vîntului care se înteţea şi a valurilor, Pitt şi Burch încremeniseră, îndoindu-se că vasul de cercetare, cu savanţii şi echipajul său, putea face faţă acelei enorme tragedii.

– Doamne, murmură Burch. Nimeni nu a plecat cu bărcile.

– Se pare că au ars toate înainte de a putea fi lansate, spuse Pitt, nemulţumit.

Flăcările mugeau înălţîndu-se în văzduh şi reflectîndu-se în apă ca nişte demoni înfricoşători care înconjurau nava. Aceasta părea o făclie palidă, pierind în apă, aşteptînd să-i fie curmate chinuirile prin scufundarea în adîncuri. Se auzi un urlet strident, mai degrabă ca o tînguire, cînd punţile interioare se prăbuşiră. Oricine se afla la o depărtare mai mică de o sută de metri trebuie să fi avut impresia că cineva deschisese uşa unui furnal. Era acum destul de multă lumină pentru a putea fi văzute rămăşiţele carbonizate din jurul pachebotului care ardea, plutind pe un strat de scrum de un cenuşiu amestecat cu alb. În aer se învîrtejeau nori de particule arse de vopsea şi de vată de sticlă. Prima lor impresie fu că nimeni nu ar fi putut supravieţui unui astfel de holocaust, dar apoi marea de oameni care se sufocau pe partea dinspre pupa a cinci dintre punţile deschise ale navei deveni vizibilă. La vederea lui *Deep Encounter*, începură să sară în apă şi să înoate către acesta, într-un şuvoi neîntrerupt.

Burch îşi îndreptă binoclul către apa din jurul pupei lui *Emerald Dolphin*.

– Oamenii sar de pe punţile de jos ca nişte lemingi! exclamă. Cei înghesuiţi mai sus, la pupa, par împietriţi.

– Nici nu poţi să-i condamni, spuse Pitt. Punţile superioare sînt cu nouă sau chiar zece etaje mai sus. De acolo au probabil impresia că apa e la o distanţă de cîţiva kilometri.

Burch se aplecă peste balustradă şi îşi strigă ordinul către echipajul său.

– Duceţi-vă la bărci. Adunaţi-i pe cei care înoată înainte de a fi purtaţi de curent în afara razei de vizibilitate.

– N-ai putea să aduci *Deep Encounter* sub pupa? îl întrebă Pitt.

– Adică s-o abordez?

– Da.

Burch părea sceptic.

– N-o să reuşesc să mă apropii suficient de mult pentru ca ei să poată sări pe vasul nostru.

– Focul e aproape; va ajunge la ei şi mulţi se vor azvîrli peste bord. Vor muri sute înainte să apucăm să-i culegem pe toţi din apă. Dacă ne-am lega de pupa, echipajul lor ar putea arunca parîme pe care să se prindă pasagerii şi să se lase să alunece pe puntea noastră.

Burch se uită la Pitt.

– Pe o astfel de mare, o să-l izbim dracului pe *Deep Encounter* de monstruozitatea asta. Tabla de bordaj o să fie zdrobită şi o să luăm apă. S-ar putea să ne scufundăm şi noi, cu mare uşurinţă.

– Mai bine să încercăm să o abordăm decît să nu încercăm nimic, spuse Pitt, cu un aer filozofic. Îmi asum întreaga responsabilitate în ceea ce priveşte nava.

– Bineînţeles că ai dreptate, încuviinţă Burch.

Apoi preluă cîrma şi începu să coreleze comenzile celor două propulsoare cu elice şi ale celor cu jet ale navei de cercetare, apropiindu-i cu delicateţe tribordul de pupa masivă a lui *Emerald Dolphin*.

Cînd pasagerii observară domolirea temporară a focului de pe punţile de la pupa, teroarea şi panica se diminuară pînă la a deveni simplă teamă. Ofiţerii şi echipajul, mai ales partea feminină a acestuia, umblau prin mijlocul mulţimii şovăitoare, calmîndu-i pe cei mai agitaţi şi liniştind copiii. Pînă în momentul în care *Deep Encounter* se ivise, pur şi simplu, de nicăieri, cei mai mulţi se obişnuiseră cu gîndul de a sări mai degrabă în apă decît de a arde de vii.

Totuşi, cînd cea mai mică urmă de speranţă nu mai putea decît să piară, apariţia navei de cercetare, de culoare turcoaz, aparţinînd NUMA, care spinteca valurile în lumina zorilor, păru o minune divină. Cei peste două mii de oameni care ticseau punţile de la pupa ovaţionară nebuneşte şi îşi fluturară braţele cu frenezie. Salvarea li se părea la îndemînă. Rămînea de văzut cît de justificat era optimismul lor. Ofiţerii îşi dădură repede seama că nava aceea minusculă nu putea lua la bord nici măcar jumătate din oamenii care se agăţau încă de viaţă.

Încă neînţelegînd intenţiile lui Pitt şi Burch, şeful de echipaj McFerrin, care îşi croise drum de pe puntea de navigaţie pînă la pupa cu o portavoce care să-l ajute să calmeze mulţimea, vorbi către largul mării:

– Către nava de la pupa. Nu vă apropiaţi. Sînt oameni în apă.

Pitt nu reuşi să-l distingă pe cel care striga din masa de trupuri înghesuite pe punţi. Îşi înşfăcă propria portavoce şi îi răspunse:

– Am înţeles. Bărcile noastre îi vor aduna cît mai curînd posibil. Aşteptaţi, avem de gînd să ne apropiem şi să legăm nava de a dumneavoastră. Vă rog să vă pregătiţi echipajul să tragă la bord parîmele noastre.

McFerrin era uluit. Nu-i venea să creadă că acel căpitan de la NUMA şi echipajul său voiau să-şi rişte vieţile şi nava încercînd să-i salveze.

– Cît de mulţi oameni puteţi lua la bord? se interesă.

– Cît de mulţi aveţi? îi întoarse Pitt întrebarea.

– Peste două mii. Pînă la două mii cinci sute.

– Două mii, gemu Burch. O să ne scufundăm ca un pietroi cu două mii de oameni îngrămădiţi pe punţi.

Descoperindu-l pe ofiţerul care striga către el pe puntea de sus, Pitt îi răspunse:

– Sînt pe drum şi alte nave de salvare. Echipajul dumneavoastră să arunce parîme, astfel încît pasagerii să poată coborî pe puntea noastră.

Burch manevră cu măiestrie comenzile, deplasîndu-şi nava încet înainte, apoi, acţionînd cu rapiditate propulsoarele de manevră de la pupa, o răsuci, în acelaşi timp, către pachebot. Înfioraţi, toţi cei de la bordul lui *Deep Encounter* priveau în sus, către pupa imensă care plana deasupra lor. Apoi urmă sunetul de oţel scrijelind oţelul. Treizeci de secunde mai tîrziu, cele două nave erau strîns legate una de alta.

Echipajul navei de cercetare lăsa la apă odgoane şi scări, iar cel de pe pachebot desfăşura şi arunca peste bord parîme al căror capăt era aşteptat şi prins de cercetători, care se grăbeau să le lege de orice obiect care le putea susţine cu fermitate. Cît ai clipi, toate erau asigurate. Pitt strigă către echipajul lui *Emerald Dolphin* să înceapă să coboare pasagerii.

– Mai întîi familiile cu copii, strigă McFerrin, prin portavoce. Vechea tradiţie care spunea „mai întîi femeile şi copiii“ era ignorată, de obicei, de marinarii moderni, menţinerea familiilor laolaltă avînd prioritate. După scufundarea Titanicului, cînd cei mai mulţi dintre bărbaţi dispăruseră odată cu nava, lăsînd în urmă văduve şi orfani de vîrstă fragedă, oamenii realişti simţiseră că familiile trebuiau fie să trăiască laolaltă, fie să moară împreună. Cu cîteva excepţii, pasagerii tineri şi singuri şi persoanele vîrstnice stăteau deoparte plini de curaj, privind cum membrii echipajului coborau bărbaţii cu soţiile şi cu copiii lor mici pe *Deep Encounter*, unde aceştia se regăseau în siguranţă pe puntea de lucru, în mijlocul submersibilelor, al vehiculelor subacvatice robot şi al echipamentelor de studiu hidrografic. Urmară apoi cei mai vîrstnici, care au trebuit

să fie siliţi să treacă peste bord, nu fiindcă le-ar fi fost frică, ci pentru că erau convinşi că se cuvenea să plece mai întîi tinerii, care aveau viaţa înainte.

În mod surprinzător, copiii se temură cel mai puţin să coboare pe parîme. Dirijorul şi membrii orchestrei de pe navă începură să cînte melodii din spectacolele de pe Broadway, împreună cu trupa de teatru. Pentru o vreme, cîţiva oameni cîntară alături de ei, în timp ce evacuarea părea să se desfăşoare în mod eficient, fără ştrangulări, dar, pe măsură ce focul se apropie, căldura devenind mai intensă şi fumul îngreunînd din ce în ce mai mult respiraţia, mulţimea redeveni o gloată înspăimîntată. Dintr-odată, o grabă nebună îi cuprinse pe cei care hotărîseră să-şi încerce norocul în apă în loc să-şi aştepte rîndul ca să se legene coborînd pe parîme către un loc sigur. Săriră mai ales oameni tineri, peste balustradele punţilor de jos. Cădeau ca o ploaie, ciocnindu-se de cei care se aflau deja în apă. Cîţiva calculară greşit şi se prăbuşită pe puntea lui *Deep Encounter*, alegîndu-se cu o mulţime de răni sau murind într-un mod înfiorător în momentul impactului. Cîţiva nimeriră între nave şi pieriră striviţi cînd valurile împinseră cele două coci una către alta.

Echipajul de pe *Emerald Dolphin* făcu tot ce-i stătea în puteri ca să-i înveţe pe pasageri cum să sară. Dacă loveau apa cu mîinile aflate deasupra capului, impactul putea să le distrugă vestele de salvare, lăsîndu-i să plutească doar prin propriile forţe. Cei care nu ţineau bine gulerul vestei şi slăbeau strînsoarea în timpul impactului riscau să-şi frîngă gîtul.

Nu după mult timp, un mic banc de cadavre plutea în derivă alături de cele două nave.

Kelly era îngrozită. Micul vas de cercetare era atît de aproape şi, totuşi, părea atît de departe. Mai erau doar zece oameni înaintea lor la coada de la una dintre parîmele ataşate de nava de dedesubt. Doctorul Egan era hotărît ca el şi fiica lui să suporte căldura şi fumul şi să coboare către locul care le oferea siguranţă cînd avea să le vină rîndul. Dar mulţimea scăpată de sub control, care se sufoca şi tuşea, îl împinse pe Egan în balustradă. Pe neaşteptate, un bărbat solid, cu părul roşu şi cu o mustaţă care se lăţea, traversîndu-i obrajii pînă la favoriţi, se desprinse din mareea de oameni şi încercă să smulgă servieta de piele din mîinile lui Egan. La început

uluit, inginerul reuşi să-şi păstreze servieta, strîngînd-o cu disperare, şi refuză să-i dea drumul.

Kelly urmărea, îngrozită, lupta celor doi bărbaţi. Un ofiţer cu uniforma imaculată şi cîtuşi de puţin boţită stătea privindu-i cu o indiferenţă totală. Era un om de culoare, cu chipul de obsidian dur şi trăsături ascuţit dăltuite.

– Fă ceva! îi strigă Kelly. Nu sta acolo! Ajută-l pe tatăl meu!

Dar, pur şi simplu ignorînd-o, ofiţerul negru făcu un pas înainte şi, spre surprinderea ei, începu să-l ajute pe bărbatul roşcat în lupta pentru servietă.

Împins de forţa fizică a celor doi bărbaţi, Egan îşi pierdu echilibrul şi se împletici, de-a-ndăratelea, către balustradă. Picioarele lui pierdură contactul cu puntea şi impulsul primit îl aruncă peste bord, cu capul înainte. Luaţi prin surprindere de căderea neaşteptată, ofiţerul negru şi roşcatul înlemniră, apoi se amestecară în mulţime. Kelly ţipă, se repezi către balustradă şi privi în jos exact la timp ca să-şi zărească tatăl lovind apa şi împroşcînd-o cu putere.

Îşi ţinu respiraţia, aşteptînd vreme de douăzeci de secunde care i se părură o oră, pînă ce capul lui apăru la suprafaţă. Vesta de salvare i se pierduse, fiindu-i smulsă de pe trup în momentul impactului. O cuprinse disperarea cînd văzu că părea inconştient. Capul i se afunda, cu faţa înainte, şi i se răsucea la întîmplare.

Deodată, fără nici un avertisment, Kelly simţi în jurul gîtului nişte mîini ale căror degete o sugrumau fără milă. Năucită şi şocată, îşi repezi piciorul în spate, lovind cu disperare, în timp ce încerca zadarnic să desprindă mîinile care o strîngeau de gît. Printr-un noroc, piciorul ei îl nimeri pe atacator în vintre. Primi o porţie neaşteptată de aer şi apăsarea din jurul gîtului ei slăbi. Se răsuci şi văzu că fusese tot ofiţerul de culoare.

Roşcatul îl împinse pe negrul care îi stătea în drum şi se aruncă către Kelly, dar ea strînse cu putere gulerul vestei de salvare, făcu un salt peste balustradă şi căzu în gol, exact în clipa în care bărbatul se întindea după ea.

În timpul căderii, tot ce o înconjura se estompă. În ceea ce părea durata unei clipiri din ochi, căzu în apă, iar impactul îi tăie răsuflarea. Lichidul sărat îi inundă nările şi îşi reprimă impulsul de a deschide gura ca să expire, scuipîndu-l.

Se afundă într-o explozie de bule, în timp ce apa se închidea deasupra ei. Cînd forţa care o scufunda slăbi, privi în sus şi văzu

suprafaţa mării sclipind sub luminile celor două nave. Cu ajutorul vestei de salvare, se luptă să se înalţe, pînă ce, în sfîrşit, ţîşni deasupra, la aer. Respiră adînc, de mai multe ori, în timp ce îşi rotea privirile, căutîndu-şi tatăl, pe care îl zări plutind, fără vlagă, la vreo zece metri de coca pîrjolită a vasului de croazieră.

Un talaz trecu peste el, iar ea îl pierdu din ochi. Descurajată, înotă ca o nebună către locul în care îl văzuse ultima oară. Un val o ridică pe creastă şi îl descoperi din nou, la nu mai mult de şase metri distanţă. Ajunse lîngă el, îi puse un braţ în jurul umerilor şi îl prinse de păr, dîndu-i capul pe spate.

– Tată! strigă.

Egan clipi, apoi se holbă la ea. Faţa îi era răvăşită, ca şi cum ar fi fost chinuit de o durere puternică.

– Kelly, salvează-te, spuse, cu greutate. Eu nu pot s-o fac.

– Nu te da bătut, tată, îl încurajă ea. O să fim luaţi de o barcă, cît de curînd.

El ţinea încă strîns servieta maro, pe care o împinse către ea.

– Cînd am căzut în apă, m-am lovit de asta. Cred că mi-am frînt spinarea. Sînt paralizat şi nu pot să înot.

Un cadavru cu faţa în jos plutea în derivă către Kelly şi ea făcu eforturi ca să nu verse în timp ce îl împingea deoparte.

– Am să te susţin eu, tată. Nu te las să te scufunzi. Putem folosi servieta ta drept plută.

– Ia-o, murmură el, obligînd-o să prindă servieta. Păstreaz-o în siguranţă pînă la momentul potrivit.

– Nu înţeleg.

– O să-ţi dai seama...

Articula cu greu cuvintele. Agonia îi schimonosi faţa şi se încovoie.

Kelly fu şocată de defetismul tatălui ei, pînă cînd îşi dădu seama că se stingea sub ochii ei. Cît despre Egan, el era conştient că e pe moarte. Dar nu simţea nici un fel de panică, nici un fel de spaimă. Îşi accepta soarta. Pierderea fiicei sale nu era cel mai mare regret pe care îl simţea – ştia că ea avea să scape. Dar nu ştia dacă descoperirea pe care o aşternuse pe hîrtie avea să funcţioneze. Se uită în ochii albaştri ai lui Kelly şi zîmbi cu sfială.

– Mama ta mă aşteaptă, şopti.

Kelly privi disperată în jur, după o barcă de salvare. Cea mai apropiată era la mai puţin de şaizeci de metri. Îi dădu drumul tatălui ei, înotă cîţiva metri, îşi flutură braţul şi strigă:

– Aici! Veniţi aici!

O femeie care, slăbită din cauza fumului inhalat, se afunda în valuri, o zări pe Kelly tocmai cînd era scoasă din apă şi i-o arătă unui marinar, dar salvatorii erau prea ocupaţi să scoată din mare alţi oameni şi nu reuşiră să o vadă. Kelly se răsuci şi porni înapoi, către tatăl ei, dar el nu mai era de găsit. În locul acela plutea numai servieta.

Egan îi dăduse drumul şi alunecase în adîncuri. Kelly prinse servieta şi îl strigă, dar chiar în clipa aceea un adolescent sări de pe puntea de sus, lovind apa aproape deasupra ei, iar genunchiul lui o izbi în ceafă, afundînd-o într-un hău întunecat.

Capitolul 4

Supraviețuitorii se scurgeau într-una pe *Deep Encounter*, dar ceea ce la început era un șuvoi deveni un potop de oameni care năpădi peste echipaj și peste cercetători. Nu erau destul de mulți ca să-i facă față. Cei cinzeci și unu de bărbați și cele opt femei de pe navă n-ar fi putut munci mai mult sau mai repede.

În ciuda sentimentelor de frustrare și de durere pricinuite de vederea numeroșilor morți și muribunzi din apă, salvatorii refuzară să-și micșoreze eforturile. Ignorînd riscurile, mai mulți dintre specialiștii în oceanografie și dintre inginerii de sistem își legară frînghii de brîu și săriră în marea învolburată ca să prindă cîte doi supraviețuitori odată, în timp ce camarazii lor de pe navă îi trăgeau înapoi către *Deep Encounter* și îi ridicau la bord. Zelul cu care salvau vieți avea să devină o legendă în analele istoriei navale.

Echipajul navei de cercetare științifică umplu bărcile cu oameni pe care îi pescuiau cu frenezie, scoțîndu-i din apă pe măsură ce numărul celor care se aruncau în mare sporea. Apa de sub pupa prinse în curînd viață, umplîndu-se de bărbați și femei care țipau și își întindeau mîinile înspre bărci, temîndu-se că ar fi putut rămîne neobservați.

Membri echipajului rămași la bord manevrau vinciurile care coborau alături de înotători plute și plase de care să se prindă înainte de a fi ridicați pe punte. Aruncau chiar și furtunuri și scări de frînghie pe care să se cațere cei din apă. Cu toate eforturile lor susținute, erau, pur și simplu, copleșiți de numărul imens de oameni

care se zbăteau în apă. Mai tîrziu, aveau să sufere gîndindu-se la cei care se înecaseră, pierzîndu-li-se urma înainte ca bărcile să fi putut ajunge la ei.

Femeile îi preluau pe pasagerii ajunşi la bord, urîndu-le bun venit şi îmbărbătîndu-i, înainte de a-i îngriji pe cei arşi şi răniţi. O mare parte fuseseră orbiţi de fum şi de aburi şi trebuiau conduşi în spital şi la punctul de prim ajutor din careu. Nici unul dintre cercetători nu avea experienţă în ceea ce priveşte tratamentul intoxicaţiilor cu fum, dar învăţau repede şi nu avea să se ştie niciodată cît de multe vieţi fuseseră salvate de strădaniile lor asidui.

Pe cei teferi îi conduseră jos, în cabinele şi compartimentele care fuseseră desemnate, împrăştiindu-i pentru a menţine stabilitatea şi echilibrul vasului. Organizaseră şi un spaţiu în care pasagerii să se poată aduna pentru a se face o listă a supravieţuitorilor şi pentru ca aceştia să fie ajutaţi să-şi găsească prietenii şi rudele care dispăruseră sau se pierduseră în debandada creată.

În timpul primelor treizeci de minute, mai mult de cinci sute de oameni fură scoşi din apă în bărci. Alţi două sute reuşiră să ajungă pe plutele din jurul lui *Deep Encounter* şi fură ridicaţi la bord folosindu-se funiile legate de vinciuri. Salvatorii se concentrau numai asupra celor vii. Toţi cei care se dovedeau a fi morţi după ce fuseseră traşi în bărci erau aruncaţi din nou în mare pentru a li se face loc acelora care se agăţau încă de viaţă.

Recuperînd şi transportînd de două ori mai mulţi oameni decît permiteau regulamentele maritime, bărcile veneau la pupa, unde erau repede ridicate la bord de unul din braţele vinciurilor. Supravieţuitorii puteau ajunge pe punte fără să se caţere peste bord şi cei răniţi erau imediat întinşi pe brancarde, înainte de a fi transportaţi la spital şi la punctul de prim ajutor. Acest sistem, conceput de Pitt, era cu mult mai eficient şi, de fapt, elibera bărcile şi le readucea înapoi în apă în jumătate din timpul care ar fi fost necesar dacă supravieţuitorii extenuaţi ar fi fost urcaţi pe punte unul cîte unul.

Burch nu-şi putea permite să-şi lase gîndurile să alunece către operaţiunile de salvare. Se concentra ca să ferească, în continuare, bordajul lui *Deep Encounter* de lovituri. Simţea că aceasta era datoria lui şi numai a lui şi se străduia ca nava să nu-i fie distrusă izbindu-se de imensul vas de croazieră. Ar fi renunţat la braţul său stîng ca să poată cupla sistemul automat de poziţionare a navei, dar,

fiindcă ambele vapoare erau purtate în derivă de vînt şi de curentul maritim, acesta se dovedise inutil.

Cu un ochi vigilent aţintit asupra talazurilor tot mai înalte care spălau babordul, mărea puterea propulsoarelor cu jet şi cu elice de fiecare dată cînd unul dintre ele ameninţa să-l împingă şi să-l izbească pe *Deep Encounter* de coca masivă a lui *Emerald Dolphin*. Era o luptă pe care nu o cîştiga întotdeauna. Se cutremura, ştiind că tablele de bordaj erau strivite şi încovoiate. Nu era nevoie să fii paranormal ca să-ţi dai seama că apa începea să se infiltreze prin spărturi. Cu cîţiva metri mai încolo, în cabina de comandă, Leo Delgado calcula încărcătura şi lua în considerare parametri precum, de exemplu, tona de supravieţuitor încărcată pe vasul de cercetare într-un flux fără de sfîrşit. Semnele Plimsoll, care indicau nivelul maxim de încărcare a navei, erau deja cu jumătate de metru sub suprafaţa apei.

Pitt îşi asumase sarcina de a concepe şi de a conduce operaţiunile de salvare. Celor care munceau nebuneşte ca să salveze două mii de oameni li se părea că e pretutindeni, dînd ordine prin staţia radio portabilă, trăgînd supravieţuitorii din apă, direcţionînd bărcile către cei pe care curentul îi îndepărta, ajutînd la manevrarea vinciurilor cînd bărcile erau aduse la bord şi descărcate. Îi călăuzea pe supravieţuitorii care coborau pe parîme în braţele primitoare ale cercetătorilor, care îi conduceau sau îi transportau apoi sub punte. Îi prindea în aer pe copiii ale căror braţe şi mîini amorţiseră din cauza efortului şi care scăpau parîma de la o înălţime de trei metri. Nu fără teamă, observa cum nava devenea periculos de încărcată, în vreme ce mai erau de salvat încă o mie de pasageri.

Alergă în cabina de comandă, ca să verifice împreună cu Delgado distribuirea încărcăturii.

– Cît de grav e?

Delgado îşi ridică ochii pe computer şi scutură din cap, posomorît.

– Nu e bine. Mai adaugă încă un metru de pescaj şi devenim submarin.

– Mai avem de adunat încă o mie de oameni.

– Pe marea asta, valurile vor începe să treacă peste copastie dacă mai luăm încă cinci sute. Spune-le cercetătorilor tăi că trebuie să ducă mai mulţi supravieţuitori la prova. La pupa sîntem pe punctul de a ne îngreuna prea tare.

Preocupat de veştile proaste, Pitt se uită la mulţimea de oameni care alunecau sau coborau pe parîme. Apoi privi în jos, spre puntea de lucru, unde o barcă de salvare descărca şaizeci de supravieţuitori. Nu putea condamna la moarte sute de oameni, refuzînd să-i ia la bordul micului vas de cercetare. O soluţie, deocamdată incompletă, i se contură în minte. Se grăbi spre puntea de lucru, unde adună mai mulţi membri ai echipajului.

– Trebuie să uşurăm nava, le spuse. Tăiaţi ancorele şi lanţul şi lăsaţi-le să se ducă la fund. Ridicaţi submersibilele peste bord şi daţi-le drumul să plutească în derivă. Le putem recupera mai tîrziu. Azvîrliţi peste bord toată aparatura care cîntăreşte mai mult de cinci kilograme.

După ce desprinseră submersibilele care se îndepărtară, plutind, demontară de la pupa cadrul uriaş, în formă de A, folosit pentru lansarea şi recuperarea echipamentelor oceanografice şi îl aruncară şi pe el în mare. Doar că acesta nu pluti. Se duse drept la fund, urmat de mai multe vinciuri, împreună cu kilometrii lor de cablu greu. Pitt se bucură văzînd că vasul se mai înălţase cu cincisprezece centimetri deasupra apei.

Apoi, ca o altă modalitate de a micşora greutatea, îi instrui pe oamenii de pe bărci cînd aceştia ajunseră lîngă bord:

– Problema încărcăturii a devenit critică. După ce adunaţi ultimul transport de supravieţuitori, rămîneţi în derivă, în apropierea navei, dar nu mai trimiteţi pe nimeni la bord.

Cîrmacii îşi fluturară mîinile, confirmînd că înţeleseseră ce li se cerea, în timp ce-şi conduceau bărcile înapoi, către masa de oameni care se lupta cu valurile.

Pitt privi către McFerrin, care îl striga de sus. Din punctul său avantajos de observare, ofiţerul secund putea vedea că, deşi aruncase echipamente, nava de cercetare continua să fie periculos de mult afundată în apă.

– Cît de mulţi mai puteţi lua la bord?

– Cîţi oameni au mai rămas acolo, sus?

– În jur de patru sute. Mai ales membri ai echipajului, acum, după ce pasagerii au scăpat cu fuga.

– Trimiteţi-i jos, îl instrui Pitt. Ăştia sînt toţi?

– Nu, răspunse McFerrin. Jumătate din echipaj s-a refugiat la provă.

– Îmi puteţi spune un număr?

– Încă patru sute cincizeci. McFerrin se uită la bărbatul înalt de pe *Deep Encounter*, care părea să conducă evacuarea într-un mod incredibil de eficient. Aş putea afla numele dumneavoastră, domnule?

– Dirk Pitt, director de proiecte speciale la NUMA. Şi dumneavoastră?

– Ofiţer secund Charles McFerrin.

– Unde vă e căpitanul?

– Căpitanul Waitkus lipseşte, răspunse McFerrin, şi se crede că a murit.

Pitt putea vedea arsurile lui McFerrin.

– Grăbeşte-te să vii jos, Charlie. Am o sticlă de tequila care te aşteaptă.

– Prefer scotch-ul.

– Pentru tine distilez o sticlă.

Pitt se răsuci şi întinse mîinile ca să desprindă de parîmă o fetiţă şi să o predea în braţele întinse ale lui Misty Graham, biolog marin pe *Deep Encounter*. Mama şi tatăl o urmau şi fură călăuziţi dedesubt. Cîteva secunde mai tîrziu, Pitt sălta pe puntea de lucru nişte înotători prea extenuaţi pentru a putea să iasă singuri din barca de salvare.

– Dă o raită în zona babordului pachebotului, îi ordonă cîrmaciului bărcii, şi adună oamenii care au fost luaţi de curent şi de valuri.

Cîrmaciul se uită la Pitt, cu oboseala zugrăvită pe faţă, şi reuşi să zîmbească anemic.

– Deja mai aveam de primit un bacşiş.

– O să am grijă să ţi-l pună la socoteală mai tîrziu, zise Pitt, întorcîndu-i zîmbetul. Acum pleacă înainte ca...

Ţipătul pătrunzător al unui copil păru să vină de sub picioarele sale. Se repezi la balustradă şi privi în jos. O fetiţă care nu părea să aibă mai mult de opt ani atîrna de o parîmă care se legăna în afara vasului. Într-un fel sau altul, căzuse peste copastie după ce ajunsese la bord şi, în acel talmeş-balmeş, fusese scăpată din vedere. Pitt se lăsă pe burtă şi se aplecă, prinzînd-o de încheietura mîinii cînd era pe creasta unui val. Apoi o trase afară din apă şi o ridică pe punte.

– Ţi-a plăcut partida de înot? o întrebă, încercînd să micşoreze şocul pe care îl suferise.

– Marea e prea agitată, spuse ea, frecîndu-şi ochii umflaţi din cauza fumului.

– Părinţii tăi au venit cu tine?

Ea dădu din cap.

– Au coborît din barcă împreună cu cei doi fraţi ai mei şi cu sora mea. Eu am căzut în apă şi nimeni nu a băgat de seamă.

– Nu-i învinovăţi, zise el, cu blîndeţe, ducînd-o în braţe pînă la Misty. Fac pariu că sînt îngrijoraţi de moarte din pricina ta.

Misty surîse şi o luă pe fetiţă de mînă.

– Vino cu mine şi o să-ţi găsim mămica şi tăticul.

În momentul acela, Pitt prinse cu privirea licărirea unor plete castanii răspîndite pe suprafaţa albastru-verzuie a apei ca o dantelă pe o pînză de satin. Faţa nu putea fi văzută, dar o mînă se agită uşor, ca şi cum ar fi încercat să înoate, dacă nu cumva fusese doar o simplă mişcare cauzată de valuri. Pitt alergă şase metri în josul punţii ca să privească mai de aproape, nepierzîndu-şi speranţa că femeia – părul acela trebuia să fie al unei femei – nu se înecase. Capul se înălţă uşor deasupra apei, dar era prea departe pentru ca el să vadă doi ochi mari, frumoşi şi albaştri, care păreau apatici şi năuciţi.

– Ridicaţi-o! strigă Pitt către cîrmaciul bărcii de salvare, arătîndu-i femeia.

Dar barca era deja la jumătatea drumului către pupa lui *Emerald Dolphin* şi acesta nu îl auzi.

– Înoată către mine! ţipă înspre femeie.

Observă că ea se uita fix în direcţia lui fără să-l vadă.

Fără să ezite nici o secundă, se urcă pe balustradă, se balansă un moment, apoi se aruncă în apă cu capul înainte. Nu se ridică imediat la suprafaţă, ci înaintă în forţă sub apă, ca un înotător olimpic după o săritură de pe trambulina de start. După ce mîinile şi capul i se iviră deasupra, nu îşi mai afundă faţa. Străbătu şase metri, ajunse lîngă ea şi îi scoase capul din apă prinzînd-o de păr. Cu toate că era udă leoarcă, îşi putu da seama că era o tînără foarte atrăgătoare. Abia apoi observă că strîngea în mînă un fel de servietă de mici dimensiuni, care se umpluse cu apă şi o trăgea la fund.

– Nebuno! scrîşni. Scapă de asta!

– Nu pot! şuieră ea, tăios, cu o hotărîre care îl surprinse. Şi nu vreau!

Entuziasmat fiindcă ea nu era în pragul morţii, nu încercă să o convingă, ci o apucă de bluză şi începu să o tragă către *Deep Encounter*. Cînd ajunseră lîngă acesta, braţe binevoitoare se întinseră, o prinseră de încheieturile mîinilor şi o ridicară la bord. Eliberat de povară, Pitt se urcă pe o scară de frînghie. Una dintre cercetătoare o înfăşură pe femeie într-o pătură şi era gata să o conducă jos, pe scara de tambuchi, cînd Pitt o opri.

– Ce e atît de important în servieta aia, încît erai gata să mori încercînd s-o salvezi? întrebă, cu ochii în ochii ei albaştri.

Ea îi aruncă o privire obosită.

– Munca de o viaţă a tatălui meu.

Pitt privi servieta dintr-un nou punct de vedere.

– Ştii dacă tatăl tău a fost salvat?

Ea clătină încet din cap şi se uită, deznădăjduită, în apa acoperită de un strat de cenuşă, în care pluteau o mulţime de cadavre.

– E acolo, jos, şopti.

Apoi se întoarse brusc şi dispăru pe scara de tambuchi.

În cele din urmă, bărcile îi salvară pe toţi oamenii rămaşi în viaţă pe care îi putură găsi. Îi transferară pe cei care aveau mare nevoie de îngrijire medicală pe nava de cercetare, apoi se îndepărtară la o mică distanţă, transportînd atît de mulţi supravieţuitori cît puteau duce fără să se pună în pericol, sperînd să scape de înghesuiala de la bord, similară celei dintr-o cutie de sardele.

Pitt luă legătura cu bărcile prin staţia de radio portabilă.

– Ne deplasăm în jurul provei, ca să mai căutăm şi alţi supravieţuitori. Urmăriţi în siajul nostru.

Cînd ultimul supravieţuitor fu luat la bord, *Deep Encounter* era mai aglomerat decît un muşuroi de furnici. Erau pline pînă la refuz şi sala maşinilor, şi magaziile pentru aparatură, şi laboratoarele, şi cabinele echipajului şi ale cercetătorilor. Oamenii erau aşezaţi sau lungiţi în bar, în cambuză şi în careu. Toate coridoarele erau ticsite. În cabina căpitanului Burch erau înghesuite cinci familii. Cabina de comandă, camera de navigaţie şi cabina radiotelegrafistului erau pline de oameni. Cei mai bine de trei sute de metri pătraţi ai punţii de lucru păreau o stradă de neînchipuit, acoperită de o mare de suflete.

Deep Encounter era atît de afundată în apă încît valurile treceau peste copastie, ajungînd pe puntea de lucru, de fiecare dată cînd

coca era lovită de talazuri mai înalte de un metru. Între timp, echipajul de pe *Emerald Dolphin* îşi purta singur de grijă. Membrii acestuia începuseră să coboare pe parîme la bordul aglomerat al navei de cercetare abia după ce ultimii pasageri părăsiseră pupa pachebotului. Mulţi se aleseseră cu arsuri, urmărind pînă în ultimul moment evacuarea navei, înainte de a o abandona, ca să scape de flăcările care o mistuiau.

Imediat ce păşiseră pe punte, cei care erau teferi începuseră să-i ajute pe cercetătorii suprasolicitaţi să facă situaţia pasagerilor înghesuiţi cît mai confortabilă. La bordul lui *Deep Encounter* se urcase şi moartea. O parte dintre cei cu arsuri severe şi dintre răniţii care căzuseră în apă îşi dăduseră sufletul în mijlocul rugăciunilor murmurate cu voce scăzută şi al plînsetelor celor dragi, iar trupurile le fuseseră aruncate peste bord. Pentru cei vii, spaţiul era prea valoros.

Pitt îi trimisese pe ofiţerii navei în cabina de pilotaj, la căpitanul Burch. Cu toţii îşi oferiseră serviciile, care le fuseseră acceptate cu recunoştinţă.

McFerrin coborî ultimul.

Pitt îl aştepta şi îl prinsese de braţ, pentru ca bărbatul extenuat şi plin de arsuri să nu se poticnească şi să nu cadă.

– Îmi pare rău că nu pot strînge mîna unui om plin de curaj, spuse, uitîndu-se la degetele pîrjolite ale lui McFerrin.

Acesta îşi privi mîinile arse ca şi cum ar fi fost ale altcuiva.

– Da, cred că trebuie să mai aşteptăm. Apoi chipul i se înnegură. Nu am idee dacă şi cîţi dintre amărîţii care şi-au croit drum către prova mai sînt în viaţă.

– O să aflăm în curînd, răspunse Pitt.

McFerrin îşi roti privirile asupra navei de cercetare şi văzu valurile trecînd peste puntea de lucru.

– S-ar părea, zise, cu sînge rece, că sînteţi într-o situaţie extrem de riscantă.

– Facem ce putem, glumi Pitt, cu un zîmbet hotărît.

Îl trimise pe McFerrin la spital, apoi se răsuci şi strigă către Burch, care se afla sus, pe puntea de navigaţie:

– Căpitane, ăsta a fost ultimul din cei de la pupa. Ceilalţi s-au dus la prova.

Burch se mulţumi să dea din cap şi închise consola de comandă a propulsoarelor. Apoi intră în cabina de pilotaj.

– Cîrma îţi aparţine, îi spuse timonierului. Ocoleşte-l şi du-ne foarte uşor către prora. Nu vrem să agravăm avariile vasului nostru, oricare ar fi ele.

– O să-l tratez cu delicateţea unui fluture, îl asigură tînărul de la cîrmă.

Burch simţea o mare uşurare fiindcă îndepărta nava de pachebot. Îl trimise pe Delgado jos, ca să verifice dacă coca avea table de bordaj strivite şi fisuri apărute din cauza loviturilor. În timp ce aştepta raportul, îl sună pe Marvin House, mecanicul şef.

– Marvin, cum stau lucrurile în zona ta?

Jos, în sala maşinilor, Marvin stătea pe culoarul dintre motoare şi se uita la şuvoiul subţire de apă care forma o baltă lîngă soclurile acestora.

– Bănuiala mea este că avem o avarie majoră a structurii undeva deasupra, către provă, probabil într-una dintre magazii. Am pus pompele principale să lucreze la întreaga capacitate.

– Poţi să faci faţă infiltraţiilor?

– Le-am ordonat oamenilor mei să instaleze pompele auxiliare şi furtunurile, ca să ajute la lupta împotriva inundaţiei. House făcu o pauză, apoi, după ce se uită la supravieţuitorii de pe vasul de croazieră care erau înghesuiţi în fiecare colţişor liber al îndrăgitei lui săli a motoarelor, întrebă: Cum e deasupra?

– Aglomeraţie ca în Times Square în ajunul Anului Nou, răspunse Burch.

Delgado reveni în cabina de comandă şi, după expresia aspră a feţei lui, Burch îşi dădu seama că raportul era departe de a fi favorabil.

– Mai multe table de bordaj sînt strivite şi îndoite, gîfîi Delgado, cu respiraţia tăiată din cauză că urcase sus alergînd. Apa pătrunde într-un ritm alarmant. Pompele îi ţin piept, dar nu vor putea face faţă dacă marea devine mai agitată. Dacă valurile trec de doi metri şi jumătate, nu avem nici o şansă.

– Mecanicul şef House spune că încearcă să ţină potopul în frîu cu pompele auxiliare.

– Nu pot decît să sper că e suficient, zise Delgado.

– Adună personalul de întreţinere şi ocupaţi-vă de coca. Proptiţi şi întăriţi tabla de bordaj cît de bine puteţi. Să-mi raportezi imediat orice schimbare a etanşeităţii, în bine sau în rău.

– Am înţeles.

Cînd Pitt reveni în cabina de pilotaj, Burch fixa, îngrijorat, norii cenuşii, întunecaţi, care se adunau dinspre sud-vest. Pitt urmări privirea căpitanului.

– Care sînt ultimele noutăţi legate de starea vremii? întrebă.

Burch zîmbi şi arătă către cupola cu un diametru de trei metri şi jumătate care susţinea sistemul de radiolocaţie cu efect Doppler.

– Nu am nevoie de o predicţie meteo de ultimă oră a dinamicii furtunii, făcută de un computer din ultima generaţie, ca să-mi spună că o să ne lovească în următoarele două ore.

Pitt se uită la norii care se adunau la nu mai mult de zece mile depărtare. Se luminase de-a binelea, dar soarele abia răsărit era ascuns de nori ameninţători.

– Poate că o să ne ocolească.

Burck îşi linse degetul arătător şi îl ridică în aer. Clătină din cap.

– Nu, conform *acestui* computer. Apoi adăugă, plin de îngrijorare: Nu o să avem cum să ne menţinem la suprafaţă.

Obosit, Pitt îşi şterse fruntea cu braţul.

– Dacă luăm în calcul o greutate medie de şaizeci de kilograme a bărbaţilor, femeilor şi copiilor, atunci *Deep Encounter* are o încărcătură suplimentară de o sută douăzeci de tone, fără să putem la socoteală echipajul şi echipa de cercetători. Singura noastră posibilitate de salvare este continuăm să plutim pînă cînd vom reuşi să mutăm majoritatea supravieţuitorilor pe o altă navă.

– Nu avem cum să ne îndreptăm spre un port, adăugă Burch. Ne-am scufunda înainte de a străbate o milă.

Pitt intră în cabina radiotelegrafistului.

– Vreo veste de la australieni şi de la petrolier?

– După radar, *Earl of Wattlesfield* e la numai zece mile distanţă. Fregata australiană se apropie în viteză, dar mai are de parcurs încă treizeci de mile.

– Spune-le să se grăbească din răsputeri, spuse Pitt, cu gravitate. Dacă furtuna aia ajunge aici înaintea lor, s-ar putea să nu mai aibă pe cine să salveze.

Capitolul 5

Interiorul lui *Emerald Dolphin* se dezintegra, pereţii despărţitori se răsturnau lovindu-se unul de altul, punţile se prăvăleau peste cele de dedesubt. În mai puţin de două ore de cînd izbucnise focul, interiorul grandios al vasului fusese mistuit. Întreaga suprastructură se prăbuşise într-un infern incandescent. Ornamentaţia bogată, elegantul centru comercial, cu magazine şic, colecţia de artă de şaptezeci şi opt de milioane de dolari, mult lăudatul cazinou, sălile de mese şi barurile, cabinele luxoase şi opulentele facilităţi dedicate distracţiei şi sportului, totul se transformase în cenuşă fumegîndă.

Toţi cei înghesuiţi pe punţile deschise ale lui *Deep Encounter*, foştii pasageri şi echipajul, bărbaţii şi femeile care munceau cu înfrigurare la bordul navei de cercetare, încetaseră orice activitate şi-şi pironiseră privirile asupra holocaustului, cu un amestec de durere şi de fascinaţie, în timp ce căpitanul Burch ocolea pupa uriaşului pachebot, îndreptîndu-se către provă.

Acesta nu mai era o minge de flăcări violente, ci îşi trăia ultimele clipe topindu-se, ca într-un furnal. Focul dezlănţuit cuprinsese şi devorase toate materialele şi toate obiectele inflamabile, pînă cînd nu mai rămăsese nimic care să poată fi distrus. Bărcile de salvare din fibră de sticlă atîrnau, grotesc contorsionate, după ce se topiseră, căpătînd forme de nerecunoscut. Imensele punţi circulare se năruiseră în jurul cocii, precum aripile putrezite ale unui hoit de vultur. Postul de observaţie din partea superioară şi puntea de navigaţie se prăbuşiseră în interior şi dispăruseră, parcă înghiţite de un

abis fără fund. Cea mai mare parte a sticlei topite se răcise, întărindu-se şi căpătînd forme nefireşti.

Mistuită de holocaust, întreaga suprastructură circulară se prăbuşise în ea însăşi, sub un imens şi diform linţoliu de fum. Pe neaşteptate, alte flăcări se înălţară din zonele deschise ale navei, generate de exploziile izbucnite în adîncul acesteia. *Emerald Dolphin* se cutremură, ca un animal uriaş torturat de durere. Cu toate acestea, refuză să piară, afundîndu-se sub valuri. Se încăpăţîna să plutească în derivă pe marea care, dintr-un minut într-altul, devenea tot mai cenuşie şi mai agitată. Curînd, nu avea să mai fie decît un schelet de epavă. Nicicînd nu mai avea să răsune de zgomotul paşilor, de conversaţiile şi rîsetele pasagerilor veseli şi entuziaşti. Nicicînd nu avea să mai navigheze, intrînd maiestuoasă în porturile exotice din întreaga lume, ca o navă fără egal printre cele care străbătuseră vreodată mările. Dacă va continua să plutească după stingerea focului şi dacă tablele de bordaj nu se vor curba din cauza temperaturii foarte ridicate, avea să fie remorcată pînă într-un ultim port şi apoi către un şantier naval, unde urma să fie tăiată în bucăţi.

Privirea lui Pitt, plină de o tristeţe profundă, era aţintită asupra acelei nave fabuloase din care nu mai rămăsese decît o ruină. Putea simţi dogoarea flăcărilor, care se întindea deasupra apei, ajungînd pînă la el. Se întreba de ce nişte vapoare atît de frumoase trebuiau să piară, de ce unele cutreierau oceanele vreme de treizeci de ani, fără nici un incident, înainte de se îndrepta spre depozitele de fier vechi, în timp ce altele, precum *Titanicul* sau *Emerald Dolphin*, erau distruse prematur, în călătoriile lor de inaugurare. Existau nave norocoase, dar existau şi cele care navigau spre a se pierde în uitare.

Cufundat în gînduri, stătea aplecat peste balustradă cînd McFerrin veni să se aşeze lîngă el. Ofiţerul secund de pe vasul de croazieră rămase ciudat de tăcut în timp ce *Deep Encounter* trecea încet pe lîngă scena pe care se desfăşurase o dramă macabră. Bărcile de salvare, supraîncărcate cu supravieţuitori, îl urmau.

– Ce-ţi mai fac mîinile? îl întrebă Pitt, cu solicitudine.

McFerrin şi le ridică, arătîndu-i bandajele care păreau nişte mănuşi albe. Faţa lui, plină de arsuri şi de porţiuni de piele înroşită, fusese unsă cu cremă antiseptică şi arăta ca o mască respingătoare de Hallowen.

– Nu mi-e prea uşor cînd merg la toaletă, crede-mă.

Pitt zîmbi.

– Îmi închipui.

Aproape gata să plîngă de ciudă, McFerrin privea fascinat mormîntul acela înfiorător.

– N-ar fi trebuit să se întîmple niciodată, spuse, cu glasul vibrînd de emoţie.

– Care crezi că a fost cauza?

McFerrin îşi desprinse privirea de la carcasa incandescentă şi contorsionată. Chipul îi era schimonosit de mînie.

– N-a fost un accident. Sînt sigur de asta.

– Crezi că a fost un act terorist? întrebă Pitt, neîncrezător.

– În mintea mea nu există nici o îndoială. Focul s-a răspîndit prea repede ca să fi fost accidental. Nici unul dintre sistemele automate de avertizare şi de control al incendiilor nu a fost operaţional. Iar cînd au fost acţionate manual au refuzat să funcţioneze.

– Nu pot să înţeleg de ce căpitanul vostru nu a reuşit să trimită un semnal de avarie. Am pornit înspre voi abia după ce am văzut flăcările la orizont. Nu am primit răspuns la apelurile radio prin care ne interesam de situaţia voastră.

– Secundul Sheffield! McFerrin pur şi simplu scuipă numele. Era incapabil să ia decizii în calitate de comandant. Cînd am aflat nu că fusese trimis nici un mesaj, am luat imediat legătura cu staţia radio, dar era prea tîrziu. Focul ajunsese deja acolo şi operatorii fugiseră.

Pitt arătă către prova înclinată a vasului de croazieră.

– Acolo sus văd semne de viaţă.

Un grup mare de oameni putea fi zărit aşteptînd, cu emoţie, la prova pachebotului. În loc să se refugieze la pupa, cincizeci şi ceva de pasageri şi foarte mulţi membri ai echipajului îşi croiseră drum către zona deschisă de deasupra provei. Spre norocul lor, aceasta era la şaizeci de metri buni distanţă de următorul perete despărţitor al suprastructurii şi în contra vîntului faţă de foc şi de dîra de fum înţepător care se scurgea către pupa.

McFerrin îşi îndreptă spatele, îşi puse mîna streaşină la ochi ca să-i apere de soarele care se înălţa şi se uită încordat în sus, la siluetele micuţe care, deasupra provei, făceau gesturi largi.

– Sînt mai ales membri ai echipajului şi doar cîţiva pasageri. De fapt, par să fie în siguranţă pentru un scurt răstimp. Focul se îndreaptă în direcţie opusă.

Pitt luă un binoclu şi cercetă apa din jurul provei.

– Se pare că nu a sărit nimeni. Nu văd nici un cadavru care să plutească şi nici un înotător.

– Atîta vreme cît, pentru moment, sînt în siguranţă dinspre partea focului, spuse Burch, venind din interiorul cabinei de comandă, e mai bine să-i lăsăm acolo pînă soseşte un alt vas sau pînă se linişteşte vremea.

– Este evident că nu ne putem menţine la suprafaţă, pe o mare agitată, dacă aducem încă cinci sute de oameni la bord, aprobă Pitt. Şi aşa sîntem gata să ne răsturnăm şi să ne ducem la fund.

Vîntul tocmai începea să se năpustească asupra lor, mărindu-şi viteza de la zece mile pe oră la treizeci. În bătaia lui, marea îşi agita acoperămîntul de spumă albă iar valurile, care acum ajungeau pînă la aproape trei metri, defilau etalîndu-şi forţa necruţătoare. Era doar preludiul urgiei care avea să vină.

Pitt se grăbi să părăsească puntea de navigaţie şi strigă către echipaj şi către cercetători să evacueze cît mai mulţi oameni cu putinţă de pe puntea de lucru şi să-i protejeze pe cei rămaşi în calea valurilor, care treceau peste bord şi peste ei. Înghesuiala de pe punţile de jos deveni repede insuportabilă, dar nu exista altă alternativă. Să laşi sute de oameni expuşi furiei naturii în timpul furtunii ar fi echivalat cu a le semna condamnarea la moarte.

Pitt trecu în revistă echipajele celor două bărci aflate în urma navei. Situaţia lor îl îngrijora în mod deosebit. Marea era prea agitată pentru ca acestea să se plaseze alături de vapor şi să-şi descarce pasagerii. Se uită la Burch:

– Căpitane, propun să ne întoarcem şi să ocolim pachebotul ca să ajungem în partea de sub vînt, ca să-l folosim drept paravan faţă de furtună. Dacă nu putem aduce la bord echipajul şi supravieţuitorii din bărci, trebuie să-i ducem în ape mai calme în următoarele cîteva minute; altfel, va fi prea tîrziu pentru ei.

Burch dădu din cap, aprobîndu-l.

– E o sugestie înţeleaptă. Şi pentru noi ar putea fi singura salvare.

– Nu-i puteţi aduce la bord? întrebă McFerrin.

– Pentru vaporul ăsta, o sută de oameni în plus ar fi picătura care revarsă paharul, zise Burch, sobru.

McFerrin îşi îndreptă privirea spre el.

– Nu putem juca rolul lui Dumnezeu.

Pe chipul lui Burch se aşternuse o expresie chinuită.

– Putem, cînd e vorba de vieţile celor care se află deja la bord.

– Sînt de acord, spuse Pitt, hotărît. La adăpostul lui *Emerald Dolphin* sînt mai bine apăraţi de furtună decît pe *Deep Encounter*.

Burch îşi coborî privirea spre punte pentru cîteva clipe, cîntărind toate posibilităţile. În cele din urmă, dădu obosit din cap, încuviinţînd.

– Vom ţine bărcile cît mai aproape de pupa noastră, pentru ca, în cazul în care situaţia lor devine critică, să-i putem aduce la bord.

Pe urmă se întoarse să privească zidul de nori întunecaţi care se deplasa cu iuţeală pe deasupra apei, ca un roi imens de lăcuste.

– Nu pot decît să sper că Dumnezeu ne va ajuta s-o scoatem la capăt.

Furtuna tuna asupra micului vapor şi a mulţimii de oameni purtate de acesta. Avea să-i învăluie în cîteva minute. Soarele dispăruse de mult, odată cu ultimul petec de cer senin. Coamele talazurilor se învîrtejeau ca dervişii rotitori şi azvîrleau nori de spumă şi de stropi. Apa caldă şi verzuie se revărsa pe puntea de lucru, udîndu-i pînă la piele pe cei care nu reuşiseră să-şi găsească loc dedesubt. Prin tambuchi fuseseră duşi atît de mulţi cît era omeneşte posibil şi stăteau înghesuiţi pe coridoare ca pasagerii dintr-un autobuz la orele de vîrf.

Ajunşi aproape de nava care ardea, oamenii din bărci sufereau mai mult din cauza căldurii radiate de foc decît datorită vîntului şi a mării zbuciumate ale cărei valuri îi legănau cu putere. Atît Pitt cît şi Burch îi urmăreau cu atenţie, pregătiţi să-i ridice la bord la primul semn de pericol.

Dacă ajutoarele nu soseau repede şi *Deep Encounter* se scufunda, odată cu preţioasa ei încărcătură, ar fi rămas foarte puţini supravieţuitori.

– Ai idee dacă vreunul din cei de sus are staţie radio? îl întrebă Pitt pe McFerrin.

– Toţi ofiţerii au staţii radio portabile.

– Care e frecvenţa?

– Douăzeci şi doi.

Pitt îşi ridică staţia lîngă buze şi o acoperi cu haina ca să diminueze şuierul vîntului, care se transformase în urlet.

– *Emerald Dolphin*, aici e *Deep Encounter*. Mă aude vreun ofiţer de la bord? Terminat.

Îşi repetă apelul de trei ori, printre paraziţii puternici, pînă cînd o voce îi răspunse.

– Te aud, *Deep Encounter*, spuse un glas de femeie. Nu bine, dar suficient ca să te pot înţelege.

– E o femeie, spuse Pitt, uitîndu-se la McFerrin.

– Pare să fie Amelia May, intendenta şefă.

– Incendiul produce interferenţe. O înţeleg cu greutate.

– Întreab-o cîţi oameni sînt la provă, ordonă Burch.

– Vorbesc cu Amelia May? se interesă Pitt.

– Da, cum se face că îmi ştiţi numele?

– Ofiţerul vostru secund e lîngă mine.

– Charles McFerrin? exclamă ea. Slavă Domnului. Credeam că Charlie a murit în incendiu.

– Poţi să apreciezi numărul de pasageri şi de membri ai echipajului de la bord?

– Cea mai corectă estimare pe care o pot face este patru sute cincizeci de membri ai echipajului şi în jur de şaizeci de pasageri. Cînd putem începe să părăsim nava?

Burch îşi înălţă ochii plini de mîhnire către provă.

– Nu avem nici o posibilitate de a-i lua la bord, repetă, scuturînd din cap cu tristeţe.

– Oricum am privi lucrurile, zise Pitt, situaţia e fără ieşire. Intensitatea vîntului şi a valurilor creşte într-un ritm alarmant. Bărcile noastre nu-i pot prelua şi pentru ei ar fi curată sinucidere să sară în apă şi să încerce să înoate pînă la vasul nostru.

Burch îi aprobă spusele dînd din cap.

– Singura speranţă este ca acel cargou britanic să ajungă aici în următoarea jumătate de oră. După aceea, nădejdea e numai la Dumnezeu.

– Doamnă May, o apelă Pitt. Te rog să mă asculţi. Vasul nostru e încărcat cu mult peste capacitate. Şi noi sîntem în pericol să ne scufundăm, din cauza unei zone în care coca e zdrobită. Trebuie să rezistaţi pînă cînd se domoleşte furtuna sau pînă cînd soseşte o navă de salvare. Înţelegi?

– Da, înţeleg, confirmă ea. Vîntul duce focul către pupa şi dogoarea nu e insuportabilă.

– Nu pentru mult timp, o avertiză Pitt. *Dolphin* se răsuceşte şi va începe să se deplaseze cu traversul în contra vîntului şi a curentului. Focul şi fumul vor ajunge mai aproape şi vor avansa spre tribord.

Urmă o pauză, după care Amelia spuse, cu curaj:

– Presupun că va trebui să luăm taurul de coarne.

Pitt privi în sus, către provă, printre stropii de apă purtaţi de vînt.

– Eşti o femeie foarte curajoasă. Sper că ne vom putea întîlni după ce se termină toate astea. Fac cinste cu cina.

– Poate... Apoi, după o ezitare: Va trebui să-mi spui mai întîi cine eşti.

– Mă numesc Dirk Pitt.

– Un nume care degajă forţă. Asta îmi place. Terminat.

McFerrin zîmbi, obosit.

– E o făptură superbă, Pitt. Şi e foarte independentă în relaţiile cu bărbaţii.

Pitt îi întoarse zîmbetul.

– Nici n-aş fi vrut să fie altfel.

Ploaia nu începu treptat, ci brusc, ca un potop materializat într-un perete solid, sclipitor. Iar *Emerald Dolphin* continua să ardă. Bordajul îi strălucea, înroşindu-se cînd ploaia se revărsa peste dogoarea cumplită, iar pachebotul în flăcări fu repede învăluit într-un nor de aburi.

– Adu-o, foarte încet, cu şaizeci de metri mai aproape de cocă, îi ceru Burch timonierului. Îl îngrijorau tangajul şi ruliul cînd valurile din ce în ce mai mari îi loveau nava. Şi îngrijorarea îi crescu şi mai mult cînd mecanicul şef House chemă puntea.

– Bătrînica e izbită mereu aici, jos, raportă el. Fisurile se măresc. Nu garantez cît de mult mai pot face faţă pompele, chiar şi cu ajutorul celor auxiliare.

– Vom intra sub acoperirea vasului de croazieră, răspunse Burch. Sper că dimensiunea lui ne va apăra de furia furtunii.

– Şi cel mai mic ajutor contează.

– Fă tot ce poţi.

– Nu e uşor, bodogăni House. Nu cînd trebuie să te caţeri peste oameni mai înghesuiţi decît într-o conservă de anşoa.

Burch se întoarse către Pitt, care scruta negura umedă printr-un binoclu.

– Zăreşti cargoul sau fregata australiană?

– Ploaia asta deasă reduce vizibilitatea la minimum, dar, după radar, cargoul e la un kilometru de noi.

Burch luă o basma veche şi-şi şterse sudoarea de pe frunte şi de pe gît.

– Sper că are drept căpitan un marinar priceput, pentru că o să aibă nevoie de toată experienţa pe care a dobîndit-o.

Malcolm Nevins, căpitanul cargoului *Earl of Wattlesfield* de la Collins and West Shipping Lines, stătea într-un scaun înalt, pivotant, cu picioarele rezemate de calculatorul de bord şi examina ecranul radarului. Cu zece minute mai devreme, vasul care ardea putuse fi zărit cu ochiul liber, dar furtuna îi învăluise apoi, cu o nemaipomenită iuţeală, trăgînd cortina potopului, care împiedica vederea. Cu un aer de indiferenţă bine exersată, scoase o tabacheră de platină din buzunarul pantalonilor şi luă un Dunhill pe care şi-l aşeză între buze. Făcînd notă discordantă, îşi aprinse ţigara scumpă cu o veche brichetă Zippo, zgîriată şi lovită, de care nu se despărţise din timpul războiului Insulelor Falkland, cînd făcuse parte din Marina Regală.

Pe chipul rumen al lui Nevins, de obicei marcat de buna dispoziţie, se putea citi concentrarea; ochii lui de un cenuşiu limpede aruncau priviri grăbite, agitate. Se întreba cel fel de iad avea să găsească. Ştirile cutremurătoare primite prin radio de la nava de cercetare americană relatau despre mai bine de două mii de oameni care încercau să scape de pe vasul de croazieră în flăcări. În amintirile adunate în cei treizeci de ani petrecuţi pe mare nu regăsea un dezastru de asemenea dimensiuni.

– Acolo, strigă secundul său, Arthur Thorndyke, arătînd, prin parbrizul punţii de navigaţie, către înainte, pe direcţia provei tribord.

Ca nişte draperii, straturile verticale de ploaie se despărţiră pentru un minut, dînd la iveală nava care ardea, învăluită în fum şi în aburi.

– Reduceţi motoarele la MINIM, ordonă Nevins.

– Am înţeles, domnule.

– Echipajul bărcilor e pregătit? întrebă el, în timp ce uriaşul pachebot începea să se contureze prin ploaia torenţială.

– Echipajul bărcilor e pregătit şi e gata să le lase la apă, răspunse Thorndyke. Trebuie să spun că nu-i invidiez, fiindcă vor pluti printre talazuri de trei metri.

– O să ne apropiem cît mai mult posibil, ca să reducem timpul şi distanţa dintre nave. Luă un binoclu şi cercetă apa din jurul vasului de croazieră. Nu văd pe nimeni înotînd şi nici urmă de bărci de salvare.

Thorndyke dădu din cap, arătînd către rămăşiţele arse al bărcilor de salvare.

– În alea nu a părăsit nimeni vasul.

Nevins împietri cînd în minte i se contură imaginea unei epave în flăcări, transportînd mii de cadavre.

– Pierderile de vieţi omeneşti trebuie să fie înspăimîntătoare, spuse, posomorît.

– Nu văd nava americană de cercetare.

Într-o străfulgerare, Nevins înţelese cum stăteau lucrurile.

– Ocoliţi pachebotul. Americanii trebuie să fie adăpostiţi în partea opusă furtunii.

Earl of Wattlesfield se deplasă încet prin valurile haotice, ca şi cum nu s-ar fi sinchisit de cumplitele ameninţări ale mării şi ar fi provocat urgia să se dezlănţuie asupra ei din toate puterile. Avînd şaizeci şi opt de mii de tone, vasul era mai lung decît un corp de case, punţile fiind plasate pe mai multe nivele şi împărţite în compartimente pline cu mărfuri. Vreme de zece ani, navigase pe toate oceanele lumii, pe orice fel de vreme, fără să piardă nici o viaţă şi nici măcar un singur container. Era considerat un cargou norocos, mai ales de către proprietarii săi, cărora serviciile lui le aduseseră profituri de milioane de lire.

După ziua aceea, avea să devină tot atît de celebru precum *Carpathia*, nava care îi salvase pe supravieţuitorii de pe *Titanic*.

Vîntul avea aproape forţa unei vijelii, iar valurile deveniseră mai abrupte, dar imensul cargou nu le resimţea decît într-o foarte mică măsură. Lui Nevins îi rămăseseră puţine speranţe că ar fi putut salva vreun pasager sau vreun membru al echipajului. Credea că cei care reuşiseră să scape de moartea prin foc săriseră peste bord şi, cu siguranţă, se înecaseră deja în marea răscolită. În timp ce *Earl of Wattlesfield* înconjura încet prova înaltă şi înclinată, el se

uită lung la literele verzi, reliefate, care alcătuiau cuvintele *Emerald Dolphin*. Se simţi cuprins de deznădejde cînd îşi aminti că văzuse frumosul vas de croazieră părăsind portul Sidney. Apoi, brusc, ochii lui neîncrezători se pironiră asupra unui spectacol neaşteptat.

În valurile care reflectau flăcările portocalii, *Deep Encounter* se legăna, greoi, cufundat în apă pînă aproape de marginea copastiei, avînd punţile supraîncărcate cu pasageri înghesuiţi. La nu mai mult de douăzeci de metri în spatele pupei, două bărci mari, de transport, săltau în sus şi jos, fiind, de asemenea, ticsite de oameni. Vasul părea gata să se afunde în mare din clipă-n clipă.

– Doamne Sfinte! murmură Thorndyke. Arată de parcă s-ar duce la fund.

Radiotelegrafistul se aplecă în afara staţiei.

– Domnule, sînt în legătură cu cineva de pe vasul american.

– Pune-l pe difuzor.

Peste cîteva secunde, o voce bubui în amplificatoare.

– Către căpitanul şi echipajul cargoului, sîntem mai bucuroşi ca niciodată să vă vedem.

– Aici căpitanul Nevins. Vorbesc cu căpitanul vasului?

– Nu, căpitanul Burch a coborît în sala maşinilor ca să vadă ce e cu apa care pătrunde în navă.

– Atunci dumneavoastră cine sînteţi?

– Dirk Pitt, Director de Proiecte Speciale la Agenţia Naţională Americană pentru Studii Marine şi Subacvatice.

– Care e starea vasului? Arătaţi ca şi cum v-aţi scufunda.

– Nici nu mai avem mult, răspunse Pitt, candid. Tablele de bordaj au fost lovite cînd ne-am lipit de pupa navei de croazieră, ca să-i salvăm echipajul şi pasagerii. Luăm apă mai repede decît o pot evacua pompele.

– Cîţi supravieţuitori aveţi la bord? întrebă Nevins, încă uluit de numărul mare de oameni care, pe puntea de lucru, se străduiau să nu lase azvîrliţi peste bord de valuri.

– Aproape o mie nouă sute şi încă o sută care sînt încă în bărci.

– Cu neputinţă! Vocea lui Nevins era scăzută, uluită, aproape doar o şoaptă. Vreţi să spuneţi că aţi salvat două mii de supravieţuitori?

– Plus sau minus vreo cincizeci.

– Unde Dumnezeu au încăput toţi?

– Ar trebui să veniţi aici, să vă lămuriţi singur, spuse Pitt.

– Nu-i de mirare că arătaţi ca o gîscă care a înghiţit o halteră, bolborosi Nevins, stupefiat.

– La prova vasului de croazieră mai sînt încă aproape cinci sute de membri ai echipajului şi de pasageri care aşteaptă să fie salvaţi. Pur şi simplu, nu i-am mai putut lua, am fi pus în pericol vieţile tuturor.

– Există riscul de a fi ajunşi de foc?

– Sîntem în contact cu ofiţerii lor, care spun că nu există nici un pericol imediat, îi explică Pitt. Domnule căpitan, vă sugerez, cu tot respectul, ca prima prioritate să fie transportarea a cît mai mulţi oameni de pe vasul nostru pe al dumneavoastră, cîtă vreme mai plutim încă. V-am fi recunoscători dacă i-aţi lua mai întîi la bord pe cei din bărcile noastre de salvare. Ei sînt în situaţia cea mai grea.

– Chiar asta vom face. O să cobor bărcile şi vom începe să transbordăm supravieţuitorii de pe vasul dumneavoastră pe al meu. Imediat ce bărcile dumneavoastră vor fi goale, le vom folosi ca să-i luăm pe cei care sînt încă la prova vasului de croazieră, care pot coborî pe parîme.

– Deja am transformat procedura asta într-o adevărată ştiinţă.

– Atunci am face bine să o folosim.

– Domnule căpitan Nevins, adăugă Pitt, credeţi-mă că n-o să ştiţi niciodată ce binecuvîntare este sosirea dumneavoastră în timp util.

– Mulţumesc cerului fiindcă am fost în apropiere.

Nevins se întoarse spre Thorndyke, avînd pe chip obişnuitul lui scepticism plin de umor.

– E un miracol că au pus toţi oamenii ăia pe un vas atît de mic.

– Chiar e un miracol, murmură Thorndyke, la fel de uimit. Aş spune, parafrazîndu-l pe Churchil, că niciodată atît de mulţi nu au fost salvaţi de atît de puţini.

Capitolul 6

Kelly stătea pe punte, într-una din magaziile pe *Deep Encounter*, cu genunchii strînşi sub bărbie. Se simţea de parcă ar fi fost adusă în Gaura Neagră din Calcutta[1]. În micul compartiment, supravieţuitorii erau atît de înghesuiţi încît doar femeile stăteau jos, în timp ce bărbaţii rămăseseră în picioare. Nimeni nu părea să dea atenţie faptului că îşi ţinea capul în mîini şi plîngea. Moartea tatălui ei o făcea să se simtă cuprinsă de un val de durere. Îl privise dîndu-şi sufletul la numai un braţ distanţă, lăsînd-o plină de furie neputincioasă şi copleşită de suferinţă.

Ce se întîmplase? Cine era bărbatul roşcat şi de ce se luptase cu tatăl ei? Dar ofiţerul de culoare? De ce nu intervenise ca să-l apere, în loc să-l ajute pe atacator? Se părea că încercaseră să fure servieta tatălui ei. Îşi coborî ochii spre servieta aceea de piele, pătată de apa sărată, pe care continua să o strîngă la piept, întrebîndu-se de ce conţinutul său era atît de important încît tatăl ei trebuise să moară pentru el.

Se lupta cu epuizarea, străduindu-se să rămînă trează, pentru cazul în care roşcatul ar fi reapărut şi ar fi încercat din nou să ia servieta. Dar atmosfera din jur, caldă şi umedă datorită prezenţei numeroaselor trupuri, şi străduinţile inutile ale sistemului de aer condiţionat, care nu avea mai mult efect decît un cub de gheaţă pus

[1] Celulă de şapte metri şi jumătate pe cinci şi jumătate, din fortul William, în care au fost închişi o sută patruzeci şi şase de soldaţi englezi, din ordinul viceregelui din Bengal.

într-un furnal, se combinară, moleşind-o şi, în cele din urmă, căzu într-un somn zbuciumat.

Se trezi brusc, tot aşezată pe punte, cu spatele rezemat de o ladă de scule, dar observă că oamenii din magazie dispăruseră. O femeie care se prezentase mai devreme drept biolog marin se aplecase asupra ei şi-i îndepărta cu gingăşie părul din ochi, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un copil. Pe faţa şi în privirea femeii se citea extenuarea, dar reuşea să zîmbească plină de înţelegere.

– E ora plecării, spuse, cu blîndeţe. A sosit un cargou britanic şi toată lumea este transferată acolo.

– Vă sînt foarte recunoscătoare dumneavoastră şi întregului echipaj, mai ales bărbatului care s-a aruncat în apă ca să mă salveze de la înec.

– Nu ştiu cine a fost, zise femeia, o roşcată simpatică, cu ochii căprui.

– Nu pot rămîne la bordul acestui vas? întrebă Kelly.

– Mă tem că nu. Luăm apă şi nu se ştie dacă vom reuşi sau nu să ne menţinem la suprafaţă în timpul furtunii. O ajută pe Kelly să se ridice în picioare. E bine să te grăbeşti, altfel n-o să mai prinzi barca.

Femeia părăsi magazia, ca să-i anunţe pe pasagerii aflaţi în partea de sus a navei că se puteau îmbarca în bărcile cargoului. Kelly se ridică, înţepenită, cu spatele cuprins de durere din cauza şederii pe puntea tare. Aproape că ajunsese în pragul uşii, cînd fu brusc oprită de un bărbat voinic. Şovăi, îşi ridică ochii şi rămase holbîndu-se la chipul glacial al bărbatului roşcat care se luptase cu tatăl ei pe vasul de croazieră. El intră în magazie şi închise încet uşa.

– Ce vrei? şopti ea, înfricoşată.

– Servieta tatălui tău, îi răspunse, cu voce scăzută, profundă. Nu-ţi fac nici un rău dacă mi-o dai de bunăvoie. Altfel, va trebui să te ucid.

Kelly văzu hotărîrea din ochii lui negri, reci şi insensibili. Dar mai desluşi şi altceva: avea de gînd să o omoare indiferent dacă îi dădea sau nu servieta.

– Hîrtiile tatălui meu? Ce vrei să faci cu ele?

Bărbatul ridică din umeri.

– Sînt doar un angajat. Datoria mea e să predau servieta şi conţinutul ei, atîta tot.

– Cui să i-o predai?...

– N-are importanţă, spuse el, cu voce devenită nerăbdătoare.

– Ai de gînd să mă împuşti? întrebă ea, agăţîndu-se cu disperare de fiecare secundă de viaţă.

– Nu folosesc pistoale, aşa cum nu folosesc nici cuţite. Îşi înălţă mîinile imense şi bătătorite şi rînji. Astea îmi sînt de ajuns.

Săgetată de spaimă, se îndepărtă de el, mergînd de-a-ndăratelea. Bărbatul veni către ea şi îi văzu dinţii albi apărînd sub mustaţa roşcată cînd buzele i se deschiseră într-un rînjet răutăcios. Ochii îi licăreau, plini de sine, ca ai unui animal care şi-a prins la strîmtoare prada neajutorată. Teama lui Kelly deveni teroare, inima începu să-i bată cu putere şi i se tăie răsuflarea. Picioarele i se înmuiară şi începu să se clatine. Şuviţele lungi de păr îi ajunseră în ochi, îi brăzdară faţa şi, fără voia ei, lacrimile începură să-i curgă.

El întinse braţele, cu mîinile ca nişte gheare, şi o înşfăcă. Ea urlă şi ţipătul acut, pătrunzător, reverberă în mica magazie cu pereţi de oţel. Se smulse din strînsoarea lui şi se răsuci. Se părea că el îi dăduse drumul intenţionat, ca să se poată juca cu ea precum o pisică cu şoarecele pe care urmează să-l devoreze. Nereuşind să-i opună rezistenţă, ea se simţi brusc sleită şi căzu grămadă pe punte, ghemuită într-un colţ şi cuprinsă de un tremur nestăpînit.

Ochii ei mari, de un albastru strălucitor, îl priveau fix în timp ce se apropia încet. Se aplecă asupra ei, o luă de braţe şi o ridică cu o singură mişcare lipsită de efort. Expresia rece şi sîngeroasă a feţei lui fusese înlocuită de una lacomă, senzuală. Parcă mişcîndu-se cu încetinitorul, îşi apăsă buzele pe ale ei. Ochii ei se dilatară şi încercă să ţipe din nou, dar nu reuşi să scoată decît suspine înăbuşite. Bărbatul o împinse înapoi, rînjind din nou.

– Da, spuse, cu voce aspră şi indiferentă. Ţipă cît vrei. Cu furtuna de afară, nimeni nu te poate auzi. Îmi place cînd femeile ţipă. Găsesc că e excitant.

O ridică de pe podea ca şi cum nu ar fi cîntărit mai mult decît un manechin de cauciuc. Apoi o ţintui cu spatele de un perete şi mîinile lui începură să i se plimbe pe corp, grosolane, aspre, zgîriindu-i pielea. Amorţită de groază, Kelly se simţi neputincioasă şi scoase străvechiul strigăt al tuturor femeilor:

– Te rog, mă doare.

Mîinile lui uriaşe urcară spre gîtul ei şi se încleştară în jurul lui.

– Îţi promit, îi spuse, cu emoţia unui sloi de gheaţă. Moartea va veni repede şi fără durere.

Începu să strîngă şi un nor negru coborî peste ochii lui Kelly.

– Nu, te rog, stărui ea, cu glas mai firav decît o şoaptă.

– Vise plăcute, iubito.

– Stilul tău de a cuceri femeile lasă foarte mult de dorit, se auzi o voce din spatele lui.

Bărbatul cu păr roşu eliberă gîtul lui Kelly şi se răsuci cu iuţeala unei feline. O siluetă neclară stătea în prag, cu o mînă întinsă, sprijinită neglijent de clanţa uşii, şi cu chipul în întuneric, avînd contururile evidenţiate de lumina care venea din spate, de pe culoar. Imediat, ucigaşul luă o poziţie specifică artelor marţiale, mîinile i se balansară în aer şi îşi repezi piciorul spre intrus.

Fără ca ucigaşul şi Kelly să aibă habar, Pitt auzise ţipătul, deschisese uşa fără zgomot şi stătuse acolo cîteva secunde, analizînd situaţia şi stabilind tactici pentru toate eventualităţile. Nu avea timp să caute ajutoare. Fata ar fi putut fi moartă înainte să apară cineva care să-l susţină. Îşi dăduse imediat seama că avea de-a face cu un tip periculos, obişnuit să ucidă. Bărbaţii de teapa acestuia nu aveau nevoie de un motiv concret ca să omoare, cu sînge rece, o femeie lipsită de apărare. Se înţepeni bine pe picioare, pregătindu-se pentru atacul la care se aştepta.

Cu o mişcare iute, ca a unui tirbuşon, se răsuci, trecînd pe culoar, dincolo de pragul uşii, cînd piciorul ucigaşului despică aerul. Lovitura ratată trecu la doi centimetri de capul lui Pitt, nimerind în toc. Osul gleznei se rupse cu zgomot.

Orice alt bărbat s-ar fi zvîrcolit ca în chinurile morţii. Dar nu şi acel munte de muşchi, antrenat să ignore durerea. Ucigaşul îşi plimbă privirea de-a lungul culoarului, ca să se asigure că Pitt era singur şi că nu avea ajutoare, apoi porni spre el, mişcîndu-şi ritmic braţele, ca un cunoscător al artelor marţiale. Pe urmă sări asupra prăzii, cu mîinile despicînd aerul ca nişte securi.

Pitt rămase ca împietrit, mimînd spaima, pînă în ultima fracţiune de secundă. Atunci se aruncă pe punte şi se rostogoli către atacator, pe care impulsul îl dezechilibrase, azvîrlindu-l peste şi dincolo de Pitt şi trîntindu-l grămadă pe punte. Pitt sări asupra lui cu viteza fulgerului. Folosindu-şi toată greutatea corpului, pînă la ultimul gram, îl ţintui la podea, înfigîndu-i genunchiul în spatele neprotejat şi lovindu-l violent cu palmele peste urechi.

Timpanele bărbatului plesniră, de parcă un spărgător de gheaţă i-ar fi fost înfipt într-o parte a capului şi i-ar fi ieşit prin cealaltă. Scoase un urlet înfiorător şi se răsuci, convulsiv, izbindu-l pe Pitt de uşa închisă. Acesta din urmă era uimit de forţa lui bestială şi de aparenta lui insensibilitate la durere. Lăsîndu-se pe jumătate pe spate, lovi cu amîndouă picioarele, dar nu în vintrele ucigaşului, ci în glezna zdrobită.

De data asta nu se auzi nici un ţipăt, ci doar un mîrîit şi un şuierat printre dinţii strînşi. Faţa bărbatului se contorsionă într-o grimasă hidoasă, cu ochii sticlind feroci. Acum era rănit, rănit de-a binelea. Dar era încă agresorul şi continuă să avanseze către Pitt, trăgîndu-şi piciorul schilodit după el. Modificîndu-şi strategia, se ghemui, pregătindu-se pentru un nou atac.

Pitt nu trebuia să fie vrăjitor ca să-şi dea seama că nu era pe măsura unui ucigaş bine antrenat, cu un trup ca un buldozer sau ca o macara. Se trase înapoi, conştient că singurul său avantaj era iuţeala picioarelor, acum, cînd adversarul său nu-şi mai putea folosi decît unul singur, ceea ce elimina posibilitatea unei lovituri abile în cap.

Pitt nu făcuse în viaţa lui un curs de arte marţiale. Făcuse box în anii petrecuţi la Academia de Aviaţie Militară, dar numărul victoriilor obţinute era, de obicei, egal cu al înfrîngerilor. Deprinsese tacticile luptelor libere după ce supravieţuise unor încăierări în baruri. Prima lecţie, pe care o primise foarte devreme, era că nu trebuie să te baţi niciodată de aproape, cu pumnii. Lupta trebuia dusă cu creierul, folosind orice obiect care putea fi aruncat, balansat sau cu care atacatorul putea fi ţinut la distanţă – o sticlă, un scaun sau orice altceva. Probabilitatea de a supravieţui fără a fi răniţi a celor care luptau astfel era mult mai mare.

Kelly apăru brusc în cadrul uşii, în spatele ucigaşului. Ţinea servieta lipită de ea, de parcă ar fi fost o extensie a pieptului. Călăul roşcat era atît de concentrat asupra lui Pitt, încît nu-i simţi prezenţa.

Pitt văzu în asta o ocazie favorabilă.

– Fugi! îi strigă lui Kelly. Urcă scările şi ieşi afară, pe punte!

Ucigaşul ezită, neştiind dacă Pitt nu încerca cumva un truc vechi de cînd lumea. Dar, fiind un profesionist, îşi studia cu atenţie victimele. Văzu infima schimbare de direcţie a privirii lui Pitt şi se răsuci cînd Kelly alerga spre scările care duceau spre puntea

deschisă. Concentrîndu-se asupra principalei sale ţinte, se luă după ea, pe jumătate alergînd, pe jumătate şchiopătînd, luptîndu-se cu durerea de moarte care izvora din glezna ruptă.

Făcuse exact ceea ce sperase Pitt că avea să facă.

Acum era rîndul lui să atace. Se încordă şi sări în spatele ucigaşului. Folosind tactica brutală a înaintaşilor de la rugbi, profită de impulsul combinat al celor două corpuri pentru a-l doborî pe alergător din spate, prăvălindu-se asupra lui cu toată greutatea în timp ce îi izbea cu putere faţa şi capul de punte.

Auzi ţeasta atacatorului lovind stratul subţire de oţel care îmbrăca puntea cu o bufnitură scîrboasă şi cu un trosnet şi îi simţi trupul înmuindu-se. Dacă nu i se fracturase craniul, se alesese cu o comoţie, gîndi. Rămase întins deasupra bărbatului, gîfîind şi aşteptînd să i se domolească bătăile inimii. Nu vedea nimic din cauza sudorii usturătoare pe care o simţea prelingîndu-i-se în ochi, aşa că îşi şterse faţa cu mîneca hainei.

Atunci observă că ucigaşul avea capul răsucit într-o poziţie nefirească şi ochii deschişi şi goi.

Pitt se întinse şi îşi apăsă degetele pe artera lui carotidă. Nici urmă de puls. Ucigaşul era mort. Probabil lovitura îl prinsese cu capul întors şi forţa care acţionase din lateral îi frînsese gîtul, conchise Pitt. Se aşeză pe punte, sprijinindu-se de uşa închisă a compartimentului în care se aflau acumulatorii, şi evaluă situaţia. Nimic nu avea sens. Tot ce ştia cu certitudine era că se întîmplase să surprindă încercarea de ucidere a unei femei pe care o el salvase de la înec. Şi acum stătea acolo, holbîndu-se la necunoscutul pe care îl omorîse fără să vrea. Privi în ochii care nu mai puteau vedea ai bărbatului şi murmură, pentru sine însuşi:

– Sînt tot atît de mizerabil ca tine.

Pe urmă gîndul i se îndreptă spre femeie.

Se ridică, păşi peste trupul răşchirat al mortului şi se grăbi să urce scările spre puntea deschisă. Puntea de lucru era ticsită cu supravieţuitori care se ţineau de parîmele de siguranţă întinse de echipajul lui *Deep Encounter*. Stăteau în picioare, fără să se plîngă de ploaia care le biciuia capetele şi umerii în timp ce se înşiruiau ca să urce în bărcile de salvare ale cargoului, pentru a ajunge pe *Earl of Wattlesfield*. Pitt trecu în grabă de-a lungul şirului, căutînd-o pe femeia cu servieta de piele, dar nu era în grupul care urma să fie transportat. Părea să fi dispărut cu desăvîrşire. O privire asupra

bărcilor care fuseseră descărcate şi care se întorceau spre nava de cercetare îl convinse că nu avea cum să fi părăsit *Deep Encounter*. Trebuia să se afle încă la bord.

Era nevoit să o găsească. Cum altfel i-ar fi putut explica căpitanului Burch ce era cu cadavrul? Şi cum altfel ar fi putut afla ce se întîmpla?

Capitolul 7

În cele din urmă, pentru *Deep Encounter* lucrurile începură să meargă mai bine. Pînă la sfîrşitul după amiezii, fără a pune la socoteală zece persoane care erau prea grav rănite ca să poată fi deplasate, toţi supravieţuitorii de pe *Emerald Dolphin*, cu excepţia a o sută, fuseseră transbordaţi pe *Earl of Wattlesfield*. Fără hoarda de oameni la bord, nava avariată de cercetare se ridicase deasupra apei cu încă un metru şi jumătate. Echipajul trecu apoi la treabă, proptind tablele de bordaj foarte deteriorate, ceea ce reduse cantitatea de apă infiltrată iar pompele începură să facă faţă inundaţiei.

Sosi şi fregata australiană cu rachete teleghidate şi bărcile acesteia se alăturară operaţiunii de transbordare, preluîndu-i pe supravieţuitorii care coborîseră pe parîme de la pupa şi uşurînd sarcinile membrilor extenuaţi ai echipajelor bărcilor lui *Deep Encounter*. Spre mulţumirea tuturor, furtuna încetă aproape la fel de brusc cum începuse şi marea se linişti.

McFerrin părăsi ultimul vasul de cercetare. Înainte de a se urca în şalupa cargoului, le mulţumi personal cercetătorilor şi întregului echipaj.

– Faptul că aţi salvat atît de multe persoane va rămîne în analele istoriei maritime, le spuse, ca răspuns la modestia şi stînjeneala lor.

– Regret că nu i-am putut salva pe toţi, zise Burch, cu voce scăzută.

– Ceea ce aţi făcut a fost nici mai mult, nici mai puţin decît un miracol. Pe urmă, McFerrin se întoarse şi îşi puse mîinile bandajate

pe umerii lui Pitt. Dirk, să te cunosc a fost un privilegiu. Numele tău va fi întotdeauna pronunţat cu respect în casa familiei McFerrin. Sper cu toată sinceritatea că ne vom mai întîlni.

– Trebuie, răspunse Pitt, jovial. Îţi sînt dator cu o sticlă de scotch.

– Rămas bun, doamnelor şi domnilor de la NUMA. Dumnezeu să vă binecuvînteze.

– Rămas bun, Charles. Nimic nu înseamnă mai mult decît mulţumirile tale.

McFerrin coborî în barca cargoului *Earl of Wattlesfield* şi le adresă un ultim salut în timp ce se îndepărta.

– Şi acum? îl întrebă Pitt pe Burch.

– Mai întîi, culegem toate submersibilele; altfel, amiralul Sandecker ne va decapita pe treptele Capitoliului, spuse, referindu-se la directorul general al NUMA. Apoi stabilim cursul către Wellington, cel mai apropiat port cu şantier naval şi docuri uscate, ca să ne reparăm avariile.

– N-o să fie cine ştie ce pierdere dacă n-o să-l recuperăm pe *Ancient Mariner* – e vechi şi şi-a scos de mult banii – dar *Abyss Navigator* e din ultima generaţie, abia ieşit din fabrică, şi a costat douăsprezece milioane de dolari. Nu ne putem permite să-l pierdem.

– O să-l găsim. Baliza lui de semnalizare e foarte zgomotoasă.

Aproape că era nevoit să ţipe ca să acopere vacarmul din văzduh. Deasupra navelor mişunau aparate de zbor din Noua Zeelandă, Tonga, Fiji şi Samoa, cele mai multe dintre ele închiriate de mass-media internaţională, interesată de evenimentele care aveau să fie cunoscute drept cea mai grandioasă salvare din istoria navigaţiei. Staţiile radio ale celor trei nave erau bombardate cu mesaje ale guvernelor, ale rudelor îngrijorate ale supravieţuitorilor, ale oficialităţilor corporaţiei Blue Seas Cruise Lines şi ale reprezentanţilor agenţilor care asiguraseră *Emerald Dolphin*. Traficul radio era atît de aglomerat, încît cele trei nave de salvare comunicau doar prin staţii de radio portabile sau prin semnale Morse luminoase.

Relaxîndu-se în scaunul suspendat al căpitanului, cu pipa aprinsă, Burch oftă, apoi schiţă un zîmbet slab.

– Crezi că amiralul se va învineţi la faţă cînd va auzi ce i-am făcut navei lui de cercetare?

– În actualele circumstanţe, bătrînul lup de mare va exploata publicitatea pînă la ultima picătură.

– Te-ai gîndit cum o să le explicăm oficialităţilor ce e cu cadavrul de dedesubt?

– Nu pot decît să spun ceea ce ştiu.

– Păcat că fata nu ne poate servi drept martor.

– Nu pot să cred că mi-a scăpat în timpul evacuării.

– De fapt, problema ta a fost rezolvată, spuse Burch, cu un zîmbet prefăcut.

Pitt îl privi lung pe căpitan.

– Rezolvată?

– Îmi place să conduc o navă etanşă şi curată, îi explică Burch. L-am aruncat eu însumi pe prietenul nostru peste bord. S-a alăturat celorlalte biete suflete de pe *Emerald Dolphin* care au pierit în această tragedie. În ceea ce mă priveşte, cazul e închis.

– Căpitane, spuse Pitt, cu o scînteiere în ochi, eşti un tip pe cinste. Puţin îmi pasă *ce* se spune despre tine.

Un operator grăbit veni din cabina radiotelegrafiştilor.

– Domnule, aveţi un mesaj din partea căpitanului Harlow, de pe fregata australiană. Dacă doriţi să plecaţi, el va rămîne să adune cadavrele şi va sta alături de nava de croazieră pînă cînd vor sosi remorcherele ca să o ducă în port.

– Acceptă şi transmite-le căpitanului şi echipajului său recunoştinţa mea profundă pentru curajul cu care ne-au ajutat.

Operatorul reveni peste un minut.

– Căpitanul Harlow vă urează drum bun şi mare calmă.

– Îmi închipui că e pentru prima dată în istorie cînd o fregată cu rachete teleghidate ia la bord cinci sute de pasageri civili, zise Pitt.

– Aşa e, spuse încet Burch, în timp ce se întorcea ca să privească uriaşul vapor ars.

Ploaia torenţială abia dacă domolise focul. Flăcările continuau să pîlpîie şi fumul se răsucea în văzduh. Cu excepţia unui mic spaţiu din jurul provei, întregul vas era înnegrit şi pîrjolit. Tablele de bordaj din oţel erau îndoite, iar suprastructura nu mai era decît un labirint de carcase carbonizate, răsucite şi deformate. Nu mai exista nici un material organic. Tot ce putea arde fusese transformat în mormane hidoase de scrum. Fusese o navă despre care proiectanţii şi constructorii juraseră că nu putea lua foc niciodată. Materialele ignifuge fuseseră utilizate pretutindeni. Dar nimeni nu

ţinuse cont de acumularea de căldură care, propagîndu-se, se transformase într-o vîlvătaie care putea topi metalul.

– Încă unul din marile mistere ale mării, zise Pitt, pe un ton rezervat.

– În lume, frecvenţa anuală a incendiilor de pe nave este alarmantă. Burch vorbise de parcă ar fi ţinut o prelegere. Dar n-am auzit niciodată de unul mai derutant decît cel de la bordul lui *Emerald Dolphin*. Pe un vapor atît de mare, focul nu ar trebui să se răspîndească atît de repede.

– Şeful de echipaj McFerrin a sugerat că l-au scăpat de sub control fiindcă sistemele de avertizare şi de control al incendiilor nu au funcţionat.

– Crezi că a fost un act de trădare?

Pitt încuviinţă, dînd din cap, cu ochii la nava devastată, care ardea mocnit.

– Domnule, îi întrerupse din nou radiotelegrafistul, căpitanul Nevins de pe *Earl of Wattlesfield* ar vrea să vă spună ceva.

– Pune-l pe difuzor.

– S-a făcut, domnule.

– Aici căpitanul Burch.

– Aici căpitanul Nevins. Uite ce e, dacă voi, băieţi, vreţi să încercaţi să ajungeţi la Wellington, aş fi foarte bucuros să vă călăuzesc pînă acolo, de vreme ce este cel mai apropiat port important unde putem debarca supravieţuitorii.

– E foarte amabil din partea dumitale, căpitane, răspunse Burch. Accept oferta. Şi noi am stabilit cursul spre Wellington. Sper că nu o să vă încetinim prea mult.

– Nu putem lăsa eroinele şi eroii momentului să se scufunde de-a lungul drumului.

– Pompele noastre ţin în frîu pătrunderea apei. Cu excepţia cazului în care dăm peste un uragan puternic, ajungem la Wellington cu bine.

– Vă urmăm imediat ce ridicaţi ancora.

– Cum vă descurcaţi cu cei o mie şi opt sute de oameni de pe navă? întrebă Pitt.

– Cei mai mulţi sînt în două dintre magaziile noastre libere. Ceilalţi sînt împrăştiaţi pretutindeni, unii în containere pe jumătate goale. În cambuză avem hrană suficientă pentru o masă bună. După aceea, toată lumea, inclusiv echipajul şi cu mine, va trece la o dietă

foarte strictă pînă ajungem la Wellington. Nevins se opri pentru o clipă. A, şi, dacă aţi putea trece printre nava mea şi fregata australiană, ne-ar plăcea să vă oferim o manifestaţie la despărţire.

Burch păru năucit.

– Manifestaţie la despărţire?

– Poate că vor să ne spună aloha şi să arunce confeti, rîse Pitt.

Burch luă receptorul telefonului navei.

– Şefule, eşti pregătit să ridici ancora?

– Ne putem deplasa cu opt noduri, nu mai mult, răspunse House. Cum sărim de viteza asta, cum ne umplem de apă ca o găleată ruginită.

– Opt noduri să fie.

Pentru echipajul navei şi cercetătorii de la NUMA, cu ochii duşi în fundul capului şi morţi de oboseală după douăsprezece ore de efort fizic şi mental neîntrerupt, chiar şi faptul că trebuiau să se ţină pe picioare era un chin, dar stăteau drepţi şi mîndri în timp ce Pitt îi alinia pe puntea de lucru. Echipajul era grupat la un capăt al acesteia iar cercetătorii, bărbaţi şi femei laolaltă, în capătul opus. Toată lumea era prezentă. Burch insistase ca tot echipajul din sala maşinilor să iasă afară. Mecanicul şef House nu fusese de acord să lase pompele nesupravegheate, dar căpitanul avusese cîştig de cauză.

Numai pilotul stătea singur la timonă, poziţionînd nava de cercetare între *Earl of Wattlesfield* şi fregata australiană cu rachete teleghidate, care se afla la o distanţă nu mai mare de două sute de metri.

Micul vas de cercetare părea un pitic pe lîngă cele două vapoare mult mai mari. Naviga semeţ, cu stindardul NUMA fluturînd pe antena radarului şi cu un uriaş drapel cu stele şi dungi unduind, bine fixat de arborele pavilion de la pupa.

Stînd alături de ceilalţi, Pitt şi Burch priveau în sus, uimiţi de faptul că tot echipajul fregatei era pe punte, ca la o paradă militară oficială. Pe neaşteptate, cînd *Deep Encounter* pătrunse în golul dintre cele două nave, văzduhul calm al tropicelor fu zguduit de sunetul claxoanelor pneumatice ale navelor şi de uralele celor mai bine de două mii de supravieţuitori înşiruiţi de-a lungul balustradelor cargoului şi ale fregatei. Iadul părea să se fi dezlănţuit deasupra apelor. Bărbaţii, femeile şi copiii îşi fluturau larg mîinile şi strigau

cuvinte care se pierdeau, neînţelese, în larma din jur. Ziare şi reviste mărunţite erau aruncate în aer, în loc de confeti. Abia în acel moment realizară toţi cei de la bordul lui *Deep Encounter* că nemaipomenita lor ispravă reuşise.

Făcuseră mult mai mult decît să salveze peste două mii de oameni; dovediseră că erau gata să-şi sacrifice propriile vieţi pentru ca alţii să continue să trăiască. Lacrimile şiroiau pe feţele tuturor şi nimeni nu se simţea stînjenit.

Multă vreme după aceea, bărbaţii şi femeile de pe nava de cercetare nu au putut descrie exact ce se întîmplase. Erau prea emoţionaţi ca să perceapă tot ce se petrecea. Chiar şi eforturile cumplite depuse în timpul operaţiunii de salvare păreau un coşmar îndepărtat. Era posibil să nu-l uite niciodată, dar niciodată nu aveau să reuşească să redea totul în nişte simple cuvinte.

Apoi, aproape în acelaşi timp, toate capetele se întoarseră ca să privească pentru ultima oară imaginea demnă de plîns a ceea ce, cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă, fusese cel mai frumos vapor care navigase vreodată pe mare.

Şi Pitt se uita fix într-acolo. Nu se putea împiedica să nu se întrebe cine era răspunzător pentru o faptă atît de oribilă. Care putea fi motivul?

– Ce-ar avea de cîştigat cel care ţi-ar citit gîndurile? întrebă Burch.

Pitt îl privi fără nici o expresie.

– Gîndurile mele?

– Fac pariu pe mărgelele din rozariul bunicii că te roade de viu curiozitatea.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Aceeaşi întrebare e în minţile noastre, ale tuturor, îi explică Burch. Pentru ce motiv ar fi ucis un dement două mii de bărbaţi, femei şi copii care nu se puteau apăra?

– Imediat ce vasul va fi remorcat în portul Sidney, o armată de investigatori ai companiei maritime de asigurare împotriva incendiilor vor scormoni cenuşa şi vor descoperi răspunsurile.

– Nu prea vor avea ce să scormonească.

– Nu-i subestima, spuse Burch. Tipii sînt buni. Dacă cineva poate să descopere cauzele, atunci ei sînt ăia.

Pitt se întoarse şi îi zîmbi.

– Sper să ai dreptate, căpitane. Eu mă bucur doar că treaba asta nu cade în sarcina mea.

Pînă la sfîrşitul săptămînii, avea să se dovedească că Pitt se înşelase. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că avea să fie unul dintre cei chemaţi să dezlege misterul.

Capitolul 8

Remorcherul *Audacious*, aparţinînd companiei Quest Marine Offshore, ajunse primul la *Emerald Dolphin*. Avînd şaizeci de metri lungime şi douăzeci lăţime, era unul dintre cele mai mari din lume. Motoarele lui diesel gemene, marca Hunnewell, îi furnizau împreună grupului de propulsie nouă mii opt sute de cai putere. Deoarece avusese avantajul de a se afla la Wellington, portul cel mai apropiat, le-o luase înainte celorlalte două remorchere, din Brisbane.

Căpitanul îl făcuse să alerge din greu, ca un ogar obez după un iepure, dirijîndu-l după coordonatele actualizate furnizate de fregata australiană. Păstrase tăcerea radio în timp ce străbătea Pacificul de Sud, acesta fiind unul din trucurile folosite de obicei de căpitanii remorcherelor angajaţi în cursa către aceeaşi epavă, pentru că acela care cîştiga primea premiul Lloyds Open Form şi douăzeci şi cinci de procente din valoarea navei avariate.

Acum, cînd putea vedea atît vasul de croazieră care ardea mocnit, cît şi crucişătorul australian cu rachete teleghidate, căpitanul Jack McDermott luă legătura cu oficialii de la Blue Seas Cruise Lines, care, după o jumătate de oră de negocieri, acceptară contractul de tipul „nici un rezultat, nici o plată“, numind Quest Marine drept parte contractantă principală pentru ceea ce mai rămăsese din *Emerald Dolphin*.

Apropiindu-se de pachebotul încă încins la roşu, McDermott şi echipajul său fură uluiţi de proporţiile catastrofei. Un morman de dărîmături incandescente, care plutea pe marea agitată, de culoare

turcoaz, era tot ce rămăsese din cîndva superba navă de croazieră. Semăna cu o vedere din Hiroshima, după incendiul monstruos provocat de bomba atomică: era înnegrită, diformă şi mototolită.

– Nu mai e bună decît de dus la fier vechi, scuipă secundul de pe *Audacious*, Herm Brown, un fost jucător profesionist de rugbi, care plecase pe mare după ce i se şubrezise genunchii. Era acoperit de o chică zbîrlită de păr blond, pantalonii scurţi îi scoteau la iveală picioarele vînjoase, iar părul de pe piept i se vedea prin cămaşa descheiată, bine întinsă pe umeri.

McDermott îşi împinse ochelarii pe vîrful nasului şi privi pe deasupra lentilelor. Era un scoţian cu părul de culoarea nisipului, cu nasul subţire şi coroiat şi ochii de un verde ceţos, care îşi petrecuse douăzeci de ani din viaţă pe remorcherele ce străbăteau oceanul. Dar, din cauza fălcilor proeminente şi a ochilor care păreau focarele unor fascicole luminoase, putea trece drept Bob Cratchit, contabilul lui Scrooge.

– Directorii companiei n-or să fie prea încîntaţi de afacerea asta, sînt sigur. N-aş fi crezut niciodată că un vapor atît de mare poate să ardă pînă se transformă într-o grămadă de ţunder.

Telefonul navei începu să sune şi McDermott ridică receptorul.

– Domnule căpitan al remorcherului, sînt căpitanul Harlow, de pe crucişătorul pe care îl vedeţi la travers babord. Cu cine vorbesc?

– Sînt căpitanul Jock McDermott al remorcherului *Audacious* de la Quest Marine.

– Domnule căpitan McDermott, acum, fiindcă aţi sosit, ridic ancora şi mă îndrept spre Wellington. Am la bord cinci sute de supravieţuitori nerăbdători să pună cît mai repede piciorul pe uscat.

– Aţi avut de lucru pînă peste cap, domnule căpitan, răspunse McDermott. Mă mir că nu aţi plecat încă de acum două zile.

– Am fost ocupaţi cu recuperarea cadavrelor pasagerilor pachebotului care au murit înecaţi. Totodată, Comisia Maritimă Internaţională mi-a cerut să rămîn în apropiere şi să raportez poziţia epavei, după ce a fost declarată un pericol pentru navigaţie.

– Nu mai seamănă cu o navă.

– Păcat, spuse Harlow. Era unul dintre cele mai frumoase vapoare aflate în circulaţie. Vă pot ajuta cu ceva la remorcare? adăugă apoi.

– Nu, mulţumesc, răspunse McDermott. Ne descurcăm.

– Arată foarte rău. Sper că va continua să plutească pînă cînd va ajunge să fie în siguranţă, în port.

– Fără să ştiu cît de mult i-a fost afectată coca din cauza incendiului, nu aş paria pe tema asta.

– Arderea structurii interioare i-a micşorat simţitor greutatea. Ar trebui să fie uşor de remorcat pentru a fi scoasă din apă.

– Nici o remorcare nu e o treabă uşoară, domnule căpitan. Pregătiţi-vă să faceţi faţă comitetului de întîmpinare şi unei hoarde de reporteri cînd ajungeţi la Wellington.

– Abia aştept, ripostă sec Harlow. Vă urez succes.

McDermott se întoarse către Arle Brown, secundul său.

– Ei, cred că am face bine să trecem la treabă.

– Cel puţin marea e calmă, spuse Brown, arătînd cu capul către parbrizul punţii de navigaţie.

Pentru cîteva secunde, McDermott privi fix epava.

– Am senzaţia că marea calmă e singurul nostru avantaj.

McDermott nu pierdu timpul. După ce înconjură epava abandonată şi văzu că părea să aibă cîrma în poziţie normală, la zero grade, aduse *Audacious* cu şaizeci de metri mai aproape de prova lui *Emerald Dolphin*. Nu putea decît să spere că acesta avea cîrma înţepenită. Altfel, dacă era mişcat, scheletul navei putea pierde direcţia, deplasîndu-se în lateral şi scăpînd de sub control.

Şalupa remorcherului fu lăsată la apă. Împreună cu patru membri ai echipajului, Brown o îndreptă către epavă, pînă ce ajunseră exact sub uriaşa pră în consolă. Aveau oaspeţi. Apa din jurul cocii mişuna de rechini. Datorită unui soi de instinct primar, ştiau că, dacă nava se ducea la fund, ceva bucate gustoase ar fi putut rămîne să plutească la suprafaţă.

Nu era simplu să urce la bordul epavei. Partea din mijloc era încă prea fierbinte, dar prova nu fusese atinsă de flăcările cele mai puternice. De balustradele de deasupra atîrnau cel puţin treizeci de parîme. Din fericire, două dintre ele erau scări de pisică, cu trepte de lemn. După ce aduse şalupa sub una din scările care atîrnau de sus, timonierul îi orientă prova în direcţia valurilor, ca să o poată ţine mai bine sub control.

Brown urcă primul. Supraveghind cu atenţie rechinii, îşi propti zdravăn piciorul pe copastie şi îşi aplecă trunchiul înainte. Întinse braţele, înhăţă scara şi o trase către el. Cînd şalupa se săltă pe

creasta unui val, păşi pe prima treaptă şi începu să se cațere fără ezitare, urcînd aproape cincisprezece metri în trei minute. Odată ajuns sus, se agăță de balustradă şi sări peste ea, la prova. Apoi balansă una dintre parîmele aruncate de supraviețuitorii peste balustradă pînă ce unul dintre oamenii din şalupă o prinse. Parîma fu legată de capătul alteia, pe care o trăseseră de la remorcher pînă acolo.

Trei membri ai echipajului urcară la prova pe scara de pisică, apoi traseră sus parîma şi o înfăşurară în jurul unui bolard imens, ai cărui proiectanți nu îşi închipuiseră niciodată că avea să fie folosit în acest scop. Pe urmă aruncară din nou capătul către omul din şalupă, care îl legă. Brown urmări cu privirea şalupa care se reîntorcea la remorcher, unde parîma de remorcare fu preluată şi fixată de capătul cablului încolăcit în jurul unui troliu uriaş. Aşteptă ca unul din oamenii săi să întindă nişte unsoare de jur împrejurul bolardului, înainte de a da semnalul de punere în funcțiune a troliului.

Fiindcă pe *Emerald Dolphin* nu era nici un motor, nu exista nici cea mai mică forță care să ridice la bord cablul masiv de remorcare, cu un diametru de douăzeci de centimetri şi cîntărind o tonă pe treizeci de metri. Folosind bolardul drept scripete, parîma între cele două nave alunecă în jurul unui mic tambur ataşat de troliul principal. Cablul gros de cinci centimetri, fixat de unul din capetele parîmei, se răsuci imediat după bolard, luînd-o înapoi, către remorcher. Celălalt capăt al acestui cablu era fixat de cel de douăzeci de centimetri, care fu apoi tras la prova vasului de croazieră şi prins cu o serie de bolțuri în formă de U de lanțurile ancorei, pentru că pachebotul nu avea cabestan de puntea prova. Acesta era montat mai jos, pe o punte care arsese şi pe care nu se putea ajunge.

– Cablu asigurat, îl înştiință Brown pe McDermott, prin stația de radio portabilă. Revenim la bord.

– Se aprobă.

De obicei, un mic echipaj stătea pe epava remorcată, dar, pentru că nu ştiau cît de grav fusese avariată coca în timpul incendiului, riscul era prea mare pentru cei care ar fi rămas pe *Emerald Dolphin*. Dacă vasul s-ar fi dus la fund dintr-odată, s-ar fi putut să nu mai aibă timp să-l părăsească şi să fie absorbiți odată cu el.

Brown şi oamenii săi o luară în josul scării de frînghie, coborînd în şalupă. Imediat ce aceasta şi ocupanții săi ajunseră la bord, McDermott ordonă pornirea cu viteză foarte mică. Brown, care acționa troliul gigantic, lăsă cablul să se deruleze pînă cînd vasul de

croazieră rămase cu un sfert de milă în urmă. Apoi acţionă frîna şi troliul preluă sarcina cînd *Audacious* începu să se deplaseze încet înainte.

Pe remorcher, toată lumea îşi ţinea respiraţia, aşteptînd să vadă cum va reacţiona *Emerald Dolphin*. Treptat, centimetru după centimetru, apoi metru după metru, ca un elefant ascultător condus de un şoarece, prova acestuia începu să despice apa. Nimeni nu mişca, cu toţii continuau să fie încordaţi, dar uriaşul pachebot se deplasă drept înainte prin siajul învolburat al remorcherului şi se menţinu acolo. Văzînd că epava încă arzînd îşi urma cursul fără nici o deviere, membri echipajului remorcherului începură să se relaxeze.

Zece ore mai tîrziu, motoarele puternice ale lui Audacious tractau imensa epavă cu considerabila viteză de două noduri. Focul se stinsese aproape în întregime. Doar cîteva flăcări mai pîlpîiau încă, în mijlocul rămăşitelor suprastructurii. Nu era lună şi norii sumbri umpleau văzduhul. Noaptea era atît de întunecoasă încît era imposibil să-ţi dai seama unde se termina marea şi unde începea cerul.

Proiectorul de mari dimensiuni al remorcherului era focalizat pe *Emerald Dolphin*, iluminîndu-i prova şi pătrunzînd în interiorul suprastructurii. Echipajul îl supraveghea pe rînd, asigurîndu-se că uriaşa remorcă îşi urma cursul aşa cum fusese planificat. După miezul nopţii, începuse tura bucătarului navei. Acesta se instalase în scaunul pliant pe care îl ducea pe punte ca să se bucure de căldura soarelui cînd nu avea treabă în cambuză. Atmosfera era prea caldă şi prea umedă pentru cafea, aşa că bea Pepsi dietetic, din cutii cuibărite într-un mic recipient cu gheaţă. Cu băutura nealcoolică în mînă, îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate, privind cu conştiinciozitate obiectul mătăhălos care îi urma.

Peste două ore, abia mai reuşea să nu adoarmă, înfruntînd somnolenţa cu o a zecea ţigară şi cu un al treilea Pepsi. *Emerald Dolphin* continua să fie acolo unde era de aşteptat să se afle. Bucătarul îşi îndreptă spatele şi îşi răsuci capul cînd auzi ceva ca un huruit înfundat venind dinspre epavă. Îi amintea de sunetul unui tunet îndepărtat, dar nu era vorba de unul sigur, ci o de serie de detunături, parcă temporizate la intervale de cîteva secunde. Se ridică şi aruncă o privire bănuitoare. Era gata să pună totul pe seama imaginaţiei, cînd observă că ceva se schimbase. Avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că nava se lăsase mai mult în apă.

Pachebotul pîrjolit se răsuci încet, arătîndu-şi tribordul, înainte de a se legăna, reluîndu-şi cursul rectiliniu. La lumina proiectorului, un val uriaş de fum se ridică din mijlocul epavei, pentru a se spirala, pierzîndu-se în întunecimea de dincolo de fascicolul luminos. Pe urmă, pe chipul bucătarului se aşternu teroarea.

Emerald Dolphin se scufunda şi părea să o facă foarte repede.

Şocat, bucătarul fugi pe puntea de navigaţie şi strigă:

– Se scufundă! Sfîntă Fecioară, se duce la fund!

McDermott auzi zarva şi se năpusti afară din cabina sa. Nu-i puse bucătarului nici o întrebare. Nu-i trebui decît o singură privire ca să-şi dea seama că, dacă nu tăiau cablul de remorcare, pachebotul care se scufunda avea să-l tragă după el pe *Audacious*, cu tot cu echipaj, la şase mii ce metri adîncime. I se alătură Brown, care evaluă situaţia cît ai clipi. Alergară împreună către troliul uriaş.

Făcură eforturi nebuneşti ca să elibereze frîna şi să detensioneze cablul masiv, pe care îl priviră derulîndu-se înspre abis, schimbîndu-şi rapid poziţia orizontală cu una verticală cînd valurile îngropară prova navei de croazieră. Cablul gros care fusese înfăşurat pe tamburul troliului începu să se deruleze tot mai repede, pînă ce rotaţia sa deveni imperceptibilă. McDermott şi Brown nu puteau decît să spere că, după ce se va fi descolăcit cu totul, capătul său avea să fie smuls din priza de blocare. Altfel, pupa lui *Audacious* urma să se îndrepte către adîncuri.

Epava vasului de croazieră se afunda tot mai mult, cu o viteză nefirească. Prova sa era deja sub apă. Se scufunda fiind înclinată sub un unghi de numai cincisprezece grade, dar se scufunda repede. Un sunet care părea un geamăt cumplit se auzi dinspre nava avariată cînd pereţii interiori, care suferiseră chinul focului, se deformară, răsucindu-se sub presiunea apei. Cîrma şi uriaşele propulsoarele cu jet ieşiră din valuri, ridicîndu-se în văzduhul întunecat. Pupa rămase suspendată pentru cîteva secunde, apoi urmă prora, afundîndu-se în apa neagră a mării, din ce în ce mai repede, pînă cînd întreaga navă dispăru din vedere, lăsînd în urmă un jet imens de bule de aer.

O singură spiră de cablu rămăsese înfăşurată pe tambur, dar se tensionă pe neaşteptate şi pupa remorcherului se afundă brusc, azvîrlind prova afară din apă. Toţi cei de la bord încremeniră, holbîndu-se la tamburul înţepenit de parcă ar fi văzut moartea cu ochii. Pe urmă, tamburul se roti pentru ultima oară, în timp ce

întreg cablul alunecă brusc în abis. Drama la care luau parte atinsese apogeul.

Se auzi un sunet strident, care le sparse urechile, apoi capătul cablului sări de pe tambur şi dispăru brusc din vedere, afundîndu-se în mare. Eliberată, prova se lăsă în jos la fel de repede cum se ridicase, remorcherul balansîndu-se pe chilă, înainte şi înapoi, pînă ce se stabiliză. Echipajul amuţise, împietrit, ca şi cum ar fi fost în pragul morţii.

– N-am crezut niciodată că un vapor se poate scufunda cît ai clipi, mormăi Brown într-un tîrziu, după ce şocul ultimelor clipe se atenuase.

– Nici eu, încuviinţă McDermott. A fost ca şi cum i s-ar fi desprins fundul cu totul.

– Aşa s-a dus pe apa sîmbetei un cablu de un milion de lire. Directorii companiei nu vor fi prea fericiţi.

– N-am avut de ales. Totul s-a întîmplat prea repede. McDermott tăcu şi-şi ridică mîna. Ascultaţi! spuse, cu glas ascuţit.

Se uitară cu toţii spre locul în care dispăruse *Emerald Dolphin*. O voce striga în noapte:

– Ajutor!

McDermott se gîndi mai întîi că unul din membri echipajului căzuse peste bord în timp ce stătuseră cu sufletul la gură, dar, după o scurtă privire aruncată asupra punţii, se convinse că nu lipsea nici unul. Strigătul se auzi din nou, numai că acum era slab, abia perceptibil.

– Acolo e cineva, spuse bucătarul, arătînd în direcţia vocii.

Brown alergă la proiector şi îl roti, plimbînd fascicolul luminos pe suprafaţa apei. La mai puţin de treizeci de metri de pupă, faţa întunecată a unui om abia se zărea pe fundalul ca de abanos al mării.

– Poţi să înoţi pînă la navă? strigă Brown.

Nu primi nici un răspuns, dar omul nu părea extenuat. Dădea din mîini cu putere, îndreptîndu-se către remorcher.

– Aruncă-i o parîmă şi saltă-l sus pînă nu-l înhaţă rechinii, îi ordonă Brown unui membru al echipajului.

Parîma fu azvîrlită peste bord. Omul o prinse şi doi marinari îl traseră către pupa şi îl ridicară la bord.

– E aborigen, spuse Brown, care era născut în Australia.

– Nu cu părul ăla creţ, sublinie McDermott. Mai degrabă african.

– Poartă uniforma ofiţerilor navei.

Fiindcă nu se aştepta să mai apară un supravieţuitor după atîta timp, McDermott îl privi surprins.

– Pot să te întreb de unde ai apărut?

Străinul zîmbi larg, arătîndu-şi toţi dinţii.

– Credeam că e evident. Sînt, mai degrabă eram, ofiţer de legătură pe *Emerald Dolphin*.

– Cum de ai rămas la bord după ce toţi supravieţuitorii au fost evacuaţi? întrebă Brown.

Nu-i venea să creadă că omul nu avea nici o rană şi că, excepţie făcînd uniforma sa udă leoarcă, nu părea să fi fost afectat de experienţa prin care trecuse.

– Am căzut şi m-am lovit la cap în timp ce ajutam pasagerii să părăsească nava, trecînd pe vasul de cercetare. Probabil că toţi m-au crezut mort şi m-au lăsat acolo. Cînd mi-am revenit, trăgeaţi deja epava la remorcă.

– Probabil că ai fost inconştient în cea mai mare parte a ultimelor douăzeci şi patru de ore.

– Probabil.

– Mi se pare incredibil că nu ai ars de viu.

– Am fost extrem de norocos. Am căzut pe o scară de tambuchi cruţată de incendiu.

– Vorbeşti cu accent american.

– Sînt din California.

– Cum te numeşti? se interesă Brown.

– Sherman Nance.

– Ei bine, domnule Nance, spuse McDermott, ai face bine să scapi de uniforma asta udă. Eşti cam de aceeaşi statură cu domnul Brown, secundul meu. Îţi poate împrumuta haine uscate. Pe urmă du-te în cambuză. Trebuie să fii deshidratat şi înfometat după calvarul prin care ai trecut. O să am grijă ca bucătarul să-ţi dea ceva de băut şi să-ţi pregătească o masă copioasă.

– Da, vă mulţumesc, căpitane...

– McDermott.

– Mi-*e* tare sete.

După ce bucătarul îl conduse pe Nance sub punte, Brown îl privi insistent pe căpitan.

– E ciudat că a supravieţuit unui incendiu de o asemenea intensitate fără să-şi pîrlească deloc sprîncenele şi fără nici un deget ars.

McDermott îşi frecă bărbia, ros de îndoială.

– Da, ciudat. Apoi oftă. Nu-i treaba noastră. Eu am acum neplăcuta îndatorire de a-i anunţa pe directori că am pierdut şi epava remorcată de noi, şi cablul lor preţios.

– N-ar fi trebuit să facă asta, bombăni Brown, cu gîndul dus.

– Ce să facă?

– Nava se menţinea foarte bine la suprafaţă, pentru ca, în minutul următor, să înceapă să se ducă la fund. Nu trebuia să se scufunde atît de repede. E nefiresc.

– De acord, spuse McDermott, ridicînd din umeri. Dar nu avem nici o putere.

– Agenţii de asigurări vor fi nemulţumiţi. Nu le-a mai rămas nimic de verificat.

Obosit, McDermott încuviinţă dînd din cap.

– Fiindcă nu există probe, totul va rămîne, pentru totdeauna, o altă mare taină a mării.

Pe urmă se duse să stingă uriaşul proiector, cufundînd giulgiul de apă al pachebotului dispărut într-o negură de iad.

Imediat ce Audaciuos ajunse la Wellington, bărbatul pe care McDermott îl scosese din apă după scufundarea lui *Emerald Dolphin* dispăru. Oficialităţile care se ocupau de imigrări jurară că nu putuse părăsi nava pe pasarelă, fiindcă, în acest caz, l-ar fi reţinut în vederea anchetei legate de incendierea şi de pierderea vasului de croazieră. McDermott conchise că Sherman Nance nu ar fi putut pleca de pe remorcher decît sărind peste copastie cînd intraseră în port.

După ce McDermott le prezentă agenţilor de asigurări raportul său, i se spuse că nici un ofiţer pe nume Sherman Nance nu era înregistrat pe lista celor care lucraseră la bordul lui *Emerald Dolphin*.

Capitolul 9

În timp ce *Earl of Wattlesfield* aştepta, echipajul de pe *Deep Encounter*, ghidîndu-se după balizele de semnalizare ale submersibilelor care pluteau în derivă, le ridică pe acestea din urmă la bord. Imediat ce reuşiră să le plaseze în siguranţă, căpitanul Burch îl înştiinţă pe căpitanul Nevins, iar cele două nave îşi reluară cursul către Wellington.

După aducerea la adăpost a submersibilelor, Pitt, obosit mort, se îndreptă direct către cabina sa, descoperind harababura făcută de cei patruzeci de oameni care izbutiseră cumva să se înghesuie în mica incintă în timpul evacuării vasului de croazieră. Îl dureau toţi muşchii, stare în care se afla tot mai des pe măsura trecerii anilor. Îşi aruncă hainele într-un sac pentru rufe murdare şi întră în micuţa cabină de duş, unde deschise apa caldă astfel încît jetul să ajungă într-un colţ, în timp ce el stătea culcat pe spate pe podea, cu picioarele lui lungi întinse în sus, pînă la savonieră. În poziţia aceea, aţipi pentru douăzeci de minute. Se trezi reconfortat, dar încă simţind durerea, se săpuni şi se clăti înainte de a se şterge cu nădejde şi de a ieşi de sub duş ca să se uite îndelung în oglinda de deasupra chiuvetei de alamă.

Chipul şi trupul de dincolo de luciul oglinzii nu mai erau ceea ce fuseseră cu zece ani în urmă. Părul mai avea pînă să dea semne de calviţie. Era încă des, negru şi ondulat, dar firele cărunte începuseră să-şi găsească loc la tîmple. Sub sprîncenele stufoase, ochii verzi şi pătrunzători nu-şi pierduseră strălucirea. Îi moştenise de la

mama sa şi aveau ceva hipnotic, creînd senzaţia că pătrund pînă în sufletul oamenilor cu care venea în contact. Fascinau mai ales femeile. Generau o aură pe care ele o puteau simţi şi care le dezvăluia că era un bărbat cu picioarele pe pămînt, demn de încredere.

Însă pe chip începeau să i se vadă urmele de neînlăturat ale vîrstei. Din colţurile ochilor se răsfirau riduri adînci. Pielea nu mai avea elasticitatea din anii tinereţii şi căpătase un aspect oţelit. Contururile colţuroase ale obrajilor şi ale frunţii deveniseră mai pronunţate. Ţinînd cont că fusese spart de trei ori, nasul arăta încă suficient de drept şi de neschimbat. Nu era chipeş ca Errol Flynn, dar avea o charismă care îi făcea pe oameni să întoarcă capul şi să se uite lung în direcţia lui cînd intra într-o încăpere.

Da, se gîndi, trăsăturile feţei erau ale rudelor dinspre partea mamei, dar modul plin de umor în care privea viaţa şi trupul înalt şi uscăţiv erau, fără îndoială, moştenirea lăsată de tatăl său şi de strămoşii acestuia.

Îşi trecu uşor degetele unei mîini peste numeroasele cicatrice care îi brăzdau corpul, amintind de numărul mare de aventuri de care avusese parte în cele două decenii petrecute în serviciul Agenţiei Naţionale Americane pentru Studii Marine şi Subacvatice. Deşi frecventase cursurile Academiei de Aviaţie şi deţinea încă gradul de maior în forţele aeriene, profitase fără să stea pe gînduri de ocazia de a servi sub ordinele amiralului James Sandecker, în nou înfiinţata agenţie de cercetări oceanografice. Nu fusese căsătorit niciodată, ci doar pe punctul de a o face, după o lungă relaţie cu Loren Smith, o membră a Congresului, dar vieţile lor erau prea complicate. Îndatoririle lui de la NUMA şi a ale ei din Congres erau, pur şi simplu, prea solicitante pentru a-şi permite să se căsătorească.

Două dintre fostele sale iubite muriseră în împrejurări tragice, Summer Moran în Hawaii, într-un cutremur subacvatic devastator, iar Maeve Fletcher, împuşcată de sora ei pe coasta Tasmaniei.

Summer era aceea care nu încetase niciodată să-i bîntuie visele. O vedea întotdeauna înotînd în adîncuri, căutîndu-şi tatăl care era captiv într-o cavernă subacvatică, iar trupul ei frumos şi părul ei roşcat, revărsat pe umeri, dispăreau în apele verzi ale Pacificului. Cînd se ridicase la suprafaţă ca să răsufle şi văzuse că ea nu era acolo, încercase să se scufunde înapoi, dar bărbaţii din barca care îl

salvase ştiau că totul era pierdut şi îl reţinuseră cu forţa, împiedicîndu-l să se întoarcă.

De atunci, trăia doar pentru munca lui de la suprafaţa sau din adîncul apei. Marea îi devenise amantă. Cu excepţia locuinţei sale dintr-un vechi hangar dintr-un colţ al aeroportului Ronald Regan din Washington, unde îşi ţinea colecţia de maşini şi de avioane, nu era nicăieri mai fericit decît pe o navă de cercetare care naviga pe oceanele lumii.

Oftă, îşi puse un halat flauşat şi se întinse pe pat. Era gata să se abandoneze în braţele unui somn binemeritat, cînd un gînd făcu să se ridice brusc în capul oaselor. Fata care căra servieta de piele a tatălui ei îi revenise, în mod bizar, în minte. Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît i se părea mai greu de acceptat că ea s-ar fi putut urca în una din bărcile cargoului fără să o observe. Apoi totul se limpezi dintr-odată.

Fata nu plecase. Era încă la bordul lui *Deep Encounter*, ascunsă undeva.

Ignorîndu-şi cheful de somn, se dădu jos din pat şi se îmbrăcă repede. Cinci minute mai tîrziu, îşi începuse deja căutările la capătul dinspre pupa al rampei de încărcare, uitîndu-se cu atenţie în fiecare ungher şi fiecare firidă din compartimentul generatorului, al troliului, al motoarelor de propulsie şi din magazia cu utilaje pentru cercetare. Înainta foarte încet, pentru că în depozite şi printre echipamente erau foarte multe locuri în care s-ar fi putut ascunde cineva.

Verifică magazia cu piese de schimb şi fu cît pe ce să nu sesizeze ceva care era, evident, altfel decît de obicei. Observă că toate cele cîteva bidoane de trei litri şi jumătate cu diverşi lubrifianţi erau aranjate cu grijă pe un banc de lucru. La prima vedere, nimic nu părea neobişnuit. Dar ştia că ar fi trebuit să se afle într-o ladă de lemn. Se apropie de ea fără nici un foşnet şi îi ridică uşor capacul.

Frîntă de oboseală, Kelly Egan dormea atît de adînc, încît nu-l simţi. O scară de frînghie era rezemată de o latură a lăzii şi unul dintre braţele fetei atîrna deasupra ei. Pitt zîmbi, luă blocnotesul agăţat într-un cui din perete şi rupse o foaie pe care scrise un bilet.

Dragă Doamnă,

Cînd te trezeşti, vino, te rog, în cabina mea, numărul opt de pe puntea de la nivelul doi.

Dirk Pitt

Apoi, gîndindu-se să o ispitească, mai adăugă:

Mîncarea şi băutura te vor aştepta.

Îi aşeză biletul pe piept, cu delicateţe, închise cu grijă capacul lăzii şi ieşi în fără zgomot din depozitul cu piese de schimb.

Cînd abia trecuse de ora şapte după amiază, Kelly ciocăni uşor la uşa lui Pitt. El deschise şi o descoperi pe coridor, privind în jos, cu sfială, şi cu degetele încă încleştate de mînerul servietei de piele. O luă de mînă şi o conduse înăuntru.

– Trebuie să fii moartă de foame, îi spuse, zîmbind ca să-i arate că nu era supărat sau enervat.

– Eşti Dirk Pitt?

– Da, iar tu eşti...

– Kelly Egan. Îmi pare rău pentru că ţi-am făcut...

– Nici un fel e necaz, o întrerupse el. Îi arătă o masă de scris pe care era o tavă cu sandvişuri şi un ulcior cu lapte. Nu e o cină copioasă, dar e cea mai bună pe care a putut-o pregăti bucătarul din ceea ce a rămas din proviziile noastre. Îi întinse o bluză şi nişte pantaloni scurţi, de damă. Una dintre cercetătoare a bănuit care îţi sînt măsurile şi ţi-a împrumutat nişte haine. Mănîncă şi apoi fă un duş. Mă întorc peste o jumătate de oră. Stăm atunci de vorbă.

Cînd Pitt reveni în cabină, Kelly îşi făcuse duşul şi mîncase o grămadă de sandvişuri cu şuncă şi cu brînză. Şi stacana cu lapte se golise. Pitt se aşeză pe un scaun din partea opusă a mesei.

– Simţi că faci din nou parte din specia umană?

Ea zîmbi şi încuviinţă dînd din cap, arătînd ca o şcolăriţă prinsă după ce a făcut o trăsnaie.

– Probabil că te întrebi de ce nu am părăsit nava.

– E un gînd care mi-a trecut prin minte.

– Mi-a fost frică.

– De cine? De bărbatul care te-a atacat pe tine şi pe tatăl tău? Îmi face plăcere să-ţi aduc la cunoştinţă că li s-a alăturat celorlalte victime de pe pachebot care s-au înecat.

– Mai era unul, spuse ea, ezitînd. Un ofiţer de pe navă. Se pare că era complicele roşcatului care a vrut să mă omoare. Au încercat împreună să fure servieta tatei şi cred că aveau intenţia să-l ucidă.

Dar ceva nu a mers după placul lor în timpul luptei şi nu au reuşit decît să-l arunce peste bord, în apă...

– Cu servietă cu tot, încheie Pitt fraza.

– Da.

Retrăind moartea tatălui ei, ochii lui Kelly se umplură de lacrimi. Pitt se căută în buzunar şi îi întinse o batistă. După ce îşi şterse lacrimile, ea se holbă la bucata de pînză.

– Nu credeam că bărbaţii mai au la ei aşa ceva. Îmi închipuiam că toată lumea foloseşte şerveţele.

– Eu sînt de modă veche, spuse el, cu voce scăzură. Nu se ştie niciodată cînd poţi întîlni o doamnă cu sînge albastru.

Ea îi aruncă o privire foarte ciudată şi zîmbi cu sfială.

– N-am mai întîlnit pe nimeni ca tine.

– Tipii ca mine nu au avut niciodată spirit de turmă. Apoi, revenind la subiect: Poţi să-l descrii pe ofiţerul ăla?

– Da, era un bărbat înalt, de culoare. Cred că un afro-american, de vreme ce vasul aparţinea unei linii maritime din Statele Unite, de unde erau şi cei mai mulţi membri ai echipajului.

– E ciudat că au aşteptat pînă la incendiu ca să treacă la acţiune.

– Nu era prima dată. Tata era hărţuit, făcu ea, supărată. Mi-a povestit că a fost ameninţat în mai multe rînduri.

– Ce poate fi atît de important încît tatăl tău să moară pentru el? zise Pitt, arătînd către servieta aşezată la picioarele ei, pe podea.

– Tatăl meu este, făcu o pauză, era doctorul Elmore Egan, un bărbat de geniu. Era atît inginer chimist, cît şi inginer mecanic.

– Numele mi-e cunoscut, spuse Pitt. Doctorul Egan a fost un inventator foarte respectat, nu-i aşa? Nu a creat mai multe tipuri de motoare cu propulsie acvatică? După cîte îmi amintesc, a găsit formula unui carburant pentru motoarele diesel folosit pe scară largă în industria transporturilor.

– Ştii asta? întrebă ea, impresionată.

– Sînt inginer naval, recunoscu Pitt. Dacă n-aş fi auzit de tatăl tău aş fi luat un trei la examen.

– Ultimul proiect al tatei era perfecţionarea motoarelor magnetohidrodinamice.

– Ca propulsoarele de pe *Emerald Dolphin*.

Ea încuviinţă dînd din cap în tăcere.

– Trebuie să-mi mărturisesc ignoranţa în privinţa motoarelor magnetohidrodinamice. Puţinul pe care l-am citit sugera că, pentru

punerea la punct a tehnologiei, ar mai fi fost nevoie de treizeci de ani. Aşa că am fost surprins cînd am aflat că au fost instalate pe *Emerald Dolphin*.

– Toată lumea a fost surprinsă. Dar tata a creat un proiect ieşit din comun, revoluţionar. A extras electricitatea din apa mării şi a trecut-o prin miezul de mare putere magnetică al unui tub aflat la zero absolut în heliu lichid. Curentul electric rezultat generează forţa care pompează apa în motoarele pentru propulsie.

Pitt, care o asculta cu atenţie, încremeni la auzul vorbelor ei.

– Vrei să spui că singurul combustibil folosit de motoarele astea e apa de mare?

– Cîmpul electric al apei sărate este foarte slab. Tata a descoperit o metodă de a-l intensifica incredibil de mult, pentru a produce energie.

– E greu să concepi o modalitate de propulsie bazată pe o sursă inepuizabilă de energie.

Pe chipul lui Kelly se putea citi cît de mîndră era de tatăl ei.

– După cum mi-a explicat...

– Nu lucrai împreună cu el? o întrerupse Pitt.

Ea rîse pentru prima dată.

– Mi-ar fi fost foarte greu. Mă tem că era extrem de dezamăgit de mine. Nu sînt în stare să gîndesc în termeni abstracţi. N-am reuşit niciodată să stăpînesc algebra. Rezolvarea ecuaţiilor e, pentru mine, o cauză pierdută. M-am specializat în domeniul comerţului, la Yale, unde mi-am luat şi masteratul. Lucrez ca analist de marketing la o firmă de consultanţă – clienţii noştri sînt magazine universale şi de solduri.

Buzele lui Pitt se deschiseră alene într-un zîmbet.

– Nu e la fel de palpitant ca realizarea unei forme noi de energie.

– Poate că nu, spuse ea, cu o zvîcnire a capului care îi învălui gîtul şi umerii într-un nor de păr castaniu deschis, dar cîştig bani frumoşi.

– Ce idee revoluţionară l-a condus pe tatăl tău la perfecţionarea motoarelor magnetohidrodinamice?

– La începutul cercetărilor şi al carierei, s-a împotmolit cînd motorul lui experimental, deşi a depăşit aşteptările în privinţa puterii şi a energiei generate, a avut probleme serioase în ceea ce priveşte frecarea. Motoarele aveau o perioadă de funcţionare de cîteva ore în ritm alert, înainte de a începe să scrîşnească şi de a se opri.

Împreună cu Josh Thomas, un inginer chimist care îi era şi asociat, şi foarte bun prieten de familie, a elaborat formula unui nou tip de lubrifiant, de o sută de ori mai eficient decît oricare dintre cele disponibile acum pe piaţă. Aşa că tata avea un generator de putere care putea funcţiona la nesfîrşit, fără ca uzura sa să fie vizibilă vreme de ani de zile.

– Deci superlubrifiantul a fost elementul care a transpus în realitate motorul magnetohidrodinamic de pe planşeta tatălui tău.

– E adevărat, recunoscu ea. După ce programul de testare al prototipului s-a dovedit un succes, directorii de la Blue Sea Cruise Lines i-au propus tatei să-şi realizeze motoarele şi să le instaleze pe *Emerald Dolphin*, care era atunci în lucru pe şantierul naval din Singapore. Aveau de gînd să construiască şi un submarin luxos pentru croaziere, căruia i-am uitat numele. I-au oferit exclusivitatea pentru fabricarea motoarelor.

– Formula lubrifiantului nu poate fi reprodusă?

– Formula, da. Dar nu şi procedeul de fabricaţie. Nu există nici o modalitate de a repeta întocmai procesul de producţie.

– Presupun că şi-a protejat munca cu un brevet de invenţie.

Kelly încuviinţă cu o mişcare energică a capului.

– El şi Josh Tomas au primit cel puţin treizeci şi două de brevete de invenţie pentru proiectul motorului.

– Dar cu formula lubrifiantului ce s-a întîmplat?

Ea ezită, apoi scutură din cap.

– A preferat să o păstreze pentru el. Nu a avut încredere nici măcar în Oficiul de Invenţii şi Mărci.

– Doctorul Egan ar fi putut ajunge un om extraordinar de bogat încasînd drepturi de autor pentru motor şi pentru lubrifiant.

Kelly ridică din umeri.

– Ca şi tine, tata nu mergea în rînd cu turma. Vroia să se bucure toată lumea de descoperirea lui şi era pregătit să o cedeze gratis. În afară de asta, era deja preocupat de altceva. Mi-a spus că lucra la un proiect şi mai grandios, care ar fi putut influenţa viitorul într-un mod incredibil.

– Nu ţi-a spus despre ce era vorba?

– Nu, răspunse ea. Era foarte secretos şi zicea că e mai bine să nu ştiu.

– Judeca la rece, spuse Pitt. Vroia să te protejeze de oricine ar fi încercat să-i afle secretele cu orice preţ.

Ochii lui Kelly se umplură de tristeţe şi de deznădejde.

– După moartea mamei, tata şi cu mine nu am fost niciodată foarte apropiaţi. Era un părinte bun şi iubitor, dar munca lui se afla pe primul loc şi era întotdeauna absorbit de ea. Cred că m-a invitat să-l însoţesc în călătoria de inaugurare a lui *Emerald Dolphin* cu gîndul că astfel legătura dintre noi ar fi devenit mai puternică.

Pentru aproape un minut, Pitt tăcu, dus pe gînduri. Apoi privi spre servieta de piele.

– Nu crezi că ar fi timpul s-o deschizi?

Ea îşi acoperi faţa cu mîinile, ascunzîndu-şi încurcătura.

– Aş vrea, zise, şovăind, dar mi-e frică.

– De ce anume? o întrebă el, încet.

Kelly roşi, nu fiindcă s-ar fi simţit stingherită, ci pentru că se temea de ceea ce ar fi putut descoperi în ea însăşi.

– Nu ştiu.

– Dacă ţi-e frică că sînt un răufăcător care ar putea fugi cu hîrtiile preţioase ale tatălui tău, nu-ţi mai face probleme. Am să mă instalez confortabil în partea cealaltă a cabinei, în vreme ce tu o să te uiţi înăuntru ţinînd capacul ridicat, astfel încît să nu pot vedea nimic.

Ea avu brusc impresia că situaţia era absurdă. Luă servieta în poală şi chicoti uşor.

– Ştii, nu am nici cea mai vagă idee despre ceea ce e aici. Din cîte ştiu eu, ar putea fi deopotrivă lenjeria murdară a tatei sau carnetele lui cu notiţe indescifrabile.

– Atunci nu strică să te uiţi.

Ea ezită îndelung. Apoi, foarte încet, ca şi cum ar fi deschis o cutie din care putea ţîşni pe neaşteptate un clovn, apăsă încuietorile şi săltă capacul.

– O, Doamne Sfinte! bolborosi.

Pitt se ridică.

– Ce este?

Cu mişcări încete, Kelly roti servieta, apoi îi dădu drumul, lăsînd-o să cadă pe podea.

– Nu înţeleg, murmură. Nu am lăsat-o nici o clipă din mînă.

Pitt se aplecă şi privi în interiorul servietei de piele.

Era goală.

Capitolul 10

La două sute de mile de Wellington, instrumentele meteorologice indicau vreme caldă şi cer senin pentru următoarele patru zile. Acum, cînd pentru *Deep Encounter* pericolul de a lua apă şi de a se scufunda nu mai era iminent, căpitanul Nevins ordonă ca nava sa să o ia înainte, ca să ajungă în port cît mai curînd posibil. Cu cît *Earl of Wattlesfield* sosea mai repede la Wellington, cu atît era mai bine. Pentru cei două mii de pasageri urcaţi la bord pe neaşteptate, proviziile erau extrem de puţine.

Cînd imensul cargou trecu pe lîngă ei, echipajul şi pasagerii de pe *Emerald Dolphin* îşi fluturară mîinile în semn de rămas bun. Cineva începu să fredoneze o melodie de Woody Guthrie şi, curînd, mai mult de o mie de voci i se alăturară, cîntînd, pentru bărbaţii şi femeile de la bordul micului vas de cercetare, *Rămîi cu bine, mă bucur că te-am întîlnit*.

Momentul se dovedi cu adevărat emoţionat cînd ajunseră la ultimul vers al refrenului... *Şi acum trebuie să mă las în voia valurilor*. Înainte de a se scurge un ceas, *Earl of Wattlesfield* trecuse dincolo de orizont.

Nava căpitanului Nevins intră în Wellington cu şase ore mai devreme decît *Deep Encounter* şi avu parte de o primire plină de entuziasm şi, în acelaşi timp, solemnă. De-a lungul ţărmului se înşiraseră mii de oameni, privind în tăcere sau vorbind în şoaptă în timp ce cargoul intra încet în dană. Inimile neozeelandezilor erau

alături de cei care scăpaseră, în mod miraculos, din cel mai cumplit incendiu de pe o navă din istoria marinei.

O explozie spontană de simpatie pentru supraviețuitori și pentru cei care muriseră cuprinsese țara. Pentru cei dintîi, toate casele aveau ușile deschise. Hrana și hainele le erau oferite din abundență. Oficialitățile din vamă le adresară foarte puține întrebări, de vreme ce cei mai mulți dintre ei își pierduseră pașapoartele în timpul incendiului. Companiile aeriene le puseseră la dispoziție avioane suplimentare care să-i ducă în orașele în care locuiau. Șefii guvernului Noii Zeelande și ambasadorul Statelor Unite alcătuiseră un comitet de întîmpinare. La fața locului descinseră roiuri de reporteri, care îi asaltau pe supraviețuitorii nerăbdători să ajungă la țărm ca să-și anunțe prietenii și rudele că fuseseră salvați. Era cel mai important eveniment de presă din istoria recentă a țării, iar articolul de primă pagină era salvarea eroică înfăptuită de echipajul și de cercetătorii de pe *Deep Encounter*.

Investigațiile demaraseră deja. Cei mai mulți dintre pasageri se oferiră să răspundă întrebărilor și să dea declarații legate de activitățile desfășurate de echipaj în timpul incendiului. Membrilor acestuia, cărora reprezentanții companiei de navigație le cerură să păstreze tăcerea, li se asigură cazarea pe o perioadă nedefinită de timp, pînă ce aveau să fie interogați și să li se consemneze mărturiile în cadrul unei anchete.

Dacă sosirea lui *Earl of Wattlesfield* fusese un eveniment deprimant, pregătirile pentru întîmpinarea lui *Deep Encounter* se desfășurau în atmosfera turbată a unei petreceri demente. Cînd nava de cercetare trecea prin Strîmtoarea Cook, îndreptîndu-se spre Wellington, îi ieși în întîmpinare o mică flotă de iahturi particulare, care, la intrarea în port, se transformă într-una de sute de ambarcațiuni de toate tipurile posibile. Șalupele de pompieri escortară nava pînă la doc, înălțînd în aer o perdea de stropi de apă, din care razele strălucitoare ale soarelui făureau curcubee.

Mulțimea putea desluși, fără efort, vopseaua turcoaz răzuită și tablele deformate ale bordajului din zonele în care vasul se izbise de nava de croazieră în timpul incredibilei operațiuni de salvare a aproape două mii de oameni. Din cauza strigătelor și a uralelor, acompaniate de larma miilor de claxoane, de bătăile clopotelor bisericilor și de sunetele ascuțite ale sirenelor, căpitanul Burch se văzu nevoit să folosească o portavoce ca să-și facă auzite ordinele

legate de procedura de andocare, în timp ce un potop de serpentine de hîrtie şi de confeti inunda punţile.

Echipajul şi cercetătorii nu avuseseră habar că deveniseră, dintr-odată, celebrităţi internaţionale şi eroi ovaţionaţi. Înlemniţi, asistau la ceremonia de întîmpinare, nevenindu-le să creadă că li se adresa. Nu mai arătau obosiţi şi nu mai erau uzi leoarcă. Văzînd armada care le ieşise înainte, se dichisiră cu toţii şi îşi schimbară hainele, punîndu-şi-le pe cele mai bune. Femeile purtau rochii, bărbaţii pantaloni largi şi sacouri sport, iar membrii echipajului, uniformele NUMA. Stăteau cu toţii pe puntea de lucru, de pe care lipseau toate echipamentele oceanografice, cu excepţia celor două submersibile, şi răspundeau uralelor fluturîndu-şi mîinile. Kelly era lîngă Pitt, pe puntea de navigaţie, încîntată de priveliştе şi totuşi mîhnită, dorindu-şi ca tatăl ei să fi văzut totul, stînd alături de ea. Se întoarse şi privi în ochii lui Pitt.

– Cred că trebuie să ne luăm rămas bun.

– Te întorci cu avionul în State?

– Imediat ce-mi pot face o rezervare la primul zbor către casă.

– Care e locul pe care îl numeşti casă?

– New York-ul, răspunse ea, prinzînd o serpentină care cobora, plutind în văzduh. Am o locuinţă frumoasă în vest, într-o zonă selectă.

– Stai singură?

– Nu. Zîmbi. Am un motan pe care îl cheamă Zippy şi un cîine baset, care răspunde la numele de Shagnasty.

– Nu ajung prea des acolo, dar, data viitoare cînd o fac, te sun ca să te invit la cină.

– Mi-ar făcea plăcere.

Îşi scrise în grabă numărul de telefon pe o bucăţică de hîrtie pe care i-o întinse.

– O să-mi lipseşti, Kelly Egan.

Ea se uită în ochii lui neobişnuiţi şi înţelese că vorbea serios. Sîngele îi îmbujoră brusc obrajii şi îşi simţi genunchii înmuindu-se. Se agăţă zdravăn de balustradă, întrebîndu-se ce i se întîmpla. Uluită şi pierzîndu-şi controlul, prinse brusc în mîini capul lui Pitt, se înălţă pe vîrfuri, îl trase în jos şi îi sărută buzele, lung şi apăsat. Ea îşi ţinea ochii închişi, dar surpriza plăcută îi făcu pe ai lui Pitt să se deschidă larg.

Cînd se trase înapoi, se pomeni cuprinsă de o pace sufletească tipic feminină.

– Îţi mulţumesc, Dirk Pitt, pentru că mi-ai salvat viaţa şi pentru că ai făcut chiar mult mai mult decît atît. După cîţiva paşi, se întoarse: Servieta de piele a tatei.

– Da? făcu el, nefiind sigur că înţelesese ce vroia ea să spună.

– E a ta.

După aceste vorbe, Kelly se întoarse şi păşi pe scara de tambuchi, îndreptîndu-se către puntea de lucru. Imediat ce pasarela fu coborîtă pe doc, coborî pe ţărm şi se pierdu în mulţimea de reporteri.

Pitt îi lăsă pe Burch şi pe ceilalţi să se bucure de glorie. În timp ce ei erau sărbătoriţi în centrul oraşului, la banchete organizate în grabă, rămase la bordul navei şi, prin satelitul Global-star, îi dădu un raport telefonic amiralului Sandecher, aflat la Washington, în clădirea sediului general al NUMA.

– *Encounter* a dus o adevărată luptă, îi explică. Am vorbit la şantierul naval, îl vor trage la doc uscat mîine dimineaţă. Maistrul a apreciat că defectul va fi remediat în trei zile.

– Ziarele şi televiziunea au relatat fără întrerupere povestea salvării, dimineaţa, la prînz şi seara, replică amiralul. Din avion s-au făcut nişte fotografii fantastice ale pachebotului care ardea şi ale lui *Deep Encounter*. Liniile telefonice de la NUMA au fost suprasolicitate de cei care au vrut să ne felicite, iar reporterii mişună ca furnicile în jurul clădirii. Vă datorez, ţie şi tuturor celor de la bord, o scrisoare sinceră de mulţumire din partea agenţiei.

Pitt şi-l putea imagina pe amiral în biroul său, debordînd de încîntare şi savurînd fiecare minut în care se afla sub lumina reflectoarelor. Îi putea vedea părul roşcat, cu toate firele cărunte vopsite, bărbuţa ascuţită, în stil Vandyke, şi ochii albaştri, pe care satisfacţia deplină îi făcea, probabil, să licărească ca două semnale luminiscente. Şi aproape că putea adulmeca fumul înţepător al unuia dintre trabucurile lui speciale.

– Asta înseamnă că vom primi cu toţii o mărire de salariu? întrebă Pitt, sarcastic.

– Ai grijă să nu ţi se urce la cap, i-o întoarse Sandecker. Gloria nu se cumpără cu bani.

– Un bonus ar fi un gest frumos din partea dumneavoastră.

– Nu vă forţaţi norocul. Aveţi baftă că nu vă trec în cont reparaţiile navei.

Comportamentul lui grosolan nu-l păcăli pe Pitt nici măcar pentru o secundă. Printre angajaţii de la NUMA, Sandecker avea reputaţia unui om generos. Ar fi putut face pariu că amiralul pregătise cecurile cu bonificaţii – şi ar fi cîştigat. Nu pentru că Sandecker ar fi fost lipsit de înclinaţii mercantile cînd era vorba de mult iubita sa NUMA. Pitt nu avea nevoie de un glob de cristal ca să ştie că plănuia deja cum să profite de salvare şi de publicitatea care i se făcuse ca să obţină din partea Congresului o majorare de cincizeci de milioane a bugetului pentru anul următor.

– Cred că o să vreţi să ne imputaţi chiar mai mult, spuse Pitt, cu obrăznicie. Ca să nu ne scufundăm, am fost nevoiţi să aruncăm peste bord aproape toate echipamentele de cercetare.

– Şi submersibilele?

Tonul lui Sandecker devenise serios.

– Le-am lăsat să plutească în derivă şi le-am recuperat mai tîrziu.

– Foarte bine, pentru că o să aveţi nevoie de ele.

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule amiral. Avînd în vedere că jumătate din echipamentele noastre de cercetare sînt în fundul mării, nu avem nici o posibilitate de a ne continua misiunea iniţială, de cartografiere a Canalului Tonga.

– Nu vreau să cartografiaţi canalul, spuse răspicat celălalt. Vreau să vă scufundaţi după *Emerald Dolphin*. Acum, misiunea voastră este să cercetaţi ceea ce a rămas din el ca să găsiţi dovezi legate de incendiu şi de cauzele scufundării lui nejustificat de rapide. Făcu o pauză. Sînt sigur că ştiţi că s-a dus la fund, în mod inexplicabil, în timp ce era remorcat.

– Da, eu şi căpitanul Burch am urmărit comunicaţiile dintre remorcher şi sediul central al companiei.

– Pe o rază de o mie de mile, *Deep Encounter* e singura navă care poate duce treaba asta la bun sfîrşit.

– Să cercetezi un pachebot monstruos dintr-un submersibil, la o adîncime de şase mii de metri sau chiar mai mult, nu e acelaşi lucru cu a scotoci prin cenuşa unor case arse. În afară de asta, a trebuit să aruncăm peste bord macaraua.

– Cumpăraţi sau închiriaţi una nouă. Faceţi tot ce vă stă în puteri şi încercaţi să nu vă întoarceţi cu mîna goală. Industria constructoare

de nave de croazieră va avea de suferit indiferent de rezultatul cercetărilor voastre, iar companiile de asigurări sînt mai mult decît dispuse să recompenseze din plin NUMA pentru eforturile noastre.

– Nu sînt un agent de asigurări foarte subtil. De fapt, ce anume ar trebui să caut?

– Nu-ţi face probleme, spuse Sandecker. Îţi trimit pe cineva care are experienţă în ceea ce priveşte catastrofele maritime. Iar modalităţile de scufundare la mari adîncimi sînt specialitatea lui.

– E cineva pe care îl cunosc? se interesă Pitt.

– Ar trebui, spuse Sandecker, evaziv. E directorul tău adjunct pentru Proiecte Speciale.

– Al Giordino! exclamă Pitt, încîntat. Credeam că e încă în oceanul Antartic, lucrînd la Proiectul Atlantis.

– Nu mai e. Se află într-un avion şi ar trebui să aterizeze la Wellington mîine dimineaţă.

– Nici nu puteaţi trimite pe cineva mai potrivit.

Lui Sandecker îi făcea plăcere să se joace cu Pitt.

– Da, spuse, cu viclenie. Mi-am închipuit că asta e părerea ta.

Capitolul 11

Albert Giordino îşi tîrîia picioarele de-a lungul pasarelei care lega capătul docului uscat de puntea lui *Deep Encounter*, ducînd pe umărul lui solid un cufăr marinăresc demodat. Laturile acestuia erau acoperite cu etichete colorate, care făceau reclamă hotelurilor din întreaga lume. Una din mîinile lui Giordino era încleştată de mînerul cufărului, înconjurat cu întărituri de lemn şlefuit fixate de-a curmezişul capacului şi al fundului, iar cealaltă strîngea o geantă de piele tot atît de veche. Se opri la capătul pasarelei şi îşi lăsă povara pe punte. Îşi roti privirea în jurul punţii pustii de lucru, apoi şi-o înălţă spre puntea de navigaţie, goală şi ea. Cu excepţia muncitorilor de la şantierul naval, care reparau bordajul exterior, nava părea părăsită.

Lăţimea umerilor lui Giordino era aproape egală cu înălţimea sa. Avea un metru şaizeci şi doi şi optzeci de kilograme şi era tot numai muşchi. Tenul măsliniu, părul negru şi ondulat şi ochii de culoarea nucilor îi trădau originea italiană. Sociabil, vesel şi sarcastic, avea un umor muşcător, care îi făcea adesea pe cei din preajma lui fie să rîdă, fie să dea bir cu fugiţii.

Fiind prieteni din copilărie, Pitt şi Giordino jucaseră, atît în liceu cît la Academia de Aviaţie, în aceeaşi echipă de fotbal. Oriunde ar fi mers unul, îl urma şi celălalt, cu siguranţă. Giordino nu se gîndise de două ori înainte de a i se alătura lui Pitt la Agenţia de Studii Marine şi Subacvatice. Aventurile lor de la suprafaţa şi din adîncul apelor se transformaseră în legende. Spre deosebire de Pitt,

care avea hangarul lui de avioane plin cu maşini vechi, Giordino stătea într-o locuinţă comună, al cărui aspect l-ar fi făcut pe un designer de interioare să se sinucidă. Ca mijloc de transport, folosea un vechi Corvette. În afară de munca lui, îl captivau femeile. Nu vedea nimic rău în a juca rolul unui gigolo.

– Ahoe! strigă.

Aşteptă înainte de a o face a doua oară, timp în care cineva ieşi din cabina de comandă pe puntea de navigaţie şi un chip familiar se holbă în jos, către el.

– Nu poţi să te controlezi? spuse Pitt, cu prefăcută seriozitate. Nu-i primim cu braţele deschise pe barbarii care dau buzna la bordul unui vapor elegant.

– În cazul ăsta, aveţi noroc, făcu Giordino, schiţînd rapid un zîmbet larg. Puteţi folosi un scandalagiu vulgar ca să aducă locul ăsta la viaţă.

– Nu te clinti de acolo, zise Pitt. O să cobor eu.

Un minut mai tîrziu, se îmbrăţişau fără sfială, ca nişte vechi prieteni. Deşi Giordino era de trei ori mai puternic, lui Pitt îi făcea întotdeauna mare plăcere să-l salte de la pămînt pe bărbatul mai scund.

– Ce te-a făcut să întîrzii? Sandecker spunea să te aşteptăm ieri dimineaţă.

– Îl ştii pe amiral. S-a zgîrcit şi nu m-a lăsat să împrumut un avion cu reacţie de la NUMA, aşa că am venit cu unul comercial. Şi, după cum mă aşteptam, toate zborurile au avut întîrziere, aşa că am pierdut legătura în San Francisco.

Pitt îl bătu pe spate.

– Îmi pare bine că te văd, amice. Credeam că eşti în Antarctica, la proiectul Atlantis. Pe urmă se trase înapoi şi se uită întrebător la Giordino. Te-ai logodit, aşa cum am auzit eu de curînd?

Giordino îşi înălţă mîinile într-un gest neajutorat.

– Sandecker m-a scos din proiect, iar iubita mea a plecat fără mine.

– Ce s-a întîmplat?

– Nici unul dintre noi nu avea de gînd să renunţe la slujbă şi să se mute într-o casă din suburbii. Pe urmă, ea a primit o ofertă; trebuia să descifreze nişte scrieri antice din China, ceea ce i-ar fi luat doi ani. N-a vrut să scape ocazia asta, aşa că a luat primul avion spre Beijing.

– Mă bucur să văd că poţi face faţă unui refuz.

– Ei, este ca şi cum aş fi pironit cu limba de un copac şi biciuit, ca să fiu pe urmă aruncat în remorca unui Nash Rambler din 1951.

Pitt ridică geanta şi sări fără nici un efort cufărul marinăresc.

– Haide. Am să-ţi arăt apartamentul tău.

– Apartament? Ultima data cînd am fost la bordul lui *Deep Encounter*, cabinele aveau dimensiunea unei debarale pentru mături.

– Doar cearşafurile au fost schimbate, pentru protecţia celor inocenţi.

– Vaporul ăsta arată ca un cavou, spuse Giordino, arătînd spre vasul părăsit. Unde au dispărut toţi?

– Numai eu şi mecanicul şef House sîntem la bord. Ceilalţi stau la cel mai bun hotel din oraş, răsfăţaţi şi lăudaţi, dînd interviuri şi acceptînd premii.

– Din cîte am auzit eu, tu eşti omul zilei.

Pitt ridică din umeri, cu modestie.

– Nu e stilul meu.

Giordino îl privi cu respect şi cu sinceră admiraţie.

– Asta ţi se potriveşte. Întotdeauna îţi place s-o faci pe Herbert cel Umil. Din cauza asta îmi placi. Dintre toţi tipii pe care îi cunosc, eşti singurul care nu colecţionează fotografiile în care apare alături de celebrităţi şi care îşi atîrnă în baie trofeele şi diplomele.

– Cine să le vadă? Dau foarte rar petreceri. Şi, în afară de asta, pe cine ar interesa?

Giordino clătină din cap, fără grabă. Pitt nu se dezminte niciodată, gîndi. Dacă preşedintele Statelor Unite ar fi vrut să-i ofere el însuşi cel mai important premiu naţional, Pitt şi-ar fi exprimat regretul şi ar fi pretins că avea febră tifoidă.

După ce se instală şi-şi despachetă lucrurile, Giordino intră în cabina lui Pitt şi îşi găsi prietenul aşezat la un mic birou, studiind proiectul punţilor lui *Emerald Dolphin*. El puse deasupra acestora o cutie de lemn.

– Uite, ţi-am adus un cadou.

– E deja Crăciunul? întrebă Pitt, rîzînd.

Apoi deschise caseta şi aruncă o privire înăuntru.

– Eşti un tip de treabă, Albert. O sticlă de tequilla Don Julio Reserve, din agave albastre.

Giordino ridică în mîini două cupe din argint veritabil.

– Îl testăm ca să ne convingem că merită aprecierile noastre.

– Ce-ar spune amiralul? Nesocoteşti cea de-a zecea poruncă a lui, legată de prezenţa alcoolului pe navele NUMA?

– Dacă organismul meu nu primeşte de urgenţă alcool ca medicament, s-ar putea să-şi dea duhul.

Pitt scoase dopul de plută şi turnă lichidul cu o tentă cafenie în cupele de argint. Apoi le înălţară şi ciocniră. Pitt toastă:

– Pentru reuşita scufundării spre epava lui *Emerald Dolphin*.

– Şi pentru o reîntoarcere glorioasă la lumina soarelui. După ce savură încă o înghiţitură de tequilla, Giordino întrebă: Mai precis, unde anume s-a dus la fund?

– Pe panta vestică a Gropii Tonga.

Giordino ridică din sprîncene.

– E destul de adînc.

– Cea mai corectă presupunere ar fi că se află la vreo cinci mii opt sute de metri adîncime.

Giordino îşi înălţă şi privirea către sprîncenele ridicate.

– Ce submersibil te-ai gîndit să folosim?

– *Abyss Navigator*. E făcut pentru aşa ceva.

Giordino nu răspunse imediat, iar expresia feţei i se înăspri.

– Ştii, desigur, că şase mii de metri reprezintă adîncimea din specificaţii, la care submarinul nu a fost încă testat.

– Nici nu puteam găsi o ocazie mai potrivită de a verifica dacă proiectanţii lui îşi cunosc meseria, răspunse Pitt, cu promptitudine.

Giordino îi întinse paharul gol.

– Ai face bine să-mi mai pui unul. Dacă mă gîndesc mai bine, ar trebui să beau zece sau douăsprezece, pentru că, altfel, de aici şi pînă la Groapa Tonga, nu o să dorm fără să am coşmaruri despre submarine care fac implozie.

Rămaseră împreună în cabina lui Pitt pînă la miezul nopţii, sorbind din tequilla, istorisind întîmplări de demult şi reamintindu-şi aventurile de care avuseseră parte de-a lungul anilor. Pitt îi povesti despre descoperirea pachebotului *Emerald Dolphin* care ardea şi despre recuperarea supravieţuitorilor, despre sosirea lui *Earl of Wattlesfield* exact la momentul potrivit, despre raportul referitor la scufundare întocmit de căpitanul lui *Audacious*, despre salvarea lui Kelly şi despre uciderea asasinului plătit.

Cînd termină, Giordino se ridică, pregătindu-se să se reîntoarcă în cabina lui.

– Ai fost un băieţel ocupat.

– N-aş vrea să mai trec încă odată prin toate astea.

– Cînd apreciază cei de la şantierul naval că vor termina reparaţiile?

– Eu şi căpitanul Burch sperăm să ridicăm ancora poimîine şi să ajungem la destinaţie peste încă patru zile.

– Am timp destul să-mi refac bronzul pierdut în Antarctic. Apoi, dînd cu ochii de servieta de piele din colţul cabinei: Asta e servieta despre care spuneai că i-a aparţinut doctorului Egan?

– Chiar ea.

– Şi zici că, după toate cele întîmplate, era goală?

– Ca trezoreria băncii după ce Butch Cassidy ieşea în goana calului din oraş.

Giordino o ridică şi îşi plimbă degetele pe suprafaţa pielii.

– Foarte fină. Destul de veche. De fabricaţie nemţească. Egan avea gusturi bune.

– Îţi place? O poţi lua.

Giordino se aşează din nou şi luă servieta în poală.

– Am o slăbiciune pentru genţile vechi.

– Am observat şi eu asta.

Giordino desfăcu închizătorile şi deschise capacul – şi aproape doi litri de ulei se scurseră în poala lui şi pe covor. Surpriza îl făcu să amuţească în timp ce i se îmbibau pantalonii şi lichidul băltea pe covor. După ce efectul şocului începu să dispară, îi aruncă lui Pitt o privire cu adevărat acră.

– Nu ştiam că îţi plac glumele proaste.

Surprinderea aşternută pe chipul lui Pitt era autentică.

– Nu-mi plac.

Sări în picioare, traversă grăbit cabina şi privi cu atenţie în servietă.

– Crede-mă, n-am nimic de a face cu asta. Servieta era goală ieri, cînd am verificat-o. În ultimele douăzeci şi patru de ore nu a fost la bord nimeni altcineva în afară de mine şi de mecanicul şef House. Nu înţeleg de ce s-ar fi ostenit cineva să de furişeze aici ca să umple servieta cu ulei. Ce rost ar fi avut?

– Atunci de unde a apărut? Este evident că nu s-a materializat, pur şi simplu.

– N-am nici cea mai vagă idee, spuse Pitt. Avea o privire stranie, aşa cum nu fusese înainte. Dar pun pariu că o să aflăm înainte de sfîrşitul călătoriei.

Capitolul 12

Misterul care îl înconjura pe cel care pusese ulei în servieta de piele a doctorului Egan rămase în aşteptare în timp ce Pitt şi Giordino începură să verifice şi să testeze echipamentele şi sistemele electronice de pe *Sea Sleuth*, vehiculul subacvatic autonom al navei[1]. În timpul călătoriei către mormîntul lui *Emerald Dolphin*, discutară, împreună cu căpitanul Burch şi cu inginerii oceanografi de la bord, despre procedura de verificare a epavei. Căzură cu toţii de acord că, din motive de securitate, prima coborîre trebuia făcută mai degrabă cu vehiculul autonom decît cu *Abyss Navigator*, submersibilul cu echipaj uman.

Aspectul lui *Sea Sleuth* nu era cîtuşi de puţin neted şi aerodinamic. Avea un design extrem de funcţional. Era utilitar şi eficace şi, pe lîngă el, modulul de aterizare pe Marte părea o operă de artă. Avînd doi metri în înălţime şi în lungime şi un metru optzeci în lăţime, cîntărea cu puţin sub trei tone. Era acoperit cu un strat gros de titan şi, de la distanţă, semăna cu un ou uriaş, alungit, deschis în părţile laterale şi aşezat pe o talpă de sanie. Protuberanţa circulară din partea superioară adăpostea două chesoane etanşe reglabile.

Înăuntru erau montate, aproape ca şi cum ar fi fost plasate de un copil care se joacă cu un set Lego, camere foto şi video de înaltă rezoluţie, un computer şi senzori care înregistrau salinitatea, temperatura şi conţinutul de oxigen al apei. Era propulsat de un motor

[1] AUV, Autonomous Underwater Vehicle = vehicul autonom subacvatic.

fără reductor, cu cuplare directă şi echilibrare a presiunii, alimentat de un sistem de baterii alcaline cu mangan. Traductoare foarte sofisticate transportau semnale şi imagini specifice din adîncurile mării pînă la nava mamă aflată la suprafaţă şi returnau semnalele de control ale acesteia. Îşi lumina traiectoria cu ajutorul unui şir de zece proiectoare externe.

După modelul monştrilor mecanici din filmele ştiinţifico-fantastice, una din feţele laterale se prelungea cu un braţ complex, robotizat – cu un manipulator, cum i se spunea. Acesta avea forţa necesară pentru a ridica o ancoră de două sute de kilograme şi era suficient de sensibil pentru apuca o ceaşcă de cafea.

Spre deosebire de vehiculele robotizate din generaţiile anterioare, *Sea Sleuth* nu era legat de navă şi nu avea un cordon ombilical conectat la comenzile din cabina timonei. Era complet autonom: propulsia şi camerele video erau controlate de la postul de comandă de pe *Deep Encounter*, aflat la mii de metri deasupra.

Unul dintre membrii echipajului se apropie de Pitt, care îl ajuta pe Giordino să calibreze braţul robotic.

– Căpitanul Burch mi-a spus să vă anunţ că am ajuns la trei mile de ţintă.

– Mulţumesc, zise Pitt. Transmite-i, te rog, căpitanului că Al şi cu mine venim cît de curînd.

Giordino aruncă două şurubelniţe într-o trusă de scule, se ridică în picioare şi-şi îndreptă spatele.

– Niciodată nu va fi mai pregătit să treacă la treabă.

– Hai să mergem sus, pe puntea de navigaţie, să vedem cum arată *Dolphin* pe scanerul sonarului.

Burch şi alţi ingineri şi cercetători de la NUMA erau în compartimentul centrului de comandă, situat în partea dinspre pupa a timonei. În lumina de deasupra capetelor, chipurile şi mîinile tuturor aveau o tentă nefirească, purpurie. Experimentele recente demonstraseră că, pe durate mai lungi de timp, indicaţiile instrumentelor erau mai uşor de citit sub radiaţii luminoase din spectrul roşu-albastru.

Îngrămădiţi în jurul monitorului cu rezoluţie mare al sistemului de înregistrare Klein 5000, priveau cu toţii cum fundul mării, aflat la şase mii de metri sub ei, se derula ca de pe un sul de hîrtie. Imaginea colorată reda o suprafaţă destul de netedă, care cobora în abis. Cînd Pitt şi Giordino intrară, Burch se întoarse spre ei şi le

arătă afişajul digital al Sistemului Global de Poziţionare, care indica distanţa rămasă pînă la ţintă.

– Ar trebui să vedem epava după încă o milă, comentă.

– Coordonatele GPS au fost date de remorcher? întrebă Giordino.

Burch dădu din cap.

– E vorba de locul în care s-a scufundat pachebotul cînd s-a rupt cablul de remorcare.

În compartimentul centrului de comandă, toţi ochii erau aţintiţi asupra ecranului Klein. La mare adîncime sub senzorul fixat de un cablu şi aflat cu mult în urma lui *Deep Encounter*, fundul oceanului era o suprafaţă plană, cu aspect deşertic, acoperită cu nămol întunecat, cu nuanţe de cenuşiu şi de maro. Nu se vedeau stînci colţuroase sau coline. Nici o întindere de pămînt nu ar fi putut arăta mai dezolant. Totuşi, imaginea îi fascina, pentru că se aşteptau cu toţii la apariţia unui obiect care să umple ecranul.

– Cinci sute de metri, anunţă Burch.

Membrii echipajului şi ai echipei de cercetare păstrau tăcerea. În centrul de comandă aşternuse o linişte de mormînt. Aşteptarea ar fi fost un chin pentru aproape oricine, dar nu şi pentru cercetătorii care cutreierau mările. Aceştia, bărbaţi şi femei deopotrivă, erau oameni plini de răbdare. Erau obişnuiţi să petreacă săptămîni întregi urmărind instrumentele şi aşteptînd să iasă la iveală un obiect care să prezinte interes, o navă scufundată sau o formaţiune geologică neobişnuită, dar nezărind, de obicei, decît fundul arid şi parcă fără de sfîrşit al oceanului.

– Ne apropiem, zise Burch, care vedea cel mai bine ecranul.

Un obiect compact, care aducea a structură construită de mîna omului, se înfiripa cu încetinitorul. Contururile păreau zdrenţuite şi neuniforme. Imaginea era prea mică, nu semăna cîtuşi de puţin cu cea a unui pachebot imens, la care se aşteptau.

– El e, declară Pitt, cu fermitate.

Burch zîmbi, încîntat ca un mire.

– L-am găsit din prima încercare.

– Remorcherul ne-a indicat poziţia fără greş.

– Nu are dimensiuni comparabile cu ale lui *Emerald Dolphin*, observă sec Giordino.

Burch arătă cu degetul spre ecran.

– E în ordine. Vedem doar o parte din el. Acum apare încă o bucată.

Pitt studia preocupat imaginea.

– S-a rupt, fie în timpul scufundării, fie în urma impactului cu fundul oceanului.

O bucată de mari dimensiuni din ceea ce Burch identifică drept pupa luă în stăpînire ecranul. Între bucăţile de epavă era o zonă plină de sfărîmături, în care se zăreau obiecte de neidentificat, mai mici sau mai mari, împrăştiate de parcă ar fi fost azvîrlite de o tornadă.

Giordino schiţă la repezeală cele văzute pe un blocnotes.

– Se pare că s-a rupt în trei.

Pitt privi schiţele şi le compară cu imaginile de pe ecranul sonarului.

– Bucăţile zac cam la un sfert de milă distanţă una de alta.

– Probabil că s-a dezmembrat în timpul scufundării, pentru că structura internă a vasului a fost şubrezită din cauza incendiului.

– Nu e ceva nemaipomenit, spuse unul dintre membrii echipei de cercetare. Titanicul s-a rupt în două cînd s-a scufundat.

– Dar s-a înclinat extraordinar de mult, specifică Burch. Am vorbit cu căpitanul navei care îl remorca pe *Emerald Dolphin* cînd s-a dus la fund. Spunea că s-a scufundat foarte repede, sub un unghi foarte mic, care nu depăşea cincisprezece grade. Titanicul avea mai mult de patruzeci şi cinci.

Giordino se holbă, prin geam, la marea care li se întindea înainte.

– Cel mai logic scenariu e că a rămas întreagă în timpul scufundării şi s-a zdrobit cînd a lovit fundul. Probabil că avea viteza între treizeci şi patruzeci de noduri pe oră.

Pitt clătină din cap.

– În cazul ăsta, rămăşiţele ar fi fost mult mai compacte. După cum putem observa, s-au împrăştiat cît vezi cu ochii.

– Dacă s-a rupt în tipul scufundării, care o fi fost cauza? întrebă Burch, fără se adreseze cuiva anume.

– Cu puţin noroc, spuse Pitt cu voce scăzută, o să aflăm răspunsurile cînd şi dacă *Sea Sleuth*[1] se va dovedi demn de numele său.

Soarele portocaliu, orbitor, se înălţa deasupra orizontului estic cînd *Sea Sleuth* se legăna sub noua macara, care o înlocuise pe aceea aruncată peste bord în timpul operaţiunii de salvare. Fusese montată la şantierul naval şi echipajul terminase de instalat troliul

[1] Copoiul Mărilor.

şi cablul abia cu cîteva ore în urmă. În timp ce obiectul alungit se balansa deasupra pupei, pe vas se înstăpînise speranţa. Marea era destul de liniştită, cu valuri care nu se ridicau la mai mult de un metru.

Şeful de echipaj, care coordona lansarea, îi făcu semn omului care mînuia troliul cînd vehiculul depăşi pupa. Apoi îşi flutură mîna, cerîndu-i să se oprească, cînd *Sea Sleuth* ajunse exact deasupra suprafeţei oceanului. După o ultimă verificare a sistemelor electronice, fu lăsat să se afunde, încet, în apa albastră a Pacificului. Imediat ce ajunse sub apă, activă un comutator şi sistemul electronic de prindere se deconectă, lăsînd cablul de ridicare să se detensioneze.

În centrul de comandă, Giordino stătea în faţa unei console, pe care o serie de butoane şi de comutatoare erau montate în jurul unei manşe de comandă. El trebuia să-l piloteze *Sea Sleuth* în timpul călătoriei în adîncuri.

Fiind cel care crease softul computerului de cercetare, i se atribuise şi rolul de inginer şef însărcinat cu folosirea acestuia. Puţini oameni ştiau mai multe decît Giordino despre anomaliile dirijării unui AUV la patru mile şi jumătate adîncime. Văzînd că monitorul arăta că acesta plutea, fiind desprins de navă, activă valvele chesoanelor şi îl privi coborînd sub valuri şi apoi dispărînd.

Alături de el, Pitt folosea tastatura ca să transmită o serie de comenzi către computerul de la bordul vehiculului subacvatic. În timp ce Giordino ţinea sub control sistemele de propulsie şi pe cele ascensionale, el se ocupa de camerele de luat vederi şi de dispozitivele de iluminare. Lîngă ei, dar mai în spate, Misty Graham stătea la o masă, studiind copiile planurilor de construcţie ale lui *Emerald Dolphin*, trimise de proiectanţi pe calea aerului. Ochii tuturor celorlalţi erau ţintuiţi de şirul de monitoare care urmau să retransmită imaginile înregistrate de *Sea Sleuth* în adîncuri.

Misty era o femeie micuţă, plină de sare şi piper. Fiindcă îşi scurtase părul negru, ca să fie uşor de îngrijit la bordul vasului, ar fi putut trece drept un băietan, dacă nu ar fi avut forme tipic feminine. Cu ochi căprui, luminoşi, nas mic şi obraznic şi buze catifelate, Misty nu fusese niciodată căsătorită. Cercetătoare pasionată şi unul dintre cei mai buni biologi marini de la NUMA, îşi petrecea mult mai mult timp pe mare decît în apartamentul ei din Washington şi găsea foarte rar un răgaz pentru o întîlnire.

Îşi ridică ochii de pe scheme şi i se adresă lui Burch:

– Dacă s-a surpat în el însuşi, pentru *Sea Sleuth* nu va fi prea uşor să dea de ceva care să prezinte interes.

– Nu avem cum să ştim asta pînă nu ajunge acolo, răspunse el, calm.

Ca şi în cazul altor proiecte de cercetare subacvatică, compartimentul era animat de discuţii. Acum, cînd sonda era pe drum, cele trei ore şi jumătate necesare pentru ca AUV să atingă fundul oceanului nu reprezentau decît o rutină fără nici un haz. În afara unei specii ciudate de peşti care trăiau în abis şi care treceau, din întîmplare, prin faţa obiectivului camerei de luat vederi, nu era mare lucru de văzut.

Toată lumea îşi închipuie că explorările subacvatice sînt antrenante. Adevărul e că sînt de-a dreptul plictisitoare. Multe ore se scurg în timp ce aştepţi să se petreacă, dacă nu un „eveniment", măcar ceva care să fie etichetat ca atare de specialiştii în domeniu. Totuşi, fiecare nutrea, cu optimism, speranţa că o anomalie avea să se ivească pe ecranul sonarului sau pe monitoare.

De mult prea multe ori, cercetările nu duceau la nici un rezultat. Cu toate acestea, imaginile preluate din adîncuri aveau un efect hipnotic, aşa că cercetătorii şi membrii echipajului nu reuşeau deloc să-şi desprindă ochii de monitoare. Din fericire, în cazul lor, zona în care ajunsese epava în urma scufundării la patru mile adîncime fusese redusă, cu acurateţe, datorită înregistrărilor făcute de sistemul GPS al remorcherului, la dimensiunile unui teren de fotbal.

Deplasarea lui *Sea Sleuth* era urmărită pe monitorul de comandă, iar afişajul digital din partea de jos a ecranului reda direcţia şi altitudinea. Odată ce vehiculul subacvatic atingea fundul, Giordino nu trebuia decît să-l trimită direct către epavă, fără să fie sîcîit de o operaţie de căutare îndelungată.

Deocamdată citea numerele preluate de pe altimetrul sondei.

– Şapte sute cincizeci de metri.

Raporta valorile adîncimii citite pe afişaj din zece în zece minute, în timp ce *Sea Sleuth* cobora în pustiul întunecat de sub chila navei de cercetare. În cele din urmă, după două ore şi jumătate, senzorii începură să sesizeze existenţa unei fisuri a fundului oceanului, care se îngusta cu repeziciune.

– Fundul e la o sută cincizeci de metri şi se apropie.

– Aprind luminile de coborîre, răspunse Pitt.

Giordino micşoră viteza de coborîre a lui *Sleuth* la jumătate de metru pe secundă, pentru cazul în care ar fi ajuns exact deasupra epavei. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie ar fi fost ca acesta să fie pierdut, prins între sfărîmăturile contorsionate. Curînd, pe ecrane apăru noroiul maro-gălbui de pe fundul mării.

– Care e adîncimea? se interesă Burch.

– Două mii nouă sute şaptezeci şi şapte de metri, răspunse Giordino. Vizibilitatea este extraordinar de bună. Aproape pînă la şaizeci de metri.

Apoi preluă controlul asupra lui *Sea Sleuth*, urmărind cu atenţie monitoarele şi operînd cu ajutorul butoanelor şi al manşei de parcă ar fi simulat pilotarea unui avion într-un joc computerizat. Sub ei, fundul se derula cu o încetineală chinuitoare. Din cauza presiunii extrem de mari a apei, motoarele lui *Sleuth* abia dacă îl puteau deplasa cu ceva mai mult de un nod.

Pitt începu să lovească tastatura, cerîndu-i computerului de la bordul submersibilului să regleze şi să focalizeze camerele plasate la prora şi pe chilă, pentru a putea vedea în faţă şi dedesubt. În dreapta lui, Burch stătea la consola de ghidare, verificînd poziţia vehiculului subacvatic şi menţinîndu-l pe *Deep Encounter* exact deasupra epavei.

– Încotro? îl întrebă Giordino pe Burch.

– Înainte, după ce schimbi cursul cu optsprezece grade. Ar trebui să atingă coca epavei după încă o sută douăzeci de metri.

Giordino îl plasă pe *Sleuth* pe direcţia indicată. Zece minute mai tîrziu, în faţă se întrezărea un obiect fantomatic. Noroiul întunecat se împrăştie, înălţîndu-se şi ascunzîndu-l vederii.

– Ţinta la zero grade, strigă el.

Treptat, contururile epavei deveniră perceptibile. Se apropiau oarecum dinspre prova tribord, unde se afla ancora. Spre deosebire de navele de pasageri care le precedaseră, pacheboturile moderne aveau ancorele mult mai în spatele provei şi la o distanţă mai mică deasupra liniei de plutire.

Pitt aprinse proiectoarele puternice din faţă, care despicară întunericul, luminînd aproape toată zona de la prova.

– Am pornit camerele video, înregistrez.

Spre deosebire de alte descoperiri de epave, aceasta nu fu salutată cu aplauze şi cu veselie. Toată lumea tăcea, ca şi cum ar fi

avut privirile plecate către sicriul dintr-un mormînt. Apoi, parcă împinşi şi strînşi laolaltă cu o bandă imensă de cauciuc, se adunară cu toţii mai aproape de monitoare. Acum puteau vedea că *Emerald Dolphin* nu stătea într-o poziţie perfect verticală. Zăcea în nămol, într-o rînă, înclinat sub un unghi de douăzeci şi cinci de grade, arătîndu-şi partea inferioară a cocii aproape pînă la chilă.

Giordino îl deplasă pe *Sea Sleuth*, încet, de-a lungul corpului navei, uitîndu-se după orice fel de obstacol care l-ar fi putut împiedica să se mişte, prinzîndu-l în capcană. Prudenţa lui bine calculată fu răsplătită. Opri vehiculul la treizeci de metri de o spărtură largă a cocii, prin care se vedeau table de bordaj franjurate, cu forme de nerecunoscut.

– Măreşte, ca să putem privi mai îndeaproape, îi spuse lui Pitt.

După preluarea comenzii, obiectivele camerelor se fixară, din diferite perspective, asupra găurii deformate. Între timp, Giordino manevră sonda astfel încît prova sa să fie orientată înspre porţiunea sfîrtecată.

– Opreşte, îi ceru Pitt. Aici arată interesant.

– Nu incendiul a făcut asta, spuse unul dintre membrii echipajului.

– Sfărîmăturile au fost azvîrlite din interior către exterior, observă Pitt.

Burch se frecă la ochi şi se uită lung la monitoare.

– Poate o fi explodat un rezervor de combustibil?

Pitt clătină din cap.

– Motoarele magnetohidrodinamice nu folosesc combustibili fosili inflamabili. Se întoarse spre Giordino. Al, plimbă-ne de-a lungul cocii pînă ajungem în zona rupturii din partea centrală.

Giordino făcu ce i se ceruse, manevrînd manşa de comandă şi deplasînd *Sea Sleuth* pe o traiectorie paralelă cu coca. După încă şaizeci de metri, ajunseră la o a doua spărtură, încă şi mai mare. Şi aici era vorba tot de o explozie interioară, care împinsese tablele de bordaj în afară.

– În zona spărturii se afla instalaţia de aer condiţionat, îi informă Misty. Apoi examină cu atenţie planurile punţii. Aici nu văd nimic care ar fi putut provoca un asemenea dezastru.

– Nici eu, confirmă Pitt.

Urmînd comenzile lui Giordino, *Sea Sleuth* se înălţă uşor, pînă ce puntea bărcilor deveni vizibilă. În timpul scufundării, mai multe

dintre bărcile de salvare arse fuseseră smulse din suporturile lor. Cele rămase pe navă erau calcinate şi topite într-un hal de nedescris. Părea imposibil ca bărcile celei mai performante nave din lume să fie scoase din uz într-un timp atît de scurt.

Vehiculul subacvatic înconjură acea parte a pachebotului distrus care se desprinsese de restul acestuia. Ţevi, grinzi răsucite, porţiuni zdrobite de punte se împrăştiaseră dinspre pupa, părînd rămăşiţele unei rafinării incendiate. *Emerald Dolphin* arăta de parcă ar fi fost rupt în bucăţi de o forţă colosală.

Zona centrală nu mai putea fi identificată drept o porţiune a unei nave maritime. Nu mai era decît un morman de dărîmături înnegrite şi răsucite. Priveliştea aceasta oribilă rămase în urmă cînd AUV-ul reveni deasupra pustiului deprimant din fundul oceanului.

– Care e cursul către fragmentul de la pupa? îl întrebă Giordino pe Burch.

Căpitanul studie afişajul digital din partea de jos a monitorului de ghidare.

– Ar trebui să-l găseşti după ce parcurgi trei sute de metri pe un curs de nouăzeci de grade spre vest.

– Vira nouăzeci de grade spre vest, repetă Giordino.

Acum pluteau deasupra unui talmeş-balmeş de tot felul de sfărîmături, cele mai multe dintre ele atît de arse, încît erau de nerecunoscut. Numai grămezile răzleţite de ceramică păreau să fi supravieţuit. Farfurii, cupe şi căni, unele dintre ele fiind încă necuprinse de nămol, erau împrăştiate, ca un pachet de cărţi de joc pe o masă acoperită cu postav cenuşiu. Faptul că acele obiecte fragile trecuseră printr-un incendiu atît de cumplit şi căzuseră în abis de la şase mii de metri fără să se fi sfărîmat în mii de cioburi li se părea macabru observatorilor din cabina de comandă.

– Ne apropiem de pupa, îi avertiză Giordino, în timp ce cîmpul plin de resturi rămînea în siajul motoarelor, iar ultima bucată din vasul scufundat începea să se materializeze în lumina penetrantă a proiectoarelor submersibilului.

Partea de-a dreptul oribilă a coşmarului începu abia acum, cînd bărbaţii şi femeile care se străduiseră, cu atît de mult curaj, să salveze pasagerii şi echipajul de pe epava în flăcări, se pomeniră privind din nou punţile de la pupa, de pe care supravieţuitorii abandonaseră nava coborînd pe parîme sau sărind în apă înainte de a fi luaţi la bord de *Deep Encounter*.

– Nu mi-am închipuit niciodată că o s-o văd din nou, murmură una dintre femei.

– Nu e ceva care se uită uşor, spuse Pitt. Ocoleşte-o pînă ajungi în partea din faţă, de unde s-a rupt de partea centrală a vasului.

– O ocolesc.

– Coboară pînă la un metru şi jumătate deasupra nămolului. Vreau să arunc o privire asupra chilei.

Sea Sleuth se supuse comenzilor lui Giordino şi se deplasă, încet, în jurul părţii inferioare a pupei, care stătea într-o poziţie aproape verticală. Plasîndu-se, cu foarte mare prudenţă, la cîţiva centimetri deasupra nămolului, Giordino înconjură epava, apoi opri vehiculul şi îl lăsă să plutească în zona rupturii deschise a pupei. Nămolul nu se lipise de chila din oţel masiv. Puteau vedea cu toţii limpede că, acolo unde se rupsese în două, era răsucită şi curbată către partea de jos.

– Numai un exploziv putea face asta, comentă Pitt.

– Încep să am impresia că fundul navei a fost aruncat în aer, spuse Giordino. Structura internă, şubrezită de incendiu şi de explozie, s-a rupt în bucăţi din cauza creşterii presiunii apei, în timp ce se scufunda.

– Asta ar explica de ce s-a dus la fund atît de brusc, adăugă Burch. După spusele căpitanului remorcherului, s-a afundat aşa de repede, încît era să ia cu ea şi vasul lui.

– Ceea ce ne conduce la concluzia că cineva a avut un motiv să-i dea foc şi a apoi să o scufunde în cea mai adîncă zonă a oceanului, pentru ca epava să nu poată fi examinată.

– O teorie fără cusur, spuse hidrograful Jim Jakubek. Dar unde este dovada de necontestat? Cum poate fi dovedită în faţa unui juriu?

Pitt ridică din umeri.

– Răspunsul e simplu: nu poate.

– Şi la ce ne conduc toate astea? întrebă Misty.

Dus pe gînduri, Pitt privea fix monitoarele.

– *Sea Sleuth* şi-a făcut datoria şi ne-a arătat că *Emerald Dolphin* nu s-a distrus din întîmplare sau datorită unei calamităţi naturale. Va trebui să săpăm mai adînc şi să găsim dovezi suficiente pentru o investigaţie, dovezi care să ne conducă pînă la uşa criminalului mizerabil care este vinovat de pierderea unei nave superbe şi a peste o sută de vieţi.

– Să săpăm mai adînc? întrebă Giordino, zîmbind ca şi cum ar fi ştiut răspunsul. Cum?

Pitt îi aruncă prietenului său o privire machiavelică.

– Tu şi cu mine vom coborî personal pe epavă, cu *Abyss Navigator*, şi vom aduce acasă marfa.

Capitolul 13

– Sîntem liberi, spuse Giordino, făcîndu-i cu mîna, de dincolo de geamul gros, scafandrului care scosese cîrligul şi cablul din urechea de ridicare a lui *Abyss Navigator*.

Aşteptă ca acesta din urmă să termine inspecţia finală a submersibilului, înainte de a inunda chesoanele pentru a începe coborîrea lentă către fundul oceanului. Peste cîteva minute, la unul din cele patru hublouri se iviră creştetul şi masca scafandrului, care le făcu semn că totul este în regulă.

– Toate sistemele sînt funcţionale, îi anunţă Pitt pe membrii echipajului din centrul de comandă de pe *Deep Encounter*, care urmau să monitorizeze călătoria de la suprafaţă către fundul oceanului şi iarăşi către suprafaţă.

– Aici totul pare în ordine, răspunse Burch. Sîntem gata oricînd sînteţi voi gata.

– Acum inundăm tancurile, spuse Giordino.

Abyss Navigator coborî umplîndu-şi tancul de imersiune superior cu apă. O dată ce submarinul ajungea la fund, pompele nu o puteau elimina din cauza presiunii mult prea mari, aşa că se aruncau greutăţile prinse la baza vehiculului, pentru a-i permite acestuia să se ridice la suprafaţă.

Creierul submersibilului pentru patru persoane *Abyss Navigator* era o sferă din aliaj de titan, care îi adăpostea pe pilot şi pe tehnicianul însărcinat cu controlul sistemelor de menţinere a vieţii, al luminilor exterioare, al camerelor de luat vederi şi al celor două

braţe manipulatoare. Cele din urmă erau montate sub coca rotundă şi se proiectau în afară asemeni braţelor de efect ale roboţilor din filmele ştiinţifico-fantastice. Sub degetele mecanice era fixat un coş metalic, pentru recuperarea obiectelor culese de pe fundul oceanului. Cadrul tubular din jurul sferei care adăpostea echipajul era în legătură cu compartimentele presurizate destinate bateriilor, echipamentelor electronice şi de comunicaţii. Deşi serveau unor scopuri similare şi conţineau, în esenţă, acelaşi echipament, *Navigator* şi *Sleuth* semănau între ele tot atît de mult ca un Saint Bernard cu un catîr. Unul transporta butoaie cu rachiu, celălalt unul sau mai mulţi oameni.

De data aceasta, la bordul lui *Navigator* se aflau trei persoane. Misty Graham li se alăturase lui Dirk şi All din două motive. În primul rînd, atunci cînd se implica într-un proiect, Misty i se dedica cu trup şi suflet. După ce îşi petrecuse fiecare minut al timpului ei liber studiind planurile punţilor lui *Emerald Dolphin*, ştia unde erau amplasate toate compartimentele acestuia mai bine decît oricine altcineva de pe nava de cercetare. Şi, în al doilea rînd, avea astfel ocazia să studieze organismele marine din adîncuri.

Odată ce terminase de instalat şi de verificat camerele de luat vederi, Pitt monitorizase sistemele de menţinere a vieţii înainte de a aşeza un mic scaun cu spătar rabatabil astfel încît să fie comod pentru trupul lui lung şi subţire. Se instalase în el, împăcat cu ideea unei călătorii lungi şi plictisitoare către adîncuri, şi rezolva un careu de cuvinte încrucişate. Din cînd în cînd, îşi ridica ochii şi privea printr-unul din hublouri, în timp ce, din lumina care venea de la suprafaţă, roşul, verdele şi galbenul dispăruseră, transformîndu-se în albastru închis, pentru ca, în final, să nu mai existe decît negrul ca smoala. Aprinsese una dintre luminile exterioare, dar nu era nimic de văzut. Nici o vieţuitoare bizară nu se deranja să studieze misteriosul intrus care se prăbuşea în împărăţia ei lichidă.

Pătrunseră în universul tridimensional, întunecat, al zonei de mijloc a oceanului, o regiune interminabilă, care se întindea de la o sută cincizeci de metri sub suprafaţa apei pînă la o sută cincizeci de metri deasupra fundului. Aici apăru primul vizitator.

Pitt lăsă din mînă rebusul şi, cînd privi prin hublou, se pomeni faţă în faţă cu un peşte-broască, care ţinea pasul cu *Abyss Navigator*, scufundîndu-se odată cu el. Puţini peşti mai sînt atît de urîţi şi de caraghioşi ca peştele-broască. Cu ochi bulbucaţi de culoarea

perlelor cenuşii, are un nas din care se înalţă o săgeată. În acel întuneric fără de sfîrşit, punctul luminos din vîrful acesteia străluceşte ca un far, fiind momeala care atrage prînzul.

Spre deosebire de vărul său, care trăieşte mai aproape de suprafaţă, e lipsit de solzi şi are pielea maronie şi zbîrcită, ca pergamentul putred. Gura lui imensă, plină de sute de dinţi minusculi, ca nişte ace, se cască, precum o cavernă, de-a lungul părţii de jos a capului. Deşi au cam aceeaşi lungime – o palmă – un piranha care întîlneşte un peşte-broască în acele ape întunecate face stînga împrejur şi scapă cu fuga.

Pitt zîmbi.

– Iată o exemplificare perfectă a zicalei „un chip pe care numai maică-sa îl poate îndrăgi".

– Pe lîngă alţi locuitori ai adîncurilor, spuse ea, peştele-broască e de-a dreptul superb.

Curiozitatea micului carnivor se stinse repede şi dispăru în întuneric.

Sub şase sute de metri adîncime, se pomeniră în lumea unor vietăţi bizare, numite sifonofore, nişte prădători gelatinoşi de toate formele şi culorile, unii nu mai lungi de doi centimetri, alţii depăşind treizeci şi cinci de metri. Cu toate că lumea lor ocupă nouăzeci şi cinci la sută din apele planetei, încă mai reprezintă un mister pentru oceanologi, fiind foarte rar văzuţi şi capturaţi.

Misty se simţea în elementul ei în timp ce privea, ca vrăjită, uluitor de frumoasele sifonofore abisale. Aidoma verişoarelor lor, meduzele din apele de suprafaţă, au o transparenţă delicată şi culori fosforescente, spectaculoase, pe care fiecare le etalează în felul ei caracteristic. Sînt organisme modulare, cu mai multe serii de organe interne, unele avînd mai mult de o sută de stomacuri, de obicei vizibile prin trupul lor diafan. Multe specii au tentacule eterice, care depăşesc treizeci de metri. Unele par uşoare ca fulgul, în timp ce altele seamănă cu un pămătuf de şters praful. Sînt dispuse ca o pînză de păianjen, formînd adevărate năvoade pentru prins peşte.

Capetele celor mai multe dintre sifonofore sînt numite clopote. Nu au nici ochi, nici gură, dar folosesc ca mijloace de propulsie. E vorba de un sistem incredibil de eficient, în care apa este condusă printr-o serie de supape. Apoi este expulzată prin contractarea muşchilor, împingînd creatura gelatinoasă în orice direcţie vrea să

se deplaseze, după cum sînt ştrangulate unele sau altele dintre supapele clopotului.

– Sifonoforele se sperie de lumina prea strălucitoare, îi spuse Misty lui Pitt. N-ai putea micşora intensitatea proiectoarelor?

Pitt se supuse şi diminuă strălucirea fascicolelor luminoase pînă ce obţinu o lumină palidă, ceea ce le permise vietăţilor să-şi pună în valoare curcubeele bioluminiscente.

– O apolemia, şopti Misty, cu veneraţie, privind o creatură care plutea, desfăşurîndu-şi tentaculele de douăzeci şi cinci de metri pentru a forma o plasă fatală.

Spectacolul continuă în următorii trei sute de metri, în timp ce Misty îşi scria cu frenezie observaţiile într-un blocnotes, iar Pitt înregistra cu camerele video şi cu cele foto. Pe măsură ce numărul vietăţilor scădea, cele rămase erau din ce în ce mai mici. Puteau trăi în adîncuri, la o presiune de mii de kilograme forţă, pentru că presiunea din interiorul corpurilor lor era egală cu aceea exterioară.

Pitt era atît de absorbit de spectacolul de dincolo de hublou, încît îşi abandonase careul de cuvinte încrucişate. Îşi întoarse privirea numai după ce Giordino îl atinse cu cotul.

– Ne apropiem de fund.

Afară, apa se umpluse de *ninsoarea adîncurilor* – particule minuscule, de un cenuşiu strălucitor, ce nu erau altceva decît organisme moarte sau resturi provenite de la vieţuitoarele de deasupra. Pasagerii submarinului aveau senzaţia că navighează printre licurici viscoliţi. Pitt se întreba ce fenomen subacvatic făcea ca zăpada să li se pară mai grea decît cu o zi înainte, sub lumina proiectoarelor lui *Sea Sleuth* şi redată de camerele de luat vederi ale acestuia.

Aprinse toate luminile şi privi prin hubloul montat pe podeaua lui *Navigator*. Asemeni uscatului care se materializează din ceaţă, fundul oceanului se contura sub tălpicile de sanie ale submersibilului, a cărui umbră aluneca pe nămol, sub luminile de dedesubt.

– Sîntem la fund, îl preveni pe Giordino.

Acesta încetini coborîrea aruncînd două greutăţi, neutralizînd astfel forţa ascensională pînă cînd mişcarea lor de coborîre atinse viteza melcului şi se opri la numai şase metri deasupra fundului. Ca în cazul unui avion care face o aterizare perfectă, Giordino manevrase submarinul oprindu-l exact la ţanc, cu o deosebită măiestrie.

– Bună treabă, îl lăudă Pitt.

– Încă unul din multele mele talente, răspunse Giordino, cu măreţie.

– Sîntem pe fund şi trebuie să aflăm încotro ne îndreptăm.

Pitt îl sună pe Burch, care se afla cu patru mile deasupra lui, la centrul de comandă.

– O să găsiţi epava la două sute de metri către sud, răzbătu pînă la ei vocea căpitanului. Dacă menţineţi cursul la o sută patruzeci de grade, ar trebui să ajungeţi la capătul dinspre pupa al părţii din faţă, în zona rupturii.

Giordino porni motoarele de manevră şi îl orientă pe *Navigator* cu manşa de-a lungul direcţiei indicate de Burch. După paisprezece minute, înaintea ochilor le apăru partea ruptă a unui fragment stîlcit de epavă. Îi şocă privelişte efectelor devastatoare ale cumplitului incendiu, văzută la faţa locului şi nu pe ecranul unui monitor. Totul era de nerecunoscut. Aveau senzaţia că priveau în interiorul unei caverne oribile, ticsite de fier vechi, pîrjolit. Singura asemănare cu ceea ce fusese cîndva un vapor era conturul cocii.

– Încotro o luăm? întrebă Giordino.

Misty avu nevoie de cîteva momente ca să se orienteze, studiind planurile punţilor interioare ale lui *Emerald Dolphin*. În cele din urmă, încercui o zonă şi i le întinse lui Giordino.

– Vrei să pătrundem înăuntru? îl întrebă acesta pe Pitt, ştiind că nu avea să fie tocmai mulţumit de răspuns.

– Cît de mult putem, ripostă Pitt. Dacă este posibil, aş vrea să ajungem în capela din care spuneau membrii echipajului că a pornit focul.

Giordino privi nehotărît întunericul ameninţător din interiorul epavei.

– Ne-am putea bloca foarte uşor înăuntru.

Pitt rînji.

– Atunci aş avea timp să-mi termin cuvintele încrucişate.

– Mda, mîrîi Giordino. O eternitate.

Atitudinea lui sarcastică era numai de paradă. Ar fi sărit împreună cu Pitt de pe podul Golden Gate, dacă prietenul lui s-ar fi urcat pe balustradă. Înhăţă manşa şi îşi lăsă uşor mîna pe maneta de acceleraţie.

– Spune-mi unde şi cînd.

Misty încercă nu să ia în seamă umorul lor sarcastic, dar nu era deloc plăcut gîndul că ar fi putut să moară singură, în străfundul oceanului, pentru a nu mai fi găsită niciodată.

Înainte de a da vreun ordin, Pitt chemă *Deep Encounter*, ca să raporteze unde se aflau. Dar nu-i răspunse nimeni. Nici o voce nu răsună în difuzor.

– Ciudat, spuse, nedumerit. Nu răspund.

– Probabil că aparatura de comunicare nu funcţionează cum trebuie, zise Giordino, calm.

Pitt nu mai pierdu timpul încercînd să ia legătura cu centrul de comandă. Verifică nivelul oxigenului şi sistemul de menţinere a vieţii. Mai puteau rămîne încă o oră pe fundul oceanului.

– Dă-i drumul înăuntru, ordonă.

Giordino încuviinţă cu o mişcare uşoară a capului şi acţionă comenzile submersibilului, îndreptîndu-l încet către deschidere.

O serie de vietăţi inspectaseră deja epava şi se gospodăriseră înăuntru. Observară mai mulţi peşti cu coadă de şobolan, o specie de crevete şi ceva ce nu putea fi deschis decît drept melc de mare şi care se tîrîse, şerpuind, în ruinele navei.

Interiorul pîrjolit al vasului naufragiat arăta înspăimîntător. Exista un curent de mică intensitate, care nu era destul de puternic ca să-l împiedice pe Giordino să menţină direcţia. Conturul palid a ceea ce rămăsese din punţi şi din pereţii despărţitori se desprindea din întuneric. Privind cînd pe planurile pachebotului, cînd prin hublou, Pitt încerca să-şi dea seama pe care punte trebuiau să intre ca să ajungă la capelă.

– Ridică-te pe puntea a patra, îl îndrumă Misty. Duce către capelă, trecînd prin zona comercială.

– O să încercăm să ne strecurăm pe acolo, spuse Pitt.

Giordino manevră încet submarinul, folosind doar propulsoarele, fără să mai arunce alte greutăţi. Imediat ce ajunseră pe puntea indicată de Misty, îl opri pentru cîteva clipe, timp în care bărbaţii se uitară ţintă la interiorul epavei, acum iluminat de cele patru reflectoare din faţă. Ţevi topite şi cabluri electrice atîrnau ca nişte tentacule diforme. Pitt porni camerele de luat vederi şi începu să înregistreze întreaga harababură.

– Nu o să reuşim niciodată să ocolim astea, spuse Giordino.

– Nu le ocolim, îl contrazise Pitt, trecem printre ele. Îndreaptă prova în direcţia ţevilor stîlcite.

Fără să-l contrazică, Giordino conduse submarinul într-un labirint de ţevi topite, care atîrnau din plafon către puntea de dedesubt. Toate se rupeau şi se sfărîmiţau, de parcă ar fi fost făcute din ipsos de proastă calitate, din ele înălţîndu-se un nor de cenuşă prin care submersibilul aluneca cu uşurinţă.

– Tu ai spus că aşa e bine, mormăi Giordino.

– Mi-am închipuit că au devenit fragile după ce au fost expuse la temperaturi foarte mari.

Plutiră printre resturile carbonizate ale centrului comercial. Din cele trei punţi deschise, cu buticuri elegante, nu mai rămăsese nimic. Arseseră pînă la ultima fărîmă. Pereţii lor despărţitori, înnegriţi şi răsuciţi, erau singurii care mai indicau amplasamentul. Giordino naviga cu precauţie în jurul şi deasupra mormanelor de sfărîmături, care se înălţau ca un şir de coline acoperite cu creneluri de lavă neagră.

În mai mare măsură decît bărbaţii, Misty se simţea ciudat la gîndul că treceau printr-un loc unde femeile făceau cumpărături în timp de soţii lor se plimbau, relaxîndu-se, iar copiii rîdeau, alergînd înaintea părinţilor. Aproape că îşi putea imagina cum trec stafii maiestuoase. Dar cei mai mulţi pasageri scăpaseră de la moarte şi erau în drum spre casă, povestindu-şi amintirile care aveau să-i bîntuie tot restul vieţii.

– Nu-i mare lucru de văzut, spuse Giordino.

Pitt rămăsese cu privirea pierdută asupra dezastrului.

– Nici un vînător de comori scufundate nu-şi va irosi vreodată timpul şi banii pe ruina asta.

– Eu n-aş băga mîna-n foc. Ştii cum merg lucrurile. Peste douăzeci de ani, cineva va pretinde că nava s-a scufundat avînd la bord un milion de dolari, bani gheaţă, în seiful ofiţerului de intendenţă. Peste cincizeci de ani, se va zvoni că era vorba de cinzeci de milioane, în dolari de argint. Pe urmă, după două sute de ani, vor spune că s-a dus la fund odată cu un miliard în aur.

– E uluitor faptul că, în ultimul secol, căutarea aurului de pe fundul mărilor a înghiţit mai mulţi bani decît au fost găsiţi vreodată.

– Numai în cazul lui *Edinburg*, *Atocha* şi *Central America* s-au amortizat cheltuielile.

– Excepţiile care confirmă regula, spuse Pitt.

– În adîncuri sînt comori mai mari decît aurul, zise Misty.

– Da, răspunse Pitt, comori care urmează să fie descoperite şi care nu i se datorează omului.

Îşi întrerupseră discuţia cînd mai multe grinzi le blocară drumul. Giordino strecură submersibilul cu mare grijă prin labirint, zgîriindu-i vopseaua de pe tălpici.

– E prea îngust, oftă. Acum toată şmecheria e să ajungem înapoi, afară.

– Ne apropiem de locul capelei, îi anunţă Misty.

– Cum poţi să-ţi dai seama, în toată harababura asta? o întrebă Pitt.

– Încă mai există cîteva elemente care se potrivesc cu schiţele, spuse ea, cu o expresie concentrată. Opreşte-te după încă zece metri.

După de parcurseră distanţa şi Giordino opri submarinul, Pitt se lungi pe burtă şi privi prin hubloul de dedesubt. Erau suspendaţi, parcă levitînd, deasupra zonei în care se aflase capela neconfesională de pe *Emerald Dolphin*. Singurele dovezi care indicau că se aflau în perimetrul acesteia erau suporturile topite, fixate în podea, ale şirurilor de bănci.

Pitt se aplecă asupra micii console pe care se aflau comenzile braţului mecanic. Atingînd cu delicateţe butoanele şi manetele, începu să mişte braţul articulat, coborîndu-l pînă ce prinse să exploreze, cernînd resturile carbonizate printre degetele sale mecanice.

După ce curăţă o suprafaţă de trei metri pătraţi fără să dea peste nimic interesant, se întoarse spre Giordino:

– Mută-ne cu trei metri către înainte.

Giordino se supuse şi aşteptă, răbdător, pînă ce Pitt îi ceru să deplaseze submersibilul în următorul careu al grilei de cercetare. Vorbeau puţin, fiecare fiind absorbit de propriile sale sarcini. După treizeci de minute, Pitt cernuse şi examinase cea mai mare parte a perimetrului capelei. Din fericire, în ultima porţiune descoperi ceea ce căuta. Pe punte rămăsese un material cu aspect bizar, sub forma unui lingou minuscul, răsucit. Obiectul, sau substanţa, nu mai lung de cincisprezece centimetri şi lat de cinci, nu se topise din pricina căldurii, ci părea, mai degrabă, neted şi rotunjit. Şi avea o culoare ciudată. În loc să fie negru sau gri-cenuşiu, avea o tentă verzuie.

– Timpul e pe sfîrşite, îl avertiză Giordino. Nu mai avem prea mult oxigen de rezervă, ca să ajungem la suprafaţă în siguranţă.

– Cred că s-ar putea să fi găsit dovada pentru care am venit aici, spuse Pitt. Mai acordă-mi încă cinci minute.

Manevră cu mare finețe degetele manipulatorului, strecurîndu-le sub materialul straniu, pe jumătate ars, din cenușă. După ce obiectul fu apucat cu gingășie, Pitt butonă comenzile și îl ridică, desprinzîndu-l de resturile carbonizate. Pe urmă retrase brațul mecanic și depuse cu grijă încărcătura în coșul pentru vestigii. Abia apoi destinse degetele și aduse brațul în poziția sa fixă.

– Să pornim către casă.

Giordino îi imprimă submersibilului o mișcare lentă, făcîndu-l să planeze, răsucindu-se cu o sută optzeci de grade, și îl îndreptă spre calea de întoarcere, prin zona comercială.

Pe neașteptate, se auzi zgomotul unei lovituri și submarinul se hurducă, oprindu-se. În primul moment, nimeni nu scoase nici un cuvînt. Misty își strînse mîinile la piept, brusc înspăimîntată. Pitt și Giordino se mulțumiră să se privească unul pe altul și să ia repede în calcul posibilitatea de a rămîne blocați pentru totdeauna în acel loc sinistru.

– Cred că ai izbit ceva, spuse Pitt, ca din întîmplare.

– Așa s-ar părea, răspunse Giordino, tot atît de tulburat ca un leneș cu trei degete căruia nu-i place gustul frunzei pe care o mestecă.

Pitt își dădu capul pe spate și privi prin hubloul de deasupra.

– Am impresia că rezervorul de balast s-a agățat într-o grindă.

– Ar fi trebuit s-o văd.

– Nu era aici cînd am intrat. Bănuiesc că trebuie să fi căzut după ce am trecut noi.

Misty era îngrozită și nu putea înțelege cum puteau cei doi bărbați să nu ia în serios o situație atît de gravă. Nu știa că lui Pitt și Giordino li se întîmplase să înfrunte pericole mult mai mari în timpul îndelungatei lor prietenii. Umorul avea rolul de a le ține mintea limpede, ferită de temeri și de gîndul la moarte.

Cu multă grijă, Giordino trase submersibilul înapoi și în jos. Se auzi un scrîșnet înfiorător. Apoi submarinul se eliberă și în pustiul sinistru din jur se reînstăpîni liniștea.

– Rezervorul nu arată bine, îi înștiință Pitt, cu stoicism. E lovit rău și se pare că partea de sus e sfîrtecată.

– Din moment ce este deja plin cu apă de mare, cel puțin nu curge.

– Din fericire, nu avem nevoie de el pentru călătoria de întoarcere.

În aparenţă, Giordino era la fel de calm ca un iaz, dar, în adîncul sufletului, se simţi uşurat cînd evadară din labirintul de dărîmături suspendate şi pilotă din nou submarinul în apa lipsită de obstacole. Imediat ce scăpară din epavă şi Giordino aruncă greutăţile ca să înceapă ascensiunea, Pitt încercă din nou să ia legătura cu cei de la suprafaţă. Cînd nu primi nici un răspuns, căzu pe gînduri.

– Nu înţeleg de ce comunicaţiile nu funcţionează, spuse, cu voce scăzută. Aici, sistemul nu are nici o defecţiune şi ei sînt mult mai bine dotaţi decît noi pentru a face faţă oricărei probleme.

– Legile lui Murphy se pot adeveri oriunde şi oricînd, filozofă Giordino.

– Nu cred că e o problemă serioasă, zise Misty, extrem de uşurată fiindcă erau în drum către suprafaţă şi către strălucirea soarelui.

Pitt renunţă să mai încerce să ia legătura cu *Deep Encounter*. Închise camerele de luat vederi şi stinse luminile exterioare, ca să păstreze bateriile pentru cazuri de urgenţă. Apoi se aşeză, relaxat, şi îşi reluă careul de cuvinte încrucişate. Îl termină repede, cu excepţia lui 22 orizontal. Plantă pufoasă, cu colier. Pe urmă îşi omorî timpul trăgînd un pui de somn.

Trei ore mai tîrziu, pe măsură ce spectrul luminos îşi recăpăta toate culorile, apa de un negru întunecat începu să redevină albastră. Privind prin hubloul de deasupra capetelor, puteau zări suprafaţa agitată a mării licărind şi scînteind. După nici un minut, *Abyss Navigator* o şi străpunse. Vederea valurilor care îşi rostogoleau crestele înalte de şaizeci de centimetri îi umplu de fericire. Submersibilul, care se afla încă cu mai bine de un metru sub apă, nu se legăna decît foarte puţin.

Comunicaţiile cu nava de cercetare continuau să fie întrerupte. Şi nici nu o puteau vedea; cu excepţia unuia singur, toate hublourile erau plasate în partea de jos. Cel de deasupra nu le oferea nici o imagine laterală. Membri echipajului submarinului nu puteau privi decît în sus. Aşteptau apariţia scafandrilor care să ataşeze cablul de ridicare, dar, după zece minute, nici unul dintre ei nu dăduse vreun semn. Ceva nu mergea conform planului.

– Încă n-am restabilit legătura, spuse Pitt. Şi nici urmă de echipa de scufundători. Oare or fi adormit cu toţii?

– Poate că nava s-a scufundat, glumi Giordino, întrerupîndu-se din căscat.

– Nu trebuie să spui aşa ceva, îl dojeni Misty.

Pitt se întoarse spre ea şi zîmbi.

– Asta nu prea e posibil. Nu pe o mare calmă.

– De vreme ce valurile nu ne acoperă, ce-ar fi să deschidem trapa şi să aruncăm o privire?

– O propunere fără cusur, zise Misty. M-am săturat de mirosurile tipic bărbăteşti.

– Trebuia să fi spus asta mai devreme, făcu Giordino, disprețuitor. Scoase o sticlă cu deodorant pentru autovehicule, pe care îl pulverizâ în submersibil. Piei, aer puturos.

Pitt nu se putu abţine să nu rîdă, în timp ce stătea în picioare în pasajul îngust care ducea către chesoane. Se temea ca nu cumva impactul cu grinda să fi deformat trapa, dar, după ce răsuci roata care o ţinea închisă, o basculă aproape fără efort. Pe urmă se strecură pînă la ea şi îşi scoase afară capul şi umerii, respiră aerul proaspăt al mării şi se uită după navă şi după micile bărci în care trebuiau să fie scafandrii din echipa de recuperare. Rotindu-şi privirea cu trei sute şaizeci de grade, mătură apa pînă la orizont.

Ar fi inutilă descrierea neîncrederii şi a emoţiilor care se năpustiră asupra lui ca o furtună. Uimirea i se preschimbă într-un adevărat şoc.

Oceanul era pustiu. *Deep Encounter* dispăruse. Ca şi cum niciodată nu ar fi existat.

Capitolul 14

Ajunseseră la bord aproape în acelaşi moment în care *Abyss Navigator* atingea fundul mării şi Pitt telefona ca să dea cuvenitul raport. Echipajul îşi îndeplinea îndatoririle de rutină, în timp ce echipa de cercetători era în centrul de comandă, monitorizînd investigaţia desfăşurată de Pitt şi Giordino pe epava lui *Emerald Dolphin*. Deturnarea vasului fusese atît de neaşteptată şi se petrecuse atît de brusc, încît, pe *Deep Encounter*, nimeni nu realizase că aşa ceva se întîmplă.

Burch se lăsase pe spate în scaunul său, cu braţele încrucişate pe piept, urmărind monitoarele, cînd Delgado, care stătea lîngă radar, observase că un impuls luminos se mişca cu repeziciune pe ecranul acestuia.

– Avem un vizitator; vine spre noi dinspre nord-est.

– Probabil o navă militară, spuse Burch, fără să-şi ia ochii de la monitoare. Sîntem la o distanţă de două mile bune faţă de rutele maritime comerciale.

– Nu arată a navă militară, răspunse Delgado. Dar se pare că se deplasează cu o viteză foarte mare şi se îndreaptă direct către noi.

Burch înălţă din sprîncene. Fără să-i răspundă lui Delgado, luă un binoclu şi se duse spre marginea punţii de navigaţie. În timp ce scruta depărtările, un vas portocaliu cu alb îşi mărea dimensiunile, tăind valurile către *Deep Encounter*. Orice urmă de nelinişte îi pieri. Nava care se apropia nu părea să sugereze nici o ameninţare.

– Ce credeţi că e? întrebă Delgado.

– O navă utilitară a unei companii petroliere, una mare, răspunse Burch. Şi rapidă, după cum arată stropii care învăluie prora. Atinge cel puţin treizeci de noduri.

– Mă întreb de unde o fi venind. Nu e nici o instalaţie de foraj pe o distanţă de o mie de mile.

– Eu aş vrea mai degrabă să ştiu de ce o interesăm noi.

– Are vreun nume sau emblema vreunei companii pe coca?

– Ciudat, zise Burch, cu voce scăzută. Numele de pe provă şi emblema companiei care o deţine sînt acoperite.

Ca la comandă, radiotelegrafistul veni alături de ei.

– Îl am la telefon pe căpitanul navei unei companii petroliere, îi spuse lui Burch.

Acesta deschise o nişă etanşă şi comută legătura pe difuzorul punţii de navigaţie.

– Aici căpitanul Burch, de pe nava *Deep Encounter* de la NUMA. Vă ascult.

– Căpitanul Wheeler de pe nava *Pegasus* a companiei petroliere Mistral. Aveţi un medic la bord?

– Afirmativ. Care e problema dumneavoastră?

– Avem un om foarte grav rănit.

– Acostaţi-ne şi vi-l trimit pe medicul navei.

– E mai bine să aducem rănitul la bordul dumneavoastră. Nu avem nici cabinet medical, nici instrumente.

Burch se întoarse spre Delgado.

– Ai auzit?

– E cît se poate de ciudat, spuse celălalt.

– Şi mie mi se pare la fel, fu de acord Burch. Să nu ai nici un doctor la bordul unei nave utilitare e de înţeles, dar nici un instrument medical? Nu e în regulă.

Delgado se îndreptă către scara de tambuchi.

– Am să chem nişte marinari care să fie pregătiţi să ridice targa la bord.

Nava utilitară se opri la cincizeci de metri de cea de cercetare. Cîteva minute mai tîrziu, la apă era deja lansată o şalupă, cu un om acoperit cu pături pe o targă pusă de-a curmezişul băncilor. Încă patru bărbaţi se mai urcară în aceeaşi şalupă, care porni imediat să despice valurile, apropiindu-se de *Deep Encounter*. În mod curios, trei dintre membrii echipajului navei utilitare săriră la bord şi îl

ajutară pe rănit să urce pe puntea de lucru, dîndu-i cu grosolănie la o parte pe marinarii de pe *Deep Encounter*.

Oaspeţii azvîrliră brusc păturile şi înşfăcară armele automate care fuseseră ascunse sub ele, îndreptîndu-le către echipajul navei lui Burch. Omul de pe targă sări în picioare, luă arma care i se întinse şi alergă spre scara care ducea de la tribord către puntea de comandă.

Burch şi Delgado înţeleseră imediat că era vorba de atacul unor piraţi. Dacă s-ar fi aflat pe o navă comercială sau pe un iaht particular, s-ar fi repezit la rastel şi ar fi început să împartă arme. Dar, conform dreptului internaţional, pe navele de cercetare nu era permisă existenţa armelor. Nu puteau face altceva decît să aştepte, neajutoraţi, pînă ce intrusul păşi pe puntea de comandă.

Atacatorul nu avea înfăţişarea unui pirat. Nici vorbă de picior de lemn, papagal sau plasture pe ochi. Avea, mai degrabă, aerul unui conducător. Părul îi încărunţise prematur, iar tenul îi era smead. Era de înălţime medie, cu pîntecul ceva mai amplu decît talia. Lăsa impresia că e obişnuit să comande şi era îmbrăcat elegant, cu cămaşă sport şi bermude. Ca act de curtoazie, nu îndreptă ţeava armei automate nici către Burch, nici către Delgado, ci o aţinti, cu nepăsare, către cer.

Pentru o clipă, se studiară unii pe alţii, cu prudenţă. Pe urmă, intrusul îl ignoră pe Delgado şi se întoarse către Burch, adresîndu-i-se, politicos, în engleza americană:

– Căpitanul Burch, presupun.

– Şi dumneata cine eşti?

– Numele meu nu are nici o importanţă, spuse piratul, cu vocea scrîşnindu-i ca o pilă muşcînd din fier. Sper că nu veţi opune nici o rezistenţă.

– Ce dracu aveţi de gînd să faceţi cu nava mea? vru să ştie Burch.

– O confiscăm, răspunse intrusul, pe un ton tăios. Nimănui nu i se va face nici un rău.

Burch se holbă la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Nava asta e proprietatea guvernului Statelor Unite. Nu aveţi autoritatea de a vă urca la bord şi de a o confisca, pur şi simplu.

– O, ba o putem face. Îşi înălţă arma. Asta e autoritatea noastră.

În timp ce vorbea, cei trei oameni înarmaţi de pe puntea de lucru începură să strîngă laolaltă echipajul navei de cercetare.

Şalupa navei utilitare se întoarse în scurt timp, aducînd încă zece bărbaţi înarmaţi, care se împrăştiară pe *Deep Encounter*.

– E o nebunie, mîrîi Burch, indignat. Ce speraţi să obţineţi în urma acestui act criminal?

Bărbatul înalt şi smead îi adresă un zîmbet dezaprobator.

– Nu aveţi cum să ne înţelegeţi motivele.

Un bandit înarmat se apropie de ei.

– Domnule, nava e în siguranţă, iar toţi membrii echipajului şi toţi cercetătorii sînt, sub pază, în zona sălii de mese.

– Şi sala maşinilor?

– Vă aşteaptă ordinele.

– Atunci pregătiţi-vă să ridicaţi ancora. Vreau viteză maximă.

– N-o să ajungeţi nicăieri destul de repede ca să nu fiţi prinşi, spuse Delgado. N-o să vă dea mai mult de zece noduri.

Banditul rîse.

– Zece noduri? Vă faceţi nava de ruşine, domnule. Întîmplător, ştiu că aţi obţinut de două ori pe atît cînd v-aţi grăbit în ajutorul lui *Emerald Dolphin*. Oricum, chiar şi cu douăzeci de noduri tot e prea încet. Făcu o pauză şi arătă către provă, unde vasul utilitar îşi modifica poziţia, pregătindu-se să remorcheze nava de cercetare. Între noi doi fie vorba, o să reuşim să ajungem la peste douăzeci şi cinci de noduri.

– Unde ne duceţi? întrebă Delgado, furios cum Burch nu-l mai văzuse niciodată.

– Asta nu vă priveşte, scrîşni celălalt, nepăsător. Căpitane, am cuvîntul dumitale că echipajul nu va opune rezistenţă şi nu se va împotrivi ordinelor mele?

– Voi aveţi puşti, spuse Burch, simplu. Noi nu avem alte arme în afara cuţitelor de bucătărie.

În timp ce vorbeau, cablul de remorcare fusese adus la bord şi legat de bolardul de la prova lui *Deep Encounter*. În ochii lui Burch se aprinse, deodată, o privire plină de adevărată îngrijorare.

– Nu putem pleca, spuse, pe neaşteptate. Nu încă!

Banditul îl privi insistent, străduindu-se să desluşească orice urmă de vicleşug. Nu descoperi nici una.

– Deja îmi discutaţi ordinele.

– Nu înţelegeţi, spuse Delgado. Avem un submersibil pe fundul oceanului, cu doi bărbaţi şi o femeie la bord. Nu putem să-i abandonăm.

– Păcat. Piratul ridică din umeri, cu indiferenţă. Vor trebui să ajungă la uscat pe cont propriu.

– Imposibil. Asta ar fi o crimă.

– Nu pot comunica cu exteriorul?

– Nu au decît un mic radio portabil şi un telefon subacvatic, îi explică Delgado. Nu pot lua legătura cu o altă navă sau cu un aparat de zbor decît dacă se află la o distanţă mai mică de două mile.

– Pentru Dumnezeu, omule, pledă Burch. Cînd vor reveni la suprafaţă şi nu ne vor găsi, nu vor avea nici o speranţă de salvare. Locul e prea îndepărtat de traseele maritime. Le semnezi condamnarea la moarte.

– E o chestiune care nu mă priveşte.

Scos din sărite, Burch făcu un pas către bandit, care se grăbi să ridice arma şi să-i proptească ţeava în piept.

– Nu e înţelept să mi te împotriveşti, căpitane.

Cu pumnii strînşi, Burch îl privi pe omul tuciuriu ca un nebun, apoi se întoarse şi se uită la întinderea pustie de apă din zona în care văzuse ultima oară submersibilul.

– Dumnezeu să te aibă în pază dacă oamenii ăia mor, spuse, cu un glas care ar fi putut tăia oţelul. Pentru că, fără îndoială, o să plăteşti.

– Dacă va fi vorba de o plată, ripostă piratul, cu răceală, nu dumneata vei fi cel care o va impune.

Înfrînţi şi gîndindu-se cu inima grea la Pitt, Giordino şi Misty, fără nici o posibilitate de acţiune şi fără nici un suport pentru negociere, Burch şi Delgado nu putură decît să se lase conduşi spre sala de mese de un paznic înarmat.

Înainte ca *Abyss Navigator* să se ridice la suprafaţă, *Deep Encounter* dispăruse deja, de mult, dincolo de linia dinspre nord-est a orizontului.

Capitolul 15

Stînd la biroul său, Sandecker lucra atît de concentrat încît nu observă imediat că Rudi Gunn intrase în încăpere şi se aşezase în faţa lui. Gunn era un bărbat mărunţel, cu o fire plăcută. Smocurile de păr care îi rămăseseră în vîrful capului, ochelarii cu rame groase, de baga, şi ceasul ieftin de la încheietura mîinii sugerau un funcţionar plictisitor şi insipid, care trudeşte nebăgat în seamă în biroul de lîngă automatul de apă.

Gunn era oricum, *dar nu* insipid. Fusese şef de promoţie la şcoala din Annapolis şi se distinsese în serviciul Marinei înainte de a i se alătura lui Sandecker la NUMA, în calitate de director adjunct şi şef de operaţiuni. Cunoscut drept posesorul unei minţi strălucitoare, secondate de instinctul său pragmatic, se ocupa de derularea activităţilor zilnice de la NUMA cu o eficienţă inexistentă în alte agenţii guvernamentale. Era prieten foarte bun cu Pitt şi cu Giordino. Adesea susţinea din umbră acţiunile lor nebunesc de aventuroase, care nu respectau directivele lui Sandecker.

– Îmi pare rău că te întrerup, Amirale, dar avem o problemă serioasă.

– Ce mai e de data asta? întrebă celălalt, fără să-şi ridice privirea. Încă un proiect care a depăşit bugetul?

– Mă tem că e mult mai grav.

Amiralul îşi luă abia acum ochii de pe hîrtiile la care lucra.

– Ce s-a întîmplat?

– *Deep Encounter* şi toţi cei de la bordul său au dispărut.

Nici un semn de surpriză. Nici o expresie întrebătoare a feţei. Nici o repetare mecanică a cuvintelor „au dispărut". Cu un calm de gheaţă, Sandecker aştepta ca Gunn să intre în amănunte.

– Toate apelurile noastre prin radio şi prin satelit au rămas fără răspuns, începu acesta să explice.

– Motivul ar putea fi unul din cele o sută care pot duce la întreruperea comunicaţiilor, îl tăie vorba amiralul.

– Există sisteme redundante, spuse Gunn, răbdător. Este imposibil să fi căzut toate.

– Cît a trecut de la primirea ultimului răspuns?

– Zece ore.

Gunn se pregăti pentru izbucnirea care era sigur că avea să urmeze.

De data asta, Sandecker reacţionă conform aşteptărilor.

– Zece ore! Instrucţiunile mele sînt ca toate navele de studiu şi de cercetare care staţionează să trimită rapoarte la departamentul nostru de comunicaţii din două în două ore.

– Instrucţiunile au fost îndeplinite cu rigurozitate. *Deep Encounter* a respectat orarul.

– Aici m-ai pierdut.

– Cineva care a pretins că este căpitanul Burch a stabilit legătura la fiecare două ore şi a transmis rapoarte actualizate referitoare la proiectul legat de cercetarea epavei lui *Emerald Dolphin*. Ştim că nu era căpitanul, pentru că, de fiecare dată, sistemele de înregistrare a vocilor nu au recunoscut amprenta vocală. Cineva a încercat să-l imite. Dar nu s-a descurcat prea bine.

Sandecker cîntărea fiecare cuvînt şi mintea sa ascuţită ca briciul punea cap la cap implicaţiile relatării lui Gunn.

– Rudi, eşti într-adevăr sigur de asta?

– Afirm, cu toată sinceritatea, că sînt absolut sigur.

– Nu pot să cred că nava şi toţi cei de la bord s-au făcut nevăzuţi.

Gunn îl aprobă dînd din cap.

– Cînd departamentul nostru de comunicaţii a dat alarma, mi-am permis să-i cer unui prieten de la Agenţia Naţională de Cercetări Oceanografice şi Atmosferice să analizeze imaginile luate de satelitul meteo din zona în care lucra *Deep Encounter*. În urma măririi fotografiilor, nu a fost observată nici o navă pe o distanţă de o sută de mile.

– Care erau condiţiile meteorologice?

– Cer senin, viteza vîntului zece mile pe oră şi mare calmă.

Sandecker se străduia să-şi pună în ordine bănuielile confuze.

– Nava nu se putea scufunda, sub nici un motiv. Nu transporta nici un fel de produse chimice care ar fi putut să o distrugă. Nu avea cum să se facă ţăndări. Poate în urma coliziunii cu o altă navă?

– Era în afara rutelor maritime obişnuite şi în apropiere nu se afla nici un alt vapor.

– O voce măsluită a transmis rapoarte actualizate. Amiralul îl fixă pe Gunn cu o privire pătrunzătoare. Rudy, tu vrei să spui că *Deep Encounter* a fost răpită.

– Încep să cred că despre asta a vorba, recunoscu Gunn. Cu excepţia scufundării de către un submarin nedetectabil, ipoteză în cel mai bun caz ridicolă, nu văd nici o altă alternativă. Probabil că a fost luată în stăpînire şi scoasă în afara zonei înainte ca satelitul meteorologic să treacă pe deasupra.

– Dar, dacă a fost deturnată, unde a fost dusă? Cum de a putut să dispară în mai puţin de două ore? Ştiu din proprie experienţă că viteza maximă atinsă de *Deep Encounter* abia dacă trece de cincisprezece noduri. Nu putea parcurge mai mult de o sută cincizeci de mile marine de cînd a transmis ultimul raport.

– E vina mea, spuse Gunn. Trebuia să cer extinderea zonei din care au fost preluate imaginile. Dar am făcut solicitarea înainte de a afla de mesajele radio falsificate, iar deturnarea era ultimul lucru la care m-aş fi putut gîndi.

Sandecker se rezemă de spătarul scaunul şi, pentru o clipă, îşi îngropă faţa în palme. Apoi înţepeni.

– Pitt şi Giordino se ocupau de proiectul ăsta, spuse, mai degrabă ca o afirmaţie decît ca o întrebare.

– Ultimul raport dat de adevăratul căpitan Burch menţiona că Pitt şi Giordino se aflau la bordul lui *Abyss Navigator*. Se pregăteau să se scufunde, ca să ajungă pe epavă.

– Asta e nebunie curată! se răţoi Sandecker. Cine ar putea îndrăzni să deturneze o navă a guvernului Statelor Unite în Pacificul de sud? În zonă nu se poartă nici un război, nu e nici o revoluţie. Nu reuşesc să înţeleg care e motivul.

– Nici eu.

– Ai luat legătura cu guvernele Australiei şi Noii Zeelande, ca să soliciţi o cercetare de mare amploare?

Gunn dădu din cap.

– Mi-au dat asigurări de cooperare deplină. Toate navele din vecinătatea zonei, fie ele militare sau comerciale, s-au oferit să se abată de la cursul prevăzut şi să înceapă cercetările.

– Trebuie să obţii, indiferent din ce sursă, fie ea Agenţia Naţională de Cercetări Oceanografice şi Atmosferice sau una din agenţiile de securitate, fotografiile din satelit ale unui caroiaj de o mie de mile din zona aceea a Pacificului. Nu vreau să ne scape nici măcar un centimetru. *Deep Encounter* trebuie să fie pe acolo, pe undeva. Refuz să cred că s-a dus la fund.

Gunn se ridică de pe scaun şi porni către uşă.

– O să mă ocup de asta.

Pentru cîteva minute, Sandecker rămase nemişcat, uitîndu-se lung la galeria de fotografii care acoperea un întreg perete. Ochii i se opriră pe o poză color, în care Pitt şi Giordino stăteau alături de un submersibil şi beau dintr-o sticlă de şampanie, sărbătorind descoperirea şi recuperarea unui galion al guvernului chinez din lacul Michigan. Observă şi că Giordino îi fuma unul dintre trabucurile speciale.

Prietenia dintre cei trei bărbaţi era foarte strînsă. Pentru amiral, Pitt şi Giordino erau fiii pe care nu-i avusese niciodată. Imaginaţia sa scăpată din frîu nu-l lăsa să creadă că cei doi muriseră. Îşi făcu scaunul să pivoteze, privi fluviul Potomac prin fereastra biroului său de la ultimul etaj al sediului NUMA şi murmură încet, pentru sine:

– În ce belea v-aţi mai vîrît voi doi, măi băieţi, şi de data asta?

Capitolul 16

După ce acceptară că *Deep Encounter* dispăruse în vasta pustietate a oceanului, Pitt, Giordino şi Misty se instalară în spaţiul strîmt din submersibil şi se concentrară asupra modului în care puteau rămîne în viaţă. Nu descoperiră nici un fel de resturi plutitoare şi nici un luciu de petrol, aşa că optimismul învinse pesimismul şi presupuseră că nava plecase dintr-un motiv oarecare şi că avea să se întoarcă în curînd.

Dar se scurse o noapte. Soarele mai răsări şi mai apuse de încă două ori, fără ca nava mamă să dea vreun semn de viaţă. Îi cuprinse îngrijorarea şi începură să bănuiască ce era mai rău cînd ochii lor care, oră după oră, scrutau zările nesfîrşite, nu văzură nimic altceva decît ocean verde şi cer albastru. Sistemul GPS de la bord le arăta că, plutind în derivă, trecuseră dincolo de linia internaţională a datei, deplasîndu-se către sud şi îndepărtîndu-se cu mult de traseele de navigaţie. Şansele de a fi salvaţi se împuţinaseră.

Nu se amăgeau singuri. O navă în trecere ar fi trebuit să ajungă aproape deasupra lor ca să observe minusculul tambuchi al lui *Abyss Navigator*. Baliza lor de poziţionare emitea un semnal care acoperea douăzeci de mile, dar era programat pentru a fi recunoscut doar de computerul de navigaţie de pe *Deep Encounter*. Pentru o navă în trecere sau pentru un avion, era imposibil de depistat. Singura speranţă era un vas salvator care să ajungă în raza de emisie, de două mile, a micului lor aparat de radio.

Apa potabilă era prioritatea zero. Din fericire, ploua adesea. Întinseseră muşamaua de vinilin care acoperea podeaua submarinului peste tambuchi şi o lăsaseră să atîrne; apa de ploaie se aduna în ea şi se scurgea printr-un pliu în sticlele pe care le luaseră cu ei pe timpul scufundării. După ce mîncară toate sandvişurile, începură să se gîndească cum să prindă peşte. Folosind sculele aflate la bord pentru reparaţii de urgenţă, Pitt fasonă un set de cîrlige, în timp ce Misty se bizui pe talentul ei artistic ca să confecţioneze momeli colorate din toate materialele pe care reuşi să le găsească. Pentru uneltele de pescuit, Giordino demontă cablurile instalaţiilor electronice şi le prinsese de cîrlige şi de momeli. Neavînd încredere doar în una, aruncară mai multe şi fură răsplătiţi cu trei peştişori pe care Misty îi identifică drept macrouri înainte de a-i tăia în bucăţi, pe care le folosiră drept momeală, aruncîndu-le în apă ca să atragă alţi peşti. După zece ore, aveau o mică provizie de peşte crud, pe care Misty îl curăţase, cu îndemînarea unui expert, de solzi şi de măruntaie. Îl mîncară pregătit în stil sushi, pînă la ultima bucăţică. Nu era prea gustos, dar nimeni nu se plînse, de vreme ce le potolea foamea.

După ce făcură presupuneri interminabile despre locul unde s-ar fi putut afla *Deep Encounter*, echipajul său şi cercetătorii, renunţară într-un tîrziu, frustraţi, şi discutară, polemizară şi filozofară pe marginea unei multitudini de subiecte, de la politică la alimentaţie şi la tehnologii oceanologice. Vorbiră despre orice le putea omorî timpul în vreme ce unul dintre ei stătea în tambuchi să adune apa de ploaie, iar ceilalţi urmăreau pe hartă deplasarea lor în derivă şi derulau firele uneltelor de pescuit.

La scurt timp după ce ieşiseră la suprafaţă, luaseră cu grijă din coş substanţa pe care o recuperaseră de pe epavă şi o puseseră într-o pungă de plastic. Neavînd la îndemînă nimic altceva în afară de timp, petrecură ore nesfîrşite făcînd speculaţii legate de compoziţia ei chimică.

– Cît de departe ne-au dus valurile? întrebă Misty pentru a suta oară, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare în timp ce stătea de vorbă cu Pitt, care era aşezat sub tambuchi, la picioarele ei.

– Aproape treizeci şi două de mile către est-sud-est, de ieri de la aceeaşi oră, îi răspunse el.

– Cu viteza asta, o să ajungem pe coasta Americii de Sud în şase luni, făcu ea, cu un aer sinistru.

– Sau în Antarctica, bombăni Giordino.

– Am mai fost acolo, zise Pitt. Nu mi-au plăcut niciodată vacanţele petrecute de două ori în acelaşi loc.

– O să aduc asta la cunoştinţa curenţilor şi a vîntului.

– Poate reuşim să facem o velă din muşamaua de pe podea, spuse Misty.

– Fiindcă nouăzeci şi nouă de procente din masa lor e sub apă, submarinele nu sînt renumite pentru abilitatea de a naviga prin forţa vîntului.

– Mă întreb dacă amiralul Sandecker o fi avînd idee în ce situaţie ne aflăm, zise Misty, cu voce slabă.

– După cum îl ştim noi, făcu Pitt, plin de încredere, pun pariu că mută cerul şi pămîntul ca să lanseze o operaţiune de căutare şi salvare.

Pe scaunul lui, Giordino se făcuse covrig, visînd, ca la o raritate, la o bucată groasă de muşchi calitatea întîi.

– Aş da salariul pe un an ca să aflu unde e *Deep Encounter* acum.

– N-are sens să readucem pe tapet misterul ăsta, spuse Pitt. N-o să avem nici un indiciu înainte de a fi pescuiţi din ocean.

Cea de-a patra zi începu sub un cer posomorît. Programul lor era întotdeauna acelaşi. Adunau apă dacă era posibil, prindeau peşte dacă era posibil şi scrutau orizontul. Lucrurile nu mergeau nici mai rău, nici mai bine. Fiecare stătea de veghe timp de două ore. Tambuchiul submersibilului nu se ridica decît cu un metru şi un sfert deasupra apei, aşa că, atunci cînd talazurile treceau peste marginea sa superioară, cel care era de pază era, de obicei, udat leoarcă. Giordino aruncase tot lestul, dar propria ei greutate avea tendinţa de a trage ambarcaţiunea sub creasta celor mai multe valuri. Micul submarin se legăna cumplit, însă, din fericire, membrii echipajului său erau de multă vreme imuni la răul de mare, pentru că toţi trei îşi petrecuseră în larg mai mult de jumătate din viaţă.

Pitt meşterise un vîrf de lance, cioplind, cu cuţitul său din dotarea armatei elveţiene, suportul de plastic al unei planşete pe care Misty o folosea ca să ia notiţe. În timpul cartului lui Giordino, prinsese cu ea un rechin alb lung de un metru. Urmase imediat un ospăţ gustos, udat cu ultimul lor litru de apă.

În vreme ce era rîndul lui Misty să stea de veghe, un avion trecu la numai o milă de submersibilul în derivă. Dar îşi continuă zborul, în ciuda faptului că ea flutura cu frenezie muşamaua.

– Există o operaţiune de salvare, strigă ea, abia stăpînindu-şi emoţia. Avionul a trecut pe deasupra noastră, dar nu ne-a văzut.

– Sîntem al naibii de greu de reperat, îi reaminti Pitt.

Giordino dădu din cap, încuviinţînd.

– Nu ne vor descoperi niciodată de la o înălţime mai mare de o sută cincizeci de metri. Tambuchiul nostru e prea mărunt. Din aer sîntem tot atît de vizibili ca un rahat de muscă pe uşa unui hambar.

– Sau ca o monedă de un penny pe un teren de golf, adăugă Pitt.

– Atunci ne vor găsi vreodată? întrebă Misty, a cărei tărie de caracter începea să se zdruncine.

Pitt îi dărui un zîmbet încurajator şi o strînse la piept.

– Există o lege a echilibrului, spuse. Sînt obligaţi să ne recupereze.

– Pe lîngă asta, se amestecă Giordino, noi sîntem norocoşi. Nu-i aşa, prietene?

– Atît de norocoşi încît ne vor găsi.

Misty îşi şterse ochii strălucitori, îşi îndreptă bluza şi şortul şi îşi trecu o mînă prin părul tuns scurt.

– Iertaţi-mă. Nu sînt atît de tare cum credeam.

În următoarele două zile, Pitt şi Giordino se străduiră din greu să-şi menţină stilul donchijotesc. Încă trei avioane trecură pe deasupra lor fără să îi observe. Pitt încercă să le cheme prin radio, dar erau prea departe. Ştiau că salvatorii cutreierau oceanul ca să îi descopere şi îi demoraliza faptul că treceau atît de aproape fără să-i vadă. Singura lor încurajare era certitudinea că amiralul Sandecker îşi folosea întreaga influenţă ca să dirijeze o vastă operaţiune de căutare.

Văzduhul cenuşiu care îi apăsase toată ziua se limpezi la asfinţit. Cerul amurgului se întunecă de la portocaliul dinspre apus la albastrul catifelat de la răsărit. Giordino stătea de veche, aplecat peste marginea tambuchiului. Curînd îşi descoperi un talent deosebit de a moţăi, aţipind pentru a se trezi apoi, aproape fără greş, după exact cincisprezece minute. Pentru a zecea oară în seara aceea, mătură orizontul cu privirea, fără să vadă nici o lumină, şi se lăsă să recadă în tărîmul efemer al viselor.

Reveni la realitatea calvarului său trezindu-se cu muzică. La început crezu că delirează. Se aplecă într-o parte, luă apă de mare în pumnul făcut căluş şi-o aruncă în faţă.

Muzica continua să persiste.

Acum desluşi chiar şi melodia. Din noapte răzbătea un vals de Strauss. Îl identifică drept „Povestiri din Pădurea Vieneză". Pe urmă văzu o lumină. Părea o stea ca oricare alta, dar se mişca încoace şi încolo, descriind un mic arc pe linia orizontului vestic. Pe timp de noapte, era aproape imposibil să apreciezi distanţa în largul mării, dar Giordino putea jura că de muzică şi de luminiţa în mişcare nu-i despărţeau mai mult de patru sute de metri. Sări jos prin tambuchi, bîjbîi după o lanternă şi se urcă din nou deasupra. Acum putea vedea contururile vagi ale unei nave mici şi luminile ei palide izvorînd din nişte hublouri pătrate. Aprinse şi stinse alternativ lanterna, cu toată viteza cu care degetul său putea apăsa comutatorul, şi zbieră ca o capră bolnavă:

– Aici! Aici!

– Ce se întîmplă? strigă Pitt de dedesubt.

– O ambarcaţiune! ţipă Giordino, drept răspuns. Cred că se îndreaptă către noi!

– Aprinde o torţă de semnalizare, spuse Misty, tulburată.

– Nu avem torţe de semnalizare la bord, Misty. Facem scufundări numai în timpul zilei şi, cînd ne ridicăm la suprafaţă, zărim cu uşurinţă nava mamă, îi explică Pitt, cu voce egală.

Calm, luă aparatul portabil de radio şi începu să emită apeluri pe cinci frecvenţe diferite.

Misty suferea fiindcă nu vedea ce se petrece, dar în tambuchi nu era loc decît pentru o singură persoană. Aşa că, în timp ce Pitt se străduia să ia legătura cu nava, ea nu putea decît să stea locului şi să aştepte, încordată, ca Giodino să le spună dacă aveau să fie salvaţi sau nu.

– Nu ne-au zărit, gemu Giordino, între două ţipete trimise peste apă, făcînd semne ample cu lanterna. Fascicolul ei abia dacă mai strălucea. Bateriile erau pe ducă. Trec de noi.

– Alo, alo, răspundeţi, vă rog, imploră Pitt.

Drept replică nu auzi decît paraziţi.

Cînd Giordino văzu că luminile începeau să pălească în întuneric, dezamăgirea căzu peste submarin ca un duş rece. Nimeni de pe vasul care trecuse nu îi observase şi, cu speranţele năruite, nu putea decît să-l privească continuîndu-şi cursa către nord.

– Atît de aproape şi totuşi atît de departe, murmură, descurajat.

Pe neaşteptate, în difuzorul submersibilului hîrîi o voce:

– Cu cine vorbesc?

– Naufragiaţi, răspunse scurt Pitt. Aţi trecut exact pe lîngă noi. Vă rog, inversaţi cursul.

– Aşteptaţi. Mă întorc.

– Întoarce! ţipă Giordino, fericit. Vine înapoi.

– Unde vă aflaţi, faţă de prova mea? strigă vocea.

– Al! ţipă Pitt înspre tambuchi. Vrea o poziţie.

– Spune-i să vireze douăzeci de grade spre babord.

– Viraţi douăzeci de grade spre babord şi ar trebui să ne vedeţi, retransmise Pitt mesajul.

– Acum v-am reperat – o luminiţă galbenă, firavă, la circa o sută de metri drept în prova, spuse vocea, după un minut.

Proprietarul ambarcaţiunii care se apropia aprinse o mulţime de lumini exterioare. Dintre acestea, un proiector puternic mătură suprafaţa apei pentru a se opri asupra lui Giordino, care, în tambuchi, continua să agite lanterna ca un nebun.

Vocea reveni.

– Nu vă speriaţi. Am să trec peste dumneavoastră şi am să mă opresc deasupra micului tambuchi cînd va fi aliniat cu pupa mea. Am pregătit o scară pe care să vă urcaţi la bord.

Lui Pitt îi scăpă sensul vorbelor salvatorului.

– Să treceţi peste? repetă. Nu vă înţeleg.

Nu primi nici un răspuns, în afară de strigătul nedumerit al lui Giordino:

– Cred că vrea să dea peste noi!

Pitt se gîndi imediat că fuseseră găsiţi de cineva care intenţiona să-i omoare, poate chiar de un membru al grupării aflate în spatele celui care încercase s-o ucidă pe Kelly Egan. O cuprinse pe Misty cu braţele.

– Ţine-te de mine în timpul coliziunii. Pe urmă grăbeşte-te către tambuchi înainte de a ne duce la fund. Te împing eu în sus.

Ea dădu să spună ceva, dar faţa i se înfundă în pieptul lui cînd o strînse în braţele sale puternice.

– Strigă cînd eşti sigur că urmează impactul, îi ordonă lui Giordino. Şi pe urmă sari.

Giordino se pregăti să se arunce din tambuchi, în timp ce se holba, înfricoşat, ca vasul scăldat în lumină care se năpustea spre el. Nu semăna cu nici unul din iahturile pe care le văzuse vreodată navigînd pe ocean. Avea forma unei coleoptere uriaşe, albă cu

verde, sau a unui drac de mare, cu aripioarele cefalice anterioare înconjurîndu-i gura imensă, în care adună planctonul. La prora, o punte largă, înclinată, se ridica deasupra şi în jurul hublou mare, pictat, de o formă arcuită, pentru a înconjura apoi cabina rotundă a timonei.

Starea sa de spirit trecu repede de la o teamă cumplită la o imensă uşurare cînd cele două coci gemene ale catamaranului alunecară pe lîngă submersibil, lăsînd, de o parte şi de alta, cîte un spaţiu liber de un metru şi jumătate. Privi, cu înfiorare, fundul suprastructurii centrale care i se deplasă încet deasupra capului, pînă cînd submarinul ajunse exact sub pupă, între cele două coci. Aproape din reflex, se prinse de treptele cromate, construite ca o mică casă a scării, care se ivise brusc la mai puţin de o jumătate de metru distanţă.

Abia apoi se gîndi să se aplece şi să le dea de veste lui Pitt şi lui Misty:

– Nu vă temeţi. E un catamaran. Sîntem exact sub pupa lui.

Pe urmă dispăru.

Misty ieşi din tambuchi ca dopul unei sticle de şampanie, la prima vedere fiind uluită de nava incredibilă de deasupra. Rămase în picioare, pe somptuoasa punte din spate, cu masă şi divane, fără să-şi amintească să se caţere pe scară.

Pitt resetă semnalizatorul submarinului şi închise şi asigură tambuchiul înainte de a se urca pe catamaran. Pentru cîteva momente, stătură acolo singuri. Nu-i întîmpină nici un membru al echipajului şi nici un pasager. Ambarcaţiunea reîncepu să înainteze după ce timonierul o îndepărtă de submersibil. După ce parcurseră două sute de metri, vasul încetini şi rămase în voia valurilor. Privirile tuturor îl urmăriră pe omul care ieşi din cabina de comandă.

Era un bărbat voinic, de aceeaşi înălţime cu Pitt, dar mai greu cu vreo şapte kilograme. Şi cu treizeci de ani mai bătrîn. Părul cărunt şi barba îi dădeau aerul unui bătrîn marinar de coastă. Cînd îi văzu, ochii lui albaştri-verzui scînteiară şi zîmbi imediat ce îşi examină captura.

– Sînteţi trei, spuse, uimit. Credeam că pe pluta aia micuţă de salvare e doar o singură persoană.

– Nu e o plută de salvare, spuse Pitt. E un submersibil pentru adîncimi mari.

Bătrînul vru să spună ceva, îşi alungă gîndurile şi rosti, simplu:

– Dacă aşa spuneţi dumneavoastră.

– Cercetam epava unui vas de croazieră scufundat, îi explică Misty.

– Da, *Emerald Dolphin*. Am auzit de el. O tragedie cumplită. E un miracol că au supravieţuit atît de mulţi oameni.

Pitt nu-i dădu detalii despre rolul lor în operaţiunea de salvare, dar îi povesti, pe scurt, cum de ajunseseră să se piardă pe mare.

– Nava dumneavoastră nu era acolo cînd aţi ajuns la suprafaţă? întrebă bătrînul, cu scepticism.

– Dispăruse, îl asigură Giordino.

– Trebuie să luăm urgent legătura cu sediul nostru central din Washington şi să-l anunţăm pe directorul de la NUMA că am fost găsiţi şi salvaţi.

Bătrînul dădu din cap.

– Bineînţeles. Haideţi la timonă. Puteţi folosi radioul care face legătura cu ţărmul sau telefonul prin satelit. Dacă doriţi, puteţi trimite chiar şi un e-mail. *Periwinkle* are cel mai bun sistem de comunicaţii dintre toate iahturile care circulă pe apă în acest moment.

Pitt îl privi cu atenţie pe bărbatul mai vîrstnic.

– Noi ne-am mai întîlnit.

– Da, bănuiesc că ăsta e adevărul.

– Numele meu e Dirk Pitt. Se întoarse către ceilalţi. Tovarăşii mei de călătorie, Misty Graham şi Al Giordino.

Bătrînul le strînse mîinile cu căldură. Apoi se întoarse şi îi zîmbi lui Pitt.

– Eu sînt Clive Cussler.

Capitolul 17

Pitt îl privi pe bătrîn plin de curiozitate.

– Faceţi un ocol.

– Cu siguranţă, am avut noroc că s-a întîmplat să treceţi pe aici, spuse Misty, extrem de bucuroasă fiindcă scăpase de pe submarinul înghesuit.

– Fac o croazieră în jurul lumii, intră Cussler în amănunte. Ultimul port în care am fost e Hobart, în Tasmania. Mă îndrept către Papeete, în Tahiti, dar cred că e mai bine să mă abat de la drum şi să vă las pe cea mai apropiată insulă care are aeroport.

– Care ar fi asta? întrebă Giordino.

– Rarotonga.

Pitt cercetă din priviri luxosul catamaran.

– Nu văd echipajul.

– Călătoresc singur, răspunse Cussler.

– Pe un iaht atît de mare, cu motor?

Cussler zîmbi.

– *Periwinkle* nu e un iaht obişnuit. Are atîtea automatizări şi computere, încît poate naviga singur, şi adesea chiar o face.

– Pot profita de oferta dumneavoastră de a folosi telefonul prin satelit al navei? întrebă Pitt.

– Bineînţeles.

Cussler îi conduse pe scara care urca către timonă. Niciunul dintre oamenii de la NUMA nu mai văzuse ceva asemănător. Geamurile colorate acopereau o circumferinţă completă, oferind

posibilitatea de a privi întreg orizontul. Aspectul era total diferit de cel tradiţional. Instrumentele şi aparatura convenţională lipseau, nu exista nici o roată a cîrmei şi nici o pîrghie pentru acceleraţie. Un scaun imens, capitonat, era plasat în faţa a şapte ecrane LCD, cu afişaj cu cristale lichide. Pe braţul drept al fotoliului era plasat un trackball pentru computer, în timp ce braţul stîng era prevăzut cu un joystick. Ecranele erau încastrate în rame de culoarea nucului. Cabina de comandă era mult mai rafinată decît puntea de comandă de pe nava stelară Enterprise.

Cussler îi făcu semn lui Pitt să se aşeze pe scaunul timonierului.

– Telefonul Globalstar este montat în panoul din dreapta. Apăsaţi butonul albastru şi apoi veţi putea să vorbiţi şi să-l ascultaţi cu toţii pe interlocutorul de la celălalt capăt al firului.

Pitt îi mulţumi şi formă numărul liniei private a lui Sandecker, de la sediul NUMA. Amiralul răspunse, ca întotdeauna, imediat ce sună telefonul.

– Sandecker.

– Sînt Dirk, domnule amiral.

Urmă o pauză plină de semnificaţii. Pe urmă vocea rosti, încet:

– Eşti viu şi nevătămat?

– Dornic de hrană consistentă şi puţin deshidratat, dar, altfel, bine sănătos.

– Şi Al?

– El şi Misty Graham, de pe *Deep Encounter,* sînt alături de mine.

Pitt auzi în receptor suspinul de încîntare al amiralului.

– Îl am pe Rudy aici, în birou. Comut pe difuzor.

– Dirk! tună vocea lui Rudy. Nici nu ştii cît sînt de fericit să aflu că eşti încă printre noi. Am trimis toate echipele de salvare din Australia şi Noua Zeelandă să caute nava şi pe voi.

– Am avut noroc şi am fost găsiţi de un iaht care trecea prin zonă.

– Nu sînteţi pe *Deep Encounter*? întrebă Sandecker, cu voce ascuţită.

– După ce am petrecut cîteva ore pe fundul mării, inspectînd epava lui *Emerald Dolphin*, am urcat la suprafaţă şi am descoperit că nava şi toţi cei care se aflau pe ea dispăruseră.

– Deci voi n-aveţi cum să ştiţi?

– Ce să ştim?

– Nu sîntem absolut siguri, dar începem să avem impresia că *Deep Encounter* a fost răpită.

– Ce vă face să credeţi aşa ceva?

– Ieri, la ora asta, sistemele de securitate au detectat o diferenţă faţă de amprenta vocală a căpitanului Burch în rapoartele trimise către sediul NUMA. Pînă atunci, rapoartele au fost acceptate ca fiind autentice. Nu am avut nici un motiv de suspiciune.

– Cînd am părăsit noi nava, totul era în ordine.

– Ultimul raport primit de la adevăratul căpitan Burch spunea că *Abyss Navigator* era pe punctul de a fi lăsat la apă. Acum ştim că bandiţii au ajuns la bord în timp ce voi eraţi pe fundul oceanului.

– Nu aveţi idee unde ar fi putut fi dusă nava? întrebă Giordino.

– Nu, răspunse Gunn, cu sinceritate.

– Nu se poate să se fi evaporat, spuse Misty. Nici nu a fost dusă în spaţiu de extrateştri.

– Cea mai cumplită dintre temerile noastre este să nu fi fost scufundată în mod intenţionat, zise Sandecker pe un ton rău prevestitor, dar nu merse pînă la a sugera că întregul echipaj ar fi putut pieri în adîncuri.

– Dar de ce? se întrebă Giordino. Ce Dumnezeu pot face nişte piraţi cu o navă de cercetare oceanografică? Nu existau comori la bord. Şi nu poate fi folosită pentru contrabandă. E prea înceată şi prea uşor de recunoscut. Care poate fi motivul?

– Motivul... Pitt lăsă cuvîntul să i se rostogolească pe limbă şi să atîrne în aer. Aceiaşi oameni care au dat foc vasului de croazieră şi l-au scufundat au vrut să ne împiedice să descoperim dovezile incendierii premeditate.

– Aţi reuşit să examinaţi epava? îl întrebă Gunn.

El dădu din cap.

– Nu există dubii asupra faptului că fundul lui *Emerald Dolphin* a fost aruncat în aer cu explozibil plasat în cel puţin şase locuri, ceea ce a trimis-o în fundul Gropii Abisale Tonga.

– Din cîte am auzit, spuse Sandecker, a fost la un fir de păr de a trage la fund şi remorcherul.

– Un locuşor aflat la şase mii de metri adîncime e, efectiv, o ascunzătoare de toată frumuseţea, spuse Giordino, cu voce scăzută.

– Lepădăturilor criminale nu le-a trecut prin cap că o navă ce cercetare NUMA, şi încă una dotată cu două submersibile care pot coborî la şase mii de metri, ar putea lucra în zonă, zise Gunn.

Ochii lui Misty se umplură brusc de spaimă.

– Asta ne face să luăm în considerare înfiorătoarea posibilitate ca toţi cei de la bordul lui *Deep Encounter* să fi fost ucişi, ca să se şteargă urmele.

Liniştea se lăsă atît pe iaht cît şi în Washington, la şaisprezece mii de kilometri distanţă. Nimănui nu-i plăcea să se gîndească la o asemenea perspectivă. În mintea fiecăruia, nu exista nici o îndoială că cine nu se sinchisise de consecinţele arderii de vii sau înecării tuturor celor de la bordul pachebotului, nu ar fi ezitat să trimită în fundul mării nava de cercetare şi echipajul ei.

Pentru Pitt, totul începu să se limpezească. Luă în considerare toate aspectele şi mizä pe faptul că piraţii nu-şi puseseră încă în faptă planurile criminale.

– Rudi?

Gunn îşi scoase ochelarii şi se apucă să le şteargă lentilele.

– Da.

– Piraţii ar fi putut să scufunde *Deep Encounter* imediat după capturare. Dar spui că au imitat vocea lui Burch în rapoartele transmise conform orarului. De ce s-ar fi obosit să adoarmă toate suspiciunile dacă nava ar fi fost deja la fund?

– Noi nu ştim dacă nu a fost scufundată, spuse Gunn.

– Poate, dar noi nu am văzut urme de petrol şi resturi cînd am ieşit la suprafaţă. Şi nici nu am auzit zgomotul făcut de o navă care se rupe sub apăsarea apei, la presiunile mari din abis. Presupunerea, ca şi speranţa mea fierbinte, este că au luat nava şi pe toţi cei de la bord şi i-au ascuns, ca să-i folosească pentru negocieri dacă planurile lor dau greş.

– Şi cînd vor considera că sînt în siguranţă şi nu sînt urmăriţi, zise Gunn, îi vor lichida pe cei care le pot dovedi crimele?

– Nu putem lăsa să se întîmple asta, spuse Misty, îndurerată. Dacă ceea ce spune Dirk e corect, atunci avem foarte puţin timp ca să ne salvăm prietenii.

– Problema e că nu ştim unde să-i căutăm, spuse Sandecker.

– N-aţi dat de urma lor nicăieri? întrebă Misty.

– Nicăieri.

– Nici de a vasului bandiţilor?

– Nu, răspunse Sandecker, neputincios.

– Fac pariu că ştiu unde găsim ambele nave, zise Pitt, plin de încredere.

La Washington, amiralul şi Gunn se uitară lung unul la altul.

– Pe ce te bazezi? întrebă primul, cu prudenţă.

– Extindem zona de cercetare, răspunse Pitt.

– Nu te pot urmări, spuse Gunn.

– Să presupunem că vasul pirat şi nava noastră de cercetare erau în afara razei de acoperire a camerelor de luat vederi de pe satelit, care erau focalizate asupra unei zone înguste.

– Pot afirma, fără nici un risc, că asta e o certitudine, recunoscu Sandecker.

– Presupun că aţi lărgit zona la următoarea trecere a satelitului.

– Am făcut-o, admise Gunn.

– Şi n-aţi dat de urma nici uneia dintre cele două nave.

– De nici un fel de urmă.

– Aşa că încă nu ştim unde se află *Deep Encounter*, dar ştim unde *nu* se află.

Sandecker se trase de barba aranjată cu grijă.

– Îmi dau seama unde vrei să ajungi, dar teoria ta nu stă în picioare.

– Trebuie să fiu de partea amiralului, zise Gunn. Viteza maximă a lui *Deep Encounter* nu depăşeşte cincisprezece noduri. Nu avea nici o posibilitate de a ajunge în afara zonei iniţiale de acoperire a camerei satelitului.

– Mecanicul şef House a scos douăzeci de noduri în timpul scurtei curse către pachebotul incendiat, îl informă Pitt. Admit că a fost un efort, dar, dacă piraţii aveau o navă rapidă, ar fi putut remorca vasul nostru, mărindu-i viteza cu patru pînă la şase noduri.

Tonul lui Sandecker era sceptic.

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Am mărit zona supravegheată de camere şi tot nu l-am descoperit pe *Deep Encounter*.

Pitt îşi jucă cartea cea mare.

– E foarte adevărat, dar l-aţi căutat pe apă.

– Unde altundeva ar fi trebuit să-l căutăm? întrebă Sandecker, începînd să fie curios.

– Dirk are dreptate, spuse Gunn, cu un aer meditativ. Nu ne-am gîndit să focalizăm camerele şi asupra uscatului.

– Iertaţi-mă că întreb, interveni Giordino, dar care uscat? Ţărmul cel mai apropiat de locul în care s-a scufundat *Deep Encounter* e extremitatea nordică a Noii Zeelande.

– Nu, spuse Pitt, răspicat – de dragul efectului –, sînt Insulele Kermadec, aflate la nu mai mult de două sute de mile marine către sud, uşor de atins în opt ore de navigare cu viteza de douăzeci şi cinci de noduri.

Se întoarse şi îl privi pe Cussler.

– Cunoaşteţi Insulele Kermadec?

– Am făcut o croazieră în jurul lor, ripostă celălalt. Nu e mare lucru de văzut. Trei insule mici şi Esperance Rock. Cea mai mare e Insula Raul, dar şi ea are numai treizeci şi cinci de kilometri pătraţi şi nu e decît o aglomerare de stînci acoperite cu lavă solidificată, care urcă treptat către muntele Mumukai.

– Ceva locuitori, vreo aşezare omenească?

– Există o mică staţiune meteorologică şi de comunicaţii, dar e automatizată. Specialiştii o vizitează odată la şase luni, ca să verifice şi să repare echipamentele. Singurii locuitori permanenţi sînt caprele şi şobolanii.

– Există şi vreun port care ar putea adăposti o navă de mici dimensiuni?

– Mai degrabă o lagună, răspunse Cussler, dar acolo pot ancora, în siguranţă, două sau poate chiar trei nave mici.

– Dar ceva frunziş pentru camuflaj?

– Raoul e o insulă cu vegetaţie luxuriantă, bine împădurită. Două nave mici ar putea fi suficient de bine ascunse de cineva care nu se uită cu destulă atenţie.

– Aţi auzit? spuse Pitt în telefon.

– Am auzit, zise Sandecker. Am să cer ca următorul satelit care trece peste Pacific să-şi focalizeze camerele de luat vederi pe insulele Kermadec. Cum pot lua legătura cu voi?

Pitt era pe punctul de a-i cere lui Cussler numărul de telefon, dar bătrînul îl scrisese deja şi i-l întinse pe o bucată de hîrtie. I-l comunică lui Sandecker şi întrerupse legătura.

– Există cumva posibilitatea să faceţi un ocol prin Kermadec? întrebă apoi.

Ochii albaştri-verzui sticliră.

– V-aţi gîndit la un şiretlic?

– Se întîmplă cumva să aveţi o sticlă de tequilla la bord?

Cussler încuviinţă cu un aer solemn.

– Am. Una din cele mai bune. O uşoară atingere a agavelor albastre, din cînd în cînd, mă face mai sprinten şi mai ager la minte.

După ce umplură paharele cu tequilla Porfirio – Misty preferă o margarita – Pitt îi spuse bătrînului ce anume avea de gînd, cel puţin în măsura în care, în acele circumstanţe, i se păru indicat să o facă. La urma urmelor, gîndi, plimbîndu-şi privirile pe iahtul elegant, nici un om întreg la minte nu ar risca să distrugă o navă atît de frumoasă într-o încercare disperată.

Capitolul 18

Apa mării, verde ca malahitul, se contopea cu aceea avînd culoarea verde a peridotului care se scurgea prin canal în laguna largă, adăpostită între stîncile vulcanice ale insulei Raoul. Odată ce treceai de canalul îngust, laguna de lărgea, transformîndu-se într-un loc de ancoraj mic, dar foarte potrivit pentru acest scop. Dincolo de ea se afla gura unui torent care cobora pantele colţuroase ale muntelui Mumukai pînă în apele lagunei. Plaja nisipoasă, în formă de potcoavă, presărată cu lavă neagră, pietrificată, roasă de apa mării, era mărginită de o armată, parcă în marş, de arbori de cacao.

Doar o mică porţiune a lagunei putea fi zărită de pe mare, printr-o fisură a stîncilor care se înălţau de o parte şi de alta a canalului. Era ca şi cum te-ai fi uitat cu telescopul într-o crăpătură îndepărtată şi îngustă. Sus, pe culmea laturii vestice a intrării, la mai mult de o sută de metri deasupra valurilor care se spulberau izbindu-se de ţărm, o colibă mică, construită din ramuri înfrunzite de palmier, era plasată periculos de aproape de muchie. Aspectul indigen era doar o faţadă. Frunzele de palmier mascau pereţi de beton. În interior era aer condiţionat, iar geamurile erau fumurii. În căsuţa confortabilă, stătea de veghe un paznic, care cerceta întinderea vastă a oceanului printr-un binoclu imens, montat pe un suport, căutînd orice fel de navă. Era aşezat pe un scaun confortabil, în faţa unui computer, a unui radio şi a unui video-recorder cu monitor. Fiind un fumător împătimit, umpluse o scrumieră întreagă cu mucuri de ţigară. Vizavi de el, aşezate cu grijă într-un rastel

sprijinit de perete, erau patru lansatoare de rachete şi două puşti automate. Cu un asemenea arsenal, putea ţine pe loc o mică flotă care ar fi încercat să forţeze intrarea în lagună.

În vîrstă de treizeci de ani, suplu, musculos şi într-o formă fizică excelentă, privea întinderea strălucitoare a mării cu gîndurile aiurea, mîngîindu-şi barba nerasă. Avea părul blond şi ochii albaştri şi era un fost luptător in Forţele Speciale, angajat de departamentul de securitate al imperiului unei mari corporaţii, despre care ştia prea puţin şi de care nu se sinchisea nici măcar atît. Misiunile lui îl purtau prin toată lumea şi, ocazional, includeau cîte un asasinat, dar era plătit, chiar foarte bine. Iar asta era tot ce conta.

Căscă şi schimbă discul din CD player. Avea gusturi eterogene; preferinţele lui mergeau de la muzica clasică pînă la soft rock. Tocmai apăsase butonul de pornire, cînd ochiul lui prinse o mişcare în jurul aflorimentului de stînci aflat chiar sub postul lui de pază. Bascula binoclul şi îl focalizâ asupra obiectului strălucitor, albastru cu alb, care se apropia, mişcîndu-se foarte repede pe suprafaţa apei.

Era un iaht, arătînd mai ciudat decît oricare altul pe care îl văzuse vreodată. Nu era o barcă cu vele, ci un catamaran cu două coci gemene, cu motor, şi despica apa pe care dansau razele soarelui cu o viteză pe care o aprecie la aproape patruzeci de noduri. Se frecă la ochi şi se uită încă odată prin binoclul său imens şi puternic.

Aprecie că vasul avea puţin peste douăzeci de metri. Nu se putea hotărî dacă arăta plăcut sau detestabil. Cu cît îi privea mai mult contururile, cu atît i se părea mai elegant şi mai exotic. Îl făcea să se gîndească la o pereche de patine pentru gheaţă retezate şi unite, la partea de sus, printr-o cabină de comandă circulară. Pe puntea deschisă de deasupra, doi oameni, un bărbat şi o femeie, tolăniţi într-un jacuzzi, beau din nişte pahare înalte şi rîdeau. Toate geamurile erau fumurii, aşa că nu putea vedea nici membrii echipajului, nici alţi pasageri.

Deschise radioul, îl comută pe emisie şi începu să vorbească.

– Aici Piratul. Văd un iaht particular care se apropie dinspre nord-est.

– Nord-est, spui, răspunse o voce ca glaspapirul.

– Probabil în croazieră din Tahiti spre Noua Zeelandă.

– Ceva arme sau oameni înarmaţi?

– Nimic.

– Arată amenințător? întrebă vocea bolovănoasă.

– Numai dacă sînteţi de părere că doi oameni despuiaţi, în jacuzzi, sînt periculoşi.

– Se îndreaptă către canal?

Paznicul studie orientarea provelor gemene ale iahtului ajuns mai aproape.

– Pare să treacă pe lîngă el.

– Nu întrerupe legătura şi raportează orice mişcare suspectă. Dacă se întoarce şi intră în canal, ştii ce ai de făcut.

Omul se uită la unul dintre lansatoarele de rachete.

– E păcat să distrugi o ambarcaţiune atît de frumoasă.

Se răsuci în scaun şi privi din nou iahtul, cumva mulţumit fiindcă îşi menţinea cursul care îl îndepărta de canal. Îl urmări pînă cînd deveni un grăunte minuscul, în depărtare. Apoi transmise din nou prin radio.

– Aici Piratul. Iahtul a plecat. Se pare că a ancorat în laguna deschisă din sudul insulei Macaulay.

– Atunci e inofensiv, spuse vocea aspră.

– Aşa s-ar părea.

– După ce se întunecă, urmăreşte-i luminile şi asigură-te că stă pe loc.

– Bănuiesc că s-a instalat acolo pentru noapte. Probabil că pasagerii şi echipajul au de gînd să pregătească cotlete la grătar pe plajă. Par să fie iahtmani în croazieră în Pacificul de Sud.

– O să fac un zbor de recunoaştere cu elicopterul ca să văd dacă ai dreptate.

Misty şi Giordino nu erau dezbrăcaţi în cada cu apă fierbinte. Purtau costume de baie, pe care li le dăduse Cussler. Dar sorbeau din paharele cu rom în timp ce iahtul naviga pe sub palisadele abrupte ale insulei Raoul. Cussler şi Pitt nu erau la fel de norocoşi. Bătrînul stătea în timonă, cu o hartă în poală, cu ochii pe ecometru, examinînd reciful de corali de pe fund, care ar fi putut spinteca cocile gemene ale lui *Periwinkle* ca lamele de ras mucavaua. Pitt avea de făcut treaba cea mai grea. Asuda pe puntea inferioară, lungit sub un morman de perne şi de prosoape, înregistrînd, pe bandă video, coliba paznicului din vîrful stîncilor care dominau intrarea în canal.

Odată iahtul ancorat, se adunară cu toţii în salonul principal, uitîndu-se la monitor în timp ce Pitt rula banda pe video-recorder.

Lentilele pentru fotografiere la distanţă, combinate cu amplificarea video, înregistraseră, prin ferestre, o imagine uşor estompată a pazniculuí, dar destul de clară ca să se poată vedea cum se uita la ei printr-un binoclu imens. La înregistrarea video se adăugase, cu ajutorul sistemului de comunicare ultra-performant al lui Cussler, şi cea sonoră, a conversaţiei dintre paznic şi colegul său cu voce aspră, aflat undeva, în laguna insulei Raoul.

– I-am tras pe sfoară, spuse Misty, fără nici o ezitare.

– Noroc că nu am încercat să o luăm în susul canalului, cu toate steagurile fîlfîind, zise Giordino, apăsîndu-şi pe frunte o sticlă cu bere rece.

– Nu dau impresia că s-ar purta amabil cu străinii, fu de acord Pitt.

Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme afirmaţia, în cabină răsunară pocniturile paletelor şi vuietul motorului unui elicopter trecu pe deasupra iahtului.

– Tipul spunea că are de gînd să vină în recunoaştere, zise Pitt. Ce-aţi zice să ieşim afară şi să le facem cu mîna?

Elicopterul vopsit în roşu şi galben, cu numărul de înregistrare şi numele proprietarului înscrise pe fuzelaj ascunse sub un autocolant, plana la o înălţime nu mai mare de treizeci de metri, la foarte mică distanţă deasupra pupei lui *Periwinkle*. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi înflorate se uitau în jos, către iaht. Pitt se întinsese, răschirat, pe o sofa de pe punte, în timp de Giordino sta pe jumătate sub ieşitura punţii, înregistrînd aparatul de zbor cu camera ascunsă sub cămaşă şi sub subţioară. Misty şi Cussler stăteau lîngă jacuzzi şi îşi fluturau mîinile către cei de sus. Pitt ridică o sticlă şi le făcu semn piloţilor să li se alăture. Vederea unei femei şi a unui bătrîn cu părul şi barba cărunte trebuie să le fi îndepărtat suspiciunile. Pilotul răspunse fluturării lor de mînă, roti elicopterul în jurul iahtului şi îl îndreptă spre insula Raoul, mulţumit că turiştii nu reprezentau nici o ameninţare.

Imediat ce elicopterul deveni un punct pe albastrul cerului, se întoarseră cu toţii în salon. Giordino scoase caseta din camera de sub cămaşa sa şi o introduse în video-recorder. Mărirea imaginilor le dezvălui, limpede, un bărbat cu părul de culoarea nisipului şi barba cărunţă care pilota elicopterul, avînd un negru drept copilot.

– Acum avem şi chipuri pe care să le adăugăm poveştii, cugetă Giordino.

Cussler apăsă pe telecomandă, închizînd aparatul.

– Ce urmează acum?

– Imediat ce se întunecă, construim o mică plută şi îi ataşăm nişte lumini, astfel încît, de la distanţă, să pară un iaht luminat. Pe urmă, la adăpostul stîncilor, navigăm înapoi, pînă la canal, menţinîndu-ne în afara cîmpului vizual al paznicului de sus. Catamaranul nu va fi detectat, fiindcă înregistrarea video nu ne indică că ar avea o instalaţie radar. Pe urmă, Al şi cu mine intrăm în apă şi înotăm pînă în lagună – o mică expediţie de pescuit, ca să aruncăm o privire împrejur. Dacă avem dreptate şi *Deep Encounter* e ascunsă sub o împletitură de camuflaj, ne strecurăm la bord, îi învingem pe bandiţi, îl eliberăm pe prietenii noştri şi navigăm înspre larg.

– Ăsta e planul? întrebă Giordino, privind bănuitor, ca şi cum ar fi văzut un miraj în deşert.

– Ăsta e planul, repetă Pitt.

Misty arăta de parcă i-ar fi căzut ceva în cap.

– Nu poţi să fii serios? Voi doi înfruntînd cincizeci sau chiar mai mulţi bărbaţi înarmaţi? E cel mai nebunesc plan pe care l-am auzit vreodată.

Pitt ridică din umeri.

– Admit că s-ar putea să fi simplificat o idee lucrurile. Dar, pur şi simplu, nu văd alt mod de a duce treaba la bun sfîrşit.

– Am putea lua legătura cu australienii, ca să le cerem să trimită trupele speciale, sugeră Cussler. Ar ajunge aici în douăzeci şi patru de ore.

– S-ar putea să nu dispunem de timpul ăsta, spuse Pitt. Dacă bandiţii nu au scufundat pînă acum *Deep Encounter*, împreună cu toţi cei de la bord, e posibil să o facă la noapte, după lăsarea întunericului. Douăzeci şi patru de ore de acum încolo ar putea însemna prea tîrziu.

– E o nebunie să vă riscaţi vieţile, insistă Misty.

– Nu avem de ales, făcu Pitt, hotărît. Timpul nu e de partea noastră.

– Cum stăm cu armele? întrebă Giordino, cu nepăsarea cu care s-ar fi interesat de preţul unei îngheţate la cornet.

– Am două puşti automate pe care le ţin pentru protecţie, se oferi Cussler. Dar nu pot şti cît de bine vor funcţiona, ele şi muniţia, după ce vor fi transportate pe sub apă pe o distanţă de o milă.

Pitt scutură din cap.

– Mulţumim, dar e mai bine să înotăm nestînjeniţi. Cît despre puterea de foc, o să ne facem griji pentru ea la timpul potrivit.

– Dar echipamentul de scufundare? Am patru butelii pline cu aer şi două regulatoare.

– E cu atît mai bine cu cît avem mai puţin echipament. Odată ajunşi la ţărm, echipamentul nu va face altceva decît să ne stînjenească. O să ne alimentăm cu aer în lagună. Pe întuneric, nimeni nu o să ne vadă de la o distanţă de şase metri.

– O să aveţi mult de înotat, spuse Cussler. Faţă de punctul în care voi acosta, laguna e la mai bine de o milă.

– O să fim norocoşi dacă o să ajungem la miezul nopţii, murmură Giordino.

– Vă pot reduce timpul ăsta cu două ore.

Pitt se uită la Cussler.

– Cum?

– Am un scuter subacvatic care vă va ajuta în apă. Îl puteţi folosi ca să vă propulseze pe amîndoi, în tandem.

– Mulţumim, asta ne va fi de mare ajutor.

– Nu există nimic care v-ar putea convinge să renunţaţi la această nesăbuinţă? insistă Misty.

– Nu, spuse Pitt, deschizîndu-şi uşor buzele într-un zîmbet consolator. Trebuie să facem asta. Dacă înăuntru n-ar fi ceva care trebuie ascuns, la intrarea în canal n-ar exista atîtea amenajări pentru pază. Trebuie să aflăm dacă acel ceva este *Deep Encounter*.

– Şi dacă vă înşelaţi?

Zîmbetul dispăru brusc şi muşchii feţei lui Pitt se încordară.

– Dacă ne înşelăm, atunci prietenii noştri de la bordul lui *Deep Encounter* vor muri pentru că nu am fost în stare să-i salvăm.

Cei trei bărbaţi începură munca imediat după apusul soarelui şi avură nevoie de trei ore ca să lege laolaltă mai multe trunchiuri de palmier, formînd o plută, şi ca să construiască apoi, din lemn, un cadru grosolan care imita conturul lui *Periwinkle*. Ca tuşă finală, conectară o mică baterie la şirul de becuri de pe cadru. Pe urmă ancorară pluta în partea dinspre ţărm a iahtului.

– Nu e o reproducere tocmai rea, ca să-i spun aşa, încuviinţă Cussler.

– Nu-i frumos, spuse Giordino, dar îl va păcăli pe paznicul din cabană, care e la cinci mile depărtare.

Pitt îşi împroşcă faţa cu apă de mare, îndepărtînd sudoarea care îl năpădise din cauza umidităţii.

– Vom aprinde luminile plutei exact în momentul în care le vom stinge pe cele de pe iaht.

În cîteva minute, Cussler porni motoarele puternice ale lui *Periwinkle* şi îl deplasă uşor înainte cînd apăsă butonul vinciului care ridică ancora. Apoi aprinse luminile plutei şi cufundă iahtul în întuneric. Trecu pe lîngă reciful de corali stînd cu ochii aţintiţi pe ecometru, măsurînd adîncimea la care coralii stăteau ascunşi ca nişte colţi malefici, ucigaşi, aşteptînd să scufunde nava în adîncurile de dincolo de ei.

Cîrmi către insula Raoul, ghidîndu-se după radar şi verificînd cu atenţie dacă nu cumva iahtul dădea naştere unor fosforescenţe în siajul său. Lăsă viteza la numai zece noduri şi se bucură fiindcă de pe cerul tapetat cu stele lipsea luna. Pitt i se alătură în cabina de comandă, aducînd-o cu el pe Misty, care renunţase la obiecţiile împotriva operaţiunii şi pregătise nişte aperitive în cambuză. Ea îi ocoli şi se aşeză lîngă Al, care purta căşti, pentru că încerca să imite vocea bolovănoasă înregistrată în timpul conversaţiei cu paznicul.

Cussler întinse harta care indica adîncimea apei în jurul insulei şi îndreptă cele două prove gemene către luminiţa care venea din cabana santinelei.

– O să aduc iahtul în interiorul aflorimentului de stînci, exact în faţa canalului, le explică. După aceea va trebui să vă bizuiţi pe elicea propulsoare. Feriţi-vă de valurile care se sparg de ţărm pînă cînd ajungeţi în zona cu apă liniştită.

Pentru prima oară, Cussler lăsa să se vadă ceva care aducea a îngrijorare. Îşi arunca arareori privirea în afară, în întunericul ca smoala. Prefera să privească, din cînd în cînd, busola. Conducea iahtul ghidîndu-se aproape numai după ecometru şi după radar, aşezat într-o poziţie extravagantă, cu o mînă pe joystick şi cu cealaltă pe trackball. Deschise unul dintre geamurile glisante şi auzi zgomotul inconfundabil al talazurilor izbite de roca dură.

Şi Pitt îl putea auzi. Erau în spatele aflorimentului stîncos, în afara razei vizuale a paznicului. Apa de dincolo de stînci era incredibil de liniştită. Cussler apăsă acel buton al joystick-ului care reprezenta acceleraţia şi încetini pînă la viteza unui înotător tacticos. În

cele din urmă, mulţumit fiindcă se apropiase de ţărm atît de mult cît cuteza să o facă, aduse motoarele în punctul mort şi se întoarse spre Pitt, spunîndu-i din ochi „Nu e o idee bună“, dar păstrînd tăcerea.

Examinînd, cu ajutorul ecometrului, fundul abrupt aflat la numai cinci metri sub cocile gemene ale lui *Periwinkle* şi privind cu atenţie afişajul care monitoriza deriva, coborî ancora. Imediat ce iahtul acostă în siguranţă, cu cele două prove afundîndu-se sub flux, dădu din cap.

– Pînă aici am putut ajunge.

– Cît poţi să rămîi? întrebă Pitt.

– Aş vrea să stau pînă cînd vă întoarceţi, dar refluxul vine după trei ore şi jumătate. Atunci va trebui să mă îndepărtez de ţărm, ca să nu risc să pierd iahtul, şi să mă întorc, ocolind insula, ca să nu intru în raza vizuală a paznicului.

– Cum o să te găsim pe întuneric?

– Am un emiţător radio subacvatic, pe care îl folosesc ca să studiez reacţia peştilor la diferite sunete. După două ore, o să pun o înregistrare de-a lui Meat Loaf.

Misty se întoarse către el.

– Asculţi Meat Loaf?

Cussler rîse.

– Rock-ul nu-i poate plăcea şi unui cocoş bătrîn?

– Atrage şi rechinii? întrebă îngrijorat Giordino.

Cussler clătină din cap.

– Ei îl preferă pe Tony Bennet.

Pitt şi Giordino îşi puseră labele şi măştile împrumutate.

Cussler coborî scara de la pupa şi se trase înapoi. Îi bătu pe amîndoi pe umăr.

– Nu uitaţi, staţi departe de stînci la intrarea în canal şi pe urmă aşteptaţi ca valurile să vă ducă înăuntru. Nu are rost să secătuiţi bateriile cînd nu e necesar. Apoi făcu o pauză aproape solemnă. Noroc. Vă aştept cît de mult o să pot.

Se aruncară în apa caldă, de culoarea cernelii neagre, împroşcînd foarte puţini stropi, şi înotară pînă la o mică distanţă faţă de iaht. Giordino stătea în siajul lui Pitt. Cel din urmă aprecie că temperatura apei se apropia de douăzeci şi şapte de grade. Briza adia dinspre ţărm şi fluxul îi împingea uşor. După ce loviră ritmic apa vreme de cîteva minute, se opriră şi priviră înapoi. De la o distanţă de treizeci de metri,

Periwinkle nu se mai vedea. Pitt îşi înălţă încheietura mîinii şi studie acul şi gradaţiile luminiscente ale busolei pe care i-o împrumutase bătrînul. Îl atinse pe Giordino pe cap şi îi făcu semn, întinzînd mîna înainte. Acesta îşi încolăci braţele în jurul picioarelor lui şi rămase agăţat astfel după pornirea elicei; motorul bîzîi şi jetul începu să-i împingă prin apă cu o viteză de aproape trei noduri.

Pitt putea naviga numai orientîndu-se după busolă şi după sunetul valurilor care se loveau de faleză cu un bubuit grav, dezolant. Stîncile ameninţătoare puteau fi la o depărtare de o sută de metri sau chiar dublu. Nu avea cum să aprecieze asta pe întuneric.

Pe urmă distinse două detunături separate, ceea ce sugera că talazurile se izbeau de laturile opuse ale canalului. Răsuci elicea propulsoare şi o lăsă să îi împingă către insulă pînă cînd auzi bubuiturile în dreapta şi în stînga, dar nu şi înainte. Atunci, aşa cum îl învăţase Cussler, o opri şi lăsă fluxul să îi ducă în canal. Fusese un sfat înţelept.

Între pereţii abrupţi, valurile nu erau înalte. Pentru că în centrul canalului apa era mai adîncă şi nu existau bariere, talazurile se rostogoleau înainte aproape fără să înalţe şi să se curbeze înapoi, purtîndu-i în siguranţă printre stînci, ca pe nişte plute. Pitt stătea cu faţa în jos şi cu picioarele depărtate, la fel de relaxat ca o broască ţestoasă care doarme la suprafaţa apei. Respira încet şi regulat prin tubul de alimentare. Datorită elicei, nu erau nicidecum în pragul epuizării. Pentru moment, Giordino îşi desfăcuse strînsoarea şi plutea alături de el, în voia valurilor.

Niciunul nu se răsuci ca să vadă dacă nu fuseseră reperaţi. Nu aveau de ce să-şi facă griji. Dacă ei nu puteau vedea un paznic stînd în vîrful stîncilor, nici acesta nu putea să-i vadă pe ei, departe, jos, în apa întunecată. Într-un tîrziu, Pitt începu să se întrebe dacă bandiţii postaseră santinele în jurul lagunei. Se îndoia că erau atît de sîrguincioşi în ceea ce privea securitatea. Era aproape imposibil să escaladezi, pe întuneric, stîncile care împrejmuiau insula şi să pătrunzi apoi prin jungla deasă urcîndu-te, în acelaşi timp, pe bolovanii extrem de colţuroşi de lavă solidificată. Era sigur că unica pereche de ochi care căuta intruşi era aceea a paznicului de la gura canalului.

În urma scurtei priviri pe care o aruncase către lagună mai devreme, cînd *Periwinkle* trecuse prin faţa intrării, apreciase că aceasta se întindea, în linie dreaptă, cam pe trei mile. Simţind că

forţa valurilor scăzuse, pînă ce ajunseră la doar ceva mai mult de jumătate de metru înălţime, îl îndemnă pe Giordino să se agaţe din nou de el şi porni elicea.

După mai puţin de cincisprezece minute, stelele de deasupra capetelor lor se răspîndiră pe cer cînd trecură pe sub stîncile înalte, intrînd în laguna deschisă. Pitt îndreptă elicea către plajă şi o lăsă să funcţioneze pînă cînd simţi nisipul sub picioare. Abia atunci o opri.

Pe plajă nu existau construcţii locuite, dar laguna era departe de a fi pustie. În mijlocul ei, două nave erau ancorate una alături de cealaltă. Formele şi conturile lor nu puteau fi distinse în întuneric. Aşa cum bănuise Pitt, erau încă şi mai diforme datorită împletiturii de camuflaj care le drapa pe amîndouă. Fără cele cîteva lumini palide care răzbăteau prin hublourile lor, ar fi fost de nerecunoscut. În noaptea aceea întunecoasă, era imposibil să-o identifici pe *Deep Encounter* dacă nu o priveai de aproape.

– Scoate-ţi masca de pe faţă, îi şopti Pitt lui Giordino. Luminile s-ar putea reflecta în lentilele tale. Lăsară elicea pe plajă şi înotară către cel mai mare dintre cele două vapoare. Era ancorat cu faţa înspre canal. Avea o proră graţios înclinată, la fel ca nava de cercetare, dar vroiau să fie siguri. Fără nici o ezitare, Pitt îşi scoase labele, i le întinse lui Giordino şi începu să se caţere pe lanţul ancorei. Era jilav, dar acceptabil în ceea ce privea cantitatea de rugină şi de mîl. Se trase în sus pînă ce ajunse la acelaşi nivel cu nara ancorei şi rămase agăţat acolo vreme de un minut.

În lumina unui hublou deschis, abia reuşi să desluşească numele scris cu litere sudate de pupă.

Era *Deep Encounter*.

Capitolul 19

Nara ancorei era cu trei metri sub copastie. Fără o frînghie şi un cîrlig de fixare, Pitt şi Giordino nu aveau cum să se urce pe puntea de la pupa. Şi prin alte părţi ale navei aveau puţine şanse să ajungă la bord. Nici o proeminenţă nu-i îndemna să o folosească drept treaptă. Pitt înjură pentru că nu prevăzuse ceva atît de elementar.

Se lăsă în jos pe lanţul ancorei.

– E *Deep Encounter*, îl informă pe Giordino, cu voce scăzută.

Acesta privi în sus şi, în lumina palidă, i se zări expresia nedumerită a feţei.

– Cum ne urcăm la bord fără o pasarelă sau fără o scară?

– Nu ne urcăm.

– Fireşte, ai un plan de rezervă, spuse, mecanic.

– Bineînţeles.

– Dă-mi veştile proaste.

Zîmbetul subţire al lui Pitt se pierdu în întuneric.

– Nava bandiţilor e mai mică. Probabil că putem să ne urcăm pe la pupa, apoi să ne croim drum pînă la bordul lui *Deep Encounter*.

Pitt se simţea bine, era din nou pe linia de plutire. Presupunerea lui fusese corectă. Vaporul piraţilor nu era o corabie cu velatura înaltă şi cu gurile ţevilor de tun orientate către ei, ci o navă utilitară, de patruzeci de metri, a cărei pupă nu numai că era suficient de joasă pentru ca ei să se străduiască să treacă peste bord, dar care îi şi primi cu tot respectul din lume, oferindu-le o scară pentru scafandri şi o platformă.

– Sper să găsim o bucată zdravănă de ţeavă, de modă veche, cu care să spargem capete, murmură Giordino. Mă simt gol puşcă cînd n-am altceva decît mîinile mele.

– Asta nu mă îngrijorează, zise Pitt, cu inima uşoară. Am văzut ce poţi face cu jamboanele astea mari. Uiţi ceva. Elementul surpriză e de partea noastră. Ei nu se aşteaptă la nişte oaspeţi, mai ales nu la nişte persoane rău famate, ca noi, care să se furişeze pe uşa din dos.

Pitt tocmai se căţăra peste balustrada pupei, cînd degetele lui Giordino i se înfipseră în braţ.

– Ce s-a întîmplat? murmură el, frecîndu-şi antebraţul strivit.

– E cineva, în întuneric, lîngă cabina pupa, şi fumează o ţigară, îi spuse celălalt la ureche.

Pitt îşi ridică încet capul, pînă ce putu să privească de-a lungul punţii. Giordino vedea extrem de bine noaptea şi mersese drept la ţintă. Silueta unui om se distingea cu greu în întuneric, numai datorită mişcării fumului ţigării din care trăgea stînd aplecat peste parapet şi savurînd aerul tropical. Nu părea vigilent, ci pierdut în propriile gînduri.

Tăcut ca o fantomă şi sperînd că apa care picura de pe corpul său nu putea fi auzită din cauza brizei care agita frunzele palmierilor, Giordino se căţără peste balustrada de la pupa, traversă tiptil puntea şi îşi încleştă mîinile mari în jurul gîtului omului, tăindu-i răsuflarea. După o scurtă luptă, trupul celuilalt căzu grămadă. Cu un zgomot mai slab decît o şoaptă, Giordino îl trase în dosul unui vinci gros de la pupa.

Pitt scotoci prin hainele piratului şi găsi un cuţit mare de fălţuit şi un revolver cu ţeava scurtă.

– Am intrat în afaceri, anunţă.

– Încă mai respiră, zise Giordino. Ce facem cu el?

– Pune-l pe platforma de scufundare, unde nu poate fi văzut.

Giordino dădu din cap, încuviinţînd, îl ridică cu uşurinţă pe pirat deasupra balustradei şi îl aruncă grămadă pe scîndurile platformei, unde se rostogoli – şi nu-i lipsiră decît cîţiva centimetri ca să cadă în apă şi să se înece.

– Lucrul dracului.

– Să sperăm că mai stă o oră în ţara viselor.

– Cu siguranţă.

Giordino scrută întunericul, inspectînd punţile deschise.

– Cît de mulţi crezi că sînt?

– NUMA are două nave de lucru similare, cam de aceleaşi dimensiuni. Au un echipaj de cincisprezece oameni, dar pot transporta mai mult de o sută de pasageri.

Pitt îi dădu cuţitul lui Giordino, care îl studie îmbufnat.

– N-aş putea căpăta pistolul?

– Tu eşti cel care nu scapă nici unul dintre filmele lui Errol Flynn.

– Care folosea o spadă, nu un cuţit ieftin, cu arc.

– Ziceam şi eu aşa.

Fără alte plîngeri din partea lui Giordino, traversară puntea de lucru fără grabă, cu paşi fermi, îndreptîndu-se spre un tambuchi de lîngă peretele despărţitor dinspre pupa. Capacul acestuia era închis, pentru ca echipajul să profite din plin de aerul condiţionat. Ar fi fost momentul să se teamă de necunoscut, dar o astfel de spaimă nu era binevenită. Nu-i îngheţa decît groaza că sosiseră prea tîrziu ca să-i salveze pe bărbaţii şi femeile de pe *Deep Encounter*. Mintea lui Pitt era plină de ce putea fi mai rău; dar nu ţinea cont de asta, exact aşa cum nu ţinea cont de gîndul că ar fi putut fi ucis.

Se opriră înainte de a păşi pe pasarela dintre cele două nave şi îşi furişară privirile printr-unul dintre hublourile luminate. Pitt numără douăzeci şi doi de bandiţi care stăteau într-un careu mare, jucînd cărţi, citind sau uitîndu-se la televiziunea prin satelit. Niciunul nu părea cîtuşi de puţin îngrijorat de posibilitatea apariţiei unor oaspeţi nepoftiţi şi nici nu dădea semne de teamă că prizonierii ar fi putut evada. Simpla lor vedere îl făcu pe Pitt să se simtă extrem de neliniştit. Piraţii erau foarte relaxaţi – mult prea relaxaţi ca să aibă cincizeci de ostatici în mîinile lor.

– Să-mi aduci aminte să nu-l angajez pe vreunul dintre tipii ăştia ca să aibă grijă de bunurile mele lumeşti, mormăi Giordino.

– Sînt îmbrăcaţi mai degrabă ca nişte mercenari de profesie decît ca nişte piraţi, murmură Pitt.

Lăsară deoparte orice intenţie de a-i pedepsi pe piraţi pe propriul lor vas. Un revolver cu şase gloanţe şi un cuţit aveau puţine şanse de izbîndă împotriva a mai bine de douăzeci de bărbaţi înarmaţi. Obiectivul lor principal era să vadă dacă pe nava de cercetare mai era cineva în viaţă şi să-i salveze dacă era cu putinţă. Se lipiră de perete pentru cîteva clipe, ascultînd şi cercetînd întunericul.

Neauzind şi nevăzînd nimic ameninţător, se deplasară fără zgomot de-a lungul punţii, pînă ce Pitt se opri brusc.

– Vezi ceva? şopti Giordino, încremenind alături de el.

Pitt arătă către foaia mare, din carton vopsit, care era lipită grosolan pe o parte a suprastructurii.

– Hai să aflăm ce ascund.

Încet, cu foarte mare precauţie, coji banda adezivă care lipea cartonul de metal. După ce îndepărtă cea mai mare parte a acesteia, răsuci un capăt şi se uită la semnele abia vizibile în lumina slabă care răzbătea prin hublouri.

Reuşi doar să desluşească imaginea stilizată a unui cîine cu trei capete şi cu un şarpe în loc de coadă. Chiar sub ea era cuvîntul CERBER. Asta nu-i spunea nimic, aşa că aşeză la loc cartonul şi îl lipi din nou.

– Ai văzut ceva? îl întrebă Giordino.

– Suficient.

Îşi continuară drumul către pasarela îngustă de metal dintre cele două nave şi o traversară cu prudenţă, uneori aşteptîndu-se ca bandiţii să se ivească din beznă şi să-i spulbere cu focuri de armă automată.

Trecură pe deasupra apei şi păşiră pe puntea navei de cercetare fără să dea de vreun necaz şi se opriră la adăpostul întunericului. Pitt era acum pe teritoriul său. Cunoştea fiecare centimetru de pe *Deep Encounter* şi se putea orienta pe punţile sale chiar şi legat la ochi.

– Vrei să ne despărţim? îi spuse Giordino încet, cu palmele făcute pîlnie la urechea lui.

– Nu, îi răspunse el. E mai bine să fim împreună. Hai să începem din cabina de comandă şi să o luăm în jos.

Puteau folosi scările exterioare, dar preferară să rămînă în afara razei vizuale a oricăruia dintre piraţii care ar fi putut ieşi din careu. Aşa că se strecurară printr-un tambuchi şi urcară pe scara interioară patru punţi mai sus, la timonă. O găsiră cufundată în întuneric şi pustie. Pitt intră în cabina radiotelegrafistului şi închise uşa, lăsîndu-l pe Giordino de pază afară. Ridică receptorul telefonului conectat la Globalstar şi formă numărul celularului lui Sandecker. În timp ce aştepta stabilirea legăturii, îşi privi ceasul portocaliu, Doxa antiacvatic. Arăta zece şi două minute. Adăugă în minte diferenţa de opt ore faţă de ora Washington-ului. Acolo era şase

dimineaţa. Probabil că amiralul era în toiul obişnuitei sale alergări zilnice, de opt kilometri.

Sandecker îi răspunse. Alergase cinci kilometri şi încă mai respira normal. Timpul era prea scurt pentru ca Pitt să se piardă în amănunte neclare, riscînd să fie întrerupt de cineva care ar fi nimerit înăuntru. Îi raportă, scurt şi concis, cum o găsiseră pe *Deep Encounter* şi îi spuse care era poziţia acesteia.

– Ce e cu echipajul şi cu echipa mea de cercetători? întrebă amiralul, ca şi cum aceştia ar fi fost rudele sale apropiate.

– În privinţa asta încă există dubii, răspunse Pitt, repetînd celebrul mesaj al maiorului Deverieux dinaintea căderii insulei Wake. O să vă sun cînd o să am un răspuns sigur.

Apoi întrerupse legătura şi ieşi din încăpere.

– Ai văzut sau ai auzit ceva?

– E o linişte de mormînt.

– Aş vrea, zise Pitt, indispus, să nu mai foloseşti cuvîntul *mormînt*.

Părăsiră cabina timonei şi coborîră pe puntea de dedesubt. Acolo se repeta aceeaşi poveste. Cabinele şi spitalul erau la fel de tăcute ca tărgile de la morgă. Pitt intră în cabina sa, bîjbîi printr-un sertar şi avu surpriza să-şi găsească credinciosul Colt automat exact acolo unde îl lăsase. Şi-l îndesă sub betelia şortului şi îi dădu revolverul lui Giordino, care îl luă fără un cuvînt. Pitt recuperă şi o mică lanternă de buzunar, o aprinse şi plimbă fascicolul luminos prin încăpere. Totul era neatins. Singurul lucru care nu mai era în dulap, acolo unde îl lăsase, era servieta goală a doctorului Egan. Stătea, deschisă, pe pat.

La fel stăteau lucrurile şi în cabina lui Giordino. Nimeni nu scotocise şi nu mutase nici un obiect de la locul lui.

– Nimic din ceea ce fac tipii ăştia nu are sens, spuse Giordino, cu voce scăzută. N-am auzit niciodată de piraţi care să nu fie interesaţi de jaf.

Pitt îndreptă lanterna către coridor.

– Să mergem mai departe.

Coborîră pe scara de tambuchi pe puntea următoare, unde se aflau alte opt cabine, careul, cambuza, sala de conferinţe şi barul. Vesela şi mîncarea stricată se aflau încă pe masa din careu, iar revistele erau împrăştiate pe măsuţele şi pe canapelele din bar, ca şi cum cititorii lor abia le-ar fi aruncat acolo. În sala de conferinţe,

ţigările din scrumiere arseseră pînă la filtru. Oale şi tigăi al căror conţinut devenise verde continuau să stea pe plita din cambuză. Era ca şi cum tot cei aflaţi la bordul vasului s-ar fi topit în ceaţă.

Pitt şi Giordino nu puteau spune cît timp căutaseră cu disperare, sperînd că aveau să găsească o urmă de viaţă. Poate că cinci minute, poate că zece. Poate că aşteptau să audă o voce sau un zgomot, orice zgomot – sau poate că le era doar frică că nu vor găsi nici un răspuns. Pitt îşi scoase 45-ul din betelie şi şi-l ţinu la îndemînă, dornic să tragă un foc chiar dacă astfel ar fi alarmat hoarda de piraţi care se odihneau pe nava lor.

Cînd coborîră către sala maşinilor şi a generatoarelor, Pitt începuse să creadă că cele mai rele temeri ale sale erau reale, pentru că lipseau paznicii. Ar fi trebuit să fie acolo, supraveghindu-şi ostaticii, dacă pe vas mai exista într-adevăr cineva care trebuia păzit. Şi mai era şi absenţa luminilor. Paznicii nu ar fi stat pe întuneric. Deznădejdea sa crescu, pînă cînd ajunseră pe puntea cabinelor mecanicilor şi văzură lumină în biroul mecanicului şef.

– În sfîrşit, murmură Giordino, cineva care are nevoie de lumină.

În capătul coridorului era uşa sălii maşinilor şi a generatoarelor. Se aşezară faţă în faţă şi se apropiară de ea înaintînd lipiţi fiecare de cîte un perete. Cînd ajunseră la distanţa de trei metri, auziră un murmur estompat de voci. Pentru o scurtă clipă, ochii li se întîlniră. Pitt îşi lipi urechea de uşa metalică şi ascultă cîteva secunde. Vocile păreau să se batjocorească şi erau pline de zeflemea. Din cînd în cînd, se auzea cîte cineva rîzînd.

Pitt împinse uşa lungă de metal cu cîţiva milimetri. Ea se deplasă fără zgomot. Îşi notă în gînd că trebuia să-i mulţumească mecanicului şef House pentru că punea să fie unse periodic încuietorile uşilor. Lăsă clanţa în jos cu o încetineală fără margini, astfel încît mişcarea să nu se observe din partea cealaltă. Cînd clanţa ajunse la capătul cursei, crăpă uşor uşa, aşa cum ar fi făcut-o dacă ar fi ştiut că înăuntru erau o duzină de monştri mîncători de oameni, veniţi de pe altă planetă.

Acum puteau auzi clar vocile. Erau patru. Două ale unor străini, dar celelalte la fel de familiare ca a sa. Capul lui Pitt căzu în piept. Glasurile nu se lăsau în voia unei conversaţii distractive. Cele două necunoscute îşi băteau joc de celelalte.

– Nu mai e mult pînă cînd o să vedeţi cu toţii cum e să te îneci.

– Mda, nimic cu se compară cu un pui de somn în oceanul Arctic, spuse partenerul lui, cu răutate. Ţi se pare că ai în cap un foc de artificii. Ochii îţi ies din orbite. Urechile îţi plesnesc ca şi cum ar fi străpunse cu ace de gheaţă. Ai impresia că ţi-e smuls gîtlejul şi că ţi se tamponează plămînii cu acid azotic. Faci explozie.

– Lepădătură nebună, scuipă căpitanul Burch.

– Vorbind aşa în faţa unor femei, nu demonstraţi decît că sînteţi o şleahtă de bestii degenerate, se auzi vocea mecanicului şef House.

– Ei, Sam, ştiai că eşti un degenerat?

– Nu pînă săptămîna trecută.

Ultima remarcă fu urmată de un hohot de rîs.

– Omorîţi-ne, spuse Burch furios, şi toate forţele poliţieneşti din lume vă vor lua cu siguranţă urma şi vă vor agăţa fundurile în vîrf de prăjină...

– Nu şi fără să aibă dovada crimei, spuse piratul Sam cu un rînjet.

– O să fiţi una din miile de nave care au dispărut, scufundîndu-se cu echipaj cu tot.

– Vă rog? se auzi glasul uneia dintre cercetătoare. Avem cu toţii acasă rude care ne iubesc. Nu puteţi face lucrul ăsta îngrozitor.

– Îmi pare rău, cucoană, zise Sam, cu răceală. Pentru oamenii care ne plătesc salariile, vieţile voastre nu valorează nici doi cenţi.

– Echipajul nostru soseşte la bord peste o jumătate de oră, spuse partenerul lui Sam. Făcu o pauză şi ieşi din raza vizuală a lui Pitt. După încă două ore, voi, ăştia de la NUMA, o să-i studiaţi la prima mînă pe cetăţenii adîncurilor.

Prin deschizătura îngustă, Pitt putea vedea că piraţii îşi ţineau armele automate în poziţie de tragere. Dădu din cap către Giordino. Cei doi bărbaţi se aplecară înainte, pregătindu-se de luptă în timp ce deschideau uşa, şi intrară în sala maşinilor umăr la umăr.

Cei doi bandiţi simţiră mişcarea din spatele lor, dar nu se obosiră să se întoarcă, închipuindu-şi că prietenii lor veniseră mai devreme ca să ia parte la execuţie.

– Aţi apărut cam repede, băieţi, spuse Sam. Ce-i cu graba asta?

– Am primit ordinul să pornim către Guam, răspunse Giordino, imitîndu-l destul de bine pe piratul cu voce bolovănoasă.

– Asta e, zise Sam, rîzînd. Voi, ăştia, aţi face bine să vă spuneţi rugăciunile. Vine imediat timpul să vă întîlniţi creatorul...

Nu apucă să spună mai mult. Giordino îl săltă în aer şi îl izbi cu capul de un perete, în timp ce mîna lui Pitt zvîcnea, lovind cu Coltul în falca celuilalt paznic şi doborîndu-l grămadă pe punte.

Pe urmă începu fiesta. Petrecerea de sîmbătă seara. Nu lipseau decît baloanele şi şampania.

Erau cu toţii acolo. Toată trupa de pe *Deep Encounter* stătea pe podea, în jurul generatoarelor navei, cu picioarele înlănţuite laolaltă, ca ale sclavilor de pe galere. Aveau gleznele strînse în benzi de metal prinse de un lanţ lung, fixat de soclul generatorului principal. Pitt îi numără repede, înainte ca vreunul să-şi revină din şocul de a-i fi văzut pe cei doi bărbaţi pe care îi crezuseră pierduţi pentru vecie. Burch, House, echipajul şi echipa de cercetători arătau de parcă ar fi nimerit într-un vis. Cînd începură să sară în sus de bucurie şi erau pe punctul de a izbucni în urale frenetice, Pitt îşi înălţă mîinile şi şuieră:

– Linişte! Pentru numele lui Dumnezeu, păstraţi tăcerea dacă nu vreţi ca o armată de paznici înarmaţi să dea buzna înăuntru.

– De unde naiba aţi apărut? întrebă Burch.

– De pe un iaht de lux, răspunse Giordino, dar asta e altă poveste. Se uită către mecanicul şef. Găsim ceva cu care să tăiem lanţul?

House îi arătă un compartiment lateral.

– În magazia cu scule. O să găsiţi nişte foarfeci pentru parîme agăţate de perete.

– Eliberează mai întîi echipajul, îi ceru Pitt lui Giordino. Trebuie să scoatem nava în larg înainte de ajunge piraţii la bord.

Celălalt reveni în treizeci de secunde şi începu să taie lanţul cu înfrigurare. Între timp, Pitt se grăbi să iasă pe puntea deschisă, ca să se asigure că eliberarea prizonierilor nu fusese descoperită. Punţile celeilalte nave continuau să fie pustii. După toate aparenţele, piraţii erau încă în careu, gîndi, lingîndu-şi boturile ca nişte hiene flămînde şi anticipînd, încîntaţi, momentul în care aveau să-l trimită pe *Deep Encounter*, odată cu toţi cei de la bordul său, în mormîntul de sub ape.

Cînd se întoarse, House şi oamenii lui erau deja la postul central de comandă, pregătindu-se să ridice ancora.

– În momentul ăsta vă părăsesc, îi spuse lui Burch.

Căpitanul îi aruncă o privire lipsită de orice expresie. Chiar şi Giordino se întoarse şi se holbă la el, nedumerit.

– Există o santinelă, într-o cabană aflată pe stîncile de deasupra intrării în canal. Presupun că, pe lîngă misiunea de a descoperi intruşii, are destul armament ca să împiedice o navă să iasă din lagună.

– Cum ai ajuns la concluzia asta? îl întrebă Giordino.

– Dacă n-ai ştii că nu e aşa, ai crede că piraţii apără o grădină cu flori de năvala cerbilor. Doi oameni păzesc cincizeci, iar ceilalţi stau pe aici ca şi cum ar fi în vacanţă? Pare neverosimil. Probabil sînt siguri că nava asta nu are cum să ajungă în marea deschisă, chiar dacă echipajul reuşeşte cumva să recapete controlul. În mijlocul canalului, adîncimea e de o sută douăzeci şi cinci de metri. *Deep Encounter* poate fi scufundată cu uşurinţă, pentru a nu mai fi găsită nicicînd, iar nava pirat ar continua să aibă suficient de multă apă sub chilă cînd iese din lagună.

– Noaptea e întunecoasă, spuse Burch. S-ar putea să reuşim să ne strecurăm fără ca paznicul să ne observe.

– Degeaba, spuse Pitt. În momentul în care veţi ridica ancora, piraţii de la bordul navei lor îşi vor da seama şi vor începe vînătoarea. Dar vor trebui să-şi ridice mai întîi ancora şi să aştepte să pornească motoarele. Aşa că primul lucru pe care îl vor face va fi să alerteze santinela de la intrare. Trebuie să ajung acolo înaintea lor, ca să înlătur ameninţarea.

– Vin cu tine, spuse Giordino, cu hotărîre.

Pitt clătină din cap.

– Tu eşti cel mai în măsură să-i respingi pe bandiţii care ar încerca să vină la bord înainte de plecare.

– Omul bun la toate, ăsta sînt eu.

– N-o să ajungi la timp, spuse House. Ai aproape un kilometru de urcuş prin junglă.

Pitt ridică micuţa lui lanternă.

– O să-mi luminez drumul. Pe lîngă asta, piraţii trebuie să fi croit o potecă bine bătătorită, de aici şi pînă la cabana paznicului.

Giordino îi strînse mîna.

– Noroc, prietene.

– Şi ţie asemenea.

Pe urmă Pitt dispăru.

Capitolul 20

Era ciudat modul în care echipajul se grăbea să-şi îndeplinească îndatoririle, cu calmul cu care ar fi acţionat dacă s-ar fi desprins de docul din San Francisco. Nimeni nu rostea vorbe de prisos. Era la fel de ciudat că nu discutau despre primejdia în care se aflau. Nu existau nici temeri, nici presimţiri sumbre. Ştiind că nu trebuiau să stea în calea celorlalţi, cercetătorii se retrăseseră în cabinele lor şi aşteptau acolo.

Căpitanul Burch se ghemui pe puntea de comandă, străpungînd cu privirea întunericul de pe vasul pirat. Îşi duse lîngă buze telefonul portabil al navei şi rosti, cu voce scăzută:

– Şefule, sîntem gata dacă eşti gata.

– Atunci ridicaţi ancora, ripostă House. Anunţaţi-mă mediat ce o săltaţi de pe fund şi scot din motoarele astea tot ce pot da.

– Fii pregătit, spuse Burch.

Pe vremuri, ancorele erau ridicate de marinarii care învîrteau la cabestane. Datorită sistemelor moderne de acţionare de la bordul lui *Deep Encounter*, căpitanul Burch nu avea de făcut nimic altceva decît să tasteze un cod pe un computer. Pe urmă totul era automatizat. Dar nici el, nici oricine altcineva, nu putea să înăbuşe scîşnetul şi zăngănitul lanţului care se tîra către puţul său prin nara de ancoră.

Anii de experienţă îl învăţaseră pe Burch să distingă momentul în care ancora se desprindea de fund.

– OK, şefule. Cu toată viteza înainte. Scoate-ne naibii de aici.

Jos, în regatul său, mîinile lui House alergau pe panoul de control. Elicele pe care le simţea muşcînd apa şi afundînd pupa cînd

nava se repezea înainte îi dăruiau o doză de satisfacţie şi de încîntare.

Giordino luă puştile automate adunate de la cei doi piraţi învinşi de el şi de Pitt şi se plasă în spatele copastiei, la vreo doi metri distanţă de pasarela care ducea pe nava piraţilor. Se întinse pe punte, susţinînd una dintre arme cu braţul său îndoit. Cealaltă era jos, alături de el şi de revolver. Nu se amăgea cu gîndul că ar fi ieşit victorios dintr-un schimb intens de focuri. Dar, odată ancora ridicată, îi putea ţine departe de nava de cercetare pe cei care ar fi încercat s-o abordeze. Ar fi putut arunca în apă pasarela dintre cele două vapoare, dar se gîndi că era mai bine să nu facă un zgomot care nu era necesar. Avea să cadă singură după ce *Deep Encounter* începea să se îndepărteze.

Simţi puntea vibrînd cînd mecanicul şef House cuplă generatoarele mari şi reglă motoarele Diesel la viteza maximă. Doi dintre marinarii de pe nava de cercetare se tîrîră de-a lungul punţii pînă sub blindajul de oţel al copastiei şi desfăcură parîmele de amarare ale navei de lucru care erau legate de babalele de la tribord, după care se întoarseră, de-a buşilea, în adăpostul oferit de interiorul suprastructurii.

Acum urmează partea distractivă, îşi spuse în gînd Giordino, cînd auzi zăngănitul lanţului ancorei. Oamenii de pe *Deep Encounter* aveau impresia că aud douăzeci de ciocane izbind o nicovală. Conform aşteptărilor, trei dintre bandiţi se năpustiră afară din careu, ca să vadă de unde venea zgomotul.

Derutat de faptul că vedea ancora lui *Deep Encounter* ridicîndu-se şi neştiind că îi fuseseră neutralizaţi partenerii de fărădelegi, unul dintre ei începu să strige cu voce ascuţită:

– Staţi! Staţi! Nu puteţi pleca mai devreme. Nu fără echipaj!

Lui Giordino nu-i stătea în fire să păstreze tăcerea.

– N-am nevoie de nici un echipaj, spuse, cu voce hîrjîită, continuînd să-l imite pe piratul cu gîtlej de broască. Am să fac toată treaba singur.

Confuzia spori cînd şi mai mulţi bandiţi năvăliră pe punte.

– Cine eşti? strigă bine cunoscuta voce scrîşnită.

– Sam!

– Nu eşti Sam. El unde e?

Giordino putea simţi cum trepidaţiile motoarelor deveneau din ce în ce mai puternice pe măsură ce nava începea să se îndepărta. În cîteva secunde, pasarela avea să fie smulsă.

– Sam zice că eşti un idiot şi un imbecil, care nu e în stare nici să ridice capacul unui closet.

Hoarda de piraţi o luă la fugă către pasarelă, înjurînd şi zbierînd. Doi dintre ei reuşiră să pună piciorul pe ea şi o străbătuseră pe jumătate cînd Giordino ţinti cu grijă şi îi împuşcă pe amîndoi în genunchi. Unul căzu pe spate pe nava de lucru, iar celălalt se încovoie, agăţîndu-se de balustrada pasarelei şi urlînd de durere. În momentul acela, capătul pasarelei se desprinse, în timp ce nava de cercetare se puse în mişcare şi începu să pătrundă în canal.

Bandiţii se regrupară cît ai clipi. Înainte ca *Deep Encounter* să fi parcurs o sută de metri, ancora navei utilitare era ridicată şi pupa i se adînci în apă cînd porni în urmărire. O salvă de împuşcături răsună, stîrnind ecoul dealurilor de lavă, şi Giordino îi răspunse trăgînd de cîteva ori în parbrizul cabinei de comandă a vasului utilitar.

Cotind ca să intre în canal, nava ajunse, temporar, în afara bătăii armelor piraţilor. Giordino urcă în fugă scările către timonă.

– Ăştia nu sînt nişte vilegiaturişti fericiţi, îi spuse lui Burch, care manevra timona.

– Tot ce pot face e să tragă în noi, răspunse Burch printre dinţii încleştaţi de o pipă care se răsucise cu fundul în sus. N-o să ne mai abordeze aşa de uşor ca prima dată.

Erau deja în interiorul canalului. House ambala motoarele mari, diesel-electrice, atît de mult cît puteau duce. Canalul părea o prăpastie întunecată. Numai formele vagi ale stîncilor se înălţau deasupra lor, profilîndu-se pe cerul înstelat şi oferindu-le posibilitatea de a vizualiza direcţia de înaintare, dar Delgado era aplecat asupra ecranului radarului, modificînd cursul în tăcere. Toţi cei care se mai aflau în cabina de comandă aruncară priviri neliniştite prin geamurile din spate cînd se iviră luminile navei utilitare, care pătrunsese în canal.

Se deplasa cu o viteză aproape de două ori mai mare ca a lui *Deep Encounter*. Neagră şi sinistră în întuneric, se contura ameninţătoare pe fundalul şirului zdrenţuit de palmieri de pe ţărm. Apoi toţi ochii se întoarseră şi rămaseră aţintiţi asupra treptelor stîncoase şi a micii luminiţe care strălucea la geamul cabanei de pîndă a santinelei. Se întrebau dacă Pitt putea răzbate pînă acolo înainte de a ajunge ei la intrarea canalului. Numai Giordino părea să fie încrezător, în timp ce îşi descărca ultimele rezerve de muniţie asupra navei piraţilor, care se apropia cu repeziciune.

Poteca, dacă putea fi numită astfel, abia dacă avea treizeci de centimetri lăţime şi şerpuia, ocolind colţii de stîncă care se înălţau din lagună. Pitt fugea cu toată viteza cu care îşi putea împinge trupul înainte. Fiindcă şi le tot lovea de lava pietrificată, picioarele îl dureau şi începuseră să-i sîngereze. Sub labele de scufundător împrumutate de la bătrîn îşi pusese doar nişte şosete de bumbac, care se transformară curînd în zdrenţe. Alerga din greu, cu inima bătîndu-i tot mai tare la fiecare pas, fără să-şi reducă viteza nici măcar pînă la aceea a unui mers grăbit. Sudoarea porni imediat sa-i ţîşnească din toţi porii şi să-i curgă şiroaie pe faţă şi pe piept.

Îşi ţinea palma deasupra lanternei, pentru ca raza ei să nu fie observată din cabana santinelei. În asemenea momente, îşi dorea să fi făcut mai multe exerciţii sportive. Sandecker putea să alerge fără să i se taie răsuflarea, dar singurul antrenament al lui Pitt era viaţa lui plină de activitate fizică. Începuse să gîfîie şi îşi simţea picioarele ca arse de cărbuni încinşi. Aruncă o scurtă privire peste umăr, la auzul unui foc de armă. Ştia că se putea bizui pe prietenul său, pe care îl cunoştea de treizeci de ani şi care nu avea să le permită niciodată bandiţilor să treacă pasarela. Mişcarea luminilor care izvorau din hublouri şi scînteiau în apele lagunei îi spuse că *Deep Encounter* ridicase ancora, iar zgomotul împuşcăturilor, care reverbera lovindu-se de stînci, că vasul pirat începuse repede hăituirea. Focurile de armă se înteţiră, cînd Giordino ciurui puntea de comandă a navei urmăritoare.

Ajunse deja la mai puţin de cincizeci de metri de cabana paznicului. Încetini, mergînd în pas lejer, şi încremeni cînd văzu o umbră trecînd prin faţa luminii uneia dintre ferestre. Santinela ieşise din cabană şi stătea pe muchia unei stînci, holbîndu-se la nava de cercetare care înainta pe canal, purtată de valuri. Pitt se repezi înainte, fără să se străduiască să se ascundă. Alergă aplecat pînă în spatele paznicului, a cărui atenţie era absorbită de evenimentele care se desfăşurau dedesubt. Uşa cabanei era deschisă şi prin ea răzbătea suficientă lumină ca să-şi poată da seama că omul ţinea în mîini ceva care părea să fie o armă. Fie intrase în alertă datorită ecourilor stridente ale împuşcăturilor din lagună, fie fusese înştiinţat prin radio că echipajul de la NUMA reuşise cumva să fugă cu nava şi că încerca să iasă în larg.

Venind mai aproape şi încordîndu-şi privirea, Pitt recunoscu arma ca fiind un lansator de rachete. Jos, alături de paznic, era şi o

ladă de lemn în care îşi ţinea muniţia de rezervă. Pitt îl urmări cu privirea în timp ce îşi ridica arma la umăr.

Dădu uitării orice intenţie de a se apropia pe furiş. Se îndoia că ar fi putut acoperi la iuţeală distanţa care îl despărţea de santinelă fără să fie observat, chiar şi la adăpostul întunericului. Graba sa era un act disperat. Dacă nu-l putea împiedica pe celălalt să trimită racheta pe *Deep Encounter*, cincizeci de oameni nevinovaţi aveau să moară, printre ei numărîndu-se cel mai bun prieten al său. Cu nesăbuinţă, îşi luă avînt şi străbătu ultimii zece metri.

Ieşind din întuneric, se materializă, aidoma unui înger al morţii, alergînd cu toată hotărîrea de care era în stare. Parcurse ultimii doi metri ignorînd durerea care îi chinuia picioarele sfîşiate de tăieturi. Nu se înfioră şi nu se clătină. Paznicul îi dădu prea tîrziu seama că era atacat. Tocmai activa mecanismul de tragere al lansatorului de rachete, cînd simţi că cineva se repede asupra lui. Pitt sări, zburînd prin aer, şi îl lovi pe celălalt chiar în momentul în care lansa racheta.

Jetul lansatorului scînteie pe deasupra creştetului lui Pitt, pîrlindu-i părul în timp ce izbea pieptul paznicului cu capul şi cu umărul. Se prăvăliră amîndoi la pămînt, în timp ce grenada, cu traiectoria modificată de ciocnirea trupului lui Pitt cu al santinelei, fulgeră prin beznă şi lovi faţa laterală a unei stînci aflate cu cincisprezece metri mai sus şi cu puţin în spatele pupei lui *Deep Encounter*. Explozia împrăştie roca vulcanică distrusă de-a curmezişul canalului, fragmentele căzînd în ploaie asupra navei de cercetare, fără să rănească însă pe nimeni şi provocînd puţine pagube.

Paznicul, buimăcit şi cu două coaste rupte, se strădui să se ridice în picioare şi balansă mîinile împreunate, executînd greşit o lovitură de judo şi nereuşind să nimerească gîtul atacatorului, însă pocnindu-l în creştet. Pitt văzu negru în faţa ochilor, dar îşi reveni cît ai clipi, se lăsă pe genunchi şi îşi repezi pumnul drept, cu toată puterea, în stomacul paznicului, exact deasupra vintrelor. Acesta se încovrigă şi aerul din piept îi ieşi, cu un grohăit, prin gura deschisă. Pitt înhăţă apoi lansatorul de rachete şi îl ridică ca pe un ciomag. Izbi şoldul adversarului, lovindu-l dintr-o parte. În ciuda rănilor, bărbatul continua să reziste, cu trupul oţelit în anii pe care îi dedicase antrenamentului fizic. Se răsuci şi se năpusti la Pitt ca un mistreţ rănit.

Folosindu-şi creierul în locul muşchilor, Pitt sări cu repeziciune în picioare şi păşi într-o parte. Paznicul trecu pe lîngă el, se împletici şi se prăvăli peste marginea stîncii. Înfrîngerea lui neaşteptată

se petrecu atît de repede, încît nu apucă nici măcar să ţipe. Nu se auzi decît zgomotul apei pe care o împroşcă, departe, jos. Eficient şi detaşat, Pitt luă iute o rachetă din lada de lemn, o îndesă în lansator şi ţinti nava pirat, care înainta pe canal la nu mai mult de o sută de metri în urma lui *Deep Encounter*. Mulţumi cerului că nu era nevoie de o procedură complicată, ca în cazul unui Stinger. Secvenţa de tragere a lansatorului era suficient de simplă pentru ca orice terorist retardat să-l poată folosi. Poziţionă ţeava luînd în vizor vasul pirat şi apăsă pe trăgaci.

Racheta urlă în noapte, lovind centrul pătrăţos al corpului navei, exact deasupra liniei de plutire. Pentru o clipă, explozia păru doar o detunătură lipsită de importanţă. Dar penetrase tablele de bordaj înainte de a exploda în sala maşinilor. Apoi urmă un bubuit strident, demenţial, şi nava pirat izbucni în flăcări, rupîndu-se în bucăţi. Întregul canal fu brusc scăldat în lumină, cînd un glob strălucitor, roşu-portocaliu, umplu de culoare stîncile semeţe. Explozia perforase rezervoarele de combustibil, transformînd nava utilitară într-un infern dezlănţuit. Întreaga suprastructură părea să se înalţe, desprinzîndu-se de cocă, ca şi cum vasul ar fi fost o jucărie demontată de o mînă nevăzută. Pe urmă, un fulger strălucitor despică brusc întunericul, abătîndu-se din nou asupra canalului, cu excepţia unor mici sfărîmături aprinse, care căzură în jurul navei muribunde, în timp ce aceasta dispărea în apa întunecată. Vieţile piraţilor se stinseseră în scurtul holocaust.

Pitt stătea neclintit, privind fascinat canalul pe ale cărui unde nava se deplasase furtunos cu doar cîteva clipe înainte. Nu avea prea multe remuşcări. La bord fuseseră nişte ucigaşi, care aveau de gînd să-i omoare pe toţi cei cincizeci şi unu de oameni de pe nava de cercetare. *Deep Encounter* şi cei pe care îi purta nu mai erau în pericol. În mintea lui Pitt, asta era tot ce conta.

Azvîrli lansatorul de rachete cît mai departe de stîncă, în apa de dedesubt. Durerea din picioarele sfîşiate şi sîngerînde începu să-l tortureze din nou; şchiopătă pînă la cabana santinelei şi intră înăuntru. Răscoli dulapurile pînă ce găsi o trusă de prim ajutor. Peste cîteva minute, după o tamponare îmbelşugată cu antiseptic, picioarele care îi pulsau erau înfăşurate în bandaje destul de groase ca să poată călca pe ele. Scotoci mica încăpere, căutînd hîrtii în sertarele dulapului de sub echipamentele de comunicare, dar nu găsi decît o agendă. O privire rapidă îl lămuri că însemnările fuseseră

făcute de santinelă. O îndesă în buzunarul şortului său. Goli benzina pentru generatorul portabil care furniza energie pentru becuri şi pentru radio dintr-o canistră pe jumătate plină şi îi dădu foc folosindu-se de cutia cu chibrituri de lîngă scrumiera ticsită de ţigări fumate pînă la filtru.

Ieşi din cabană, aprinse un chibrit şi îl aruncă prin uşa deschisă. În timp ce, în interior, izbucnea focul, făcu, şchiopătînd, cale întoarsă pe poteca care cobora spre lagună. Cînd sosi, îi găsi pe Giordino şi pe Misty aşteptîndu-l pe plajă. O şalupă cu doi marinari de pe *Deep Encounter* îşi odihnea prova pe nisip.

Giordino veni spre el şi îl îmbrăţişă.

– Pentru un timp, am crezut că, acolo sus, ai fost sedus de o băştinaşă apetisantă.

La rîndul lui, Pitt îl strînse în braţe.

– Cred că n-a lipsit decît foarte puţin.

– Paznicul?

– În fundul canalului, împreună cu prietenii lui.

– Ai făcut treabă bună.

– Ceva stricăciuni sau răniţi pe navă? întrebă Pitt.

– Cîteva vînătăi, cîteva zgîrieturi. Nimic serios.

Misty veni în fugă să-şi arunce braţele în jurul lui.

– Nu-mi vine să cred că încă mai eşti în viaţă.

Pitt o sărută cavalereşte; apoi îşi roti privirea prin lagună.

– Ai venit cu şalupa navei?

Misty încuviinţă dînd din cap.

– Bătrînul şi-a adus iahtul lîngă *Deep Encounter* şi m-a transferat la bordul lui.

– El unde e?

Misty ridică din umeri.

– După o scurtă discuţie cu căpitanul Burch, a plecat să-şi continue călătoria în jurul lumii.

– N-o să am niciodată ocazia să-i mulţumesc, spuse Pitt, cu părere de rău.

– Era un bătrînel simpatic, zise Giordino. A spus că, probabil, ne vom mai întîlni.

– Cine ştie? făcu Pitt, meditativ. Nimic nu e imposibil.

PARTEA A DOUA

Străjerul lui Hades

Ford-ul şi Fokker-ul

Capitolul 21

25 IULIE 2003
NUKUALOFA, TONGA

La ordinul amiralului Sandecker, căpitanul Burch stabili cursul direct către oraşul port Nukualofa, capitala insulei Tonga, singura monarhie polineziană care mai exista. Pe Pitt şi pe Giordino îi aştepta o maşină care îi duse, în grabă, la aeroportul internaţional din Fuaamotu, unde se îmbarcară imediat la bordul unui avion de linie al companiei Royal Tonger, cu destinaţia Hawaii. De acolo urmau să fie duşi la Washinton de un avion cu reacţie al NUMA.

Bărbaţii şi femeile de pe *Deep Encounter* îşi luară rămas bun rostind cuvinte afectuoase şi înduioşătoare. În ciuda încercării cumplite prin care trecuseră, aproape toţi votară în favoarea reîntoarcerii la postul de lucru şi a continuării cercetării adîncurilor Gropii Abisale Tonga. Misty plînse, Giodino îşi tot suflă nasul, ochii lui Pitt se umeziră; pînă şi Burch şi House arătau de parcă le-ar fi murit căţelul familiei. Pitt şi Giordino nu putură decît să plece brusc, sărind în maşina care îi aştepta.

Odată urcaţi la bordul unui 747, abia avură timp să se aşeze şi să-şi lege centurile de siguranţă, că uriaşul avion cu reacţie şi începu să ruleze pe pistă cu un zgomot asurzitor şi se ridică, înălţîndu-se domol. Peisajul de un verde luxuriant al insulei Tonga dispăru repede de sub ei şi, survolînd marea indigo, urcară deasupra norilor răzleţi, care păreau destul de groşi ca să te susţină în

timpul unei plimbări. După treizeci de minute de zbor, Giordino plutea pe apele somnului în scaunul dinspre culoar. Pe scaunul de lîngă geam, Pitt ridică servieta de piele a doctorului Egan, aflată pe podea, în spatele scaunului din faţa lui, şi îi desfăcu încet cataramele. Îi săltă capacul cu grijă, temîndu-se că ar fi putut fi din nou plină cu ulei. O idee ridicolă, gîndi, amuzat. Nu era nimic magic în aceea ispravă a unui glumeţ.

Cu excepţia unui prosop şi a unor casete cu înregistrarea video a lui *Emerald Dolphin*, realizată de camerele lui *Abyss Navigator*, servieta era goală. Desfăşură cu grijă prosopul, pînă cînd dădu de obiectul cu aspect ciudat, diform şi cu tentă verzuie pe care îl culeseră de pe puntea capelei vasului de croazieră. Şi-l răsuci în palma stîngă, folosindu-se de degetele mîinii drepte. Era prima dată cînd avea ocazia să-l studieze îndeaproape.

Avu o senzaţia că era unsuros într-un mod bizar. În loc să fie colţuros şi aspru, ca orice material organic care a ars îndelung, obiectul era rotunjit, neted şi răsucit în spirală. Pitt nu avea nici un indiciu referitor la compoziţia chimică. În înfăşură din nou în prosop şi îl puse la loc, în servietă. Era sigur că avea să fie identificat de chimiştii din laboratorul NUMA. Materialul odată predat, rolul lui în dezlegarea misterului se încheia.

Sosi micul dejun, dar el îl refuză, mulţumindu-se cu un suc de roşii şi cu o cafea. Foamea îl ocolea. Sorbi din cafea privind pe fereastră. Departe, jos, o insulă plutea, ca un smarald verde, pe marea de un albastru topaz. O studie un moment şi, după formă, o recunoscu drept Tutuila, una dintre posesiunile americane din arhipelagul Samoa. Putea identifica portul Pago-Pago, căruia în vizitase şantierul naval cu mulţi ani în urmă, în timpul unei călătorii în jurul Pacificului făcute împreună cu tatăl său, pe atunci congresman al Statelor Unite.

Îşi amintea foarte bine excursia aceea. Avea cam cincisprezece ani şi, în timp ce tatăl său inspecta amenajările navale, el folosea toate ocaziile ivite pentru a se scufunda în jurul insulei, plutind printre corali şi printre peştii strălucitor coloraţi cu o arbaletă subacvatică. Folosea rar vechea praştie eficace, de cauciuc, aruncînd cîte o săgeata subţire într-un peşte. Prefera, pur şi simplu, să studieze sau să fotografieze minunăţiile din adîncuri. După ce îşi petrecea ziua bucurîndu-se de apă, se relaxa pe nisipul plajei, sub un palmier, şi îşi făcea planuri de viitor.

Pe urmă îşi aduse aminte de o altă plajă, data asta de pe insula Oahu din Hawaii. Pe atunci lucra în Aviaţie. Se revăzu pe sine însuşi, tînăr, alături de o femeie pe care nu o uitase nicicînd. Summer Moran era cea mai fermecătoare fiinţă pe care o cunoscuse vreodată. Putea rememora amănuntele pline de viaţă ale primei lor întîlniri din barul hotelului Ala Moana de pe plaja Waikiki. Încîntătorii ei ochi cenuşii, părul lung, roşu ca flacăra, trupul de o formă perfectă, într-un veşmînt oriental, de mătase verde, strîmt şi despicat în părţi. Apoi avu, pentru a mia oară, viziunea morţii ei. O pierduse în timpul unui cutremur, în oraşul subacvatic construit de tatăl ei dement, Frederick Moran. Se scufundase ca să-l salveze şi nu se mai întorsese niciodată.

Îşi zăvorî acea parte a memoriei, aşa cum o făcuse adesea în trecut, şi îşi fixă privirea asupra imaginii lui reflectate în hublou. În ochi îi strălucea încă vigoarea pe care nu şi-o pierduse niciodată şi, cu toate acestea, se strecurase umbra vîrstei şi a oboselii. Se întrebă cum ar fi fost să se întîlnească pe sine însuşi, aşa cum fusese cu douăzeci de ani înainte. Îşi închipui că acel Dirk Pitt, de care se despărţise de două decenii, venea să se aşeze alături de el, pe o bancă din parc. Cum l-ar fi primit pe tînărul care servise cu distincţie ca pilot în Aviaţia Militară? L-ar fi recunoscut măcar? Cum l-ar fi perceput tînărul pe Dirk Pitt cel vîrstnic? Ar fi putut prevedea aventurile furtunoase, sfîşietoarele dureri ale sufletului, întîlnirile sîngeroase şi ofensele? Vîrstnicul Pitt se îndoia. Oare tînărul ar fi respins ceea ce văzuse celălalt, s-ar fi ruşinat oare de ceea ce îi aşternea înainte viitorul, în privinţa direcţiei total neaşteptate pe care o luase viaţa lor?

Se întoarse cu spatele la fereastră, închise ochii şi avu viziunea tinereţii lui şi a ceea-ce-ar-fi-putut-să-fie. Ar fi repetat întocmai totul, dacă i s-ar fi oferit şansa să o ia de la început? În cea mai mare parte, răspunsul era da. Bineînţeles că ar fi făcut cîteva schimbări şi cîteva modificări de fineţe ale diferitelor episoade ale vieţii. Dar, în ansamblu, se simţea extrem de împlinit şi de mulţumit de realizările sale. Era, pur şi simplu, recunoscător fiindcă se mai afla în viaţă – şi se opri aici.

Vibraţiile avionului scuturat de turbulenţele atmosferice îi întrerupseră gîndurile. Făcu întocmai cînd instrucţiunea LEGAŢI-VĂ CENTURILE DE SIGURANŢĂ apăru sub forma unui anunţ luminos. Rămase treaz, citind reviste, pînă cînd avionul ateriză pe

aeroportul internaţional John Rodgers din Honolulu. El şi Giordino erau aşteptaţi de pilotul de la NUMA, care trebuia să-i ducă la Washington. Acesta îi însoţi la benzile rulante, de unde îşi luară bagajele, şi îi conduse apoi la avionul cu reacţie Gulfstream al NUMA, de culoare turcoaz, aflat la marginea aeroportului. Cînd decolară, soarele coborîse la orizontul vestic şi, înspre est, albastrul cerului se întuneca pe nesimţite.

Pe aproape toată durata călătoriei, Giordino dormi ca un zombi, în timp ce Pitt moţăi cu intermitenţe. Cînd se trezi, gîndurile începură să-i alerge. Oare contribuţia sa la cercetarea tragediei lui *Emerald Dolphin* se încheiase? Nu se îndoia că amiralul Sandecker avea să-i ceară să lucreze la un nou proiect. Se hotărî să aducă argumente împotriva acestei variante. Decise că trebuia să dezlege misterul pînă la capăt. Se cuvenea ca aceia care declanşaseră incendiul cumplit de pe pachebot să plătească. Trebuia să fie descoperiţi, să li se analizeze motivele, apoi să fie pedepsiţi.

Gîndurile îi alunecară, încet, de la necazurile cumplite la ispita somnului în patul său moale, în apartamentul din hangar. Se întrebă dacă Loren Smith, membră a Congresului şi prietena lui actuală, avea să-l aştepte la aeroport, aşa cum făcea adesea. Loren, cu părul ei de culoarea scorţişoarei şi cu ochii ei violeţi. Ajunseseră pînă în pragul căsătoriei în mai multe rînduri, dar niciodată nu reuşiseră să treacă la fapte. Poate că acum sosise timpul. Numai Dumnezeu ştie, gîndi Pitt, că nu mai sînt foarte mulţi anii în care o să mai pot să înconjur oceanele şi să cobor în abis după drăcovenii. Îşi dădea seama că vîrsta îi învăluia pe furiş trupul, ca un strat de melasă, încetinindu-i-l pe nesimţite, pînă într-o bună dimineaţă, cînd avea să se trezească şi să-şi spună: Doamne, bine că pot să apelez la Asistenţa Socială şi la Asigurările Medicale.

– Nu! rosti, cu voce tare.

Giordino se trezi şi se uită la el.

– M-ai strigat?

Pitt zîmbi.

– Vorbeam în somn.

Giordino ridică din umeri, se răsuci pe o parte şi reintră în lumea viselor.

Nu, gîndi, Pitt, de data asta în tăcere. Nu mă retrag la odihnă, nu pentru mult timp încă, deocamdată. Întotdeauna se vor ivi alte şi alte proiecte de cercetări subacvatice, alte şi alte investigaţii maritime.

Nu avea să demisioneze, sub nici o formă, pînă ce nu-i închideau capacul sicriului.

Cînd se trezi ultima oară, avionul tocmai ateriza la Baza Andrews a Aviaţiei Militare. Ziua era mohorîtă şi ploioasă, iar apa se prelingea pe hublouri. Pilotul rulă către terminalul rezervat pentru NUMA şi se opri foarte aproape de un hangar deschis. După ce puse piciorul pe asfalt, Pitt se opri şi cercetă din priviri parcarea din apropiere. Speranţele lui fuseseră zadarnice.

Loren Smith nu venise să-l întîmpine.

Giordino plecă spre locuinţa sa din Alexandria, ca să-şi termine treburile şi ca să-şi sune stolul de prietene, anunţîndu-le că era din nou disponibil. Pitt amînă desfătările oferite de propriul său cămin, se urcă într-unul din jeep-urile NUMA şi se îndreptă spre sediul agenţiei de pe dealurile estice, care dominau valea fluviului Potomac. Lăsă jeep-ul în parcarea subterană şi urcă cu liftul pînă la etajul al zecelea, unde se afla domeniul lui Hiram Yaeger, geniul agenţiei în materie de computere, care trona asupra unei vaste reţele. Biblioteca lui conţinea toate datele ştiinţifice cunoscute şi toate evenimentele petrecute pe oceanele planetei de cînd începuse să se scrie istoria, ba chiar şi altele pe deasupra.

Yaeger provenea din Silicon Valley şi era la NUMA de aproape cincisprezece ani. Arăta ca un hippy bătrîn, cu părul cărunt legat în coadă de cal. Hainele lui cele de toate zilele erau o pereche de blugi Levi, o jachetă Levi şi o pereche de cizme de cowboy. Deşi, privindu-l, nimeni n-ar fi crezut-o, locuia într-o casă elegantă dintr-o zonă rezidenţială modernă din Maryland. Conducea un BMW 740, iar fiicele sale erau studente eminente şi cîştigaseră o serie de concursuri de echitaţie. Tot el concepuse şi construise un computer numit Max, atît de avansat din punct de vedere tehnic, încît era aproape uman. Transformase fotografiile soţiei sale într-o imagine holografică, care apărea atunci cînd el i se adresa computerului.

Cînd Pitt intră în sanctuarul lui, Yaeger studia ultimele rezultate trimise de o expediţie organizată de NUMA în Japonia, unde fora pe fundul oceanului, căutînd urme de viaţă sub aluviuni, în zona faliilor.

Privi în sus, apoi se ridică şi surîse în timp ce întindea mîna.

– Va să zică, osînditul din abisul întunecat e din nou acasă.

Înfăţişarea lui Pitt îl lăsase cu gura căscată. Directorul de Proiecte Speciale de la NUMA părea un suflet rătăcit de pe străzi. Şortul şi cămaşa lui înflorată aveau un aspect mizerabil şi purta papuci în picioarele înfăşurate în bandaje groase. În ciuda orelor de somn din avion, avea ochii obosiţi şi stinşi. Obrajii îi erau acoperiţi de o barbă asimetrică, nerasă de o săptămînă. Arăta, fără îndoială, ca un bărbat care trecuse prin încercări grele.

– Eşti omul zilei şi arăţi ca un tîlhar de drumul mare, de mîna a doua.

Pitt strînse mîna lui Yaeger.

– Am venit direct de la aeroport ca să-ţi fac zile fripte.

– Nu m-am îndoit de asta nici un moment. Se uită în ochii lui Pitt cu admiraţie. Am citit raportul despre incredibila operaţiune de salvare dusă la bun sfîrşit de tine şi de echipajul de pe *Deep Encounter*, urmată de lupta cu piraţii. Cum reuşeşti să te implici în rezolvarea atîtor dezastre?

– Ele *mă găsesc* pe mine, spuse Pitt, ridicîndu-şi mîinile într-un gest plin de modestie. Serios, din toate onorurile, celor de pe nava de cercetare le revine partea leului, pentru că au muncit ca nişte diavoli pentru salvarea pasagerilor. Cît despre eliberarea din mîinile piraţilor, Giordino a făcut aproape toată treaba.

Yaeger cunoştea foarte bine aversiunea lui Pitt faţă de vorbele de laudă şi de complimente. După părerea lui, tipul era prea conştient de propria lui valoare pentru ca să aşa ceva să-i fie de folos. Sări peste orice altă referire la evenimentele recente şi îi făcu semn să ia loc.

– Nu l-ai văzut încă pe amiral? Are aproape cincizeci de ziarişti care stau la coadă pentru un interviu cu tine.

– Încă nu sînt pregătit să dau ochii cu lumea. Mă duc la el mîine dimineaţă.

– Ce te aduce în lumea maşinaţiunilor mele electronice?

Pitt puse servieta de piele pe biroul lui Yaeger şi o deschise. Despachetă obiectul luat de pe pachebot şi i-l întinse.

– Aş vrea ca ăsta să fie analizat şi identificat.

Celălalt examină un moment obiectul cu formă ciudată, apoi dădu din cap a încuviinţare.

– O să le cer celor de la laboratorul chimic să-i facă o serie de teste. Dacă nu are o structură moleculară foarte complicată, o să-ţi dau un răspuns în două zile. Mai e şi altceva?

Pitt îi dădu videocasetele de pe *Abyss Navigator*.

– Măreşte-le pe computer şi digitalizează-le, ca să le transformi în imagini tridimensionale.

– Se rezolvă.

– Şi încă ceva, înainte de a mă duce acasă. Îi puse un desen pe birou. Ai văzut vreodată o asemenea siglă de companie?

Yaeger studie desenul grosolan în care Pitt reprezentase cîinele cu trei capete şi cu un şarpe în loc de coadă, sub care era scris *Cerber*. Apoi îl privi ciudat.

– Nu ştii ce companie e asta?

– Nu.

– Unde ai văzut emblema?

– Era pe una dintre laturile navei de lucru a piraţilor, bine mascată.

– O navă auxiliară, de la o instalaţie de foraj.

– Da, de acelaşi tip, răspunse Pitt. Ţi-e cunoscută?

– Da, ripostă Yaeger, cu un aer înţelept. Deschizi o adevărată cutie a Pandorei dacă legi Corporaţia Cerber de furtul lui *Deep Encounter*.

– Corporaţia Cerber, spuse Pitt, răspicat, apăsînd pe fiecare silabă. Ce prostie din partea mea! Ar fi trebuit să ştiu. Conglomeratul ăsta deţine cele mai multe dintre exploatările petroliere şi dintre minele de cupru şi de fier particulare din Statele Unite, iar sectorul lui chimic fabrică o mie de produse diferite. M-a derutat cîinele cu trei capete. N-am reuşit să fac legătura.

– Cînd te gîndeşti bine, totul e foarte relevant.

– De ce au ales cîinele cu trei capete ca emblemă?

– Fiecare cap reprezintă cîte o divizie a companiei, răspunse Yaeger. Unul pentru petrol, altul pentru minerit şi ultimul pentru departamentul chimic.

– Dar şarpele în chip de coadă? întrebă Pitt, pe jumătate în glumă. Reprezintă ceva neguros şi sinistru?

Yaeger ridică din umeri.

– Cine poate şti?

– De unde au preluat cîinele?

– Cerber... are rezonanţă grecească.

Yaeger se aşeză la computer şi începu să tasteze. Imaginea tridimensională a chipului şi a trupului unei femei atrăgătoare se

contură în încăpere, în partea opusă consolei. Era îmbrăcată într-un costum de baie dintr-o singură piesă.

– M-ai chemat, spuse ea.

– Bună, Max. Îl ştii pe Dirk Pitt.

Ochii voalaţi, căprui, îl măsurară pe Pitt din creştet pînă-n tălpi.

– Da, îl cunosc. Ce mai faceţi, domnule Pitt?

– Nici prea-prea, nici foarte-foarte, cum se zice în Oklahoma. Dar tu, Max, cum o mai duci?

Chipul se bosumflă.

– Costumul ăsta de baie stupid pe care mi l-a pus Hiram nu mă avantajează de loc.

– Ai prefera altceva? întrebă Yaeger.

– Un costum Armani elegant, lenjerie Andra Gabrielle şi sandale de la Tods, cu tocuri înalte şi cureluşe la glezne, ar merge.

– Ce culoare? întrebă Yaeger, cu un zîmbet obraznic.

– Roşie, răspunse Max, fără nici o ezitare.

Degetele lui Yaeger zburară deasupra tastaturii atît de repede, încît contururile păreau să li se estompeze. Pe urmă se lăsă pe spatele scaunului ca să-şi admire opera.

Imaginea lui Max păli cîteva secunde, pentru ca să reapară apoi purtînd un costum roşu, elegant, compus dintr-o bluză, o fustă şi o jachetă.

– E mult mai bine aşa, spuse, încîntată. Nu-mi place să am un aspect carnal cînd sînt la serviciu.

– Acum, că eşti bine dispusă, aş vrea să ne dai relaţii despre un anumit subiect.

Max îşi plimbă mîinile peste noul ei echipament.

– Spune despre ce e vorba.

– Ce ştii despre Cerber, cîinele cu trei capete?

– E din mitologia greacă, răspunse Max, aproape instantaneu. Hercule – acesta fiind numele latin al lui Heracles, cum îi spuneau grecii – şi-a ucis soţia şi copiii într-un moment de nebunie temporară. Ca pedeapsă pentru fapta lui cumplită, zeul Apolo i-a poruncit să-l slujească pe regele Euristeu din Micena. Ca parte integrantă a sentinţei, Hercule a trebuit să îndeplinească douăsprezece munci, acestea fiind nişte fapte atît de cutezătoare încît păreau imposibile. A trebuit să învingă tot felul de monştri înfiorători, cel mai greu fiind să-l supună pe Cerber – din nou, echivalentul latin pentru grecescul Kerberos. Acesta era un cîine hidos, cu trei capete, care

păzea porţile lui Hades, împiedicînd sufletele morţilor să scape din tărîmul subpămîntean. Cele trei capete reprezentau prezentul, trecutul şi viitorul. Nu mi-e cunoscută semnificaţia şarpelui care îi servea drept coadă.

– Hercule a ucis cîinele? întrebă Pitt.

Max clătină din cap.

– După ce a fost muşcat, nu de fălcile cîinelui, ci de şarpele din coadă, s-a luptat cu monstrul lîngă porţile prin care trece Acheronul, unul dintre cele cinci rîuri subpămîntene. Hercule l-a dus pe Cerber la Micene, unde l-a expus înainte de a i-l înapoia lui Hades. Ăsta e rezumatul a tot ceea ce ştiu despre el, cu excepţia faptului că sora lui era Meduza, creatura aia îndrăcită, cu şerpi în loc de păr.

– Ce poţi să-mi spui despre Corporaţia Cerber?

– Care dintre ele? În toată lumea trebuie să fie o duzină de afaceri care se derulează sub numele de Cerber.

– Cea cu obiect de lucru foarte diversificat, care face afaceri cu petrol, cu exploatările miniere şi în industria chimică.

– A, aceea, spuse Max, edificîndu-se. Ai la dispoziţie în jur de zece ore?

– Deţii atît de multe informaţii despre Cerber? întrebă Pitt, uimit, ca întotdeauna, de enorma bază de date a lui Max.

– Încă nu. Dar o voi avea după ce o să umblu prin reţea, ca să aflu care sînt parteneri lor de afaceri. Din moment ce au interese la nivel internaţional, multe dintre guvernele lumii trebuie să aibă dosare detaliate despre ei.

Pitt îi aruncă lui Yaeger o privire plină de suspiciuni.

– De cînd este legală pătrunderea neautorizată în reţelele corporaţiilor?

Pe chipul celuilalt se înstăpîni expresia unui vulpoi şiret.

– Odată ce îi dau lui Max comanda să caute, nu mai am posibilitatea să-i controlez metodele.

Pitt se ridică de pe scaun.

– Vă las pe tine şi pe Max să aflaţi răspunsurile.

– Trecem imediat la treabă.

Pitt se întoarse şi se uită la Max.

– Rămas bun, Max. Arăţi extraordinar în hainele astea.

– Mulţumesc, domnule Pitt. Îmi placi. Păcat că circuitele tale nu se pot îngloba în reţea.

Pitt se apropie de Max şi îi întinse mîna, care trecu prin imaginea ei.

– Nu se ştie niciodată, Max. Poate că, într-o bună zi, Hiram o să-ţi poată da o formă solidă.

– Sper, domnule Pitt, spuse ea, cu voce răguşită. O, sper asta atît de mult.

Vechiul hangar, construit în anii 1930 pentru o linie aeriană care nu mai exista de mult, era plasat într-un colţ al aeroportului internaţional Ronald Reagan. Un strat de rugină portocaliu-maronie îi acoperea pereţii de tablă ondulată şi acoperişul. Puţinele sale ferestre erau astupate cu carton, iar vopseaua de pe uşa a ceea ce odinioară fusese un birou se decolorase şi se cojise de-a lungul timpului. Construcţia cu acoperiş rotunjit se afla la capătului unui drum murdar de deservire, nu departe de intrarea păzită.

Pitt parcă jeep-ul NUMA în bălăriile de lîngă hangar şi se opri în faţa uşii. Se uită la camera de supraveghere aflată de cealaltă parte a drumului, în vîrful unui stîlp de lemn, ca să vadă că încetase să se rotească, fiind aţintită direct către el. Apoi tastă o secvenţă de numere, aşteptă pînă ce auzi o serie de clicuri în interiorul hangarului şi răsuci clanţa de alamă. Uşa străveche se deschise fără zgomot. Interiorul era întunecos, pentru că nu existau decît vreo cîteva lucarne deasupra apartamentului de la etaj. Apăsă comutatorul şi aprinse luminile.

Efectul instantaneu fu uluitor. Lumina strălucitoare din tavan, pereţii albi şi podeaua de răşină epoxidică scoteau în evidenţă, în toată splendoarea eleganţei lor, trei şiruri de automobile de epocă superbe. La capătul unuia dintre rînduri, un Ford sport, din 1936, făcea notă discordantă, dar era la fel de strălucitor ca celelalte. Pe o altă latură a hangarului erau aşezate un avion de vînătoare nemţesc, cu reacţie, din al Doilea Război Mondial, şi un trimotor pentru transport din 1929. În spatele lor erau un vagon de cale ferată Pullman de la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea, o barcă cu pînze cu aspect bizar, montată pe o plută de cauciuc, şi o cadă de baie cu un motor exterior ataşat la unul din capete.

Colecţia de capodopere ale mecanicii auto era legată de evenimente din viaţa lui Pitt. Erau vestigiile istoriei lui. Îi erau dragi, le îngrijea el însuşi şi nu erau văzute decît de prietenii lui cei mai apropiaţi. Trecînd cu maşina pe autostrada Mount Vernon Memorial,

pe lîngă aeroportul Ronald Reagan, şi zărind hangarul dezafectat aflat vizavi de capătul pistelor de decolare, nimeni nu îşi imagina că ascundea o bogăţie incredibilă de artefacte care îţi tăiau răsuflarea.

Pitt închise uşa şi o încuie. Dădu o raită prin interior, aşa cum făcea ori de cîte ori se întorcea dintr-o expediţie. Cele cîteva ploi furtunoase din ultima lună făcuseră să se aştearnă praful. Îşi spuse că a doua zi avea să şteargă cu o cîrpă moale toate zonele lucioase, ca să îndepărteze stratul alb de praf care pătrunsese în hangar în lipsa lui. Odată inspecţia terminată, se urcă pe o veche scară în spirală, din fier, pînă în apartamentul situat deasupra nivelului principal, lîngă cel mai îndepărtat perete al hangarului.

Interiorul acestuia era la fel de original ca şi colecţia eterogenă de dedesubt. Era plin de tot felul de antichităţi nautice. Nici un decorator de interioare care se respectă nu ar fi pus piciorul înăuntru, cel puţin nu unul care nu era adeptul dezordinii. Cei o sută de metri pătraţi de spaţiu locuibil, din care făceau parte camera de zi, baia, bucătăria şi dormitorul, erau ticsiţi de obiecte recuperate de pe nave scufundate sau duse la fier vechi. Găseai acolo o cîrmă de lemn, cu spiţe, de pe o antică corabie cu pînze, un picior de compas de pe un cargobot oriental vechi, cu aburi, clopote de navă şi căşti de scufundător din alamă şi din cupru. Mobila era un amestec de piese vechi, luate de pe vapoare care străbătuseră mările în secolul al nouăsprezecelea. Pe nişte rafturi joase, erau aşezate machete de nave în casete de sticlă, iar pe pereţi atîrnau tablouri semnate de cunoscutul artist Richard DeRosset, înfăţişînd corăbii care străbăteau mările.

După ce făcu un duş şi se bărbieri, rezervă o masă la un mic restaurant franţuzesc, aflat la numai un kilometru şi jumătate distanţă faţă de hangar. Ar fi putut să o sune pe Loren, dar hotărî că prefera să cineze singur. Întîlnirea cu ea putea să mai aştepte pînă cînd îşi vindeca rănile. O cină plăcută, de unul singur, şi o noapte de somn în patul lui larg, cu somiera joasă, ar fi trebuit să-l revigoreze, ajutîndu-l să facă faţă zilei următoare.

După ce se îmbrăcă, îi mai rămaseră douăzeci de minute de omorît pînă la plecarea către restaurant. Luă bucata de hîrtie pe care era numărul de telefon al lui Kelly şi îl formă. Ea răspunse într-un tîrziu, după ce telefonul sunase de cinci ori, cînd el era pe punctul de a renunţa, întrebîndu-se de ce nu se deschidea mesageria vocală.

– Alo.

– Bună, Kelly Egan.

Auzi respiraţia precipitată de la celălalt capăt al firului.

– Dirk! Te-ai întors.

– Tocmai am ajuns şi m-am gîndit că ar fi bine să te sun.

– Mă bucur foarte mult că ai făcut-o.

– Mi se cuvin cîteva zile de vacanţă. Cît de ocupată eşti?

– Prinsă pînă peste urechi într-o activitate caritabilă, răspunse ea. Sînt preşedinta Organizaţiei Locale pentru Ajutorarea Copiilor Handicapaţi. Organizăm turul anual de zbor şi eu sînt maestrul de ceremonie.

– Nu-mi place să par prost, dar ce e un tur de zbor?

Kelly rîse.

– Seamănă cu o paradă aviatică. Sînt scoase la zbor avioane vechi, utilitare, şi plimbăm copiii cu ele.

– Probabil că ţi-ai întrerupt munca din cauza asta.

– Mie-mi spui, făcu ea, cu un rîs straniu. Proprietarul unui Douglas DC-3, vechi de şaizeci de ani, era programat să zboare cu copiii pe deasupra Manhatan-ului, dar a avut o problemă la trenul de aterizare şi nu mai poate lua parte la spectacol.

– Unde are loc turul?

– În New Jersey, dincolo de rîul Hudson, pe un aerodrom privat, lîngă un orăşel numit Englewood Clifs. Nu e departe de ferma şi de laboratorul tatei.

Vocea ei suna trist.

Pitt ieşi cu telefonul portabil pe balconul apartamentului şi se uită la colecţia de dedesubt. Ochii îi căzură pe avionul de transport cu trei motoare din 1929.

– Cred că te pot ajuta în ceea ce priveşte turismul aerian.

– Chiar poţi?, întrebă Kelly, înviorîndu-se din nou. Ştii de unde să faci rost de un avion vechi de transport?

– Cînd va fi turul?

– De azi în două zile. Dar cum poţi face rost de un avion într-un timp atît de scurt?

Pitt zîmbi pentru sine însuşi.

– Cunosc pe cineva care e o pradă uşoară pentru femeile frumoase şi pentru copiii handicapaţi.

Capitolul 22

În dimineaţa următoare, Pitt se trezi devreme, se bărbieri şi îşi puse un costum sobru. Sandecker insista ca directorii de prim rang să se îmbrace corespunzător funcţiei. După un mic dejun frugal, se urcă în maşină şi porni către sediul NUMA, mergînd de-a lungul fluviului. Traficul era mai aglomerat decît de obicei, dar nu se grăbea prea tare şi se folosi de întîrziere ca să-şi adune gîndurile şi ca să-şi planifice activităţile din ziua aceea. În parcarea subterană se urcă în lift şi se opri direct la etajul patru, unde îşi avea biroul. Cînd se deschiseră uşile, păşi pe plăcile de mozaic ale coridorului, împodobite cu imagini de vapoare navigînd pe ocean. Tot etajul era pustiu. La ora şapte dimineaţa, el era primul care sosise.

Intră în biroul său de pe colţ, îşi scoase haina şi şi-o agăţă într-un cuier de modă veche. I se întîmpla foarte rar să petreacă mai mult de şase luni pe an în încăperea aceea. Prefera să lucreze pe teren. Munca de birou nu era activitatea lui preferată. În următoarele două ore, îşi sortă corespondenţa şi studie logistica următoarelor expediţii ştiinţifice organizate de NUMA în întreaga lume. Ca Director de Proiecte Speciale, le supraveghea pe cele care aveau de-a face cu latura inginerească a oceanografiei.

La nouă fix, Zerry Pochinsky, care îi era secretară de mai mulţi ani, intră în anticameră. Dînd cu ochii de Pitt, se repezi spre el şi îl sărută pe obraz.

– Bine ai venit înapoi. Am auzit că meriţi să fii felicitat.

– Nu te apuca să o faci, protestă el, bucuros că o revedea.

Cînd devenise secretara lui Pitt, Zerry avea douăzeci şi cinci de ani şi nu era căsătorită. Între timp, se măritase; nu avea proprii ei copii, dar înfiase cinci orfani. Era de o inteligenţă sclipitoare; nu lucra decît patru zile pe săptămînă, aranjament pe care Pitt îl acceptase cu plăcere, pentru că ea îşi stăpînea perfect meseria, fiind întotdeauna cu doi paşi înaintea lui. Dintre toate secretarele pe care le cunoştea, era singura care mai ştia să stenografieze.

Era plină de vervă, cu un zîmbet afectuos şi ochii căprui, iar părul castaniu îi cădea pe umeri – o coafură pe care nu şi-o schimbase în toţi anii scurşi de cînd o cunoscuse Pitt. La început, flirtaseră unul cu celălalt, dar el avea un principiu niciodată încălcat: nu-şi pierdea capul după o colegă de serviciu. Rămăseseră prieteni apropiaţi, fără să fi avut nici o relaţie romantică.

Zerry veni în spatele scaunului lui Pitt, îi încolăci gîtul şi umerii cu braţele şi îl îmbrăţişă cu putere.

– N-o să ştii niciodată cît de mult mă bucur să te văd în carne şi oase. De cîte ori aud că ai dispărut în timpul unei acţiuni, sufăr de parcă ţi-aş fi mamă.

– Cei pe care nu-i doreşti se întorc întotdeauna.

Ea se îndreptă, îşi netezi bluza şi spuse, pe un ton devenit oficial:

– Amiralul Sandecker vrea să fii în sala de şedinţe la ora unsprezece fix.

– L-a chemat şi pe Giordino?

– Şi pe el. Şi nu-ţi face nici un plan pentru după amiază. Amiralul a aranjat interviuri cu mai mulţi reporteri. Or să înnebunească fără un martor ocular al prăjirii lui *Emerald Dolphin*.

– Am spus tot ce ştiam în Noua Zeelandă, bodogăni Pitt.

– Numai că acum te afli nu numai în Statele Unite, ci şi la Washington. Eşti considerat un erou local. Trebuie să intri în joc şi să le răspunzi la întrebări.

– Amiralul ar trebui să-l aducă pe Al în lumina blitz-urilor. Lui îi place grozav să fie în centrul atenţiei.

– Numai că el se află sub comanda ta, ceea ce face ca tu să fii cel care trebuie să iasă în evidenţă.

În orele următoare, Pitt întocmi un raport detaliat al evenimentelor nebuneşti la care luase parte, începînd cu apariţia pachebotului în flăcări şi terminînd cu lupta cu piraţii şi cu evadarea lui *Deep Encounter* din mîinile acestora. Omise prezumtiva legătură cu

Corporaţia Cerber, pentru că, în momentul acela, nu avea nici cea mai mică idee despre rolul imensei companii. Îl lăsă pe Hiram Yaeger să continue să urmărească această pistă.

La ora unsprezece, intră în sala de şedinţe şi închise uşa în urma lui. Sandecker şi Rudi Gunn erau deja aşezaţi la masa lungă, confecţionată din scînduri recuperate dintr-o goeletă scufundată în Lacul Erie în 1882. În încăperea aceea de mari dimensiuni, lambriurile erau din lemn de tec, covorul era turcoaz şi căminul în stil victorian. Cele mai negre temeri ale lui Pitt deveniră realitate cînd alţi doi bărbaţi se ridicară de pe scaune ca să-l întîmpine.

Sandecker rămase aşezat în timp ce făcea prezentările.

– Dirk, cred că îi cunoşti pe aceşti domni.

Un bărbat înalt şi blond, cu mustaţă şi cu ochi albaştri, luminoşi, scutură mîna lui Pitt.

– Mă bucur să te văd, Dirk. Cît să fi trecut, oare, doi ani?

Pitt strînse mîna lui Wilbur Hill, unul dintre directorii CIA-ului.

– Aproape trei.

Charles Davis, director adjunct pentru probleme speciale al FBI-ului, făcu un pas înainte. La cei doi metri ai săi, era, de departe, cel mai înalt bărbat din încăpere. Lui Pitt îi amintea, întotdeauna, de un cîine cu ochi plecaţi şi trişti, căutîndu-şi strachina cu mîncare.

– Ne-am întîlnit ultima dată cînd am lucrat împreună la cazul imigranţilor chinezi.

– Îmi aduc foarte bine aminte, răspunse Pitt, cordial.

În timp ce schimbau cîteva cuvinte despre vremurile vechi, intrară Hiram Yaeger şi Al Giordino.

– Ei bine, se pare că sîntem prezenţi cu toţii, spuse Sandecker. Trecem la subiect?

Yaeger începu prin a le înmîna dosare cu copii ale fotografiilor epavei scufundate a lui *Emerald Dolphin*.

– Domnilor, în timp ce le studiaţi, eu voi porni aparatura video.

Un monitor imens, cu trei feţe, coborî dintr-o nişă ascunsă în tavan. Yaeger apăsă butoanele unei telecomenzi şi imaginile tridimensionale luate de camerele video ale lui *Sea Sleuth* începură să se deruleze de-a curmezişul scenei aflate în faţa ecranelor. Pe fundul mării, epava fantomatică avea un aspect jalnic. Era greu de crezut că o navă atît de frumoasă putuse să fie devastată într-un asemenea hal.

Pitt făcu o prezentare în timp ce submersibilul se deplasa de-a lungul bordajului pachebotului scufundat.

– Nava se află la şase mii o sută metri adîncime, pe o pantă domoală de pe fundul Gropii Abisale Tonga. E ruptă în trei bucăţi. Epava şi sfărîmăturile desprinse din ea acoperă peste doi kilometri pătraţi. Pupa şi un fragment din partea centrală se află la un sfert de milă de fragmentul principal de la provă. La început, am crezut că s-a sfărîmat în urma impactului cu fundul oceanului, dar, dacă examinaţi modul în care sînt răsucite spre exterior spărturile bordajului, apare ca evident faptul că, sub linia de plutire, au avut loc o serie de explozii, în timp ce epava distrusă de foc era tractată de remorcherul de la Quest Marine. Putem presupune, fără nici o teamă, că structura ei internă, şubrezită de o serie de detonaţii sincronizate, s-a rupt în timpul scufundării.

– Nu este posibil să se fi rupt atunci cînd focul mocnit ajuns la rezervoarele de combustibil, făcîndu-le să explodeze în timp ce nava era remorcată? întrebă Davis.

Ochii lui Wilbur Hill se plimbau de la fotografii la imaginile de pe monitor.

– Am căpătat o experienţă considerabilă în domeniu investigînd exploziile bombelor teroriştilor şi cred că pot afirma, pe o bază solidă, că Dirk are dreptate. Fundul lui *Emerald Dolphin* nu s-a desprins ca urmare a unei singure explozii focalizate. După cum arată atît fotografiile şi înregistrarea video, carcasa a explodat în mai multe locuri, fapt demonstrat de tablele de bordaj sfîşiate, răsucite înspre exterior. Se pare, de asemenea, că dispozitivele explozive au fost plasate la distanţe egale unele de altele. O dovadă certă că distrugerea a fost intenţionată şi premeditată.

– În ce scop? întrebă Davis. De ce să depui atîtea strădanii ca să scufunzi o navă arsă? În plus, cine ar fi putut să o facă? La bord nu mai rămăsese nici un supravieţuitor cînd a fost remorcată.

– Nu este chiar aşa, spuse Gunn. Căpitanul remorcherului – făcu o pauză ca să răsfoiască o agendă groasă – pe nume Jack McDermott, a raportat că l-a scos din apă pe unul dintre ofiţerii de pe pachebot imediat după scufundarea acestuia.

Davies părea sceptic.

– Cum ar fi putut omul ăla să supravieţuiască focului?

– E o întrebare bună, zise Gunn, lovindu-şi uşor stiloul de agendă. McDermott a fost pus în încurcătură cînd a trebuit să

explice miracolul. A declarat că ofiţerul s-a comportat ca şi cum ar fi fost în stare de şoc pînă cînd remorcherul a ajuns la Wellington. Pe urmă s-a furişat la ţărm înainte de a fi putut fi interogat şi a dispărut.

– McDermott ne-a furnizat o descriere? tatonă Davis.

– A spus doar că era de culoare.

Sandecker nu le ceru celorlalţi permisiunea să fumeze. NUMA era teritoriul lui, aşa că aprinse unul dintre legendarele sale trabucuri uriaşe, pe care le venera şi pe care nu le împărţea aproape niciodată cu alţii, chiar dacă îi erau cei mai buni prieteni. Expiră, trimiţînd către tavan un norişor de fum, şi rosti, răspicat:

– În acest caz, o primă ipoteză este că *Emerald Dolphin* a fost scufundat în mod intenţionat, pentru a se zădărnici orice încercare a companiilor de asigurări de a afla cauza incendiului. Scufundarea e o acoperire. Sau, cel puţin, asta e impresia mea.

Davis îl fixă cu privirea.

– Dacă teoria dumneavoastră, domnule amiral, e corectă, atunci implică cumplita variantă ca focul să fi fost premeditat. Nu-mi pot imagina nici un motiv pentru care cineva, fie şi nişte terorişti, să distrugă un vas de croazieră, omorînd două mii cinci sute de membri ai echipajului şi pasageri. E, cu siguranţă, incredibil, atîta timp cît nici o grupare teroristă nu revendică fapta şi, pînă acum, nimeni nu a făcut-o.

– Sînt de acord că motivaţia este de neînţeles, spuse Sandecker. Dar, dacă aici ne-au condus faptele, de aici vom porni.

– Care fapte? insistă Davies. Pare imposibil să descoperim vreo dovadă că focul a fost declanşat de mîna omului şi nu de un accident sau de o defecţiune a sistemelor automatizate ale navei.

– Conform declaraţiilor ofiţerilor supravieţuitori de pe pachebot, toate sistemele de prevenire şi de stingere a incendiilor de la bord au ratat intrarea în funcţiune, spuse Rudi Gunn. Povesteau despre frustrarea cu care au privit focul scăpat de sub control, fără a avea nici un mijloc prin care să-l oprească. Şi e vorba aici de douăsprezece sisteme principale diferite, fără să le mai amintim pe cele de rezervă. Ce şanse sînt să se defecteze toate în acelaşi timp?

– Cele ale unui biciclist care încearcă să cîştige cursa automobilistică Indianopolis 500, veni răspunsul cinic al lui Giordino.

– Sînt de părere că Dirk şi Al ne-au adus suficiente dovezi care să demonstreze că incendiul a fost provocat, spuse Yaeger.

Toţi cei din jurul mesei îl priviră întrebător, aşteptînd să continue, dar Pitt vorbi primul.

– Laboratorul a identificat atît de repede materialul adus de noi?

– Au lucrat pînă la orele mici ale nopţii şi l-au dibuit, răspunse Yaeger, triumfător.

– Despre ce discutăm acum? întrebă Hill.

– Despre o substanţă pe care am descoperit-o atunci cînd cercetam epava din submersibil, îi răspunse Giordino. Am observat-o în zona capelei, de unde spun rapoartele că a pornit focul, şi am adus o mostră.

– Nu o să vă plictisesc cu o conferinţă lungă despre modul în care au fost descompuse elementele componente, continuă Yaeger, dar specialiştii noştri de la NUMA au identificat un material extrem de inflamabil, cunoscut sub numele Pyrotorch 610. Odată ce a fost aprins, este aproape imposibil de stins. Substanţa este atît de instabilă, încît nici forţele armate nu se ating de ea.

Yaeger savură amestecul de expresii de pe chipurile din jurul mesei. Pitt se întinse ca să strîngă mîna lui Giordino.

– Bună treabă, colega.

Giordino rînji, cu mîndrie.

– Se pare că mica noastră excursie cu *Abyss Navigator* şi-a scos banii.

– Păcat că Misty nu e aici ca să afle noutăţile.

– Misty? făcu întrebător Davies.

– Misty Graham, spuse Pitt. O specialistă în biologia marină de la bordul lui *Deep Encounter*. Ne-a însoţit pe Al şi pe mine în timpul scufundării cu submersibilul.

Sandecker îşi scutură alene ţigara într-o scrumieră mare de alamă.

– Am impresia că ceea ce părea doar o tragedie devastatoare s-a transformat într-o crimă odioasă...

Se opri şi, pe faţa sa pînă atunci lipsită de expresie, se citi pentru o clipă exasperarea.

Giordino scosese din buzunarul de la piept un trabuc care era fratele geamăn al celui fumat de amiral şi îl aprinsese.

– Aşadar, spuneaţi...? interveni Hill, neavînd habar de jocul de culise ai cărui protagonişti erau Sandecker şi Giordino. Amiralul era aproape sigur că Al îi fura trabucurile, dar niciodată nu reuşise să o dovedească. Niciodată nu observase că i-ar fi lipsit vreuna. Şi

niciodată nu îl prinsese cumpărîndu-le în secret din aceeaşi sursă din Nicaragua.

– Spuneam, reluă, fără grabă, aruncîndu-i lui Giordino o privire de rău augur, că avem de-a face cu o crimă înfiorătoare. Făcu o pauză şi se uită la Hill şi Davis, care erau aşezaţi de cealaltă parte a mesei. Sper, domnilor, că agenţiile dumneavoastră vor lansa imediat o investigaţie amănunţită a acestei atrocităţi şi îi vor aduce pe vinovaţi în faţa justiţiei.

– Acum, cînd avem certitudinea că a fost comisă o crimă, spuse Davis, cred că putem colabora ca să aflăm nişte răspunsuri.

– Puteţi începe cu furtul lui *Deep Encounter*, propuse Pitt. Nu am nici cea mai mică îndoială asupra faptului că există o legătură.

– Am citit un scurt raport al acestui incident, zise Hill. Dumneata şi Al sînteţi nişte bărbaţi curajoşi, pentru că v-aţi salvat nava şi i-aţi înfrînt pe piraţi.

– Nu erau piraţi în adevăratul sens al cuvîntului. Ucigaşi plătiţi e mai aproape de adevăr.

Hill nu era convins.

– Ce motive i-ar fi putut determina să fure o navă NUMA?

– Nu a fost o simplă hoţie, spuse Pitt, cu asprime. Intenţionau să scufunde nava şi să ucidă fiecare bărbat şi fiecare femeie de la bord, cincizeci de persoane cu totul. Vreţi să ştiţi din ce motive? Ca să ne împiedice să ne scufundăm pentru a cerceta epava. Se temeau de ceea ce am fi putut descoperi.

Gunn căzu pe gînduri.

– Cine, pentru numele lui Dumnezeu, ar putea fi în stare de atîta răutate?

– Poţi să începi cu Corporaţia Cerber, zise Yaeger, aruncînd o privire către Pitt.

– E absurd, rîse zgomotos Davis. Una dintre cele mai mari şi mai respectate companii din ţară amestecată în uciderea a mai mult de două mii de oameni, în cealaltă parte a lumii? Vă puteţi imagina că General Motors, Exxon sau Microsoft comit crime sau asasinate în masă? Eu nu pot, cu siguranţă.

– Sînt întru totul de acord cu dumneavoastră, spuse Sandecker. Dar despre Cerber e greu să spui că are mîinile albe ca un crin. Au mai fost implicaţi în nişte tranzacţii destul de necurate.

– Au fost supuşi, în mai multe rînduri, investigaţiilor comitetelor Congresului, adăugă Gunn.

– Şi toate s-au dovedit a nu fi decît nişte maşinaţiuni politice, ripostă Davis.

Sandecker rînji.

– Congresul e foarte rigid cînd e vorba de acuzaţiile la adresa unor companii care le furnizează ambelor partide politice, în fiecare campanie electorală, fonduri suficiente pentru a pune în mişcare o treime din ţările lumii.

Davis clătină din cap.

– Trebuie să-mi arătaţi dovezi solide ca să mă convingeţi să investighez Corporaţia Cerber.

Pitt surprinse sclipirea din ochii lui Yaeger, cînd vrăjitorul computerelor începu să vorbească:

– V-ar ajuta dacă v-aş spune că specialiştii din sectorul chimic al lui Cerber sînt cei care au creat Pyrotorch 610?

– Nu puteţi fi sigur de asta, zise Davis, în al cărui ton începea să se strecoare îndoiala.

– Nici o altă companie din lume nu a reuşit să reproducă întocmai proprietăţile lui Pyrotorch 610.

Davis îşi reveni repede.

– Probabil că substanţa a fost furată. Oricine ar fi putut face rost de ea.

– Cel puţin FBI-ul are un punct de plecare, îi spuse Sandecker agentului Biroului Federal. Apoi se întoarse spre Hill: Ce părere are CIA?

– Cred că trebuie să începem cu organizarea unei expediţii de recuperare a rămăşiţelor navei pirat şi să vedem ce iese la lumină.

– NUMA nu v-ar putea ajuta în privinţa acestui proiect? întrebă Pitt.

– Nu, mulţumesc, zise Hill. Cînd e vorba de cercetări subacvatice, lucrăm cu o companie particulară.

– Atunci, aşa rămîne, conchise amiralul, între două fumuri de trabuc. Dacă o să aveţi nevoie de serviciile noastre, e suficient un telefon. NUMA va colabora pe deplin.

– Aş vrea să le permiteţi oamenilor mei să interogheze echipajul de pe *Deep Encounter*, spuse Davis.

– De acord, aprobă Sandecker, fără nici o ezitare. Ar mai fi şi altceva?

– Încă o întrebare, zise Hill. Cine era proprietarul lui *Emerald Dolphin*?

– Naviga sub pavilion britanic, răspunse Gunn, dar proprietarul era Blue Seas Cruise Lines, o companie fondată în Marea Britanie şi deţinută iniţial de acţionari americani.

Hill i se adresă lui Davis cu un zîmbet abia schiţat.

– Un act terorist intern şi, în acelaşi timp, internaţional. Se pare că agenţiile noastre *vor fi nevoite* să colaboreze îndeaproape.

Davis şi Hill plecară împreună. După ce uşa se închise în urma lor, Sandecker se aşeză din nou. Ochii i se îngustară pînă ce căpătară un licăr feroce.

– Atîta vreme cît ambele cazuri se referă la crime comise pe mare, nu pleacă de la NUMA fără să fie investigate. O să acţionăm separat, fără afectăm planurile celor de la FBI şi de CIA. Se uită la Pitt şi Giordino: Voi doi luaţi-vă trei zile libere şi odihniţi-vă. Pe urmă întoarceţi-vă şi treceţi la treabă.

Pitt susţinu privirea amiralului, apoi îşi roti ochii în jurul mesei:

– Cu ce începem?

– O să am un plan cînd vă întoarceţi. Pînă atunci, Rudy şi Hiram vor aduna toate datele necesare.

– Cum aveţi de gînd să vă relaxaţi? îi întrebă Gunn pe Pitt şi Giordino.

– Înainte de a pleca în Pacific, am cumpărat o barcă de trei metri, cu vele, pe care o ţin într-un port de iahting din Annapolis. Cred că o să fac o croazieră în golful Chesapeake, împreună cu două doamne.

Gunn se întoarse spre Pitt.

– Şi tu?

– Eu? Pitt ridică din umeri cu indiferenţă. Mă duc la o paradă aviatică.

Capitolul 23

Nici nu s-ar fi putut găsi o zi mai potrivită pentru un spectacol aviatic în beneficiul copiilor invalizi. Sub cerul de culoarea cobaltului, fără nici o urmă de nor, se adunaseră mai bine de o mie de oameni. O briză uşoară, adiind dinspre Atlantic, răcorea aerul fierbinte al verii.

Aerodromul Gene Taylor era un aeroport particular, situat în centrul unei zone rezidenţiale ai cărei locuitori erau, cu toţii, deţinătorii de aparate de zbor. Străzile fuseseră proiectate astfel încît se puteau deplasa cu acestea de acasă pînă la pistele de rulaj şi înapoi. Spre deosebire de altele, aeroportul era înconjurat de o zonă înfrumuseţată de mici tufişuri, de garduri vii şi de straturi de flori. Aleile pavate erau înconjurate de acri întregide gazon, rezervaţi pentru parcare şi pentru picnicuri. Mulţimea se putea aşeza pe peluza înverzită ca să privească acrobaţiile aviatice desfăşurate în aer sau se putea plimba printre avioanele utilitare staţionate sau expuse la unul dintre capetele zonei de rulare.

Copiii invalizi fuseseră aduşi de familiile, şcolile şi spitalele din patru state. Nu lipseau voluntarii care să-i însoţească printre avioanele etalate. Era un eveniment emoţionat şi toată lumea se mîndrea fiindcă îşi putea aduce contribuţia.

Kelly era cît se poate de stresată. Ştia că tensiunea i se urca spre limita maximă. Pînă atunci, totul mersese bine, fără perturbaţii şi fără probleme, voluntarii fiindu-i de un real folos. Proprietarii şi piloţii celor nouăzeci de aparate de zbor erau bucuroşi să-i acorde

timpul lor şi participau la eveniment suportîndu-şi singuri cheltuielile. Erau extrem de binevoitori şi îi lăsau pe copii să stea în carlingă, în timp ce le istoriseau poveştile avioanelor.

Dar unul dintre aparatele de zbor pe care conta, avionul de transport care trebuia să îi plimbe pe copii, purtîndu-i pe deasupra zgîrie-norilor din Manhattan, încă nu apăruse. Era pe punctul de a le anunţa copiilor vestea proastă, cînd i se alătură Mary Conrow, colega şi prietena ei cea mai bună.

– Îmi pare rău, o compătimi. Ştiu că te bizuiai pe el.

– Nu pot să cred că Dirk nu m-a sunat ca să-mi spună că nu poate face rost de avion, murmură Kelly, descurajată.

Mary era o femeie foarte atrăgătoare, de vreo treizeci şi cinci de ani, coafată şi îmbrăcată elegant, după cerinţele modei. Cîrlionţii blonzi, de culoarea frunzelor de toamnă, i se răsfirau în evantai în jurul umerilor. Ochii de un verde deschis priveau lumea cu o încredere în sine care-i scotea în evidenţă pometii înalţi şi bărbia ascuţită. Era gata să spună ceva, dar îşi umbri brusc ochii cu mîna şi arătă un punct de pe cer.

– Ce zboară acolo, venind dinspre sud?

Kelly se uită lung în direcţia arătată de Mary.

– Nu reuşesc să-mi dau seama.

– Arată ca un avion vechi de transport! spuse Mary, emoţionată. Cred că tocmai soseşte!

Presiunea sîngelui din venele lui Kelly se domoli, dar bătăile inimii i se înteţiră.

– El trebuie să fie! strigă. Dirk nu m-a dezamăgit.

Ochii lor, ai copiilor şi ai întregii mulţimi de oameni urmăreau vechiul avion, cu înfăţişare ciudată, care huruia în văzduh, la numai cîteva zeci de metri deasupra vîrfurilor arborilor din jurul terenului. Se apropia încet, cu nu mai mult de o sută douăzeci de kilometri la oră. Zbura de-a curmezişul cerului cu un fel de graţie stîngace, motiv pentru care acest avion comercial, cel mai reuşit al timpurilor sale, fusese numit, cu afecţiune, Gîsca de Tinichea.

Trimotorul 5-AT fusese construit de Ford Motor cu mult timp în urmă; cel deţinut de Pitt era unul dintre puţinele care supravieţuiseră, în muzee şi în colecţii particulare. Unele erau vopsite într-o multitudine de culori, purtînd emblema vechilor linii aeriene cărora le aparţinuseră. Pitt păstrase aspectul de argint pur ar fuzelajului şi

al aripilor din tablă ondulată de aluminiu, lăsînd, ca semne distinctive, doar numărul de înmatriculare şi sigla Ford.

Pentru că, în momentul acela, era singurul avion de pe cer, atît mulţimea spectatorilor, cît şi piloţii participanţi întrerupseseră orice activitate şi se uitau la acel aparat de zbor legendar, care tocmai vira, aliniindu-se cu pista de aterizare. Prinse în sistem baionetă de motoare, elicele licăreau în bătaia soarelui şi umpleau văzduhul cu zumzetul lor caracteristic.

Două dintre motoare erau prinse de aripi, în timp ce al treilea ieşea în afară faţă de partea anterioară a fuzelajului. Aripile mari şi groase creau impresia că ar fi putut purta un avion de două ori mai mare. În faţă, parbrizul mic avea un aspect comic, dar geamurile laterale erau largi, oferindu-le piloţilor o perspectivă mai mult decît amplă. Pentru o clipă, aparatul fără vîrstă păru să atîrne nemişcat în aer, ca o gîscă adevărată înainte ca picioarele ei să atingă apa. Pe urmă, foarte încet, se lăsă pe pămînt şi pneurile sale imense muşcară asfaltul stîrnind un nor firav de fum alb şi scoţînd un scîncet abia auzit.

Un voluntar traversă pista într-un jeep recondiţionat, din al Doilea Război Mondial, şi-i făcu semn pilotului trimotorului să-l urmeze către locul de parcare ce-i fusese repartizat, la capătul unui şir de avioane utilitare foarte vechi. Pitt se opri între un triplan Fokker DR.1, din Primul Război Mondial, vopsit în roşul strălucitor al faimoasei aeronave a baronului von Richthofen, şi un avion amfibie albastru, un Sikorski S-38 din 1932, care putea ateriza atît pe sol cît şi pe apă.

Un alt voluntar le aduse pe Kelly şi pe Mary pînă la avion, în Cardillac-ul său sport, din 1918. Ele săriră jos şi aşteptară pînă ce paletele elicelor gemene se opriră. Un minut mai tîrziu, uşa pasagerilor se deschise şi Pitt se aplecă în afară. Înainte de a coborî, puse jos un taburet de lemn.

– Ei, tu! rosti Kelly, pe nerăsuflate. Nu mi-ai spus că avionul e al tău.

– Am vrut să-ţi fac o surpriză, zise el, cu un zîmbet drăcesc. Iartă-mi întîrzierea, am avut vînt puternic din faţă pe drumul dinspre Washington. Ochii i se îndreptară spre Mary: Bună.

– O, îmi cer scuze, spuse Kelly. Ea este Mary Conrow, prietena mea foarte bună şi asistenta mea în ceea ce priveşte organizarea acestui eveniment. Iar el este...

– Da, ştiu. Acel Dirk Pitt despre care nu te mai saturi vorbind. Mary îl cercetă pe Pitt din priviri şi se pierdu imediat în ochii lui verzi. E o plăcere să te cunosc, murmură.

– Plăcerea e de partea mea.

– Copiii sînt nerăbdători să meargă cu avionul tău, spuse Kelly. De cînd te-au văzut venind, vorbesc numai despre asta. I-am aşezat deja la coadă pentru zboruri.

Pitt se uită la mulţimea de copii infirmi. Mulţi erau în scaune cu rotile şi toţi se aşezaseră în ordine, aşteptînd plimbarea.

– Cîţi vor să meargă? Avionul meu nu poate lua mai mult de cincisprezece pasageri odată.

– Avem în jur de şaizeci, răspunse Mary. Aşa că va fi nevoie de patru călătorii.

Pitt zîmbi.

– Mă descurc, dar, pentru că trebuie să transport pasageri, am nevoie de un copilot. Prietenul meu Al Giordino nu a putut veni.

– Asta nu e o problemă, spuse Kelly. Mary e pilot la Conquest Airlines.

– De multă vreme?

– De doisprezece ani, pe Boeing 737 şi 767.

– Cîte ore de zbor ai pe avioane cu elice?

– Cu mult peste o mie.

Pitt dădu din cap, mulţumit.

– OK, urcă, să facem o mică verificare.

Faţa lui Mary străluci ca a unui copil în dimineaţa de Crăciun.

– Dacă zbor cu un trimotor Ford, toţi piloţii de sex masculin pe care îi ştiu se vor înverzi de invidie.

După ce se instalară în scaunele-cupă din carlingă şi îşi puseră centurile de siguranţă, Pitt îi descrise lui Mary comenzile avionului şi aparatura de bord. Panoul din faţa lor era o mostră de simplicitate plină de sens. Mai multe comutatoare de comandă şi ceva mai mult de o duzină de aparate de primă importanţă erau strategic împrăştiate pe un panou mare şi negru, în formă de piramidă. Dar pe el se aflau numai instrumentele referitoare la motorul din faţă, proeminent ca un nas. În mod ciudat, tahometrul şi indicatoarele pentru presiunea şi temperatura uleiului pentru cele două motoare exterioare erau plasate în afara carlingii, pe suporţi de montaj. Cele trei manete de acceleraţie ale motoarelor erau montate între scaune. Manşele erau prevăzute cu volane cu spiţe de lemn care acţionau

eleroanele şi arătau ca şi cum ar fi provenit de la nişte automobile vechi. Pentru că nu vroia să irosească nici o centimă, Henry Ford insistase ca firma sa să facă economii folosind volanele de la automobile existente, Ford Model T. Simetria avea de suferit din cauza micii manivele de deasupra capului pilotului. Tot dintre cele două scaune se înălţa şi maneta mare de frînă, prin a cărei deplasare spre dreapta sau spre stînga se efectuau virajele la sol.

Pitt aprinse motoarele şi se uită cum tremurau, vibrînd în suporturile lor, acompaniate de o serie de pocnete şi de icnete, pînă ce combustia din interiorul cilindrilor se stabiliză şi oscilaţiile se uniformizară. După ce le porni, rulă pînă la capătul pistei. Îi explică lui Mary care erau procedurile de decolare şi de aterizare înainte de a-i încredinţa comenzile, amintindu-i că zbura cu un avion cu bechie la coadă şi nu cu unul cu reacţie, cu tren de aterizare cu a treia roată în faţă.

Ea mînuia comenzile uşor, cu eleganţă, şi se obişnui repede cu ciudăţeniile pilotării unui aparat de zbor vechi de şaptezeci şi doi de ani. Pitt îi demonstră că avionul îşi putea reduce viteza la o sută de kilometri pe oră, zburînd fără efort doar cu două motoare şi avînd încă destule rezerve de putere pentru a executa, cu un singur motor, o aterizare controlată.

– Mi se pare straniu, spuse ea cu voce sonoră, acoperind mugetul celor trei ţevi de eşapament, să văd motoarele stînd în spaţiu deschis, fără nici un fel de capotă.

– Au fost construite astfel încît să facă faţă elementelor naturii.

– Care e povestea avionului?

– A fost construit în 1929, îşi începu Pitt prelegerea, de către compania Stout Metale Airplane, o componentă a Ford Motor. Ford a construit o sută nouăzeci şi şase de astfel de avioane, primele din Statele Unite realizate integral din metal. Al meu a fost al o sută cinzeci şi optulea ieşit de pe linia de montaj. Acum mai există încă optsprezece şi doar trei mai pot zbura. Primul proprietar al acestuia a fost Transcontinental Air Transport, care a devenit apoi TWA. Făcea curse între New York şi Chicago şi a transportat multe dintre celebrităţile zilei: Charles Lindberg, Amelia Earhart, Gloria Swanson, Douglas Fairbanks Senior şi Mary Pickford. Franklin Roosevelt l-a concesionat pentru a ajunge la Convenţia Democratică din Chicago. Toţi cei care erau cineva au zburat cu el. În vremea lui, nu exista nici o altă aeronavă mai confortabilă şi mai

avantajoasă. Trimotoarele Ford au fost primele care au avut un spaţiu de odihnă pentru echipaj şi în care te puteai bucura de serviciile unei stewardese. Poate că nu realizezi asta, dar te afli în avionul care a inaugurat aviaţia modernă.

– Are un pedigri impresionant.

– Bătrînul de Nădejde, porecla căpătată de-a lungul existenţei sale, a fost îndepărtat în 1934, cînd a început să fie produs Douglas DC-3. În următorii cîţiva ani, a transportat pasageri în Mexic. Pe neaşteptate, în 1942, a apărut în insula Luzon din Filipine, unde a evacuat douăzeci dintre soldaţii noştri, ducîndu-i, din insulă în insulă, pînă în Australia. Pe urmă a dispărut în negura vremurilor. A ieşit apoi la suprafaţă în Islanda, fiind proprietatea unui mecanic de avioane care îl folosea pentru transportul proviziilor în satele şi oraşele izolate. Eu l-am cumpărat în 1987 şi am zburat cu el pînă la Washington, unde a avut parte de o restaurare minuţioasă.

– Care îi sînt performanţele?

– Are trei motoare Pratt-Whitney, de patru sute cincizeci de cai putere, intră Pitt în amănunte. Poate transporta combustibil suficient pentru un zbor de nouă sute de kilometri cu o viteză de croazieră de o sută optzeci şi cinci de kilometri pe oră. Dacă este forţat, poate ajunge pînă la două sute cincisprezece. Urcă pînă la trei sute cincizeci de metri într-un minut şi atinge un plafon de cinci mii trei sute de metri. Anvergura aripilor e de treizeci şi cinci de metri, iar lungimea aparatului e de cincisprezece. Am uitat ceva?

– Ai inclus tot ce trebuia, spuse Mary.

– Îţi aparţine întru totul, spuse Pitt, eliberînd comenzile. E un avion de pe care nu trebuie să-ţi iei mîinile. Tu îl faci să zboare îl fiecare moment.

– Înţeleg ce vrei să spui, zise Mary, care se văzu nevoită să-şi folosească muşchii ca să răsucească volanul şi să deplaseze eleroanele de mari dimensiuni. După cîteva minute de tonouri şi de viraje, se pregăti să aterizeze.

Pitt observă că Mary atinse cît se poate de uşor pămîntul, înainte a aşeza roata din spate pe asfalt.

– Foarte frumos, o lăudă. Ai făcut-o ca un pilot experimentat de trimotor.

– Mulţumesc, domnule, spuse ea, rîzînd mulţumită.

Trimotorul odată parcat, copiii începură să urce la bord. Pe cei mai mulţi îi ridicară voluntarii pînă la uşă, punîndu-i în braţele lui

Pitt, care îi aşeză pe scaune şi le prinse centurile. Se simţi adînc mişcat la vederea micilor infirmi care dădeau dovadă de atît de mult curaj şi de umor, în ciuda incapacităţii lor fizice. Kelly i se alătură, ca să se ocupe de copii, glumind şi rîzînd împreună cu ei. După decolare, arătă către Manhattan în timp ce Pitt traversa fluviul Hudson, îndreptîndu-se către oraş.

Vechiul avion era perfect pentru zborurile de agrement. Viteza lui redusă şi hublourile mari şi pătrate înşiruite de-a lungul fuselajului ofereau ocazia de a privi nestînjenit panorama. Copiii stăteau pe pernele moi de pe vechile scaune de răchită şi sporovăiau cu aprindere, excitaţi de vederea clădirilor oraşului, care se înălţau către ei.

Pitt făcu trei călătorii şi, în timp ce avionul era realimentat, se duse să admire Fokker-ul cu trei rînduri de aripi din Primul Război Mondial, care era parcat lîngă trimotor. Într-un anumit moment al războiului, aceste avioane deveniseră năpasta aviaţiei armatelor aliate, fiind conduse de aşii Germaniei, Manfred von Richthofen, Werner Voss şi Herman Göring. Von Richthofen susţinea că se caţără ca o maimuţă şi se pilotează ca un diavol.

Tocmai studia armele montate pe capota metalică a motorului, cînd un om îmbrăcat într-un costum vechi de zbor de îndreptă către el.

– Cum ţi se pare? îl întrebă.

Pitt întoarse capul şi privi în ochii măslinii ai unui bărbat de culoare, avînd trăsăturile ascuţite ale unui egiptean. Aproape că simţeai nevoia imperioasă de a-l privi. Era înalt şi cu spatele drept şi, după cum i se păru lui Pitt, cu un aspect milităros. Ochii lui stranii aveau însuşirea neobişnuită de lăsa impresia că rămîn focalizaţi drept înainte, fără să se orienteze spre dreapta şi spre stînga.

Cei doi bărbaţi se examinară un moment unul pe celălalt, observînd că aveau aceeaşi înălţime şi aceeaşi greutate.

– Sînt întotdeauna surprins de faptul că avioanele vechi de luptă par atît de mici în fotografii, dar devin atît de mari cînd stai lîngă ele, spuse Pitt, într-un tîrziu. Apoi arătă către cele două mitraliere jumelate, montate în spatele elicei: Par să fie autentice.

Omul încuviinţă dînd din cap.

– Spandau originale, de şapte milimetri nouăzeci şi doi.

– Dar cartuşierele? Sînt încărcate cu gloanţe.

– Asta, pur şi simplu, ca să-i impresioneze pe privitori, spuse bărbatul cu chip întunecat. La vremea lui, a fost o maşinărie de ucis excelentă. Îmi place să-i păstrez imaginea. Îşi scoase mînuşa de protecţie pentru zbor şi îi întinse mîna: Sînt Conger Rand, proprietarul avionului. Dumneata eşti pilotul trimotorului?

– Da. Pitt avea senzaţia stranie că celălalt îl cunoştea. Numele meu e Dirk Pitt.

– Ştiu, spuse Rand. Eşti de la NUMA.

– Ne-am mai întîlnit?

– Nu, dar avem cunoştinţe comune.

Kelly îl strigă pe Pitt înainte ca el să fi putut răspunde.

– Sîntem gata să încărcăm copiii pentru ultimul zbor.

Pitt se întoarse şi era să spună „Ei, presupun ca trebuie să plec", dar pilotul Fokker-ului se grăbise să treacă în spatele avionului său, ieşind din raza vizuală.

Rezervoarele erau pline şi, îndată ce cisterna fu îndepărtată, urcară în trimotor copiii pentru ultimul zbor deasupra oraşului. Pitt o lăsă pe Mery să se ocupe de comenzi, în timp ce el se duse în spate şi stătu de vorbă cu copiii, arătîndu-le Statuia Libertăţii şi Insula Ellis, în jurul cărora se rotiră la o înălţime de trei sute de metri. Apoi reveni în carlingă şi preluă pilotarea avionului, îndreptîndu-se către East River şi către Podul Brooklyn.

Fiindcă temperatura de afară era de treizeci de grade, glisă fereastra laterală, lăsînd aerul să năvălească înăuntru. Dacă nu ar fi avut copiii la bord, ar fi fost tentat să treacă *pe sub* vechiul şi renumitul pod, dar asta l-ar fi putut costa licenţa de zbor. Nu e o mişcare înţeleaptă, decise, ascultîndu-şi raţiunea.

Atenţia îi fu distrasă de o umbră care apăru alături şi uşor deasupra trimotorului.

– Avem un oaspete, spuse Mary, în timp ce el auzi copiii care începuseră să scoată ţipete de încîntare în cabina pasagerilor.

Se uită în sus şi văzu o pată roşie pe fundalul cerului orbitor de albastru. Pilotul triplanului roşu, marca Fokker, îi făcu cu mîna din carlinga sa, aflată la numai cincizeci de metri distanţă. Purta o cască de zbor din piele şi ochelari de protecţie, iar deasupra capului îi flutura o eşarfă de mătase. Vechiul Fokker era atît de aproape, încît văzu dinţii pilotului lucind într-un rînjet larg, aproape răutăcios. Era pe punctul de a răspunde fluturării de mînă, cînd bătrînul avion viră pe neaşteptate, îndepărtîndu-se.

Pitt urmări cu privirea triplanul roşu care execută un luping, pentru a se năpusti pe neaşteptate înapoi, către trimotorul Ford, îndreptîndu-se, în unghi, înspre babord.

– Ce face ţicnitul ăsta? întrebă Mary. Nu are voie să execute acrobaţii deasupra oraşului.

Întrebării ei îi răspunseră două explozii gemene, ca nişte fascicole laser izvorîte din ţevile identice ale celor două mitraliere Spandau. Pentru o fracţiune de secundă, Mary crezu că asista la număr de senzaţie al spectacolului aviatic. Dar geamul parbrizului se făcu ţăndări, care se împrăştiară urmate de un jet de benzină şi de o răbufnire de fum din motorul din faţa carlingii.

Capitolul 24

Pitt simţi primejdia înainte de a se abate asupra lor grindina de gloanţe. Răsuci brusc trimotorul, la trei sute şaizeci de grade, pînă ce văzu Fokker-ul zburînd sub picioarele lui, înainte de a vira, întorcîndu-se pentru un nou atac. Împinse manetele de acceleraţie pînă la capăt şi îl urmă, cu speranţa deşartă de a rămîne în spatele lui. Dar încercarea era sortită eşecului. Cu trei motoare în stare de funcţionare, Pitt le-ar fi dat de furcă Fokker-ului şi pilotului său dement. Viteza maximă a trimotorului era cu peste cincizeci de kilometri pe oră mai mare decît a vechiului avion de luptă. Dar acum, după ce pierduse un motor, acest avantaj era anulat de superioritatea triplanului în cea ce priveşte manevrabilitatea.

Fumul se revărsa din ţevile de eşapament ale motorului din centru şi izbucnirea focului era doar o chestiune de secunde. Se aplecă şi închise comutatorul alimentatorului cu benzină, aflat între picioarele sale, răsucind apoi şi cheia de contact de pe panoul de sub manete, şi văzu elicea motorului din centru oprindu-se în poziţia orizontală.

Confuzia îmbujorase obrajii lui Mary.

– Trage în noi, bolborosi.

– Nu te osteni să mă întrebi de ce, ripostă Pitt.

Kelly apăru în uşa carlingii.

– De ce ne tot răsuceşti în mijlocul cerului? întrebă, furioasă. Sperii copiii.

Apoi zări motorul care fumega şi parbrizul sfărîmat şi simţi năvala aerului.

– Ce se întîmplă?

– Sîntem atacaţi de un lunatic.

– Trage în noi cu gloanţe adevărate, spuse Mary, apăsînd pe fiecare cuvînt în parte, ridicînd o mînă ca să-şi ferească faţa de curentul de aer.

– Dar avem copii la bord, argumentă Kelly.

– Ştie şi nu pare să se sinchisească. Du-te înapoi şi calmează puştii. Fă-i să creadă că e un joc. Găseşte ceva, orice, care să le distragă atenţia şi care să-i facă să nu dea importanţă pericolului. Pitt se întoarse şi dădu din cap către Mary, încurajînd-o. Cere ajutor prin radio. Indiferent cine-ţi răspunde, raportează-i situaţia.

– Ne poate ajuta cineva?

– Nu în timp util.

– Ce-ai de gînd să faci?

Pitt privi Fokker-ul roşu, care vira, pregătindu-se de un nou atac asupra trimotorului.

– Să ţin pe toată lumea în viaţă, dacă o să pot.

Kelly şi Mary se minunară de calmul lui imperturbabil şi de îndîrjirea care făcea să-i strălucească ochii. Cea de-a doua începu să strige în microfon, cerînd ajutor, în timp ce prima se întoarse în compartimentul principal al avionului.

Pitt cercetă cerul, în căutarea unor nori în care să intre ca să scape de Fokker, dar cei cîţiva care pluteau în văzduh erau la mai mulţi kilometri depărtare şi la mai bine de şase mii de metri altitudine, peste plafonul de zbor al trimotorului. Nici un nor în care să se ascundă, nici un loc care să le ofere scăparea. Vechiul avion de transport era la fel de lipsit de apărare ca un miel pe o păşune străjuită de un lup. De ce făcea asta pilotul pe care îl cunoscuse mai devreme? Întrebările se învîrtejeau în creierul lui Pitt, dar nu era deloc simplu să le găsească răspunsurile.

Ar fi putut încerca să coboare pe East River. Poate ar fi reuşit să aterizeze pe apă fără să avarieze avionul şi fără să rănească copiii şi poate ar fi plutit suficient de mult ca să aibă timp să se salveze; ideea îi venise fulgerător, dar o respinse. Din cauza trenului rigid de aterizare al trimotorului, posibilitatea de a se prăbuşi în apă era prea mare şi nu putea fi sigur că, în timpul aterizării, pilotul nebun al Fokker-ului n-ar fi deschis focul asupra pasagerilor răniţi. Dacă

intenţionase să-i împuşte în aer, gîndi Pitt, tipul nu ar fi ezitat să-i omoare în apă.

Hotărî ce avea de făcut şi întoarse trimotorul înapoi, către Podul Brooklyn.

Fokker-ul roşu se propti în vîrful aripilor înainte de a lua urma celuilalt avion, schimbîndu-şi cursul către apă. Pitt încetini, micşorînd puterea celor două motoare care îi rămăseseră, şi îi permise atacatorului să se apropie. Spre deosebire de avioanele de luptă moderne, cu reacţie, care îşi pot lansa proiectilele şi doborî inamicul de la un kilometru şi jumătate distanţă, aşii Primului Război Mondial nu deschideau focul de la o distanţă mai mare de o sută de metri. Pitt miza pe faptul că pilotul Fokker-ului avea să aştepte pînă în ultimul moment ca să tragă asupra trimotorului.

Ca în zilele Frontului de Vest, avertismentele piloţilor aliaţi se dovediră corecte. Pitt se gîndi la vechea zicală: aşteaptă-l pe hun în lumina soarelui. Era la fel de adevărată ca atunci. Pilotul Fokker-ului săltă botul avionului, înălţîndu-l brusc, aproape ca şi cum ar fi fost agăţat de elice, înainte de a se repezi în jos, parcă desprinzîndu-se din soare. Deschise focul de la o sută de metri distanţă, în timp ce se prăvălea asupra trimotorului, şi gloanţele pătrunseră în tabla ondulată de aluminiu a aripii din dreapta, în spatele motorului. Dar timpul fusese prea scurt – mitralierele jumelate Spandau rămînînd asupra ţintei mai puţin de două secunde, înainte ca Pitt să se arunce într-un picaj aproape vertical.

Avionul se lăsă către apă, cu Fokker-ul pe urmele sale, dar fără ca pilotul acestuia să mai tragă înainte de a putea lua din nou linia de ochire. Pitt coborî pînă ce oamenii care se plimbau pe ambele maluri, cei înghesuiţi pe puntea superioară a unui vas de agrement, ca şi pompierii de pe o şalupă de incendiu, avură impresia că urma să se izbească de apă. Dar, în ultimul moment, trase manşa înapoi şi lansă trimotorul pe un curs care avea să-l ducă direct sub Podul Brooklyn.

Celebrul pod se contura ameninţător, labirintul său de cabluri de susţinere părînd o imensă pînză de păianjen. Terminat în 1883, era traversat în fiecare zi de peste o sută cincizeci de mii de automobile, două mii de biciclete şi trei sute de pietoni. Traficul se oprise şi oamenii din maşini rămăseseră cu gura căscată la vederea celor două avioane care se năpusteau spre deschiderea podului. Pietonii şi bicicliştii de pe pasarela de lemn aflată deasupra şoselei

se opriră şi năvăliră spre balustrade. Nimănui nu-i venea să creadă că avionul de luptă din Primul Război Mondial trăgea într-adevăr asupra vechiului Ford cu trei motoare.

– O, Doamne! murmură Mary. Doar n-o să trecem pe sub pod.

– Ba bine că nu, spuse Pitt, înverşunat.

Pitt abia dacă observă cele două turnuri care se înălţau în aer, la optzeci şi cinci de metri înălţime. În grabă, estimă distanţa dintre pod şi apă la patruzeci şi cinci de metri, ea fiind, de fapt, de numai patruzeci. Cu o dîră de fum în urma motorului central, avionul intră fulgerător sub pod şi ţîşni prin deschiderea acestuia, evitînd un remorcher care trăgea două şlepuri.

Îngroziţi de vederea podului care trecea pe deasupra lor, copiii credeau că totul face parte din spectacol. Excitaţi şi neavînd habar de pericolul de moarte în care se aflau, începură brusc să cînte, aşa cum îi învăţase Kelly:

Bătrînul cîntă odată.
Cîntă într-o doară pe degetul meu mare.
Cu un fleac de scatoalcă îndrăcită, dă-i cîinelui un os.
Bătrînul de duce de-a dura pînă acasă.

Controlorii de zbor de pe aeroporturile La Guardia şi Kennedy şi de pe altele mai mici, din împrejurimi, recepţionară mesajul de ajutor pe care Mary îl trimitea cu disperare, iar staţiile radio ale poliţiei transmiteau rapoarte despre lupta aeriană. Controlorul de pe aeroportul Kennedy îşi sună şeful:

– Am primit o cerere de ajutor din partea unei femei de pe un Ford vechi, cu trei motoare, care participă la parada aviatică de astăzi. Pretinde că este atacată de un avion de luptă din Primul Război Mondial.

Controlorul şef rîse.

– Sigur că da, iar marţienii au aterizat lîngă Statuia Libertăţii.

– Trebuie să fie ceva adevăr în asta. Recepţionez şi rapoartele poliţiei, care spun că un triplan roşu hăituieşte un aparat vechi de zbor, cu trei motoare, pe sub podul Brooklyn, şi că din unul dintre cele trei motoare iese fum.

Pofta de rîs îi pieri.

– Ştii cumva dacă în avionul de transport sînt pasageri?

– Poliţia spune că are cincisprezece copii infirmi la bord. Făcu o pauză înainte de a continua, cu voce şovăitoare: Eu... eu îi aud cîntînd.

– Cîntînd?

Controlorul încuviinţă dînd din cap în tăcere.

Panica schimbă expresia feţei şefului.

Intră în sala radarelor şi lăsă mîna pe umărul controlorului care monitoriza sosirea avioanelor.

– Ce vezi deasupra Manhattan-ului?

– Am avut două aeronave la East River, dar cea mai mare tocmai a dispărut de pe ecran.

– S-a prăbuşit?

– Aşa se pare.

Ochii controlorului şef se înnegurară.

– Bieţii copii, murmură, cu tristeţe.

Pilotul Fokker-ului smuci manşa şi se înălţă, trecînd doar la un metru deasupra cablurilor arcuite ale podului. Apoi plonjă înainte, ca să capete viteză, şi vină la o sută optzeci de grade, îndreptîndu-se direct către trimotor.

Mai degrabă decît să aştepte să fie împuşcat ca o cutie de tinichea pusă pe o piatră, Pitt pivotă avionul în jurul vîrfului aripii stîngi, executînd un viraj cît mai strîns posibil, şi porni, direct pe deasupra danelor unsprezece şi treisprezece, traversînd bulevardul Franklin Delano Roosevelt şi South Street sub un unghi de nouăzeci de grade. Se îngrozi cînd survolă Wall Street la o înălţime de numai şaizeci de metri şi se prăvăli către statuia lui George Washington înjurînd în gînd, în timp ce bubuiturile ţevilor de eşapament reverberau lovindu-se de clădiri şi făcînd geamurile să vibreze. Aripile cu o anvergură de douăzeci şi cinci de metri aproape că şterseră faţadele clădirilor în vreme ce se străduia să se înalţe deasupra acelui canion de beton şi sticlă.

Mary încremenise, şocată, cu sîngele prelingîndu-i-se pe obrazul atins de ciob de sticlă.

– Asta e o nebunie.

– Îmi pare rău, spuse Pitt, fără nici o intonaţie. Nu prea am de unde alege.

Împinse manşa înapoi cînd dădu cu ochii de ceea ce părea să fie o stradă largă, care cotea, coborînd spre Broadway. Într-un spaţiu

de numai cîţiva metri, făcu un viraj strîns şi intră pe faimoasa magistrală la numai o clădire distanţă de bursa newyorkeză, deasupra capelei Saint Paul şi vizavi de City Hall Park. Cu sirenele urlînd, maşinile poliţiei se străduiau să urmărească avionul, dar nu aveau nici o şansă. Nu-şi puteau croi drum prin trafic nici măcar cu jumătate din viteza avionului.

Pentru moment, pilotul Fokker-ului roşu îl pierdu pe Pitt în jungla de clădiri. Se învîrti deasupra East River înainte de a se înălţa la trei sute de metri, îndreptîndu-se către partea mai joasă a Manhattan-ului. Trecu pe deasupra vapoarelor înalte din portul de pe South Street şi se aplecă peste marginea carlingii, încercînd să localizeze din nou trimotorul. Apoi zări o reflexie argintie a soarelui. Îşi ridică ochelarii şi se holbă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, la trimotorul care zbura mai jos decît vîrfurile clădirilor de pe Broadway.

Pitt ştia că punea vieţi în pericol, ştia că, dacă Fokker-ul roşu îl făcea să se prăbuşească în flăcări, erau în primejdie nu numai copiii, ci şi oamenii de jos, de pe străzi şi de pe trotuare. Singura lui speranţă era să izbutească să ocolească inevitabilul pînă cînd reuşea să cîştige un avans substanţial şi să iasă din oraş, lăsîndu-l pe pilotul dement al avionului de luptă să se descurce cu elicopterele poliţiei. Hotărîrea lui de a se dedica întrutotul salvării copiilor spori cînd îi auzi cîntînd:

Bătrînul cîntă de patru ori.
Cîntă într-o doară la uşa mea.
Cu un fleac de scatoalcă îndrăcită, dă-i cîinelui un os.
Bătrînul se duce de-a dura pînă acasă.

Pe neaşteptate, văzu pavajul de sub trimotor explodînd într-un jet de asfalt, cînd Fokker-ul pivotă în jurul cozii şi slobozi o rafală de gloanţe de calibrul 7,62. Acestea perforară capota unui taximetru galben şi pătrunseră într-o cutie poştală de la colţul străzii, fără să rănească pe nimeni. La început, Pitt crezu că avionul scăpase neatins, dar apoi simţi că nu mai răspundea la comenzi. După o verificare rapidă, constată că direcţia era inertă şi că profundoarele nu-l mai ascultau. Doar eleroanele încă mai funcţionau normal. Înţelese că unul dintre gloanţe lovise fie mecanismul de transmisie, fie cuplajele lor la cablurile de comandă care mergeau din carlingă la cîrmă şi la profundoarele din exteriorul fuzelajului.

– Ce nu e în ordine? întrebă Mary.

– Ultima rafală ne-a atins profundoarele. Nu ne mai putem înălța.

Atacul Fokker-ului fusese aproape perfect, dar vederea clădirilor care se ridicau deasupra aripilor lui îl dezechilibră și depăși trimotorul înainte ca mitralierele sale să-i fi produs avarii fatale. Pilotul îl înălță vertical și execută o manevră Immelmam, rostogolindu-se și zburînd apoi în direcție opusă. Pitt înțelese imediat că adversarul său nu avea de gînd să piardă timpul cu un atac frontal. Se mulțumea să vină din urmă și să atace din spatele trimotorului.

– Poți să stai cu ochii pe el? o întrebă pe Mary.

– Nu și cînd se află exact sub noi, răspunse ea, calmă. Își slăbi centura de siguranță, astfel încît să se poată răsuci în scaun. Am să mă aplec cît de mult pot ca să supraveghez coada.

– Ești o fată bună.

Kelly apăru în ușă.

– Copiii sînt incredibili. Fac totul fără nici un efort.

– Pentru că nu știu că acum trăim pe credit.

Pitt privi în jos își dădu seama că zburau prin Greenwich Villlage. Apoi trecură fulgerător peste Union Park. Putu vedea Times Square apropiindu-se. Știa că zona teatrelor era dincolo de clădirile din stînga. Firmele lor luminoase străluciră, într-o străfulgerare, cînd trecu pe deasupra statuii lui George M. Cohan. Încercă să înalțe avionul ca să se ridice deasupra orașului, dar profundoarele nu răspundeau la comenzi. Pentru moment, Pitt nu putea decît să zboare păstrînd direcția și altitudinea. Se descurcă atîta vreme cît Broadway se arcui ușor spre stînga, dar atunci cînd se frînse la intersecția cu Forty-eight Street, lîngă Paramount Plaza, știu că dăduse de necaz. Profundoarele nu funcționau și trebuia să apese pedalele cu toată puterea ca să obțină cel mai mic răspuns din partea cîrmei. Eleroanele erau tot ce mai avea, dar cea mai mică eroare de calcul și cea mai fină răsucire a manșei cu volan puteau face ca avionul să se zdrobească de fațada unei clădiri. Era nevoit să mențină direcția de-a lungul Broadway-ului manevrînd doar manetele de accelerație.

Transpira din belșug și buzele i se uscaseră. Pereții verticali ai clădirilor din New York dădeau impresia că sînt destul de aproape ca să-i atingă dacă s-ar fi întins prin fereastra laterală. Strada care i se așternea înainte părea să nu se mai sfîrșească și avea senzația că

începe să se îngusteze. Mulţimea de oamenii de pe trotuare, ca şi cea din intersecţii, amuţise, îngrozită, la vederea trimotorului care zbura pe mijlocul Broadway-ului, la înălţimea etajului al zecelea. Vuietul celor două motoare era asurzitor şi îl puteau auzi de la cîteva blocuri distanţă. Funcţionarii din birouri care, de la ferestre, se uitau în jos, la avion, nu reuşeau să creadă că zăreau într-adevăr acea apariţie bizară. Toţi cei care priveau trimotorul credeau că era gata să se prăbuşească.

Pitt încerca cu disperare să-i ridice botul, dar acesta, pur şi simplu, nu se înălţa. Deceleră, ca să reducă viteza la aproape o sută zece kilometri pe oră, cu numai zece kilometri peste viteza minimă de portanţă. Fokker-ul roşu era condus de un pilot bun, şiret ca o vulpe care pîndeşte un pui de găină. Pitt purta o luptă în care avea nevoie de fiecare dram de curaj autentic sau de sfidarea neînfricată a oricărui risc. Era o înfruntare între doi bărbaţi care stăpîneau în aceeaşi măsură procedurile tehnice, erau la fel de abili, de răbdători şi de tenaci. Nu lupta numai pentru viaţa lui, ci şi pentru vieţile celor două femei şi ale celor cincisprezece copii infirmi şi a numai Dumnezeu ştia cîţi oameni aflaţi în pericol de moarte dacă trimotorul se prăbuşea şi exploda pe străzile aglomerate ale oraşului.

În spatele lui, copiii începeau să simtă primele tentacule ale spaimei, văzînd clădirile atît de aproape de hublouri şi, cu toate acestea, reuşeau să cînte în continuare, îndemnaţi de Kelly, care era prea îngrozită ca să privească imaginea neclară a birourilor din clădirile pe lîngă care treceau şi să desluşească feţele uluite are funcţionarilor de dincolo de geamuri.

De la înălţimea de trei sute de metri, pilotul Fokker-ului privi în jos, spre trimotorul care îşi croia drum printre magazinele şi clădirile de pe Broadway. Avea răbdarea unui demon care pîndeşte sufletul unui om de onoare. Încă nu simţea nevoia să coboare şi să deschidă din nou focul asupra vechiului avion de transport. Era foarte probabil să se prăbuşească singur. În timp ce îl privea fascinat, un elicopter al poliţiei îşi făcu apariţia şi începu urmărirea, zburînd la înălţimea acoperişurilor, între Fokker şi Ford.

Calm şi minuţios, împinse manşa uşor înainte, orientînd botul avionului în jos, direct către elicopter. Un poliţist de la bord, care stătea cu ochii pe Fokker-ul roşu, putea fi văzut strigînd nebuneşte şi făcîndu-i semn pilotului să privească în sus. Elicopterul zvîcni în întîmpinarea celui despre care echipajul său dedusese că era

agresorul, dar armele de care dispunea nu erau pe măsura mitralierelor rapide, ale căror gloanţe scuipate de ţevile jumelate izbiră motorul de sub elice. Atacul fusese executat cu o răutate sălbatică. Rafala nu dură mai mult de trei secunde. Dar, în acele trei secunde, elicopterul se transformă, dintr-o maşină zburătoare frumos lustruită, într-o zdreanţă, într-o epavă căzătoare care se prăbuşi pe acoperişul unei instituţii.

Sfărîmăturile sale loviră mai mulţi pietoni, dar, în mod incredibil, niciunul nu se alese cu răni mortale sau foarte grave. Cei doi poliţişti, scoşi din epavă de personalul care se ocupa de întreţinerea clădirii, aveau cîteva fracturi, dar viaţa nu le era în pericol.

Era inuman. O acţiune inumană care nu servea nici unui scop imaginabil. Pilotul Fokker-ului ar fi putut pune foarte uşor capăt urmăririi după ce se asigurase că trimotorul nu mai avea cum să rămînă în aer mai mult de cîteva secunde. Nu doborîse elicopterul poliţiei fiind în legitimă apărare. O făcuse cu sînge rece, pur şi simplu ca să se amuze. Înainte de a relua urmărirea trimotorului, abia dacă privi dezastrul pe care îl lăsa în urmă.

Pitt nu avea habar de catastrofa petrecută în spatele său. Uitîndu-se înapoi prin geamul lateral al carlingii, Mary văzuse totul, dar îngheţase, ne mai izbutind să vorbească. Strada se curba uşor şi Pitt îşi concentră atenţia asupra virajului pe care trebuia să-l execute avionul.

Broadway cotea la stînga, intersectîndu-se cu Columbus Circle. Lovi cu putere cîrma din dreapta şi răsuci avionul pînă ce scăpă din lungul canion dintre clădirile înalte. Vîrful aripii din stînga rată, cu mai puţin de trei metri, impactul cu statuia înaltă de douăzeci de metri a lui Cristofor Columb, în timp ce trimotorul vira pe deasupra Central Park West şi a Fifty-ninth Street. La intrarea dinspre sud-vest a Central Park, ocoli monumentul dedicat victimelor de la bordul navei militare *Maine*, apoi traversă parcul. Călăreţii de pe alei făcură eforturi ca să rămînă în şa cînd caii li se cabrară la auzul vuietului trimotorului.

Miile de oameni care îşi petreceau după amiaza aceea călduroasă de vară în parc îşi încetară activităţile şi îşi pironiră privirile asupra dramei desfăşurate deasupra capetelor lor. Toate maşinile de poliţie din oraş se îndreptau într-acolo, cu sirenele urlînd. Mai multe elicoptere ale poliţiei survolară parcul venind dinspre Fifth

Avenue, escortate de escadronul celor care le aparţineau posturilor de televiziune.

– Se întoarce! strigă Mary. E la două sute cincizeci de metri în urma noastră şi plonjează asupra cozii noastre!

Pitt ar fi putut vira, cu greutate, dar nu putea cîştiga nici măcar o jumătate de metru în altitudine fără profundoare, care erau ciuruite de gloanţe şi înţepenite într-o poziţie intermediară. În minte îi încolţi un plan; un plan care ar fi funcţionat numai dacă Fokker-ul roşu ar fi trecut pe deasupra trimotorului înainte de a trage. Se întinse şi lovi comutatoarele de aprindere şi de alimentare cu combustibil ale motorului din mijloc, aducîndu-le pe poziţia DESCHIS. Motorul stricat tuşi de cîteva ori, apoi porni şi începu să se învîrtă. Pitt viră brusc spre dreapta, ştiind că atacatorul său dement venea ca o furtună de deasupra. Pentru moment, încercarea sa de evitare a atacului îl luă pe celălalt prin surprindere şi rafalele gemene ale mitralierelor Fokker-ului trecură prin dreapta trimotorului, pierzîndu-se în gol.

Manevrabilitatea vechiului avion de transport nu era pe măsura celei a triplanului pe care, cu optzeci de ani în urmă, îl pilotaseră cu succes cei mai buni aviatori ai Reich-ului german. Pilotul Fokker-ului îi neutralizează repede avantajul şi Pitt simţi loviturile surde ale gloanţelor care ciuruiau aripa superioară a trimotorului şi pătrundeau în motorul de la tribord. Cabina din spatele acestuia fu cuprinsă de flăcări, dar pistoanele încă lucrau. Pitt răsuci bătrînul avion, întorcîndu-l în direcţia opusă şi aşteptînd, cu o răbdare de fier, momentul potrivit pentru atac.

O grindină de gloanţe se abătu, pe neaşteptate, asupra carlingii, izbind violent panoul de bord. Pilotul nebun anticipa toate mişcările lui Pitt. Era un tip deştept, dar, cînd Fokker-ul roşu fulgeră, huruind, pe deasupra parbrizului sfărîmat, sosi şi rîndul lui Pitt.

Împinse toate cele trei manete de accelerație pînă la capăt. Cu două motoare, viteza lui o egala pe a triplanului, iar odată pornit şi cel din mijloc, care azvîrlea vălătuci de fum şi de ulei, dar ai cărui cilindri funcţionau din plin, trimotorul se năpusti înainte ca un armăsar pur-sînge.

Cu faţa brăzdată de sîngele izvorît din numeroasele zgîrieturi făcute de sfărîmăturile de parbriz care îi izbiseră obrajii şi fruntea, împroşcat cu ulei şi abia reuşind să vadă prin norii de fum, Pitt strigă, cu o superbă cutezanţă:

– Blestemat să fii, Baron Roşu!

Cînd era deja prea tîrziu, capul cu cască de piele din carlinga roşie se răsuci şi zări trimotorul argintiu care sfredelea văzduhul la numai şase metri distanţă. Azvîrli Fokker-ul într-un viraj violent, basculîndu-l pe vîrfurile aripilor. Era o mişcare greşită. Pitt o prevăzuse. Dacă s-ar fi înălţat brusc, trimotorul cu profundoarele avariate nu ar fi avut cum să-l urmeze. Dar, executînd virajul la nouăzeci de grade, cu cele trei aripi dinspre tribord înălţate către cer, Fokker-ul roşu era vulnerabil. Una dintre cele trei roţi mari are trenului de aterizare al trimotorului izbi eşafodajul de lemn, făcînd ţăndări aripa superioară.

Triplanul se prăbuşi intrînd în vrie, scăpat de sub control, şi Pitt abia mai avu timp să-l întrezărească pe pilot. Dînd dovadă de o cutezanţă nesmintită, acesta îi arătă pumnul. Pe urmă, Pitt pierdu din vedere avionul roşu, care, rotindu-se, se izbi de copacii de lîngă Shakespearean Gardens. Elicea de lemn se sfărîmă într-o sută de bucăţi cînd lovi trunchiul gros al unui ulm. Fuzelajul şi aripile se mototoliră ca ale unui aeromodel de jucărie, făcut din lemn de balsa, foiţă şi clei. În cîteva minute, rămăşiţele fură înconjurate de maşini de poliţie, ale căror lumini roşii şi albastre licăreau ca tot atîtea fulgere colorate.

În timp ce aeronava avariată se lupta ca să rămînă în aer, Kelly continua să dirijeze corul copiilor, cu un curaj pe care Pitt nu l-ar fi crezut posibil:

Bătrînul cîntă de zece ori.

Cîntă într-o doară lîngă găina mea.

Pitt opri motorul central şi pe cel de la tribord înainte ca acestea să transforme avionul în torţă. Ca un cal grav rănit în război care continuă să şarjeze fără şovăire, bătrîna pasăre se străduia să-şi înfigă ghearele în văzduh. Într-un torent de fum şi de flăcări, cu singurul motor valid ambalat la maximum, Pitt descrise un cerc complet şi îndreptă avionul spre cel mai mare spaţiu deschis pe care îl văzu, o zonă întinsă, acoperită cu iarbă, cunoscută sub numele de Sheep Meadow.

Oamenii adunaţi la picnic sau care veniseră ca să stea pur şi simplu la soare începură brusc să se împrăştie ca furnicile la vederea aeronavei ciuruite de gloanţe care pierdea altitudine venind înspre ei. Nu aveau nevoie de nici o explicaţie ca să înţeleagă că avionul putea să se prăbuşească şi să explodeze în mijlocul lor.

Aplecat pe fereastra laterală ca să scape de fumul care inunda carlinga, Pitt privea cu coada ochiului spaţiul verde şi căuta direcţia pe care să aterizeze. În condiţii normale, ar fi mizat pentru reuşită pe douăzeci şi cinci de cenţi contra o centimă, dar acum, neavînd aproape nici un control, toate pariurile cădeau. Manevrînd cu grijă manetele de acceleraţie, coborî încet către pajişte.

Două mii de oameni uluiţi încremeniseră şi amuţiseră, mulţi dintre ei rugîndu-se ca avionul grav avariat, învăluit de fum şi de flăcări, să poată cumva ateriza în siguranţă, fără să explodeze la impact. Îşi ţineau respiraţia, cu degetele încrucişate. Priveau ca vrăjiţi, ascultînd huruitul singurului motor care funcţiona din plin. Priveau fără să-şi poată desprinde ochii, aşteptau, paralizaţi, îngroziţi şi neîncrezători, în vreme ce trimotorul trecea printre vîrfurile copacilor de la marginea cîmpiei. După cîţiva ani, nici unul dintre martorii oculari ai acelei întîmplări incredibile nu o mai putea descrie cu exactitate. Memoria li se înceţoşa cînd rechemau imaginea vechii aeronave care huruia apropiindu-se de suprafaţa ierbii.

În cabina principală, copiii cîntau ultimul refren:

Bătrînul se duce de-a dura pînă acasă.

Trimotorul tremură cînd Pitt îl făcu să alunece deasupra pajiştii. Apoi păru să rămînă suspendat pentru o clipă, înainte ca roţile lui mari să atingă vîrful ierbii, săltă de două ori şi, în secunda următoare, era jos, cu roata din dreptul cozii pe pămînt. Spre surprinderea tuturor, rulă şi se opri în mai puţin de cincizeci de metri.

Văzînd mulţimea care se scurgea către avion, Pitt opri motorul care îi rămăsese, privind elicea care se opri cu paletele în poziţie verticală. Se întoarse către Mary şi începu să spună ceva, vrînd să o laude pentru modul plin de curaj în care acţionase. Dar amuţi cînd îi zări chipul livid. Se întinse şi îi puse degetele pe gît, căutîndu-i pulsul. Apoi mîna îi căzu şi i se încleştă.

Aplecîndu-se, Kelly intră, emoţionată, în carlingă.

– Ai reuşit! izbucni, fericită.

– Copiii? întrebă Pitt, cu voce reţinută.

– Nevătămaţi cu toţii.

Ea privi apoi spre scaunul copilotului şi văzu, pe spatele lui Mary, micile găuri aproape echidistante făcute de rafala mitralierelor Spandau de pe Fokker. Încremeni, şocată, în timp ce Pitt îşi pleca solemn capul. La început, refuză să creadă că Mary nu mai

era, că vechea ei prietenă murise, dar, după ce, privind în jos, văzu balta de sînge care se lăţea pe podeaua carlingii, realiză cumplitul adevăr.

O tristeţe adîncă i se aşternu pe chip şi ochii i se tulburară:

– De ce? murmură, cu privirea în gol. De ce a trebuit să se întîmple asta? Moartea lui Mary nu are nici un sens.

Oamenii de pe străzile înconjurătoare şi din parc veneau să se uite la vechiul avion înroşit de foc şi se minunau. Erau mii cei care strigau şi îşi fluturau mîinile către carlingă. Dar Pitt nu-i vedea şi nu-i auzea. Se simţea înconjurat, dar nu de oameni, ci de zădărnicia tuturor lucrurilor.

– Nu e singura victimă a omului care pilota avionul, spuse, uitîndu-se la Kelly. Au mai fost mulţi alţii, care şi-au pierdut viaţa în zadar.

– Totul e atît de stupid, şopti Kelly, plîngînd, printre mîinile cu care îşi acoperise faţa.

– Cerber, spuse Pitt cu voce scăzută, abia audibilă pe fondul uralelor de afară. Cineva – încă nu ştiu cine – se va duce la Hades ca să-l întîlnească.

Capitolul 25

După ce paramedicii se ocupară de cucuiele şi vînătăile pe care le căpătaseră copiii fiind azvîrliţi de colo colo în timpul luptei cu Fokker-ul roşu şi cu pilotul lui necunoscut, aceştia ajunseră în braţele părinţilor lor. Pitt stătu alături de o Kelly copleşită de durere în timp ce trupul prietenei ei Mary Conrow era transportat din avion în ambulanţă. După ce un cordon de poliţişti înconjură aparatul de zbor, Pitt şi Kelly fură escortaţi pînă la maşinile poliţiei, ca să fie duşi la cea mai apropiată circumscripţie pentru un interogatoriu.

Înainte de a pleca, Pitt înconjură vechiul trimotor Ford, uimit şi întristat de toate loviturile pe care le îndurase. Şi, cu toate acestea, rămăsese în aer, în mod miraculos, pînă ce îl făcuse să aterizeze în siguranţă pe Sheep Meadow. Studie zona ciuruită de gloanţe a cozii, tighelul de găuri de pe aripile superioare şi chiuloasele zdrobite ale cilindrilor celor două motoare Pratt & Whitney, care mai pocneau încă din cauza temperaturii ridicate, emanînd vîrtejuri firave de fum.

Îşi aşeză palma pe apărătoarea uneia dintre roţile trenului de aterizare şi şopti:

– Mulţumesc.

Apoi îl întrebă pe ofiţerul care conducea operaţiunea dacă se puteau opri lîngă rămăşiţele Fokker-ului înainte de a se îndrepta spre circumscripţia de poliţie. Ofiţerul aprobă dînd din cap şi arătă spre cea mai apropiată maşină.

Încastrat în trunchiul unui ulm uriaş, la şase metri deasupra solului, Fokker-ul roşu părea un zmeu de hîrtie mototolit. Urcaţi pe scara maşinii lor, pompierii stăteau sub epavă, privind în sus, către avionul mutilat. Pitt ieşi din maşina poliţiei şi merse pînă sub triplan. Se opri şi se uită îndelung la motorul care fusese smuls din suport şi zăcea pe jumătate înfipt în iarbă. Descoperi, cu surprindere, că nu fusese un motor modernizat, ci un Oberursel original, cu nouă cilindri, care dezvolta o sută zece cai putere. Pe urmă îşi înălţă privirea către carlinga deschisă.

Era goală.

Se uită la crengile copacului, apoi cercetă terenul de sub avion. O jachetă de zbor din piele, casca şi ochelarii de protecţie, cu lentilele mînjite cu dîre de sînge, erau singurele urme ale pilotului.

În mod aproape miraculos, acesta dispăruse.

În timp ce ofiţerii de poliţie o interogau pe Kelly, lui Pitt i se permise să sune o companie locală de întreţinere a aparatelor de zbor şi să aranjeze ca trimotorul să fie dezasamblat şi transportat înapoi, la Washington, unde urma să fie apoi reparat şi reconstruit în forma originală de experţii în restaurarea aeronavelor. Apoi îl sună pe Sandecker şi îi raportă care era situaţia.

Convorbirile odată încheiate, se aşeză, calm, la un birou liber şi se apucă să dezlege un careu de cuvinte încrucişate din New York Times, pînă cînd fu chemat. El şi Kelly se îmbrăţişară cînd ea părăsi încăperea în care patru inspectori de poliţie aşteptau aşezaţi în jurul unui birou de stejar plin de cicatrice, care îşi trăda vîrsta prin numărul vechilor urme de arsuri de ţigară de pe tăblia sa.

– Domnul Pitt? întrebă un bărbat mărunţel, cu o mustaţă subţire.

Era fără haină şi purta bretele înguste.

– Acesta e numele meu.

– Sînt inspectorul Mark Hacken. Eu şi colegii mei am vrea să vă punem cîteva întrebări. Vă deranjează dacă înregistrăm discuţia?

– Cîtuşi de puţin.

Hacken nu făcu nici o încercare de a-i prezenta pe ceilalţi trei bărbaţi din cameră. Nici unul nu semăna cu poliţiştii văzuţi la televizor. Păreau un grup de vecini care se adună în fiecare sîmbătă ca să tundă peluza.

Hacken începu prin a-i cere lui Pitt să spună cîteva cuvinte despre sine însuşi, despre slujba sa de la NUMA şi despre modul în

care ajunsese să-şi aducă aparatul de zbor la Parada Aviatică în Beneficiul Copiilor Infirmi. Ceilalţi inspectori îi adresară, din cînd în cînd, cîte o întrebare, dar, mai ales, luară notiţe în timp ce Pitt descria zborul, începînd din momentul îmbarcării copiilor infirmi pe aerodromul Gene Taylor şi pînă la aterizarea pe Sheep Meadow din Central Park.

Unul dintre inspectori se uită la Pitt şi spuse:

– Şi eu sînt pilot şi sper că vă daţi seama că aţi putea ajunge la închisoare din cauza bufoneriilor dumneavoastră, ca să nu mai vorbesc de pierderea licenţei de zbor.

Pitt îl privi cu umbra unui zîmbet plin de încredere în sine:

– Dacă salvînd vieţile a cincisprezece copiii infirmi am devenit un criminal, atunci aşa să fie.

– Aţi fi putut face asta şi fără să traversaţi fluviul, intrînd pe străzile oraşului.

– Dacă nu aş fi intrat pe Wall Street în momentul acela, am fi fost doborîţi cu siguranţă şi ne-am fi prăbuşit în apă. Credeţi-mă cînd vă spun că nu ar fi existat supravieţuitori.

– Dar trebuie să admiteţi că v-aţi asumat un risc imens.

Pitt ridică din umeri, cu indiferenţă.

– Este evident, altfel nu aş mai fi stat acum aici.

– Aveţi idee din ce motive a pus celălalt pilot în primejdie un aparat de zbor de un milion de dolari, echipat cu armament învechit, dar operaţional, ca să doboare un avion vechi, plin de copii infirmi?

– Singura mea dorinţă e să o aflu, spuse Pitt, ocolind răspunsul.

– Şi eu la fel, zise Hacken sarcastic.

– Aveţi idee cine era pilotul? îi întoarse Pitt întrebarea.

– Nu avem nici un indiciu. S-a topit în mulţime şi a scăpat.

– Aparatul de zbor trebuie să aibă un număr de înregistrare care poate conduce la proprietar.

– Experţii noştri nu au avut încă ocazia să examineze avionul.

– Organizatorii paradei aviatice au, cu siguranţă, cererea lui de înscriere. A trebuit să completăm aşa ceva cu toţii, pentru agenţiile de asigurare. Ar trebui să aflaţi ceva de acolo.

– Colaborăm cu autorităţile din New Jersey în această privinţă. Pînă acum nu ne-au putut spune decît că au aflat că un colecţionar de aparate de zbor a telefonat ca să anunţe că un avion identic a

fost garat pe un mic aerodrom de lîngă Pittsburg. Pretinde că proprietarul era Raul St. Justin.

– Pare un nume fals, aprecie Pitt.

– Sîntem de acord, spuse Hacken. Îl cunoşteaţi pe St. Justin sau care o fi numele lui adevărat?

– Nu. Pitt se uită fix în ochii celuilalt. Am stat puţin de vorbă înainte de a decola.

– Despre ce aţi discutat?

– Despre triplanul lui. Întotdeauna m-au fascinat avioanele vechi. Asta a fost tot.

– Deci nu l-aţi mai întîlnit niciodată pînă atunci.

– Nu.

– Puteţi să-l descrieţi şi să-l ajutaţi pe specialistul nostru să-i facă portretul robot?

– Colaborez cu plăcere.

– Ne pare rău pentru că dumneavoastră şi domnişoara Egan trebuie să treceţi prin aşa ceva, dar, avînd în vedere moartea lui Mary Conrow, avem de-a face cu investigarea unei crime şi cu o punere sub acuzare pentru periclitarea vieţii cetăţenilor. E un miracol că nimeni nu a fost rănit cînd avionul roşu a deschis focul asupra dumneavoastră pe străzile oraşului şi cînd elicopterul nostru a fost doborît în preajma unei intersecţii aglomerate.

– Cu toţii trebuie să fim recunoscători pentru asta, spuse Pitt, cu sinceritate.

– Cred că asta e tot, deocamdată, zise Hacken. Bineînţeles că dumneavoastră şi domnişoara Egan va trebui să rămîneţi în oraş pînă la încheierea anchetei.

– Mă tem că este imposibil, domnule inspector.

Hacken înălţă din sprîncene. Nu era obişnuit ca martorul unui caz important să-i spună că pleacă din oraş.

– Pot să ştiu de ce?

– Pentru că sînt implicat într-o investigaţie guvernamentală în curs de desfăşurare, referitoare atît la incendiul de la bordul vasului de croazieră *Emerald Dolphin*, cît şi la furtul unei nave de cercetare NUMA. Prezenţa mea la Washington este necesară. Pitt făcu o pauză, pentru efect. Mi se pare firesc să doriţi să clarificaţi situaţia cu superiorul meu, amiralul Sandecker de la Agenţia Naţională pentru Studii Marine şi Subacvatice. Îşi scoase portofelul şi îi

întinse lui Hacken cartea sa de vizită de la NUMA. Aveţi aici numărul lui de telefon.

Fără nici o vorbă, Hacken îi dădu cartea de vizită unuia dintre detectivii săi, care părăsi încăperea.

– Aţi terminat cu mine? Aş vrea să o conduc pe domnişoara Egan acasă.

Hacken încuviinţă cu o mişcare a capului şi arătă către uşă.

– Vă rog să aşteptaţi afară pînă obţinem confirmarea legăturii dumneavoastră cu guvernul şi cu investigaţia.

Pitt o găsi pe Kelly ghemuită pe o bancă de lemn. Arăta jalnic, ca o fetiţă abandonată pe treptele unui orfelinat.

– Te simţi bine?

– Nu pot să trec peste moartea lui Mary, spuse ea. Era, de mulţi ani, prietena apropiată a tatei.

Ochii lui Pitt inspectară circumscripţia aglomerată, verificînd dacă nu le asculta cineva conversaţia.

– Cît de apropiată era Mary de tatăl tău? întrebă, mulţumit că nu trăgea nimeni cu urechea.

Ea îl aruncă o privire furioasă.

– Au trăit împreună de-a lungul anilor, dacă asta vroiai să auzi.

– Nu asta vroiam să aud, spuse Pitt, cu blîndeţe. Cît de multe ştia despre proiectele tatălui tău?

– Nu-i erau străine. Pentru că eu aveam cariera mea şi eram plecată mai tot timpul, ea îi era şi confidentă, şi secretară, şi fată în casă, şi menajeră, cînd nu avea nici un zbor.

– Ţie ţi-a vorbit vreodată despre munca lui?

Ea clătină din cap.

– Era foarte secretos. Spune întotdeauna că e imposibil să-i explice cuiva care nu e cercetător sau inginer în ce constau lucrările lui. Singura dată cînd mi-a ţinut o prelegere despre proiectele lui a fost la bordul lui *Emerald Dolphin*. Era foarte mîndru de conceptele lui inginereşti aplicate la motoarele navei şi, într-o seară, după cină, mi-a explicat în ce constă principiul de funcţionare al motorului magnetohidrodinamic.

– E tot ce ţi-a spus vreodată?

– După ce băuse, la bar, cîteva pahare de martini, susţinea că e creatorul celei mai mari realizări a tuturor timpurilor. Kelly ridică din umeri, dusă pe gînduri. Credeam că vorbeşte ginul.

– Deci Mary era singura persoană care-i cunoştea lucrările.

– Nu. Îşi ridică ochii, ca şi cum ar fi văzut pe cineva. Mai era Josh Thomas.

– Cine?

– Doctorul Josh Thomas era prietenul tatei şi, uneori, asistentul lui. Au fost colegi la Institutul de Tehnologie din Massachusettes, unde şi-au luat doctoratul. Tata în inginerie tehnică şi Josh în chimie.

– Ştii cum pot intra în legătură cu el?

– Da, răspunse ea.

– Unde e laboratorul tatălui tău? întrebă Pitt.

– În casa lui, nu departe de aerodromul Gene Taylor.

– Îl poţi suna pe doctorul Thomas? Aş vrea să-l întîlnesc.

– Pentru un motiv anume?

– I-ai putea spune că ard de nerăbdare să aflu în ce constă cea mai mare realizare a tuturor timpurilor.

Capitolul 26

Amiralul Sandecker stătea pe un podium şi se lupta cu întrebările cu care îl bombardau reporterii. Dacă exista un singur lucru pe care îl detesta, atunci detesta să se afle în atenţia presei. Deşi fusese întotdeauna în relaţii bune cu ziariştii şi cu reporterii de televiziune şi adesea se bucurase de compania lor între patru ochi, pur şi simplu nu-i pria lumina reflectoarelor şi nu se simţea în largul lui cînd trebuia să ocolească sau să sară peste întrebările lor insistente. În anumite momente, Sandecker era, pur şi simplu, prea integru şi prea sincer pentru birocraţia Washington-ului.

După patruzeci de minute de întrebări dificile despre rolul jucat de NUMA în investigarea tragicei pierderi a lui *Emerald Dolphin,* Sandecker era îi recunoscător cerului fiindcă se apropia sfîrşitul conferinţei de presă.

– Ne puteţi spune ce au găsit oamenii dumneavoastră în interiorul epavei în timpul cercetării efectuate din submersibil? întrebă o reporteră de televiziune binecunoscută pe plan naţional.

– Credem că am descoperit o dovadă care sugerează că incendiul a fost provocat în mod deliberat, răspunse Sandecker.

– Ne puteţi descrie această dovadă?

– În zona din care echipajul a raportat că a izbucnit focul, a fost găsit ceva care pare a fi un material incendiar.

– Aţi identificat substanţa? întrebă un ziarist de la *Washington Post*.

– Se află chiar acum în laboratoarele FBI-ului, fu răspunsul echivoc al amiralului. Vor avea rezultatele în scurt timp.

– Ce ne puteţi spune despre sechestrarea de către terorişti a navei dumneavoastră de cercetare, *Deep Encounter*?

Întrebarea venise de la un reporter al CNN-ului.

– Nu mai mult decît ştiţi deja din rapoartele precedente. Aş fi vrut să vă pot spune de ce anume au furat elementele criminale o navă NUMA, dar, din păcate, nici unul dintre piraţi vinovaţi nu a supravieţuit ca să ne povestească.

O femeie în costum albastru, de la ABC News, ridică mîna.

– Cum a reuşit echipajul de la NUMA să distrugă nava pirat, împreună cu toţi cei aflaţi la bord?

Era o întrebare care trebuia să apară şi Sandecker era pregătit să răspundă. Oricît de mult ura asta, minţi, pentru ca nu cumva cercetătorii de la NUMA şi membrii echipajului să fie etichetaţi drept criminali.

– Din cîte ştim, unul dintre bandiţi, care păzea intrarea în lagună, a tras cu o rachetă, pe întuneric, asupra lui *Deep Encounter*. A greşit ţinta şi racheta a lovit vasul pirat.

– Ce s-a întîmplat cu paznicul? întrebă femeia. A supravieţuit ca să fie arestat?

– Nu, a fost ucis, în mod accidental, în timpul luptei cu directorul meu de proiecte speciale, care încerca să-l împiedice să tragă o a doua rachetă asupra navei noastre de cercetare.

Un ziarist de la *Los Angeles Times* atrase atenţia lui Sandecker.

– Ştiţi care ar putea fi legătura prezumtivă dintre cele două incidente?

Amiralul îşi înalţă mîinile şi ridică din umeri.

– Pentru mine, este un mister. Veţi avea probabil mai multe şanse de a primi un răspuns din partea CIA-ului sau a FBI-ului, în timpul investigaţiilor pe care le desfăşoară.

Reporterul de la *L.A. Times* făcu semn că mai avea o întrebare şi Sandecker încuviinţă, dînd din cap.

– Acelaşi director de proiecte speciale de la NUMA a participat la recuperarea celor două mii cinci sute de oameni de pe *Emerald Dolphin*, a scăpat de la distrugere nava dumneavoastră de cercetare şi a salvat vieţile copiilor infirmi, ieri, la New York, în timpul luptei aeriene cu avionul de vînătoare?

– Da, răspunse Sandecker, cu mîndrie. Numele său, după cum ştiţi deja, este Dirk Pitt.

O femeie din fundul sălii strigă următoarea întrebare:

– Credeţi că există o legătură?...

– Nu, nu cred, o întrerupse amiralul. Şi vă rog să nu-mi mai puneţi întrebări referitoare la acest subiect, pentru că nu am discutat cu domnul Pitt după incident şi ştiu doar ceea ce am citit în ziarele dumneavoastră şi ceea ce am văzut la emisiunile dumneavoastră de ştiri. Se opri, coborî de pe podium şi îşi ridică braţele. Doamnelor şi domnilor, asta e tot ce ştiu. Vă mulţumesc pentru participare.

Cînd Sandecker reveni în biroul său, Hiram Yaeger îl aştepta în anticameră. Servieta din piele a doctorului Egan era pe duşumea, alături de scaunul său. Avea o slăbiciune pentru servietele vechi şi începuse să o folosească ca să-şi ducă acasă lucrările, pentru că era mai mare şi mai pătrăţoasă decît o servietă obişnuită. Se ridică şi îl urmă pe Sandecker înăuntru.

– Ce ai pentru mine? îl întrebă amiralul, aşezîndu-se masa sa de lucru.

– M-am gîndit că s-ar putea să vă intereseze o actualizare a proiectului întocmit de CIA pentru cercetarea navei scufundate a piraţilor, spuse, deschizînd servieta şi scoţînd o mapă.

Sandecker îl privi pe deasupra ochelarilor pentru citit, cu sprîncenele ridicate.

– De unde îţi obţii informaţiile? CIA încă nu a dezvăluit nimic. Singurul lucru sigur pe care îl ştim este că au început să se scufunde după epavă – se opri ca să-şi privească ceasul – acum zece ore.

– Conducătorul proiectului cere cu insistenţă ca datele să fie actualizate din oră în oră. Aşa că s-ar putea spune că o să aflăm ce au descoperit aproape la fel repede ca ei.

– Cînd cei de la CIA vor descoperi că Max accesează clandestin fişierele lor secrete, o să dăm de dracu în douăzeci de moduri diferite.

Yaeger rînji într-o parte.

– Credeţi-mă, domnule amiral, nu vor descoperi niciodată. Max sustrage datele din computerul navei recuperatoare înainte de a fi codificate şi trimise pentru analiză la cartierul general din Langley.

De data asta, fu rîndul lui Sandecker să rînjească într-o parte.

– Atunci spune-mi ce a aflat Max.

Yaeger deschise mapa şi începu să citească.

– Nava pirat a fost identificată drept o navă utilitară cu echipaj, de patruzeci de metri, construită pe şantierul naval Hogan & Lashere din San Diego, California. A fost proiectată ca să lucreze în industria maritimă a petrolului din Indonezia. Era considerată ca fiind foarte uşor manevrabilă şi foarte rapidă.

– Au stabilit cui îi aparţinea? întrebă Sandecker.

– Ultima dată a fost înregistrată drept proprietatea companiei Barak Oil, o anexă a lui Colexico.

– Colexico, repetă Sandecker. Credeam că a încetat să existe după ce a fost cumpărată de un singur acţionar şi închisă.

– Relaţia cu guvernul indonezian a avut o hibă şi sursa lor principală de petrol a dispărut.

– Cine a achiziţionat compania Colexico?

Yaeger îi aruncă o privire şi zîmbi.

– Colexico a fost preluată şi lichidată de corporaţia Cerber.

Sandecker se lăsă pe speteaza scaunului, cu o expresie care îi trăda mulţumirea de sine.

– Aş vrea să văd mutra lui Charlie Davis cînd o să afle asta.

– Nu se va putea face o legătură directă, spuse Yaeger. Dreptul de proprietate asupra navei nu a fost niciodată transferat. Am căutat în propria noastră bibliotecă şi nu am dat de nici o urmă a vasului din 1999 şi pînă în prezent. Şi este extrem de puţin probabil ca piraţii să fi păstrat vreun indiciu care să conducă la Cerber.

– Echipa de recuperatori de la CIA l-a identificat pînă acum pe vreunul dintre tîlhari?

– Nu au ce identifica; din cadavre nu a mai rămas mare lucru iar refluxul a dus în larg trupul paznicului de la intrarea lagunei. Aşa cum bănuia Dirk, identificînd amprentele dentare şi pe cele digitale, vor afla, probabil, că erau foşti luptători din Forţele Speciale care au demisionat şi au început să lucreze ca mercenari.

– Ceea ce, în zilele noastre, se întîmplă frecvent în armată.

– Din păcate, în afara armatei se pot cîştiga mai mulţi bani decît în slujba ei.

– Max are vreo teorie în ceea ce priveşte posibilele motive pe care le-ar fi avut directorii corporaţiei Cerber pentru a comite crime în masă?

– Nu reuşeşte să creeze nici un scenariu care să aibă sens.

– Poate că doctorul Egan e cheia, spuse Sandecker, dus pe gînduri.

– Am s-o pun pe Max să cerceteze viaţa bunului nostru doctor.

Yaeger se întoarse în vastul departament al computerelor şi se aşează în faţa consolei sale. O chemă pe Max şi încremeni cu ochii în gol în timp ce imaginea ei holografică apăru şi rămase în aşteptare. În cele din urmă, o privi pe deasupra consolei.

– S-a întîmplat ceva cît timp am fost la amiral?

– Scufundătorii de pe nava de recuperare au raportat că nu au găsit, practic, nimic referitor la echipajul de bandiţi. Nici un obiect personal, nici o agendă, nimic cu excepţia hainelor şi a armelor. Cel care s-a ocupat de furt, oricine ar fi fost, era un maestru în ceea ce priveşte ştergerea urmelor.

– Aş vrea să sistezi proiectul ăsta şi să te ocupi de un studiul aprofundat al biografiei doctorului Egan.

– Savantul?

– Chiar el.

– Am să văd dacă ceea ce voi descoperi iese din tiparele unei biografii obişnuite.

– Mulţumesc, Max.

Yaeger se simţea obosit. Se hotărî să plece, ca să ajungă acasă devreme. Îşi neglijase familia de cînd fusese absorbit de Incidentul Dolphin, cum începuse să i se spună. Se hotărî să-şi scoată soţia şi fetele la cină şi la un film. Aşeză servieta de piele pe spaţiul liber al consolei şi o deschise ca să pună în ea cîteva dosare şi cîteva hîrtii.

Yaeger nu era uşor de luat prin surprindere. Era la fel de calm şi de vigilent ca un copoi. Dar ceea ce văzu îl ului, lăsîndu-l cu gura căscată. Cu extrem de multă grijă, ca şi cum ar fi atins o capcană pentru urşi, îşi afundă mîna în servietă. Apoi frecă între degetul mare şi arătător substanţa peste care dăduse.

– Ulei, murmură, pentru sine însuşi, holbîndu-se, pierdut, la lichidul care umplea pe jumătate servieta de piele.

Nu e cu putinţă, gîndi, derutat. Nu lăsase servieta din mînă de cînd părăsise biroul lui Sandecker.

Capitolul 27

Kelly şofa pe malul drept al fluviului Hudson, pe autostrada numărul nouă. Era o vreme umedă şi vîntul izbea de parbriz rafalele de ploaie. Conducea cu uşurinţă Jaguarul XK-R nedecapotabil, tip sport, pe pavajul ud. Avînd sub capotă un motor turbo de trei sute şaptezeci de cai putere, suspensie asistată de computer şi sistemul de control al tracţiunii sub şasiu, nu ezita să meargă cu viteze care depăşeau cu mult limita legală.

Pe scaunul din piele moale al pasagerului, Pitt stătea relaxat, bucurîndu-se de plimbare şi aruncîndu-şi, din cînd în cînd, ochii în stînga, către acul vitezometrului. Ar fi dorit să aibă deplină încredere în abilităţile de şofer ale lui Kelly, dar o cunoştea de prea puţină vreme ca să ştie cît de bine se descurca pe vreme de ploaie. Spre uşurarea lui, traficul nu era aglomerat duminica, dis-de-dimineaţă. Se linişti şi începu să privească din nou peisajul rural care defila pe lîngă ei. Pămîntul stîncos de dincolo de parapet era verde, fiind acoperit cu copaci înalţi şi atît de groşi încît nu reuşea decît arareori să vadă la o distanţă mai mare de patru sute de metri, cu excepţia cazului în care pădurea se deschidea, dînd la iveală terenul vreunei ferme.

Numărase, probabil, vreo două duzini de prăvălii, pînă cînd Kelly vira, intrînd pe un drum îngust, asfaltat, situat nu cu mult mai sus de Stony Point, New York. Trecură pe lîngă mai multe case pitoreşti, cu grădini pline de flori şi cu peluze bine îngrijite. Drumul era sinuos ca un şarpe şi, în cele din urmă, se sfîrşi la o poartă

care îl tăia de-a curmezişul. Casa nu arăta aşa cum, din cauza atmosferei rurale, s-ar fi aşteptat să arate. Aspectul zidului înalt, de piatră, era suficient de rustic, în ciuda înălţimii sale de trei metri. Însă grilajul de oţel al porţii ar fi putut opri o camionetă în viteză, încărcată cu plumb. În vîrfurile unor stîlpi înalţi, aflaţi pe partea opusă a drumului şi la douăzeci de metri dincolo de intrare, erau plasate două camere de luat vederi. Nu puteau fi scoase din funcţiune decît doborîndu-le cu o carabină.

Kelly se aplecă pe fereastră şi tastă un cod în caseta încastrată într-un stîlp de piatră de lîngă drum. Pe urmă luă o telecomandă din torpedo şi tastă altul. Abia apoi porţile basculară, deschizîndu-se. Maşina odată intrată, se închiseră imediat în spatele acesteia, astfel încît nici un alt vehicul nu ar fi putut urma Jaguarul înăuntru.

– Tatăl tău era într-adevăr preocupat de securitate. Sistemul e mult mai complex decît al meu.

– Şi asta nu e tot. Deşi nu-i poţi vedea, există patru paznici.

Drumul şerpuia printre lanuri de porumb şi de grîu şi printre cîmpuri acoperite de lucernă. Treceau printr-o vie deasă, plină de struguri, cînd o barieră se înălţă brusc în faţa maşinii. Kelly ştia de existenţa obstacolului, aşa că începu să încetinească. În momentul în care opri, un om cu o puşcă automată ieşi din trunchiul gros al unui arbore, se aplecă şi privi în interiorul maşinii.

– Întotdeauna mă bucur să vă văd, domnişoară Egan.

– Bună, Gus. Ce-ţi mai face fetiţa?

– Am aruncat-o odată cu apa din copaie.

– Foarte înţelept din partea voastră. Arătă spre casa abia vizibilă din cauza copacilor dintr-un crîng. Josh e aici?

– Da, domnişoară, răspunse paznicul. Domnul Thomas nu a mai părăsit casa de cînd a murit tatăl dumneavoastră. Îmi pare într-adevăr rău. A fost un om minunat.

– Mulţumesc, Gus.

– Vă doresc o zi bună.

Chiar înainte de a termina de vorbit, paznicul dispăru din nou în trunchiul copacului, parcă topindu-se.

Pitt o privi întrebător.

– Ce-a însemnat toată vorbăria despre copilaşul aruncat odată cu apa din copaie?

– Un cod, îi explică ea, zîmbind. Dacă aş fi întrebat de băieţel în loc de fetiţă, ar fi ştiut că sînt ţinută ostatică şi te-ar fi împuşcat mortal înainte de a-i alerta pe ceilalţi trei paznici.

– Ai crescut în atmosfera asta?

Kelly rîse.

– O, Doamne, nu. Nu era nevoie de pază cînd eram puştoaică. Mama a murit cînd aveam zece ani şi, din cauza orelor nesfîrşite pe care le dedica muncii, tata s-a gîndit că e mai bine să mă mut în oraş şi să stau mătuşa mea. Aşa că am crescut la periferia New York-ului.

Kelly opri Jaguarul pe aleea circulară din faţa unei case coloniale mari, cu coloane înalte în jurul verandei din faţă. După ce coborîră din maşină, Pitt o urmă pe treptele care duceau spre o uşă mare, dublă, pe care erau reproduse imaginile unor vikingi.

– Care e semnificaţia?

– Nimic enigmatic. Tatei îi plăcea să studieze istoria vikingilor. Era doar una dintre numeroasele sale pasiuni, în afara muncii. Ţinea în mînă o cheie, dar apăsă soneria. Aş putea intra, dar e mai bine să-i dau de ştire lui Josh.

După o jumătate de minut, un bărbat chel, abia trecut de şaizeci de ani, le deschise uşa. Purta vestă, cămaşă în dungi şi papion. Puţinul păr care îi mai rămăsese era cărunt, dar avea ochii de un albastru limpede ai unui om mereu pierdut în gînduri. Mustaţa de sub nasul lung şi borcănat, înroşit de consumul zilnic de alcool, era retezată cu grijă.

Cînd dădu cu ochii de Kelly, zîmbi larg, făcu un pas înainte şi o strînse în braţe.

– Kelly, sînt atît de încîntat că te văd. Îi dădu drumul, păşi îndărăt şi tristeţea îi înnegură chipul. Îmi pare rău pentru Elmore. Trebuie să fi fost cumplit să-l vezi murind.

– Mulţumesc, Josh, spuse Kelly, cu voce scăzută. Îmi dau seama ce şoc a fost pentru tine.

– Nu mi-am închipuit niciodată că o să moară – nu în felul ăsta. Ceea mai mare temere a mea era că *ei* i-ar fi putut face ceva cumplit.

Pitt îşi notă, în memorie, că trebuia să-l întrebe de Josh cine erau *ei*. Kelly făcu prezentările şi el scutură mîna întinsă a celuilalt. Strînsoarea nu era atît de puternică cum şi-ar fi dorit. Dar Thomas părea să fie un tip prietenos.

– Mă bucur că am ocazia să vă cunosc. Kelly mi-a povestit, la telefon, foarte multe despre dumneavoastră. Vă mulţumesc pentru că i-aţi salvat viaţa, chiar de două ori.

– Singura mea părere de rău este că nu l-am putut ajuta şi pe doctorul Egan.

O mîhnire profundă schimbă expresia feţei lui Thomas, care înconjură umerii lui Kelly cu braţul.

– Şi Mary. Ce femeie minunată! De ce ar fi vrut cineva să o omoare?

– E o pierdere grea pentru noi amîndoi, zise ea, cu gravitate.

– Kelly mi-a destăinuit că eraţi foarte apropiat de tatăl ei, spuse Pitt, vrînd să schimbe subiectul despre moarte.

Thomas le făcu semn să intre.

– Da, da, eu şi Elmore lucram împreună, cînd şi cînd, de mai bine de patruzeci de ani. Era cel mai inteligent om pe care l-am întîlnit vreodată. Ar fi putut concura cu Einstein şi cu Tesla. Şi Mary era sclipitoare. Dacă n-ar fi îndrăgit atît de mult zborul, ar fi fost un savant clasa-ntîi.

Thomas îi conduse într-o cameră de zi confortabilă, unde le propuse cîte un pahar cu vin. Reveni în cîteva minute cu o tavă pe care erau o sticlă de Chardonnay şi trei pahare.

– Mă simt ciudat tratînd-o pe Kelly în propria ei casă.

– Va mai dura pînă la legiferarea moştenirii, spuse Kelly. Între timp, consideră că aici este casa ta. Îşi înalţă paharul: Noroc.

– Spuneţi-mi, domnule Thomas, zise Pitt, cu ochii la vinul din pahar, la ce lucra doctorul Egan cînd a murit?

Thomas se uită la Kelly, care dădu aprobator din cap.

– Marele său proiect era crearea şi perfecţionarea unui motor magnetohidrodinamic competitiv şi fiabil. Se opri şi îl privi pe Pitt în ochi. Kelly mi-a spus că sînteţi inginer oceanograf la NUMA.

– Da, e adevărat.

Pitt avea vaga impresie că celălalt ascunde ceva.

– Ea v-a povestit deja că doctorul Egan lua parte la călătoria de inaugurare a lui *Emerald Dolphin* pentru că motoarele pe care le proiectase şi cărora le supraveghease execuţia erau montate pe nava de croazieră.

– Kelly mi-a spus asta. Dar aş vrea aflu care era contribuţia lui Egan. Motoarele magnetohidrodinamice sînt experimentate de

douăzeci de ani. Japonezii au construit o navă care foloseşte acelaşi principiu de propulsie.

– Aşa e, dar nu a fost eficientă. Era lentă şi nu a fost niciodată rentabilă din punct de vedere comercial. În mod surprinzător, Elmore a creat o sursă de energie care ar putea revoluţiona domeniul propulsiei navale. A proiectat motoarele, pornind aproape de la zero, în mai puţin de doi ani. E o realizare uimitoare, dacă ţinem cont că a lucrat de unul singur. Cercetările şi perfecţionarea ar fi trebuit să dureze mai mult de un deceniu, dar el a construit o machetă funcţională în mai puţin de cinci luni. Modelele sale experimentale depăşeau cu mult orice altă tehnologie bazată pe principiul magnetohidrodinamic. Erau independente.

– I-am explicat lui Dirk că motoarele tatei puteau folosi apa de mare drept materie primă pentru combustibil, ceea ce genera energia care pompa apa prin propulsoare, zise Kelly.

– Oricît de revoluţionară ar fi fost ideea, continuă Thomas, primele motoare nu au funcţionat cum trebuia şi ar fi putut lua foc din cauza blocărilor frecvente cauzate de frecare. Am venit să lucrez, alături de Elmore, la rezolvarea problemei. Între noi fie vorba, am pus la punct un ulei care nu se deteriorează ca urmare a temperaturii foarte ridicate şi a frecării. Asta deschide calea către realizarea motorului care poate funcţiona la nesfîrşit, fără să se uzeze.

– Deci, aţi realizat, împreună, un super ulei, spuse Pitt.

– Da, i s-ar putea spune aşa.

– Care ar fi avantajele folosirii sale la motoarele cu combustie internă?

– Teoretic, cu un motor de automobil s-ar putea parcurge trei milioane de kilometri fără ca părţile sale componente să aibă nevoie de reparaţii, răspunse Thomas, apelînd la exemple concrete. Motoarele diesel de mare putere ar funcţiona, probabil, în mod eficient, pe o distanţă de patru milioane cinci sute de mii de kilometri. Motoarele avioanelor cu reacţie sînt cele care ar beneficia, în cea mai mare măsură, de o durată de viaţă mai lungă şi ar avea nevoie de mai puţine activităţi de întreţinere. Acelaşi lucru se poate spune despre orice vehicul mecanizat, de la elevatoarele cu furcă pînă la utilajele pentru terasamente.

– Ca să nu mai vorbim de şalupe şi de sistemele de propulsie ale vapoarelor, adăugă Pitt.

– Pînă cînd se va descoperi o nouă metodă de producere a energiei, care să nu presupună existenţa unor părţi în mişcare, zise Thomas, formula noastră, pe care Elmore şi cu mine am numit-o, în glumă, Alunecosul 66, va avea o importanţă enormă asupra tuturor generatoarelor de putere mecanică care depind de ulei pentru lubrifiere.

– Care sînt costurile de producţie prin rafinare?

– Vă vine să credeţi că nu le-ar depăşi decît cu un cent pe litru pe cele ale uleiului obişnuit?

– Îmi imaginez că descoperirea dumneavoastră nu îi va încînta în mod deosebit pe producătorii de uleiuri. Ar putea pierde miliarde de dolari, sau chiar trilioane, în următorii douăzeci de ani. Bineînţeles, cu excepţia cazului în care ar cumpăra formula uleiului şi l-ar comercializa ei înşişi.

Thomas clătină încet din cap.

– Asta nu se va întîmpla niciodată, spuse, hotărît. Elmore nu intenţiona să cîştige nici o centimă. Dorea să dea formula, gratis, lumii întregi, fără să ridice nici o pretenţie.

– Din ceea ce mi-aţi spus reiese că, pe jumătate, formula vă aparţinea. Şi dumneavoastră aţi fi de acord să contribuiţi la bunăstarea omenirii?

Thomas începu să rîdă fără zgomot.

– Domnule Pitt, eu am şaizeci şi cinci de ani. Am diabet, artrită acută, o boală numită hemocromatoză, care constă în asimilarea în exces a fierului, şi cancer atît la pancreas, cît şi la ficat. O să mă consider norocos dacă o să mai fac umbră pămîntului încă cinci ani de acum înainte. La ce mi-ar folosi mie un miliard de dolari?

– Vai, Josh, zise Kelly, deznădăjduită. N-ai spus niciodată...

El se întinse şi o bătu pe mînă.

– Nici măcar tatăl tău nu avea nici o bănuială. Am ţinut totul doar pentru mine pînă acum, cînd nu mai contează. Thomas se opri şi luă sticla. Mai doriţi vin, domnule Pitt?

– Deocamdată nu, mulţumesc.

– Kelly?

– Da, te rog. După tot ceea ce mi-ai spus, am nevoie de curaj.

– Am văzut că sînteţi foarte bine apăraţi, zise Pitt.

– Da, încuviinţă Thomas. Viaţa mea, ca şi a lui Elmore, a fost de mai multe ori în pericol. Eu am fost rănit în picior cînd un hoţ a încercat să spargă laboratorul.

– Cineva a vrut să vă fure formula?

– Nu cineva, ci un întreg colos industrial.

– Ştiţi despre cine e vorba?

– Aceeaşi corporaţie care ne-a dat, pe Elmore şi pe mine, pe uşă afară după douăzeci de ani de muncă făcută cu devotament.

– Aţi fost concediaţi amîndoi?

– Pe vremea aceea, tata şi Josh încă mai lucrau la perfecţionarea formulei, răspunse Kelly. Directorii companiei au început să-şi facă, prematur, planuri pentru vînzarea Super Alunecosului, cu intenţia de a obţine profituri enorme.

– Eu şi Elmore nici nu am vrut să auzim de asta, zise Thomas. Eram amîndoi de acord că substanţa era prea importantă pentru binele omenirii pentru ca să le fie vîndută numai celor care şi-o pot permite. Directorii au crezut, prosteşte, că ceilalţi chimişti şi ingineri aveau date suficiente pentru a o produce, aşa că ne-au făcut vînt, amenînţîndu-ne că ne vor da în judecată dacă vom încerca să finalizăm experimentul pe cont propriu. Ne-au ameninţat, în mod voalat, şi cu vătămarea corporală şi cu moartea. Dar noi ne-am văzut de treabă înainte.

– Credeţi că fosta dumneavoastră companie este cea care a încercat să vă ucidă şi să fure formula? întrebă Pitt.

– Cine altcineva mai ştia la ce lucram? făcu Thomas, ca şi cum Pitt ar fi ştiut răspunsul. Cine altcineva avea motiv să o facă şi se aştepta să profite? După ce nu au reuşit să afle cheia formulei, programul lor a devenit un dezastru. Şi atunci au venit după noi.

– Cine a venit?

– Corporaţia Cerber.

Pitt avu senzaţia că fusese lovit cu un ciocan în moalele capului.

– Corporaţia Cerber, repetă.

– Numele vă e familiar? întrebă Thomas.

– Există dovezi care îi leagă de incendierea lui *Emerald Dolphin*.

În mod surprinzător, Thomas nu păru şocat.

– Nu aş neglija ipoteza asta, spuse, cu voce egală. Cel care deţine şi controlează compania nu se dă în lături de la nimic cînd trebuie să-şi protejeze interesele, chiar dacă asta presupune arderea unui vas de croazieră, laolaltă cu fiecare bărbat, femeie şi copil de la bord.

– Nu pare să fie un tip pe care să ţi-l doreşti drept duşman. Dar acţionarii? Au vreun indiciu despre ceea ce se petrece în culise?

– De ce s-ar sinchisi, cînd buzunarele li se umplu cu profitul imens al banilor investiţi? În afară de asta, au puţine de spus, indiferent despre ce ar fi vorba. Curtis Merlin Zale, omul din fruntea imperiului, deţine optzeci la sută din acţiuni.

– E îngrozitor că o corporaţie americană gigantică ucide pentru profit.

– În cea mai mare parte, lucrurile merg aşa cum s-ar putea să bănuiţi, domnule Pitt. Vă pot da numele unor bărbaţi care au avut legături cu Corporaţia Cerber şi care, din diverse motive, au dispărut sau au fost găsiţi morţi, în ceea ce se cheamă împrejurări dubioase. Despre unii se presupune că s-ar fi sinucis.

– E ciudat că guvernul nu a investigat acţiunile lor criminale.

– Cerber are cîte o gheară înfiptă în fiecare a agenţie a statului şi în guvernul federal. Pentru ei e o nimica toată să plătească un milion de dolari unui oficial mărunt, care să lucreze pentru ei sub acoperire, furnizîndu-le informaţii utile, de mare importanţă. Orice politician care ascultă de ordinele lui Cerber descoperă, atunci cînd se retrage din politică, că e un om foarte bogat, cu o adevărată avere în conturi bancare din străinătate. Thomas se opri ca să-şi mai toarne un pahar de vin. Şi nu vă amăgiţi cu gîndul că unii s-ar putea transforma în denunţători dacă ar fi desconsideraţi sau dacă ar simţi brusc dorinţa de a redeveni oameni cinstiţi. Cerber are un program care împiedică spălarea în public a rufelor lor murdare. Familia denunţătorului e ameninţată cu vătămarea corporală şi omul se potoleşte după ce fiul sau fiica lui îşi rupe o mînă sau un picior în urma a ceea ce pare un accident banal. Dacă asta nu îl aduce pe denunţător la tăcere, atunci se întîmplă, pur şi simplu, să se sinucidă. Sau poate că-l ucide o boală mortală, al cărei virus i-a fost injectat fără să o ştie, la înghesuială. Aţi fi surprins dacă aţi afla cîte investigaţii de presă au fost curmate pentru că reporterii au fost opriţi de conducătorii ziarelor sau ai televiziunilor, în urma unei întrevederi cu directorii de la Cerber. Cel care îndrăzneşte să-i dea pe aceştia afară din birou este readus la ordine cînd una din fiicele lui este găsită bătută măr în urma unui presupus jaf. Credeţi-mă, domnule Pitt. Ăştia nu sînt oameni cumsecade.

– Pe cine angajează ca să le facă treburile murdare?

– Apelează la o organizaţie secretă, numită Năpîrcile. Membrii ei primesc ordine direct de la Zale. Ştiu toate astea pentru că lui Elmore i le-a povestit, în taină, un vechi prieten din rîndurile Năpîrcilor, care l-a avertizat că era pe lista celor care trebuiau asasinaţi.

– Ce s-a întîmplat cu acest vechi prieten?

– A dispărut, răspunse scurt Thomas, ca şi cum ar fi fost vorba de o concluzie cunoscută dinainte.

O idee trecu prin mintea lui Pitt.

– Coada lui Cerber, paznicul lui Hades.

Thomas îl privi intrigat.

– Ştii despre cîinele cu trei capete.

– Sigla corporaţiei. Vîrful cozii cîinelui este capul unui şarpe.

– A devenit simbolul corporaţiei, spuse Thomas.

– Care e starea de spirit a angajaţilor companiei?

– Sînt îndoctrinaţi ca novicii unui cult, începînd din prima zi a angajării. În cadrul corporaţiei, săptămîna de lucru e de patru zile şi se primesc bonificaţii substanţiale la sfîrşitul anului şi indemnizaţii speciale cu mult superioare celor oferite de alte companii. Oamenii sînt aserviţi fără să o ştie.

– Cerber nu are probleme cu sindicatele?

– Sindicatele nu au reuşit niciodată să organizeze o grevă la Cerber. Oficialii sindicatului lansează un apel şi imediat se anunţă că cei care vor să se solidarizeze nu vor fi concediaţi, dar vor pierde bonusurile şi cîştigurile suplimentare, care, aşa cum v-am spus, reprezintă sume importante. Cînd unul dintre angajaţii vîrstnici moare sau se pensionează, postul este preluat, de obicei, de unul dintre copiii săi; aşa că este greu să te infiltrezi în infrastructura companiei. Raporturile celor din vîrful ierarhiei cu cei de la bază, mergînd pînă la oamenii de serviciu, sînt ca ale bisericii cu enoriaşii. Adorarea companiei s-a transformat în religie. În ochii angajaţilor săi, Cerber nu poate greşi.

– Cum se face că dumneavoastră şi doctorul Egan aţi supravieţuit atît de mult după părăsirea companiei?

– Coordonatorul operaţiunilor corporaţiei ne-a lăsat în pace, pentru că plănuia să fure formula uleiului şi proiectul motoarelor magnetohidrodinamice ale lui Elmore cînd avea să se iveaască ocazia.

– Dar de ce au aşteptat ca motoarele să fie perfecţionate şi instalate pe *Emerald Dolphin*?

– Pentru că aşa puteau să distrugă nava şi să dea vina pe motoare, ripostă Thomas. Dacă ar fi reuşit să creeze impresia că motoarele nu prezintă siguranţă în exploatare, cumpărătorii ar fi fost descurajaţi şi ei ar fi achiziţionat patentul pentru nimica toată.

– Dar focul nu a izbucnit din camera motoarelor.

– Nu ştiam asta, răspunse Thomas, dezorientat. Dacă ceea ce spuneţi e adevărat, nu pot să îmi închipui decît că, într-un fel, acţiunea de incendiere a navei a dat greş, adică nu s-a desfăşurat conform planului. Dar nu e decît o presupunere.

– Probabil una corectă, aprobă Pitt. Am descoperit dispozitive incendiare în capelă, acolo unde spuneau membrii echipajului ca a izbucnit focul. E posibil să fi existat mai multe, programate să se aprindă succesiv, începînd din sala maşinilor şi continuînd pe punţile superioare, pînă ce ultimul ar fi luat foc în capelă. Dar, aşa cum aţi sugerat, ceva nu a mers cum trebuia.

Deşi nu o spuse, Pitt realiză că eşuarea planului de a pune incendiul pe seama motoarelor magnetohidrodinamice era un alt motiv de a scufunda nava înainte de începerea anchetei oficiale.

– Sper doar – şi mă rog pentru asta – să nu încerce săvîrşirea aceleaşi acţiuni criminale şi pe *Golden Marlin*.

Thomas îşi coborîse vocea pînă la o şoaptă. Pitt abia reuşi să-l audă.

– Noul submarin de lux care a fost conceput ca navă subacvatică de croazieră?

– Da, îşi va începe călătoria de inaugurare de azi în două zile.

– De ce ar trebui să ne facem griji? întrebă Kelly.

Thomas se uită spre ea.

– Nu ştii?

– Ce să ştie? ripostă Pitt.

– *Golden Marlin* este proprietatea companiei Blue Seas Cruise Lines. Motoarele perfecţionate de Elmore au fost construite şi montate şi pe el.

Capitolul 28

Pitt îl alertă imediat pe amiralul Sandecker, care trimise un avion cu reacţie să-l ia de pe aerodromul Gene Taylor. Kelly conduse şi mai repede pe drumul de întoarcere, în josul fluviului, şi sosiră cu doar cîteva minute înainte de aterizarea avionului. Ea susţinu cu insistenţă că i-ar fi putut fi de folos şi nici unul dintre argumentele lui nu reuşi să o împiedice să se urce în avion şi să-l însoţească la Washington.

Giordino şi Rudi Gunn aşteptau pe pistă cînd se opriră pe aeroportul Langley. Imediat după îmbarcarea lor, aparatul se ridică din nou în aer, zburînd către sud, spre Ford Lauderdale, Florida, unde se afla sediul central al corporaţiei Blue Seas Cruise Lines. Gunn închiriase pentru transport o maşină din oraşul Lincoln şi, la doar cîteva minute după aterizare, se îndreptau către port, cu Giordino la volan.

Clădirea sediului Blue Seas se înălţa pînă la două sute optzeci de metri deasupra nivelului mării, pe o insulă lîngă care acostau navele de croazieră ale companiei. Avea forma unei uriaşe corăbii cu pînze. Lifturile exterioare erau plasate într-o coloană care se înălţa către cer ca un catarg. Restul construcţiei, acoperit mai ales cu sticlă, se arcuia ca o velă imensă. Pereţii de sticlă erau albaştri, cu excepţia celui din centru, al cărui eşafodaj lat, de culoare albă, putea ţine piept unor vînturi cu viteza de două sute cincizeci de kilometri pe oră. Cele patruzeci de etaje de jos găzduiau birourile companiei, iar în cele cincizeci din partea superioară se afla un

hotel în care pasagerii putea sta înainte de a se îmbarca pe flota de nave de croazieră.

Giordino viră, intrînd în tunelul subteran care se întindea, pe sub apă, către insula uriaşei clădiri. Un valet parcă maşina, iar ei urcară într-unul dintre lifturile exterioare care îi duse pînă la etajul al treilea, în holul principal, situat sub atriumul înalt de două sute de metri din mijlocul birourilor şi al hotelului. Secretara preşedintelui îi aştepta şi îi conduse către birourile conducerii, aflate la etajul al paisprezecelea, cu un lift rezervat personalului. Warren Lash, preşedintele companiei, se ridică din spatele biroului său ca să-i întîmpine.

Rudi Gunn făcu prezentările, apoi se aşezară cu toţii.

– Ei, să vedem.

Lasch, un bărbat înalt, cu părul încărunţit şi cu o uşoară tendinţă de îngrăşare, arăta ca şi cum ar fi jucat fotbal în tinereţe. Ochii lui, de culoarea întunecată a cafelei, se plimbau de la Pitt către Kelly şi apoi spre Giordino şi Gunn ca o cameră care se deplasează, panoramînd, pentru a reveni apoi în punctul de plecare.

– Despre ce e vorba? La telefon, amiralul Sandecker ne cerea, foarte hotărît, să amînăm voiajul lui *Golden Marlin*.

– E posibil ca nava să aibă aceeaşi soartă ca *Emerald Dolphin*, răspunse Gunn.

– Am primit un raport care susţine că totul nu a fost decît un accident, spuse Lasch, a cărui figură exprima îndoiala. Mi se pare imposibil să se petreacă un al doilea dezastru.

În scaunul său, Pitt se aplecă uşor înainte.

– Vă pot asigura, domnule, că NUMA a descoperit o probă incontestabilă care atestă faptul că focul a fost declanşat în mod intenţionat şi dovezi care arată limpede că s-au folosit explozive pentru a o scufunda în timp ce era remorcată.

– Acum aud asta pentru prima oară. În vocea lui Lasch, furia care îl cuprinsese brusc era uşor de sesizat. Companiile de asigurare nu ne-au raportat, nici mie, nici directorilor corporaţiei că focul ar fi fost pus în mod deliberat. Tot ce ni s-a spus a fost că, dintr-un motiv oarecare, sistemele de prevenire a incendiilor nu au funcţionat aşa cum ar fi trebuit. Bineînţeles că Blue Seas va intenta procese companiilor care au confecţionat aceste sisteme.

– Aici ar putea apărea o problemă dacă se dovedeşte, în mod concludent, că sistemele de prevenire a incendiilor au fost dezactivate cu un anumit scop.

– Nu veţi reuşi niciodată să mă convingeţi cu basmul ăsta.

– Credeţi-mă, spuse Pitt, nu e un basm.

– Ce motiv ar fi putut avea cineva ca să distrugă *Emerald Dolphin* şi să omoare mii de pasageri?

– Sîntem de părere că motivul era distrugerea motoarelor magnetohidrodinamice ale doctorului Egan, îi explică Giordino.

– De ce ar vrea cineva să distrugă cea mai grandioasă tehnologie de propulsie a noului secol? întrebă Lasch, nedumerit.

– Ca să elimine concurenţa.

– Cinstit vorbind, domnilor, şi doamnelor, adăugă dînd din cap către Kelly şi zîmbind, nu mă pot împiedica să consider povestea dumneavoastră o pură născocire.

– Aş vrea să vă pot explica oferindu-vă mai multe detalii, zise Gunn, dar, pe moment, mîinile noastre sînt legate – pînă cînd FBI-ul şi CIA-ul îşi vor da publicităţii concluziile.

Lasch nu era prost.

– Deci NUMA întreprinde o anchetă neoficială şi neautorizată.

– Ca să fiu sincer, da, răspunse Gunn.

– Sper că nu aveţi intenţia de a face publice asemenea speculaţii fanteziste.

– Amiralul Sandecker a fost de acord să nu înainteze nici un raport oficial pînă cînd toate agenţiile implicate nu-şi vor termina investigaţiile, spuse Pitt. Aş putea adăuga şi că este de părere că industria producătoare de nave de croazieră ar avea de suferit dacă presa ar transforma incidentul într-o poveste senzaţională despre teroriştii care distrug vapoare şi omoară pasagerii.

– Susţin din toată inima acest punct de vedere, recunoscu Lasch. Dar de ce să împiedice tocmai voiajul lui *Golden Marlin?* De ce nu şi pe al altor o sută de nave de croazieră? Dacă scufundarea lui *Emerald Dolphin* a fost un act terorist, de ce nu alertaţi toate liniile de croazieră, de pretutindeni? Îşi ridică mîinile. Nu mă puteţi convinge să amîn plecarea lui *Golden Marlin* în călătoria de inaugurare. Fiind primul submarin de croazieră, va deschide o nouă eră a navigaţiei pe nave de lux. Oamenii şi-au făcut rezervări încă de acum doi ani. Fiindcă vreau să am conştiinţa împăcată, nu-i pot dezamăgi pe cei patru sute de pasageri care şi-au rezervat locuri.

Mulţi au şi sosit şi locuiesc în hotel. Îmi pare rău. *Golden Marlin* va porni în călătorie mîine, aşa cum a fost stabilit.

– Pentru că nu vă putem convinge să vă răzgîndiţi, zise Pitt, nu am putea pleda pentru sporirea măsurilor de securitate şi pentru existenţa unui echipaj de inspectori maritimi, care să verifice periodic toate sistemele şi echipamentele de la bordul vasului în timpul călătoriei?

– Bordul navei, îl întrerupse Lasch, zîmbind. Submarinele sînt numite nave.

– Nu este un pachebot de lux? se interesă Kelly.

– Ar fi, dacă ar naviga la suprafaţă, dar a fost construit pentru croaziere subacvatice.

– Sînteţi de acord cu sporirea măsurilor de siguranţă şi cu echipa de inspectori? insistă Giordino.

– Da, mai mult decît sigur, spuse Lasch, binevoitor.

Pitt nu-şi terminase cererile.

– Aş vrea şi ca o echipă de scafandri să verifice coca, sub linia de plutire.

Lasch aprobă dînd scurt din cap.

– Pot rezolva cu scafandrii. Fac parte din personalul nostru care se ocupă de reparaţii subacvatice şi de întreţinerea navelor şi a clădirii.

– Vă mulţumim pentru cooperare, spuse Gunn.

– Deşi cred că precauţiile nu sînt necesare, nu vreau să se repete tragedia lui *Emerald Dolphin*. Dacă nu ar fi fost Lloyds, Blue Seas ar fi ajuns la faliment.

– Eu şi Giordino am vrea să ne alăturăm echipei de inspectori, dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse Pitt.

– Includeţi-mă şi pe mine, insistă Kelly. Am drepturi de proprietate asupra lucrărilor tatălui meu.

Lasch se ridică în picioare.

– Nu văd nici o problemă. În ciuda diferenţelor noastre de opinie, voi fi fericit să fac aranjamentele necesare pentru rezervarea cabinelor dumneavoastră. Toate cele destinate pasagerilor sînt reţinute, dar s-ar putea să fie cîţiva care să renunţe. În caz contrar, sînt sigur că vom găsi ceva în zona destinată echipajului. Nava va fi trasă la docul din faţa hotelului mîine dimineaţă la ora şapte. Vă puteţi îmbarca atunci.

Gunn îi strînse mîna.

– Vă mulţumesc, domnule Lasch. Sper că nu v-am alarmat în mod nejustificat; amiralul Sandecker a considerat că este mai bine să aveţi ştiinţă de orice pericol potenţial.

– Sînt întru totul de acord. Spuneţi-i amiralului că-i sînt recunoscător pentru interesul acordat, dar nu întrevăd nici o problemă serioasă. *Golden Marlin* a fost supus unor teste de mare anvergură şi atît motoarele doctorului Egan cît şi toate sistemele de urgenţă s-au comportat splendid.

– Vă mulţumesc, domnule Lasch, zise Pitt. Vă voi ţine la curent cu tot ce va interveni în desfăşurarea evenimentelor.

Cînd, după ce părăsiseră biroul lui Larsh, se îndreptau spre lift, Giordino oftă.

– Ei bine, noi am încercat.

– Eu nu sînt surprins, spuse Gunn. Dezastrul de pe *Emerald Dolphin* a lăsat compania agăţată într-un fir de păr. Amînarea călătoriei lui *Golden Marlin* ar duce, cu siguranţă, la închiderea liniilor de croazieră. Lasch şi directorii nu au de ales: trebuie să trimită nava în călătoria de inaugurare, cu speranţa că va avea parte de un voiaj lipsit de evenimente neplăcute.

După ce Gunn se întoarse la aeroport pentru zborul înapoi, către Washington, Pitt, Giordino şi Kelly închiriară camere la hotel, pentru noaptea următoare, prin intermediul secretarei particulare a lui Warren Lasch. Imediat ce se instală, Pitt îl sună pe Sandecker.

– Nu am reuşit să-l convingem pe Lasch să amîne croaziera, îl anunţă.

– Mi-am închipuit că aşa va fi, oftă Sandecker.

– Eu şi Al ne vom îmbarca pe navă, împreună cu Kelly.

– V-aţi înţeles cu Lasch în privinţa asta?

– A acceptat argumentele noastre.

Prin telefon, Pitt îl putea auzi pe amiral răsfoindu-şi hîrtiile de pe birou. Pe urmă acesta spuse:

– Am o veste pentru tine. Cei de la FBI cred că l-au identificat pe incendiatorul de pe *Emerald Dolphin*, pe baza descrierilor făcute de pasagerii care au supravieţuit.

– Cine e?

– Un adevărat cal breaz. Numele lui adevărat e Omo Kanai. Născut în Los Angeles. La optsprezece ani a scos o fiţuică de patru pagini şi s-a înrolat în armată ca să scape de o acuzaţie de ultraj. A

reuşit să avanseze, devenind ofiţer şi fiind transferat într-o organizaţie militară ultrasecretă, numită CEASE.

– N-am auzit de ea niciodată.

– Ţinînd cont de rolul pe care îl are, chiar şi printre membrii guvernului sînt puţini care au auzit. CEASE (Covert Elite Action for Select Elimination) vine de la Acţiuni de Elită Secrete pentru Lichidare Selectivă.

– Nici aşa nu-mi spune nimic, făcu Pitt.

– Iniţial, a fost creată ca să combată terorismul prin asasinarea şefilor reţelelor înainte ca acţiunile lor să devină o ameninţare la adresa cetăţenilor americani. Dar, acum zece ani, preşedintele i-a restrîns activitatea şi a ordonat să fie desfiinţată, ceea ce, după cum se pare, nu a fost o idee bună. Avînd o experienţă bogată legată de politică şi de crima fără urme, Omo Kanai, ajuns căpitan, s-a retras împreună cu doisprezece dintre oamenii săi şi a înfiinţat o societate comercială specializată în asasinate.

– Crima S.A.

– Cu acest obiect de activitate. Sînt angajaţi ca să ucidă. Pentru ultimii doi ani, există o întreagă listă de morţi enigmatice, începînd cu cele ale unor politicieni şi directori de corporaţii şi terminînd cu ale unor anume celebrităţi. Nu au fost cruţaţi nici capii Mafiei.

– Şi nu sînt anchetaţi? se interesă Pitt.

– FBI-ul are dosare, dar tipii sînt buni în meseria lor. Nu lasă în urmă nimic care i-ar putea implica. Investigatorii sînt frustraţi pentru că nu au cum să arate cu degetul către Kanai şi către banda lui de ucigaşi. Există din ce în ce mai multe temeri că viitoarele conflicte economice vor conduce la înfiinţarea unor escadroane de criminali.

– Crimele şi mutilările nu-şi găsesc prea uşor loc în mintea specialiştilor în prognoze economice.

– Oricît de respingător ar părea, spuse Sandecker, pe tonul unei conversaţii banale, există pe ici-colo cîţiva directori de corporaţii care nu se dau în lături de la nimic cînd e vorba de putere şi de monopol.

– Ceea ce ne aduce la Cerber.

– Exact, răspunse scurt Sandecker. Şi e cu atît mai evident că acest Kanai este nu numai în spatele focului de la bordul lui *Emerald Dolphin* şi al exploziilor care au sfărîmat coca în timpul

remorcării, ci tot el este şi cel care, dîndu-se drept unul dintre ofiţerii navei, a sabotat sistemele de control al incendiilor.

– Un om nu putea face toate astea singur, spuse Pitt, suspicios.

– Kanai nu lucrează întotdeauna singur. De aceea vă avertizez pe tine şi pe Giordino că e bine să fiţi în alertă în fiecare clipă petrecută pe *Golden Marlin*.

– Vom urmări, cu ochi-n patru, orice acţiune suspectă a echipajului.

– Mai bine fii cu ochi-n patru după Omo Kanai.

– M-ai pierdut, spuse Pitt, nedumerit.

– E un tip orgolios. Nu va lăsa o treabă ca asta în seama subordonaţilor săi. Va prefera să conducă el însuşi spectacolul.

– Aveţi cumva idee cum arată?

– Tu ar trebui să ştii. L-ai întîlnit.

– L-am întîlnit? Eu? Unde?

– Tocmai am primit veşti de la poliţia din New York. Omo Kanai este pilotul vechiului avion de luptă care a încercat să te doboare.

Capitolul 29

Golden Marlin nu semăna cu nici una dintre navele de croazieră construite pînă atunci. Nu existau nici punţi de promenadă, nici balcoane la cabinelor, nici coşuri de fum sau de evacuare. Suprastructura ei rotunjită era acoperită de mai multe şiruri de hublouri mari, circulare. Singurele elemente proeminente erau construcţia sferică, de forma unui dom, de deasupra provei, care adăpostea puntea de navigaţie şi camera de control, şi nervura înaltă de la pupa, în care se aflau un bar opulent şi cazinoul, şi care înconjura hublourile imobile.

Avînd o sută douăzeci de metri lungime şi doisprezece lăţime, făcea parte din aceeaşi categorie cu navele de croazieră care brăzdau mările. Pînă atunci, amatorii de excursii subacvatice erau plimbaţi în submarine mici, cu posibilităţi limitate în ceea ce privea adîncimea de scufundare şi distanţa parcursă. *Golden Marlin* era pe punctul de a revoluţiona istoria croazierelor. Datorită motoarelor ei cu autonomie de deplasare, proiectate de doctorul Egan, putea străbate Marea Caraibelor de la un capăt la celălalt, rămînînd la adîncimi de peste trei sute de metri vreme de două săptămîni, înainte de a fi nevoită să intre într-un port pentru a-şi reface proviziile.

Date fiind setea nepotolită a publicului de momente de răgaz şi economia care punea în buzunarele acestuia venituri din ce în ce mai mari, croazierele maritime deveniseră un segment prolific al pieţei excursiilor şi turismului internaţional, pe care se vehiculau trei trilioane de dolari. Acum, cînd exista un submarin de croazieră,

orizontul călătoriilor subacvatice era pe punctul de a se lărgi dincolo de orice limite.

– E frumoasă, exclamă Kelly, care, în zorii zilei, se afla pe doc, privind lung nava aceea fără pereche.

– La soare te poţi uita, dar la ea ba, bombăni Giordino, adaptîndu-şi ochelarii la strălucirea orbitoare a suprastructurii poleite de razele astrului care se înalţa.

Pitt studia în tăcere forma cocii de titan, fără nici o sudură. Spre deosebire de alte nave, tablele de bordaj şi niturile nu erau vizibile. Uriaşul submarin turistic era o minune a tehnologiei maritime. Îl admira ca pe o operă de artă, cînd unul dintre ofiţerii din echipaj se apropie, venind dinspre piciorul pasarelei.

– Scuzaţi-mă, dumneavoastră sînteţi cei de la NUMA?

– Da, noi, răspunse Giordino.

– Sînt Paul Conrad, secundul navei. Domnul Lasch l-a anunţat pe căpitanul Baldwin că ne veţi însoţi în călătoria de inaugurare. Aveţi bagaje?

– Doar ceea ce e asupra noastră, zise Kelly, nerăbdătoare să vadă interiorul submarinului.

– Dumneavoastră, domnişoară Egan, veţi primi una dintre cabinele pasagerilor, spuse Conrad, îndatoritor. Domnul Pitt şi domnul Giordino vor trebui să împartă una dintre cele destinate echipajului.

– Alături de dansatoarele de la teatrul de revistă? întrebă Giordino, cu o figură serioasă.

– Nu sînteţi chiar atît de norocoşi, rîse Conrad. Vă rog să mă urmaţi.

– Vin şi eu imediat, spuse Pitt. Se întoarse şi o porni de-a lungul docului, către scara care cobora în apă. Un bărbat şi o femeie, ambii în costume de scafandru, îşi verificau echipamentul înainte de scufundare.

– Sînteţi echipa care va inspecta fundul cocii?

Bărbatul, zvelt şi chipeş, îl privi zîmbind.

– Da, chiar aşa.

– Mă numesc Dirk Pitt. Eu am solicitat serviciile dumneavoastră.

– Frank Martin.

– Şi doamna?

– Soţia mea. Caroline. Iubito, dînsul e Dirk Pitt, de la NUMA. Putem să-i mulţumim pentru că am fost angajaţi.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse femeia, o blondă atrăgătoare, care îşi umplea costumul într-un mod fermecător. Pitt îi scutură mîna, fiind surprins de strînsoarea ei puternică.

– Pariez că eşti expertă în scufundări.

– Fac asta de cincisprezece ani.

– Se poate scufunda la fel de bine ca un bărbat, spuse Martin, cu mîndrie.

– Ne puteţi spune exact ce căutăm? îi ceru Caroline.

– Nu are rost să vă ascund asta, ripostă Pitt. O să vă uitaţi după orice fel de obiect ataşat de coca şi mai ales după dispozitive explozive.

Martin nu părea tulburat.

– Şi dacă găsim unul?

– Dacă găsiţi unul, o să mai găsiţi şi altele. Nu vă atingeţi de ele. Vom aduce o echipă de genişti subacvatici ca să le îndepărteze.

– Pe cine anunţăm?

– Pe căpitanul navei. Este responsabilitatea lui în acest moment.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Pitt, zise Martin.

– Şi mie, spuse Caroline, cu un zîmbet încîntător.

– Baftă, le ură Pitt, cu căldură. O să-mi faceţi o bucurie pe ziua de azi dacă n-o să găsiţi nimic.

Cînd ajunse la pasarelă, familia Martin era deja în apă, scufundîndu-se sub coca lui *Golden Marlin*.

Secundul navei o conduse pe Kelly printr-un solariu somptuos, apoi cu un lift cu pereţi de sticlă, gravat cu imagini de peşti tropicali, pînă într-o cabină confortabilă de pe puntea cu formă de coleopteră. Pe urmă le arătă lui Pitt şi Giordino o cabină mică, aflată sub punţile pasagerilor, alături de ale echipajului.

– Aş vrea să-l întîlnesc pe căpitanul Baldwin imediat ce este posibil.

– Căpitanul vă aşteaptă la micul dejun, în sala de mese a ofiţerilor, peste o jumătate de oră. Vor fi prezenţi ofiţerii navei şi echipa de inspectori din partea constructorului, care a sosit la bord azinoapte, tîrziu.

– Aş vrea să ia parte şi domnişoara Egan, zise Pitt, pe un ton oficial.

Conrad păru încurcat, dar îşi reveni repede.

– Am să-l întreb pe căpitanul Baldwin dacă permite ca domnişoara să participe la întrunire.

– De vreme ce această navă nu ar fi existat fără geniul tatălui ei, spuse tăios Giordino, mi se pare foarte potrivit să fie de față.

– Sînt sigur că va fi de acord, răspunse Conrad în pripă, în timp ce ieșea, închizînd ușa.

– Am impresia că nu sîntem bineveniți aici, zise Giordino, privind în jurul cabinei sărăcăcios mobilate, de dimensiunile unui dulap.

– Bineveniți sau nu, spuse Pitt, trebuie să asigurăm securitatea navei și a pasagerilor ei. Caută în sacul său marinăresc și îi întinse lui Giordino un radio portabil. Mă anunți dacă descoperi ceva. Și eu procedez la fel.

– De unde începem?

– Dacă ai vrea să trimiți nava asta în fundul oceanului, odată cu toți cei de pe ea, cum ai proceda?

Giordino căzu pe gînduri pentru cîteva clipe.

– Dacă pe *Emerald Dolphin* aș fi rezolvat treaba ușor, cu un incendiu, aș putea să încerc să fac din nou același lucru. Dar dacă aș vrea să se ducă la fund fără agitație inutilă, aș arunca în aer fie coca, fie rezervoarele cu balast.

– Exact așa mă gîndeam și eu. Tu începe cu scenariul ăsta și uită-te după explozibili.

– Și tu după ce ai de gînd să te uiți?

Pitt zîmbi, fără nici o urmă de amuzament.

– După cel care trebuie să aprindă fitilul.

Dacă Pitt sperase într-o cooperare model, plină de armonie, din partea căpitanului submarinului *Golden Marlin*, atunci se înșelase. Căpitanul Morris Baldwin era omul care nu se abate niciodată de la linia dreaptă. Conducea un vas solid și nu intenționa să-i lase pe intrușii de la bord să-i modifice obiceiurile de rutină. Singurul lui cămin era nava pe care servea. Dacă ar fi avut o soție, pe care nu o avea, și o casă, ceea ce considera a fi o pierdere de timp, s-ar fi simțit ca o stridie fără scoică.

Chipul lui era o mască severă, roșcovană, cu obrajii rumeni, care nu se înveselea niciodată. Ochii, ca niște mărgele de culoarea întunecată a lemnului de nuc, aruncau, pe sub pleoapele grele, priviri reci și îndîrjite. Coama splendidă de păr argintiu era singura care îi dădea un aer de autoritate sofisticată. Avea umerii la fel de largi ca ai lui Giordino, dar era cu douăzeci și cinci de centimetri

buni mai gros în talie. Degetele lui băteau darabana pe tăblia mesei din popota ofiţerilor, în timp ce se uita fix la Pitt, care îi susţinea privirea fără să clipească.

– Spuneţi că nava asta e în pericol?

– Întocmai, zise Pitt, iar amiralul Sandecker şi o serie de alte înalte oficialităţi de la FBI şi de la CIA sînt de aceeaşi părere.

– Prostii, spuse răspicat celălalt, strîngînd atît de tare braţele scaunului, încît încheieturile i se albiră. Simplul fapt că unul din pacheboturile noastre a suferit un dezastru nu înseamnă că povestea se va repeta. Nava asta e cît se poate de sigură. Am verificat-o eu însumi, centimetru cu centimetru. Ce naiba, i-am supravegheat chiar şi construcţia. Iritat, îşi plimbă privirea în jurul mesei, de la Pitt la Giordino şi la cei patru bărbaţi din echipa de inspectori trimisă de constructorii navei. Faceţi ceea ce credeţi că trebuie făcut. Dar vă avertizez pe toţi ca nu cumva să împiedicaţi manevrarea acestui submarin în timpul călătoriei, fiindcă jur că altfel vă debarc în primul port, indiferent cîte mustrări voi primi din partea conducerii companiei.

Rand O'Malley, un bărbat la fel de sever ca Baldwin, zîmbi sardonic.

– În calitate de conducător al echipei de verificare, vă pot asigura, domnule căpitan, că nu vă vom sta în drum. Dar mă aştept să cooperaţi dacă vom descoperi că există probleme legate de vreunul dintre sistemele de siguranţă.

– Cercetaţi cît vreţi, bodogăni Baldwin. Vă garantez că nu veţi găsi nimic care să pună nava în primejdie.

– Vă sugerez să aşteptaţi pînă cînd vom primi raportul scafandrilor care inspectează partea inferioară a cocii, spuse Pitt.

– Nu văd de ce aş face-o, se răsti Balwin.

– E posibil să găsească obiecte de provenienţă străină ataşate de bordaj.

– Sîntem în viaţa reală, domnule Pitt, spuse Baldwin, cu nepăsare, nu într-un serial fantastic de televiziune.

Se lăsă tăcerea – o tăcere deplină. După o jumătate de minut, Pitt era în picioare, cu braţele depărtate, cu palmele proptite pe masă, cu buzele întredeschise într-un zîmbet aspru, glacial, sfredelindu-l pe Baldwin cu privirea.

Giordino ştia ce însemnau toate astea. Acum era acum. Dragul meu Dirk, gîndi el, încîntat. Trage-i o săpuneală nemernicului ăstuia arogant.

– Se pare că nu aveţi idee cu ce pericol se confruntă nava dumneavoastră, spuse Pitt, cu gravitate. Sînt singurul om de la această masă care a fost martor la prăpădul făcut de incendiul de pe *Emerald Dolphin*. Am văzut bărbaţi, femei şi copii murind cu sutele, unii în chinurile arderii de viu, alţii înecîndu-se înainte să putem ajunge la ei. Fundul oceanului e presărat cu nave ale căror căpitani s-au crezut invincibili şi imuni faţă de dezastru. *Titanic, Lusitania, Morro Castle* – toate au avut căpitani care au ignorat prevestirile de rău augur şi semnele de pericol şi care au plătit scump pentru asta. Cînd va veni – şi va veni cu siguranţă – rîndul acestui submersibil şi al tuturor celor de la bord, totul se va petrece cu viteza fulgerului, înainte ca dumneavoastră şi echipajul să puteţi reacţiona. Nenorocirea vă va copleşi, izbindu-vă, năprasnic, dintr-un loc la care nu v-aţi fi aşteptat niciodată. *Golden Marlin* şi toţi cei pe care îi transportă vor pieri, iar moartea lor va fi aruncată asupra capului dumneavoastră.

Pitt făcu o pauză şi îşi îndreptă spatele.

– În vreme ce discutăm, oamenii hotărîţi să vă distrugă nava sînt, fără îndoială, deja la bord, dîndu-se drept ofiţeri, drept membri ai echipajului sau chiar drept pasageri. Înţelegeţi care e situaţia, domnule căpitan Baldwin? Vă e clar?

În mod surprinzător, Baldwin nu se înfurie. Expresia distantă a chipului său nu trăda nici un semn de emoţie.

– Vă mulţumesc pentru că mi-aţi făcut cunoscută opinia dumneavoastră, domnule Pitt, zise, laconic. Voi lua în considerare spusele dumneavoastră. Pe urmă se ridică şi porni către uşă. Vă mulţumesc, domnilor. Plecăm peste exact treizeci şi şapte de minute.

Imediat ce în încăpere nu mai rămaseră decît Giordino, Pitt şi O'Malley, primul se lăsă pe spătarul scaunului şi, cu o totală lipsă de respect, îşi puse picioarele încrucişate pe masa de conferinţă.

– Plecăm peste exact treizeci şi şapte de minute, îl maimuţări pe Baldwin. Un individ bătrîn şi rigid, nu-i aşa?

– Alcătuit din bălegar şi beton, remarcă O'Malley.

Ca şi Giordino, Pitt descoperi brusc că îi era simpatic.

– Sper că ne luaţi mai în serios decît căpitanul Baldwid.

O'Malley rînji, arătîndu-şi toţi dinţii.

– Dacă aveţi dreptate, şi nu spun că nu aveţi, nu am de gînd să mor pe această creaţie bizară a lăcomiei omeneşti.

– Înţeleg că nava nu vă e pe plac, zise Pitt, amuzat.

– Are prea multe componente inutile, pufni O'Malley. S-a pus accentul şi s-a investit mai mult în decoraţiunile somptuoase, decît în structura internă şi în sistemele operaţionale. Indiferent dacă va trece sau nu testele de verificare, nu m-aş mira să se scufunde şi să nu se mai ridice la suprafaţă.

– Într-un fel sau altul, nu-mi place să aud aşa ceva din partea unui specialist în construcţii navale, mormăi Giordino.

Pitt îşi încrucişă braţele pe piept.

– Eu mă tem, în primul rînd, că dezastrul va fi provocat de mîna omului.

O'Malley se întoarse spre el.

– Ştiţi cît de multe sînt locurile în care un nebun ar putea plasa un explozibil care ar face ca acest hîrdău să se scufunde?

– Dacă este în imersiune, o fisură în oricare zonă a cocii poate face şmecheria asta.

– Ca şi o gaură a rezervoarelor de balast.

– Nu am avut timp să studiez planurile şi specificaţiile navei, decît foarte puţin, noaptea trecută, zise Pitt. Dar ar trebui să existe un sistem de evacuare subacvatică.

– Există, spuse O'Malley, şi e unul bun. În loc de bărci de salvare, pasagerii intră în capsulele în care au fost repartizaţi; într-o capsulă încap cincizeci de persoane. Apoi uşile acestora sînt închise şi etanşeizate. Simultan, se deschid trapele de evacuare, un jet de aer este trimis în sistemul de ejecţie, capsulele sînt propulsate în afara navei şi se ridică la suprafaţă. Sistemul este eficient, credeţi-mă. Ştiu ce spun, am participat la proiect în calitate de consultant.

– Dacă aţi vrea să-l scoateţi din funcţiune, cum aţi proceda?

– Nu-mi face plăcere să mă gîndesc la asta.

– Trebuie să acoperim toate variantele.

O'Malley se scărpină în cap.

– Aş sabota sistemul de ejecţie cu jet de aer, asta aş face.

– V-aş fi recunoscător dacă dumneavoastră şi echipa dumneavoastră aţi verifica cu mare atenţie dacă sistemul nu a fost cumva modificat.

O'Malley îl privi pe sub pleoapele întredeschise.

– Nu fac treabă de mîntuială cînd e vorba de viaţa mea.

Giordino îşi studia, cu detaşare, unghiile unei mîini.
– Sper ca niciodată să nu se fi rostit ceva mai adevărat.

Parîmele fură desfăcute de pe bolarzii de pe doc şi strînse la bordul lui *Golden Marlin* cu cîteva secunde înainte ca propulsoarele de la tribord să fie activate şi nava să înceapă să alunece pe suprafaţa apei, îndepărtîndu-se de chei. Mai bine de o mie de oameni se adunaseră pe doc ca să asiste la plecarea primului submarin de croazieră în călătoria sa de inaugurare. Cocoţaţi pe o tribună, guvernatorul Floridei şi alte oficialităţi şi celebrităţi ţineau discursuri prozaice. Orchestra universităţii din Florida interpretă un potpuriu de melodii dedicate mării, fiind urmată de o orchestră de xilofoane şi de tobe metalice din Caraibe. Cînd nava începu să se desprindă de doc, cele două orchestre cîntară, împreună cu cea de la bord, unul dintre cîntecele tradiţionale ale navigatorilor, „Until We Meet Again". Serpentine de hîrtie şi confeti fură aruncate în timp ce oamenii de pe ţărm făceau cu mîna şi strigau. Scena era mişcătoare. Pe Pitt îl mira numărul mare al femeilor care îşi ştergeau lacrimile. Pînă şi Kelly era cuprinsă de entuziasmul urărilor de drum bun.

Pitt nu vedea nici urmă de scufundători. Apelurile sale către căpitanul Baldwin şi către puntea de navigaţie rămîneau fără răspuns. Era foarte neliniştit, dar nu avea cum să împiedice nava să ridice ancora.

Submarinul era încă în canal, îndreptîndu-se către marea deschisă, albastru-verzuie, care scălda coastele Floridei, cînd toţi pasagerii fură invitaţi în sala teatrului, unde secundul Paul Conrad ţinu o conferinţă despre modul de funcţionare al navei şi le explică în ce consta sistemul de evacuare. Kelly stătea într-o parte a sălii, în rîndul din faţă, iar Pitt era în spate şi în partea opusă. La bord se aflau şase familii de negri, dar nici unul dintre bărbaţi nu semăna, nici pe departe, cu Omo Kanai. Imediat ce conferinţa se sfîrşi, se auziră mai multe sunete de gong şi pasagerii fură îndrumaţi spre locaşurile capsulelor de evacuare.

Giordino lucra alături de echipa de inspectori, căutînd explozive sau semne de avarie a aparaturii, în timp ce Pitt şi Kelly, împreună cu ofiţerul de intendenţă, corelau figurile pasagerilor cu numele lor şi cu numerele cabinelor. Treaba mergea încet. La ora

prînzului, trecuseră în revistă mai puţin de jumătate din lista pasagerilor, fără să se fi ocupat şi de membrii echipajului.

– Încep să mă îndoiesc că e la bord, spuse Kelly, obosită.

– Ori nu e, ori e deghizat, zise Pitt, în timp ce studia fotografiile care le fuseseră făcute pasagerilor înainte de a se urca la bord.

Ridică una către lumină şi cercetă cu atenţie trăsăturile chipului pe care îl înfăţişa. Apoi i-o întinse lui Kelly:

– Ţi se pare cunoscut?

Ea o privi cîteva secunde, citi numele şi zîmbi.

– Categoric, există o asemănare. Singura problemă e că acest Jonathan Ford e alb.

Pitt ridică in umeri.

– Ştiu. Ei, atunci, înapoi la treabă!

La ora patru după amiază, de la un capăt la altul al vasului, carilonurile intonară melodia „By the Sea, by the Beautiful Sea“. Era semnalul care anunţa intrarea în imersiune. Pasagerii se grăbiră să-şi găsească locuri în faţa hublourilor. Nu puteau fi sesizate vibraţii sau micşorarea vitezei în timp ce nava începea alunece încet sub valuri. Marea părea să se înalţe pe măsură ce submarinul cobora într-un vîrtej de bule, care se împrăştie repede, pe cînd soarele orbitor şi cerul se topeau într-o pustietate albastră, lichidă.

Motoarele magnetohidrodinamice funcţionau fără zgomot şi fără trepidaţii. Cu excepţia apei care aluneca în exteriorul hublourilor, pasagerii nu aveau nici o senzaţie de mişcare. Regeneratoarele de aer purificau atmosfera din interior, eliminînd dioxidul de carbon.

Deşi, la început, nu prea aveau ce vedea, pasagerii erau fascinaţi de priveliştea lumii total diferite, aflate sub aceea care le era familiară. Curînd, începură să apară vieţuitoarele, prea puţin interesate de submarinul uriaş care le încălca hotarele împărăţiei. Pe lîngă hublouri înotau peşti tropicali, coloraţi în nuanţe superbe, fluorescente, de violet, galben şi roşu. Înfăţişarea locuitorilor apelor sărate era cu mult mai strălucitoare decît a verilor lor din apa dulce a lacurilor şi a rîurilor. Dar dispărură curînd în apele de deasupra, în vreme ce nava continua să se scufunde.

Un banc de baracude, cu trupurile prelungi şi lucioase, strălucind de parcă ar fi fost poleite cu argint, trecu alene de-a lungul vasului, căutîndu-şi hrana cu ochi inerţi şi întunecaţi şi cu buza de

jos răsfrîntă. Înotau fără efort, în bună pace cu nava. Apoi, cît ai clipi, se repeziră înainte şi dispărură.

Pasagerii de lîngă hublouri se distrară văzînd un peşte-lună imens, adesea numit Mola Mola. Trupul lui oval, uriaş, alb cu portocaliu, avea luciu metalic, era lung de trei metri şi tot atît de înalt şi cîntărea, probabil, aproape două tone. Avea o formă bizară, cu înotătoare dorsale şi anale înalte, iar trunchiul arăta ca şi cum ar fi uitat să crească şi în lungime. Coada enormă începea exact din spatele capului. Acel prieten uriaş al adîncurilor se afundă repede în spatele submarinului.

Biologii marini aduşi la bord de linia de croazieră descriau peştii şi explicau care le sînt caracteristicile, comportamentul şi schemele de migraţie. După peştele-lună urmă o pereche de mici rechini ciocan, nu mai lungi de un metru şi jumătate. Pasagerii se minunau, întrebîndu-se cum fusese posibil ca acelui peşte să îi crească, în faţa capului, o lamă cu ochi la capete. Rechinii erau curioşi şi înotau lîngă hublouri, cu ochii aţintiţi asupra creaturilor stranii aflate de cealaltă parte a acestora. Ca şi ceilalţi peşti, se plictisiră repede de uriaşul intrus, îşi legănară cozile cu graţie şi îşi propulsară trupurile netede şi lucioase în întuneric.

Contoarele digitale montate alături de fiecare hublou indicau adîncimea la care se afla submarinul. Conrad, secundul navei, anunţă, prin staţia de radioficare, că se aflau la o sută optzeci şi cinci de metri şi se apropiau de fund. Toţi ca unul, pasagerii se aplecară către hublouri, privind în jos în timp ce fundul oceanului se ivea încet, lăţindu-se sub navă şi dezvăluind un tărîm care fusese înfrumuseţat de corali înainte ca oceanul să se înalţe şi care acum era plin de scoici vechi, nămol şi roci vulcanice acoperite de vietăţi marine. Pentru că, la adîncimea aceea, culorile strălucitoare dispăruseră, odată cu roşul şi galbenul, fundul avea o tentă maroniu-verzuie. Pasagerii priveau uluiţi lumea străină, în care vizibilitatea nu depăşea şaizeci de metri.

În domul din partea anterioară, care servea drept punte de navigaţie şi cameră de control, căpitanul Baldwin îl dirija pe *Golden Marlin* cu meticulozitate, menţinîndu-l la cincisprezece metri deasupra fundului şi fiind în permanenţă atent ca nu cumva să apară vreo schimbare neaşteptată a reliefului. Radarul şi sonarul lateral scanau terenul pe o rază de o jumătate de milă, dîndu-le piloţilor suficient timp ca să schimbe cursul şi să se ridice în eventualitatea

apariţiei bruşte a unei stînci. Pentru următoarele zece zile, traseul fusese stabilit cu deosebit de multă grijă. O echipă de oceanografi angajată anume în acest scop studiase fundul oceanului din canalul dintre insule şi marcase adîncimile de pe ruta croazierei. Iar nava era pilotată cu ajutorul computerelor de la bord.

Fundul se adînci brusc şi nava pluti pe deasupra unui canal care cobora pînă la nouă sute de metri, o adîncime cu şase sute de metri mai mare decît limita prevăzută de proiectanţii cocii. Baldwin îi încredinţă cîrma ofiţerului de cart şi se întoarse către ofiţerul de legătură care se apropiase ca să-i înmîneze un mesaj. Îl citi şi pe chip i se aşternu o expresie întrebătoare.

– Găseşte-l pe domnul Pitt şi trimite-l pe puntea de navigaţie, îi ordonă unui marinar care se zgîia, încîntat, la priveliştea de afară.

Pitt şi Kelly nu avuseseră timp să se bucure de spectacolul subacvatic. Mai întîrziau încă în biroul ofiţerului de intendenţă, studiind datele personale ale echipajului. Cînd află ca era chemat de căpitan, Pitt o lăsă singură pe Kelly şi se îndreptă către puntea de navigaţie.

Abia intră şi Baldwin îi şi întinse hîrtia.

– Ce înţelegeţi din asta? îl întrebă.

Pitt citi mesajul cu voce tare.

– Vă informăm că trupurile scufundătorilor angajaţi să cerceteze carena navei dumneavoastră au fost descoperite legate de pilonii docului, sub suprafaţa canalului navigabil. Primele cercetări au condus la concluzia că au fost ucişi de una sau mai multe persoane neidentificate, care i-au înjunghiat pe amîndoi prin spate, astfel încît lama cuţitului a penetrat inima. Aşteptăm răspunsul dumneavoastră.

Era semnat de locotenentul Del Carter, de la Departamentul de Poliţie din Fort Lauderdale.

Pitt se simţi brusc invadat de un sentiment de vinovăţie, ştiind că el fusese cel care fără să o ştie, îi trimisese pe Frank şi Caroline Martin la moarte.

– La ce adîncime ne aflăm? întrebă, cu asprime.

– Adîncime? repetă Baldwin, uluit. Am trecut dincolo de platforma continentală şi sîntem în ape adînci. Arătă către indicatorul montat deasupra geamurilor. Puteţi vedea şi singur. Fundul e la şapte sute patruzeci de metri sub chila noastră.

– Întoarceţi imediat! ordonă tăios Pitt. Reveniţi în ape mai puţin adînci înainte de a fi prea tîrziu.

Chipul lui Baldwin se înăspri.

– Ce tot spuneţi?

– Scufundătorii au fost ucişi pentru că au găsit explozivi ataşaţi de coca acestui vas. Asta nu e o rugăminte, căpitane. Pentru a salva vieţile tuturor celor de la bord, reveniţi în ape puţin adînci înainte de a fi prea tîrziu.

– Şi dacă n-o fac? îl provocă Baldwin.

Ochii verzi ai lui Pitt deveniră la fel de reci ca Oceanul Îngheţat şi îl străpunseră pe celălalt ca nişte suliţe de gheaţă. Şi îi vorbi de parcă diavolul însuşi ar fi făcut-o.

– Atunci, în numele umanităţii, jur că te omor şi preiau comanda navei.

Baldwin sări îndărăt ca străpuns de o lance. Îşi reveni încet, chiar foarte încet, iar buzele albite i se deschiseră într-un zîmbet forţat. Se întoarse şi se uită la timonier, care încremenise, uluit, cu ochii cît capacele roţilor de automobil.

– Inversează cursul şi înaintează cu toată viteza. Apoi, către Pitt: Asta vă satisface, domnule?

– Vă sugerez să daţi un semnal de alarmă şi să trimiteţi pasagerii către capsulele de evacuare.

Baldwin dădu din cap.

– Consideraţi că s-a făcut. Apoi se întoarse către secund şi îi ordonă: Goliţi rezervoarele de balast. Putem dubla viteza dacă ajungem la suprafaţă.

– Rugaţi-vă să avem timp, spuse Pitt, ceva mai puţin încordat, fiindcă altfel vom avea de ales între a ne îneca sau a ne sufoca privind peştii care trec pe lîngă hublouri.

Kelly stătea în biroul ofiţerului de intendenţă, examinînd înregistrările datelor personale ale echipajului, cînd simţi că în încăpere mai era cineva. Îşi ridică ochii şi văzu un bărbat care intrase fără să facă nici un zgomot. Purta o cămaşă de golf şi pantaloni scurţi. Pe chip i se întipărise un zîmbet ameninţător. Ea îl recunoscu imediat pe pasagerul despre avusese, mai devreme, o scurtă discuţie cu Pitt. Studiindu-i chipul în timp ce el nu scotea nici un cuvînt, simţi cum groaza o învăluia încetul cu încetul.

– Numele dumneavoastră e Jonathan Ford.

– Mă cunoşti?

– Nu..., nu tocmai, bîigui ea.

– Ar fi trebuit. Am avut o scurtă întîlnire la bordul lui *Emerald Dolphin*.

Kelly era derutată. Deşi semăna foarte bine cu ofiţerul negru care încercase să-i ucidă pe ea şi pe tatăl ei, bărbatul pe care îl avea în faţa ochilor era alb.

– Nu poţi fi...

– A, dar totuşi sînt. Zîmbetul lui se lăţi. Văd că eşti dezorientată.

Tăcu şi scoase o batistă din buzunarul pantalonilor. Umezi un colţ cu limba şi îşi frecă cu el dosul mîinii stîngi. Machiajul alb se şterse, scoţînd la iveală pielea de culoarea întunecată a cafelei.

Kelly se ridică din scaun împleticindu-se şi dădu să fugă către ieşire, dar bărbatul o înhăţă de braţ şi o lipi de perete.

– Mă numesc Omo Kanai. Am primit ordin să te iau cu mine.

– Unde să mă iei? întrebă ea, cu vocea răguşită de spaimă, nădăjduind, în ciuda slabelor speranţe, că Pitt şi Giordino aveau să intre pe uşă.

– De ce mai întrebi? Acasă, bineînţeles.

Pentru ea, răspunsul era lipsit de sens. Nu era conştientă decît de răutatea din ochii bărbatului care îi apăsa pe faţă o bucată de pînză îmbibată cu un lichid cu miros bizar. Pe urmă se prăvăli în abisul întunecat care i se căscase sub tălpi.

Capitolul 30

Totul se transformase într-o cursă contra morţii. Pitt era sigur că explozivele fuseseră fixate de cocă. Martin şi soţia lui le descoperiseră şi fuseseră ucişi înainte de a reuşi să-l anunţe pe căpitanul Baldwin. Luă legătura cu Giordino prin aparatul de radio portabil.

– Puteţi să renunţaţi la cercetări şi să chemaţi înapoi inspectorii. Explozibilele nu sînt în interiorul navei.

Giordino confirmă primirea mesajului şi se grăbi către puntea de navigaţie.

– Ce ştii tu şi eu nu? întrebă, dînd buzna înăuntru, urmat de Rand O'Malley.

– Tocmai am fost anunţaţi că scafandrii au fost omorîţi, le spuse Pitt.

– Asta lămureşte totul, murmură furios Giordino.

– Scafandrii care inspectau carena navei? întrebă O'Malley.

Pitt dădu din cap, încuviinţînd.

– După cum au început să se contureze lucrurile, se pare că bombele au fost programate să explodeze cînd ne aflăm în ape adînci.

– Adică acolo unde sîntem acum, spuse Giordino, cu voce scăzută, fixînd îngrijorat aparatul de măsurare a adîncimii.

Pitt se întoarse către Baldwin, care stătea la consola de comandă, alături de timonier.

– Cît de repede ajungem în ape mai puţin adînci? întrebă.

– În douăzeci de minute sîntem dincolo de marginea canalului, pe panta care urcă pe platforma continentală, răspunse Baldwin, pe chipul căruia începuseră să apară semnele încordării după ce ajunsese că creadă că submarinul lui era într-adevăr în pericol. După încă zece minute, vom ieşi la suprafaţă, unde ne vom putea deplasa cu o viteză de două ori mai mare către apele mai puţin adînci.

– Domnule căpitan, se întîmplă ceva cu capsulele de evacuare, strigă, pe neaşteptate, operatorul care stătea lîngă consola principală a navei.

Baldwin şi O'Malley se apropiară şi se holbară, uluiţi, la consolă. Cu excepţia unuia singur, care rămăsese verde, toate ledurile care reprezentau cele şaisprezece capsule erau roşii.

– Au fost activate, bolborosi Baldwin, cu răsuflarea tăiată.

– Şi asta înainte ca cineva să se fi putut îmbarca, adăugă O'Malley, pe un ton sinistru. Acum nu mai putem scoate din navă pasagerii şi echipajul.

Viziunea apei năvălind înăuntru după explozia cocii şi trăgînd nestînjenită vasul în abis, odată cu cei şapte sute de pasageri şi cu echipajul, era prea cumplită pentru a fi reţinută şi prea reală pentru a fi ignorată.

Pitt ştia că cel care activase capsulele de evacuare, indiferent cine ar fi fost, părăsise nava cu una dintre ele, ceea ce însemna că explozibilele puteau fi detonate în orice moment. Se îndreptă către ecranul radarului, care era plasat alături de afişajul sonarului lateral. Platforma continentală se înălţa, dar mult prea încet. Deasupra lor mai erau încă trei sute de metri de apă. *Golden Marlin* fusese proiectat ca să reziste la presiunea coloanei de apă din acel loc, dar orice încercare de salvare friza imposibilul. Toţi ochii fixau indicatorul de adîncime şi fiecare număra în gînd secundele.

Fundul mării se îndepărta cu o încetineală chinuitoare. Numai treizeci de metri îi mai despărţeau de suprafaţă. Un suspin de uşurare izvorît din toate piepturile se auzi în camera de control în momentul în care *Golden Marlin* trecu peste marginea platformei continentale şi fundul rămase la o sută optzeci de metri sub coca. Apa din jurul hublourilor devenise cu mult mai luminoasă şi puteau zări suprafaţa agitată a oceanului sticlind în razele soarelui.

– Ne aflăm la o sută şaptezeci de metri de fund şi continuăm să ne ridicăm, strigă Conrad.

Vorbele tocmai îi ieşiseră din gură cînd submarinul se cutremură cu o violenţă care le făcu greaţă. Abia dacă le rămase timp să reacţioneze, examinînd dezastrul inevitabil. Nava se răsuci, complet scăpată de sub control. Motoarele considerate minunea tehnicii moderne se opriră, copleşite, cînd marea nesăţioasă se infiltră prin cele două răni provocate de explozia subacvatică.

Înţepenit, *Golden Marlin* plutea în voia curentului domol, coborînd, implacabil, metru după metru, către fundul oceanului. Tone de apă începură să năvălească în coca, în locuri încă neidentificate de oamenii din camera de control. Suprafaţa părea atît de chinuitor de aproape încît aveau senzaţia că putea fi atinsă cu o riglă de un metru.

Baldwin nu-şi făcea nici un fel de iluzii. Ştia că nava sa se ducea la fund.

– Ia legătura cu sala maşinilor şi cere-i şefului să evalueze stricăciunile, se răsti la secund.

Răspunsul veni aproape imediat.

– Mecanicul şef raportează că în sala maşinilor pătrunde apă. Şi compartimentul bagajelor este inundat, dar coca e încă intactă. Pompele lucrează la capacitate maximă. Raportează şi că sistemul de pompare din rezervoarele de balast a fost avariat de tromba de apă provocată de explozie, care a pătruns în interior prin ţevile de evacuare. Echipajul se străduieşte să stăvilească potopul, dar apa creşte prea repede şi vor fi nevoiţi să evacueze sala maşinilor. Îmi pare rău, domnule, dar mecanicul şef spune că nu mai poate împiedica vasul să-şi piardă flotabilitatea.

– O, Doamne, murmură un ofiţer tînăr, care stătea lîngă consola de comandă. Sîntem gata să ne scufundăm.

Baldwin îşi regăsi repede echilibrul.

– Spune-i şefului să închidă toate uşile etanşe de dedesubt şi să ţină motoarele în funcţiune cît mai mult posibil. Pe urmă se uită la Pitt, în tăcere, cu faţa lipsită de orice expresie, şi adăugă: Ei bine, domnule Pitt, cred că acum e momentul să-mi spuneţi „Eu te-am avertizat".

Chipul rigid al lui Pitt avea aspectul împietrit al omului dus pe gînduri, care cîntărea orice eveniment neprevăzut, orice posibilitate de a salva nava şi pasagerii ei. Giordino îl mai văzuse astfel de multe ori, în trecut. Clătină din cap şi zise, răspicat:

– Nu am nici o satisfacţie fiindcă am avut dreptate.

– Fundul se apropie.

Secundul Conrad nu pierduse nici o clipă din vedere monitoarele radarului şi ale sonarului. Abia închisese gura, că *Golden Marlin* şi lovi fundul oceanului, protestînd cu scrîşnete şi gemete cînd carena i se propti în nămol, răscolindu-l şi stîrnind un nor imens, maroniu, care mînji hublourile.

Pasagerii nu aveau nevoie de subtitrare la filmul evenimentelor ca să înţeleagă că se întîmpla o nenorocire. Totuşi, de vreme ce punţile pe care se aflau nu erau inundate şi nici un membru al echipajului nu părea înspăimîntat – şi cum era prima lor călătorie pe un submarin, nici unul dintre ei nu realiză că se aflau într-adevăr în pericol şi nu intră în panică. Prin staţia de radioficare, căpitanul Baldwin asigură pe toată lumea că, deşi motoarele lui *Golden Marlin* se opriseră, totul avea să revină la normal în scurt timp. Dar povestea nu se bucură de prea multă crezare din partea pasagerilor şi a echipajului, care observară că mai toate locaşurile capsulelor de salvare erau goale. Unii începură să se agite, dezorientaţi. O parte rămaseră lîngă hublouri, contemplînd peştii care apărură după ce nămolul se reaşeză. Alţii se retraseră în bar şi comandară băuturi, care acum erau din partea casei.

Căpitanul Baldwin şi ofiţerii săi se apucară să studieze procedurile de urgenţă din manualele corporaţiei, întocmite de nişte oameni care nu aveau habar ce trebuie făcut cînd un submarin de croazieră zace neajutorat pe fundul mării, avînd la bord şapte sute de suflete. În timp ce coca era verificată, pentru a avea certitudinea că, în cea mai mare parte, era încă etanşă, şi uşile dintre compartimente erau închise, mecanicii puseră în funcţiune pompele, ca să poată ţine sub control pătrunderea apei în sala maşinilor şi în compartimentul pentru bagaje. Din fericire, se părea că, în afară de sistemul de propulsie, nimic nu mai fusese afectat de explozii.

Năucit, Baldwin stătea în camera staţiei de telecomunicare. Cu un efort considerabil, luă legătura cu Lasch şi cu sediul central al companiei, cu paza de coastă şi cu navele care se aflau în apropiere, pe o rază de cincizeci de mile. Ceru ajutor şi preciză poziţia lui *Golden Marlin*. Odată toate acestea făcute, se lăsă pe spate şi îşi prinse capul în mîini. La început, îl îngrijoră gîndul că lunga sa carieră de navigator se sfîrşise. Apoi înţelese că asta nu avea nici o importanţă într-o asemenea împrejurare. Trebuia să-şi facă datoria faţă de pasageri şi de echipaj. „Ducă-se dracului cariera“, îşi

murmură în barbă. Se ridică şi părăsi puntea de navigaţie, trecînd prin sala maşinilor, ca să primească un raport complet înainte de a străbate nava, reasigurînd pasagerii că nu se aflau în nici un pericol imediat. Răspîndi vestea că aveau o problemă cu rezervoarele de balast şi că reparaţiile erau plină desfăşurare.

Pitt, Giordino şi O'Malley se duseră împreună pe puntea capsulelor de evacuare. Cel din urmă se apucă să inspecteze panourile şi să verifice sistemul. Uriaşul irlandez insufla un sentiment ciudat de siguranţă. Îşi cunoştea meseria, chiar foarte bine. După mai puţin de cinci minute de cînd îşi începuse cercetările, făcu un pas înapoi, îndepărtîndu-se de panourile deschise, se aşeză pe un scaun şi oftă.

– Indiferent cine a activat capsulele de evacuare, a ştiut ce face. A anulat circuitele care duceau către puntea de navigaţie şi a pus sistemul în mişcare folosind comenzile manuale, pentru cazuri de urgenţă. Din fericire, una dintre capsule nu a reuşit să se lanseze.

– Slabă consolare, bombăni Giordino.

Pitt clătină din cap, înfrînt.

– Ei au fost, de la bun început, cu doi paşi înaintea noastră. Trebuie să le dau un zece pentru planificare.

– Cine sînt ei?

– Cei care ucid copii cu aceeaşi uşurinţă cu care omorîm noi muştele.

– Pare lipsit de sens.

– Da, pentru oamenii întregi la minte.

– Totuşi, mai avem o capsulă în care să punem copiii, spuse Giordino.

– Căpitanul are datoria să dea ordinul ăsta, zise Pitt, privind lung capsula rămasă. Întrebarea e cît de mulţi încap înăuntru.

O oră mai tîrziu, o şalupă a Pazei de Coastă ajunse la faţa locului, trase la bord baliza portocalie lansată de pe *Golden Marlin,* care conţinea o linie telefonică, şi stabili legătura cu nava. Abia după aceea dădu Baldwin ordin ca pasagerii să se adune în sala teatrului şi le explică situaţia. Se concentră asupra minimalizării pericolului şi declară că regulamentele companiei stipulau ca, în situaţii neprevăzute, copiii să fie trimişi la suprafaţă. Din toate cele spuse, nimic nu căzu bine. Se ridicară o serie de întrebări. Spiritele se încinseră şi căpitanul făcu tot ce putea ca să spulbere mînia şi teama.

Înainte de încărcarea capsulei, Pitt şi O'Malley se aşezară în faţa computerului din biroul ofiţerului de intendenţă şi estimară numărul de persoane pe care, conform indicaţiilor constructorului, aceasta le putea transporta în siguranţă, reuşind să se ridice la suprafaţă.

În timp ce erau absorbiţi de munca lor, Giordino îi părăsi şi plecă să o caute pe Kelly.

– Cîţi copii sînt la bord? întrebă O'Malley.

Pitt stabili numărul folosind lista de pasageri a ofiţerului de intendenţă.

– Cincizeci şi patru care au mai puţin de optsprezece ani.

– Capsulele sînt construite ca să transporte cincizeci de oameni cu o greutate medie de şaptezeci şi două de kilograme, pentru a se ajunge, în total, la o greutate maximă de trei mii şase sute de kilograme. Dacă mai pui ceva pe deasupra, nu mai plutesc către suprafaţă.

– Putem lua în calcul doar jumătate din cifra asta. Greutatea medie a unui copil e de treizeci şi şase de kilograme sau chiar mai mică.

– Atunci, dacă am ajuns doar la o mie opt sute de kilograme, rămîne loc şi pentru cîteva dintre mame, spuse O'Malley, simţindu-se ciudat fiindcă stabilea ce vieţi urmau să fie salvate.

– La o medie de şaizeci şi trei de kilograme, încap aproximativ douăzeci şi nouă de mame.

O'Malley bifă familiile şi numărul de copii.

– La bord sînt douăzeci şi şapte de mame, spuse, cu o doză de optimism. Slavă Domnului că le putem evacua pe toate, împreună cu copiii lor.

– Va trebui să ignorăm noua tradiţie a păstrării familiilor laolaltă, zise Pitt. Bărbaţii cîntăresc prea mult.

– De acord, zise irlandezul, cu greutate.

– Mai avem loc pentru încă una sau două persoane.

– Nu le putem cere celorlalţi şase sute şaptesprezece de pasageri şi de membri ai echipajului să tragă, pur şi simplu, la sorţi.

– Nu, răspunse Pitt. Trebuie să trimitem pe cineva, pe unul dintre noi, care poate întocmi un raport detaliat al situaţiei de aici, de jos, ceea ce nu se poate face prin intermediul comunicaţiilor submarine.

– Eu sînt mai de folos aici, spuse O'Malley, hotărît.

În momentul acela, Giordino se întoarse. Expresia feţei sale nu era una de încîntare.

– Kelly a dispărut, spuse, simplu. Am alcătuit o echipă de cercetare, dar nu am dat de nici o urmă de-a ei.

– Fir-ar al dracului, înjură Pitt.

Nu îi puse nici o întrebare lui Giordino şi nu se îndoi nici un moment că dispariţia ei era reală. Instinctul îi spunea că era adevărat. Brusc, memoria îi fu invadată de fotografia unui bărbat. Accesă lista pasagerilor de pe computer şi tastă numele lui Jonathan Ford.

Imaginea acestuia, surprinsă în momentul în care punea piciorul de pe pasarelă pe punte, umplu ecranul monitorului. Apoi dădu comanda de tipărire şi aşteptă pînă cînd o hîrtie colorată ieşi din imprimantă. În vreme ce Giordino şi O'Malley aşteptau în tăcere, studie figura, comparînd-o în minte cu cea a pilotului Fokker-ului roşu, pe care îl întîlnise la parada aviatică, înainte de lupta aeriană. Puse fotografia pe un birou, luă un creion şi începu să umbrească faţa bărbatului. Cînd termină, se simţi ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac.

– A fost aici, la bord, şi mi-a scăpat.

– Despre cine e vorba? întrebă O'Malley, complet debusolat.

– Despre omul care, la New York, aproape că m-a ucis, laolaltă cu un avion plin cu copii, şi care este răspunzător şi pentru faptul că zăcem, neputincioşi, pe fundul mării, şi pentru decuplarea capsulelor goale de evacuare. Mă tem că a folosit una ca să scape şi că a luat-o pe Kelly cu el.

Giordino îi puse o mînă pe umărul lui Pitt. Îşi putea da seama cît de cumplit se simţea. Avea senzaţia că şi el greşise în aceeaşi măsură, iar asta îl obseda.

Pitt îşi aminti numărul cabinei lui Ford şi se grăbi să o ia pe coridorul care mergea într-acolo, urmat de Giordino şi de O'Malley. Nu avea dispoziţia sufletească necesară pentru a pierde timpul cerînd cheia de la cameristă. Îşi luă avînt şi deschise uşa dintr-o lovitură. Camerista făcuse curăţenie, dar nu se vedea nici urmă de bagaj. Pitt trase toate sertarele. Erau goale. Giordino deschise dulapul şi văzu un obiect alb tocmai pe raftul de sus. Se întinse, trase jos un sul gros de hîrtii şi le împrăştie pe pat.

– Planurile submarinului, bodogăni O'Malley. De unde o fi făcut rost de ele?

Pitt fu străbătut de un fior cînd înţelese că sechestrarea lui Kelly fusese o altă misiune a lui Ford.

– Acţiunile lui sînt dublate de o inteligenţă ieşită din comun. A reuşit să se familiarizeze, în detaliu, cu fiecare sistem în parte, cu fiecare aparat, cu fiecare punte, perete despărţitor sau altă structură.

– Aşa se explică cum a aflat unde să plaseze explozibilii şi cum să activeze manual capsulele de evacuare, spuse O'Malley.

– Nu mai avem ce face aici, zise Giordino, în afară de a anunţa Paza de Coastă de la suprafaţă să caute o navă care se află în zonă ca să-i recupereze din capsulă pe acest individ şi pe Kelly.

Fiind silit să accepte că fuga lui Ford şi răpirea lui Kelly făceau parte din înfiorătoarea realitate, Pitt fu cuprins de o sentiment profund de neputinţă şi de zădărnicie. Nu avea cum să o ajute sau să o salveze pe Kelly; era lipsit de orice putere. Descurajat, se lăsă să cadă pe un scaun. Simţi cum îl străbătea un fior şi mai sinistru, care nu mai avea nimic de-a face cu soarta tinerei femei. Toate capsulele de salvare dispăruseră şi nu exista nici o posibilitate de a le recupera şi de a le reintroduce în sistem. Avea puţine speranţe legate de salvarea celorlalte şase sute şi mai bine de suflete de la bordul vasului de croazieră scufundat. Rămase aşa, nepăsător, cîteva secunde, apoi privi chipul tăcut şi răbdător al lui O'Malley şi spuse, încet, făcîndu-şi vorbele să sune mai degrabă a afirmaţie decît a întrebare:

– Dumneata cunoşti fiecare colţişor al submarinului.

Celălalt ezită, nefiind sigur că îi înţelegea intenţiile.

– Da, îl cunosc mai bine decît oricine altcineva.

– În afară de capsule, mai există şi un alt sistem de evacuare?

– Nu mi-e clar ce vrei să spui.

– Constructorul nu a instalat un sistem de rezervă, o cameră de salvare cu sas?

– Te referi la o trapă special prevăzută în partea superioară a navei?

– Exact.

– Da, este una, dar nu există nici o modalitate de a ne salva pe toţi şase sute înainte de a rămîne fără aer.

– Cum adică? întrebă Giordino. Operaţiunea e în plină desfăşurare chiar acum, în timp ce stăm de vorbă.

– Cum, nu ştiţi?

– Numai dacă ne spui, făcu Pitt, cu asprime.

– *Golden Marlin* nu a fost proiectat pentru a rămîne sub apă mai mult de patru zile. După aceea, aerul devine foarte repede irespirabil.

– Credeam că regeneratoarele de oxigen împrospătează atmosfera din interior pe timp nedefinit, zise Giordino, cu surprindere.

O'Malley clătină din cap.

– Regeneratoarele sînt foarte eficiente. Fac o treabă excelentă în ceea ce priveşte reîmprospătarea, dar, după un timp, cantitatea de dioxid de carbon rezultată din expiraţia a şase sute de oameni într-un spaţiu închis este prea mare, epuratoarele de aer şi filtrele nu mai fac faţă, iar sistemul de purificare cade. Ridică din umeri, posomorît. Toată teoria se duce pe apa sîmbetei, dacă apa ajunge la generator şi rămînem fără curent electric. În cazul ăsta, sistemul de regenerare a atmosferei nu mai funcţionează.

– Patru zile, dacă sîntem norocoşi, zise Pitt, cu nepăsare. De fapt, trei şi jumătate, dacă ţinem cont că sîntem deja de aproape douăsprezece ore în imersiune.

– Marina Stalelor Unite are un submersibil pentru operaţiuni de salvare, care ar putea rezolva problema, spuse Giordino.

– Da, dar mobilizarea, transportul navei şi al echipajului pînă la faţa locului, apoi stabilirea procedurilor de acţiune pot să dureze foarte bine patru zile. O'Malley vorbea răspicat, fără grabă. Pînă cînd vor ajunge jos şi se vor conecta la sasul nostru, va fi prea tîrziu ca să salveze mai mult de o mînă de oameni.

Pitt se întoarse spre Giordino.

– Al, trebuie să urci la suprafaţă cu mamele şi cu copiii.

Pentru aproape cinci secunde de nedumerire, Giordino încremeni, cu faţa lipsită de expresie. Cînd înţelese, ripostă, şocat, cu voce indignată:

– Fiul doamnei Giordino nu e laş. Nu părăsesc nava ascuns printre fustele femeilor.

– Crede-mă, bătrîne, îl rugă Pitt, poţi face mult mai multe pentru salvarea tuturor colaborînd cu mine de la suprafaţă.

Giordino era gata să spună „De ce nu pleci tu?", dar, după ce se gîndi mai bine, recunoscu că raţionamentul lui Pitt era corect.

– OK, şi, odată ajuns la sus, ce trebuie să fac?

– Este esenţial să avem o linie curentă de împrospătare a aerului.

– Şi eu trebuie să fac rost de o sută cincizeci de metri de furtun şi de o pompă care poate furniza suficient aer pentru a ţine în viaţă şapte sute şaptesprezece oameni pînă ce va sosi submarinul de salvare şi se va găsi o metodă de conectare la cel scufundat?

Pitt îşi privi prietenul pe care îl cunoştea de aproape cincizeci de ani şi rînji.

– După cum te ştiu eu, o să găseşti tu ceva.

Capitolul 31

După cinci ore de la scufundare, patru nave ajunseseră deasupra zonei în care se afla *Golden Marlin:* şalupa Pazei de Coastă, *Joseph Ryan,* tancul petrolier *King Zeus,* remorcherul oceanic *Orion*, aparţinînd Marinei Statelor Unite, şi cabotierul *Compass Rose.* Acestea fură înconjurate curînd de o flotă de iahturi cu pînze şi de ambarcaţiuni cu motor din Miami şi Ford Lauderdale, sosite la faţa locului mai mult din curiozitate decît din dorinţa de a contribui la operaţiunea de salvare. Amiralul Sandecker trimisese o navă din Savannah, dar aceasta trebuia să sosească abia peste douăsprezece ore.

Mercury, vehiculul pentru salvări subacvatice la mare adîncime al Marinei, echipajul său operaţional şi nava mamă, *Alfred Aultman*, se îndreptau către locul dezastrului dinspre Puerto Rico, unde participaseră la o aplicaţie aflată în plină desfăşurare. Paza de Coastă retransmitea, încoace şi încolo, mesajele căpitanului Baldwin către căpitanul lui *Aultman,* referitoare la toate aspectele legate de starea vasului de croazieră scufundat.

Jos, pe *Golden Marlin*, copiii şi mamele lor se urcară în capsula de salvare, după ce O'Malley reparase mecanismul de lansare. Îşi luară un rămas bun scăldat în lacrimi de la taţi şi, în multe cazuri, de la bunici. O serie de copiii mai mici izbucniră în hohote de plîns cînd intrară în incinta închisă a capsulei. Să-i potolească era greu, dar nu imposibil.

Giordino încerca să-i liniştească pe copii şi pe mamele lor şi arăta mai nenorocit ca niciodată pentru că era singurul bărbat care părăsea nava.

– Mă simt ca un tip care s-a urcat într-o barcă de salvare a Titanicului îmbrăcat în haine de femeie.

Pitt îşi puse braţul în jurul umerilor lui.

– Sus o să ai un rol decisiv în operaţia de salvare.

– Niciodată n-o să fiu în stare să rezolv asta, mormăi Giordino. Tu te-ai descurca mai bine, înţelegi? Dacă nu o să iasă bine şi nu o să reuşeşti...

– O să reuşesc, îl asigură Pitt, dar numai dacă tu conduci operaţiunea de salvare acolo unde asta contează.

Îşi strînseră mîinile pentru ultima oară în timp ce Pitt îl împingea pe singurul loc liber din capsula de evacuare. Pitt îşi dădu toată silinţa ca să nu zîmbească cînd o mamă necăjită i-l încredinţă lui Giordino pe unul dintre copiii ei care plîngea, aşezîndu-i-l pe braţele îndoite. Vigurosul italian părea să se simtă ca şi cum ar fi stat pe cioburi de sticlă. Pitt nu-şi amintea să mai fi văzut o înfăţişare atît de jalnică, cînd uşa capsulei se închise cu un şuierat şi fu activată secvenţa de lansare. Peste şaizeci de secunde, se auzi un fîşîit şi capsula porni către suprafaţă, înălţîndu-se foarte încet, pentru că era încărcată aproape pînă la limita de flotabilitate.

– Cred că tot ce mai putem face acum este să aşteptăm, spuse O'Malley, care stătea în spatele lui Pitt.

– Nu, zise Pitt. Facem pregătiri.

– Cu ce începem?

– Cu camera de salvare cu sas.

– Ce vrei să ştii?

– Sasul e compatibil ce cel de pe submersibilul de salvare al Marinei?

O'Malley încuviinţă dînd din cap.

– Ştiu sigur că a fost proiectat după specificaţiile Marinei, pentru ca, în astfel de împrejurări critice, să se cupleze cu vehiculul lor de salvare sau cu un clopot.

Pitt ajunsese deja la uşă.

– Arată-mi drumul. Vreau să verific cu ochii mei.

O'Malley îl conduse, cu liftul, pînă pe puntea superioară, unde se afla sala de mese, apoi prin cambuza în care bucătarii erau ocupaţi cu pregătirea cinei, ca şi cum croaziera nu ar fi fost niciodată

întreruptă. Ţinînd cont de circumstanţe, scena părea înfricoşător de ireală. Pitt îl urmă pe inginerul constructor de nave pe o scară îngustă, care ducea spre o încăpere mică, cu bănci de-a lungul pereţilor. În centru erau cîteva trepte care se ridicau spre o platformă. Deasupra acesteia, o scară se pierdea în tunelul care urca spre o trapă cu diametrul de un metru. O'Malley se cocoţă şi intră în tunel ca să cerceteze trapa. Lui Pitt i se păru că inspectorul rămăsese acolo o grămadă de timp. În cele din urmă, acesta coborî şi se aşeză, obosit, pe platformă.

– Prietenul tău e foarte meticulos din fire, zise, uitîndu-se la Pitt.

– Ce vrei să spui?

– Cadrul este răsfrînt şi presat puternic în jurul trapei. Ar fi nevoie de cinci kilograme de explozibil ca să o deblocăm.

Pitt îşi ridică ochii către tunel şi privi, cu o groază lesne de înţeles, trapa de evacuare îndoită şi deformată.

– Deci nu există nici o ieşire către vehiculul de salvare.

– Nu pe aici, spuse O'Malley, ştiind că pieriseră toate speranţe de scăpare a celor şase sute şaptesprezece suflete. Nu pe aici, repetă, privind fix puntea. Şi nici prin altă parte.

Pitt şi O'Malley îi dădură vestea funestă căpitanului Baldwin, care se afla pe puntea de navigaţie. El o primi cu stoicism.

– Sînteţi siguri? Trapa de salvare nu poate fi forţată?

– Un aparat de tăiere oxiacetilenică ar putea să o secţioneze, spuse Pitt, dar după aceea nu am avea nici o modalitate de a o etanşa, ca să împiedicăm pătrunderea apei. La adîncimea asta, presiunea e de vreo şaptesprezece atmosfere. Luînd în calcul cîte o atmosferă pentru fiecare zece metri, apa apasă asupra cocii noastre cu şaptesprezece kilograme pe centimetru pătrat. Pasagerii nu au cum să străbată o asemenea trombă ca să ajungă în vehiculul de salvare.

Chipul lui Baldwin nu era plăcut la vedere. Fiind o fire placidă, nu putea crede că avea să moară alături de toţi cei rămaşi la bordul lui *Golden Marlin*.

– Nu avem nici o speranţă de salvare?

– Întotdeauna există o speranţă, zise Pitt, bărbăteşte, dar nu folosind procedeele obişnuite.

Baldwin îşi îndreptă privirile pierdute spre podea şi umerii i se încovoiară.

– Atunci tot ce putem face este să supravieţuim cît mai mult posibil.

Secundul Conrad îi întinse lui Pitt un telefon.

– Domnul Giordino vă cheamă de la suprafaţă.

Pitt duse receptorul la ureche.

– Al?

– Sînt pe şalupa Pazei de Coastă, răspunse, printre pîrîituri, o voce familiară.

– Cum a fost drumul pînă sus?

– Nu sînt obişnuit cu o armată de copii care urlă. Timpanele mele au sărit în aer.

– Totul a mers bine? întrebă Pitt.

– Puştii şi mamele lor sînt teferi şi nevătămaţi. Au fost duşi la bordul cabotierului, unde au mai multe facilităţi decît pe şalupă. Sînt în drum spre cel mai apropiat port. Pot să-ţi spun că femeile nu au fost încîntate că soţii lor au rămas jos. M-am ales cu mai multe priviri ostile decît un şarpe cu clopoţei într-o cofetărie.

– N-ai auzit cînd va sosi vehiculul pentru salvări subacvatice la mare adîncime?

– Pe aici se zvoneşte că va ajunge peste treizeci şi şase de ore, răspunse Giordino. Ce mai e acolo, jos?

– Nu e bine. Prietenul nostru Kanai a fost la bord şi a blocat trapa de evacuare înainte de a pleca.

Giordino nu răspunse imediat.

– Cît de grav e? se interesă apoi.

– E înţepenită zdravăn. O'Malley spune că nu o putem forţa fără să inundăm jumătate de navă.

Convingerea că totul era pierdut pentru cei rămaşi pe *Golden Marlin* nu-şi găsea loc în mintea lui Giordino.

– Eşti într-adevăr sigur?

– Al dracului de sigur.

– Nu ne vom da bătuţi în privinţa asta, îi promise Giordino, cu hotărîre. Îl sun pe Yaeger, ca să îi ceară lui Max să rezolve problema. Trebuie să existe o cale de a vă aduce aici.

Pitt putea simţi emoţiile care puneau stăpînire pe Giordino. Se gîndi că, pentru moment, era bine să-l lase să se odihnească.

– Păstrăm legătura, spuse, pe tonul unei glume, dar nu suna cu taxă inversă.

Echipajul şi pasagerii de la bordul submersibilului de croazieră înţepenit nu ştiau nimic despre uraganul stîrnit deasupra lor. După ce, vreme de o săptămînă, potopiseră ziarele şi reţelele de televiziune cu focul de baraj al relatărilor despre tragedia lui *Emerald Dolphin*, reporterii se întorseseră, ca un tsunami, năpustindu-se asupra tuturor amănuntelor scufundării lui *Golden Marlin* şi ale cursei contra cronometru pentru salvarea oamenilor captivi la bordul submarinului. Celebrităţile şi politicienii se grăbiseră, de asemenea, să intre în scenă.

Ca prin farmec, apăruseră ambarcaţiuni încărcate cu cameramani, însoţite de o hoardă de reporteri în avioane uşoare şi în elicoptere. La mai puţin de două zile după ce submarinul căzuse pe fundul oceanului, o flotă de vapoare şi de bărci, al căror număr se apropia de o sută, pluteau în derivă deasupra acestuia. Tot timpul, Paza de Coastă le izgonea pe cele care nu transportau jurnalişti acreditaţi.

Focul de la bordul pachebotului izbucnise în mijlocul Pacificului. De data aceasta nu era aşa. Scufundarea avusese loc la numai nouăzeci şi şapte de mile marine de coastele Floridei. Fiecare colţişor era înţesat. Emoţiile se transformaseră într-o adevărată febră pe măsură ce orele treceau şi, pentru oamenii din adîncuri, sfîrşitul era tot mai aproape. În cea de-a treia zi, reporterii din arena mass-mediei intrară în viteză, pregătindu-se pentru ultimul capitol.

Apelaseră la toate trucurile posibile ca să intre în contact cu cineva de pe submarinul scufundat. Cîţiva încercaseră să se conecteze la linia telefonică ataşată de baliză, dar Paza de Coastă nu le permisese aşa ceva. Chiar şi focuri de armă fuseseră trase de-a lungul ambarcaţiunilor cu ziarişti, ca să le îndepărteze din calea oamenilor care lucrau cu frenezie pentru salvarea celor şase sute şaptesprezece captivi rămaşi la bordul submarinului.

Femeile şi copiii care supravieţuiseră în capsulă erau intervievaţi fără întrerupere. Reporterii încercaseră să ajungă la Giordino, dar el trecuse la bordul navei de cercetare de la NUMA, după sosirea acesteia, şi refuzase orice contact cu presa. Împreună cu echipajul, începuse imediat să se ocupe de lansarea unui vehiculul

subacvatic teleghidat numit *Sea Scout*, un frate geamăn al lui *Sea Sleuth*, care să inspecteze submarinul *Golden Marlin* din exterior.

În timp ce conducea vehiculul cu ajutorul telecomenzii pe care o ţinea pe genunchi, fu cuprins de deznădejde cînd îl aduse deasupra trapei de salvare din partea de sus a navei. Imaginile de pe monitor nu făceau altceva decît să confirme spusele lui Pitt. Trapa deformată nu putea fi reparată şi deschisă. Nu putea fi smulsă decît cu ajutorul explozibililor sau prin tăiere cu flacără oxiacetilenică, dar asta numai pentru a-i permite apei să intre prin deschizătură înainte ca supravieţuitorii să apuce să iasă. Conectarea la vasul de salvare era imposibilă. Şi cei aflaţi de cealaltă parte a bordajului nu aveau nici o altă posibilitate de scăpare.

Nava care transporta vehiculul pentru salvări la mare adîncime sosi în dimineaţa următoare. Giordino îşi mută teatrul de operaţiuni pe *Alfred Aultman*, al cărui echipaj nu pierdu timpul, ci începu să pregătească submersibilul pentru coborîrea către nava scufundată. Comandantul Mike Turner, căpitanul vasului, îl întîmpină pe Giordino imediat ce ajunse la bord.

– Bine aţi venit pe *Aultman*, îi spuse, cu o strîngere de mînă. Marina Militară este întotdeauna încîntată să colaboreze cu NUMA.

Mulţi căpitani din Marina Militară au un aer suspicios, lăsînd impresia că şi-au adus de acasă nava cumpărată din buzunarul lor, pe care o consideră un colţ de rai accesibil numai oaspeţilor aleşi pe sprînceană. Turner avea expresia prietenoasă şi comportamentul unui om deosebit de inteligent. Privea lumea prin ochii căprui de sub părul blond şi rar care îi înconjura creştetul pleşuv.

– Mi-aş fi dorit doar ca asta să se întîmple sub auspicii mai puţin tragice, răspunse Giordino.

– Aşa este, admise Turner, cu seriozitate. Unul dintre ofiţerii mei vă va arăta cabina dumneavoastră. Aţi dori să mîncaţi ceva? Mercury va fi lansat abia peste o oră.

– Sper că îmi veţi acorda permisiunea să mă alătur echipajului, dacă există spaţiul necesar.

Turner zîmbi.

– Avem loc pentru douăzeci de persoane. Aşa că noi nu vom fi cîtuşi de puţin nevoiţi să ne înghesuim din cauza dumneavoastră.

– „Noi"? făcu Giordino, surprins că, în loc să trimită un subordonat, căpitanul conducea el însuşi scufundarea.

Turner confirmă cu o înclinare a capului şi zîmbetul i se topi.

– Nu este prima oară cînd îl cobor pe *Mercury* către o navă scufundată, plină cu oameni pentru care vehiculul nostru reprezintă singura şansă de supravieţuire.

Înainte de lansare, *Mercury*, vopsit în galben şi avînd o dungă roşie de-a curmezişul cocii, atîrna deasupra punţii de lucru a lui *Aultman*, părînd să reprezinte viziunea unui sculptor modernist despre o banană uriaşă, cu coaja deformată de tot felul de protuberanţe. Avea unsprezece metri în lungime şi trei în lăţime şi cîntărea treizeci de tone. Era funcţional pînă la o adîncime maximă de trei mii şapte sute de metri şi atingea o viteză de două noduri şi jumătate.

Căpitanul Turner urcă la bord pe scara care ducea la principala trapă de acces, fiind urmat de unul dintre oamenii din echipaj. Îl prezentă drept şeful de echipaj şef Mack McKirdy, un lup de mare cărunt, cu barba ca a marinarilor de pe vechile clipere, care îi era copilot. Acesta confirmă că luase cunoştinţă de prezenţa lui Giordino dînd scurt din cap şi clipind din ochii săi albaştri.

– Am auzit că sînteţi un bun cunoscător al submarinelor, îi spuse apoi.

– Mi-am petrecut pe ele o bună bucată vreme.

– S-a dus vestea că aţi cercetat epava lui *Emerald Dolphin*, la o adîncime de şase mii două sute de metri.

– Da, e adevărat, încuviinţă Giordino. Am făcut-o împreună cu bunul meu prieten Dirk Pitt, de la NUMA şi cu specialista în biologie marină Misty Graham.

– Înseamnă că această scufundare la numai o sută şaptezeci de metri o să vi se pară floare la ureche.

– Nu şi dacă nu vom reuşi să deschidem trapa de salvare.

McKirdy remarcă seriozitatea din ochii lui Giordino.

– Vă vom aduce exact deasupra ei. Şi adăugă, ca şi cum ar fi vrut să-l liniştească: Nu vă faceţi griji. Dacă cineva poate deschide o trapă înţepenită, aceia sîntem eu şi cu *Mercury*. Avem echipamentul necesar pentru aşa ceva.

– Sper, murmură Giordino. Doamne, cît de mult sper asta!

Cu McKirdy la pupitrul de comandă, *Mercury* ajunse la nava scufundată în mai puţin de cincisprezece minute. Şeful de echipaj conduse submarinul de-a lungul cocii. *Golden Marlin* părea cadavrul

scufundat al unui animal uriaş. Cei trei bărbaţi avură senzaţia că văd nişte stafii cînd, uitîndu-se prin hublouri, desluşiră în interior chipuri care le întorceau privirile. Giordino crezu că, prin unul dintre ele, îl zărise pe Pitt făcîndu-i cu mîna, dar, fiindcă vehiculul trecuse prea repede, nu putea fi sigur.

Petrecură trei ore examinînd cu scrupulozitate vasul care zăcea în nămolul de pe fund. Camerele video înregistrau permanent, iar cele foto declanşau din două în două secunde.

– Interesant, spuse Turner, cu voce scăzută. Am trecut pe deasupra fiecărui centimetru pătrat al bordajului, dar am văzut foarte puţine bule.

– *E* neobişnuit, fu de acord McKirdy. Din fericire, pînă acum nu a trebuit să desfăşurăm operaţiuni de salvare decît în cazul a două submarine, unul german, *Seigen*, şi altul rusesc, *Tavda*. Amîndouă ajunseseră la fund în urma coliziunii cu nişte nave de suprafaţă. Şi, de fiecare dată, bulele au continuat să iasă în cascadă din fisurile cocii încă mult timp după impact.

Giordino privea ţintă imaginea cutremurătoare de dincolo de hublou.

– Apa a năvălit numai în sala maşinilor şi compartimentul pentru bagaje, care trebuie să fie complet inundate, aşa că nu mai există aer care să fie expulzat.

McKirdy aduse submersibilul mai aproape de zonele avariate, în care suflul exploziei împinsese bordajul înspre interior.

– E uimitor cît de mici sînt spărturile.

– Au fost destul de mari ca să-l scufunde.

– Rezervoarele de balast s-au fisurat? se interesă Turner.

– Nu, îi răspunse Giordino. Au rămas intacte. Şi, cu toate că au fost golite din ordinul căpitanului Baldwin, submarinul a fost tras la fund de potopul de apă care a pătruns prin spărturile bordajului. Pompele nu l-au putut ţine în frîu şi au pierdut teren. Nava a fost salvată datorită închiderii uşilor etanşe, ceea ce a limitat inundaţia la sala maşinilor şi la compartimentul cu bagaje.

– O adevărată tragedie, spuse încet Turner, arătînd către cele două spărturi ale cocii. Dacă ar fi fost cu treizeci sau cu şaizeci de centimetri mai mici, nava ar fi ajuns la suprafaţă.

– Domnule, propun să verificăm trapa de salvare înainte de a fi nevoiţi să ne ridicăm la suprafaţă, spuse McKirdy.

– Se aprobă, şefule. Plasează-ne deasupra părţii superioare şi o să vedem dacă nu putem realiza un dispozitiv de etanşare. Dacă sîntem norocoşi, ne putem întoarce cu echipajul, ca să începem operaţiunea de salvare.

McKirdy aduse submersibilul deasupra lui *Golden Marlin* şi îl opri cu uşurinţă exact deasupra şi în laterala trapei.

– Nu arată încurajator, spuse, după ce atît el, cît şi Turner, examinară stricăciunile făcute de explozibili.

Nici căpitanul nu părea să aibă speranţe.

– Rama de etanşare din jurul părţii inferioare a trapei s-a făcut ţăndări. Nu avem nici o posibilitate de a folosi sasul din camera de salvare pentru a face reparaţii; bordajul e prea avariat ca să permită etanşarea perfectă şi pomparea apei în exterior, pentru ca echipajul să poată trece la treabă cu arzătoarele oxiacetilenice.

– Dar nişte scafandri? întrebă Giordino. Nu e neobişnuit pentru ei să lucreze la adîncimea asta.

– Ar trebui să muncească în schimburi, fără întrerupere, stînd într-o cameră de decomprimare. Avem nevoie de cel puţin patru zile ca să aducem o astfel de cameră la faţa locului şi, pînă atunci...

Vocea i se stinse.

Priviră cu toţii zona distrusă din jurul trapei pentru încă multă vreme sau pentru ceea ce li se păru un răstimp îndelungat. Giordino simţi, dintr-o dată, o oboseală de neconfundat. Nu ştia sigur dacă fusese provocată de aerul din ce în ce mai viciat sau de senzaţia copleşitoare de frustrare. Avea suficientă experienţă inginerească pentru a înţelege că era imposibil să spargi trapa fără ca înăuntru să pătrundă un val de apă care i-ar fi condamnat cu siguranţă la moarte pe toţi cei rămaşi la bord. Orice încercare era sortită eşecului. McKirdy mai lăsă vehiculul de salvare deasupra trapei pentru încă un minut.

– Va trebui să coborîm o cameră de presiune deasupra cocii, să realizăm etanşarea şi apoi să tăiem bordajul, făcînd o gaură destul de mare ca să permită aducerea tuturor celor dinăuntru la bordul lui *Mercury*.

Turner folosise termeni atît de simpli, încît descrierea procedeului suna a temă de casă expusă de un învăţător.

– Cît ar dura asta? întrebă Giordino.

– Ar trebui să terminăm în patruzeci şi opt de ore.

– E prea mult, spuse Giordino, fără menajamente. Nu le-a mai rămas aer decît pentru cel mult treizeci de ore. O să deschideţi o breşă într-un sicriu uriaş.

– Aveţi perfectă dreptate, recunoscu Turner. Dar, conform planurilor navei, pe care constructorul ni le-a trimis cu elicopterul înainte de a ridica ancora, există un conector exterior pentru alimentare cu aer, prevăzut tocmai pentru astfel de situaţii extreme. Avem un furtun şi o pompă care generează o presiune de peste patru sute cincizeci de kilograme forţă pe centimetru pătrat. O putem monta şi pune în funcţiune în – se opri ca să se uite la ceas – cel mult trei ore.

– Măcar îi putem ţine pe bieţii oameni în viaţă pînă cînd vom reuşi să creăm o cale de acces etanşă prin care să-i salvăm, zise McKirdy.

– Da, ştiu că există racordul exterior pentru alimentare cu aer în caz de urgenţă, spuse şi pesimistul Giordino. Dar ar fi bine să verificaţi în ce stare este înainte de a miza pe el.

McKirdy nu mai aşteptă ordinul lui Turner. Întoarse submersibilul în unghi ascuţit şi îl îndreptă către porţiunea următoare a nervurii care se înalţa către suprafaţă şi care găzduia barul navei. Apoi îl lăsă să plutească deasupra unei mici proeminenţe rotunjite ataşate de cocă la baza nervurii.

– Ăsta e racordul de alimentare cu aer? întrebă.

– Ăsta ar trebui să fie, spuse Turner, studiind planurile submarinului.

– Se pare că e intact.

– Slavă domnului, zise McKurdy, însufleţindu-se brusc. Acum putem să ataşăm furtunul şi să pompăm suficient aer pentru a-i ţine pe oamenii ăştia în viaţă pînă cînd vom reuşi să-i ridicăm la suprafaţă.

– Aveţi dispozitive de manipulare, spuse Giordino, care nu dorea să deschidă deja şampania. Ca să fim absolut siguri, de ce să nu ridicăm capacul ca să verificăm dacă ştuţul furtunului se potriveşte cu racordul?

– Sînt de acord, răspunse Turner. Dacă tot sîntem aici, îl putem pregăti pentru cuplare, pentru ca treaba să meargă pe urmă mai repede.

Se întoarse cu spatele la pupitrul de control, luă o mică telecomandă cu manete şi începu să dirijeze unul dintre cele două braţe

mecanice. Cu foarte mare grijă, detaşă cele patru zăvoare, plasate cîte unul de fiecare parte a proeminenţei. Apoi o săltă din partea opusă balamalelor.

Dar nu găsi ceea ce se aştepta. Mufa mamă, destinată cuplării cu mufa tată din capătul furtunului, nu era acolo. Se părea că fusese mutilată şi îndepărtată cu barosul şi cu o daltă.

– Cine Dumnezeu o fi făcut asta? întrebă Turner, cuprins de disperare.

– Un prieten foarte isteţ, murmură Giordino, ca pentru sine, cu moartea în suflet.

– E imposibil să primim o piesă de rezervă şi să facem reparaţia înainte de a li se termina aerul, spuse McKirdy, studiind cu atenţie conectorul stricat.

– Vreţi să spuneţi că peste şase sute de bărbaţi şi femei vor muri în timp ce noi stăm alături, ca nişte momîi de lut, şi ne uităm? zise Giordino, cu chipul întunecat şi imobil.

Turner şi McKirdy se priveau ţintă unul pe altul, ca doi oameni rătăciţi într-o furtună de zăpadă. Îşi scormoneau mintea fără să găsească nimic de spus. Erau copleşiţi, nu le venea să creadă că toţi paşii lor fuseseră anticipaţi. Nimic nu prevestise avaria aceea neaşteptată. Amploarea sabotajului depăşea puterea lor de înţelegere.

Giordino avea o senzaţie de ireal. Chiar şi pierderea celui mai bun prieten într-un accident petrecut în cîteva secunde era cumplită, dar să aştepţi ca un om perfect sănătos să moară, pur şi simplu, pentru că nimeni nu îl putea ajuta şi pentru că se afla dincolo de puterile ştiinţei şi tehnicii moderne, era de-a dreptul inacceptabil. Un bărbat zdrobit de durere se simte îndemnat să sfideze zeii. Giordino era hotărît să facă ceva, orice, chiar dacă asta ar fi însemnat să se scufunde de unul singur o sută şaptezeci de metri, pînă la epavă.

Apoi, cuprins de presimţiri sumbre şi fără să mai aştepte ordinul lui Turner, McKirdy expulză balastul, echilibră submersibilul şi îl dirijă către suprafaţă. Toţi cei de la bord ştiau, chiar dacă refuzau să şi-o imagineze, că echipajul şi pasagerii din interiorul lui *Golden Marlin* priveau vehiculul de salvare estompîndu-se şi pierzîndu-se în pustiul întunecat, fără să-şi dea seama că toate speranţele şi iluziile lor piereau odată cu el.

Capitolul 32

La bordul lui *Golden Marlin*, toată lumea era într-o dispoziţie macabră. Pasagerii intrau în sala de mese şi mîncau la orele stabilite, jucau la cazino, beau cocteiluri la bar, citeau în bibliotecă şi se duceau la culcare, ca şi cum croaziera nu s-ar fi întrerupt niciodată. Nu puteau face nimic altceva. Chiar dacă vreunul dintre ei simţea diminuarea lentă a oxigenului din aer, nu lăsa să se vadă asta. Vorbeau despre situaţia lor ca şi cum ar fi discutat despre vreme. Era aproape ca şi cum ar fi refuzat să creadă că era reală.

La bord rămăseseră mai ales oameni în vîrstă, dar erau şi cîteva cupluri tinere, fără copii, vreo două duzini de persoane necăsătorite şi bărbaţii ale căror familii părăsiseră nava în capsula de evacuare. Personalul de serviciu îşi îndeplinea îndatoririle, servind la mese, gătind în cambuză, făcînd curăţenie în cabine şi dînd reprezentaţii la teatru. Numai echipajul din sala motoarelor muncea fără întrerupere, menţinînd în funcţiune pompele şi generatoarele care încă mai furnizau curent electric. Din fericire, acestea din urmă erau plasate într-un compartiment diferit de sala maşinilor şi fuseseră izolate imediat după explozie.

Cele mai cumplite temeri ale lui Pitt se adeveriră după ce văzu vehiculul de salvare reîntorcîndu-se la suprafaţă, iar Giordino îi împărtăşi, prin telefon, veştile rele. Cîteva ore mai tîrziu, era în camera de control de pe puntea de navigaţie, la masa cu hărţi, unde studia iarăşi şi iarăşi planurile navei, căutînd un cît de mic indiciu care să conducă la rezolvarea problemei supravieţuirii. Baldwin

intră şi se aşează de partea cealaltă a mesei. Îşi recîştigase calmul într-o oarecare măsură, dar perspectivele sumbre ocupau un loc important în gîndurile sale. Se putea observa că respiraţia îi devenise mai greoaie.

– N-ai închis ochii de trei zile, îi spuse lui Pitt. De ce nu dormi puţin?

– Oricare dintre noi adoarme acum nu se mai trezeşte.

– I-am tot minţit că ajutorul soseşte din clipă în clipă, spuse Baldwin, cu o mină evident chinuită, iar acum adevărul iese la lumină. Singurul lucru care ne salvează de o confruntare urîtă e faptul că sînt prea slăbiţi ca să le mai ardă de ceva.

Pitt îşi şterse ochii înroşiţi, luă o înghiţitură de cafea rece şi reluă studiul planurilor vasului pentru ceea ce părea să fie a o suta oară.

– Trebuie să existe o soluţie, spuse, cu voce joasă. Trebuie să găsim o modalitate de a ataşa un furtun prin care să se pompeze aer în interiorul navei.

Baldwin scoase o batistă cu care îşi tamponă sprîncenele.

– Nu cu trapa şi cu racordul de conectare distruse. Şi orice încercare de a face o gaură în bordaj s-ar sfîrşi prin inundarea restului submarinului. Trebuie să acceptăm adevărul, trist dar esenţial. Pînă să repare Marina Militară stricăciunile, să realizeze etanşarea şi să perforeze bordajul ca să putem fi scoşi cu toţii, aerul va fi complet viciat.

– Putem opri generatoarele. Am cîştiga cîteva ore.

Baldwin clătină din cap, obosit.

– Mai bine să păstrăm curentul electric şi să îi lăsăm pe bieţii oameni să ducă o viaţă normală pînă în ultimul moment. În afară de asta, avem nevoie de pompe ca să împiedicăm apa din compartimentele inundate să pătrundă în celelalte.

Doctorul John Ringer intră în camera de control. În calitate de medic al navei, era asaltat de pasagerii care veneau la infirmerie plîngîndu-se de dureri de cap, de lipsa puterii de concentrare şi de greaţă. Se străduia să le dea toată îngrijirile care îi stăteau în putinţă, fără să le ofere detalii despre adevărata natură a suferinţelor lor.

Pitt se uită lung la doctor, a cărui extenuare era evidentă şi care părea gata să se prăbuşească.

– Arăt la fel de rău ca dumneata, doctore?

Ringer se sili să zîmbească.

– Mai rău, dacă crezi că e posibil.

– Cred.

Doctorul se lăsă cu greutate pe un scaun.

– Nu sîntem confruntaţi cu altceva decît cu asfixia. Insuficienţă respiratorie cauzată de insuficienţa oxigenului inhalat şi de eliminarea insuficientă a dioxidului de carbon.

– Care e nivelul acceptabil? întrebă Pitt.

– Oxigen, treizeci de procente. Dioxid de carbon, trei zecimi dintr-un procent.

– Şi cum stăm, pe moment?

– Optsprezece la sută oxigen, răspunse Ringer. Şi cu puţin peste patru la sută dioxid de carbon.

– Care e valoarea critică? îl întrebă Baldwin, cu o voce de gheaţă.

– Şaisprezece la sută şi, respectiv, cinci. Pe urmă concentraţia devine extrem de periculoasă.

– Periculoasă, adică mortală, zise Pitt.

Baldwin rosti întrebarea de care se temeau cu toţii:

– Cît timp mai avem?

– Puteţi simţi lipsa oxigenului la fel de bine ca mine, răspunse Ringer, cu voce scăzută. Două ore, poate două şi jumătate, dar, cu siguranţă, nu mai mult.

– Îţi mulţumesc pentru sinceritate, doctore, spuse Baldwin. N-ai putea să mai ţii cîţiva pasageri în viaţă cu ajutorul măştilor de gaze ale pichetului de incendiu?

– Sînt vreo zece tineri, care n-au nici douăzeci de ani. O să le dau tot oxigenul disponibil. Ringer se ridică. Trebuie să mă întorc la infirmerie. Bănuiesc că acolo e coadă.

După plecarea doctorului, Pitt reluă studiul planurilor constructorului.

– Pentru toate problemele complicate există cîte o soluţie simplă, rosti, pe un ton filozofic.

– Să mă anunţi cînd o găseşti, zise Baldwin, dovedindu-şi umorul. Se ridică şi porni către uşă. E timpul să-mi fac apariţia în sala de mese.

Pitt se mulţumi să dea din cap, fără să spună nimic.

O teamă paralizantă i se furişa încet în minte, nu teama de moarte, ci spaima că ar fi putut eşua, cînd vieţile atîtor oameni

atîrnau de capacitatea lui de a găsi o soluţie. Dar, pentru cîteva clipe, îşi ascuţi simţurile şi îşi simţi mintea extraordinar de limpede. Apoi urmă revelaţia, care îl lovi cu o asemenea forţă, încît, în primul moment, îl năuci. Soluţia *era* într-adevăr simplă. O descoperise brusc, cu o uşurinţă înspăimîntătoare. Ca în cazul tuturor inspiraţiilor subite, nu-i mai rămase decît să se întrebe cum de nu-şi dăduse seama cu mult mai devreme.

Sări în sus atît de repede, încît, în graba sa de a ajunge la telefonul legat la baliză, îşi răsturnă scaunul.

– Al! Eşti acolo? strigă în receptor.

– Da, sînt, răspunse vocea solemnă a lui Giordino.

– Cred că am găsit soluţia! Adică sînt sigur că am găsit-o.

Înfrigurarea lui îl ului pe Giordino.

– Aşteaptă un moment, să te trec pe difuzoarele punţii de navigaţie, ca să te poată asculta căpitanul Turner şi restul echipajului. Continuă după o pauză de o clipă: OK, dă-i drumul.

– Cît timp vă trebuie ca să montaţi furtunul şi ca să-l aduceţi aici?

– Domnule Pitt, ştiţi, desigur, că nu putem face conexiunea, spuse Turner, cu faţa mohorîtă ca un nor de furtună.

– Da, da, ştiu asta, ripostă Pitt, nerăbdător. Cît de repede puteţi începe să pompaţi aer?

Turner privi spre partea opusă a punţii de navigaţie, către McKirdy. Şeful de echipaj se uita în jos, ca şi cum ar fi putut vedea ce era sub punte.

– Poate fi gata în trei ore.

– Faceţi-o în două sau lăsaţi-o baltă.

– La ce bun? Nu putem realiza conexiunea.

– Pompa poate înfrînge presiunea apei la adîncimea asta?

– Generează patru sute cincizeci de kilograme pe centimetru pătrat, răspunse McKirdy. De douăsprezece ori mai mult decît presiunea apei la adîncimea la care vă aflaţi.

– Pînă aici totul e bine, spuse Pitt, tăios. Se concentra din ce în ce mai greu. Aduceţi furtunul jos, cît mai repede. Oamenii încep să-şi piardă puterile. Pregătiţi-vă să folosiţi braţele mecanice ale vehiculului.

– N-aţi vrea să ne spuneţi ce aveţi de gînd? întrebă Turner.

– Vă explic totul, în detaliu, cînd o să vă aflaţi la faţa locului. Pentru următoarele instrucţiuni, sunaţi-mă cînd ajungeţi.

Clătinîndu-se, ameţit, O'Malley intră în camera de control la timp ca să audă conversaţia lui Pitt cu cei de la bordul lui *Alfred Aultman*.

– Ce as ai în mînecă?

– O idee grozavă, spuse Pitt, din ce în ce mai optimist. Una dintre cele mai bune pe care le-am avut vreodată.

– Cum ai de gînd să aduci aer înăuntru?

– Nu asta am de gînd.

O'Malley îl privi de parcă ar fi fost deja mort.

– Atunci ce-i aşa de grozav la ideea asta?

– E simplu, îi explică Pitt, cu detaşare. Dacă nu vine Mohamed la munte...

– E lipsit de noimă.

– Aşteaptă şi o să vezi, zise Pitt, cu un aer misterios. E cea mai simplă experienţă din cartea de fizică de liceu.

Golden Marlin era pe punctul de a deveni o criptă subacvatică. Aerul se viciase într-o proporţie înfricoşătoare şi devenise atît de irespirabil încît pasagerii şi echipajul nu mai aveau decît cîteva minute pînă la pierderea cunoştinţei – primul pas către comă şi către moarte. Nivelul dioxidului de carbon se apropia cu repeziciune de limita peste care supravieţuirea nu mai era posibilă. Pitt şi O'Malley, singurii care mai rămăseseră pe puntea de navigaţie, se agăţau de viaţă cu ghearele şi cu dinţii.

Cu mintea amorţită din cauza lipsei de oxigen, pasagerii se comportau ca nişte zombi, ne mai izbutind să-şi regăsească gîndurile coerent. Nimeni nu intră în panică în ultimele momente, pentru că nimeni nu mai realiza pe deplin cît de aproape îi era sfîrşitul. Baldwin li se adresă celor care mai stăteau în sala de mese, încurajîndu-i cu vorbe despre care ştia că erau lipsite de înţeles. Era în drum spre puntea de navigaţie, cînd căzu în genunchi pe un coridor şi se încovoie către podea. Doi oameni în vîrstă trecură pe lîngă el, privindu-l cu ochi goi şi împleticindu-se către cabina lor.

În camera de control, O'Malley încă mai scotea şoapte coerente, dar nu era departe de căderea în inconştienţă. Pitt inspira adînc, încercînd să absoarbă puţinul oxigen care mai rămăsese în încăpere.

– Unde sînteţi? bolborosi în receptor. Aproape că am murit.

– Venim. În vocea lui Giordino se simţea disperarea. Uită-te pe hublou. Ne apropiem de domul camerei de control.

Nesigur pe picioare, Pitt se îndreptă spre hubloul principal, din faţa panoului de comandă, şi îl văzu pe *Mercury* coborînd.

– Aveţi furtunul?

– Sîntem gata să pompăm oriunde spuneţi, răspunse şeful de echipaj McKirby. Căpitanul Turner a rămas la bordul lui *Aultman* ca să conducă operaţiunea de la suprafaţă.

– Coborîţi pînă cînd atingeţi fundul şi înaintaţi către spărtura din partea opusă sălii maşinilor.

– Ne îndreptăm într-acolo, confirmă Giordino, fără să întrebe care erau intenţiile lui Pitt.

– Sîntem la nivelul spărturii făcute de explozie, anunţă Turner, cu cinci minute mai tîrziu.

Pitt se gîndi că strădania lui de a inhala oxigen era o adevărată ironie, avînd în vedere că tot aerul de care avea nevoie într-o viaţă întreagă se afla la numai vreo doi metri distanţă.

– Folosiţi manipulatoarele ca să introduceţi capătul furtunului cît mai adînc posibil în sala maşinilor, spuse, pe nerăsuflate.

În submersibil, McKirdy privi nedumerit şi ridică din umeri. Giordino trecu la fapte, punînd furtunul în spărtură cu ajutorul manipulatoarelor şi avînd grijă să nu fie străpuns de marginile crestate şi răsucite ale bordajului. Lucrînd cît de repede era în stare, avu nevoie de aproape zece minute pînă să simtă că furtunul atinsese perete opus şi că se înţepenise între suporţii motorului.

– E înăuntru, anunţă.

– OK... începeţi să pompaţi, rosti Pitt, inspirînd la un cuvînt şi expirînd la celălalt.

Cei doi bărbaţi din vehiculul de salvare se supuseră din nou, fără să-i pună spusele sub semnul întrebării. McKirdy transmise ordinul la suprafaţă, către Turner, şi, peste două minute, un şuvoi de aer începu să ţîşnească din furtun în sala maşinilor.

– Ce facem acum? întrebă Giordino, dezorientat şi copleşit de durere la gîndul că tocmai ascultase ceea ce credea că fuseseră ultimele cuvinte ale prietenului său.

Pitt scrîşni răspunsul cu o voce care coborîse aproape pînă la o şoaptă:

– O navă se scufundă atunci cînd apa sub presiune ia locul aerului din interior său. Dar, la adîncimea asta, aerul comprimat din

furtun are o presiune de două ori mai mare decît a apei, pe care o forţează să ajungă înapoi, în mare.

Explicaţia îi secătuise bruma de puteri care îi mai rămăseseră şi se prăbuşi pe punte, alături de trupul lui O'Malley, care deja leşinase.

Speranţele lui Giordino reînviară brusc cînd văzu apa ţîşnind din sala motoarelor, împinsă în ocean de presiunea superioară a aerului pompat tocmai de la suprafaţă, de la o distanţă de sută şaptezeci de metri.

– Merge! strigă. Aerul formează o bulă în interior.

– Da, dar nici un pic din aerul ăsta nu pătrunde în celelalte compartimente ale navei, zise McKirdy.

Dar Giordino înţelesese care era rostul acţiunii nebuneşti a lui Pitt.

– El nu încearcă să purifice aerul dinăuntru. Vrea să ridice nava la suprafaţă.

McKirdy privi în jos, către nava încastrată în nămol, îndoindu-se că ar fi reuşit să se desprindă şi să se înalţe. După o pauză, spuse, cu voce scăzută:

– Prietenul tău nu răspunde.

– Dirk! răcni Giordino în telefon. Spune-ne ceva!

Dar nu primi nici un răspuns.

La bordul lui *Alfred Aultman*, nava de salvare a Marinei Militare, căpitanul Turner măsura puntea de navigaţie cu paşi mari, ascultînd drama care se consuma departe, jos. Şi el înţelesese ideea sclipitoare din spatele stratagemei lui Pitt. După părerea lui, era mult prea incredibil de simplă ca să funcţioneze. Legile lui Murphy cedau arareori în favoarea lamei lui Occam.

Pe puntea de navigaţie a navei platformă erau opt oamenii. Neliniştea şi eşecul îi apăsau ca o pătură udă. Credeau că totul se sfîrşise şi că *Golden Marlin* era pe punctul de a se transforma într-un cavou din titan. Aproape că nu le venea să creadă că şase sute şaptesprezece oameni îşi dădeau ultima suflare la nici un sfert de kilometru sub picioarele lor. Adunaţi în jurul difuzorului, vorbeau la fel de încet ca într-o biserică, aşteptînd veşti de pe *Mercury*.

– Oare vor recupera trupurile? se întrebă, meditativ, unul dintre ofiţeri.

Deprimat, Turner ridică din umeri.

– O operaţiune de recuperare de la adîncimea aia ar costa milioane. Probabil vor fi lăsate să zacă acolo.

Un sublocotenent tînăr lovi brusc cu degetul într-unul dintre aparate.

– De ce nu raportează? De ce nu ne spune McKirdy ce se întîmplă jos?

– Uşurel, băiete. Au destule pe cap şi fără să-i sîcîim noi.

– Se ridică la suprafaţă. Se ridică la suprafaţă.

Cele opt cuvinte fuseseră rostite de operatorul sonarului lateral, care nu-şi luase nici o clipă ochii de la aparat.

Turner se aplecă peste umărul lui şi se holbă la ecran cu gura căscată. Imaginea lui *Golden Marlin* se deplasase.

– Aşa e, se ridică, confirmă.

Dinspre difuzor se auzi un geamăt puternic, indiciu sigur că metalul fusese tensionat şi se dilata în timp ce nava se desprindea de fund. Pe urmă bubui vocea lui McKirby:

– Dumnezeule, se desprinde! E în drum spre suprafaţă. Aerul pompat în sala maşinilor a făcut scamatoria asta. A cîştigat destulă forţă ascensională ca să înfrîngă efectul de absorbţie şi să se salte din mîl...

– Încercăm să stăm alături de el, îl întrerupse Giordino, ca să putem menţine furtunul înăuntru şi să continuăm să pompăm aer; altfel se scufundă din nou.

– O să fim pregătiţi, spuse scurt Turner.

Începu să dea ordine echipei de mecanici, care trebuia să se urce pe submarinul de croazieră imediat ce apărea la suprafaţă, să facă o gaură în partea superioară a bordajului şi să pompeze aer înăuntru pentru ca pasagerii şi echipajul să-şi revină în simţiri. Apoi lansă un apel către toate navele aflate pe o rază de douăzeci de mile, cerîndu-le să vină cît mai repede cu orice fel de echipamente de resuscitate şi de măşti de oxigen pe care le aveau în dotare. Solicită, de asemenea, ca toţi medicii să treacă la bordul lui *Golden Marlin* imediat ce echipajul său avea să facă posibilă intrarea. Timpul era nepreţuit. Era necesar să ajungă foarte repede înăuntru, dacă vroiau să-i resusciteze pe acei pasageri şi membri echipajului care îşi pierduseră cunoştinţa din cauza lipsei de oxigen.

Imediat ce se duse vestea că *Golden Marlin* era în plină ascensiune, starea de spirit de pe navele aflate deasupra se transformă, de la un minut la altul, din tristeţe resemnată în veselie debordantă. O

mie de ochii se încordau, fixînd zona încercuită de vapoare şi de şalupe, cînd o jerbă de bule se ridică la suprafaţă, unde, sub razele soarelui dimineţii, explodă într-un adevărat curcubeu. Apoi se ivi *Golden Marlin*. Ca un dop imens, ţîşni deasupra apei pînă la nivelul chilei, pentru a recădea apoi, împroşcînd cu putere şi stîrnind un val care porni către navele din jur şi legănă iahturile mici ca pe nişte frunze smulse din copaci şi aflate în voia furtunii.

– E la suprafaţă! ţipă Turner, extaziat, aproape temîndu-se că nu vedea decît un miraj. Bărcile de salvare! strigă, printr-o portavoce, de pe puntea de navigaţie către şalupele deja aflate în apă. Duceţi-vă repede acolo.

Uralele cutremurau văzduhul netulburat de vînt. Oamenii strigau pînă rămîneau fără glas, mulţi fluierau, iar toate claxoanele şi sirenele urlau. Ca şi lui Turner, nimănui nu-i venea să-şi creadă ochilor. Salvarea sosise brusc şi pe neaşteptate, cînd mulţi îşi pierduseră speranţele. Ignorînd ameninţările şi ordinele lui Turner şi ale comandantului Pazei de Coastă, care le cereau să rămînă în afara zonei, cameramanii din ambarcaţiuni, din avioane şi din elicoptere viermuiau primprejur, cîţiva fiind hotărîţi să ajungă la bordul submarinului de croazieră.

Golden Marlin abia se stabilizase pe suprafaţa apei, ca o găină pe o stinghie, cînd flota de salvatori se şi năpusti asupra lui. Bărcile de pe *Alfred Aultman* sosiră primele şi îl abordară. Turner anulase ordinul de a se folosi aparatura de tăiere şi îi ceruse echipei de salvare să pătrundă înăuntru prin hublouri, care puteau fi sparte din exterior, odată ce nu mai exista pericolul ca apa să pătrundă înăuntru.

Mercury se ridică la suprafaţă, alături de submarinul mai mare. McKirdy îl manevra astfel încît furtunul să rămînă bine fixat în sala maşinilor, pompînd aerul care expulzase apa. Giordino deschise trapa de acces cu o smucitură şi, înainte ca McKirdy să-l fi putut opri, se aruncă în apă şi începu să înoate către barca acelei echipe de salvare care deschidea bocaportul de la tribord. Din fericire, cineva îl recunoscu, pentru că altfel echipajul ar fi cerut să fie îndepărtat. Îl ridicară în barcă şi el îşi puse muşchii la lucru, ajutîndu-i să deschidă trapa care fusese acoperită şi aproape înţepenită de mîlul de pe fundul oceanului.

Se opintiră şi o întredeschiseră de un centimetru. Încercară din nou. De data aceasta, o rotiră din balamale şi o lipiră de bordaj.

Pentru o clipă, pur şi simplu amuţiră, privind în interior, în timp ce un miros stătut le invada nările. Era cel al unui aer despre care ştiau că era irespirabil. Cu toate că generatoarele încă mai funcţionau, li se păru ciudat să vadă interiorul scăldat într-o lumină strălucitoare.

În acelaşi moment, echipa aflată în partea opusă a cocii deschise trapa de la babord, permiţînd ca un curent transversal de aer proaspăt să străbată nava, înlocuindu-l pe cel viciat. Odată ajunşi înăuntru, membrii ambelor echipaje găsiră oameni zăcînd pe punte şi începură să îi resusciteze. Giordino îl recunoscu în unul dintre aceştia pe căpitanul Baldwin.

Dar el avea o altă prioritate, aşa că nu se opri. Se năpusti pe culoar, se răsuci şi se repezi pe coridorul care ducea spre pro vă, apoi în susul scărilor, către camera de control. Alerga simţindu-se cuprins de o senzaţie de leşin, pentru că respira aerul care se reoxigena cu greutate. Dădu buzna înăuntru cu o spaimă crescîndă în suflet – cu spaima că era prea tîrziu ca să-l mai salveze pe cel mai bun prieten al său din copilărie.

Păşi peste trupul inert al lui O'Malley şi îngenunche alături de Pitt, care zăcea întins pe punte, cu ochii închişi şi părînd să nu respire. Giordino nu mai pierdu timpul ca să-i verifice pulsul ci se aplecă ca să-i facă respiraţie gură la gură. Dar, spre uimirea sa, pleoapele fîlfîiră pe neaşteptate, ochii de un verde hipnotic se deschiseră şi o voce şopti:

– Sper că astfel se încheie partea amuzantă a spectacolului.

Niciodată nu se mai întîmplase ca atît de mulţi oameni să fie pe punctul de a muri în acelaşi timp. Şi niciodată atît de mulţi oameni nu mai trăseseră clapa femeii cu coasa şi cîinelui cu trei capete care păzea tărîmul lui Hades. Era o victorie dobîndită în ultima clipă, un soi de miracol, pentru că, de fapt, nici unul dintre pasagerii şi dintre membrii echipajului pe de *Golden Marlin* nu murise. Cu toţii fuseseră aduşi înapoi din pragul morţii. Doar şaptesprezece dintre cei mai vîrstnici fuseseră transportaţi cu elicopterele Pazei de Coastă la spitalele din Miami şi cu excepţia a doi dintre ei, toţi scăpaseră fără să fie afectaţi. Aceştia din urmă părăsiră spitalul peste o săptămînă, după ce suferiseră de dureri de cap severe.

Cei mai mulţi îşi reveniseră după ce pe navă pătrunsese aerul proaspăt. Numai vreo cincizeci şi două de persoane avuseseră nevoie de resuscitare cu măşti de oxigen. Emisiunile de ştiri şi

conducerea companiei Blue Seas Cruise Lines îl sărbătoriseră pe Căpitanul Baldwin ca pe un erou care ajutase la preîntîmpinarea a ceea ce ar fi putut deveni o tragedie de mari proporţii; erou era şi doctorul navei, John Ringer, ale cărui strădanii pline de curaj ajutaseră din plin la reducerea la tăcere a clopotelor funebre. Şi căpitanul Turner şi echipajul său fuseseră ovaţionaţi, iar Marina Militară le acordase o serie de onoruri pentru că luaseră parte la operaţiunea de salvare.

Foarte puţini oameni cunoşteau rolul jucat de Pitt şi Giordino în recuperarea pasagerilor şi a echipajului. În momentul în care canalele de ştiri aflară că omul care ajutase la salvarea celor peste două mii de pasageri de pe *Emerald Dolphin* contribuise în mod esenţial şi în ridicarea la suprafaţă a lui *Golden Marlin*, el şi Giordino plecaseră deja, fiind luaţi de un elicopter de la NUMA de pe platforma de la pupa a lui *Alfred Aultman*.

Toate eforturile reporterilor de a da de Pitt pentru a-i lua un interviu se dovediră zadarnice. Era ca şi cum s-ar fi prăvălit într-un hău şi i s-ar fi pierdut orice urmă.

PARTEA A TREIA

CALEA CELOR O MIE DE ANI

Rune

Capitolul 33

31 IULIE 2003
LACUL TOHONO, NEW JERSEY

Tohono era cel mai straniu lac din New Jersey. Împrejurimile sale nu erau locuite. Se afla pe un teren particular, deţinut de Corporaţia Cerber şi destinat eşalonului superior al conducerii. Pentru distracţia celorlalţi angajaţi exista un alt lac de agrement, aflat la cincizeci de kilometri distanţă. Pentru că Tohono se afla într-o zonă izolată, nu era împrejmuit de nici un fel de garduri. Sigura măsură de siguranţă era o poartă încuiată, situată la opt kilometri de lac, pe un drum care şerpuia printre dealuri joase şi printre păduri dese, pentru a ajunge la o casă de vînătoare confortabilă, din bîrne, cu trei etaje; era aşezată cu faţa spre lac şi se prelungea cu un doc şi cu un adăpost pentru canoe şi bărci cu vîsle. Pe lac nu era permis accesul bărcilor cu motor.

Fred Ames nu era director la Corporaţia Cerber. Nu era nici măcar unul dintre angajaţii de rang inferior, ci doar unul dintre numeroşii localnici care nu dădeau atenţie interdicţiei de violare a proprietăţii şi mergeau pe jos pînă la lac, ca să pescuiască. Îşi instalase o mică tabără în spatele copacilor care înconjurau partea din faţă a acestuia. Lacul era plin cu bibani şi rareori se îndeletnicea cineva cu pescuitul, aşa că nu era nevoie de cine ştie ce experienţă ca să prinzi, pînă la amiază, mai mulţi peşti avînd între două şi cinci kilograme. Era gata să intre în apă cu undiţele şi să înceapă să

le arunce, cînd observă o limuzină mare, neagră, care se opri lîngă doc. Doi bărbaţi coborîră, luîndu-şi echipamentul pentru pescuit, în timp ce şoferul împingea în apă una dintre numeroasele bărci de pe rampa de lansare.

Lui Ames i se păru ciudat că nişte directori de rang înalt ai corporaţiei nu-i ataşau bărcii un motor exterior. În loc de asta, unul dintre ei vîsli pînă în mijlocul lacului, unde lăsă barca să plutească în derivă, în timp ce amîndoi ocupanţii ei îşi pregătiră momelile pentru biban şi începură să pescuiască. Ames se topi în adăpostul pădurii şi hotărî să-şi încălzească o cană cu cafea pe primusul Coleman şi să citească o cărţulie pînă la plecarea pescarilor din corporaţie.

Bărbatul care vîslise, stînd în mijlocul bărcii, avea aproape un metru optzeci şi cinci şi arăta destul de bine pentru un om de şaizeci de ani. Părul castaniu roşcat, fără nici un fir alb, îi încadra faţa bronzată. Din creştet pînă-n tălpi, părea cioplit în marmură de un sculptor grec din antichitate. Capul, maxilarele, nasul, urechile, braţele, picioarele şi degetele erau perfect proporţionate. Avea ochii de un albastru spălăcit, ca ai unui cîine husky, dar fără a fi la fel de tăioşi. Privirea lui blîndă era adesea considerată caldă şi prietenoasă, cînd, de fapt, îi analiza pe toţi cei din jur. Mişcările lui – vîslitul, legarea momelii şi apoi aruncarea lansetei – erau calculate cu precizie, fără nici un gest de prisos.

Curtis Merlin Zale era un perfecţionist. Nu mai păstra nimic din băiatul care traversa lanurile de porumb după tot felul de treburi. La doisprezece ani, după moartea tatălui său, renunţase la şcoală ca să conducă ferma familiei şi învăţase de unul singur. La douăzeci de ani, avea cea mai mare fermă din ţinut şi angajase un administrator care să o conducă în beneficiul mamei şi al celor trei surori ale sale.

Dînd dovadă de o minte ageră şi de o şiretenie tenace, îşi falsificase documentele şcolare pentru a fi admis la cel mai prestigios liceu comercial din New England. În ciuda lipsei sale de educaţie, Zale era înzestrat cu o inteligenţă sclipitoare şi cu o memorie fotografică. Absolvise liceul cu brio şi îşi continuase studiile pînă la obţinerea diplomei de economist.

De atunci înainte, viaţa lui se încadrase mereu în acelaşi tipar: înfiinţa companii, le dezvolta activitatea pînă cînd deveneau extrem de profitabile, apoi le vindea. La treizeci şi opt de ani, era pe locul

nouă în topul celor mai bogaţi oameni din America, avînd o avere de ordinul miliardelor. Pe urmă cumpărase o companie petrolieră cu profituri mici, dar care deţinea foarte multe terenuri, inclusiv în Alaska. Peste încă zece ani, o unise cu o alta, veche şi solidă, specializată în industria chimică. În cele din urmă, îşi unificase posesiunile într-un singur conglomerat, numit Cerber.

Nimeni nu-l cunoştea cu adevărat pe Curtis Merlin Zale. Niciodată nu îşi făcuse prieteni, niciodată nu se înscrisese în vreun partid şi nu rîvnise funcţii publice, niciodată nu se căsătorise şi nu avusese copii. Cumpăra şi vindea politicieni ca pe nişte cîini de rasă. Era nemilos, inflexibil şi la fel de rece ca epoca glaciară. Nici unul dintre oponenţii săi în afaceri nu reuşise să-l înfrunte cu succes. Cei mai mulţi fuseseră ruinaţi şi distruşi, căzînd victimă perfidiei şi luptelor murdare, care depăşeau cu mult limitele unor afaceri cinstite.

Pentru că era extrem de viclean şi de prevăzător, asupra lui Curtis Merlin Zale nu planase niciodată nici cea mai mică suspiciune, nimeni nu bănuise că îşi clădise succesul pe şantaj şi pe crimă. În mod ciudat, nici asociaţii, nici duşmanii săi şi nici mass-media nu-şi puseseră niciodată vreo întrebare legată de decesele celor cu care îşi încrucişa sabia. Mulţi dintre cei care îi stătuseră în cale muriseră din ceea ce părea a fi o cauză naturală – criză cardiacă, cancer sau altă boală firească. Unii pieriseră în urma unor accidente – provocate de automobil, de mînuirea neatentă a armelor sau prin înec. Alţii, pur şi simplu, dispăruseră. Şi nici măcar o singură urmă nu conducea către el.

Curtis Merlin Zale era un psihopat cu sînge rece, fără nici un grăunte de conştiinţă. Putea ucide un copil cu uşurinţa cu care ar fi strivit o furnică.

Ochii lui albaştri, spălăciţi, îl fixau pe şeful serviciului său de securitate, care se străduia, fără nici un pic de graţie, să-şi descîlcească firul mulinetei.

– Mi se pare foarte ciudat că trei proiecte vitale, întocmite cu meticulozitate şi bine planificate, pe baza unor analize computerizate, au ajuns să eşueze.

Spre deosebire de majoritatea asiaticilor, James Wong nu avea niciodată o figură impenetrabilă. Mai voinic decît compatrioţii săi, era un fost maior din Forţele Speciale, foarte disciplinat şi tot atît de agil şi de ucigător ca un şarpe mamba negru corcit cu o viperă

sîsîitoare. Era şeful Năpîrcilor lui Zale – organizaţia care se ocupa de rezolvarea, prin forţă, a treburilor murdare.

– Nu am avut control asupra evenimentelor, spuse, scos din minţi de încîlceala firului mulinetei. *Emerald Dolphin* se făcuse bucăţi cînd au apărut, ca din senin, cercetătorii ăia de la NUMA şi au reuşit să se scufunde şi să-l cerceteze. Pe urmă, cînd am sechestrat echipajul navei, au reuşit să evadeze. Iar acum, conform surselor mele de informaţii, tot cei de la NUMA au avut un rol esenţial în salvarea lui *Golden Marlin*. Se pare că sînt o pacoste.

– Cum explici asta, domnule Wong? Fac parte dintr-o agenţie oceanografică – nici militară, nici de spionaj sau de investigaţii guvernamentale, ci doar preocupată de studiile marine. Cum de sînt în stare să dejoace acţiuni planificate şi executate de cei mai buni profesionişti pe care îi pot cumpăra banii?

Wong lăsă jos băţul undiţei şi mulineta.

– Nu aveam cum să prevăd perseverenţa celor de la NUMA. Pur şi simplu, am avut ghinion.

– Nu trec cu uşurinţă peste greşeli, zise Zale, cu voce inexpresivă. Ghinionul e rezultatul planificării ineficiente şi al erorilor grosolane datorate incompetenţei.

– Nimeni nu regretă eşecul mai mult decît mine, făcu Wong.

– Totodată, mă deranjează în mod deosebit acel stupid număr de senzaţie executat de Kanai la New York. Încă nu pot să înţeleg de ce ne-a făcut să pierdem o aeronavă veche şi preţioasă încercînd să doboare un avion plin de copii. Cine a autorizat un astfel de incident?

– A acţionat numai şi numai din proprie iniţiativă, după ce a dat întîmplător peste Pitt. Aşa cum stipulează propriile noastre directive, toţi cei care stau în calea unui plan trebuie eliminaţi. În plus, a mai făcut-o, desigur, şi din cauză că la bord se afla Kelly Egan.

– De ce ar fi fost nevoie s-o omoare?

– L-ar fi putut recunoaşte pe Kanai.

– Am fost foarte norocoşi fiindcă poliţia nu a reuşit să facă legătura dintre Kanai şi Năpîrci, ca să ajungă apoi, prin tine, pînă la Cerber.

– Nici nu o vor face vreodată, promise Wong. Am creat suficiente piste false pentru a tulbura definitiv urmele – în acelaşi mod în care am programat o sută de alte activităţi pentru a ne camufla adevărata putere.

– Eu aş fi manevrat altfel lucrurile, spuse Zale, pe un ton ca o lamă de gheaţă.

– Rezultatele sînt cele care contează, argumentă Wong. Motoarele lui Egan nu vor fi niciodată luate în serios ca mijloace de propulsie, cel puţin nu înainte de finalizarea investigaţiilor legate de *Emerald Dolphin* şi de *Golden Marlin*, care ar putea dura un an şi mai bine. Şi, el fiind mort, formula Alunecosului 66 va ajunge foarte curînd în posesia dumneavoastră.

– Cu condiţia să fii în stare să o aduci în mîinile mele.

– Treaba asta e ca şi rezolvată, zise Wong, cu îndrăzneală. I-am dat însărcinarea lui Kanai. De data asta, nu va risca să dea greş.

– Cum rămîne cu Josh Thomas? El nu va ceda niciodată.

Wong rîse.

– Beţivul ăla bătrîn ne va da formula foarte, foarte curînd. Vă promit.

– Pari foarte sigur de tine.

Wong dădu din cap, încuviinţînd.

– Kanai a pus la cale o acţiune temerară şi a răpit-o pe Kelly de pe *Golden Marlin,* după ce a pregătit scufundarea. Acum zboară împreună către casa tatălui ei din New Jersey.

– Unde presupun că intenţionează să o tortureze în faţa lui Thomas ca să-l determine să dezvăluie formula uleiului.

– Nu e cel mai ingenios plan din lume, dar va conduce către o recoltă bogată de informaţii.

– Cum o să se descurce cu paznicii din jurul fermei?

– Am descoperit o metodă de a şunta sistemul de protecţie fără să deconectăm alarma şi fără să-i alertăm.

– Kanai a avut noroc că i-ai ordonat să se întoarcă aici înainte ca oamenii lui şi nava să fie aruncaţi în aer în insulele Kermadec.

– Aveam nevoie de el în alte scopuri.

Zade tăcu pentru o clipă, apoi spuse:

– Vreau să rezolvăm problema asta o dată pentru totdeauna. Proiectele noastre trebuie duse la bun sfîrşit fără să fie întrerupte de factori externi. Nu trebuie să mai existe alte eşecuri. Poate că voi găsi pe cineva care să conducă acţiunile Năpîrcilor fără să încurce lucrurile.

Înainte ca Wong să-i fi putut răspunde, Zale se încovoie brusc, ca un U, cînd un biban atinse pluta. Peştele sparse oglinda apei înainte de a o împroşca, afundîndu-se din nou. Presupuse că avea

aproape şapte kilograme. Cei doi bărbaţi păstrară tăcerea în timp ce Zale aşteptă ca peştele să obosească şi începu să bobineze firul, trăgîndu-l către barcă. Cînd ajunse alături, Wong îl scoase cu un minciog şi îl privi zbătîndu-se între picioarele sale.

– Frumoasă captură, îl complimentă pe Zale.

Cu o expresie plină de încîntare, directorul general al Corporaţiei Cerber scoase cîrligul şi pluta roşie cu alb din gura peştelui.

– O veche Bassarino, verificată şi fidelă – nu dă greş niciodată. Nu mai aruncă din nou undiţa, dar se întinse după cutia cu cîrlige şi se prefăcu că nu reuşeşte să fixeze o nouă plută. Soarele s-a înălţat. Cred că o să încerc o Winnow.

Într-un cotlon al minţii lui Wong se aprinse o lumină de avertizare şi se uită în ochii lui Zale ca şi cum ar fi încercat să deslueşească gîndurile dinapoia lor.

– Vreţi să spuneţi că nu vă mai sînt de folos ca şef al Năpîrcilor?

– Cred că alţii vor fi în stare să conducă următoarele acţiuni spre un sfîrşit mai eficient.

– V-am servit cu credinţă vreme de doisprezece ani, zise Wong, ascunzîndu-şi furia sub tăcere. Asta nu are nici o importanţă?

– Crede-mă, îţi sînt recunoscător. Pe neaşteptate, arătă peste umărul lui Wong, către apă. A muşcat.

Celălalt se întoarse ca să se uite, realizînd prea tîrziu că firul lui era încă încurcat şi că nu avea nici o momeală în apă. Zale smulse o seringă din cutia sa cu cîrlige, îi împlîntă acul în ceafa şi împinse pistonul.

Otrava îşi făcu efectul aproape instantaneu. Paralizia se instală înainte de a fi putut opune rezistenţă, fiind urmată aproape imediat de moarte. Wong căzu pe spate în barcă, cu ochii larg deschişi din cauza surprizei, iar trupul i se muie.

Calm, Zale îi căută pulsul şi, fiindcă nu-l simţi, îi legă în jurul gleznelor o frînghie prinsă de cutia mare de tinichea, plină cu beton solidificat, care era ancora bărcii. O lăsa să cadă peste bord şi împinse trupul lui Wong în urma ei. Apoi rămase privind, cu nepăsare, pînă cînd nici o bulă de aer nu se mai ridică la suprafaţă.

Peştele se mai zbătea încă pe fundul bărcii, dar sforţările sale îşi pierdeau repede intensitatea. Zale îl azvîrli în apă, ca să-i ţină de urît lui Wong.

– Îmi pare rău, prietene, spuse, cu ochii la undele verzi, dar eşecul dă naştere altui eşec. Cînd mintea ţi se toceşte, e timpul să fii înlocuit.

Pierzîndu-şi răbdarea, Fred Ames se îndreptă cu grijă către lac, rămînînd ascuns printre copaci. Cînd ajunse la mal, privi îndelung de deasupra apei, urmărindu-l pe pescarul singuratic care vîslea înapoi, înspre limuzina sa.

– Ce ciudat, mormăi, pentru sine. Aş fi putut jura că erau doi oameni în barcă.

Capitolul 34

Membrii echipei reorganizate a Năpîrcilor, acum condusă de Kanai, monitorizaseră schimbarea pazei la ferma lui Egan, surprinzînd momentul în care noii veniţi deschideau poarta, iar cei care îi precedaseră plecau acasă. Apoi, folosind fotografierea aeriană, reuşiseră să se ţină după gardieni pînă la ascunzătorile lor. Pasul următor era să pătrundă în interior, deghizaţi în ajutori de şerif şi conducînd un automobil vopsit ca maşinile de patrulare ale poliţiei. După ce îl omorîră pe paznicul din ascunzătoarea de lîngă drum, care nu bănuia nimic, intrară în casă, îl sechestrară pe Josh Thomas, apoi chemară restul gardienilor la o aşa-zisă întrunire destinată prezentării noului program de supraveghere.

Imediat ce aceştia ajunseră înăuntru, îi împuşcară fără vorbă multă şi le azvîrliră leşurile într-o pivniţă de sub hambar.

După ce sosi pe un aeroport din apropiere, cu un avion particular fără nici un însemn, care aparţinea corporaţiei Cerber, Ono Kanai aruncă trupul sedat al lui Kelly într-o camionetă pe care o conduse pînă la ferma tatălui ei, acum păzită de mercenarii lui. O cără înăuntru, intrînd prin uşa din faţă, şi o puse grămadă pe podea, în faţa lui Josh Thomas, care, cu un căluş în gură, era legat de un scaun de birou.

Thomas încercă să se smulgă din frînghii şi bolborosi blesteme neinteligibile prin căluş, dar nu reuşi decît să stîrnească rîsul celor cinci bărbaţi din încăpere, care se descotorosiseră de hainele de

ajutori de şerif în favoarea obişnuitului lor echipament negru de lucru.

– A mers totul bine? întrebă Kanai.

Un munte de om, înalt de doi metri şi cîntărind aproape o sută treizeci şi şase de kilograme, încuviinţă dînd din cap.

– Paznicii lui Egan nu erau de mare calibru. Au înghiţit momeala cu ajutorii de şerif şi încă cu cîrlig cu tot.

– Unde sînt acum ?

– I-am lichidat pe toţi.

Kanai privi zîmbetul strîmb al eficientului său camarad, chipul lui plin de cicatrice, nasul spart, dinţii lipsă din faţă şi urechile ca nişte conopide, apoi dădu din cap, satisfăcut.

– Ai făcut treabă bună, Darfur.

Sub coama de păr negru şi des, ochii diabolici ai celuilalt sclipiră. Kanai şi Darfur lucrau împreună de mulţi ani, de cînd se întîlniseră în timpul operaţiunii de eliminare a unui grup terorist care activa în afara Iranului. Arabul uriaş arătă către Thomas.

– Te rog să constaţi. Nu are nici un semn şi cu toate astea cred că i-am muiat oasele atît de mult încît o să-ţi spună tot ce vrei să ştii.

Kanai îl privi cu atenţie pe Thomas şi îi remarcă faţa contorsionată de durerea care izvora din trupul lui chinuit. Nu se îndoia că Darfur rupsese coastele savantului. Mai observă şi furia aprinsă în ochii acestuia la vederea lui Kelly, care zăcea, drogată şi semiconştientă, pe podea. Îi zîmbi înainte de a păşi peste Kelly, lovind-o cu răutate în stomac. Pe chipul ei se întipări fulgerător suferinţa, însoţită de un geamăt jalnic, iar ochii i se deschiseră dintr-o dată.

– Trezeşte-te, domnişoară Egan. E timpul să-l convingi pe domnul Thomas să ne dezvăluie formula uleiului tatălui tău.

Kelly se făcu ghem, apăsîndu-şi stomacul cu mîinile şi, gîfîind, încercă să-şi recapete respiraţia. Durerea nu semăna cu nici o alta din cîte mai simţise în toată viaţa ei. Kanai era expert, ştia exact locul în care lovitura cu vîrful pantofului provoca cea mai mare suferinţă. După ce se zbătu un minut, Kelly izbuti să se salte într-un cot şi să-şi ridice ochii spre Thomas:

– Josh, nu-i spune acestui gunoi...

Nu reuşi să-şi continue vorbele. I se tăie răsuflarea cînd Kanai îşi puse talpa pe gîtul ei, lipindu-i capul de covor.

– Eşti o fetişcană îndărătnică, spuse, cu răceală. Durerea îţi face plăcere? O să ai parte de ea, cu siguranţă.

Unul dintre oamenii lui Kanai intră în cameră, ţinînd în mînă un radio portabil.

– Ni s-a raportat că un automobil se apropie de poartă. Să-l oprim?

Kanai stătu o clipă de gînduri.

– Mai bine să-i lăsăm să intre şi să vedem cine sînt, decît să-i întoarcem din drum şi să le stîrnim bănuielile.

– OK, geniule, făcu Giordino, căscînd, încă obosit după zborul rapid de la Miami. Cum ţi-ai propus să deschizi poarta castelului?

– O să tastez codul, răspunse Pitt, din spatele volanului vechii camionete Ford pe care o închiriaseră de la un furnizor de maşini agricole.

– Îl ştii?

– Nu.

– M-ai tîrît încoace la nici o oră după ce te-am scos de pe *Golden Marlin*, din cauza ideii ridicole că laboratorul tatălui ei e locul în care Kanai a adus-o pe Kelly, fără să ai habar care e codul de acces?

– Crezi că există un loc mai potrivit pentru a stoarce informaţii de la ea şi de la Josh Thomas? Formula trebuie să fie ascunsă în laborator.

– Şi ce dispozitiv ingenios o să foloseşti ca să ne strecurăm înăuntru? întrebă Giordino, cu ochii la poarta masivă şi la zidul înalt.

Pitt nu-i răspunse, dar se aplecă pe geamul maşinii şi apăsă o serie de butoane.

– Asta trebuie să facem. De fapt, Kelly avea şi o telecomandă cu un alt cod, diferit de primul.

– Să presupunem că lacheii lui Kanai au reuşit să compromită sistemul de siguranţă şi să-i dea gata pe paznici. De ce crezi că ne vor deschide poarta?

– Pentru că am tastat cuvîntul Cerber în loc de cod.

Giordino îşi dădu ochii peste cap.

– Dacă aş fi avut un dram de bun simţ, acum ar fi trebuit să plec de aici.

Ochii verzi ai lui Pitt aveau un licăr sinistru.

– Dacă m-am înşelat, poarta n-o să se deschidă, iar noi am venit încoace degeaba şi am pierdut-o pe Kelly pentru totdeauna.

– O s-o găsim, spuse Giordino, cu înverşunare. O s-o căutăm pînă o să-i dăm de urmă.

Erau gata să facă cale-ntoarsă, cînd imensa poartă începu să se deschidă încet.

– Să ştii că i-am nimerit coarda sensibilă, spuse Pitt, simţindu-se reabilitat.

– Ştii, bineînţeles, că ne pîndesc ca să ne ciuruiască.

Pitt porni maşina şi trecu dincolo de poartă.

– Avem şi noi arme.

– Da, cum să nu. Tu ai o vechitură de Colt 45 şi eu şurubelniţa pe care am găsit-o în torpedo. Tipii pe care avem de gînd să-i înfruntăm sînt înarmaţi pînă în dinţi.

– Poate reuşim să facem rost de ceva pe drum.

Pitt conduse de-a lungul terenurilor fermei şi încetini cînd ajunseră în dreptul viei, aşteptînd ca bariera să se înalţe din caldarîm. Aceasta apăru, aşa cum era prevăzut, şi unul dintre oamenii lui Kanai, îmbrăcat în uniforma paznicilor şi strîngînd la piept o carabină, se apropie de maşină şi se aplecă către geamul portierei.

– Vă pot fi de folos, domnilor?

– Unde e Gus? întrebă Pitt, cu nevinovăţie.

– E bolnav, răspunse paznicul.

Cercetă din ochi din ochi maşina, în căutarea armelor, şi se relaxă după ce constată că nu se zărea nici una.

– Ce mai face fetiţa?

Paznicul înălţă uşor din sprîncene.

– Era sănătoasă ultima dată cînd...

Amuţi cînd Pitt înhăţă ţeava Coltului ascuns vederii lîngă coapsa sa dreaptă, îl răsuci deasupra volanului şi îl pocni în frunte. Privirile i se încrucişară şi dispăru după ce capul şi umerii îi alunecară sub nivelul geamului. Chiar înainte ca trupul falsului gardian să atingă pămîntul, Pitt şi Giordino îl înşfăcară şi îl tîrîră printre butucii de vie pînă în scorbura unui copac gros, apoi în josul celor opt trepte care duceau într-un post subteran de supraveghere. Pe pereţi erau montate douăzeci de monitoare ale căror camere de luat vederi măturau terenurile fermei şi interiorul casei. Pitt rămase pironit locului cînd îl văzu pe Thomas legat şi pe Kelly încovrigată pe podea, furios fiindcă era maltratată, dar încurajat de faptul că trăia

şi că se afla doar la cîteva sute de metri distanţă. Cele cinci Năpîrci din încăpere nu păreau să ştie că erau în raza unor camere de supraveghere.

– Am găsit-o! exclamă Giordino, iar moralul i se ridică dintr-o dată.

– E încă în viaţă. Dar se pare că lepădăturile alea o fac să sufere, spuse Pitt, din ce în ce mai furios.

– Să nu şarjăm într-acolo ca Regimentul Şapte de Cavalerie la Little Big Horn, zise Giordino. Sistemul de protecţie ne permite să cercetăm, de aici, şi toată ferma, şi interiorul casei, şi ne poate indica cu precizie unde se află restul oamenilor lui Kanai.

– Trebuie să o facem repede. Probabil că aşteaptă un raport despre noi din partea tipului de pe podea.

În timp ce Giordino se aşeza în faţa pupitrului, Pitt găsi hainele negre pe care asasinul plătit şi le schimbase cu uniforma paznicilor lui Egan. Îşi coborî privirea asupra trupului nemişcat şi observă că erau cam de aceeaşi statură. Se dezbrăcă la iuţeală şi se strecură în pantalonii şi în puloverul negru. Pantofii îi erau mici, dar îşi îndesă picioarele în ei şi îşi completă echipamentul acoperindu-şi faţa şi capul cu o mască de schi.

– Indivizii ăştia nu au nici o reţinere cînd e vorba să ucidă, zise Giordino, cînd pe unul dintre monitoare apăru imaginea cadavrelor paznicilor lui Egan, stivuite ca nişte saci cu grîne în pivniţa de sub hambar. Trecu de la o cameră de luat vederi la alta, căutîndu-i pe oamenii lui Kanai. În afară de cei cinci din casă, am mai descoperit încă doi. Unul păzeşte intrarea din spate, care dă către fluviu, iar celălalt e lîngă hambar.

– Asta înseamnă opt, dacă îl numărăm şi pe prietenul nostru de aici, de jos.

– Acum e momentul să chemăm întăriri.

Cu o mişcare a capului, Pitt arătă către unul dintre cele trei telefoane de deasupra calculatorului.

– Anunţă secţia de poliţie, spune-le care e situaţia şi cere-le să trimită o echipă SWAT.

– Şi tu? Ce-ai pus la cale?

– În echipamentul ăsta, or să mă ia drept unul de-al lor, spuse Pitt. Nu strică să ai un aliat în casă cînd se dezlănţuie iadul.

– Şi eu? întrebă Giordino.

– Stai aici, monitorizezi situaţia şi îndrumi echipa SWAT.

– Şi dacă sună Kanai ca să afle ce s-a întîmplat cu ocupanţii automobilului?

– Păcăleşte-l. Spune-i că erau doi vînzători de îngrăşăminte şi că te-ai ocupat tu de ei.

– Cum ai de gînd să ajungi de aici pînă în casă?

– Via se întinde pînă la o mică distanţă faţă de intrare. O să mă strecor printre butuci şi o să pătrund pe veranda din faţă prin spatele coloanelor. Traversarea fîşiei de gazon e partea cea mai delicată.

– Să nu ne bagi într-o altă belea, Stan, spuse Giordino, cu o umbră de zîmbet.

– Îţi promit că totul o să fie bine, Bran.

Giordino se întoarse către monitoare, în timp ce Pitt o luă în susul scărilor din interiorul bătrînului arbore, pentru a se furişa apoi prin vie.

Pitt era stăpînit de două sentimente: de teama că nu o va putea salva pe Kelly înainte ca teroriştii lui Kanai să tabere din nou pe ea şi de o dorinţă puternică de răzbunare. Nu-i venea să creadă că în urma Corporaţiei Cerber şi a bandei sale de Năpîrci ucigaşe rămăseseră atît de multe cadavre – şi asta pentru ce? Pentru profit? Pentru că cineva era obsedat de putere? Nimeni nu trăia suficient de mult ca să se bucure de astfel de roade al putreziciunii. În ochii lui Pitt, totul era o nebunie.

O luă la fugă printre rînduri, aplecîndu-se pe sub lăstarii de sus ai viţei de vie, cu pantofii afundîndu-i-se în pămîntul moale. Nu luase puşca automată a paznicului scos din luptă. Nu folosea prea des o astfel de armă şi prefera să se deplaseze cu uşurinţă, avînd asupra lui doar vechiul Colt 45 şi două încărcătoare de rezervă. Ziua de vară era caldă şi umedă, aşa că, sub masca de schi, era plin de sudoare. Dar nu şi-o scoase, pentru că făcea parte din uniforma standard a Năpîrcilor, iar el nu vroia să iasă în evidenţă.

Alergă mai bine de o sută de metri înainte de a ajunge în apropierea peluzei înguste care despărţea partea din faţă casei de capătul rîndurilor de vie. Era în afara razei vizuale a Năpîrcilor care păzeau hambarul şi spatele clădirii, dar parcurgerea celor cincisprezece metri de spaţiu deschis fără să fie observat de nici unul dintre cei din casă era mai degrabă un joc de-a omul invizibil, decît un mod de a acţiona pe furiş. Privi ferestrele şi observă o mişcare

în partea opusă, ceea ce însemna că avea să fie extrem de vizibil după părăsirea adăpostului pe care i-l oferea viţa de vie.

De prima coloană a verandei de dincolo de pajişte îl despărţeau doar cincisprezece metri de cîmp deschis, scăldat în lumina strălucitoare a soarelui. Se deplasă de-a lungul capetelor de rînduri, pînă cînd omul de dincolo de fereastră dispăru în spatele perdelelor. O mişcare bruscă ar fi putut fi prinsă, cu coada ochiului, de cineva din interior, aşa că traversă curtea mişcîndu-se foarte încet şi ferindu-se de privirile paznicului din spatele casei. Înainta pas cu pas, ca o pisică pornită, tiptil, pe urmele unei pasări care înghite un vierme.

Cinci trepte de lemn duceau către veranda cu coloane şi Pitt le urcă încet şi în linişte, temîndu-se de un scîrţăit sonor care, din fericire, nu se făcu auzit. În nici cîteva secunde, era cu spatele lipit de peretele casei, nu departe de colţ şi la o jumătate de metru de fereastra largă a camerei de zi. Se întinse pe burtă şi se tîrî pînă dincolo de aceasta, unde putu să se ridice în picioare şi să se îndrepte spre intrarea din faţă. Răsuci încet mînerul şi întredeschise uşa. Holul era pustiu şi el se strecură înăuntru ca o umbră.

Camera de zi nu avea nici o uşă. Intrarea se făcea pe sub o arcadă deschisă. Alături de ea era un piedestal pe care se afla un vas de lut, cu o mică plantă tropicală înmugurită. Pitt se ascunse în spatele lui ca să cerceteze încăperea – nu ca să arunce o privire grăbită, ci ca să o studieze pe îndelete, fixîndu-şi în minte poziţia fiecăruia.

Josh Thomas, cu sîngele prelingîndu-i-se din tăieturile fine care îi brăzdau fruntea, nasul şi urechile, atîrna în legăturile care îl ţinţuiau de un scaun din centrul camerei. Pitt îl recunoscu pe Ono Kanai drept pilotul Fokker-ului roşu, cînd îl văzu aşezat în mijlocul unei canapele mari din piele, sprijinindu-se neglijent de una dintre rezemătoarele pentru braţe şi fumînd cu nonşalanţă o ţigară. Două dintre Năpîrci, îmbrăcate în negru, stăteau de o parte şi de alta a căminului, cu armele pregătite. Alta era alături de Thomas, ţinînd un cuţit în cumpănire deasupra unuia dintre ochii lui. A cincea Năpîrcă era o bestie uriaşă, care strîngea într-o mînă părul lung al lui Kelly, ţinînd-o suspendată în aer, iar ea se zbătea, cu picioarele la cîţiva centimetri deasupra covorului. Dintre buze nu îi ieşea nici un ţipăt, ci doar gemete de durere.

Pitt se retrase pentru un moment dincolo de arcadă, întrebîndu-se dacă Giordino îl vedea pe vreunul dintre monitoare. Era ridicol

să-şi închipuie că putea să intre, pur şi simplu, spunînd: „Gata, nemernicilor, ridicaţi-vă la cer“, pentru ca apoi să trăiască fericit pînă la adînci bătrîneţe. Dacă ar fi făcut o asemenea nesăbuinţă, cei dinăuntru nu s-ar fi gîndit prea mult înainte de trage în el de o sută de ori. Petrecuseră o groază de ani antrenîndu-se ca să ucidă şi nu ar fi şovăit nici măcar o milisecundă. Pentru astfel de oameni, omorul era tot atît de firesc ca spălatul pe dinţi. Pe de altă parte, Pitt trebuia să facă eforturi ca să împuşte o altă fiinţă omenească. Deşi ucisese de mai multe ori în legitimă apărare, sîngele care curgea prin venele lui nu era al unei brute. Trebuia să se întărească, ca pentru o încercare grea, şi să-şi justifice hotărîrea gîndindu-se că era singura posibilitate de a-i salva pe Josh Thomas şi pe Kelly Egan. Dar asta numai dacă urma să aibă succes – şi, indiferent cum priveai lucrurile, speranţele erau firave.

Cu toate că avea de partea lui elementul surpriză şi că nu avea să pară suspect imediat ce şi-ar fi făcut apariţia îmbrăcat cu hainele negre de Năpîrcă, se gîndi că ar fi fost mai sigur şi că ar fi avut un avantaj în plus dacă ar fi tras printre crengile plantei tropicale, rămînînd încă ascuns. Ceilalţi nu şi-ar fi dat de la bun început seama de unde veneau gloanţele şi asta le-ar fi mărit timpul de reacţie. Iar el şi-ar fi putut alege ţintele în ordinea importanţei.

Respinse repede ideea. Ar fi putut lichida doi sau trei dintre ei, dar cei rămaşi l-ar fi ciuruit înainte de a-şi putea termina treaba. Şi ar fi fost destul de mare probabilitatea ca un glonte rătăcit să-i nimerească pe Kelly sau pe Thomas. Ajunse la concluzia că singura lui şansă era să tragă de timp pînă la sosirea echipei SWAT. Îşi lăsă pistolul pe masă, în spatele unei vaze cu flori, intră pe nesimţite în cameră şi aşteptă în tăcere.

La început, trecu neobservat. Atenţia tuturor celor din încăpere era atrasă de Kelly, care zbătea în mîinile lui Darfur. Pitt putea vedea lacrimile care îi curgeau pe obraji din pricina durerii insuportabile şi era un adevărat chin să stea nemişcat, fără să încerce să pună capăt torturii. Îşi închipuia că aveau să mai treacă încă cinci minute pînă la venirea echipei SWAT, dar nu mai putea îndura să-i privească pe Kelly şi pe Thomas suferind.

– Spune-i umflatului s-o lase în pace, i se adresă, calm, lui Kanai.

Acesta se întoarse spre el, înălţîndu-şi sprîncenele a mirare.

– Ce-ai zis?

– Ziceam să-i spui lacheului tău gras să-şi ia mîinile murdare de pe fată, repetă Pitt, şi îşi scoase masca de schi.

Toate Năpîrcile din încăpere îşi dădură seama că era un impostor şi toate armele se ridicară şi se îndreptară cît ai clipi spre pieptul lui.

– *Tu*! bîlbîi Kanai, uluit. Aşteptaţi! strigă. Nu-l ucideţi. Nu încă.

Pentru o clipă, Kelly uită de durere şi se holbă la Pitt, buimăcită.

– Nu, nu, nu trebuia să vii! bolborosi, printre buzele încleştate.

– Dacă nu-i dă drumul, spuse Pitt, cu răceală, tu, Kanai, vei fi următorul care moare.

Celălalt îi aruncă o privire uimită.

– Chiar aşa? Şi cine o să mă ucidă? Tu?

– O echipă SWAT va sosi din clipă-n clipă. Nu există decît un singur drum spre ieşire. Sînteţi prinşi în cursă.

– O să mă ierţi, domnule Pitt, dacă n-o să te cred. Dădu scurt din cap în direcţia uriaşului. Las-o pe doamna să stea pe picioarele ei, Darfur. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Pitt. L-ai ucis pe unul dintre oamenii mei?

– Nu, răspunse acesta. L-am pocnit pe prietenul tău din centrul de supraveghere ca să-şi piardă cunoştinţa şi i-am împrumutat hainele.

– Noi doi avem o răfuială, domnule Pitt. Nu eşti de acord?

– În ceea ce mă priveşte, cred că merit o medalie pentru că ţi-am dat peste cap planurile mîrşave. Locul tău şi al acoliţilor tăi e în nămolul Jurasicului.

– Moartea ta va fi lentă şi dureroasă.

Într-adevăr, Kanai nu avea de gînd să-l ucidă pe Pitt prea repede. Pentru el, sosise ceasul răzbunării. Pitt îşi dădea foarte bine seama că era într-o situaţie precară. Oare ce gîndea Giordino în timp ce urmărea scena pe monitor? Oamenii legii erau pe drum. De asta era sigur, dar cînd aveau să sosească? Trebuia să prelungească jocul cît mai mult posibil.

– Am întrerupt ceva cînd am spart petrecerea? întrebă, cu nevinovăţie.

Kanai îl azvîrli o privire bine chibzuită.

– Tocmai purtam cu domnişoara Egan şi cu domnul Thomas o discuţie amicală, referitoare la activitatea doctorului Egan.

– Vechea procedură numită găseşte-formula-uleiului, spuse Pitt, tratîndu-l de sus. Cîtă lipsă de originalitate din partea ta, Kanai. Se pare că, în statul ăsta, toată lumea ştie formula, în afară de tine şi de confraţii tăi de la Cerber.

Kanai făcu ochii mari.

– Eşti bine informat.

Kelly se apropiase de Thomas. Îi scosese căluşul şi îi ştergea sîngele de pe faţă cu puloverul ei, lăsînd să i se vadă sutienul. El o privea cu ochi stinşi, murmurîndu-şi mulţumirile. Uriaşul Darfur stătea în spatele lui Pitt, privindu-l ca un coiot care a încolţit un iepure într-o viroagă.

– S-ar putea să te dovedeşti a fi o binecuvîntare ascunsă, îi spuse Kanai lui Pitt. Apoi se întoarse către Kelly: Ei, şi acum, domnişoară Egan, o să ai amabilitatea de a-mi dezvălui formula uleiului sau am să-l împuşc pe acest domn în genunchi, apoi în coate, pe urmă o să-i spulber urechile.

Kelly îl învălui pe Pitt într-o privire chinuită. Era lovitura finală. Ştia că, de vreme ce Kanai îi ameninţa atît pe Pitt cît şi pe Thomas, ea nu avea tăria de a rezista pînă la capăt, aşa că cedă pe neaşteptate.

– Formula e ascunsă în laboratorul tatălui meu.

– Unde? întrebă Kanai. Am făcut deja o cercetare amănunţită.

Era gata să-i răspundă, dar Pitt o întrerupse.

– Nu-i spune. Mai bine murim cu toţii decît să le dăm prietenilor lui criminali de la Cerber o mină de aur pe care nu o merită.

– Ajunge, se răsti Kanai. Scoase un pistol automat din tocul agăţat de umăr şi îi îndreptă ţeava către genunchiul lui Pitt. Se pare că domnişoara Egan trebuie să fie convinsă.

Darfur trecu dincolo de Pitt şi i se aşeză în faţă.

– Domnule, aş fi onorat dacă mi-aţi permite să scot adevărul de la cîinele ăsta.

Kanai se uită la uriaş şi zîmbi.

– Am fost neglijent. Am uitat de puterea ta de convingere, bătrînul meu prieten. Îţi aparţine.

Cînd Darfur se întoarse ca să-şi sprijine carabina de un scaun, Pitt, care se prefăcuse înspăimîntat, se destinse brusc, ca un şarpe cu clopoţei, şi îşi repezi genunchiul cu toată puterea, izbindu-l pe bărbatul acela enorm în vintre. Ar fi trebuit să fie o lovitură care să-l facă să leşine sau măcar una care să-l scoată din luptă, dar Pitt

nu-şi atinsese exact ţinta, nimerindu-l pe Darfur lîngă organele genitale, la încheietura coapsei cu trunchiul.

Luat complet prin surprindere, colosul se încovoie, cu un icnet aspru, de durere, dar numai pentru o clipă. Îşi reveni aproape instantaneu şi, cu pumnii strînşi laolaltă, îl izbi pe Pitt în piept cu forţa unui baros, tăindu-i brusc răsuflarea şi făcîndu-l să zboare pe deasupra unei mese înainte de a se prăbuşi pe covor. Pitt nu mai primise niciodată o lovitură atît de puternică. Se sprijini pe genunchi şi se săltă, umplîndu-şi plămînii cu aer. O a doua izbitură l-ar fi transformat într-un client al morgii. Ştia că nu avea cum să-l doboare pe uriaş cu picioarele şi cu pumnii, şi că ar fi avut nevoie de nişte muşchi de dimensiunea ţevilor de canalizare numai ca să încerce să-i opună rezistenţă. Îi trebuia o armă, orice fel de armă. Înşfăcă o măsuţă pentru cafea, o ridică şi o prăvăli în capul lui Darfur, sfărîmîndu-i tăblia de lemn. Dar craniul bestiei trebuie să fi fost de fier. Ochii părură să i se înceţoşeze şi se clătină pe picioare. Pitt crezu că urma să de prăbuşească şi se pregătea să sară ca să smulgă arma din mîna lui Kanai, dar Darfur se scutură, îşi frecă ţeasta, îşi recăpătă vederea şi îşi reluă atacul.

Pitt lupta pentru viaţa sa şi era gata să piardă. Un truism din lumea boxului spune că un omuleţ bine antenat nu va învinge niciodată un uriaş la fel de bine pregătit. Cel puţin nu în luptă dreaptă. Pitt îşi roti cu disperare ochii, căutînd ceva bun de aruncat. Înhăţă o lampă grea, de ceramică, şi o azvîrli cu amîndouă mîinile. Aceasta ricoşă de umărul drept al lui Darfur ca o piatră de un tanc Patton. Pitt mai aruncă un telefon, apoi o vază, apoi un ceas de pe poliţa de deasupra căminului. Ar fi putut, la fel de bine, să tragă un foc de baraj cu mingi de tenis. Nimic nu avu nici cel mai mic efect asupra trupului masiv al lui Darfur.

Pitt îi privi ochii reci şi insensibili şi înţelese că uriaşul se săturase de joacă. Darfur se năpusti de-a curmezişul încăperii, ca un apărător către un mijlocaş. Dar Pitt era încă destul de agil ca să sară într-o parte, lăsînd acel adevărat tren expres să treacă pe lîngă el, căzînd grămadă peste un pian. Pitt se repezi într-acolo şi ridică scăunelul pianului, pregătindu-se să îl izbească pe Darfur în faţă. Dar lovitura nu avea să vină niciodată.

Kelly îl strînse pe Kanai de gît, cu braţele încrucişate, dar el o aruncă cît colo, ca pe un biet şoarece, şi îl pocni pe Pitt cu patul pistolului în ceafă. Lovitura nu îl făcu să-şi piardă cunoştinţa, dar îl

afundă într-un ocean de durere şi căzu în genunchi, gata să leşine. Îşi reveni încet şi, cu toate că un nor întunecat îi acoperea vederea, deveni conştient de ţipătul lui Kelly. Cînd ochii i se limpeziră, o văzu încolţită de Kanai, care îi răsucise braţul atît de tare încît, după încă un milimetru, i l-ar fi rupt. Profitînd de faptul că atenţia lui fusese captată de lupta inegală dintre Pitt şi Darfur, ea încercase să-i ia pistolul.

Pitt realiză brusc că era ridicat în picioare, cu o smucitură, de către Darfur, care îi încercuia pieptul cu braţele, îşi încleştase mîinile şi începuse să-l strîngă. Încet şi ireversibil, aerul îi ieşea din plămînii striviţi, de parcă în jurul lui s-ar fi încolăcit un boa constrictor. Avea gura deschisă, dar nu reuşea nici măcar să icnească. Întunecimea se întoarse şi nu-şi făcu iluzia că avea să mai vadă vreodată lumina zilei. Îşi simţea coastele gata să pleznească şi numai două secunde îl mai despărţeau de momentul în care avea să cedeze în faţa morţii, intrînd în agonie, cînd strînsoarea slăbi dintr-o dată şi braţele din jurul pieptului său se desfăcură.

Ca prin vis, îl văzu pe Giordino intrînd în cameră şi izbindu-l pe Kanai în rinichi, pe la spate, făcîndu-l să se încovoaie de durere. Kanai îşi ridică pistolul şi eliberă braţul lui Kelly.

Cu armele aţintite acum asupra lui Giordino, celelalte Năpîrci înţepeniră, aşteptînd un singur cuvînt de la Kanai ca să tragă.

Pentru un moment, Darfur îl privi pe intrus cu teamă, apoi văzu că acesta nu avea nici o armă de foc şi că era cu treizeci de centimetri buni mai scund decît el şi pe faţă i se aşternu o expresie dispreţuitoare.

– Lăsaţi-l în seama mea, spuse, cu un zîmbet hain.

În aceeaşi clipă, îi dădu drumul lui Pitt, care căzu grămadă, făcu doi paşi şi îl săltă pe Giordino de la podea, îmbrăţişîndu-l ca un urs uriaş şi ţinîndu-l cu picioarele în aer. În loc ca Darfur să-l domine pe adversarul său, se priveau ochi în ochi, de la o distanţă de numai cîţiva centimetri. Cu buzele arcuite în jos, Darfur aveau o căutătură răutăcioasă, în timp ce faţa lui Giordino era inexpresivă şi fără nici o umbră de teamă.

Cînd Darfur îl înşfăcase, înconjurîndu-i spatele mai sus de mijloc, şi îşi strînsese braţele ca o menghină, Giordino şi le ridicase pe ale sale, astfel încît acum erau libere şi întinse deasupra capului uriaşului. Darfur nu i le luă în seamă şi folosi fiecare dram al puterii sale imense pentru a stoarce viaţa din trupul scund al italianului.

Încă năuc şi chinuit de o durere cumplită, Pitt se tîrî de-a curmezişul camerei, respirînd adînc şi icnind a moarte din cauza pieptului şi a capului lovit. Kelly sări în spatele lui Darfur, îi puse mîinile în jurul feţei, acoperindu-i ochii şi luptîndu-se cu el, răsucindu-i capul încoace şi încolo. Darfur scăpă uşor de strînsoarea ei, folosindu-şi o singură mînă, şi o azvîrli cît colo, ca pe un manechin de vitrină, trîntind-o pe canapea înainte de a-şi reface strînsoarea în jurul lui Giordino.

Dar acesta din urmă nu avea nevoie să fie salvat. Îşi coborî braţele şi îşi strînse degetele în jurul gîtului lui Darfur. Dintr-o dată, uriaşul înţelese că el era cel care vedea moartea cu ochii. Grimasa răutăcioasă îi dispăru, chipul i se contorsionă de spaimă cînd aerul nu mai reuşi să-i ajungă în plămîni şi, disperat, încercă, într-o primă clipă, să lovească pieptul lui Giordino cu pumnii, pentru ca, în următoarea, să se străduiască să desfacă degetele de fier din jurul gîtului său. Dar Giordino era neîndurător. Nu dădea nici un semn că ar fi avut de gînd să cedeze. Stătea atîrnat ca un buldog necruţător în timp ce Darfur se zvîrcolea prin cameră ca un nebun.

Cu respiraţia tăiată, Drafur scoase un geamăt cumplit, se muie brusc şi se prăbuşi pe podea ca un trunchi de stejar, cu Giordino deasupra lui. În acelaşi moment, o serie de maşini de patrulare ale poliţiei şi microbuze SWAP se opriră pe prundişul aleii. Bărbaţi în uniformă, bine înarmaţi, începură să se împrăştie prin casă. Prin ferestre pătrunse zgomotul elicopterelor care se apropiau.

– Ieşim prin spate, strigă Kanai către oamenii săi.

O luă pe Kelly de mijloc şi începu să o tragă către uşă.

– Dacă-i faci vreun rău, spuse Pitt, cu o voce de gheaţă, te fărîmiţez bucată cu bucată.

Înţelese că celălalt îşi calcula în grabă şansele de a fugi cărînd după el un prizonier care se împotrivea.

– Nu te îngrijora, răspunse Kanai, în bătaie de joc, în timp ce o îmbrîncea pe Kelly către Pitt, de-a curmezişul încăperii. De acum e a ta. Pînă cînd ne vom întîlni din nou, iar asta se va întîmpla.

Pitt încercă să-l urmărească, dar nu era în stare să alerge; se opri împleticindu-se şi se sprijini de un bufet, aşteptînd să i se limpezească mintea şi să i se potolească durerea. După un minut, se întoarse în camera de zi, unde îl găsi pe Girodino tăind frînghiile cu care era legat Thomas, în timp ce Kelly tampona rănile de pe faţa savantului cu o bucată de pînză înmuiată în whisky Jack Daniels.

Pitt se uită la Darfur, care zăcea pe podea.

– E mort?

Giordino clătină din cap.

– Nu tocmai. M-am gîndit că e mai bine să supravieţuiască. Poate e posibil să fie convins să le spună poliţiei şi FBI-ului tot ce ştie.

– Ai intervenit în ultimul moment, nu-i aşa? făcu Pitt, cu un zîmbet subţire.

Giordino îl privi ridicînd din umeri.

– Am pornit încoace imediat ce am văzut că deveniseşi sac de box, dar a trebuit să mă opresc ca să mă ocup de paznicul de lîngă hambar.

– Îţi sînt recunoscător, spuse Pitt, cu sinceritate. Dacă n-ai fi fost tu, n-aş mai fi stat acum în picioare.

– Da, mereu e nevoie de intervenţia mea.

Într-o discuţie cu Giordino, nu puteai avea ultimul cuvînt. Pitt se duse să-l ajute pe Thomas să se ridice.

– Cum te simţi, veteranule?

Thomas zîmbi vitejeşte.

– Cîteva cusături şi o să fiu ca nou.

Kelly îl privi lung pe Pitt în timp ce el îi înconjura umerii cu braţul, spunînd:

– Eşti o mică doamnă greu de învins.

– A scăpat?

– Kanai?

– Mă tem că da, dacă nu cumva va reuşi poliţia să-l prindă.

– Nu pe el, spuse ea, neliniştită. N-or să-l găsească. O să se întoarcă ca să ne ucidă, din răzbunare. Şefii lui de la Cerber nu vor avea odihnă pînă nu vor pune mîna pe formula tatei.

Pitt rămase cu privirea pierdută dincolo de fereastră, ca şi cum ar fi căutat ceva aflat departe, către orizont. Cînd, într-un tîrziu, vorbi, o făcu cu voce scăzută, insistînd asupra fiecărei silabe:

– Am sentimentul bizar că formula uleiului nu e singurul lucru pe care îl caută.

Capitolul 35

După-amiaza era pe sfîrşite cînd lui Darfur şi celor două Năpîrci pe care le capturaseră Pitt şi Giordino li se puseră cătuşele, înainte de a fi duşi la secţia de poliţie în maşinile de patrulare, sub acuzaţia de ucidere a paznicilor fermei lui Egan.

Criminaliştii de la secţia locală de poliţie înregistrară declaraţiile lui Kelly şi Thomas, apoi pe ale lui Pitt şi Giordino. Kelly nu greşise afirmînd că poliţiştii nu aveau să-l prindă niciodată pe Omo Kanai. Pitt luă urma ucigaşului pe stîncile înalte care dominau fluviul Hudson şi descoperi o frînghie care cobora către apă.

– Trebuie să fi fugit cu o barcă care îi aştepta, remarcă Giordino.

Stînd alături de prietenul său în foişorul de la marginea falezei, Pitt privi îndelung spre fluviu. Apoi îşi ridică privirea către dealurile înverzite şi pădurile de pe malul opus. O serie de cătune se înşiruiau pe partea dinspre New York a văii fluviului Hudson, devenit celebru datorită lui Washinton Irwing.

– E uimitor cum reuşeşte acest Kanai să cîştige toate rămăşagurile şi să scape din toate împrejurările neprevăzute.

– Crezi că Năpîrcile vor vorbi la interogatoriu?

– De fapt, nu are prea mare importanţă dacă o vor face, spuse Pitt, tacticos. Probabil că organizaţia Năpîrcilor e alcătuită dintr-o serie de celule, aflate toate sub comanda lui Kanai, fără ca vreuna dintre ele să ştie de existenţa celorlalte. Din cîte am aflat noi, lanţul de comandă se opreşte la el. Pun pariu că nici o Năpîrcă nu ştie că adevăraţii ei şefi se află în birourile Corporaţiei Cerber.

– Asta dovedeşte că sînt prea deştepţi ca să lase vreo urmă care să ducă la uşa lor.

Pitt aprobă cu o înclinare a capului.

– Procurorii guvernamentali nu vor găsi niciodată dovezi destul de solide ca să-i poată condamna. Dacă vor fi pedepsiţi vreodată pentru crimele lor monstruoase, nu o va face braţul legii.

Kelly traversă peluza dintre casă şi foişor.

– Vouă nu vă e foame?

– Mie mi-e întotdeauna foame, zîmbi Giordino.

– Am pregătit o cină uşoară, cît s-a ocupat Josh de băuturi. Face o margarita pe gustul tuturor.

– Draga mea, zise Pitt, luînd-o de mijloc, tocmai ai rostit cuvîntul magic.

A afirma că doctorul Elmore Egan avea gusturi eterogene însemna să spui adevărul numai pe jumătate. Camera de zi era mobilată în stilul colonial timpuriu, bucătăria fusese, fără îndoială, decorată de un inginer specializat în tehnologii de vîrf, pasionat mai degrabă de instrumentele exotice decît de gastronomie, iar sufrageria părea adusă direct dintr-o gospodărie vikingă, mesele din lemn masiv, de stejar, fiind împerecheate cu scaune cioplite, decorate cu sculpturi complicate.

În timp ce Giordino, Pitt şi Thomas savurau o margarita atît de tare încît ar fi putut ieşi din paharele lor ca să facă o plimbare, Kelly aduse o caserolă cu ton şi salată de varză. În ciuda evenimentelor traumatizante din ziua aceea, toţi mîncară cu poftă.

Pe urmă se retraseră în camera de zi, unde reaşezară mobilele răsturnate la locurile lor, iar Thomas le turnă cîte un pahar de porto, vechi de patruzeci de ani.

Pitt se întoarse spre Kelly.

– I-ai spus lui Kanai că formula descoperită de tatăl tău e ascunsă în laborator.

Ea se uită la Thomas, ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea. Savantul schiţă un zîmbet şi încuviinţă dînd din cap.

– Formula tatei e într-un biblioraft montat într-o casetă ascunsă în partea din spate a uşii.

Giordino îşi învîrteji, alene, vinul din pahar.

– Pe mine m-ar fi păcălit. Nu m-aş fi gîndit niciodată să caut în interiorul uşii.

– Tatăl tău a fost un om foarte inteligent.

– Iar Josh e un om curajos, declară Giordino, cu respect. În ciuda loviturilor urîte pe care le-a primit, nu i-a spus nimic lui Kanai.

Thomas clătină din cap.

– Crede-mă, dacă Dirk nu ar fi apărut atunci cînd a făcut-o, aş fi dezvăluit secretul ascunzătorii, ca să o scap pe Kelly de alte torturi.

– Poate, zise Pitt. Dar, cînd au văzut că nu pot stoarce nimic de la tine, şi-au îndreptat eforturile asupra lui Kelly.

– S-ar putea întoarce, chiar şi în noaptea asta, spuse Kelly, neliniştită.

– Nu, o asigură Pitt. Kanai are nevoie de timp ca să-şi strîngă o altă echipă. N-o să mai încerce nimic prea curînd.

– Vom lua toate măsurile de precauţie necesare, zise Thomas, cu seriozitate. Kelly trebuie să plece de acasă şi să se ascundă.

– Sînt de acord, spuse Pitt. Fără îndoială, Kanai va presupune că veţi duce formula undeva, în afara fermei, ceea ce face ca voi doi să fiţi în continuare singura cheie de care se poate folosi ca să o descopere.

– Aş putea veni la Washington cu tine şi cu Al, propuse Kelly, cu un licăr zburdalnic în privire. În grija *voastră*, aş fi în siguranţă.

– Încă nu ştiu sigur dacă ne vom întoarce sau nu la Washington. Pitt îşi lăsă din mînă paharul gol. Vă rog, mi-aţi putea arăta laboratorul doctorului Egan?

– Nu e mare lucru de văzut, zise Thomas.

Îi conduse afară din casă şi apoi în hambar. Înăuntru, aparatura care se poate vedea, de obicei, în orice laborator de chimie, era aşezată pe trei mese.

– Nu arată foarte incitant, dar aici am descoperit formula şi am produs Alunecosul 66.

Pitt făcu ocolul încăperii.

– Nu e aşa cum mă aşteptam.

Thomas îi aruncă o privire nedumerită.

– Nu te pot urmări.

– Ăsta nu poate fi locul în care şi-a imaginat şi a proiectat doctorul Egan motoarele magnetohidrodinamice, afirmă Pitt, sigur de sine.

– De ce spui asta? îl întrebă Thomas, cu prudenţă.

– Încăperea asta e un laborator chimic, atît şi nimic mai mult. Doctorul Egan era un inginer sclipitor. Nu văd nici o planşetă de

desen, nici un computer programat să afişeze componente tridimensionale, nici un dispozitiv şi nici o maşină-unealtă pentru construcţia machetelor. Îmi pare rău, dar nu e ăsta locul în care o minte inventivă să poată concepe o tehnologie avansată de propulsie. Tăcu şi se uită la Kelly şi la Thomas, care aveau ochii pironiţi de podeaua pătată de lemn. Ceea ce nu-mi pot imagina este motivul pentru care voi doi mă induceţi în eroare.

– Kelly şi cu mine nu îţi ascundem nimic, domnule Pitt, zise Thomas, cu seriozitate. Adevărul e că nu ştim unde îşi desfăşura Elmore cercetările. Era un om excepţional şi un prieten foarte bun, dar avea o manie a secretului care mergea pînă la fanatism. Dispărea zile întregi sau chiar săptămîni, într-un laborator secret de cercetare, a cărui amplasare nu îi era cunoscută decît lui. Eu şi Kelly am încercat să-l urmărim, cu diferite ocazii, dar, de fiecare dată, reuşea cumva să-şi dea seama de asta şi să scape de noi cu iscusinţă. Era ca şi cum ar fi fost o fantomă, care putea să dispară după bunul ei plac.

– Credeţi că laboratorul secret e aici, în interiorul fermei? întrebă Pitt.

– Nu ştim, răspunse Kelly. Cînd eram siguri că tata a părăsit ferma ca să se ocupe de afaceri sau că făcea o călătorie de documentare, Josh şi cu mine căutam peste tot, dar n-am descoperit niciodată nici un indiciu care să ne ajute să-l localizăm.

– La ce anume lucra doctorul Egan cînd a murit?

Thomas ridică neajutorat din umeri.

– N-am nici o idee. Refuza să mi se destăinuie. Spunea doar că va revoluţiona ştiinţa şi tehnologia.

– Erai prietenul lui cel mai bun, zise Giordino. E ciudat că nu se încredea niciodată în dumneata.

– Trebuia să-l fi cunoscut pe Elmore. În el sălăşluiau doi oameni. Acum era un tată şi un prieten distrat, dar adorabil, acum un inginer genial, dar paranoic, care nu avea încredere în nimeni, nici măcar în cei care-i erau apropiaţi.

– Îşi găsea vreodată timp pentru distracţii? se interesă Pitt.

Josh şi Kelly se uitară unul la altul.

– Era incredibil de pasionat de cercetările legate de vikingi, spuse Thomas.

– Mai era şi un fan împătimit al lui Jules Verne, adăugă Kelly. Îi tot citea şi recitea operele.

Pitt îşi roti braţul, arătînd laboratorul.

– Nu văd nimic care să indice vreuna dintre aceste pasiuni.

Kelly rîse.

– Nu ţi-am arătat biblioteca lui.

– Mi-ar plăcea să o văd.

– E într-o clădire separată, aflată lîngă casă. Domină valea fluviului. Tata a construit-o acum aproape douăzeci de ani. Era căminul lui din afara căminului, sanctuarul în care evada de sub apăsarea muncii sale.

Biblioteca lui Egan era adăpostită într-o clădire de piatră, construită după modelul unei mori din secolul al optsprezecelea. Era acoperită plăci de ardezie şi iedera se căţărase pe pereţi. Singura concesie făcută comodităţilor moderne erau lucarnele din acoperiş. Thomas descuie uşa groasă, de stejar, cu o cheie mare, de modă veche.

Interiorul bibliotecii era aşa cum şi-l imaginase Pitt. Şirurile de rafturi pentru cărţi, din lemn de mahon, şi pereţii lambrisaţi trădau fineţea şi rafinamentul. Scaunele mari, capitonate, şi canapeaua erau din piele, iar biroul, încă plin cu hîrtiile legate de cercetările doctorului, era o masă imensă, cu rulou. Atmosfera era copleşitor de reconfortantă şi de liniştitoare. Biblioteca trebuie să i se fi potrivit lui Egan ca o mănuşă veche şi moale, gîndi Pitt. Era locul ideal din care să-ţi dirijezi cercetările.

Se plimbă de-a lungul rafturilor cu cărţi care se întindeau de la podea şi pînă la tavan. O scară cu role în partea superioară se putea deplasa pe un ghidaj, permiţîndu-i lui Egan să ajungă la rafturile de sus. Pe singurul perete liber atîrnau tablouri înfăţişînd corăbii vikinge. Pe masa de sub tablouri trona macheta unui submarin, lungă de aproape un metru şi un sfert. Pitt bănui că era construită la scara unu la cincizeci. Fiind el însuşi inginer naval, Pitt studie modelul îndeaproape, observîndu-i toate caracteristicile. Era rotunjit la capete, cu hublouri de-a lungul părţilor laterale şi cu o mică turelă orientată către provă. Palele elicei aveau, mai degrabă, forma unor vîsle, decît aceea cu vîrfuri curbate, preferată de proiectanţii moderni.

Pitt nu mai văzuse niciodată o navă asemănătoare. Nu se putea gîndi să o compare decît cu un submarin construit de confederaţi în timpul Războiului Civil, a cărui schemă o studiase cîndva.

Pe plăcuţa de pe postamentul modelului se putea citi: *Nautilus. Şaptezeci de metri lungime şi opt metri lăţime. Lansat în 1863*.

– O machetă superbă, spuse. E submarinul căpitanului Nemo, nu-i aşa? Din *Douăzeci de Mii de Leghe sub Mări*?

– Tata l-a proiectat pornind de la o gravură din prima ediţie a cărţii şi a găsit un maistru specialist în modelism, un anume Fred Torneau, care l-a realizat.

– E o lucrare desăvîrşită, spuse Giordino, cu admiraţie.

Pitt îşi continuă turul, examinînd titlurile cărţilor de pe rafturi. Laolaltă, acopereau epoca vikingilor, din 793 pînă în 1450 d.Hr. O întreagă secţiune era dedicată alfabetului runic, folosit de popoarele germanice şi de oamenii Nordului din secolul al treilea pînă în al treisprezecelea.

Kelly observă că pe Pitt îl interesau cărţile şi se apropie, luîndu-l de braţ.

– Tata devenise expert în traducerea textelor de pe pietrele cu rune găsite în toată ţara.

– Era de părere că vikingii au ajuns atît de departe în sud?

Ea dădu din cap.

– Era convins de asta. Cînd eram mică, ne tîra pe mama şi pe mine după el, într-o rulotă veche, prin jumătate dintre statele din centrul ţării, ca să copieze şi studieze toate pietrele cu rune pe care le putea găsi.

– S-ar putea să fi fost destul de multe, zise Giordino.

– A găsit şi a copiat mai mult de treizeci şi cinci, inscripţionate cu vechiul alfabet runic. Se opri şi le arătă un raft plin, în întregime, cu dosare şi blocnotesuri. Totul e aici.

– Nu a încercat niciodată să-şi publice descoperirile? întrebă Giordino.

– Din cîte ştiu eu, nu. Acum vreo zece ani, a fost ca şi cum cineva ar fi stins lumina, apăsînd comutatorul. Şi-a pierdut brusc tot interesul faţă de vikingi.

– Elmore a trecut de la o fixaţie la alta, spuse Thomas. După vikingi, s-a afundat în operele lui Jules Verne. Îşi plimbă mîna de-a lungul unui întreg corp de bibliotecă. Colecţiona orice carte şi orice povestire pe care a scris-o vreodată.

Pitt luă una dintre cărţile de pe raft şi o deschise. Coperţile erau legate în piele. Pe cea de deasupra şi pe cotor scria, cu litere aurite,

Insula Misterioasă. Pe multe dintre pagini erau numeroase sublinieri. O reaşeză pe raft şi făcu un pas înapoi.

– Nu văd nici un dosar şi nici un caiet de notiţe referitor la Jules Verne. După cum se pare, doctorul Egan a citit cărţile, dar nu a scris nici un comentariu.

Thomas părea extenuat din cauza întîmplărilor traumatizante prin care trecuse în cursul zilei. Se lăsă, încet, într-un scaun de piele.

– Faptul că Elmore s-a consacrat studiului vikingilor şi al lui Jules Verne e un soi de mister. Nu era omul care să devină expert într-un domeniu din pură plăcere. Nu l-am ştiut niciodată dornic să acumuleze anumite cunoştinţe fără un scop precis.

Pitt se uită la Kelly.

– Ţi-a spus vreodată de ce îl interesau atît de mult vikingii?

– Nu era vorba atît de datele obişnuite şi de istoria culturii, cît de inscripţiile cu rune.

Giordino luă unul dintre blocnotesurile lui Egan de pe raft şi îl deschise. Se uita cruciş la paginile pe care le răsfoia şi pe faţă i se citea nedumerirea. Trecu repede pin paginile unui al doilea blocnotes, apoi prin ale unui al treilea. Pe urmă îşi ridică privirea, total derutată, şi le întinse carnetele celorlalţi, care stăteau alături de el.

– Se pare că doctorul Egan era mult mai enigmatic decît credeţi.

Studiară cu toţii blocnotesurile, apoi se uitară, perplecşi, unul la altul.

Toate foile erau albe.

– Nu înţeleg, spuse Kelly, părînd total derutată.

– Nici eu, adăugă Thomas.

Ea mai deschise încă două carnete şi descoperi că erau la fel de goale.

– Mi-e foarte vie amintirea excursiilor făcute cu familia prin păduri întunecoase, în căutarea pietrelor cu rune. Cînd găsea una, scotea în evidenţă runele presărînd pudră de talc, apoi le fotografia. Pe urmă, seara, cînd ne făceam tabăra, traducea mesajele. Eu îl sîcîiam şi mă gonea de lîngă el cînd scria, grăbit, în blocnotesuri. L-am văzut cu ochii mei făcînd însemnări.

– Dar nu în carnetele astea, zise Pitt. Nici unul nu arată ca şi cum paginile ar fi fost îndepărtate şi înlocuite cu altele, albe. Tatăl tău trebuie să le fi dosit pe cele originale în altă parte.

– Nu mă îndoiesc că se acoperă de praf în laboratorul ascuns despre care vorbeaţi, spuse Giordino, al cărui respect pentru Elmore Egan scăzuse cu vreo două şchioape.

Consternarea îmbujorase chipul drăgălaş al lui Kelly, iar ochii ei de culoarea safirului păreau să încerce să vadă ceva care nu se afla acolo.

– De ce să fi făcut tata aşa ceva? Mi-l amintesc, dintodeauna, ca pe un om atît corect şi cinstit încît nu era în stare nici de cea mai mică înşelătorie.

– Trebuie să fi avut un motiv serios, zise Thomas, încercînd să o consoleze.

Pitt îşi coborî spre ea ochii plini de compasiune.

– S-a făcut tîrziu. N-o să putem rezolva nimic în seara asta. Propun să ne mai gîndim în timpul nopţii şi poate că mîine, la lumina zilei, vom găsi nişte răspunsuri.

Nimeni nu îl contrazise. Erau, cu toţii, morţi de oboseală. Cu toţii, în afară de Pitt. El ieşi ultimul din bibliotecă. Se prefăcu că încuie uşa înainte de a-i întinde cheia lui Thomas. Mai tîrziu, după ce ceilalţi adormiseră, se întoarse tiptil în bibliotecă, intrînd pe uşa rămasă descuiată. Aprinse luminile şi începu să scotocească printre materialele adunate de Egan despre rune. O pistă şi o poveste începură să iasă la iveală.

La patru dimineaţa, găsise ceea ce căuta. Multe răspunsuri continuau încă să-l ocolească. Dar apele se limpeziseră exact atît cît să poată întrezări fundul. Satisfăcut, adormi într-unul dintre fotoliile confortabile de piele, inhalînd mirosul straniu al cărţilor vechi.

Capitolul 36

Giordino îi surprinse pe toţi pregătind micul dejun. După aceea, Pitt, obosit şi cu ochii înceţoşaţi din pricina lipsei de somn, îşi făcu datoria de a-l suna pe Sandecker, punîndu-l la curent cu ultimele evenimente. Amiralul avea puţine de spus despre investigaţia asupra corporaţiei Cerber şi aminti, în treacăt, că Hiram Yaeger nu putea să înţeleagă cum de reuşise Pitt să umple, fără ştirea lui, servieta de piele a lui Egan cu ulei. Şi Pitt era dezorientat şi nu-şi putea da seama cine se afla în spatele scamatoriei.

Giordino i se alătură lui Thomas, care avea ceva de lucru în laborator, iar Pitt şi Kelly se întoarseră în bibliotecă. Ea observă cărţile şi hîrtiile îngrămădite pe biroul cu rulou.

– Se pare că o mică zînă a lucrat pînă tîrziu.

Pitt se întoarse spre ea.

– N-a fost nici o zînă, crede-mă.

– Acum înţeleg de ce arăţi ca după un chef, spuse ea, zîmbind. Se apropie şi îl sărută uşor pe obraz. Credeam că în noaptea trecută ar fi trebuit să mă vizitezi pe mine, nu biblioteca tatei.

Pitt dădu să spună „mai întîi munca şi pe urmă distracţia“, dar se răzgîndi.

– Nu pot începe o idilă atunci cînd mintea mea e la un milion de kilometri distanţă.

– Şi la o mie de ani în trecut, adăugă ea, uitîndu-se la cărţile despre vikingi deschise pe birou. Ce anume cauţi?

– Spuneai că tatăl tău a călătorit prin toată ţara şi a tradus runele de pe treizeci şi cinci de pietre.

– Plus sau minus două. Nu mai ştiu exact.

– Dar îţi aduci aminte unde le-a găsit?

Ea îşi clătină capul încoace şi încolo, încercînd să-şi reamintească, şi părul ei lung, de culoarea arţarului, se undui în josul umerilor. În cele din urmă, îşi înălţă mîinile, cu palmele deschise.

– Îmi vin în minte cinci sau şase locuri, dar erau atît de departe de drumul principal, încît nu ţi-aş putea spune nici măcar cum să ajungi în apropierea lor.

– Nu va fi nevoie să o faci.

– Unde vrei să ajungi? îl provocă ea.

– Vom lansa o expediţie pe urmele tatălui tău, pentru a regăsi pietrele cu rune, şi le vom traduce.

– În ce scop?

– Să spunem că din instinct, zise Pitt. Tatăl tău nu a cutreierat ţara căutînd inscripţii lăsate de vikingi şi nu şi-a distrus apoi traducerile ca să se distreze. A urmărit să realizeze ceva. A avut o misiune. Cred că, într-un fel sau altul, are legătură cu experimentele lui.

Ea îşi strînse buzele a îndoială.

– Dacă e aşa, atunci tu poţi vedea ceea ce eu nu văd.

Pitt îi zîmbi.

– Nu avem ce pierde dacă încercăm.

– Tata şi-a distrus toate însemnările care dezvăluiau drumul către pietrele cu rune. Cum ai de gînd să le găseşti?

Pitt se aplecă peste masă, luă o carte şi i-o întinse. Titlul era *Mesajele Vechilor Vikingi*, iar autoarea, dr. Marlys Kaiser.

– Femeia asta a redactat o prezentare amplă a mai bine de optzeci de pietre cu rune din toată America de Nord, plus traducerile lor. Sînt aici, în biblioteca tatălui tău, şi lucrările ei anterioare. Cred că ar trebui să fac o vizită doamnei doctor Kaiser.

– Optzeci de pietre cu rune... Kelly se opri, măcinată de o idee. Bine, dar tata a studiat numai treizeci şi cinci. De ce s-a oprit, în loc să continue cu celelalte patruzeci şi cinci?

– Pentru că s-a concentrat numai asupra inscripţiilor care aveau legătură cu un anume proiect la care lucra în vremea aceea.

Ochii ei albaştri scînteiară cînd curiozitatea prinse să-i pătrundă în minte.

– De ce nu a păstrat tata traducerile inscripţiilor?

– Sper că doamna doctor Kaiser ne va putea da nişte răspunsuri, spuse Pitt, strîngînd-o de mînă.

– Cînd plecăm? întrebă ea, din ce în ce mai incitată.

– În după-amiaza asta, imediat ce noii paznici vor fi instalaţi în jurul fermei.

– Unde locuieşte doamna doctor Kaiser?

– Într-un orăşel numit Monticello. E la vreo sută de kilometri spre nord-vest faţă de Minneapolis.

– N-am fost niciodată în Minnesota.

– Sînt o mulţime de insecte în perioada asta a anului.

Kelly privi cărţile despre vikingi aliniate pe rafturile bibliotecii tatălui ei.

– Mă întreb dacă doamna Kaiser îl cunoştea pe tata.

– E limpede că trebuie să se fi sfătuit cu ea, zise Pitt. Duminică la ora asta vom avea nişte răspunsuri.

Kelly îl privi întrebător.

– Asta înseamnă peste patru zile. De ce abia atunci?

El o conduse afară din bibliotecă şi închise uşa.

– Mai întîi, am de dat patru sau cinci telefoane. Pe urmă luăm avionul spre Washington. Acolo sînt o serie de oameni pe a căror experienţă mă pot bizui. Vreau să adun toate datele posibile înainte de a începe să răscolim tufişurile în căutarea pietrelor cu rune.

De data aceasta, cînd avionul NUMA care îl aducea pe Pitt ateriză pe aerodromul Langley, Loren Smith era acolo, aşteptîndu-l. Imediat ce păşi pe pistă, ea îl îmbrăţişă, încolăcindu-şi degetele în părul lui negru şi cîrlionţat şi aplecîndu-i capul ca să-l poată săruta.

– Salut, marinare, spuse, cu voce fierbinte, după ce îi dădu drumul. Omul meu rătăcitor e acasă.

În uşa avionului, Kelly ezită, uitîndu-se la Pitt şi Loren, care se pierduseră unul în ochii celuilalt. Îşi dădu uşor seama că nu era vorba de o simplă prietenie şi simţi împunsătura geloziei. Loren era o femeie foarte frumoasă. Chipul şi trupul ei radiau o aură de sănătate, dobîndită încă din copilăria petrecută la o fermă de pe dealurile vestice din Colorado. Ca amazoană desăvîrşită, candidase pentru Congres şi cîştigase. Ajunsese la a şasea legislatură.

Se îmbrăcase ţinînd cont de căldura umedă din Washington şi arăta extraordinar în pantaloni scurţi, de culoarea bronzului, sandale

aurii şi bluză galbenă. Cu pomeţii proeminenţi de sub ochii violeţi încadraţi de părul de culoarea scorţişoarei, ar fi trebuit să fie top-model în loc să se pună în slujba comunităţii. Vreme de zece ani, relaţia ei cu Pitt fusese cînd intimă, cînd platonică, transformîndu-se în mai multe rînduri. La un moment dat, se gîndiseră în mod serios la căsătorie, dar amîndoi erau cununaţi cu munca lor şi li se părea greu să trăiască alături, adoptînd un limbaj comun.

Kelly se apropie şi cele două femei se măsurară din priviri. Pitt făcu prezentările şi, fiind bărbat, nu observă că între ele se declanşase, instantaneu, un conflict teritorial.

– Kelly Egan, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Loren Smith, membră a Congresului.

– E o onoare să vă cunosc, zise Kelly, cu un zîmbet subţire.

– Te rog să-mi spui Loren, răspunse cealaltă, cu dulceaţă. Onoarea e de partea mea. Îl cunoşteam pe tatăl tău. Te rog să primeşti condoleanţele mele. Era un bărbat genial.

Chipul lui Kelly se lumină.

– Îl cunoşteai pe tata?

– S-a prezentat în faţa comisiei din care fac parte cu ocazia unei investigaţii a acordurilor de preţ dintre companiile petroliere. Totodată, ne-am întîlnit de mai multe ori în particular şi am discutat probleme de securitate naţională.

– Ştiam că tata venea uneori la Washington, dar nu a pomenit niciodată nimic despre întîlnirile cu membrii Congresului. Am crezut întotdeauna că motivul călătoriilor lui era cumva legat de ministerele comerţului şi transporturilor.

În momentul acela, Giordino coborî din avion şi o îmbrăţişă pe Loren; se sărutară pe obraji.

– Văd că ai rămas la fel de strălucitoare, zise el, ridicîndu-şi privirea de la cei o sută şaizeci şi cinci de centimetri ai săi pînă la înălţimea ei de un metru şaptezeci şi cinci.

– Ce mai face romanul meu favorit?

– Încă se mai luptă cu barbarii. Dar tu?

– Continui să mă bat cu filistinii din capitală.

– Ar trebui să facem schimb cîteodată.

Loren rîse.

– Sînt convinsă că, la afacerea asta, eu aş fi aceea care are de cîştigat.

Îi dădu lui Pitt încă o sărutare apăsată.

– Tocmai cînd încep să cred că ai ajuns pe lumea cealaltă, mă trezesc din nou cu tine aici.

– Ce maşină ai adus? o întrebă el, ştiind că îşi făcea întotdeauna apariţia într-unul din automobilele lui de colecţie.

Ea arătă cu capul către un Packard elegant, verde închis, din 1938, cu aripi lungi, aerodinamice, şi cu două pneuri de rezervă acoperite şi bine afundate în locaşurile lor. Liniile sale superbe, proiectate de Earle C. Anthony, renumit comerciant de automobile Packard vreme de cinci decenii, simbolizau însăşi esenţa unei maşini clasice. Era un model 1607 convenţional, o maşină de oraş decapotabilă, a cărei lungime depăşea cu puţin trei metri şi jumătate, cu un motor extrem de silenţios, cu 12 cilindri în V şi cu o capacitate de şapte mii şapte sute de centimetri cubi, pe care Pitt îl modificase ca să dezvolte două sute de cai putere.

Între o femeie şi o maşină impresionantă se înfiripă întotdeauna o dragoste senzuală. Kelly îşi plimbă cu delicateţe degetele peste emblema cromată, reprezentînd un cormoran, şi ochii îi străluciră de adoraţie cînd atinse acea capodoperă a artei inginereşti. Ştia că tatăl ei ar fi apreciat o astfel de maşină superbă.

– O nedreptăţeşti dacă te mulţumeşti să spui că e frumoasă, zise ea.

– Ţi-ar plăcea să o conduci? o întrebă Loren, adresîndu-i lui Pitt o privire poruncitoare. Sînt sigură că Dirk nu are nimic împotrivă.

Pitt înţelese că nu prea avea de ales şi, resemnat, îl ajută pe Giordino să pună valizele în portbagaj, înainte de a se a aşeza pe bancheta din spate, lîngă Loren. Giordino se instală alături de Kelly, care, stînd la volanul imens, se simţea în al nouălea cer.

Geamul despărţitor dintre locurile din faţă şi compartimentul pasagerilor era ridicat.

Loren îi aruncă lui Pitt o privire provocatoare.

– Ea o să stea la tine?

– Te duce gîndul numai la rele, răspunse el, rîzînd. De fapt, speram că ar putea sta cu tine, în casa din oraş.

– Acesta nu e bătrînul Dirk Pitt de odinioară.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar viaţa ei e în pericol şi cred că la tine ar fi mai în siguranţă. Corporaţia Cerber e condusă de maniaci, care nu vor ezita să o ucidă ca să pună mîna pe formula unui super-ulei descoperit de tatăl ei. Presupun că mi-au luat urma

şi au ajuns pînă la hangar, de aceea cred că e mai înţelept ca ea să nu stea prea aproape de mine.

Loren îi luă mîna într-ale ei.

– Ce s-ar face femeile din lumea asta fără tine?

– De superi dacă o dădăceşti pe Kelly în locul meu?

Ea zîmbi.

– Ca variaţie, nu-mi strică o companie feminină. Apoi zîmbetul i se stinse. Serios vorbind, habar n-aveam că ai ceva de-a face cu Cerber.

– FBI şi CIA au ţinut investigaţia sub tăcere.

– Eu aş spune că încă o ţin. Nimic nu a răzbătut pînă la urechile presei. Ce ştii tu şi nu ştiu eu?

– NUMA a dovedit, în mod irevocabil, că incendierea şi scufundarea lui *Emerald Dolphin*, ca şi explozia care l-a trimis la fund pe *Golden Marlin*, au fost provocate în mod intenţionat. Sîntem siguri că în spatele dezastrelor stau Corporaţia Cerber şi Năpîrcile, organizaţia ei secretă.

Loren îl privi cu fermitate.

– Sînteţi într-adevăr siguri?

– Eu şi Giordino sîntem vîrîţi în asta pînă peste urechi, de la bun început.

Ea se lăsă pe spătarul luxoasei banchete de piele şi, pentru cîteva clipe, privi pe fereastră. Apoi se uită din nou la Pitt.

– S-a întîmplat să fiu numită la conducerea comisiei care cercetează practicile neloiale ale Corporaţiei Cerber. Credem că încearcă să construiască un monopol, achiziţionînd majoritatea sondelor de petrol şi de gaz din America de Nord.

– Cu ce scop? întrebă Pitt. Aproape nouăzeci la sută din petrolul nostru e furnizat de producătorii din străinătate. Nu e un secret faptul că producătorii americani nu-i pot concura în ceea ce priveşte preţul barilului.

– Aşa este, recunoscu Loren. Nu putem produce întreaga cantitate de petrol de care avem nevoie. Şi, deoarece companiile străine preferă jocul periculos al scăderii producţiei în scopul creşterii preţului, orice ţară din lume se poate confrunta cu o criză serioasă. Situaţia se înrăutăţeşte încă şi mai mult din cauză că, în SUA, zăcămintele şi rezervele de petrol sînt, practic, secătuite. Producătorii autohtoni sînt mai mult decît fericiţi să-i vîndă Corporaţiei Cerber contractele lor de arendare şi terenurile şi să continue să

rafineze ţiţeiul brut adus de dincolo de ocean. Există un lanţ lung de aprovizionare, care merge de la terenurile petroliere la depozite, apoi la marile tancuri petroliere şi iarăşi la depozite şi, în sfîrşit, la rafinării. Odată ce această linie de aprovizionare va fi secătuită din cauza scăderii producţiei, va fi nevoie de trei pînă la cinci luni pentru a o readuce la debitul maxim.

– Vorbeşti despre un dezastru economic de proporţii homerice.

Ea strînse din buze.

– Costurile combustibililor se vor avînta spre culmi de nebănuit. Liniile aeriene vor fi nevoite să ridice tarifele pînă dincolo de nori. La pompa de benzină, preţurile vor deveni enorme. Inflaţia se va împătri. Vom vorbi despre un preţ al petrolului care va oscila în jurul sumei de optzeci de dolari pe baril.

– Mi-e greu să-mi imaginez că galonul de benzină poate ajunge la cinci dolari sau mai mult, spuse Pitt.

– O să vedem toate astea cu ochii noştri.

– Bine, dar producătorii străini nu ar fi afectaţi în aceeaşi măsură? întrebă Pitt.

– Nu, pentru că vor reduce preţurile de producţie în timp ce profiturile se vor tripla. Cei din OPEC, de exemplu, sînt furioşi din cauza modului în care occidentul i-a manipulat de-a lungul anilor. Au de gînd să joace dur pe viitor şi să nu se sinchisească de pledoariile în favoarea măririi producţiei şi a scăderii preţului. Şi o să ne ignore deopotrivă şi ameninţările.

Pitt îşi întoarse ochii spre geam şi privi îndelung micile ambarcaţiuni care navigau pe fluviul Potomac.

– Ceea ce ne aduce înapoi la Cerber. Cum văd ei toate astea? Dacă urmăresc obţinerea monopolului local asupra petrolului brut, de ce nu preiau, totodată, şi controlul rafinăriilor?

Loren îşi arătă nedumerirea printr-un gest al mîinilor.

– E posibil să fi desfăşurat negocieri secrete cu proprietarii rafinăriilor, în vederea cumpărării. Dacă aş fi în locul lor, aş acapara toate punctele cheie.

– Trebuie să urmărească ceva, ceva foarte important, fiindcă altfel nu şi-ar croi drum lăsînd în urmă o dîră de cadavre.

Ascultînd indicaţiile lui Giordino, Kelly viră, intrînd pe poarta din cel mai îndepărtat colţ al Aeroportului Internaţional Ronald Regan şi conduse vechiul Packard pe drumul prăfos care se oprea

în faţa hangarului lui Pitt. Acesta lăsă în jos geamul despărţitor şi i se adresă lui Giordino:

– Ce-ar fi să le laşi pe doamne la locuinţa din oraş a lui Loren înainte de a te duce acasă, ca să-ţi pui lucrurile în ordine? Pe urmă treci să ne iei pe toţi pe la şapte. Eu fac rezervările pentru cină.

– Sună minunat, spuse Kelly. Se răsuci în scaun şi îi zîmbi lui Loren: Sper că nu te deranjez.

– Cîtuşi de puţin, răspunse cealaltă, cu amabilitate. Am un dormitor pentru oaspeţi şi eşti binevenită acolo.

Kelly se uită apoi la Pitt, cu ochii arzînd.

– Pur şi simplu, ador să conduc maşina asta.

– Numai să nu te ataşezi prea mult de ea, zîmbi el. O vreau înapoi.

După ce Packard-ul demară fără zgomot şi o luă în josul drumului, Pitt tastă codul de acces pe telecomanda sa, intră în hangar, îşi lăsă jos bagajele şi îşi privi ceasul Doxa. Arăta ora două şi jumătate.

Se întinse prin fereastra deschisă a unui jeep sport de la NUMA şi formă un număr pe celularul său.

Îi răspunse o voce gravă şi melodioasă, care articula cuvintele într-un ritm aparte.

– Sînt aici.

– St. Julien.

– Dirk! strigă St. Julien Perlmutter, povestitor talentat de anecdote, gurmand şi renumit specialist în istoria maritimă. Speram că o să capăt veşti de la tine. Mă bucur să te aud. Am primit un raport în care se spunea că eşti pe *Golden Marlin*.

– Am fost.

– Felicitări pentru salvarea din ultimul moment.

– St. Julien, mă întrebam dacă nu cumva ai timp pentru o scurtă activitate de cercetare.

– Am întotdeauna timp pentru finul meu favorit.

– Pot să trec pe la tine?

– Da, bineînţeles. Tocmai vroiam să încerc noul vin de Porto, vechi de şaizeci de ani, pe care l-am comandat din Portugalia. Sper că o să-mi dai o mînă de ajutor.

– Sosesc într-un sfert de oră.

Capitolul 37

Pitt îşi conducea maşina prin Georgetown, de-a lungul unei străzi cu trei benzi pe sens, plină de clădiri de bun gust, construite pe la jumătatea secolului douăzeci; vină pe aleea care trecea prin faţa unei locuinţe imense, din cărămidă, cu pereţii acoperiţi de iederă, pentru a se opri lîngă un garaj spaţios, plasat în faţa curţii interioare. Locul acela, care adăpostise odinioară trăsurile de la conac şi, mai tîrziu, automobilele, fusese transformat într-o casă încăpătoare, cu două etaje, care găzduia cea mai importantă bibliotecă adunată vreodată legată de subiectele de mărilor şi oceanelor.

Pitt parcă jeepul, se apropie de uşă şi ciocăni uşor cu inelul mare de bronz, care fusese turnat în forma unei corăbii. Uşa se deschise aproape înainte ca inelul să o fi lovit. Cadrul ei fu umplut de trupul unui bărbat imens, de vreo sută optzeci de kilograme, care purta o pijama de mătase de Burgundia pe sub o haină de casă asortată. Nu era ceea ce s-ar putea numi un grăsan pufos sau fleşcăit. Avea talia robustă şi se mişca cu o graţie la care nu te-ai fi aşteptat. Părul care îi curgea pe umeri era cărunt, ca şi barba lungă de sub nasul roşu ca o lalea şi ochii albaştri ca cerul.

– Dirk! exclamă el. Îl zdrobi pe Pitt într-o îmbrăţişare puternică, apoi făcu un pas înapoi. Intră, intră. Nu te-am văzut prea des în ultima vreme.

– Trebuie să recunosc că mi-au lipsit mîncărurile tale extravagante.

Pitt îl urmă pe St. Julien Perlmutter prin mai multe camere şi holuri căptuşite, din podea şi pînă la tavanul înalt, cu cărţi despre nave şi despre mare. Universităţile şi muzeele umblau cu înverşunare după biblioteca lui enormă, dar Perlmutter nu intenţiona să se despartă nici măcar de un singur volum pînă în ziua morţii. Abia apoi testamentul avea să-l dezvăluie pe cîştigătorul colecţiei sale. Îl conduse pe Pitt într-o bucătărie spaţioasă, cu suficiente vase, ustensile pentru gătit şi veselă ca să umple zece restaurante. Acolo îi arătă un scaun de lîngă o măsuţă rotundă, în mijlocul căreia trona o busolă cu compas.

– Ia loc pînă destup vinul ăsta extraordinar de Porto. L-am păstrat pentru o ocazie specială.

– Vizita mea nu prea se ridică la un asemenea rang, spuse Pitt, zîmbind.

– Orice ocazie este specială dacă nu trebuie să beau singur, chicoti Perlmutter. Fiind o fire bonomă, rîdea cu uşurinţă şi era arareori văzut fără să aibă pe chip un zîmbet fericit. Scoase dopul şi turnă lichidul de un roşu intens în pahare de porto. Îi întinse unul lui Pitt.

– Cum ţi se pare?

Pitt gustă vinul plimbîndu-şi-l încet pe limbă înainte de a-l înghiţi şi de a-şi exprima încîntarea.

– Un adevărat nectar pentru zei.

– Una dintre cele mai rafinate bucurii ale vieţii. Perlmutter îşi goli paharul dintr-o sorbitură şi îşi mai turnă încă unul. Spuneai că ai un proiect de cercetare pentru mine.

– Ai auzit vreodată de doctorul Elmore Egan?

Perlmutter se concentră o clipă, cu ochii aţintiţi asupra lui Pitt.

– Sigur că am auzit. Omul a fost un geniu. Motoarele lui magnetohidrodinamice, eficiente şi cu costuri realiste, sînt una dintre minunile erei tehnice. Păcat că, în ajunul propriului său triumf, a trebuit să fie una dintre victimele pe de *Emerald Dolphin*. De ce mă întrebi?

Pe scaunul său, Pitt se destinse şi savură un al doilea pahar de porto în timp ce istorisea povestea aşa cum o ştia el, începînd cu incendiul de pe *Emerald Dolphin* şi terminînd cu lupta din casa lui Egan de pe malul fluviului Hudson.

– Bun, dar care e rolul meu aici? întrebă Perlmutter.

– Doctorul Egan era pasionat de Jules Verne şi mai ales de romanul *Douăzeci de Mii de Leghe sub Mări*. M-am gîndit că, dacă cineva ştie totul despre *Nautilus*, submarinul Căpitanului Nemo, acela eşti tu.

Perlmutter se lăsă pe spate, privind tavanul ornamentat al bucătăriei.

– Pentru că e o lucrare de ficţiune, nu am pus-o pe lista proiectelor mele de cercetare. Au trecut vreo cîţiva ani de cînd am recitit cartea. Ideile lui Verne erau cu mult înaintea epocii sale, dacă nu cumva putea prevedea viitorul, fiindcă Nautilus este extrem de avansat din punct de vedere tehnic pentru anul 1866.

– S-ar putea ca vreo persoană particulară sau vreun stat să fi construit un submarin măcar pe jumătate atît de eficient ca Nautilus?

– Singurul despre care îmi amintesc că ar fi fost funcţional înainte de anii o mie opt sute nouăzeci e submarinul confederat *H.L. Hunley*.

– Îmi aduc aminte, zise Pitt. A scufundat o goeletă militară a unioniştilor, lîngă Charleston, în Carolina de Sud, în 1864, devenind primul submarin din istorie care distrus un vas de război.

Perlmutter îl aprobă dînd din cap.

– Da, evenimentul s-a repetat abia cu cincizeci de ani mai tîrziu, în august 1914, cînd *U-21* a scufundat *Pathfinder*, o navă a coroanei britanice, în Marea Nordului. Submarinul *Hunley* a stat pe fundul oceanului, îngropat în mîl, vreme de o sută treizeci şi şase de ani, pînă ce a fost descoperit, ridicat la suprafaţă şi conservat într-o cuvă de laborator, ca să fie păstrat pentru a fi expus în public. Cînd a fost cercetat pentru prima oară, după ce s-au scos din interior nămolul şi rămăşiţele echipajului, s-a constatat că fusese conceput într-o manieră mult mai modernă decît se credea pînă atunci. Avea formă hidrodinamică, era prevăzut cu un sistem rudimentar de alimentare cu aer, cu foale pentru pompare, cu rezervoare de balast cu pompe, cu plane de imersie şi cu nituri cu cap înecat pentru a reduce rezistenţa hidrodinamică. Şi, apropo, cea din urmă e o idee pe care se credea că nu avut-o nimeni înainte ca Howard Hughes să fi folosit niturile cu cap înecat la construcţia avionului pe care l-a proiectat în jurul anului 1935. Pe *Hunley* s-au experimentat chiar şi motoarele electromagnetice, dar tehnologia nu era încă pusă la punct, aşa că, în interiorul submarinului, opt oameni învîrteau o

manivelă care rotea elicea de propulsie. După aceea, ştiinţa submarinelor a stagnat pînă cînd John Holland şi Simon Lake au început să facă experimente şi să construiască submarine care au fost acceptate de mai multe state, inclusiv de noi şi de nemţi. Încercările acelea timpurii sînt rudimentare în comparaţie cu Nautilus, submarinul Căpitanului Nemo.

Perlmutter îşi pierduse energia şi era gata să se întindă din nou după sticla de porto, cînd strălucirea unei revelaţii îi lumină în treacăt chipul.

– Tocmai mi-a venit o idee, spuse, ridicîndu-şi cu uşurinţă numeroasele kilograme de pe scaun.

Ieşi pe coridor şi dispăru pentru cîteva minute, revenind apoi cu o carte în mînă.

– O copie a notelor comisiei de anchetă referitoare la scufundarea fregatei *Kearsarge* din Flota Militară a Statelor Unite.

– Nava care a scufundat faimosul vas pirat *Alabama* al Confederaţiei?

– Chiar ea, îi răspunse Perlmutter lui Pitt. Uitasem în ce împrejurări stranii a eşuat pe reciful Roncador, în largul apelor Venezuelei, în 1894.

– Stranii? făcu Pitt.

– Da, conform relatării comandantului ei, căpitanul Leigh Hunt, a fost atacată de un obiect subacvatic, construit de mîna omului, care semăna cu o balenă. Obiectul a fost hăituit şi s-a scufundat în adîncuri înainte de a ieşi din nou la suprafaţă şi de a izbi vasul Kearsarge, căruia i-a făcut o gaură imensă în carenă. Fregata abia a reuşit să ajungă pe reciful Roncador înainte de a eşua. Membrii echipajului şi-au făcut tabăra pe recif, unde au stat pînă ce au fost salvaţi.

– Se pare că bravul căpitan se luptase din greu cu lada cu rom, glumi Pitt.

– Nu, vorbea al naibii de serios, ripostă Perlmutter, şi ceea ce este important e că întregul echipaj i-a susţinut povestea. Nici unul dintre martorii oculari nu a schimbat o iotă. Mărturiile descriu un monstru imens de oţel care nu a putut fi penetrat de ghiulele pe care *Kearsarge* le-a tras asupra lui – au ricoşat, pur şi simplu. Cu toţii au pomenit şi de proeminenţă de formă piramidală de pe spatele obiectului, care părea să fi avut hublouri. Căpitanul Hunt a

jurat că a văzut figura unui om cu barbă care îl privea printr-unul dintre ele.

– Au spus ceva despre dimensiunile monstrului?

– Întreg echipajul a fost de acord că avea forma unei ţigări, fiind un cilindru cu capete conice. Aşa cum era de aşteptat, cu toţii au apreciat că avea lungimea între treizeci şi nouăzeci de metri, iar lăţimea între şase şi doisprezece.

– Probabil adevărul e undeva la mijloc, spuse Pitt, dus pe gînduri. Poate ceva mai mult de şaizeci de metri lungime şi opt lăţime. Nu sînt dimensiunile unui submarin care ar fi putut fi construit cu uşurinţă în 1894.

– Dacă mă gîndesc bine, *Kearsarge* nu e singura navă despre care s-a raportat că a fost scufundată de un monstru subacvatic.

– Baleniera *Essex* a fost lovită şi scufundată de o balenă, lîngă Nantuket, încercă Pitt.

– Aia era o balenă adevărată, spuse Perlmutter, cu severitate. Vorbeam despre o altă navă a Marinei Militare a Statelor Unite, Abraham Lincoln, despre care s-a relatat că a fost izbită de un vas subacvatic, care i-a sfărîmat cîrma.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– În 1866.

– Deci cu douăzeci şi opt de ani mai înainte.

Perlmutter privi lung sticla de porto, care era pe două treimi goală.

– În vremea aia, multe vase au dispărut în împrejurări misterioase. Majoritatea erau nave britanice de luptă.

Pitt îşi puse paharul pe masă, dar refuză să mai bea încă unul.

– Nu pot să cred că o navă miraculoasă a fost construită de persoane particulare cu mai multe decenii înainte de timpul său.

– Submarinul Hunley a fost construit de persoane particulare care au finanţat proiectul, relată Perlmutter. De fapt, era a treia navă construită de Horace Hunley şi de inginerii lui. Fiecare dintre ele era mai perfecţionată decît precedenta.

– Pare exagerată ideea că acel monstru misterios nu era construit de o naţiune industrializată, zise Pitt, încă sceptic.

– Cine poate şti? făcu Perlmutter, ridicînd din umeri cu nepăsare. Poate că Jules Verne a auzit de o astfel de navă şi i-a creat pe căpitanul Nemo şi pe Nautilus pornind de la ea.

– E ciudat că un asemenea submarin, dacă a existat într-adevăr, a putut să călătorească în jurul lumii vreme de aproape treizeci de ani fără să fie văzut mai des, ori fără ca vreunul dintre membrii echipajului să dezerteze şi, odată ajuns la ţărm, să povestească despre el. Şi dacă a navigat încoace şi încolo, lovind şi scufundînd nave, cum se face că nu au existat mai mulţi supravieţuitori care să relateze cele întîmplate?

– N-aş putea spune, zise Perlmutter, alene. Nu ştiu decît ceea ce am găsit în istoria navigaţiei. Însă asta nu înseamnă că, în numeroasele arhive din lume, nu există şi alte relatări, neexploatate de cercetători.

– Dar Jules Verne? se interesă Pitt. Trebuie să existe un muzeu, o casă memorială sau nişte rude care i-au păstrat hîrtiile, însemnările şi scrisorile.

– Există. Discipoli de-ai lui Verne sînt pretutindeni. Dar dr. Paul Hereoux, preşedintele societăţii Jules Verne din Amiens, din Franţa, care îşi sediul în casa în care a locuit scriitorul pînă la moartea sa din 1906, este considerat cel mai fin cunoscător al vieţii acestuia.

– N-am putea lua legătura cu el?

– Mai mult decît atît, spuse Perlmutter, intenţionez să plec la Paris peste cîteva zile, ca să sap într-o arhivă după informaţii legate de *Bonhomme Richard*, nava lui John Paul Jones. O să mă reped pînă la Amiens şi o să discut cu doctorul Hereoux.

– Nici nu mi-aş fi putut dori mai mult, zise Pitt, ridicîndu-se de pe scaun. Trebuie să fug ca să mă pun la punct. Iau cina cu Al, cu Loren şi cu fiica doctorului Egan, Kelly.

– Spune-le că le doresc să aibă parte numai de bine.

Înainte ca Pitt să fi ieşit pe uşa din faţă, Perlmutter mai destupase încă o sticlă cu porto vechi.

Capitolul 38

După ce reveni în apartamentul de la etajul superior al hangarului, Pitt îi telefonă amiralului Sandecker. Pe urmă făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă fără pretenţii, cu pantaloni largi şi cu o bluză tricotată. Cînd auzi claxonul Packard-ului, îşi puse şi o haină sport, dintr-o ţesătură uşoară, şi ieşi din hangar. Se lăsă să alunece pe scaunul de piele din partea pasagerului şi îl salută cu o înclinare a capului pe Giordino, care purta o ţinută asemănătoare, cu excepţia faptului că haina lui atîrna pe spătarul scaunului, din cauza temperaturii de treizeci şi două de grade din acea seară călduroasă şi a umidităţii de nouăzeci şi cinci la sută din atmosfera Washington-ului.

– Totul e pregătit? întrebă Giordino.

Pitt dădu din cap.

– Amiralul a aranjat o mică petrecere, pentru cazul că am avea vreo problemă.

– Eşti înarmat?

Pitt îşi desfăcu haina, dînd la iveală tocul de umăr în care se afla vechiul lui Colt.

– Dar tu?

Giordino se răsuci în scaun ca să arate un revolver Ruger P94, de calibrul patruzeci, pe care îl avea suspendat sub braţ.

– Să sperăm că am exagerat cu prudenţa.

Giordino tăcu şi apăsă ambreiajul, împinse maneta lungă şi curbată, cu măciulie de onix, în viteza întîia, apoi eliberă încet ambreiajul, în timp ce călca pe pedala de acceleraţie. Uriaşul

Packard începu să ruleze uşor pe drumul care ducea spre poarta aeroportului.

Cîteva minute mai tîrziu, Giordino îl opri în faţa casei lui Loren din Alexandria. Pitt se duse la intrarea din faţă şi sună. Peste două minute, femeile se iviră în uşă. Loren, care arăta extraordinar într-un pulover din imitaţie de bumbac, cu gulerul răsfrînt şi despicături laterale, şi într-o fustă dreaptă care îi ajungea exact pînă deasupra gleznelor, era calmă şi radioasă. Kelly purta o rochie cu vestă brodată, din voal, care cădea în falduri şi îi dădea un aer foarte feminin.

După ce se instalară în Packard, Kelly aşezîndu-se din nou în faţă, alături de Giordino, acesta întrebă:

– Încotro?

– Ia-o pe Telegraph Road, spre localitatea Rose Hill. Acolo e un restaurant care se numeşte Knox Inn. E amenajat în stil ţărănesc şi servesc mîncăruri gătite în casă, care îţi trimit papilele gustative în raiul gurmanzilor.

– După o asemenea concentrare de forţe, spuse Loren, prefer să supravieţuiesc pînă culeg laurii.

– Stilul ţărănesc îmi sună bine, spuse Kelly, încîntată. Sînt lihnită de foame.

În timpul drumului către han, vorbiră despre lucruri mărunte. Nu pomeniră nimic despre întîmplările prin care trecuseră şi nici corporaţia Cerber nu fu adusă în discuţie. Femeile amintiră numai despre locurile pe care le vizitaseră în timpul călătoriilor, în timp ce Pitt şi Giordino rămaseră tăcuţi, privind cu atenţie maşinile pe lîngă care treceau şi drumul care li se aşternea înainte, gata să facă faţă oricărei încurcături neprevăzute.

Soarele verii apunea seara tîrziu şi pasagerii din celelalte maşini se uitau la vechiul Packard, care mergea în josul şoselei cu demnitatea unei bătrîne văduve în drum spre balul de pe altă plantaţie. Nu era la fel de rapid ca automobilele moderne, dar Pitt ştia că nu era cu nimic mai prejos decît un camion dacă trebuia să azvîrle de pe şosea o maşină de trei tone. Şi fusese construit ca un tanc. Saşiul şi caroseria imensă le ofereau pasagerilor o protecţie solidă în cazul unei coliziuni.

Giordino opri în parcarea hanului şi femeile părăsiră automobilul sub ochii atenţi ai bărbaţilor. Aceştia din urmă îşi rotiră privirile prin parcarea care înconjura localul, dar nu descoperiră nici un

semn de activitate suspectă. Intrară în hanul care fusese loc de popas pentru diligenţe încă din anul 1772, unde un chelner îi conduse imediat la o masă aranjată cu grijă, aflată în curte, sub un stejar gros.

– Cît despre ceea ce avem de gînd să comandăm, spuse Pitt, vă sfătuiesc să săriţi peste cocteil şi peste vin şi să alegeţi berea englezească, pe care o fabrică chiar aici.

Pitt şi Giordino începură, în sfîrşit, să se relaxeze şi timpul se scurse repede, pe măsură ce cel de-al doilea îşi punea la bătaie tot repertoriul de glume trăsnite, făcîndu-le pe femei să rîdă în hohote. Pitt se mulţumi să zîmbească politicos, pentru că le auzea cel puţin a cincizecea oară. Scruta cu atenţie zidurile curţii şi îi examina pe ceilalţi clienţi ca o cameră TV de supraveghere, care se roteşte dintr-o parte în alta, dar nu zărea nimic care să-i stîrnească interesul.

Comandară friptură la grătar asortată, de porc şi de pui, crupe cu crevete şi crab, salată de varză şi ştiuleţi de porumb. Abia după ce terminară cina, cînd mîncau plăcinta cu lămîie care reprezenta desertul, Pitt se încordă. De masa lor se apropia un bărbat cu ten ars de soare şi păr castaniu roşcat, flancat de doi indivizi cu figuri inexpresive, care nu aveau nevoie să poarte ecusoane inscripţionate *ucigaşi înarmaţi*. Oaspetele nepoftit era îmbrăcat într-un costum scump şi purta pantofi solizi, de fabricaţie britanică, nu unii uşori, italieneşti. În timp ce traversa curtea, mergînd printre mese, ochii de un albastru spălăcit se fixară asupra lui Pitt. Păşea cu eleganţă, dar cu o aroganţă care sugera că stăpînea jumătate din lume.

În creierul lui Pitt se declanşă alarma. Atinse gamba lui Giordino cu piciorul şi făcu un semn pe care italianul bondoc îl recunoscu imediat.

Bărbatul veni direct la masa lor şi se opri. Se uită de la un chip la altul, ca şi cum ar fi vrut să şi le fixeze în memorie pentru totdeauna. Ochii îi zăboviră asupra lui Pitt.

– Nu ne-am mai întîlnit niciodată, domnule Pitt, dar numele meu este Curtis Merlin Zale.

Nici unul dintre cei de la masă nu-l recunoscuse, dar numele lui le era familiar tuturor. Fiecare reacţionă în alt fel la vederea monstrului legendar, în carne şi oase. Kelly îşi ţinu respiraţia şi ochii i se măriră. Loren îl studie curioasă şi amuzată, în timp ce atenţia lui Giordino se focaliza asupra celor doi bodyguarzi. Pitt îl privi ţintă pe Zale, cu o indiferenţă studiată, în ciuda fiorului rece din stomac.

Dacă nu din alte motive, se simţea îngreţoşat numai la vederea omului care, după toate aparenţele, dăduse dovadă de o cruzime sălbatică. Nu făcu efortul de a se ridica în picioare.

Zale se înclină uşor, ca un aristocrat, cînd li se adresă femeilor.

– Domnişoară Egan, doamnă Smith, e o plăcere să vă întîlnesc, în sfîrşit. Pe urmă se întoarse către Pitt şi Giordino: Domnilor, sînteţi neobişnuit de încăpăţînaţi. Intervenţiile dumneavoastră inoportune au dejucat foarte multe dintre planurile companiei mele.

– Reputaţia dumneavoastră de psihopat rapace v-o ia întotdeauna înainte, zise Pitt, cu acreală.

Bodyguarzii făcură un pas către el, dar un semn al lui Zale îi aduse înapoi.

– Sperasem că am putea avea o conversaţie plăcută, în beneficiul tuturor, spuse, fără nici o urmă de maliţiozitate.

Tipul e mieros, gîndi Pitt, mieros şi alunecos ca un şarpe uns cu ulei.

– Nu reuşesc să văd ce avem în comun. Tu omori bărbaţi, femei şi copii. Al şi cu mine sîntem doar nişte simpli cetăţeni, care respectă legile şi îşi plătesc taxele, care s-au nimerit în calea planurilor tale nebuneşti de a crea un monopol autohton al petrolului.

– Asta nu se va întîmpla niciodată, zise Loren.

Dacă Zale era consternat de faptul că Pitt şi Loren îi cunoşteau planurile, atunci nu o arătă.

– Vă daţi, desigur, seama că resursele mele băneşti le depăşesc cu mult pe ale voastre. Ar fi trebuit să fie limpede chiar şi pentru voi pînă acum.

– Te înşeli dacă te crezi mai presus decît guvernul Statelor Unite, interveni Loren. Congresul te va opri înainte ca vreunul dintre planurile tale să devină realitate. Primul lucru pe care îl voi face mîine dimineaţă va fi să solicit Congresului începerea unei investigaţii complete asupra implicării tale în dezastrele de pe *Emerald Dolphin* şi *Golden Marlin*.

Zale o privi de sus, zîmbindu-i cu superioritate.

– Eşti sigură că ar fi înţelept să o faci? Nici un politician nu e imun la scandal... sau la accidente.

Loren sări în picioare atît de brusc încît îşi răsturnă scaunul pe spate.

– Mă ameninţi? şuieră.

Zale nu păşi înapoi şi continuă să-i zîmbească în acelaşi mod.

– O, nu, doamnă Smith, subliniam doar nişte posibilităţi. Dacă eşti hotărîtă să distrugi Cerber, atunci trebuie să te pregăteşti să suporţi consecinţele.

Loren începu să-şi iasă din fire. Nu-i venea să creadă că un oficial guvernamental ales era ameninţat cu o falsă dezonorare şi cu moartea. Se aşeză încet, după ce Pitt îi ridică scaunul, şi îl fixă pe Zale cu asprime. Pitt era relaxat şi nu spunea nimic, dînd impresia că savurează confruntarea.

– Eşti nebun! scuipă Loren către Zale.

– De fapt, sînt foarte raţional. Ştiu întotdeauna exact cum stau. Crede-mă, doamnă Smith, nu trebuie să-ţi faci iluzii că vei fi susţinută de colegii tăi legislatori. Am mai mulţi prieteni la Capitoliu decît tine.

– Fără îndoială, mituiţi şi şantajaţi ca să ţi se supună, adăugă Pitt.

Ochii lui Loren fulgerară.

– Da, iar cînd se va afla pe cine plăteşti şi cît de mult, tu şi complicii tăi veţi fi acuzaţi de mai multe crime decît John Gotti.

Zale clătină din cap cu aroganţă.

– Eu nu cred asta.

– Nimeni nu poate fi de acord cu domnul Zale mai mult decît mine, spuse Pitt, cu nonşalanţă. Nu va fi judecat niciodată.

– Eşti mult mai inteligent decît credeam, spuse Zale.

– Nu m-ai înţeles, continuă Pitt, fără nici o urmă de zîmbet sardonic. Nu o să fii niciodată condamnat pentru crimele tale pentru că e mai mult decît sigur că o să mori înainte de asta. Nici un om nu merită să moară mai mult decît tine, Zale, şi decît toate lepădăturile criminale din banda ta de Năpîrci.

Ochii de un verde opalescent ai lui Pitt îl priveau cu atîta detaşare, încît în aplombul lui Zale apăru o fisură.

– În privinţa asta o să am eu grijă, domnule Pitt. Iar tu pari prea bine informat ca apuci să ajungi cetăţean de vîrsta a treia.

Vocea lui avea răceala tăioasă a unui aisberg.

– Poate că te crezi imun la acuzaţiile legale, dar eşti cît se poate de vulnerabil în faţa celor care acţionează în afara legii. O grupare la fel de periculoasă ca Năpîrcile tale a fost înfiinţată anume ca să te scoată din afaceri, Zale. Acum e rîndul tău să priveşti peste umăr.

Magnatul nu se aşteptase la aşa ceva. Se întrebă dacă Pitt şi Giordino puteau fi mai mult decît nişte ingineri oceanografi de la

NUMA. Primul său gînd fu că Pitt blufa. Chiar dacă era aşa, expresia feţei lui nu exprima nici un fel de teamă, ci mai degrabă o mînie rece. Se hotărî să lupte ripostînd la fiecare lovitură.

– Acum, cînd ştiu cum stau lucrurile, vă las să vă savuraţi desertul. Dar prietenii mei de aici mai rămîn.

– Ce vrea să spună? întrebă Kelly, înspăimîntată.

– Vrea să spună că imediat ce el va porni pe autostradă, ştiindu-se în siguranţă în limuzină, lacheii lui ne vor împuşca.

– Aici, în faţa atîtor oameni? întrebă Giordino. Şi fără să poarte mască? Talentul tău de dramaturg bate cam tare la ochi.

Un semnal de alarmă se contura în ochii albaştri spălăciţi ai lui Zale. Ochii lui Pitt erau impenetrabili. Giordino, care, cu falsă modestie, îşi ţinea mîinile în poală, chemă chelnerul şi îi ceru un Rémy Martin. Doar femeile păreau tensionate şi nervoase.

Zale era descumpănit. Niciodată nu scăpase de sub control o situaţie, dar oamenii cu care avea de-a face acum nu reacţionau aşa cum se aşteptase. Nu se temeau de moarte. Raţiunea lui, de obicei fermă, ajunsese într-un impas şi nu gusta o asemenea experienţă.

– Acum, după ce am văzut chipul inamicului, spuse Pitt, cu voce la fel de sinistră ca un mormînt, propun să părăsiţi hanul cît încă mai puteţi merge şi nici măcar să nu vă treacă prin gînd să-i faceţi vreun rău domnişoarei Egan sau altcuiva de la această masă.

Nu era o ameninţare intimidantă, ci doar o stare de fapt.

Zale îşi ţinea cu eleganţă în frîu furia în creştere.

– Deşi îmi displace amestecul vostru, vă respect, pe tine şi pe domnul Giordino, ca pe nişte adversari demni de admiraţie. Dar acum am văzut că sînteţi fraieri, mult mai fraieri decît mi-am imaginat vreodată.

– Asta ce vrea să însemne? mormăi Giordino, cu răutate, uitîndu-se la Zale pe deasupra paharului cu brandy.

Celălalt îi răspunse cu o privire în care sticlea răutatea unei reptile. Îi studie pe ocupanţii celorlalte mese, dar nici unul nu părea interesat de conversaţia care se desfăşura într-un colţ al curţii, între trei bărbaţi stînd în picioare şi patru oameni aşezaţi. Făcu un semn afirmativ cu capul către cei doi bodyguarzi şi se întoarse ca să plece.

– La revedere, doamnelor şi domnilor. Păcat că viitorul vostru este prea scurt.

– Înainte de a scăpa cu fuga, zise Pitt, ar fi înţelept să-ţi iei cu tine şi camarazii, sau te vor urma într-o ambulanţă.

Zale se răsuci pe călcîie şi se holbă la Pitt, în timp ce oamenii săi făcură un pas înainte şi îşi vîrîră cîte o mînă sub haină. Ca şi cum ar fi exersat îndelung, Pitt şi Giordino îşi scoaseră armele de sub masă, unde le ţinuseră în poală, ascunse sub şerveţele.

– La revedere, domnule Zale, susură Giordino, cu un zîmbet subţire. Data viitoare...

Şi vocea i se estompă.

Asasinii se uitară, stînjeniţi, unul la altul. Nu mai era vorba de crima simplă pe care o puseseră la cale. Nu era nevoie să aibă inteligenţa celor din clubul Mensa ca să înţeleagă că aveau să fie morţi înainte de a-şi scoate pistoalele.

– Îmi cer scuze pentru că v-am făcut fraieri, spuse Zale, deschizîndu-şi mîinile cu inocenţă. Se pare că aţi venit la cină complet echipaţi.

– Eu şi Al am fost cercetaşi, zise Pitt. Ne place să fim pregătiţi. Cu nonşalanţă, se întoarse cu spatele la Zale şi îşi înfipse furculiţa în plăcinta cu lămîie. Sper că, atunci cînd ne vom revedea, veţi fi legaţi de o masă ca să vi se facă injecţia letală.

– Aţi fost avertizaţi, spuse Zale, ţinîndu-şi sub control expresia feţei, dar cu obrajii împurpuraţi de furie.

Se întoarse şi ieşi cu paşi mari din grădină, trecînd prin restaurantul din interior ca să ajungă în parcare, unde se urcă într-o limuzină Mercedes neagră. Cei doi pistolari plătiţi merseră cu cîteva maşini mai încolo, apoi intrară într-un Lincoln Navigator, unde rămaseră în aşteptare.

Loren se întinse peste masă şi atinse mîna lui Pitt.

– Cum poţi fi atît de calm? Mie mi s-a făcut pielea de găină.

– Omul ăsta e răutatea în persoană, şopti Kelly, cu ochii plini de spaimă.

– Zale şi-a dat cărţile pe faţă cînd nu trebuia să o facă, spuse Pitt. Nu pot să nu mă întreb de ce.

Loren rămăsese cu privirea aţintită asupra intrării în curte, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i vadă pe oamenii lui Zale întorcîndu-se.

– Chiar, de ce s-ar înjosi deţinătorul unei corporaţii întîlnindu-se cu nişte simpli agitatori?

– Din curiozitate, sugeră Giordino. Trebuia să vadă cu ochii lui mutrele celor care i-au dat planurile peste cap.

– Plăcinta asta cu lămîie e excelentă, declară Pitt.

– Nu mai mi-e foame, murmură Kelly.

– Nu pot lăsa o mîncare bună să se irosească, spuse Giordino, terminînd plăcinta lui Kelly.

După cafea, Pitt achită nota. Giordino se cocoţă apoi pe scaun şi se uită în parcare pe deasupra zidului curţii hanului, ţinîndu-şi capul ascuns după un mănunchi de iederă.

– Hekyll şi Jekyll stau într-o maşină de teren imensă, sub un copac.

– Ar trebui să chemăm poliţia, zise Loren.

Pitt rînji.

– Zarurile au fost deja aruncate.

Scoase un celular din buzunarul hainei, formă un număr, spuse doar patru cuvinte şi îl închise.

– Fetelor, voi aşteptaţi lîngă poartă pînă aduce Al maşina.

Loren smulse cheile Packard-ului din mîna lui Pitt.

– Al s-ar putea afla într-o situaţie dificilă. Mai bine aduc eu maşina. N-or să tragă într-o biată femeie.

– În locul tău, n-aş miza pe asta.

Pitt era gata să o refuze, dar, în străfundul minţii lui, ştia că ea avea dreptate. Oamenii lui Zale erau doar ucigaşi, nu şi proştii satului. Nu aveau de ce să împuşte o femeie singură; îşi doreau să-i aibă pe toţi patru în bătaia armei. Dădu din cap.

– Ok, dar lasă-te în jos, între scaunele maşinii. Faţă de Packard, prietenii noştri sînt în partea opusă a parcării. Dacă pornesc motorul şi îşi deplasează maşina înainte ca tu să răsuceşti cheia în contact, eu şi Al venim în fugă.

Loren alergase adesea împreună cu Pitt. Era foarte iute. Cînd se luau la întrecere, el nu o depăşea cu mai mult de şaizeci de centimetri la o sută de metri. O luă la fugă şi se pierdu ca o fantomă în noapte, ajungînd la Packard în mai puţin de un minut. Fiind familiarizată cu comenzile maşinii, introduse cheia în contact şi apăsă butonul de demarare aproape din aceeaşi mişcare. Imensul motor cu doisprezece cilindri în V porni instantaneu. Cuplă maneta de viteze şi apăsă acceleraţia cam prea tare, răscolind prundişul cu cauciucurile mari. Opri în faţa restaurantului şi se trase pe locul pasagerului în timp ce Pitt, Giordino şi Kelly se urcau în maşină.

Pitt apăsă pedala de acceleraţie pînă la podea şi uriaşul automobil intră fără zgomot pe şosea, accelerînd lin cînd Pitt tură motorul

şi schimbă viteza. Nu demara rapid, scoţînd trîmbe de fum din cauciucuri. Fusese proiectat ca să fie elegant şi silenţios, nu ca să participe la curse. Pitt avu nevoie de aproape opt sute de metri ca să ajungă la o viteză de o sută treizeci de kilometri pe oră.

Drumul era drept, aşa că îşi permise să privească îndelung în oglinda retrovizoare, urmărind uriaşul Navigator care zvîcni afară din parcare, cu vopseaua sa neagră strălucind în lumina felinarelor. Atît apucă să vadă înainte ca drumul de ţară să se piardă în întuneric. Navigator-ul se apropia cu viteză, cu farurile stinse.

– Vin după noi, spuse, pe tonul monoton al unui şofer de autobuz care le cere pasagerilor să se îndepărteze de uşă.

Şoseaua era aproape pustie, numai două maşini trecură pe lîngă ei, venind din direcţia opusă. Tufişurile dese şi copacii de pe margine erau întunecaţi şi păreau ostili. Doar un om înnebunit de spaimă ar fi oprit ca să încerce să se ascundă printre ei. Pitt îşi aruncă de vreo două ori privirea spre Loren. Ochii ei scînteiau în lumina tabloului de bord şi buzele i se arcuiseră într-o imitaţie palidă a unui zîmbet senzual. Era limpede că se bucura de emoţiile şi de pericolul hăituirii.

Navigator-ul cîştiga repede teren, apropiindu-se de vechiul Packard. După ce restaurantul rămăsese cu opt kilometri în urmă, şoferul îl adusese, pe nesimţite, la o distanţa de numai o sută de metri. Era aproape invizibil, dar ieşea la iveală în razele farurilor maşinilor care veneau din sens opus şi care semnalizau ca să-i atragă atenţia că mergea cu luminile stinse.

– Lăsaţi-vă pe podea, zise Pitt. În cîteva minute vor fi lîngă noi.

Femeile făcură ceea ce li se ceruse. Giordino se ghemui doar şi, prin lunetă, îşi aţinti Ruger-ul automat către Navigator-ul care se apropia. Se îndreptau spre o curbă şi Pitt stoarse din vechiul automobil absolut toţi caii putere pe care îi putea da bătrînul motor robust, cu doisprezece cilindri în V. Navigator-ul venea pe urmele lor pe banda alăturată, şoferul conducîndu-l cu nesăbuinţă pe partea destinată traficului din sens opus. Treizeci de secunde mai tîrziu, Pitt luă curba şi cauciucurile uriaşe protestară în timp ce derapau pe pavaj.

În momentul în care maşina intră pe drum drept a drumului, Pitt se uită în oglinda retrovizoare – exact la timp ca să poată vedea două Chevy Avalanches ieşind din pădure ca nişte stafii şi năpustindu-se în calea Navigator-ului care accelera. Apariţia celor

două Avalanches, cu mitraliere montate şi cu platforma pentru marfă plină cu oameni, fusese tot atît de imprevizibilă pe cît de bruscă.

Şoferul Navigator-ului fu luat complet prin surprindere şi smuci volanul într-o parte, făcînd ca uriaşul SUV, scăpat de sub control, să derapeze de-a curmezişul şoselei, ajungînd pe iarba de pe acostament, unde, pierzîndu-şi aderenţa, se rostogoli de trei ori, dispărînd dincolo de tufişurile dese într-un nor de praf şi azvîrlind în jur frunze şi ramuri. Bărbaţi înarmaţi, în uniforme de camuflaj nocturn, săriră din cele două Avalanches şi înconjurară automobilul răsturnat.

Pitt eliberă pedala de acceleraţie, încetinind pînă la optzeci de kilometri pe oră.

– Urmărirea s-a încheiat, spuse. Puteţi să respiraţi uşuraţi şi să vă relaxaţi.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Loren, holbîndu-se, prin lunetă, la luminile de farurilor încrucişate de-a curmezişul drumului şi la norul de praf care se împrăştia.

– Amiralul Sandecker şi-a chemat cîţiva prieteni şi a pus la cale o mică petrecere pentru asasinii plătiţi ai lui Zale.

– Exact în ultima clipă, zise Giordino.

– Trebuia să o facem într-o zonă în care se încrucişează două drumuri, pentru ca salvatorii noştri să ne poată lăsa să trecem înainte de a se deplasa ca să-i blocheze pe urmăritori.

– Trebuie să recunosc că m-ai băgat în sperieţi pentru un minut, spuse Loren, trăgîndu-se mai aproape de Pitt şi apucîndu-l de braţ cu un aer posesiv.

– Mai tare decît aş fi vrut.

– Golani ce sînteţi, făcu ea, către Pitt şi Giordino. Nu ne-aţi spus că infanteria marină era pregătită să ne salveze.

– Pe neaşteptate, noaptea a devenit minunată, spuse Kelly, trăgînd în piept aerul care pătrundea pe deasupra parbrizului şi prin fereastra deschisă a separatorului dintre locurile din faţă şi cele din spate. Trebuia să-mi închipui că ţineai totul sub control.

– Vă duc pe toţi acasă, zise Pitt, cu ochii la luminile oraşului. Mîine pornim din nou la drum.

– Unde plecaţi? întrebă Loren.

– În timp ce tu alcătuieşti comisia de investigare a activităţilor criminale ale lui Cerber, care au dus la distrugerea navelor de

croazieră, eu, Al şi Kelly o să ne îndreptăm spre Minnesota, unde o să studiem nişte pietre vechi, cu rune.

– Ce speraţi să descoperiţi?

– Dezlegarea unei enigme, zise Pitt, răspicat. O cheie care s-ar putea să deschidă mai multe uşi.

Capitolul 39

Marlys Kaiser tocmai ieşise din bucătărie pe verandă, cînd auzi zgomotul înfundat al unui elicopter care se apropia de ferma ei de lîngă Monticello, Minnesota. Casa era construită în stilul caracteristic al fermelor din vestul mijlociu: schelet şi pereţi laterali din lemn, un horn care se înălţa din camera de zi, trecînd prin dormitorul de la etaj, şi un acoperiş ascuţit, cu două frontoane. De partea cealaltă a unei peluze largi, înverzite, se afla un grajd foarte curat, vopsit în roşu. Proprietatea fusese cîndva o fermă de vaci în plină activitate, dar acum în grajd era biroul ei, iar cei trei sute de acri acoperiţi de grîu, porumb şi floarea soarelui fuseseră daţi în arendă. În spatele fermei, terenul cobora, în pantă, către malul lacului Bertram. Undele albastre-verzui ale acestuia erau înconjurate de copaci, iar apa umbrită de lîngă ţărm era acoperită cu petale de nufăr. Lacul era popular printre pescari, care veneau aici din Minneapolis, fiindcă era întotdeauna plin de plătică, peşte-lună, ştiucă şi biban. Exista şi un banc mare de somn pitic, care începea să muşte după apusul soarelui.

Marlys îşi puse mîna streaşină la ochi, protejîndu-i de strălucirea soarelui dimineţii, în timp ce un elicopter turcoaz, pe ale cărui părţi laterale cuvîntul NUMA era scris cu litere negre, coborî către acoperişul grajdului şi plană cîteva minute deasupra curţii, înainte de a-şi lăsa pe iarbă roţile trenului de aterizare. Scîncetul turbinelor gemene se stinse treptat şi palele elicei înţepeniră. Prin uşa deschisă fu coborîtă o scară, a cărei treaptă de jos ajunse exact pînă la pămînt.

Marlys făcu un pas înainte cînd din interior coborî o femeie tînără, al cărei păr castaniu deschis strălucea în soare, urmată de un bărbat scund şi îndesat, cu părul negru şi cîrlionţat, care, fără nici un dubiu, arăta a italian. Pe urmă apăru un bărbat înalt, cu părul negru ondulat şi cu un zîmbet larg întipărit pe chipul colţuros. Acesta din urmă traversă curtea cu paşi hotărîţi, care îi amintiră de răposatul ei soţ. Cînd ajunse mai aproape, Marlys se pomeni privind în cei mai verzi ochi pe care îi văzuse vreodată.

– Doamna Kaiser? întrebă el, cu voce domoală. Numele meu este Dirk Pitt. Am vorbit noaptea trecută despre venirea mea de la Washington, pentru o întrevedere cu dumneavoastră.

– Nu vă aşteptam atît de curînd.

– În a doua parte a nopţii, am zburat cu un avion cu reacţie pînă la Duluth, la staţia de cercetări NUMA de pe Lacul Superior. Acolo am împrumutat elicopterul lor şi am pornit către Monticello.

– Văd că aţi găsit uşor locul.

– Indicaţiile au fost extrem de precise.

Pitt se întoarse către Al şi Kelly, pe care îi prezentă.

Marlys îi dărui lui Kelly o îmbrăţişare maternă.

– Fiica lui Elmore Egan. Sînt emoţionată. Şi sînt atît de fericită că te-am întîlnit. Tatăl tău şi cu mine am fost prieteni foarte buni.

– Ştiu, zîmbi Kelly. Vorbea adesea despre dumneavoastră.

Marlys îşi plimbă privirile de la un oaspete la altul.

– Aţi luat micul dejun?

– N-am mîncat de cînd am plecat din Washington, răspunse Pitt, cu deplină sinceritate.

– În douăzeci de minute vor fi gata ouăle, slănina şi clătitele, spuse ea, cu căldură. Ce-ar fi să faceţi o plimbare ca să vedeţi ogoarele şi lacul?

– Vă ocupaţi singură de fermă? întrebă Kelly.

– O, nu, draga mea. Arendez unui vecin. El îmi dă un procent din încasări după ce recolta e vîndută la preţul pieţei, care, în zilele noastre, este foarte scăzut.

– Judecînd după poarta păşunii de dincolo de drum, după uşa de intrare de la primul nivel al grajdului şi după podul pentru fîn de deasupra, aţi avut cîndva o cireadă de vaci de lapte.

– Sînteţi un observator foarte fin, domnule Pitt. Soţul meu s-a ocupat de creşterea vacilor de lapte în cea mai mare parte a vieţii sale. Şi dumneavoastră trebuie să aveţi ceva experienţă.

– Am petrecut o vară întreagă la ferma unchiului meu din Iowa. Am reuşit să-mi strîng ritmic degetele, cu scopul de a face laptele să ţîşnească într-o găleată, dar n-am izbutit să găsesc şmecheria prin care să mulg într-adevăr vaca.

Marlys rîse.

– Vă strig cînd e gata cafeaua.

Pitt, Giordino şi Kelly se plimbară de-a lungul cîmpului, apoi coborîră pînă la debarcader, unde împrumutară una dintre bărcile pe care Marlys le închiria pescarilor şi, cu Pitt la vîsle, ieşiră în largul lacului. Tocmai se întorceau cînd Marlys îi strigă de pe verandă.

Se adunară cu toţii în jurul mesei din bucătăria demodată, de ţară.

– Sînteţi foarte amabilă, doamnă Kaiser, spuse Kelly.

– Marlys. Te rog să te gîndeşti la mine ca la o veche prietenă de familie.

În timpul mesei, se antrenară la taifas, vorbind vrute şi nevrute, începînd de la vreme şi ajungînd la pescuitul pe lac şi la problemele economice dificile cu care se confruntau fermierii din toată ţara. După ce vesela fu curăţată, competenţa lui Giordino în ceea ce priveşte încărcarea în maşina de spălat vase fiind de un real ajutor, discuţia ajunse la pietrele cu rune.

– Tata nu ne-a explicat niciodată de ce îl interesau inscripţiile de pe pietrele cu rune, spuse Kelly. Eu şi mama îl însoţeam în călătoriile pe care le făcea ca să le găsească, dar pe noi ne tentau mai mult drumeţiile şi popasurile, decît căutarea unor pietre vechi, pe care era scris ceva.

– Biblioteca doctorului Egan e plină de cărţi despre vikingi, dar nu mai există nici una dintre notiţele şi concluziile lui, zise Pitt.

– Despre Oamenii Nordului, domnule Pitt, îl corectă Marlys. Viking este un termen referitor la nişte corsari care străbăteau mările la întîmplare, neînfricaţi şi neîndurători în luptă. Cu cîteva secole mai tîrziu, ar fi fost numiţi piraţi sau aventurieri. Epoca vikingă a început în 793, cînd au atacat mînăstirea Lindisfarne, din Anglia. S-au ivit din nord ca nişte fantome, prădînd şi siluind în Scoţia şi în Anglia, pînă cînd Wilhelm Cuceritorul, un normand ai cărui strămoşi erau norvegieni, a cîştigat bătălia de la Hastings şi a devenit regele Angliei. Începînd din anul 800, flotele vikingilor au cutreierat mările Europei şi Mediterana. Dominaţia lor a fost scurtă

şi influenţa lor a dispărut în secolul al treisprezecelea. Ultimul episod al istoriei vikingilor a fost scris cînd cei din urmă dintre aceştia au părăsit Groenlanda, în 1450.

– Ştiţi cumva de ce au fost găsite atît de multe pietre cu rune în centrul Statelor Unite? se interesă Giordino.

– Multe saga nordice, mai ales cele din Islanda, povestesc despre marinari şi alţi locuitori din Islanda şi Groenlanda, care au încercat să colonizeze coasta de nord est a Statelor Unite între anii 1000 şi 1015 d.Hr. Trebuie să presupunem că ei au pornind în expediţii de explorare către centru ţării.

– Dar singura dovadă concludentă a sosirii lor în America este colonia lor de la LAnse aux Meadows, din Newfoundland, spuse Pitt.

– De vreme ce au navigat şi şi-au înfiinţat colonii în Franţa, Rusia, Anglia, Irlanda şi în colţuri îndepărtate din zona mediteraneană, argumentă Marlys, se înţelege de la sine că ar fi putut ajunge foarte uşor în centrul Americii, înaintînd pe fluviul St. Lawrence sau ocolind Florida, pătrunzînd în golf şi navigînd în susul fluviului Mississippi. S-ar fi putut folosi de fluviile interioare ca să exploreze zone vaste ale ţării.

– Aşa cum indică pietrele cu inscripţii runice pe care le-au lăsat în urmă, aruncă Giordino.

– Nu au fost lăsate numai de Oamenii Nordului, spuse Marlys. Mulţi oameni din Lumea Veche au vizitat America înaintea lui Leif Eriksson şi a lui Cristofor Columb. Navigatori aparţinînd multor culturi antice au străbătut Atlanticul şi au explorat ţărmurile noastre. Am găsit pietre pe care erau inscripţii cu hieroglife egiptene, cu scrierea cipriotă, cu litere şi numere nubiene, cu alfabetul punic al cartaginezilor şi cu scrierea iberică ogham. Au fost descoperite şi traduse peste două sute de pietre inscripţionate cu alfabetul ogham, care era folosit mai ales de celţii din Scoţia, Irlanda şi Iberia. În teritoriu mai sînt împrăştiate încă o mulţime de pietre cu inscripţii care aşteaptă să fie identificate. Oamenii din antichitate au călătorit prin ţinuturile noastre încă de acum patru mii de ani. Se opri, pentru ca spusele ei să aibă efect. Şi pietrele pe care sînt inscripţionate reprezintă doar o jumătate din cele descoperite.

Neîncrezătoare, Kelly făcu ochii mari.

– Mai sînt şi altele?

– Petroglifele, ghici Pitt.

– Petroglifele, repetă Marlys, încuviinţînd cu o înclinare a capului. Au fost înregistrate sute de exemple de imagini gravate pe pietre, reprezentînd corăbii, animale, zei şi zeiţe. Sînt chipuri bărboase, identice cu cele din Grecia Antică; figuri omeneşti care nu se deosebesc aproape deloc de cele gravate în jurul Mediteranei în epoca clasică. Există foarte multe păsări în zbor, dar şi cai şi ambarcaţiuni. Există chiar şi petroglife cu animale care nu au existat niciodată în America de Nord, cum ar fi rinocerii, elefanţii şi leii. O mare parte dintre imagini sînt astronomice, fiindcă reprezintă stele şi constelaţii, înfăţişate într-o poziţie identică cu aceea în care se vedeau pe cer cu mii de ani în urmă.

– Aşa cum v-am povestit la telefon, spuse Pitt, cercetările noastre sînt legate de fascinaţia pe care o manifesta tatăl lui Kelly faţă de o serie de pietre cu rune descoperite şi studiate acum cincisprezece ani.

Pentru o clipă, Marlys îşi înălţă ochii spre tavan, încercînd să-şi aducă aminte.

– Studiile doctorului Egan se refereau de treizeci şi cinci de inscripţii cu rune care povestesc despre un grup de Oameni ai Nordului care au explorat centrul Statelor Unite în anul 1035 d.Hr. Îmi amintesc că era obsedat de inscripţii în speranţa că aveau să-l conducă la o peşteră. Unde anume? Nu am nici o idee.

– Aveţi vreo înregistrare de-a lor?

Marlys îşi lovi palmele.

– E ziua voastră norocoasă. Haideţi în biroul meu din grajd, unde le am îndosariate.

Ceea ce fusese cîndva un grajd construit pentru o cireadă de vaci de lapte se transformase într-un birou imens. Podul pentru fîn dispăruse şi tavanul înalt era deschis. Jumătate din spaţiu era ocupat de şiruri de rafturi de bibliotecă. În mijlocul încăperii era o masă imensă, pătrată, avînd în centru o decupare în care se instalase Marlys, pentru a lucra la două computere. Pe masă erau îngrămădite fotografii, dosare, cărţi şi rapoarte legate laolaltă. De partea cealaltă a mesei se afla un monitor scump. Sub el erau rafturi pline de casete video şi de discuri. Vechea duşumea din scînduri de lemn fusese netezită, dar încă mai avea crăpături şi urme de lovituri de la copitele vacilor care intrau ca să fie mulse şi

ieşeau după aceea. Prin cadrul unei uşi se putea zări un laborator ai cărui pereţi păreau să fie acoperiţi cu praf alb.

O parte a acelei încăperi spaţioase era plină cu artefacte – vase de ceramică avînd forme de cupe, de figuri omeneşti şi de siluete de animale. Unele erau reprezentări inventive, aproape comice, ale unor oameni în poziţii bizare, uneori contorsionate. Într-o vitrină mare erau păstrate cel puţin o sută de mici vestigii neidentificabile. Pitt se simţea atras mai ales de mai multe măşti din piatră, foarte asemănătoare cu cele pe care le văzuse în Grecia, în muzeele din Atena. Nici una nu putuse fi sculptată de amerindienii care ar fi vrut să-i înfăţişeze pe membrii tribului lor. Toate basoreliefurile reprezentau oameni cu bărbi ondulate, un fenomen interesant, atîta vreme cît băştinaşii din America de Nord, Centrală şi de Sud aveau norocul de a nu trebui să se bărbierească niciodată.

– Toate astea au fost descoperite în Statele Unite? întrebă Pitt.

– În fiecare stat, începînd din Colorado şi pînă în Oklahoma şi Georgia.

– Şi artefactele?

– S-au descoperit mai ales unelte, plus cîteva monede antice şi arme.

– Aveţi o colecţie uimitoare.

– După moartea mea, tot ce vedeţi aici va intra în arhivele universitare şi în muzee.

– E uimitor că atît de mulţi oameni au ajuns aici în antichitate, spuse Kelly, copleşită.

– Strămoşii noştri erau tot atît de curioşi ca noi cînd era vorba de ceea ce se află dincolo de orizont. În timp ce căuta prin bibliotecă, Marlys îşi roti braţul arătînd scaunele şi o canapea. Instalaţi-vă confortabil în timp ce caut înregistrările inscripţiilor care îl interesau pe tatăl tău.

În mai puţin de un minut, găsi ceea ce vroia şi trase afară două dosare groase, prinse în legături de metal, pe care le puse pe masă. Într-unul erau peste o sută de fotografii, iar celălalt era deformat din cauza numeroaselor hîrtii pe care le conţinea.

Marlys scoase fotografia unei pietre mari, alături de care se afla ea însăşi, pentru compararea dimensiunilor.

– Aceasta este Piatra Bertram, descoperită pe malul celălalt al lacului, de către un vînător, în 1933. Se apropie de un dulap înalt şi dădu deoparte ceva care semăna cu o matriţă din ghips alb. De

obicei, fac fotografiile după ce scot în evidenţă inscripţiile folosind pudră de talc sau cretă. Dar, dacă este posibil, le acopăr cu mai multe straturi de latex. După ce se usucă, fac o copie pe ozalid şi iluminez imaginile sau literele care mă interesează.

Pitt privi cu atenţie semnele ca nişte rămurele.

– Unele litere sînt identice cu cele din alfabetul nostru actual.

– Scrierea lor era o combinaţie dintre vechiul alfabet germanic Futhart şi cel scandinav, mai nou, numit Futhork. Primul folosea douăzeci şi patru de rune sau litere, iar cel de-al doilea numai şaisprezece. Există o uşoară asemănare cu alfabetul antic grec şi cu cel latin, dar specialiştii sînt de părere că bazele alfabetului runic au fost puse de către culturile germanice din secolul întîi, care l-au legat de limbajul teutonic al timpului lor. Prin secolul al treilea, acest alfabet a ajuns în ţările nordice.

– De unde ştiţi că inscripţiile de pe pietre nu sînt false?

Întrebarea venise de la Giordino, care era un sceptic înrăit.

– Există o serie de considerente, răspunse Marlys, afabilă. În primul rînd, experţii în contrafaceri ai poliţiei au examinat mai multe pietre şi au fost, în mod unanim, de acord că inscripţiile au fost gravate de aceeaşi mînă. Toate caracteristicile sînt identice. În al doilea rînd, cine ar fi călătorit trei mii de kilometri, prin toată ţara, gravînd inscripţii runice referitoare la o expediţie care nu a avut loc niciodată? În ce scop ar fi făcut-o? De asemenea, dacă ar fi fost false, ar fi însemnat că sînt opera cuiva care stăpînea perfect limba şi alfabetul, pentru că experţii moderni în runologie au atestat lipsa oricărei greşeli. În al treilea rînd, conform istoricilor locali, piatra cu rune Bertram a fost descoperită, pentru prima oară, de un trib al indienilor Ojibway, care, în 1820, le-au povestit despre ea coloniştilor stabiliţi de timpuriu în zonă. Mai tîrziu a fost pomenită de vînătorii francezi de blănuri. Este extrem de improbabil ca cineva să fi gravat inscripţii false înainte de începerea colonizării. Şi, în sfîrşit, în al patrulea rînd, pentru că datarea cu carbon este posibilă numai în cazul materialelor organice, nu şi în al pietrelor, singura metodă de a aprecia vechimea este evaluarea gradului de eroziune al pietrei. Degradarea inscripţiilor şi asprirea rocii datorită expunerii la intemperii ne pot indica, cu aproximaţie, data la care au fost gravate literele. Judecînd după uzura şi deteriorarea pietrei din cauza vîntului, a ploii şi a zăpezii, s-a considerat că datează din perioada 1000–1150 d.Hr., ceea ce mi se pare rezonabil.

– A fost găsit vreun artefact în interiorul sau în jurul pietrelor? insistă Giordino.

– Nimic de genul ăsta nu putea supraviețui atîția ani în aer liber.

– Nu e ceva neobișnuit, zise Pitt. De-a lungul secolelor, pe traseul parcurs de Coronado pînă în Kansas, au fost găsite foarte puține artefacte, dacă nu cumva niciunul.

– Acum urmează întrebarea de un milion de dolari, i se adresă Giordino lui Marlys. Care este mesajul de pe piatră?

Ea luă un CD și îl introduse în terminal. În secunda următoare, literele, scoase în evidență de latexul cu care fuseseră acoperite în matrița de turnare, apărură pe monitor, în cele mai mici detalii. Erau aproape o sută patruzeci, înșiruite pe patru rînduri.

– S-ar putea să nu ajungem niciodată la o traducere foarte exactă, spuse Marlys, dar șase runologi de aici și din Scandinavia au fost de acord că inscripția spune...

> Magnus Sigvatson a trecut prin aceste locuri în anul 1035 și a luat în stăpînire ținutul aflat de această parte a fluviului în numele fratelui său, Bjarne Sigvatson, mai marele tribului nostru. Helgan Siggtrygg a fost ucis de skraelingi.

Skraelingi se traduce prin barbari, păgîni trîndavi sau, în vechiul dialect local, prin netrebnic. Trebuie să presupunem că acel Siggtrygg a fost ucis în urma unui conflict cu băștinașii, respectiv cu strămoșii indienilor sioux și ojibway.

– Magnus Sigvatson. Pitt rosti numele pe îndelete, accentuînd fiecare silabă. Fratele lui Bjarne.

Marlys oftă, gînditoare.

– Există o saga care amintește că Bjarne Sigvatson a plecat din Groenlanda, cu mai multe corăbii încărcate cu coloniști, îndreptîndu-se către vest. Alte saga, mai tîrzii, pretind că Sigvatson și oamenii lui au fost înghițiți de ocean și că nu au mai fost văzuți niciodată.

– Dar celelalte treizeci și patru de pietre? întrebă Pitt. Ce anume scot la iveală?

– Cele mai multe par să fi avut rolul de a marca hotarele. Magnus era foarte lacom. A revendicat un sfert din ceea ce avea să devină teritoriul Statelor Unite drept posesiune a fratelui său, Bjarne, și a tribului acestuia. Făcu o pauză ca să afișeze pe monitor o altă inscripție evidențiată în matriță. Aceasta spune...

> Magnus Sigvatson a acostat aici.

– Unde a fost găsită piatra? se interesă Giordino.

– Pe promontoriul Bark, care pătrunde în Golful Siskiwit.

Pitt şi Giordino schimbară priviri amuzate.

– Numele astea nu ne sînt cunoscute, spuse primul.

Marlys rîse.

– Iertaţi-mă. Golful Siskiwit e în Wisconsin, pe Lacul Superior.

– Unde au fost descoperite celelalte pietre cu rune? vru să ştie Kelly.

– Aceşti Oameni ai Nordului erau foarte prolicşi, dacă ne gîndim că, probabil, mai puţin de un sfert dintre pietrele pe care au gravat rune au fost găsite şi traduse. Prima şi ultima au fost descoperite pe promontoriul Crown, în capătul sudic al lacului Champlain. Făcu o pauză şi se uită la Pitt cu un zîmbet mucalit. Ăsta e în partea de nord a statului New York.

Pitt îi răspunse cu un surîs curtenitor.

– Ştiu.

– După aceea, continuă Marlys, au fost găsite trei pietre în diferite locaţii de lîngă Marile Lacuri, ceea ce sugerează că s-au deplasat pe calea apei înspre nord, către fluviul St. Lawrence. Pe urmă au străbătut lacurile, pînă au ajuns pe ţărm, în golful Siskiwit. De acolo, cred că şi-au cărat corăbiile de la o apă la alta, pînă ce au dat de fluviul Mississippi, pe care şi-au început călătoria către sud.

– Dar Lacul Bertram nu e pe cursul fluviului, spuse Kelly.

– Nu, dar se află la numai cinci kilometri distanţă. Presupun că Oamenii Nordului trebuie să fi tras la ţărm, de unde au făcut scurte incursiuni prin împrejurimi, înainte de a-şi continua calea în josul fluviului.

– Cît de departe au ajuns? întrebă Giordino.

– Pietrele inscripţionate au fost descoperite pe un traseu sinuos, care străbate Iowa, Missouri, Arkansas şi Kansas. Cea mai îndepărtată piatră a fost găsită în Colorado, lîngă Sterling, de către un tînăr cercetaş. Sîntem de părere că, de acolo, au pornit înapoi, spre Mississippi, unde îşi lăsaseră corăbiile. Pe o piatră aflată pe ţărmul vestic al fluviului, vizavi de Memphis, este scris:

Corăbiile rămîn aici, păzite de Olafson şi Tyggvason.

Din punctul acela, continuă Marlys, trebuie să fi navigat în susul fluviului Ohio, intrînd apoi pe fluviul Allegheny, de unde

s-au îndreptat spre Lacul Erie, înainte de a regăsi drumul spre Lacul Champlain, pe care veniseră.

Kelly părea nedumerită.

– Nu mi-e clar ce înţelegi prin prima şi ultima piatră.

– După cît ne-am putut da seama, piatra cu rune găsită la Lacul Champlain a fost inscripţionată la începutul expediţiei. Trebuie să mai fi fost şi altele, dar nici una nu a mai fost descoperită. Cînd s-au întors, peste aproape un an, au făcut o a doua inscripţie sub prima, pe aceeaşi piatră.

– Le-am putea vedea? întrebă Pitt.

Marlys tastă ceva şi pe monitor apăru o piatră de mari dimensiuni. Judecînd după omul care stătea deasupra ei, trebuia să fi avut trei metri înălţime. Piatra se afla într-o viroagă adîncă.

Deasupra celor zece rînduri de rune era gravată o petroglifă reprezentînd o corabie vikingă, cu pînze şi vîsle şi cu scuturi în părţile laterale.

– Textul e dificil, zise Marlys. Epigrafiştii care au studiat-o nu au căzut de acord sută la sută. Dar intrepretările lor sînt destul de asemănătoare. Apoi începu să traducă inscripţia aceea lungă:

> După ce au urcat în susul fiordului cale de şase zile de la familiile şi aşezarea noastră, Magnus Sigvatson şi cei o sută de ortaci ai săi au poposit aici şi au luat în stăpînire tot ţinutul pe care-l pot vedea cu ochii în preajma apei pentru ruda mea de parte bărbătească şi mai marele tribului nostru, Bjarne Sigvatson, şi pentru copiii noştri.
>
> Uscatul este mult mai întins decît aveam ştiinţă. Chiar mai întins decît mult iubitul nostru pămînt de acasă. Avem merinde din belşug şi cele cinci mici corăbii ale noastre sînt puternice şi în bună stare. Nu vom face cale întoarsă înainte de a se scurge mai multe luni. Odin să ne apere de skraelingi.

Trebuie să vă avertizez, continuă ea, că traducerile sînt foarte imprecise şi că, probabil, nu redau în mod corect mesajul original. A doua inscripţie, gravată la întoarcere, spune:

> La paisprezece luni după ce ne-am părăsit familiile, numai o cale de cîteva zile ne mai desparte de grota de sub stîncile înalte şi de casele noastre. Din cei o sută, am rămas nouăzeci şi cinci. Binecuvîntat fie Odin pentru că ne-a avut în pază. Pămîntul pe care l-am luat în stăpînire în numele fratelui meu este mai întins decît am avut ştiinţă. Am găsit paradisul. Magnus Sigvatson.

Apoi urmează data, anul 1036.

– Cale de şase zile în josul fiordului, repetă Pitt, dus pe gînduri. Asta ar sugera că Oamenii Nordului îşi întemeiaseră o aşezare în Statele Unite.

– A fost descoperit vreodată un astfel de sit? întrebă Giordino.

Marlys clătină din cap.

– Arheologii încă mai caută să scoată la lumină unul aflat sub Newfoundland.

– Probabil că v-aţi întrebat cum de a dispărut cu desăvîrşire.

– Există legende indiene vechi, care povestesc despre o mare bătălie cu nişte oameni stranii şi sălbatici, cu păr lung în bărbie şi cu capete strălucitoare.

Kelly avea un aer confuz.

– Capete strălucitoare?

– Coifuri, spuse Pitt, zîmbind. Probabil că se refereau la coifurile pe care le purtau vikingii în luptă.

– E ciudat că niciodată nu a fost atestată arheologic vreo o aşezare, zise Kelly.

Pitt se uită la ea.

– Tatăl tău ştia unde se află.

– Ce te face să crezi asta?

– Ce altceva l-ar fi putut face să caute pietre cu rune cu un asemenea fanatism? Presupun că dorea să descopere grota amintită în ultima inscripţie. Şi probabil că a renunţat atît de brusc la cercetări pentru că tocmai o găsise.

– Fără fişierele şi fără hîrtiile lui, zise Giordino, nu avem nici o indicaţie. Fără o direcţie spre care să ne orientăm cercetările, bîjbîim în întuneric.

Pitt se întoarse spre Marlys.

– De la doctorul Egan nu v-a rămas de nimic care ne-ar putea oferi un indiciu în legătură cu datele pe care le strînsese?

– Nu era omul care să se ţină de corespondenţă şi de e-mail-uri. Nu am nici măcar un petec de hîrtie cu semnătura lui. Toate schimburile noastre de informaţii se făceau prin telefon.

– Asta nu mă surprinde, murmură Kelly, resemnată.

– Proceda aşa cum era necesar, spuse Giordino, ţinînd cont de problemele pe care le avea cu Cerber.

Pitt se uita în depărtare fără să vadă, cu ochii în gol. Apoi îşi focalizează privirea asupra lui Kelly.

– Tu şi Josh spuneaţi că aţi căutat laboratorul secret al tatălui tău în interiorul fermei şi nu i-aţi dat de urmă.

Ea dădu din cap.

– Aşa e. Am cercetat fiecare centimetru pătrat de pe proprietatea noastră şi din fermele vecinilor din ambele părţi. Dar n-am găsit nimic.

– Dar palisadele de lîngă fluviu?

– Au fost printre primele locuri în care ne-am uitat. Am chemat chiar şi alpinişti care au cercetat malurile abrupte şi stîncoase. Nu au găsit nici un fel de grote, nici un tunel şi nici o scară care să ducă de-a curmezişul stîncilor.

– Dacă singura inscripţie despre o grotă e pe prima piatră cu rune, ce rost avea să alerge prin toată ţara, scotocind hăţişurile ca să caute mai multe mesaje care nu aveau nici o semnificaţie?

– Nu avea de unde să ştie asta cînd şi-a început cercetările, presupuse Pitt. Probabil spera că alte pietre puteau să-i ofere mai multe indicii. Dar cercetarea s-a dovedit zadarnică şi toate pistele l-au condus înapoi, la prima piatră cu rune.

– Cum i-a venit ideea să caute în primul loc? o întrebă Giordino pe Kelly.

Ea scuturâ din cap.

– Habar n-am. Niciodată nu ne-a spus, mamei şi mie, ce anume căuta să găsească.

– Grota din stîncile înalte, zise Pitt, răspicat.

– Crezi că asta căuta?

– Da, aşa cred, răspunse Pitt, cu convingere.

– Şi crezi că a găsit-o?

– Da, aşa cred, repetă Pitt.

– Dar nu există nici o grotă, protestă Kelly.

– Problema e să o cauţi în locul potrivit. Şi dacă, la rîndul nostru, o să o găsim şi noi, vom deschide uşa unei odăi pline cu mistere, printre care este inclus şi proiectul tatălui tău.

– Aţi putea orienta cercetările într-o nouă direcţie, spuse Marlys.

– Ce ne sugeraţi? întrebă Pitt.

– Cred că v-ar fi de folos dacă v-aţi consulta cu doctorul Jerry Wednesday.

– Care este?...

– Un expert de frunte în ceea ce priveşte triburile străvechi de indieni de pe valea fluviului Hudson. E posibil să reuşească să arunce o rază de lumină asupra contactelor lor cu Oamenii Nordului.

– Unde îl putem găsi?

– La Universitatea Marymount din Tarrytown, New York. Doctorul Wednesday e profesor, predă istoria culturii.

– Am auzit de Marymount, zise Kelly. E o universitate catolică pentru femei, aflată de partea cealaltă a fluviului față de ferma tatei.

Pitt se uită la Giordino.

– Ce părere ai?

– Atunci cînd cauți o comoară cu caracter istoric, nu faci niciodată suficient de multe cercetări.

– Exact asta am spus întotdeauna.

– Mă gîndeam eu că am auzit-o undeva.

Pitt se întoarse și strînse mîna lui Marlys.

– Vă mulțumesc. Vă mulțumesc pentru ospitalitate și pentru că ne-ați ajutat atît de mult.

– Nu ai pentru ce. Mi-ați oferit un subiect de taclale cu vecinii.

Apărîndu-și cu mîna ochii de lumina soarelui, ea stătu să privească elicopterul NUMA care se înălță spre cerul fără nici un nor, îndreptîndu-se spre nord-est, către Duluth. Gîndurile i se întoarseră la Elmore Egan. Își aminti că fusese un adevărat excentric, aiurit dar simpatic. Spera că le arătase celor trei o nouă direcție în care să-și orienteze cercetările și că doctorul Wednesday putea să le ofere indiciul final de care aveau nevoie.

Capitolul 40

Jeep-uri, Durangos-uri şi Chevrolet-uri prăfuite, cu tracţiune pe patru roţi, a căror înfăţişare nu era cîtuşi de puţin bătătoare la ochi, se deplasau în josul drumului particular, îndreptîndu-se către cabana deţinută de Corporaţia Cerber lîngă lacul Tohono. Nici una dintre maşini nu era nouă, toate aveau cel puţin opt ani vechime. Fuseseră anume alese ca să nu se deosebească de vehiculele conduse de locuitorii ţinutului. Îndreptîndu-se către lac, treceau prin localităţile învecinate fără ca nimeni să le acorde nici cea mai mică atenţie pasagerilor lor, care erau îmbrăcaţi ca nişte pescari.

Sosiră la intervale de zece–cincisprezece minute şi intrară în cabană, cărînd diverse unelte de pescuit, undiţe şi mulinete. În mod ciudat, nici unul nu aruncă nici măcar o privire în direcţia docului sau a bărcilor care fuseseră legate de ţăruşi. Odată dispăruţi în cabană, rămaseră înăuntru, fără a face vreo încercare de a pune vreo momeală în cîrlig sau de a arunca vreo undiţă. Misiunea lor era cu mult mai presus decît singurătatea şi bucuria pescuitului.

Nici nu se adunară, ca între prieteni, în salonul principal, cu şemineu placat cu piatră şi tavan înalt, din bîrne. Nu aveau de gînd să se relaxeze în fotoliile şi pe canapelele acoperite cu pături Navajo şi plasate într-un decor specific Vestului, amplificat de picturile şi sculpturile în bronz semnate de Russell şi Remington. Preferară să se adune într-o încăpere largă de la subsol, aflată sub cabană şi despărţită printr-o uşă de oţel masiv de un tunel de evacuare care ieşea la o distanţă de două sute de metri, în inima sigură a pădurii.

De acolo, o potecă de vreo opt sute de metri ducea în cîmp deschis, unde puteau ajunge elicopterele chemate printr-un mesaj laconic. Sistemele de securitate şi de alarmă supravegheau drumul şi terenul din jurul cabanei, depistînd intruşii. Întrunirea părea lipsită de importanţă şi cît se poate de obişnuită, dar fuseseră luate toate măsurile pentru a se sustrage controlului agenţilor guvernamentali sau al reprezentanţilor poliţiei statale şi locale.

Jos, în încăperea subterană opulent mobilată, şase bărbaţi şi două femei stăteau, unii în faţa altora, la o masă de conferinţă din lemn de pin. Cea de-a noua persoană, Curtis Merlin Zale, era aşezată la unul dintre capete. Le întinse celorlalţi mai multe dosare legate în piele şi se lăsă pe spate în scaunul său, aşteptînd ca ei să le studieze.

– Memoraţi tot ce citiţi, le ordonă. Mîine seară, cînd vom pleca de aici, toate hîrtiile vor fi distruse.

Pentru interesele imperiului Cerber, era vital ca toate şedinţele de planificare a strategiei să fie strict secrete. Bărbaţii şi femeile din jurul mesei erau preşedinţii celor mai mari companii petroliere din emisfera nordică şi fuseseră convocaţi pentru a stabili strategia acestora pentru următoarele luni. Pentru economişti, pentru oficialii din Ministerul Comerţului şi pentru reporterii de la *Wall Street Journal*, aceşti magnaţi ai industriei petroliere coordonau operaţiunile de zi cu zi ale corporaţiilor autonome aflate sub controlul lor. Doar ei ştiau că, în culise, erau dependenţi de Curtis Merlin Zale şi de braţul lung al lui Cerber. Fusese creat un monopol fără precedent în istorie. Condiţiile impuse erau foarte stricte.

Ca urmare a alianţei lor clandestine cu Cerber, magnaţii petrolului cîştigaseră miliarde şi nici unul dintre ei nu era în pericol să ajungă la închisoare în urma afacerilor ilegale. Deşi Ministerul de Justiţie desfăşura o anchetă extinsă, cu convingerea că va descoperi imensul cartel format, încă din vremea lui Rockefeller şi Standard Oil, pentru a ascunde o anumită piaţă a petrolului, fuseseră luate măsuri care să-i oprească pe investigatori chiar înainte de a-şi începe activitatea. Singura ameninţare reală era ca unul dintre asociaţi să trădeze şi să aducă acţiunile criminale ale cartelului la cunoştinţa Ministerului de Justiţie. Dar potenţialii dezertori ştiau foarte bine că, odată ce ar fi rostit primul cuvînt deconspirator, atît ei cît şi familiile lor ar fi dispărut sau ar fi murit curînd, în accidente regretabile. Pentru cei intraţi în joc, nu mai exista nici o cale de ieşire.

Dacă riscurile păreau să fie imense, profiturile scontate erau astronomice. Oamenii aceia nu aveau nevoie de prea multă imaginaţie ca să-şi dea seama că, în final, beneficiul activităţilor lor infame avea să depăşească cu mult ordinul de mărime al miliardelor, ajungînd la trilioane de dolari. Dincolo de bani, puterea cîştigată odată cu succesul lor deplin nu putea fi măsurată decît în gradul de control dobîndit asupra guvernului Statelor Unite, asupra legiuitorilor şi a executivului.

– Prognozele vă sînt cunoscute tuturor, spuse Zale, deschizînd şedinţa. Mă grăbesc să adaug că cifrele sînt autentice. Între anii 1975 şi 2000, populaţia globului a crescut cu cincizeci la sută. Cererea de petrol brut s-a mărit în mod corespunzător. În 2010, producţia mondială de petrol va atinge apogeul. Adică în mai puţin de şapte ani de acum înainte. Apoi, producţia va scădea, ajungînd, pînă în 2050, la o mică fracţiune din cea de acum.

Rick Sherman, preşedintele în vîrstă de patruzeci şi şase de ani al companiei Zenna Oil, care, deşi avea aspectul unui profesor de matematică de şcoală primară, conducea firma producătoare aflată pe locul trei în topul celor mai mari din Statele Unite, se uită la Zale prin ochelarii săi groşi, fără ramă.

– Statisticile sînt deja depăşite. Criza petrolului a şi început, cu zece ani înaintea datei prognozate. Cererea a depăşit deja producţia globală, care va cădea dintr-o dată.

– Dacă producţia de petrol are perspective sumbre, atunci cele legate de căderea economiei mondiale sînt mai negre ca noaptea, zise Jesus Morales, preşedintele companiei petroliere CalTex. Şocul va fi paralizant şi permanent. Preţurile se vor înălţa pînă la cer, urmate de o hiperinflaţie, chiar dacă se va recurge la raţionalizare. Mă cutremur cînd mă gîndesc la ce nivel vor ajunge costurile de transport.

– Sînt de acord. Sally Morse îşi lustrui lentilele ochelarilor de citit şi examină raportul lui Zale. Conducea Yucon Oil, cea mai mare companie producătoare de petrol din Canada, ultima care, fără prea multă tragere de inimă, intrase în clica aceea secretă cu cinci ani mai înainte, fapt pe care tocmai începea să-l regrete. Pe viitor, nu vor apărea noi zăcăminte majore. Începînd din 1980, în ciuda prognozelor geologice, s-au descoperit puţine bazine petrolifere care să producă mai mult de zece mii de barili. Cele o mie trei sute unsprezece zăcăminte importante furnizează nouăzeci şi patru

la sută din producţia mondială de petrol. Dacă acestea secătuiesc, preţurile petrolului şi gazelor se vor ridica urmînd o curbă abruptă, tinzînd spre infinit.

– Vestea proastă, spuse Zale, este că explorările conduc doar la descoperirea unui singur baril pentru fiecare zece barili consumaţi.

– Situaţie care nu poate decît să se înrăutăţească, adăugă Morales.

Zale îl aprobă dînd din cap.

– Exact acesta este motivul pentru care am format asociaţia noastră. Ţinînd cont că, în China şi în India, capacităţile industriale solicită din ce în ce mai mult petrol, competiţia dintre ele, Europa şi Statele Unite, va deveni curînd o luptă acerbă, localizată în zona preţurilor.

– Şi, din toate astea, va cîştiga OPEC, spuse Sherman. Cu această creştere rapidă a cererii la nivel mondial, producătorii de petrol din OPEC vor stoarce fiecare cent pe care-l pot obţine pentru barilul de petrol.

– Totuşi, întreaga situaţie va ajunge sub controlul nostru, spuse Zale, cu convingere. Cumulîndu-ne resursele, zăcămintele şi rafinăriile din America de Nord, ne putem impune condiţiile şi preţurile. Totodată, ne putem dubla producţia forînd acolo unde guvernul nu ne-a permis pînă acum să o facem. Noul nostru sistem de conducte va transporta ţiţeiul pe uscat, fără să apelăm la serviciile costisitoare ale tancurilor petroliere. Dacă strategia noastră va funcţiona conform planului, la nord de Mexic nu se va mai vinde decît petrol şi gaz american sau canadian. Sau, ca să mă exprim cît mai simplu, nouăzeci şi şase la sută din cîştiguri se vor adăuga profiturilor companiilor noastre.

– Naţiunile din OPEC nu se vor întoarce pe partea cealaltă ca s-o facă pe mortul. Bătrînul petrolist Gunnar Machowsky îşi începuse cariera ca matisor şi, înainte de a descoperi un zăcămînt imens în centrul Nevadei, dăduse faliment de cinci ori din cauza unor sonde secătuite. Era un bărbat voinic, cu pîntecul rotund şi cu păr alb în jurul creştetului pleşuv. Fiind singurul deţinător al companiei Gunar Oil, conducea o firmă recunoscută drept foarte solidă, care reuşea întotdeauna să obţină un profit serios. Puteţi miza pe faptul că vor vinde mai ieftin ori de cîte ori vom micşora noi preţul barilului.

Zale rînji.

– Nu mă îndoiesc de asta nici măcar o singură clipă. Am da cu toţii faliment dacă am încerca să ne aliniem la preţurile lor, dar ideea este să-i facem pe cetăţenii americani să-i deteste atît de mult pe străini, încît oficialităţile să fie nevoite să asculte vacarmul stîrnit şi să pună un embargo asupra ţiţeiului străin.

– Cît de mulţi legiuitori sînt la mîna noastră? întrebă Guy Kruse, preşedintele companiei Eureka Offshore Oil Ventures, un bărbat cu ochelari şi voce groasă, care se lăsase pe spătarul scaunului.

Zale se întoarse spre Sandra Delage, şefa consiliului de administraţie al cartelului. Înfăţişarea ei atrăgătoare şi modestă era înşelătoare. Delage, o blondă cu părul de culoarea cenuşii şi ochi albaştri, catifelaţi, avea o minte sclipitoare şi aptitudini organizatorice ieşite din comun, admirate şi respectate de toţi cei din jurul mesei. Înainte de a-şi ridica privirile, studie pentru cîteva clipe o agendă voluminoasă.

– Începînd cu data de ieri, putem conta pe deplin pe treizeci şi nouă de senatori şi pe o sută zece membri ai Camerei Reprezentanţilor, care vor vota aşa cum le ordonaţi.

Kruse zîmbi.

– Se pare că dulceaţa banilor noştri a ajuns mai departe decît ne aşteptam.

– Cred că putem spune, fără să greşim, că şi Casa Albă va ţine cont de sfaturile noastre, adăugă Delage.

– Toate astea ignoră revendicările ecologiste şi pe acei membrii ai senatului şi ai congresului care vor să salveze castorii, spuse Machowsky, cu brutalitate.

Zale se întinse de-a lungul mesei, răsucind un creion în mînă.

– Protestele lor vor fi anihilate de ţipetele oamenilor din stradă, cînd lipsa de petrol şi preţurile ridicate le vor afecta traiul. Deja avem destule voturi în favoarea înfiinţării unor noi exploatări petroliere, din Alaska pînă în Florida, în ciuda protestelor ecologiştilor. Guvernul american, ca şi cel canadian, nu are de ales, aşa că va trebui să ne permită accesul pe terenurile federale, în vederea forării în zonele în care geologii au descoperit rezerve bogate.

– Ca să nu uit, guvernul şi-a săpat singur groapa cînd a permis folosirea rezervelor strategice de petrol. Le-au secătuit simţitor, în cinci rînduri, aşa că ceea ce a mai rămas nu mai poate acoperi decît necesarul de combustibilul pentru trei săptămîni.

Chipul lui Machowsky se posomorî pentru o clipă:

– Toată treaba nu a fost decît o glumă politică răsuflată. Rafinăriile noastre funcţionau deja la întreaga capacitate. Nu au realizat nimic, în afară de faptul că au păcălit populaţia credulă, care şi-a închipuit că guvernul îi făcea o favoare.

Sally Morse îi aprobă spusele cu o înclinare a capului.

– Se pare că, fără s-o vrea, au nimerit exact în mîinile noastre.

Sam Riley, preşedintele companiei Pioneer Oil, care deţinea zăcăminte vaste în întreg centrul ţării, vorbi pentru prima oară:

– Nu am fi făcut un plan mai bun nici dacă am fi putut călători în viitor.

– Da, spuse Zale, norocul şi previziunile noastre s-au îmbinat exact aşa cum trebuia. Se întoarse spre Dan Goodman, de la Diversified Oil Resources. Care e ultimul raport referitor la şisturile bituminoase din Colorado?

Goodman, un fost general de armată care se ocupase de aprovizionarea cu combustibil, era cu zece ani buni mai în vîrstă decît oricare dintre cei de la masă. Cîntărea peste o sută zece kilograme, dar era încă viguros din punct de vedere fizic şi înzestrat cu un simţ brutal al umorului.

– Pentru că şistul prezintă o fisură tehnologică, prima noastră operaţiune va începe abia peste o săptămînă. Toate sistemele şi echipamentele de recuperare a şisturilor au fost supuse unor teste complexe şi sînt acum în stare de funcţionare. Putem afirma, cu uşurinţă, că sîntem deja în posesia unei imense surse potenţiale de petrol, hidrocarburi gazoase şi combustibil solid care ar putea fi mai bun decît cărbunele. Producţia estimată, de patruzeci de galoane de ţiţei la o tonă de rocă, pare rezonabilă.

– Cît de mare apreciaţi că este zăcămîntul? întrebă Kruse.

– De două trilioane de barili.

Zale se uită la Goodman.

– Repetă.

– Două trilioane de barili de petrol din şisturi bituminoase, iar asta este o evaluare moderată.

– Doamne Sfinte, murmură Sherman. E cu mult peste evaluările raportate de Departamentul Energetic.

– Alea erau măsluite, spuse Goodman, cu un aer viclean, făcînd cu ochiul.

Riley rîse.

– Dacă îţi poţi scădea costurile sub cincizeci de dolari pe baril, ne scoţi pe toţi din afaceri.

– Nu încă. Azi evaluăm costurile la şaizeci de dolari barilul.

Morales îşi lăsă scaunul pe spate, sprijinindu-l doar pe două picioare, şi îşi duse mîinile la ceafă.

– Acum, tot ce a mai rămas de făcut înainte de a trece la acţiune este punerea la punct a sistemului de conducte.

Zale nu ripostă imediat. Făcu un semn cu capul către Sandra Delage, care apăsă butonul unei telecomenzi, coborînd un ecran imens. Acesta se acoperi, aproape instantaneu, cu o hartă mare a Alaskăi, a Canadei şi a celor patruzeci şi opt de state din sudul ei. O reţea de linii negre se întindea de-a lungul graniţelor naţionale şi dintre state, pornind de la zăcămintele petrolifere către rafinării şi apoi către cele mai importante oraşe.

– Doamnelor şi domnilor, acesta este sistemul de transport al ţiţeiului. Şaizeci de mii de kilometri de conducte subterane. Ultima porţiune, care racordează cîmpurile petrolifere ale companiei lui Sam Riley, Pioneer Oil, din Nebraska, Wyoming, Kansas şi Dakota, va fi amplasată şi dată în exploatare la sfîrşitul acestei luni.

– Instalarea conductelor subterane, pentru a-i şunta pe ecologişti, a fost o mişcare strălucită, zise Riley.

– Utilajul realizat de inginerii de la Cerber pentru excavări şi pentru montarea conductelor le-a permis echipelor de constructori să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, instalînd cîte şaisprezece kilometri de conductă în fiecare zi.

– A fost foarte ingenioasă ideea de a încheia un contract pentru prioritate de trecere cu Căile Ferate şi de a amplasa conductele de-a lungul traseelor lor, spuse Jesus Morales.

– Trebuie să admit că am economisit nenumărate miliarde care s-ar fi pierdut în urma litigiilor şi a certurilor cu proprietarii particulari de terenuri şi cu statul, recunoscu Zale. Totodată, avem şi posibilitatea de a trimite produsele petroliere direct, în fiecare oraş important din cele două ţări, fără nici o restricţie şi fără să ne facem probleme din cauza reglementărilor guvernamentale prea stricte.

– E un miracol că am ajuns atît de departe fără nici o intervenţie a Ministerului de Justiţie.

– Ne-am acoperit bine urmele, spuse Zale. Oamenii noştri din Ministerul de Justiţie ne asigură că orice menţiune sau întrebare provenind de la vreunul dintre agenţii lor sau de la FBI este trecută

sub tăcere şi rătăcită sau îndosariată şi amînată pentru o examinare ulterioară.

Guy Kruse se uită la Zale.

– Am înţeles că o comisie a Congresului, condusă de Loren Smith, lansează o investigaţie asupra afacerilor tale de la Cerber.

– Cercetările doamnei Smith nu conduc nicăieri, afirmă Zale, cu convingere.

– Cum poţi fi atît de sigur? întrebă Morse. Loren Smith face parte dintre acei membri ai Congresului care, în mod cert, nu sînt de partea noastră.

Zale o privi cu ochi reci.

– Rezolvarea acestei probleme e pe mîini bune.

– Cele care s-au ocupat de *Emerald Dolphin* şi *Golden Marlin*? murmură Machowsky, sarcastic.

– Rezultatul final justifică mijloacele, ripostă Zale. Obiectivul principal a fost atins, pentru că dezastrul a fost pus pe seama proastei funcţionări a motoarelor lui Elmore Egan. Toţi constructorii de nave care intenţionau să le instaleze au anulat contractele. Şi, Egan fiind mort, obţinerea formulei super-uleiului său e doar o chestiune de zile. Odată ce îl vom introduce în fabricaţie, vom deţine controlul şi vom împărţi profiturile obţinute din construcţia şi vînzarea motoarelor. După cum vedeţi, acoperim toate sectoarele pieţei de combustibili lichizi.

– Ne poţi asigura că NUMA stă de-o parte? întrebă Sherman.

– E o situaţie de moment. Controlul afacerilor noastre nu este de competenţa lor.

– Atacul pirateresc asupra navei de cercetare şi a echipajului ei nu a fost o idee bine chibzuită, spuse Riley.

– Un amănunt s-a întors, pe neaşteptate, împotriva noastră. Dar asta e istorie. Nici o pistă nu conduce către Cerber.

Dan Goodman îşi înălţă mîna.

– Eu unul, îţi aplaud reuşita campanie de întărîtare a opiniei publice împotriva ţiţeiului de import care intră în Statele Unite. Vreme de zeci de ani, nimeni nu s-a sinchisit de unde provin combustibilii pe care îi foloseşte. Dar, după dezastrele abătute asupra supertancurilor petroliere ca urmare a acţiunilor desfăşurate de grupul Năpîrcilor la Fort Lauderdale, Newport Beach, Boston şi Vancouver, cînd milioane de galoane de petrol s-au împrăştiat, afectînd

zone foarte populate şi foarte bogate ale ţării, protestul zgomotos al mulţimii a luat amploare fără să mai aibă nevoie de vreun imbold.

– Toate aceste accidente, aranjate pe durata a nouă luni, au făcut ca împrăştierea în Alaska a ţiţeiului de pe *Exxon Valdez* să pară o melodramă minoră, încuviinţă Morales.

Zale ridică din umeri cu indiferenţă.

– O necesitate tragică. Cu cît prelungim această acţiune, cu atît mai mult va creşte cererea pentru petrolul de provenienţă internă.

– Dar nu-i aşa că ne-am vîndut sufletele diavolului ca să ne stabilizăm această conjunctură şi monopolul nostru? întrebă Sally Morse.

– Scumpă doamnă, *monopol* e un cuvînt dezagreabil, zise Zale. Prefer să-i spun *trust de piaţă*.

Morse îşi luă capul în mîini.

– Cînd mă gîndesc la toţi oamenii, păsările, animalele şi peştii care au trebuit să moară pentru ca noi să ne atingem ţinta, mi se face rău.

– Acum nu avem timp pentru mustrări de conştiinţă, o admonestă Zale. Sîntem în plin război economic. S-ar putea să nu avem nevoie de generali şi amirali, de tancuri, submarine şi bombe nucleare, dar nu putem cîştiga dacă nu alimentăm nesăţiosul apetit de combustibil al maselor. Curînd, chiar foarte curînd, vom fi în măsură să-i spunem fiecărei persoane care locuieşte la nord de Mexic ce combustibil să cumpere, cînd să-l cumpere şi cît de mult să plătească pentru el. Nu va trebui să dăm explicaţii nimănui. Cu timpul, eforturile noastre vor înlocui statul condus de un guvern cu statul condus de o corporaţie. Sally, în momentul ăsta nu ne putem permite nici o slăbiciune.

– O lume lipsită de politicieni, murmură, visător, Guy Kruse. Pare prea frumos ca să fie adevărat.

– Ţara e la un pas de izbucnirea unor manifestaţii de masă împotriva petrolului de import, spuse Sherman. Nu mai avem nevoie decît de un singur incident ca să le facem să răbufnească.

Un zîmbet plin de şiretenie modelă trăsăturile lui Zale.

– Sînt cu un pas înaintea ta, Rick. Acest incident va avea loc de azi în trei zile.

– O altă deversare a unui tanc petrolier?

– Mult mai rău.

– Ce poate fi mai rău decît atît? întrebă Morales, cu naivitate.

– O deversare amplificată de o explozie.

– În apropierea litoralului?

Zale clătină din cap.

– În interiorul unuia dintre cele mai aglomerate porturi din lume.

Urmară cîteva momente de tăcere, timp în care conspiratorii înţeleseră cît de copleşitoare erau consecinţele unui astfel de eveniment. Pe urmă, Sandra Delgado se uită la Zale şi întrebă, cu voce scăzută:

– Îmi permiteţi?

El se mulţumi să încuviinţeze cu o înclinare a capului.

– Sîmbătă, în jurul orei patru şi jumătate după-amiază, *Pacific Chimera*, un cargou imens, plin cu ţiţei neprelucrat, avînd cinci sute de metri lungime şi şaptezeci lăţime – ceea ce înseamnă că este cel mai mare tanc petrolier din lume – va intra în golful San Francisco. Se va îndrepta spre dana San Petro, unde, în mod normal, ar trebui să acosteze ca să-şi descarce încărcătura. Numai că nu se va opri. Va continua să înainteze spre centrul oraşului în plină viteză, eşuînd lîngă staţia feribotului de la World Trade Center. Estimăm că va dărîma două cvartale de clădiri înainte de a se opri. Pe urmă vor fi detonaţi explozibilii şi *Pacific Chimera* va sări în aer, împreună cu încărcătura sa netă, de şase sute douăzeci de mii de tone de ţiţei, devastînd întreaga zonă de coastă a oraşului.

– O, Doamne, murmură Sally Morse, pălind dintr-o dată. Cîţi oameni vor muri?

– Probabil de ordinul miilor, de vreme de totul se va întîmpla la o oră de vîrf, răspunse Kruse, cu nepăsare.

– Ce importanţă are? întrebă Zale, cu indiferenţa unui medic legist care împinge un cadavru într-un compartiment frigorific de la morgă. Au murit mult mai mulţi în războaie în urma cărora nu s-a realizat nimic. Scopul nostru va fi atins şi, în final, cu toţii vom avea de cîştigat. Se ridică de pe scaun. Cred că, pentru astăzi, am discutat destul. Vom continua mîine dimineaţă, apoi vom planifica modul în care veţi negocia fiecare cu guvernul şi ne vom definitiva planurile pentru anul viitor.

Cei mai puternici moguli ai petrolului din două ţări se ridicară în picioare şi îl urmară pe Zale către lifturile care îi transportară în salonul cabanei, unde cocteilurile erau pregătite.

Numai Sally Morse de la Yukon Oil rămase locului, imaginîndu-şi cumplita nenorocire care urma să se abată asupra a mii de bărbaţi, femei şi copiii nevinovaţi din San Francisco. Stînd astfel, singură, luă o decizie care ar fi putut pune capăt propriei ei vieţi. Dar părăsi încăperea fiind hotărîtă să o ducă la îndeplinire.

După terminarea întrunirii, cînd şoferul jeep-ului opri în faţa avionului Lockheed al companiei ei, pilotul o aştepta pe treptele scării care urca la bord.

– Sînteţi gata pentru călătoria spre Anchorage, doamnă Morse?

– A intervenit o schimbare a planului. Trebuie să ajung la Washington pentru o altă conferinţă.

– Fixez noua rută de zbor, spuse pilotul. Nu mai durează decît vreo cîteva minute, apoi vom putea decola.

Cînd se lăsă pe fotoliul prezidenţial, din piele, din spatele biroului pe care se aflau un computer, o serie de telefoane şi un fax, Sally ştia că intrase într-un labirint din care nu mai putea ieşi. Nu mai luase niciodată o decizie care să-i pună viaţa în pericol. Fiind o femeie descurcăreaţă, preluase conducerea operaţiunilor de la Yukon Oil după moartea soţului ei, dar asta era altceva – nu avea nici un fel de experienţă într-o asemenea privinţă. Ridică un receptor, cu intenţia de a da un telefon, dar realiză că exista pericolul ca agenţii lui Zale să-i intercepteze convorbirile.

Ca să-şi întărească hotărîrea, îi ceru însoţitorului de zbor un martini, apoi îşi aruncă cît colo pantofii şi începu să plănuiască cum să-l saboteze pe Curtis Merlin Zale, zădărnicindu-i planurile ticăloase.

Pilotul Boeing-lui 727, avionul de serviciu al lui Zale, stătea în carlingă, citind o revistă şi aşteptînd ca patronul său să-şi facă apariţia. Îşi aruncă ochii dincolo de parbriz şi urmări nepăsător cu privirea avionul cu reacţie al companiei Yukon Oil, care rulă pe pistă pentru a se înălţa spre cerul presărat cu nori albi şi firavi. Se uita încă în direcţia lui, cînd aparatul de zbor viră, îndreptîndu-se către sud.

Ciudat, gîndi. Se aşteptase ca pilotul să vireze spre nord-vest, către Alaska. Părăsi carlinga şi întră în cabina principală, oprindu-se în faţa unui bărbat care, cu picioarele încrucişate pe scaun, citea *Wall Street Journal*.

– Scuzaţi-mă, domnule, dar m-am gîndit că ar fi bine să ştiţi că avionul de la Yukon Oil a luat-o către sud, spre Washington, în loc să se îndrepte către nord, înspre Alaska.

Omo Kanai îşi puse ziarul alături şi zîmbi.

– Îţi mulţumesc pentru că ai fost un observator atît de bun. Asta *este* o noutate interesantă.

Capitolul 41

Adăpostit în districtul Westchester din statul New York, Tarrytown e unul dintre cele mai pitoreşti oraşe din valea intrată în istorie a fluviului Hudson. Decorul străzilor sale umbrite de copaci e completat de prăvălii vechi, cu coloniale, de restaurante mici, confortabile, şi de magazine care comercializează piese de schimb pentru ambarcaţiuni, produse de industria locală. Zonele rezidenţiale găzduiesc căsuţe construite în stil gotic şi clădiri izolate, pline de grandoare. Simbolul său bine cunoscut este Sleepy Hollow, care a devenit celebră datorită povestirii clasice a lui Washington Irving, „The Legend of the Sleepy Hallow".

Pitt lenevea, moţăind, pe bancheta din spate a unei maşini închiriate, în timp ce Giordino şofa, iar Kelly admira decorul de pe locul pasagerului. Giordino conducea automobilul urmărind curbele drumului îngust care îi purta către campusul de douăzeci şi cinci de acri ai universităţii Marymount, situat pe dealul care domină fluviul Hudson şi podul Tappan Zee.

Întemeiată în 1907, de către un ordin monahal catolic numit Călugăriţele Sacrei Inimi a Fecioarei Maria, universitatea Marymount era cea mai importanţă din vasta reţea de şcoli Marymount răspîndite în toată lumea. Fondatoarea sa, Maica Joseph Butler, îşi dedicase viaţa înfiinţării unor instituţii în care femeile să primească o educaţie care să le pregătească pentru ocuparea unor funcţii de răspundere, importante pentru orice naţiune de pe mapamond. Fiind o universitate independentă, dedicată ocupaţiilor liberale,

care respecta tradiţia catolică, Marymount fusese una dintre instituţiile de cultură destinate femeilor care se bucuraseră de o dezvoltare rapidă.

Clădirile universităţii erau austere şi, în marea lor majoritate, construite din cărămidă de culoare închisă. Giordino nu se putu abţine şi se uită îndelung la fetele atrăgătoare care se îmbulzeau în pragul sălilor de curs, în timp ce el vira, intrînd pe strada principală din campus. Trecu pe lîngă Butler Hall, o clădire mare, cu o cupolă deasupra căreia se afla o cruce, şi se opri în parcarea de lîngă Gerard Hall, în care primele două nivele erau ocupate de birourile facultăţii.

Urcară treptele clădirii, îndreptîndu-se către ghişeul de informaţii. Acolo, o studentă tînără, abia trecută de douăzeci de ani, îşi înălţă ochii spre Pitt cînd el o privi zîmbind.

– Pot să vă îndrum într-o anumită direcţie? întrebă ea, cu amabilitate.

– Către biroul doctorului Jerry Wednesday, de la catedra de antropologie.

– Urcaţi pe scările din stînga dumneavoastră. Apoi luaţi-o la dreapta. Birourile catedrei se antropologie încep de dincolo de uşă şi se termină în capătul holului.

– Vă mulţumim.

– Vederea atîtor creaturi tinere şi superbe mă face să-mi doresc să fiu din nou la şcoală, spuse Giordino, cînd treceau pe lîngă un grup de fete adunate pe scări.

– N-ai nici o şansă, spuse Pitt. Universitatea asta e numai pentru fete. Accesul bărbaţilor nu este permis.

– Poate aş avea şansa să ajung unul dintre profesorii lor.

– După o săptămînă, ai fi dat pe uşă afară, pentru purtare imorală.

O altă studentă, care lucra la catedra de antropologie, îi conduse în biroul doctorului Wednesday. Bărbatul care se răsuci, scoţînd o carte de pe un raft solid, zîmbi cînd cei trei străini se strecurară în biroul lui dezordonat, care mirosea a mucegai. Doctorul Jerry Wednesday nu era mai înalt decît Giordino, dar era mult mai subţire. Nu purta haină de tweed cu petece de piele la coate şi nici nu fuma pipă. Era îmbrăcat cu un pulover de bumbac, blugi Levi's şi pantofi sport. Faţa prelungă era proaspăt bărbierită, iar părul rar de pe frunte sugera că se apropia de cincizeci de ani. Avea ochi de un cenuşiu închis şi zîmbea arătîndu-şi dinţii uniformi şi albi, cu care s-ar fi mîndrit orice dentist.

– Unul dintre dumneavoastră, domnilor, trebuie să fie cel care m-a sunat, spuse el, jovial.

– Eu am făcut-o, zise Pitt. Vi-i prezint pe Kelly Egan şi pe All Giordino, iar eu sînt Dirk Pitt.

– N-aţi vrea să luaţi loc, vă rog? M-aţi prins într-un moment propice. Nu am nici un curs vreme de două ore. Apoi se întoarse spre Kelly. Este posibil ca doctorul Elmore Egan să fie tatăl dumneavoastră?

– A fost tatăl meu, răspunse ea.

– Mi-a părut foarte rău cînd am aflat că a murit, zise Wednesday, cu sinceritate. Ştiţi, l-am întîlnit şi am corespondat cu el. Studia o expediţie a vikingilor, despre care credea că trecuse prin New York în anul... 1035, cred că ăsta era.

– Da, tata era foarte interesat de pietrele cu rune pe care le-au lăsat în urmă.

– Venim din Minnesota, de la Marlys Kaiser, spuse Pitt. Ea a fost cea care ne-a sugerat să ne întîlnim cu dumneavoastră.

– O adevărată doamnă. Wednesday se aşeză în spatele biroului său dezordonat. Presupun că Marlys v-a povestit că doctorul Egan era de părere că vikingii care s-au stabilit în această zonă au fost masacraţi de indienii din vale.

Kelly dădu din cap.

– A pomenit despre asta.

Wednesday scotoci printr-unul dintre sertarele deschise ale biroului şi scoase un vraf de hîrtii mototolite.

– Se ştiu foarte puţine lucruri despre primii amerindieni din valea fluviului Hudson. Au fost menţionaţi şi descrişi pentru prima dată de Giovanni da Verrazano, în 1524. În timpul călătoriei sale în susul şi în josul Coastei de Est, a intrat în estuarul care este acum portul din New York, unde a ancorat şi a explorat ţinutul vreme de două săptămîni, înainte de a-şi continua drumul către nord, spre Newfoundland, de unde s-a întors în Franţa.

Wednesday făcu cu pauză, timp în care îşi studie însemnările.

– Verrazano i-a descris pe băştinaşii din America ca avînd chipuri ascuţite, păr lung şi negru şi ochi de aceeaşi culoare. Erau îmbrăcaţi în piei de vulpe şi de căprioară şi purtau podoabe din aramă. A observat că foloseau canoe cioplite din cîte un singur buştean şi că locuiau în case rotunde sau de formă alungită, construite din trunchiuri despicate şi acoperite cu ierburi lungi şi cu ramuri de copac. Cu excepţia acestor

relatări timpurii făcute de Verrazano, arheologii au descoperit, studiat şi înregistrat puţine urme ale strămoşilor indieni. Despre cea mai mare parte a modului de viaţă a acestor locuitori timpurii ai continentului nu putem face decît presupuneri.

– Aşa că istoria indienilor americani începe din 1524, spuse Giordino.

– Istoria scrisă, da. Următorul explorator celebru care ne-a lăsat nişte înregistrări a fost Henry Hudson, în 1609. El a intrat în estuar, de unde a navigat în susul fluviului care a primit numele său. În mod surprinzător, a reuşit să ajungă pînă la Cohoes, la vreo şaisprezece kilometri de Albany, unde s-a oprit din cauza cascadelor. I-a descris pe indienii care locuiau în partea de jos a rîului drept puternici şi agresivi, în timp ce aceia pe care i-a întîlnit în amonte erau prietenoşi şi îndatoritori.

– Ce fel de arme foloseau?

– Arcuri şi săgeţi, cu vîrfurile făcute din pietre ascuţite, fixate de coadă cu răşină întărită. Mai aveau şi bîte cioplite şi îşi făceau securi din bucăţi mari de cremene.

– Cu ce se hrăneau? se interesă Kelly.

– Cu vînat şi cu mai multe soiuri de peşte; găseau, din belşug, mai ales sturioni, somon şi stridii. Aveau ogoare întinse de porumb, pe care îl preparau punîndu-l la copt, de dovlecei, de floarea soarelui şi de fasole. Plantau şi tutun şi îl fumau în pipe de arămă. Aceasta se găsea din abundenţă în partea de nord, în jurul Marilor Lacuri, şi era singurul metal din care puteau să fabrice obiecte. Fierul le era cunoscut, dar nu ştiau să-l prelucreze.

– Înseamnă că aveau o existenţă prosperă.

– Hudson nu a întîlnit, printre ei, nici un caz de inaniţie sau de subnutriţie, răspunse Wednesday. Apoi schiţă un zîmbet. Este interesant că niciunul dintre primii exploratori nu a povestit că ar fi văzut ceva care să-l ducă cu gîndul la scalpări, prizonieri sau sclavi. Trebuie să presupunem că aceste practici respingătoare au fost introduse de străinii veniţi de dincolo de ocean.

Pitt îşi împreună mîinile, gînditor.

– A menţionat vreunul dintre aceşti exploratori timpurii existenţa vreunui semn care să denote că băştinaşii ar mai fi venit vreodată în contact cu europenii?

– Hudson şi ceilalţi au remarcat cîte ceva. În primul rînd, indienii nu au părut surprinşi, aşa cum ar fi fost de aşteptat dacă ar fi

văzut pentru prima oară ambarcaţiunii stranii şi oameni cu piele albă şi păr blond sau roşcat. Unul dintre marinarii din echipajul lui Verrazano a povestit despre nişte indieni care purtau podoabe din fier, semănînd cu nişte lame ruginite de cuţit. Altul a pretins că ar fi văzut o secure din fier atîrnînd pe peretele casei unui indian. S-a zvonit şi că un marinar ar fi găsit un vas concav din fier, folosit drept castron.

– Un coif de viking, cugetă Giordino.

Wednesday zîmbi, cu răbdare, şi continuă:

– După ce olandezii au început să se stabilească în vale, construind, în 1613, un fort lîngă actualul Albany, şi să înveţe limba băştinaşilor, miturile acestora au ieşit la lumină.

– Şi ce anume au dezvăluit?

– E greu să separi legenda de faptă, răspunse Wednesday. Poveştile transmise prin viu grai de-a lungul secolelor erau foarte vagi şi, bineînţeles, nu existau dovezi care să le susţină. Una dintre ele istorisea despre nişte bărbaţi violenţi, bărboşi, cu pielea albă şi capete tari, scînteietoare în lumina soarelui, care au venit şi şi-au construit o aşezare în vale. Cînd unii dintre ei au părăsit-o pentru un răstimp îndelungat...

– Magnus Sigvatson şi cei o sută de oameni ai săi, care au plecat să exploreze vestul, îl întrerupse Kelly.

– Da, am aflat despre runele descoperite de tatăl tău şi traducerea lor mi-e cunoscută, spuse, calm, Wednesday. Povestea continuă relatînd că, după ce indienii, pentru care hoţia nu era un delict, au început să fure şi să taie vitele care fuseseră aduse de dincolo de ocean în corăbiile noilor veniţi, au urmat represaliile. Oamenii sălbatici cu faţa păroasă, aşa cum erau numiţi, şi-au recuperat şeptelul şi au tăiat mîinile hoţilor. Din nefericire, unul dintre aceştia era fiul unei căpetenii locale. Mîniindu-se, acel şef al indienilor a adunat laolaltă mai multe triburi din vale. Unul era cel numit Munsee Lenape sau Delaware, care, din punct de vedere cultural, se înrudea cu Algonkienii. Unindu-şi forţele, băştinaşii au atacat aşezarea străinilor şi au distrus-o, măcelărindu-i pe toţi. După cum sugerează una dintre versiuni, cîteva femei şi cîţiva copii ar fi fost luaţi ca sclavi, dar obiceiul acesta a apărut mult mai tîrziu.

– Magnus şi însoţitorii lui trebuie să fi avut un şoc la întoarcere, cînd şi-au găsit morţi prietenii şi rudele.

Wednesday dădu din cap.

– Nu putem face decît speculaţii. Dar atunci a fost rîndul lor să ucidă. Legenda descrie o luptă cumplită, în care oamenii sălbatici cu capete strălucitoare au omorît mai bine de o mie de indieni înainte de a pieri pînă la unul.

– Nu e o poveste frumoasă, murmură Kelly.

Wednesday îşi ridică mîinile, eschivîndu-se cu un gest.

– Cine ştie dacă este sau nu adevărată?

– Pare ciudat că nu a fost descoperită nici o urmă a aşezării, observă Pitt.

– Legenda spune că indieni, care e uşor de înţeles că erau înnebuniţi de furie, au distrus şi au ars orice urmă a noilor veniţi, fără să lase nimic în urmă, pe suprafaţa pămîntului, pentru studiile arheologilor de mai tîrziu.

– Există vreo referinţă la o peşteră?

– Singura menţiune despre care am auzit este aceea descoperită de doctorul Egan pe o piatră cu rune.

Fără să spună nimic, Pitt se uită la Wednesday, rămînînd în aşteptare.

Celălalt reluă firul.

– Au *existat*, totuşi, cîteva întîmplări inexplicabile. De exemplu, începînd din jurul anului 1000 d.Hr., în valea fluviului Hudson au avut loc transformări semnificative. Locuitorii au descoperit dintr-o dată agricultura şi au început să-şi semene propriile lor plante. Cultivarea pămîntului a devenit un mijloc de subzistenţă, alături de vînătoare, pescuit şi cules. Cam în aceeaşi perioadă, au început să-şi fortifice satele, folosind pietre şi buşteni aşezaţi în poziţie verticală, consolidaţi cu valuri de pămînt. De asemenea, au început să-şi construiască case lunguiețe, ovale, cu platforme pentru dormit încastrate în pereţi, ceea ce nu mai făcuseră niciodată pînă atunci.

– Sugeraţi, aşadar, că vikingii le-au arătat indienilor cum să obţină recolte şi cum să-şi construiască case solide. Şi că, după acea mare bătălie, aceştia din urmă au început să înalţe palisade care să-i apere în cazul unui alt atac masiv al străinilor.

– Eu sînt un om realist, domnule Pitt, zise Wednesday. Nu sugerez nimic. Toate cele pe care vi le-am relatat sînt vorbe transmise din gură-n gură şi supoziţii. Pînă cînd nu va fi descoperită o dovadă incontestabilă, mai presus decît inscripţiile de pe pietrele cu rune, asupra autenticităţii cărora cei mai mulţi dintre arheologi au dubii,

nu putem accepta istorisirile decît ca legende şi mituri, atît şi nimic mai mult.

– Cred că tata descoperise dovada existenţei unei aşezări a vikingilor, spuse Kelly, cu voce scăzută. Dar a murit înainte de a-şi face cunoscute cercetările şi nu reuşim să-i găsim însemnările sau jurnalele.

– Sper, din toată inima, că veţi avea succes, spuse Wednesday, cu sinceritate. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decît să pot crede că valea fluviului Hudson a fost vizitată şi colonizată cu şase sute de ani înaintea sosirii spaniolilor şi a olandezilor. Ar fi distractiv să rescriem cărţile de istorie.

Pitt se ridică, se întinse pe deasupra biroului şi strînse mîna lui Wednesday.

– Vă mulţumesc, domnule doctor. Vă sîntem recunoscători pentru timpul pe care ni l-aţi acordat.

– Nu aveţi pentru ce, mi-a făcut plăcere. Îi zîmbi lui Kelly. Te rog să mă anunţi dacă descoperiţi ceva.

– Ar mai fi încă o întrebare.

– Da?

– Au mai fost descoperite vreodată alte artefacte vikinge cu excepţia celor menţionate de primii exploratori?

Wednesday căzu un moment pe gînduri.

– Dacă mă gîndesc bine, în secolul al nouăsprezecelea, un fermier a anunţat că a găsit nişte zale vechi, ruginite, dar nu ştiu ce s-a întîmplat cu ele şi dacă au fost examinate vreodată de vreun specialist.

– Vă mulţumesc încă o dată.

Îşi luară rămas bun şi părăsiră biroul lui Wednesday, îndreptîndu-se către parcare. Norii întunecaţi acoperiseră cerul şi ploaia părea gata să înceapă din clipă în clipă. Se urcară în maşină chiar în momentul în care cădeau primii stropi. Erau într-o dispoziţie sumbră cînd Giordino introduse cheia în contact şi porni motorul.

– Tata a găsit aşezarea, spuse Kelly, absorbită de gînduri. Ştiu asta.

– Problema mea, zise Giordino, este că nu pot face o legătura între aşezare şi peşteră. Mi se pare că, dacă nu există peştera, n-a existat nici aşezarea.

– Deşi toate urmele aşezării au fost distruse, pun pariu că a existat o peşteră şi că ea mai există încă, declară Pitt.

– Aş fi vrut să ştiu unde anume, făcu Kelly, melancolică. Eu şi Josh nu am reuşit niciodată să o găsim.

– S-ar putea ca indienii să-i fi astupat intrarea, îi atrase atenţia Giordino.

Visătoare, Kelly privea, prin geamul maşinii, copacii care înconjurau parcarea.

– Înseamnă că nu o s-o găsim niciodată.

– Propun să facem o verificare a malurilor fluviului, sub faleză, spuse Pitt, cu încredere. O cavitate de sub suprafaţa apei poate fi descoperită cu ajutorul unui sonar lateral. Putem face rost de o şalupă şi de un senzor de la NUMA, astfel încît să putem trece la treabă poimîine.

Giordino schimbase viteza şi scotea maşina din parcarea universităţii, cînd celularul lui începu să sune.

– Giordino. Apoi, după o pauză: E chiar aici. Îi întinse telefonul lui Pitt, care stătea pe scaunul din spate. E Sandecker.

– Da, domnule amiral, zise Pitt. Apoi, pentru următoarele trei minute, amuţi şi ascultă fără să răspundă. Şi, în cele din urmă: Da, domnule. Ne îndreptăm într-acolo. Îi înapoie telefonul lui Giordino. Vrea să ne întoarcem la Washington cît de repede putem.

– Vreo problemă?

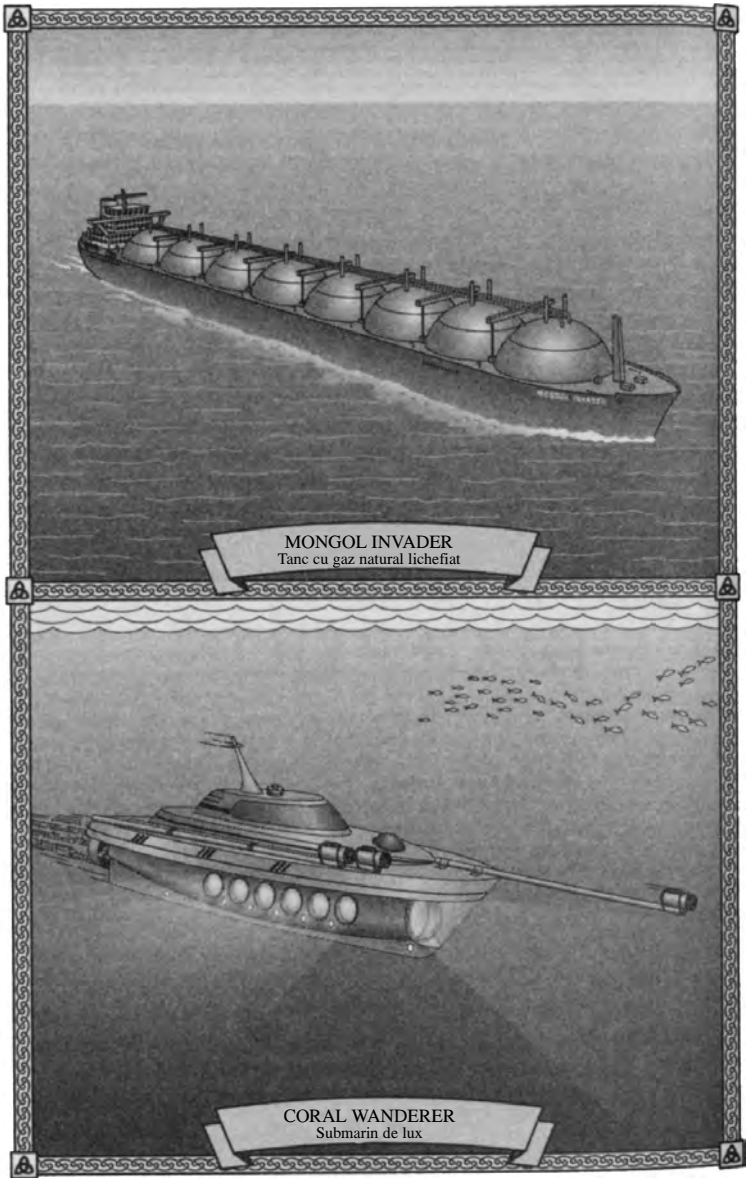
– Mai degrabă o urgenţă.

– N-a spus despre ce e vorba? întrebă Kelly.

– După cum se pare, Curtis Merlin Zale şi amicii lui de la Cerber sînt pe punctul de a provoca o catastrofă şi mai cumplită decît aceea de pe *Emerald Dolphin*.

PARTEA A PATRA

TRĂDAREA

MONGOL INVADER
Tanc cu gaz natural lichefiat
CORAL WANDERER
Submarin de lux

Capitolul 42

8 AUGUST 2003
WASHINGTON, D.C.

Loren Smith, membră a Congresului, se simţea de parcă ar fi fost legată de un cal sălbatic şi tîrîtă prin deşert. Deşi directorii corporaţiei Cerber fuseseră somaţi să se prezinte în faţa comisiei ei de Investigare a Practicilor Ilegale de Comerţ, nici unul nu apăruse. În loc de asta, erau reprezentaţi de o armată de avocaţi ai corporaţiei, care aşternuseră un văl de fum impenetrabil asupra întregii proceduri.

– Tactici de învăluire şi de eschivare, murmură, pentru sine, în timp ce anunţa, printr-o lovitură de ciocănel, încheierea audierii pînă în dimineaţa următoare. Nimic nu poate fi mai dezgustător decît ceea ce am văzut aici în dimineaţa asta.

Rămăsese locului, total nemulţumită şi frustrată, cînd congresmanul Leonard Sturgis, un democrat din Dakota de Nord, se apropie şi îi puse mîna pe umăr.

– Nu te descuraja, Loren.

– Nu s-ar putea spune că m-ai ajutat prea mult astăzi, zise ea, cu voce tăioasă. Ai fost de acord cu tot ce ne-au servit, deşi ştiai foarte bine că nu sînt decît denaturări şi minciuni.

– Nu poţi nega că toate afacerile pentru care au depus mărturiei erau perfect legale.

– Vreau să-l văd în faţa comisiei pe Curtis Merlin Zale, împreună cu toţi directorii din comitetul lui de conducere. Nu şleahta asta de avocaţi corupţi, care aruncă cu noroi în apă.

– Sînt sigur că domnul Zale va apărea la momentul potrivit, spuse Sturgis. Cred că o să ţi se pară un om foarte rezonabil.

Loren îi azvîrli o privire nimicitoare.

– Acum două nopţi, Zale mi-a întrerupt cina în mod grosolan şi mi s-a părut o adevărată scursoare a societăţii.

Sturgis se încruntă, ceea ce nu-i stătea în obicei. Zîmbetul nu-i lipsea de pe chip aproape niciodată. În Congres era cunoscut drept pacifist convins. Avea aerul sănătos al omului care şi-a petrecut la ţară cea mai mare parte a vieţii. Fraţii lui continuau să se ocupe de mica fermă pe care familia o avea în Buffalo, Dakota de Nord, iar el era reales mereu datorită luptei sale neostoite pentru păstrarea stilului de viaţă al fermierilor. Singura lui slăbiciune, după cum observase Loren, era acoperirea lui Curtis Merlin Zale.

– L-ai întîlnit pe Zale? o întrebă, cu cea mai sinceră surpriză.

– Omul ăsta rezonabil m-a ameninţat cu moartea dacă nu renunţ la investigaţii.

– Asta mi se pare greu de crezut.

– Fă bine şi crede-o! spuse Loren, pe un ton muşcător. Ascultă sfatul meu, Leo. Distanţează-te de Cerber. Se duce la fund, chiar zdravăn, iar Zale se va putea considera norocos dacă n-o să îngroaşe rîndurile morţilor.

Sturgis o privi întorcîndu-i spatele şi îndepărtîndu-se, arătînd impecabil în costumul ei bej, de tweed, cu talia strînsă cu o curea din piele de căprioară. Ducea în mînă o servietă a cărei piele era vopsită într-o culoare asortată cu a costumului. Era semnul ei distinctiv.

Loren nu se întoarse în biroul ei. Era seara tîrziu, aşa că se duse direct la maşina pe care şi-o lăsase în parcarea subterană a Congresului din clădirea în care îşi avea biroul. În timp ce se strecura prin traficul aglomerat, de oră de vîrf, gîndurile îi hoinăreau printre întîmplările din ziua aceea. După patruzeci şi cinci de minute, ajunse în faţa casei ei din Alexandria. În timp ce se oprea şi apăsa butonul telecomenzii uşii garajului, o femeie ieşi in umbră şi se apropie de maşină dinspre partea şoferului. Fără nici o teamă, Loren se răsuci în scaun şi lăsă geamul în jos.

– Doamnă Smith, iertaţi-mi imixtiunea, dar trebuie să vă vorbesc despre ceva care nu suferă amînare.

– Cine sînteţi?

– Mă numesc Sally Morse. Sînt preşedinta companiei Yukon Oil.

Loren o privi cu atenţie pe femeia îmbrăcată doar cu nişte pantaloni de dril şi cu o bluză de bumbac, de culoare albastru deschis. Sinceritatea din ochii ei îi plăcu.

– Intraţi în garaj.

Loren parcă maşina şi închise uşa.

– Vă rog să poftiţi înăuntru.

O conduse în camera de primire. Decorul era ultramodern, fiecare piesă de mobilier fiind un unicat realizat manual.

– Luaţi loc, vă rog. Serviţi o cafea?

– Mulţumesc, dar aş prefera ceva mai tare.

– Spuneţi numele băuturii, zise Loren, deschizînd un bar pe ale cărui uşi de sticlă erau gravate modele florale exotice.

– Scotch cu gheaţă, fără sifon?

– Vorbiţi ca un bărbat.

Loren turnă scotch Cutty Sark peste cuburile de gheaţă şi îi întinse paharul lui Sally. Apoi îşi deschise o bere Coors şi se aşeză în faţa ei, la o măsuţă.

– Acum, doamnă Morse, spuneţi-mi de ce aţi venit la mine.

– Pentru că dumneavoastră conduceţi o investigaţie a Congresului asupra imperiului Cerber şi a impactului său pe piaţa ţiţeiului.

Inima lui Loren îşi înteţi bătăile şi ea se sili să acţioneze cu calm.

– Pot să presupun că aveţi informaţii pe care vreţi să mi le împărtăşiţi?

Sally luă o înghiţitură zdravănă de scotch, apoi chipul i se posomorî şi trase aer adînc în piept.

– Sper că veţi înţelege un lucru. Din acest moment, viaţa mea este în cel mai mare pericol, proprietăţile mele sînt ca şi distruse, iar reputaţia mea, ca şi poziţia socială pe care m-am străduit atît de mult să o dobîndesc, se vor duce pe apa sîmbetei.

Loren nu încercă să o preseze, ci rămase în aşteptare.

– Sînteţi o femeie foarte curajoasă.

Sally clătină din cap cu tristeţe.

– Nu tocmai. Sînt doar norocoasă, pentru că nu am o familie pe care să o ameninţe sau să o ucidă Curtis Merlin Zale, aşa cum au făcut lacheii lui în multe alte cazuri.

Adrenalina începu să pulseze în venele lui Loren. Simpla pronunţare a numelui lui Zale era ca un trăsnet care lovise acoperişul.

– Îi cunoşti activităţile criminale secrete, riscă ea să afirme.

– Încă de cînd m-a racolat şi a înfiinţat cartelul din care fac parte majoritatea companiilor petroliere importante.

– Nu ştiam de existenţa unui cartel.

Loren începea să aibă impresia că descoperise filonul principal.

– O, da, într-adevăr, spuse Sally. Planul lui Zale era să realizeze fuzionarea în secret a companiilor noastre, pentru ca ţara să nu fie dependentă de petrolul de import. La început, părea să fie vorba de o cauză nobilă. Dar apoi a devenit evident că intenţiile lui mergeau mult mai departe de simpla întrerupere a importurilor de ţiţei de la OPEC.

– Care e ţinta finală?

– Să devină mai puternic decît guvernul Statelor Unite. Să impună propriile sale programe unei ţări atît de dependente de preţurile atrăgătoare ale produselor lui petroliere şi de abundenţa lor, încît să-i aplaude eforturile, fără să aibă habar că, într-o bună zi, după ce va obţine monopolul, iar importul de ţiţei va fi interzis, va retrage toate facilităţile acordate.

– Nu-mi dau seama cum s-ar putea întîmpla aşa ceva, zise Loren, nereuşind să înţeleagă adevărata amploare a spuselor lui Sally. Cum să obţină monopolul fără să descopere nişte zăcăminte enorme de petrol în America de Nord?

– Anulînd, atît în Statele Unite cît şi în Canada, toate restricţiile referitoare la forarea şi exploatarea resurselor din trenurile aflate sub jurisdicţie guvernamentală. Nesocotind toate considerentele legate de protecţia mediului. Mituind pentru a obţine controlul la Washington. Şi, ceea ce este cel mai rău, convingînd populaţia americană să protesteze şi să treacă la revolte împotriva intrării în ţară a tancurilor cu petrol de import.

– Imposibil! mîrîi Loren. Nimeni nu poate dobîndi atît de multă putere şi nu poate manipula atît de mulţi oameni.

– Protestele au început deja, spuse Sally, posomorîndu-se. Revoltele bat la uşă. O să mă înţelegeţi cînd o să vă povestesc despre ultima catastrofă pe care a pus-o la cale. În momentul de faţă, nu-l mai desparte decît foarte puţin de obţinerea monopolului absolut pe piaţa petrolului.

– E de necrezut.

Sally îi adresă un zîmbet sinistru.

– Pare un clişeu cînd spui că nimic nu-i poate sta în cale şi că nu va ezita să folosească orice mijloace, inclusiv uciderea în masă, ca să-şi atingă scopurile; dar ăsta e adevărul.

– *Emerald Dolphin* şi *Golden Marlin*.

Derutată, Sally se holbă la Loren.

– Ştiţi despre amestecul lui în tragediile acelea?

– De vreme ce îmi spuneţi tot ce ştiţi, cred că nu risc nimic destăinuindu-vă că FBI-ul, colaborînd îndeaproape cu NUMA, a stabilit că dezastrele nu s-au datorat unor accidente, ci au fost provocate de agenţii companiei Cerber, numiţi Năpîrci. Conform dovezilor adunate, incendiul pachebotului şi scufundarea submarinului au fost puse la cale pentru a se da vina pe motoarele magnetohidrodinamice realizate de doctorul Elmore Egan. Zale vrea să oprească producţia acestora din cauza unui ulei cu adevărat revoluţionar, a cărui formulă a fost descoperită de Egan şi care, practic, elimină frecarea. Dacă ar fi scos pe piaţă, ar reduce vînzările produselor de acelaşi tip, reprezentînd diferenţa dintre profit şi pierdere pentru corporaţiile axate pe rafinarea uleiurilor.

– Nu aveam idee că existenţa grupării secrete de asasini plătiţi, înfiinţată de Zale, le este cunoscută investigatorilor guvernamentali, spuse Sally, surprinsă.

– De vreme ce nici Zale nu ştie...

Sally îşi desfăcu mîinile, exprimîndu-şi mîhnirea.

– El ştie.

Loren o privi cu scepticism.

– De unde? Cercetările se desfăşoară în cel mai strict secret.

– Curtis Merlin Zale a cheltuit mai bine de cinci miliarde de dolari ca să-i cumpere pe toţi membrii administraţiei de la Washington de pe urma cărora ar fi putut profita. Peste o sută de senatori şi deputaţi sînt în solda lui, alături de oficiali din toate ministerele, inclusiv din cel al justiţiei.

– Mi-aţi putea da nume? întrebă Loren, preocupată.

Cu o expresie aproape diabolică, Sally scoase din geantă un CD.

– Totul se află aici. Două sute unsprezece nume. Pot să vă spun cînd şi cîţi bani a primit fiecare. Am dat, din întîmplare, peste un fişier parolat, care mi-a fost trimis din greşeală şi care era destinat Sandrei Delage, şefa administraţiei cartelului secret. După ce am făcut copii, l-am reparolat şi i l-am expediat Sandrei. Din fericire, ea nu bănuia că m-am răzgîndit în ceea ce priveşte asocierea cu

Cerber şi cu planurile demenţiale ale lui Zale şi nu a fost cîtuşi de puţin suspicioasă.

– Îmi puteţi spune cîteva nume?

– E suficient să spun că e vorba de liderii ambelor camere şi de trei oficialităţi de rang foarte înalt de la Casa Albă.

– Dar congresmanul Leonard Sturgis?

– E pe listă.

– De asta mă temeam, zise Loren, furioasă. Şi preşedintele?

Sally clătină din cap.

– După cîte ştiu eu, nu vrea să aibă cu nimic de-a face cu Zale. Preşedintele nu e lipsit de cusururi, dar ştie destul de multe despre magnatul petrolului ca să-şi dea seama că e putred pînă-n măduva oaselor.

Loren şi Sally continuară să stea de vorbă pînă la ora trei dimineaţa. Loren se îngrozi cînd Sally îi descrise planul lui Zale de a arunca un supertanc petrolier în aer în portul San Francisco. Introduseră CD-ul în computerul personal al lui Loren şi îi tipăriră cuprinsul pînă ce adunară un teanc de hîrtii de dimensiunea manuscrisului unei cărţulii. Apoi ascunseră CD-ul şi copiile tipărite în seiful pe care Loren îl construise în podeaua garajului, sub un fişet pe roţi.

– Poţi rămîne aici peste noapte, dar va trebui să-ţi găsim o ascunzătoare sigură, pe toată perioada desfăşurării anchetei. Imediat ce va descoperi că vrei să pui capăt acţiunilor lui perfide, Zale se va strădui din răsputeri să te reducă la tăcere.

– *Tăcere* e un mod frumos de a spune crimă.

– Au încercat deja să o tortureze pe Kelly, fiica doctorului Egan, ca să afle formula uleiului.

– Şi au izbutit?

– Nu, a fost salvată înainte ca Năpîrcile lui Zale să poată scoate ceva de la ea.

– Mi-ar plăcea s-o cunosc.

– Asta se poate. Stătea la mine, dar, după ce, acum cîteva nopţi, Zale ne-a găsit împreună la restaurant, a trebuit să o ascund şi pe ea în altă parte.

– Eu am plecat doar cu o geantă în care am cîteva lucruri pentru noapte, nişte farduri, bijuterii şi două schimburi de lenjerie.

Loren o măsură din priviri şi dădu din cap, mulţumită.

– Avem cam aceleaşi măsuri. Poţi să împrumuţi din garderoba mea orice ţi se potriveşte.

– O să fiu fericită cînd se va pune capăt acestei poveşti murdare.

– Îţi dai seama că, după ce ai făcut în seara asta, va trebui să fii citată ca să depui mărturie în faţa justiţiei şi a comisiei de investigare pe care o conduc.

– Accept să-mi asum riscurile, zise Sally, cu un aer solemn.

Loren o înconjură cu braţul.

– Trebuie s-o spun din nou. Eşti o femeie curajoasă.

– Unde te-ai gîndit să mă ascunzi, începînd de mîine?

– Pentru că Zale are prea multe cîrtiţe în Ministerul de Justiţie, nu cred că e înţelept să te duc într-una dintre ascunzătorile guvernamentale. Loren zîmbi cu şiretenie. Am un prieten care te poate instala într-un vechi hangar pentru avioane, cu mai multe sisteme de securitate decît la Fort Knox. Numele lui e Dirk Pitt.

– Se poate avea încredere în el?

Loren rîse.

– Draga mea, dacă filozoful grec Diogene ar mai cutreiera încă lumea, căutînd cu lumînarea un om cinstit, şi-ar putea încheia peregrinările la uşa lui Dirk.

Capitolul 43

După ce coborî din avion la Washington, Kelly fu escortată la o furgonetă fără nici un semn distinctiv, care o transportă într-un loc sigur din Arlington. Pitt şi Giordino o conduseră, apoi se urcară într-un Lincoln Navigator trimis de NUMA şi se destinseră în timp ce şoferul îi ducea spre Landover, Maryland. După douăzeci de minute, intrară pe Arena Drive şi se îndreptară spre imensa parcare de la FedEx Field, stadionul echipei de fotbal Redskins din Washington. Construit în 1997, acesta putea primi optzeci de mii o sută şaisprezece microbişti pe scaunele largi, confortabile. La restaurantele din zonele laterale se putea servi o mare varietate de mîncăruri exotice. Două ecrane enorme, pentru reluări, şi patru tabele de marcaj permiteau suporterilor să savureze fazele cele mai fierbinţi ale jocului.

Navigator-ul intră în parcarea subterană, în zona rezervată pentru VIP-uri, şi opri în faţa unei uşi străjuite de doi bărbaţi în echipament de luptă, înarmaţi cu puşti automate. Santinelele îi opriră pe Pitt şi Giordino şi le comparară chipurile cu fotografiile pe care le primiseră de la departamentul de securitate din cadrul NUMA înainte de a le permite să intre pe coridorul lung care se întindea pe sub tribunele stadionului.

– A patra uşă pe stînga, domnilor, îi informă unul dintre paznici.

– Toată chestia asta nu ţi se pare exagerată? îl întrebă Giordino pe Pitt.

– După cum îl ştiu eu pe amiral, trebuie să aibă un motiv întemeiat.

Ajunseră la uşa indicată, în faţa căreia găsiră un alt paznic înarmat. Acesta se mulţumi să-i studieze cîteva clipe, apoi le deschise uşa şi se dădu la o parte.

– Credeam că Războiul Rece s-a terminat cu ani în urmă, murmură Giordino, cu voce scăzută.

Faptul că se pomeniră într-unul dintre vestiarele destinate echipelor oaspeţilor îi surprinse într-o oarecare măsură. Mai multe persoane erau deja aşezate în biroul antrenorului echipei. Loren era acolo, împreună cu Sally Morse. Amiralul Sandecker, Rudi Gunn şi Hiram Yaeger reprezentau NUMA. Pitt îi recunoscu pe amiralul Amos Dover de la Paza de Coastă, pe căpitanul Warren Garnet de la Infanteria Marină şi pe comandorul Miles Jacobs, un veteran al operaţiunilor SEAL. Pitt şi Giordino colaboraseră, în trecut, cu fiecare dintre ei.

Singura figură care nu le era cunoscută era cea a unui bărbat înalt, cu înfăţişarea distinsă pe care o au de obicei căpitanii navelor de croazieră. Imaginea sa de marinar era întregită de plasturele negru care îi acoperea ochiul stîng. Pitt presupuse că se apropia de şaizeci de ani.

Pe moment, îl exilă pe străin într-un cotlon al minţii, în timp ce îşi saluta colegii de la NUMA şi strîngea mîinile militarilor pe care îi cunoştea din vremea unor vechi aventuri. Dover, un bărbat voinic ca un urs, colaborase cu Pitt la proiectul Deep Six. Garnet şi Jacobs fuseseră angajaţi într-o luptă fără sorţi de izbîndă împotriva focului, în Antarctica, pînă cînd Pitt şi Giordino apăruseră exact la timp, cu imensul spărgător de gheaţă al amiralului Byrd. Abia după ce schimbară cîteva glume îşi focaliză Pitt atenţia asupra bărbatului cu plasture pe ochi.

– Dirk, spuse Sandecker, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Wes Rader. E unul dintre vechii mei prieteni din Marină. Am fost împreună în Marea Baltică, stînd cu ochii pe submarinele ruseşti care se îndreptau către Atlantic. Este director adjunct în Ministerul de Justiţie şi va coordona toate acţiunile din punct de vedere legal.

În mintea lui Pitt se ridicară o serie de întrebări, dar aşteptă să le pună la momentul potrivit. Dacă ar fi fost singuri, ar fi îmbrăţişat-o pe Loren şi ar fi sărutat-o apăsat pe buze. Dar era vorba de o întîlnire oficială şi ea era membră a Congresului, aşa că se înclină uşor în faţa ei şi strînse mîna pe care i-o întinsese.

– Mă bucur să vă revăd.

– Şi eu de asemenea, răspunse ea, cu un licăr poznaş în privire. Apoi se întoarse spre Sally: El este cel despre care ţi-am vorbit. Sally Morse, fă cunoştinţă cu Dirk Pitt.

Sally privi în adîncul verde opalescent al ochilor lui Pitt şi văzu ceea ce vedeau majoritatea femeilor care îl întîlneau: un bărbat pe care se puteau bizui.

– Am auzit multe despre dumneavoastră.

Pitt privi pieziş către Loren şi zîmbi.

– Sper că dintr-o sursă care nu a exagerat peste măsură.

– Dacă aveţi cu toţii amabilitatea de a găsi cîte un scaun şi de a vă aşeza confortabil, zise Sandecker, putem începe discuţia.

Se aşeză şi scoase unul dintre trabucurile sale uriaşe, dar, din consideraţie faţă de doamne, nu îl aprinse. Probabil că femeile ar fi preferat să o facă, pentru a înlocui mirosul de sudoare care persista după ultimul meci şi încă mai plutea în aerul din vestiar.

– Domnilor, după cum ştiu deja unii dintre dumneavoastră, doamna Sally Morse este preşedinta companiei Yukon Oil. Domnia sa vă va descrie o ameninţare gravă la adresa securităţii naţionale şi a cetăţenilor acestei ţări – care ne priveşte pe noi toţi. Se întoarse spre Sally. Aveţi cuvîntul.

– Scuză-mă că te întrerup, amirale, spuse Rader, dar nu văd de ce a fost nevoie de toate aceste măsuri de siguranţă. Organizarea unei întruniri în vestiarul unui stadion de fotbal pare o exagerare.

– Vei primi un răspuns imediat ce doamna Morse îşi va prezenta expunerea.

Făcu un semn cu capul către Sally.

– Vă rog să începeţi.

În următoarele două ore, ea redă, în detaliu, planul lui Curtis Merlin Zale de a crea un monopol al ţiţeiului şi de a cîştiga o avere imensă impunîndu-şi condiţiile în faţa guvernului Statelor Unite.

Cînd termină, neîncrederea plana în încăpere ca un nor gros.

– Aveţi certitudinea că toate cele pe care ni le-aţi relatat sînt adevărate? rosti, într-un tîrziu, Wes Rader.

– Cuvînt cu cuvînt, ripostă Sally, cu fermitate.

Rader se întoarse către Sandecker.

– O asemenea ameninţare depăşeşte cu mult competenţa celor strînşi în această cameră. Trebuie să o facem imediat cunoscută. Preşedintele, liderii Congresului, şefii de stat major, şeful meu de la Ministerul Justiţiei – pe aceştia trebuie să-i anunţăm mai întîi.

– Nu putem, spuse Sandecker, şi începu să împartă copiile listei cu nume ale membrilor Congresului, ale membrilor agenţiilor guvernamentale, ale componenţilor Ministerului Justiţiei şi ale oamenilor de încredere ai preşedintelui din Aripa de Vest. Acesta este motivul, care justifică, totodată, şi secretul întrunirii noastre. Oamenii ale căror nume sînt pe listele din mîinile dumneavoastră au fost cumpăraţi şi plătiţi de Cerber şi de Curtis Merlin Zale.

– Imposibil, spuse Rader, trecînd în revistă numele cu totală neîncredere. Ar fi trebuit să existe o sumedenie de hîrtii incriminatoare.

– Banii au fost plătiţi prin intermediul unor companii de dincolo de ocean, deţinute de alte companii, deţinute, la rîndul lor, de Cerber, replică Sally. Sînt plasaţi în conturi din afara continentului, pentru a căror identificare investigatorii Ministerului de Justiţie ar avea nevoie de ani de zile.

– Cum e posibil ca un singur om să corupă un întreg sistem?

– Acei membri ai Congresului care nu au putut refuza mita lui Zale nu sînt oameni bogaţi, răspunse Loren în locul lui Sally. Poate că nu şi-ar fi vîndut idealurile şi cinstea pentru un milion de dolari, dar zece sau douăzeci de milioane reprezentau pentru ei o sumă mult prea mare, pe lîngă care nu puteau trece cu nepăsare. Cei care au căzut în plasa cu Zale nu cunosc adevărata întindere a reţelei sale. Pînă acum sîntem singurele persoane din afara cercului din jurul lui Cerber care, mulţumită lui Sally, au aflat despre influenţa excesivă dobîndită de Zale asupra guvernului.

– Să nu-i uităm pe iluştri reprezentanţi ai mass-media, adăugă Sally. Cei pe care Zale îi are la mînă pot denatura ştirile în favoarea lui. Dacă i se opun, îi poate ameninţa cu demascarea, pentru că, odată lipsiţi de credibilitate, vor fi excluşi din branşă şi se vor trezi pe stradă în cîteva ore.

Rader clătină din cap.

– Totuşi, nu pot să cred că un singur om e vinovatul, oricît de bogat ar fi.

– Nu a acţionat de unul singur. S-a bucurat de sprijinul celor mai puternici magnaţi ai petrolului din Statele Unite şi din Canada. Banii nu au venit numai de la Cerber.

– Au venit şi de la Yukon Oil?

– Şi de la Yukon Oil, răspunse Sally, cu gravitate. Sînt la fel de vinovată ca toţi ceilalţi pentru că m-am lăsat vrăjită de Zale.

– Venind la noi, ai făcut mai mult decît să te căieşti, spuse Loren, strîngînd mîna lui Sally.

– De ce aţi apelat la mine? întrebă Rader. Sînt abia al treilea în ierarhia Ministerului de Justiţie.

– După cum ai văzut, numele tău nu este pe listă, pe cînd cele ale superiorilor tăi direcţi sînt, răspunse Sandecker. Iar eu vă cunosc pe tine şi pe soţia ta de ani de zile şi ştiu că eşti un om cinstit, care nu poate fi cumpărat.

– Probabil că şi dumneavoastră aţi fost abordat, spuse Loren.

Rader îşi ridică ochii spre tavan, încercînd să-şi amintească. Apoi dădu din cap, încuviinţînd.

– Acum doi ani. Îmi plimbam cocker-ul spaniol prin preajma casei, cînd o femeie ciudată, da, era o femeie, mi s-a alăturat şi a început o conversaţie.

Sally surîse.

– Păr blond cenuşiu, ochi albaştri, cam un metru cinzeci şi cinci, şaizeci de kilograme. O femeie atrăgătoare, care intră direct în subiect?

– Descrierea e fidelă.

– Se numeşte Sandra Delage. E şefa administraţiei lui Zale.

– Ţi-a oferit bani în mod făţiş? întrebă Sandecker.

– Nu, nu a făcut nimic atît de grosolan, răspunse Rader. Din cîte îmi amintesc, a pus întrebări mult mai vagi. Ce aş face dacă aş cîştiga la loterie? Sînt mulţumit de slujba mea, de modul în care îmi sînt apreciate eforturile? Dacă aş putea locui oriunde în Washington, ce zonă aş alege? După toate aparenţele, am picat la examen. M-a părăsit la o intersecţie, urcîndu-se într-o maşină care tocmai trecea şi care s-a oprit să o ia. După aceea n-am mai auzit niciodată nimic despre asta.

– De tine depinde să pui lucrurile în mişcare. Zale şi bunii lui prieteni din cartelul Cerber trebuie opriţi şi daţi pe mîna justiţiei, spuse Sandecker. Ne confruntăm cu un scandal naţional de proporţii imense.

– De unde să încep? întrebă Rader. Dacă lista de oficiali corupţi a doamnei Morse e corectă, atunci pot, pur şi simplu, să intru în biroul procurorului general şi să-l anunţ că îl arestez pentru că primeşte mită.

– Faceţi asta, zise Loren, şi echipa de Năpîrci a lui Zale se va asigura că o să vi se descopere cadavrul în fluviul Potomac.

La semnul lui Sandecker, Hiram Yaeger deschise două cutii mari de carton şi începu să împartă seturi de documente legate în dosare groase de cîţiva centimetri.

– Pornind de la relatarea doamnei Morse şi de la propriile noastre cercetări asupra imperiului criminal al lui Zale, efectuate prin intermediul computerelor de la NUMA, am alcătuit un rechizitoriu complet, bazat pe dovezi suficient de solide şi de întemeiate pentru a-i convinge pe oficialii integri de ceea ce trebuie făcut. Se uită în ochii lui Rader. Da, va trebui să alcătuiţi o echipă de membri ai Ministerului de Justiţie pe a căror devotament vă puteţi baza pentru a clădi un caz solid. E nevoie de oameni care nu se tem de ameninţări, ca Incoruptibilii care i-au venit de hac lui Al Capone. Şi nimic nu trebuie să transpire. Dacă Zale capătă cel mai mic indiciu referitor la acţiunile dumneavoastră, va apela la banda lui de ucigaşi.

– Nu-mi vine să cred că în America se poate întîmpla aşa ceva.

– În culisele afacerilor şi în ale politicii se petrec multe lucruri abjecte, despre care populaţia nu ştie nimic, spuse Loren.

Rader privea cu teamă raportul gros aflat pe masă, în faţa lui.

– Sper că nu mă apuc de ceva care e peste puterile mele.

– O să vă asigur tot ajutorul din partea Congresului, îi promise Loren.

– Prima noastră prioritate este să împiedicăm acel tanc petrolier să distrugă jumătate din San Francisco, spuse Sandecker, apăsînd butoanele unei telecomenzi şi coborînd un monitor pe care apărea portul. Se întoarse ca să se uite spre Dover, Garnet şi Jacobs, care păstraseră tăcerea în timpul discuţiei. Şi aici, domnilor, intraţi în scenă dumneavoastră.

– Paza de Coastă va împiedica tancul *Pacific Chimera* să intre în golf, spuse Dover, cu fermitate.

Sandecker dădu din cap.

– Pare simplu, Amos. Aţi oprit mii de nave, care transportau de toate, de la droguri pînă la imigranţi ilegali şi arme de contrabandă. Dar ca să opreşti unul dintre cele mai mari supertancuri petroliere din lume e nevoie de ceva mai mult decît cîteva gloanţe trase în jurul provei şi un ordin dat prin portavoce.

Dover zîmbi către Garnet şi Jacobs.

– De asta stăm alături de comandourile SEAL şi de infanteria marină?

– Bineînţeles că tu vei coordona operaţiunea, spuse Sandecker. Dar, dacă comandantul tancului vă ignoră ordinul şi îşi continuă drumul către golf, nu o să aveţi de ales. Nava va trebui oprită înainte de a trece de Golden Gate, dar nici nu poate fi vorba să trageţi asupra ei, riscînd să provocaţi o scurgere colosală de petrol. În caz extrem, o echipă de comando va fi adusă cu elicopterul pe vas, pentru a scoate din luptă echipajul.

– Unde e *Pacific Chimera* acum? întrebă Dover.

Sandecker apăsă un alt buton al telecomenzii şi imaginea se lărgi, cuprinzînd şi oceanul de la vest de Golden Gate. Pe harta maritimă se zărea silueta minusculă a unei nave care se îndrepta spre coasta Californiei.

– La aproximativ nouă sute de mile în larg.

– Asta înseamnă că avem la dispoziţie mai puţin de patruzeci şi opt de ore.

– Am aflat aceste noutăţi cumplite, de la doamna Morse şi doamna Smith, abia în primele ore ale dimineţii.

– Le voi cere şalupelor Pazei de Coastă să aştepte şi să intercepteze tancul la cincizeci de mile de port, spuse Dover, hotărît.

– O să am în aer un echipaj de luptă, care să te susţină, îl asigură Jacobs.

– Un comando SEAL va fi gata de luptă pe mare, adăugă Garnet.

Dover îl privi pe Garnet cu neîncredere.

– Oamenii tăi pot aborda, de pe mare, un supertanc în mers?

– E o manevră pe care am repetat-o de multe ori.

– Asta trebuie s-o văd cu ochii mei, spuse Dover.

– Ei bine, doamnelor şi domnilor, zise Sandecker, cu voce scăzută, NUMA nu poate face mai mult decît atît în legătură cu acest proiect. Vă vom ajuta în orice mod ne-o veţi cere şi vă vom furniza toate dovezile pe care le-am strîns în ceea ce priveşte incendiul *Emerald Dolphin*, ştergerea urmelor prin scufundare şi tragedia care era să petreacă cu *Golden Marlin*, dar noi sîntem o agenţie de cercetări oceanografice, neautorizată să se implice în investigaţii. Las în seama lui Wes şi a lui Loren strîngerea unei echipe demne de încredere, formată din patrioţi, care să pună prima întrebare în cadrul unei anchete secrete.

– E o acţiune care ne va îndepărta de ceilalţi, îi spuse Loren lui Rader.

– Da, făcu el, cu voce joasă. Unii dintre oamenii de pe listă îmi sînt prieteni. Voi fi un om singuratic cînd se va sfîrşi totul.

– Nu vei fi singurul proscris, replică ea, cu un zîmbet rece. Şi eu am prieteni pe listă.

Dover se ridică împingîndu-şi scaunul în spate, apoi privi în jos, spre Sandecker.

– Te voi ţine la curent, din oră în oră, cu stadiul în care se află operaţiunea.

– Îţi voi fi recunoscător pentru asta, Amos. Îţi mulţumesc.

Părăsiră pe rînd vestiarul. Sandecker le ceru lui Pitt şi Giordino să mai rămînă, împreună cu Rudi Gunn. Înainte de a pleca, Yaeger îşi puse mîna pe umărul lui Pitt şi îl rugă să treacă apoi pe la sediul NUMA şi să vină în sala computerului.

Pe scaunul său, Sandecker se relaxă şi îşi aprinse trabucul uriaş. Se uită, nervos, către Giordino, aşteptîndu-se să îl vadă aprinzînd, la rîndul lui, unul dintre trabucurile speciale, dar Al se mulţumi să îi susţină privirea, cu un zîmbet de superioritate.

– Se pare că voi, băieţi, sînteţi trecuţi în banca rezervelor pentru tot restul jocului.

– Sînt sigur că dumneavoastră şi Rudi nu ne veţi lăsa să lîncezim prea mult, spuse Pitt, plimbîndu-şi privirea de la Sandecker la Gunn.

Cel din urmă îşi aşează mai bine ochelarii.

– Trimitem o expediţie în atolul French Frigate Shoals din nord-vestul insulelor Hawaii, ca să treacă în revistă şi să studieze fenomenul morţii tot mai frecvente a coralilor. Mi-ar plăcea ca Al să conducă cercetările.

– Şi eu? întrebă Pitt.

– Sper că ţi-ai păstrat echipamentul pentru vreme rece din timpul proiectului Atlantida, spuse Sandecker, zîmbind mînzeşte. O să te întorci în Antarctica pentru a face o încercare de a penetra gheaţa, căutînd lacul imens despre care oamenii de ştiinţă cred că se află sub calota glaciară.

O umbră de nemulţumire străbătu chipul lui Pitt.

– Bineînţeles că vă voi urma instrucţiunile fără nici o obiecţie, domnule amiral. Dar, cu tot respectul, vă cer să ne acordaţi, mie şi lui Al, cinci zile în care să lămurim un mister legat de doctorul Egan.

– E vorba de căutarea laboratorului lui secret?

– Ştiaţi?

– Am şi eu sursele mele.

Kelly, gîndi Pitt. Bătrînul pungaş jucase rolul unchiului cumsecade în timp ce o proteja de bandiţii lui Zale. Ea trebuie să-i fi povestit despre cercetarea întreprinsă pe urmele oamenilor Nordului şi despre jocul de puzzle din spatele legendei peşterii ascunse.

– Cred, cu toată convingerea, că a afla, înaintea lui Zale, la ce anume lucra doctorul Egan cînd a murit e o problemă de securitate naţională.

Sandecker se uită întrebător către Gunn.

– Ce zici, Rudi? Le acordăm acestor doi derbedei cinci zile în care să umble după o iluzie?

Gunn îi privi pe Pitt şi Giordino pe deasupra ochelarilor, ca o vulpe care pîndeşte un cuplu de coioţi.

– Cred că putem fi mărinimoşi, domnule amiral. Oricum voi avea nevoie de cel puţin cinci zile ca să termin echiparea şi aprovizionarea navelor de cercetare destinate pentru proiecte.

Sandecker expiră un norişor de fum albastru şi aromat.

– Atunci, asta e. Rudi o să vă anunţe unde şi cînd să vă prezentaţi la bordul navelor de cercetare. Pe urmă renunţă la tonul sever şi adăugă: Vă urez noroc. Şi eu sînt curios să aflu la ce formule magice lucra doctorul Egan.

Cînd Pitt sosi de la stadionul de fotbal, Yaeger conversa cu Max, stînd în faţa tastaturii, gîrbovit pe scaun şi cu picioarele întinse.

– De ce ai vrut să mă vezi, Hiram?

– O să-ţi spun. Yaeger se întinse şi scoase dintr-un dulap servieta de piele a lui Egan. Ai sosit la timp pentru actul următor.

– Act?

– Mai sînt trei minute.

– Nu te pot urmări.

– La fiecare patruzeci şi opt de ore, fix la unu şi un sfert, servieta asta devine fermecată.

– Se umple cu ulei, spuse Pitt, ezitînd.

– Exact.

Yaeger deschise servieta şi îşi plimbă mîna prin interiorul ei gol, ca un magician. Apoi o închise, apăsîndu-i cu zgomot încuietorile. Îşi privi ceasul de la încheietura mîinii, numărînd secundele. Pe urmă spuse:

– Ca să inversăm vechea formulă: Nu e popa – uite popa.

O deschise cu grijă şi îi săltă capacul. Era plină cu ulei pînă la doi centimetri şi jumătate sub marginea superioară.

– Ştiu că nu te ocupi cu magia neagră, zise Pitt, pentru că acelaşi lucru ni s-a întîmplat, mie şi lui Al, după ce Kelly Egan mi-a dat servieta pe *Deep Encounter*.

– Trebuie să fie un soi de truc sau de iluzie, făcu Yaeger, năucit.

– Nu e o iluzie, spuse Pitt. E cît se poate de real. Îşi afundă arătătorul în ulei şi şi-l frecă de degetul mare. Pare lipsit de fricţiune. Presupun că e super-uleiul doctorului Egan.

– Iar întrebarea de un milion de dolari este: de unde a apărut?

– Max nu are nici o explicaţie? întrebă Pitt, privind insistent silueta holografică aflată de cealaltă parte a biroului lui Yaeger.

– Îmi pare rău, Dirk. Sînt la fel de nedumerită ca voi, zise Max. Am cîteva idei, pe care aş vrea să le urmăresc dacă Hiram n-o să mă închidă deseară, cînd va pleca acasă.

– Numai dacă îmi promiţi că nu intri pe site-uri confidenţiale sau personale.

– Mă voi strădui să fiu fată de treabă.

Cuvintele spuneau una, iar tonul sugera cu totul altceva.

Lui Yaeger nu i se păru amuzant. Max îl mai băgase în belea şi înainte, intrînd acolo unde nu îi era permis să o facă. Dar Pitt nu se putu abţine să nu rîdă.

– Ai regretat vreodată că nu l-ai făcut pe Max bărbat?

Yaeger arăta ca un om care căzut într-o latrină îmbrăcat în smoching.

– Consideră-te norocos, zise, cu un aer obosit. Eşti celibatar. Pe lîngă disputele cu Max, eu am acasă o nevastă şi două fiice adolescente.

– Poate că tu n-o ştii, Hiram, dar eşti un bărbat demn de invidiat.

– Asta e uşor de spus. Tu nu ai primit niciodată o femeie în viaţa ta.

– Nu, zise Pitt, meditativ. N-am făcut-o niciodată.

Capitolul 44

Pitt nu ştia că traiul lui de burlac singuratic avea să fie întrerupt pentru o vreme. Se întoarse la hangarul său şi observă că Sandecker, şmecherul bătrîn, trimisese o echipă de pază care patrula zona din jurul acestuia, pînă la marginea pustie a aeroportului. Nu-şi puse întrebări despre grija manifestată de amiral pentru siguranţa lui. În ciuda ameninţărilor lui Zale, nu o considera necesară, dar asta nu-l împiedica să fie recunoscător. Nu înţelese care era adevăratul motiv decît după ce intră în hangar şi urcă în apartamentul său de la etaj.

Melodiile care izvorau din difuzoarele lui stereo proveneau de la un post de muzică uşoară, nu de la cel preferat de el, de jazz modern. Apoi simţi aroma cafelei. Desluşi şi o vagă urmă de parfum specific feminin. Aruncă o privire în bucătărie şi o văzu pe Sally Morse mestecînd în mai multe oale înşirate pe plită. Era desculţă şi nu purta decît o rochie de plajă.

Cine te-a invitat? Cine a spus că-mi poţi invada domeniul personal ca şi cum ar fi al tău? Cine te-a ajutat să treci de sistemul de securitate? Toate aceste întrebări i se conturară în minte, dar, fiind un inginer oceanograf manierat, Pitt spuse doar:

– Salut, ce avem la cină?

– Muşchi Stroganoff, răspunse Sally, răsucindu-se şi zîmbindu-i dulce. Îţi place?

– E una dintre mîncărurile mele preferate.

Expresia dezorientată a feţei lui o lămuri pe Sally că nu se aşteptase să o găsească acolo.

– Doamna Smith s-a gîndit că aş fi mai în siguranţă stînd aici. Mai ales după ce amiralul Sandecker a plasat un cordon de securitate în jurul hangarului tău.

Întrebările sale îşi primiseră răspunsul. Pitt deschise vitrina de deasupra barului ca să-şi toarne ceva de băut.

– Loren mi-a spus că bei tequilla, aşa că mi-am permis să pregătesc o margarita. Sper că nu te deranjează.

Deşi Pitt prefera să toarne tequilla lui scumpă direct peste cuburile de gheaţă, într-un pahar cu marginea garnisită cu lămîie şi sare, savura şi o margarita bine dozată. Totuşi, era mai bine să o prepari dintr-un sortiment mai ieftin de tequilla. După părerea lui, era o crimă să diluezi o băutură de calitate superioară amestecînd-o cu ceva dulce. Aruncă o privire de cîine bătut către sticla pe jumătate goală cu tequilla Juan Julio argintie, sută la sută din agave albastre. Dar, ca să fie politicos, lăudă gusturile lui Sally înainte de a intra în dormitor ca să facă un duş şi ca să-şi schimbe hainele cu nişte pantaloni scurţi confortabili şi cu un tricou.

Dormitorul arăta de parcă înăuntru ar fi explodat o bombă. Pe duşumeaua de lemn lustruit erau împrăştiaţi pantofi şi diverse haine femeieşti. Pe măsuţa de toaletă şi pe noptiere erau îngrămădite sticluţe cu ojă şi alte cosmetice. De ce îşi lasă femeile întotdeauna hainele să cadă pe podea? Bărbaţii şi le aruncă măcar pe un scaun. Nu-i venea să creadă că o singură femeie putuse crea un asemenea haos – cînd auzi deodată o voce fredonînd în camera lui de baie.

Uşa era întredeschisă, aşa că o deschise încet, pe jumătate, cu vîrful pantofului. Înfăşurată într-un prosop şi cu un altul, mai mic, în jurul capului, Kelly se farda în faţa unei oglinzi pe jumătate aburite. Văzu imaginea reflectată a lui Pitt, care se holba, cu faţa lipsită de expresie, şi îi adresă un zîmbet fermecător.

– Bine ai venit acasă. Sper că nu ţi-am dat peste cap tabieturile.

– Şi ţie ţi s-a propus să stai aici? întrebă el.

– Loren s-a gîndit că e mai sigur decît la ea. Iar casele secrete ale guvernului nu mai prezintă siguranţă de cînd Zale s-a infiltrat în Ministerul de Justiţie.

– Îmi pare rău că nu am decît un singur dormitor. Sper că pe tine şi pe doamna Morse nu vă deranjează că trebuie să împărţiţi acelaşi pat.

– E foarte mare, spuse Kelly, continuînd să se fardeze, de parcă ea şi Pitt ar fi locuit împreună de ani de zile. Aşa că n-o să ne

deranjeze. Apoi adăugă ceea ce îi venise cam tîrziu în minte: Scuză-mă, vrei cumva să foloseşti baia?

– Nu-ţi face griji din cauza mea, spuse el, cu ipocrizie. Îmi iau cîteva haine şi fac un duş jos, în camera de oaspeţi.

Sally ieşi din bucătărie.

– Mă tem că te stînjenim.

– Voi supravieţui, zise Pitt, aruncîndu-şi cîteva lucruri într-o geantă. Simţiţi-vă ca acasă, doamnelor.

Din tonul lui sec, Sally şi Kelly înţeleseră că nu era din cale afară de încîntat de apariţia lor neaşteptată.

– Nu o să te deranjăm, promise Kelly.

– Nu mă înţelegeţi greşit, zise el, simţind că erau stînjenite. Nu sînteţi primele persoane care stau aici şi dorm în patul meu. Idolatrizez femeile şi îmi plac obiceiurile lor ciudate. Fac parte din vechea şcoală, care le ridică pe un piedestal, aşa că nu mă consideraţi un urs bătrîn şi urîcios. Se întrerupse şi rînji. De fapt, o să savurez faptul că două creaturi superbe, ca voi, gătesc şi fac curat pentru mine.

Apoi ieşi din dormitor şi coborî la parter pe scara în spirală.

Tăcute, Sally şi Kelly îl urmăriră cu privirea pînă ce dispăru din raza lor vizuală. Apoi se întoarseră, se uitară una la alta şi izbucniră în rîs.

– Dumnezeule! explodă Sally. Omul ăsta există în realitate?

– Crede-mă pe cuvînt, zise Kelly. Nu întîlneşti unul ca el de două ori în viaţă.

Pitt se instală în vagonul Pullman de la *Manhattan Limited*, care era aşezat pe şine, de-a lungul unui perete al hangarului. Era o amintire de la o operaţiune de cercetare desfăşurată de-a lungul fluviului Hudson, cu mai mulţi ani în urmă, şi îl folosea drept apartament pentru oaspeţi cînd stăteau la el diverşi musafiri sau prieteni. Giordino îl împrumuta adesea, pentru o noapte, dacă ţinea să o impresioneze pe una dintre prietenele sale. Femeile găseau că acel vagon vechi şi luxos de cale ferată era un cadru extrem de exotic pentru o întîlnire romantică.

Îşi terminase duşul şi se bărbierea, cînd sună telefonul suplimentar pe care îl avea în vagon. Ridică receptorul şi răspunse cu un simplu „alo".

– Dirk! bubui vocea lui St. Julien. Ce mai faci, băiete?

– Excelent, St. Julien. Unde eşti?

– În Franţa, la Amiens. Îmi petrec ziua discutînd cu admiratorii lui Jules Verne. Mîine am o întîlnire cu doctorul Paul Hereoux, preşedintele Societăţii Jules Verne. A avut amabilitatea de a-mi permite să-mi desfăşor cercetările în arhivele societăţii, aflate în casa în care a trăit şi a scris Verne, pînă la moartea sa din 1905. Era un om extraordinar, să ştii – eu n-am avut idee pînă acum. Un vizionar în toată puterea cuvîntului. Bineînţeles că a pus bazele genului science-fiction; dar, pe lîngă asta, a anticipat zborul pe lună, submarinele care pot înconjura globul pe sub apă, încălzirea soarelui, scările şi benzile rulante, imaginile holografice tridimensionale – a fost primul care a făcut-o. A prevăzut şi posibilitatea ca asteroizii şi cometele să lovească Pămîntul, provocînd distrugeri imense.

– Ai descoperit ceva surprinzător legat de Nemo şi de Nautilus?

– Nimic în plus faţă de ceea ce a scris în *Douăzeci de Mii de Leghe sub Mări* şi în *Insula Misterioasă*.

– A doua e continuarea, nu-i aşa? În care povesteşte ce s-a întîmplat cu Nemo după ce Nautilus s-a pierdut în maelstrom, în largul coastelor Norvegiei.

– Da, *Douăzeci de Mii de Leghe sub Mări* a apărut în 1869, ca serial, într-o revistă. Apoi, în 1875, *Insula Misterioasă* a dezvăluit povestea vieţii lui Nemo.

– Din ceea ce am spicuit din cercetările doctorului Egan legate de Verne, am avut impresia că era fascinat de modul în care au fost creaţi Nemo şi submarinul său. Trebuie să fi fost de părere că Verne a avut la dispoziţie ceva mai mult decît imaginaţia sa sclipitoare. Cred că bănuia că povestea a fost construită în jurul unei persoane reale.

– O să ştiu mai multe peste două zile, spuse Perlmutter. Dar nu-ţi face prea multe speranţe. Istorisirile lui Verne, oricînd de ingenios ar fi concepute, nu sînt decît nişte poveşti. Căpitanul Nemo o fi fiind unul dintre cei mai celebri eroi din literatură, dar, în realitate, nu e nimic mai mult decît precursorul savantului nebun, care vrea să se răzbune pentru greşelile trecutului. Un geniu plin de noblete, căzut în greşeală.

– Totuşi, insistă Pitt, e greu de crezut că Jules Verne a creat o minune a tehnicii, precum Nautilus, bazîndu-se numai pe inteligenţa sa. Dacă n-a fost cumva un Leonardo da Vinci al timpului său, trebuie să fi primit nişte indicaţii tehnice aflate mai presus şi dincolo de cunoştinţele generale disponibile în anul 1869.

– De la adevăratul căpitan Nemo? întrebă Perlmutter, cu cinism.

– De la un geniu ingineresc, răspunse Pitt, cu seriozitate.

– Nu apreciezi adevăratul geniu, zise Perlmutter. Poate aflu noi amănunte în arhive, dar nu mi-aş paria averea pe rezultat.

– Au trecut mulţi ani de cînd am citit cărţile, spuse Pitt, dar îmi amintesc că, în *Douăzeci de Mii de Leghe sub Mări*, Nemo era un personaj misterios. Dacă nu mă înşel, Verne pătrunde în viaţa lui abia către sfîrşitul *Insulei Misterioase*.

– Capitolul şaisprezece, recită Perlmutter. Nemo s-a născut ca fiu al unui rajah din India. I se spunea Prinţul din Dakkar şi era un copil extraordinar de dotat şi de inteligent. Verne povesteşte că a crescut, ajungînd un tînăr chipeş, extrem de bogat şi plin de ură faţă de englezii care îi cuceriseră ţara. După ce s-a maturizat, setea de răzbunare i-a întunecat judecata, mai ales după ce, în 1857, a luptat în Rebeliunea Cipailor, pe care a condus-o. Ca represalii, agenţii britanici i-au sechestrat şi i-au ucis tatăl, mama, soţia şi cei doi copii.

În timpul anilor în care a meditat asupra pierderii familiei şi a ţării, s-a dedicat ingineriei navale. Şi-a folosit averea ca să construiască un şantier naval pe o insulă îndepărtată şi pustie din Pacific, unde a fost realizat Nautilus. Verne a scris că Nemo putea controla curentul electric cu mult înainte ca Tesla şi Edison să-şi fi construit generatoarele. Motoarele submarinului îl puteau propulsa pe timp nelimitat, fără să aibă nevoie de realimentare cu combustibil sau de regenerare.

– Asta mă face să mă întreb dacă Verne nu a preconizat existenţa motoarelor magnetohidrodinamice ale doctorului Egan.

– După ce a terminat construcţia navei subacvatice, continuă Perlmutter, şi-a adunat un echipaj loial şi a dispărut în adîncuri. Pe urmă, în 1867, a luat la bord trei naufragiaţi, căzuţi de pe o fregată a Marinei Americane pe care submarinul o atacase. Cei trei au luat act de existenţa lui secretă şi au navigat alături de el în jurul lumii, pe sub apă. Naufragiaţii – un profesor, valetul său şi un pescar canadian – au evadat cînd Nautilus a intrat în maelstrom, iar Nemo a dispărut. După ce el a împlinit şaizeci de ani, membrii echipajului său au murit şi au fost înmormîntaţi sub apă, într-un cimitir de corali. Singur pe mult iubitul său submarin, Nemo şi-a petrecut ultimii ani într-o peşteră de sub vulcanul de pe insula Lincoln. După ce i-a ajutat pe naufragiaţii de pe insulă să scape de piraţi şi să ajungă apoi acasă, a murit de moarte bună. Vulcanul a erupt şi insula s-a scufundat, înmormîntîndu-l pe căpitanul Nemo în adîncuri, împreună cu extraordinarul său Nautilus, iar amintirea le-a fost păstrată cu evlavie în istoria ficţională.

– Dar *a fost* ficţiune? medită Pitt. Sau e bazată pe o non-ficţiune?

– Niciodată nu o să mă convingi că Nemo e mai mult decît o plăsmuire a imaginaţiei lui Verne, spuse Perlmutter, cu voce joasă, autoritară.

Pitt tăcu cîteva secunde. Nu se amăgea singur. Alerga după o himeră.

– Măcar dacă aş şti ce descoperise doctorul Egan despre vikingi şi despre căpitanul Nemo, zise, în cele din urmă.

Perlmutter oftă, răbdător.

– Nu reuşesc să văd ce au în comun două subiecte atît de diferite.

– Egan a fost obsedat de amîndouă. Nu mă pot împiedica să am sentimentul că între ele există o anumită legătură.

– Mă îndoiesc că a descoperit fapte necunoscute înainte sau orice altceva. Cu siguranţă, nu e vorba de nimic care să nu fi fost deja consemnat.

– St. Julien, eşti un cinic bătrîn.

– Sînt istoric şi nici nu înregistrez, nici nu public nimic care nu e confirmat de un document.

– Distracţie plăcută în arhivele alea vechi şi prăfuite, spuse Pitt, cu umor.

– Nimic nu-mi încinge sîngele mai tare decît descoperirea unei noi perspective de abordare a istoriei într-un jurnal uitat de bord sau într-o scrisoare. Cu excepţia unui vin bun, bineînţeles. Sau a unei mese rafinate, preparată de un maestru bucătar.

– Desigur, făcu Pitt, zîmbind pentru sine însuşi în timp ce avea viziunea taliei groase a lui Perlmutter, care era rezultatul nemijlocit al slăbiciunii sale excesive pentru mîncare şi băutură.

– Te sun dacă dau peste ceva interesant.

– Mulţumesc.

Pitt închise telefonul în timp ce, din balconul de deasupra, Sally Morse îi striga că cina e gata. Îi răspunse că a auzit-o, dar nu părăsi imediat vagonul Pullman, ca să se îndrepte spre scară.

Acum, cînd fusese scos din acţiunea de contracarare a lui Curtis Merlin Zale, a organizaţiei Năpîrcilor sale criminale şi a cartelului Cerber, se simţea pierdut, debusolat. Nu era în firea lui să stea pe tuşă, neajutorat, şi să privească în teren. Se abătuse de la drum – şi şi-ar fi dorit din tot sufletul să o fi făcut mai devreme şi să fi observat ceva ce trecuse cu vederea.

Capitolul 45

Membrii consiliului de conducere al corporaţiei Cerber erau găzduiţi, la Washington, într-o vilă de mari dimensiuni, care fusese construită pentru un senator bogat din California, în 1910. Plasată pe un teren de zece acri de lîngă Bethesda şi înconjurată de un zid de cărămidă acoperit de viţă de vie, locuinţa transformată în instituţie nu era plină de birouri spartane pentru inginerii, cercetători şi geologii din corporaţia conglomerat. Apartamentele spaţioase de pe cele patru nivele erau pline de avocaţi, de analişti politici, de negociatori la nivel înalt şi de foşti senatori şi congresmeni influenţi, care îşi uneau eforturile pentru a extinde dominaţia lui Zale asupra guvernului american.

La ora unu dimineaţa, în faţa porţii apăru furgoneta unui furnizor de aparatură electrică, căreia i se permise să intre. Paza era riguroasă. În ghereta de la intrarea principală stăteau două santinele, în timp ce alte două patrulau prin curte, însoţite de cîini de luptă. Furgoneta se opri în parcarea de lîngă uşa din faţă. Un negru voinic porni către intrare, cărînd o cutie mare, plină cu tuburi de neon. Se înregistră la paznicul de la recepţie şi luă liftul pînă la etajul patru, unde traversă holul cu duşumea din lemn de tec, acoperită cu carpete persane scumpe, ţesute de mînă. La capătul acestuia se afla un birou spaţios, în cărui anticameră nu era nici o secretară. Plecase acasă cu o oră mai înainte. Omul trecu pe lîngă locul ei gol şi intră în imensul birou.

Instalat într-un fotoliu prezidenţial uriaş, din piele, Curtis Merlin Zale studia rapoartele prospecţiunilor seismice întocmite de geologi

referitor la zăcămintele de petrol şi gaze încă neidentificate din Idaho. Nu-şi ridică privirea spre electricianul care intrase. În loc să instaleze tuburile de neon, bărbatul se aşează, cu îndrăzneală, pe scaunul din faţa biroului. Abia apoi privi Zale în adîncul întunecat şi sinistru al ochilor lui Omo Kanai.

– Bănuielile noastre au fost întemeiate? întrebă acesta.

Zale zîmbi, plin de sine.

– Peştişorul naiv a înghiţit momeala.

– Pot să întreb cine e?

– Sally Morse de la Yukon Oil. Am început să mă îndoiesc de devotamentul ei faţă de cauză cînd s-a apucat să pună sub semnul îndoielii planul nostru de a zdrobi supertancul în inima oraşului San Francisco.

– Credeţi că a luat legătura cu autorităţile?

– Sînt sigur de asta. În loc să se întoarcă în Alaska, avionul ei s-a îndreptat spre Washington.

– Cînd se desfăşoară în capitală, un atac scăpat de sub control poate fi periculos.

Zale clătină din cap.

– Nu are nici un document. Doar cuvîntul ei. Nu poate dovedi nimic. Şi nici nu bănuieşte ce serviciu ne-a făcut renegîndu-ne şi trecînd în tabăra cealaltă.

– Dacă depune mărturie în faţa Congresului..., spuse Kanai, fără să-şi termine ideea.

– Dacă-ţi duci treaba la bun sfîrşit, s-ar putea să aibă un accident înainte de a apuca să o facă.

– E într-una dintre casele sigure ale guvernului?

– Informatori noştri din Ministerul de Justiţie spun că habar n-au unde se află.

– Aveţi idee unde ar putea fi găsită?

Zale ridică din umeri.

– Pe moment, nu. Probabil se ascunde în vreo casă particulară.

– Atunci nu va fi uşor de dibuit, făcu Kanai.

– Am s-o localizez eu pentru tine, zise Zale, plin de încredere. Am pus mai bine de o sută dintre oamenii noştri s-o caute. E doar o chestiune de ore.

– Cînd trebuie să depună mărturie în faţa comisiei?

– Nu mai devreme de trei zile.

Kanai păru mulţumit.

– Presupun că totul e pregătit, spuse Zale. Nu trebuie să existe nici o omisiune, nici o problemă neprevăzută.

– Nu mă aştept să apară vreuna. Planul dumneavoastră e genial. Operaţiunea e planificată pînă în cele mai mici amănunte. Nu văd nici un motiv de eşec.

– Echipa ta de Năpîrci e la bord?

– Eu sînt singurul care lipseşte. Un elicopter e pregătit să mă ducă pe tanc cînd se va afla la o sută de mile în larg. Kanai îşi privi ceasul. Dacă vreau să coordonez ultimele pregătiri, trebuie să plec.

– Sper că armata nu va putea opri tancul! spuse Zale, însufleţit de speranţă.

– Cei care vor încerca să o facă vor avea parte de o trezire bruscă la realitate.

Se ridicară şi îşi strînseră mîinile.

– Succes, Omo. Data viitoare cînd ne vom întîlni, hăţurile guvernului Statelor Unite vor fi în mîinile mele.

– Unde vă veţi afla în timpul holocaustului de mîine?

Buzele lui Zale se arcuiră într-un zîmbet subţire.

– Voi depune mărturie în faţa comisiei doamnei Smith.

– Credeţi că ne cunoaşte planurile legate de petrolul de pe teritoriul ţării?

– Nu mă îndoiesc că Sally Morse i-a dezvăluit proiectele noastre. Zale se răsuci şi îşi aruncă ochii pe fereastră, către reclamele scînteietoare şi către monumentele scăldate în lumină ale capitalei. Dar, mîine pe vremea asta, nu va mai avea nici o importanţă. Protestele publice împotriva ţiţeiului şi a gazelor de import se vor năpusti ca un tsunami, cuprinzînd întreaga naţiune şi spulberînd rezistenţa faţă de Cerber.

După ce îşi părăsi biroul din clădirea Congresului ca să intre în sala de audiere, Loren încremeni, cu ochii la masa rezervată celor citaţi să se prezinte înaintea comisiei. Lipsea şi armata avocaţilor Corporaţiei Cerber şi plutonul directorilor şi reprezentanţilor oficiali ai acesteia.

În spatele mesei nu stătea decît Curtis Merlin Zale.

În faţa lui nu erau înşirate acte şi însemnări. Pe podea nu se zărea nici o servietă. Pe scaunul său, Zale stătea, pur şi simplu, neglijent şi relaxat, îmbrăcat cu un costum imaculat, şi le zîmbea membrilor Congresului, care intrau şi se aşezau pe băncile plasate

mai sus decît parterul sălii de audiere. Privirile lui rătăciră asupra lui Loren, în timp ce ea se aşeză şi puse un teanc de hîrtii pe masa din faţa ei. Îl surprinse uitîndu-se la ea şi se simţi, dintr-odată, pîngărită. În ciuda înfăţişării atractive şi a ţinutei impecabile, Zale i se părea respingător, ca un şarpe veninos însorindu-se pe o piatră.

Îşi aruncă ochii în jur, verificînd dacă ceilalţi membri ai Congresului se aşezaseră la locurile lor, fiind gata pentru începerea şedinţei. Schimbă o privire cu congresmanul Leonard Sturgis, care o salută înclinîndu-şi politicos capul, dar al cărui chip avea o expresie nefirească, exact ca şi cum ar fi bănuit că trebuia să ducă la bun sfîrşit interogarea dură a lui Zale.

Loren deschise ancheta rostind cîteva cuvinte introductive, apoi îi mulţumi lui Zale pentru că se prezentase.

– Ştiţi, desigur, că aveţi dreptul de a fi însoţit de un consilier juridic, îi atrase ea atenţia.

– Da, răspunse el, cu voce calmă, dar, în spiritul colaborării depline şi al transparenţei, stau aici, înaintea dumneavoastră, fiind gata să vă răspund, cu lux de amănunte, la toate întrebările, oricare ar fi ele.

Loren se uită la ceasul imens de pe peretele opus al sălii de audiere, aflat la mare distanţă. Arăta ora nouă şi zece minute dimineaţa.

– Şedinţa ar putea dura aproape toată ziua, îl informă pe Zale.

– Vă stau la dispoziţie oricît de mult este necesar, spuse el, cu voce scăzută.

Loren se întoarse către Lorraine Hope, o membră a Congresului care reprezenta Texasul.

– Doamnă Hope, ne faceţi onoarea de a începe ancheta?

Lorraine Hope, o negresă corpolentă de pe malul texan al golfului Galveston, dădu din cap şi adresă prima întrebare. Loren ştia că numele lui Hope nu se afla pe lista celor plătiţi de Cerber, dar nu putea fi sigură de părerea ei despre companie. Pînă atunci de dovedise a fi moderată şi aparent independentă. Dar asta se putea schimba în momentul în care se confrunta cu Zale în persoană.

– Domnule Zale, este adevărat că, după părerea dumneavoastră, pentru Statele Unite ar fi mult mai avantajos dacă şi-ar acoperi necesarul de produse petroliere din producţia internă şi nu ar mai apela la importul de ţiţei brut din Orientul Mijlociu şi din America Latină?

O, Dumnezeule, gîndi Loren, asta joacă chiar cu cărţile lui!

– Dependenţa faţă de petrolul din import, începu Zale, ne secătuieşte economia. În ultimii cincizeci de ani, am stat la mila

OPEC-ului, care s-a jucat cu preţul de piaţă al ţiţeiului de parcă ar fi fost un yo-yo. Tactica lor perfidă stătea în ridicarea preţului barilului cu doi dolari, pentru ca apoi să-l scadă cu unul. Creşterea cu doi şi scăderea cu unu a făcut ca preţurile să urce încet, încet, pînă ce acum am ajuns să plătim cîte şaizeci de dolari pentru fiecare baril de petrol importat. La pompă, benzina a ajuns la preţuri de speculă. Companiile de transport şi şoferii care au propriile lor autovehicule nu se pot menţine pe linia de plutire. Preţurile biletelor de avion s-au scumpit exagerat de mult, din cauza costurilor combustibililor pentru avioanele cu reacţie. Singura metodă de a stopa acest delir, care, în cele din urmă, va duce la scindarea ţării, constă în extinderea propriilor noastre exploatări, pentru a nu mai fi nevoiţi să ne bazăm pe petrolul de import.

– Există rezerve suficiente pentru a acoperi cererea pieţei americane şi, dacă da, pentru cît timp? întrebă Lorraine Hope.

– Există, într-adevăr, spuse Zale, cu îndrăzneală. Rezervele din zona continentală a Statelor Unite şi a Canadei, ca şi în apele teritoriale, sînt mai mult decît suficiente pentru ca America să se descurce pe cont propriu în următorii cincizeci de ani. De asemenea, în acest moment pot să vă aduc la cunoştinţă că, din imensa zonă cu şisturi bituminoase din Colorado, Wyoming şi Montana, se va putea extrage petrol brut începînd de anul viitor. Chiar şi numai această sursă ne va ajuta să nu mai fim niciodată dependenţi de ţiţeiul importat. Şi, probabil, pe la jumătatea acestui secol se vor perfecţiona tehnologiile bazate pe combustibili alternativi.

– Vreţi să spuneţi că ar trebui să exploatăm toate zăcămintele, fără să ţinem cont de argumentele ecologiştilor? întrebă Loren.

– Protestele lor sînt extraordinar de exagerate, ripostă Zale. Numărul animalelor care au murit din cauza instalaţiilor de forare şi a sistemului de conducte este foarte mic. Rutele de migraţie pot fi modificate de specialiştii care se ocupă de protejarea vieţii sălbatice. Forarea nu contaminează nici solul, nici aerul. Şi, ceea ce este cel mai important, ţinînd petrolul de provenienţă străină departe de ţărmurile noastre, putem evita tragediile de genul celor la care am asistat în cazul petrolierului *Exxon Valdez* şi al celorlalte deversări de ţiţei de pe urma cărora naţiunea noastră a avut de suferit în ultimii cîţiva ani. Cînd nu va mai fi nevoie de tancuri care să aducă petrol în Statele Unite, această ameninţare va fi eliminată.

– Vă susţineţi cauza cu argumente puternice, spuse congresmanul Sturgis. Eu, cel puţin, mă simt atras de scenariul prezentat de dumneavoastră. Am fost întotdeauna împotriva şantajului practicat de companiile din străinătate. Dacă societăţile petroliere americane pot acoperi cerinţele pieţei interne fără să părăsească ţărmul, eu vă acord un vot favorabil.

– Ce aveţi de spus despre companiile care aduc ţiţei din toate colţurile lumii, transportîndu-l pînă în porturile şi în rafinăriile noastre? întrebă Loren. Dacă le anulăm cursele către Statele Unite, vor da, probabil, faliment.

Zale nu fu pus în încurcătură nici măcar pentru o clipă.

– Pur şi simplu îşi vor vinde produsele în alte ţări.

Întrebările fuseseră puse şi primiseră răspuns. Loren îşi putea da seama că Zale nu se lăsa intimidat. Magnatul ştia foarte bine că trei dintre cei cinci membri ai Comisiei de Investigare a Afacerilor Necinstite erau oamenii săi şi simţea că deţine controlul. Cu excepţia privirilor furişe pe care şi le arunca, din cînd în cînd, către ceasul de la încheietura mîinii, era cît de poate de netulburat.

Loren îşi ridica ochii către ceasul din perete aproape tot atît de des. Îi era aproape imposibil să-şi împiedice gîndurile să alunece către dezastrul care se apropia de San Francisco şi să nu se întrebe dacă Paza de Coastă şi unităţile de comando aveau să-l oprească înainte de a fi prea tîrziu. Se simţea descurajată mai ales pentru că nu-l putea confrunta pe Zale cu planurile pe care i le aflase şi pentru că nu-l putea acuza, în avans, de tentativă de genocid.

Capitolul 46

Suprafaţa oceanului se legăna într-un du-te vino fără de sfîrşit. Valurile nu erau încununate de spumă şi golurile ondulate care le separau păreau brazdele unui ogor. De jur împrejur se aşternuse o linişte neobişnuită. Ceaţa uşoară care plutea deasupra talazurilor estompa zgomotul apei agitate, dar nu reuşea să ascundă pe deplin stelele din profunzimea orizontului vestic. Pe fundalul cerului întunecat dinspre est, strălucea norul de fildeş al luminilor din San Francisco.

Cu o oră înainte de răsărit, deplasîndu-se cu toată viteza, vedeta *Huron*, aparţinînd Pazei de Coastă, interceptă enormul supertanc *Pacific Chimera* la douăzeci de mile vest faţă de Golden Gate. Deasupra uriaşei nave se roteau două elicoptere ale Pazei de Coastă, însoţite de ultima achiziţie din dotarea aviatică a Marinei, un elicopter Goshawk, care îi transporta pe căpitanul Garnet şi pe cei treizeci de oameni din echipa sa. O şalupă rapidă, blindată, a armatei, se apropia de pupa tancului petrolier. La bord se aflau căpitanul Miles Jacobs şi grupul său SEAL, gata să arunce pe puntea imensă a tancului scări cu gheare de pisică.

Amiralul Amos Dover, care conducea operaţiunea de abordare, nu-şi dezlipea binoclul de ochi.

– E imens. Acoperă lungimea a cinci terenuri de fotbal, puse cap la cap, şi ceva pe deasupra.

– E un super-supertanc petrolier, remarcă comandantul vedetei, căpitanul Buck Compton.

Era de douăzeci şi trei de ani în serviciul Pazei de Coastă şi îşi făcuse datoria pe toate mările lumii, comandînd vedete care executau operaţiuni temerare de salvare pe ape zbuciumate de furtună şi oprind nave încărcate cu imigranţi clandestini sau cu droguri.

– Puţini ştiu că optzeci la sută din corpul lui e sub linia de plutire. Conform datelor tehnice, poate transporta peste şase sute de mii de tone de ţiţei.

– N-aş vrea să mă aflu la o distanţă mai mică de zece mile faţă de un asemenea cargou care explodează.

– Mai bine aici decît în golful San Francisco.

– Căpitanul tancului nu încearcă să intre pe furiş în golf, spuse Dover, cu voce scăzută. De la prova pînă la pupa, toate luminile sînt aprinse. E aproape ca şi cum ar vrea să-şi anunţe sosirea. Lăsă binoclul în jos. E ciudat că atrage atenţia asupra sa într-un mod atît de izbitor.

Compton, ale cărui priviri continuau să cerceteze cu atenţie cargoul, îl văzu limpede pe bucătarul acestuia, care arunca în mare conţinutul unei găleţi cu resturi, în timp ce pescăruşii se năpusteau spre talazurile care năvăleau asupra bordajului imens.

– Nu-mi place ce văd, spuse, categoric.

Dover se întoarse către radiotelegrafist, care stătea alături de el, cu un radio portabil conectat la difuzorul punţii de navigaţie.

– Ia legătura cu elicopterele şi întreabă dacă observă ceva care poate sugera o activitate ostilă.

Radiotelegrafistul îndeplini ordinul şi aşteptă pînă cînd răspunsul răsună în difuzor.

– Domnule amiral Dover, sînt locotenentul Hooker de pe Vînător Unu. Cu excepţia unui marinar care pare să verifice racordurile ţevilor şi a bucătarului, toate punţile sînt goale.

– Dar la timonă? se interesă Dover.

Mesajul fu transmis şi răspunsul veni repede.

– Puntea de navigaţie e pustie. Prin parbriz nu deslueşesc decît doi ofiţeri de cart.

– Comunicaţi observaţiile dumneavoastră căpitanului Garnet şi comandorului Jacobs şi spuneţi-le să se menţină aproape în timp ce intru în legătură cu tancul.

– Are un echipaj format din cincisprezece ofiţeri şi treizeci de marinari, spuse Compton, care examina datele despre tanc furnizate de computer. E un vas britanic. Ceea ce înseamnă că o să se

dezlănţuie iadul dacă urcăm la bordul unei nave sub pavilion străin fără să ni se acorde permisiunea.

– Asta e problema Washington-ului. Operaţiunea noastră de abordare se desfăşoară sub ordine stricte.

– Doar atîta vreme cît noi doi nu dăm de belea.

– Fă tu onorurile, Buck.

Compton luă emiţătorul de la radiotelegrafist.

– Către căpitanul navei *Pacific Chimera*. Sînt căpitanul vedetei *Huron*, de la Paza de Coastă. Încotro vă îndreptaţi?

Căpitanul supertancului, care se afla lîngă tmonă de cînd ajunseseră în preajma coastei Statelor Unite, răspunse aproape imediat:

– Sînt căpitanul Don Walsh. Destinaţia noastră este instalaţia de descărcare a ţiţeiului aflată în largul promontoriului San Petro.

– La răspunsul ăsta mă aşteptam, mormăi Dover. Spune-i să oprească nava.

Compton dădu din cap, confirmînd că înţelesese.

– Domnule căpitan Walsh, aici căpitanul Compton. Vă rugăm să vă opriţi pentru o inspecţie la bord.

– Chiar e necesar? întrebă Walsh. Oprirea iroseşte timpul şi banii companiei şi ne împiedică să respectăm orarul.

– Vă rog să vă supuneţi, ripostă Compton, pe un ton autoritar.

– E foarte lăsată în apă, comentă Dover. Probabil că are tancurile pline pînă la refuz.

Nu primiră acordul verbal al căpitanului Walsh, dar, după un minut, Dover şi Compton observară că siajul provocat de elicele navei era în scădere. Gulerul de spumă din jurul provei nu dispăruse, însă cei doi ştiau că nava aceea imensă nu se putea opri complet decît după aproape o milă.

– Ordonă-le comandantului Jacobs şi căpitanului Garnet să urce la bordul tancului cu grupele lor de comando.

Compton îşi întoarse privirea spre Dover.

– Nu vreţi să trimiteţi o echipă de abordaj de pe *Huron*?

– Dacă li se va opun rezistenţă, pot face faţă mai bine decît băieţii noştri; sînt mai bine echipaţi pentru aşa ceva, răspunse Dover.

Compton transmise ordinul priviră cum pilotul elicopterului Marinei coborî aparatul, rotindu-se în jurul pupei supertancului, cu palele elicei vîjîind deasupra suprastructurii, pînă ce depăşi antena radarului şi coşul. Pe urmă se opri pentru un minut, timp în care Garnet inspectă puntea, căutînd orice semn de ostilitate. Mulţumit

că imensa punte superioară era goală, îi făcu semn pilotului să coboare într-o zonă liberă, din partea din față a suprastructurii.

Jos, pe apă, șalupa de patrulare a lui Jacobs se apropiase, fiind paralelă cu bordajul și orientată către pupa. Un dispozitiv pneumatic lansă ghearele de pisică, care se prinseră de copastie. Membrii echipei SEAL se urcară cît ai clipi pe scările de frînghie și se răspîndiră pe punte, îndreptîndu-se către suprastructura principală, cu armele pregătite. Cu excepția unui marinar uluit, nu observară nici un semn de viață.

Sub comanda lui Jacobs, cîțiva bărbați găsiră bicicletele echipajului și le folosiră ca să patruleze pe puntea imensă și prin culoarele tancului petrolier, în căutarea explozibililor.

Garnet își împărți oamenii în două echipe; trimise una jos, în sala mașinilor, și o conduse pe cealaltă în interiorul suprastructurii de la pupa, unde trecură în revistă echipajul înainte de a se îndrepta către timonă. Imediat ce păși pe puntea de navigație, căpitanul Walsh se dezlănțui asupra lui, cu indignarea întipărită pe față.

– Ce înseamnă asta? vru el să afle. Nu sînteți Paza de Coastă.

Garnet îl ignoră și rosti, în emițătorul stației sale radio:

– Domnule amiral Dover, aici Echipa Unu. Cabinele echipajului și timona sînt curate.

– Domnule comandor Jacobs? întrebă Dover. Vreau raportul Echipei Doi.

– Mai avem o suprafață foarte mare de acoperit, răspunse Jacobs. Dar n-am găsit nici urmă de explozibil în zona tancurilor, pe care am inspectat-o deja.

Dover se întoarse spre Compton.

– Eu trec dincolo.

O barcă fu lăsată la apă, pentru a-l duce pe amiral pînă la petrolier, unde oamenii lui Garnet coborîseră peste bord scara cu trepte de lemn a pilotului. Dover se urcă pe punte și sui apoi cele cinci grupuri de trepte care duceau către puntea de navigație, unde găsi un Walsh înfuriat.

Căpitanul supertancului *Pacific Chimera* părea surprins de apariția amiralului Pazei de Coastă la bordul navei sale.

– Cer să mi se spună ce naiba se întîmplă aici, mîrîi Walsh către Dover.

– Am fost înștiințați că această navă transportă explozibili, spuse amiralul. Verificarea impune o inspecție de rutină.

– Explozibili! izbucni Walsh. V-aţi pierdut minţile? Ăsta e un tanc petrolier. Nici un om zdravăn la cap nu ar aduce explozibili la bord.

– Asta avem intenţia să aflăm, răspunse Dover, calm.

– Informaţia pe care aţi primit-o e ridicolă. De unde provine?

– De la un funcţionar de nivel înalt de la Cerber Oil.

– Ce amestec are aici Cerber Oil? *Pacific Chimera* aparţine companiei Berwick Shipping din Marea Britanie. Transportăm ţiţei şi produse chimice în toată lumea, pentru o grămadă de clienţi străini.

– Al cui este petrolul din tancurile dumneavoastră?

– De data aceasta, aparţine companiei Zandak Oil din Indonezia.

– De cîtă vreme transportă firma Berwick ţiţei pentru Zandak?

– De peste douăzeci de ani.

– Echipa Unu raportează, se auzi vocea lui Garnet din staţia radio aflată asupra lui Dover.

– Aici amiralul Dover. Ascult.

– Nu am găsit nici un fel de dispozitiv exploziv în sala maşinilor şi în suprastructura de la pupa.

– OK, spuse Dover. Daţi-i o mînă de ajutor comandantului Jacobs. Are de acoperit o suprafaţă mult mai mare.

Trecu încă o oră, timp în care căpitanul Walsh fumă, măsurînd puntea cu pasul, ca un om extrem de frustrat, ştiind că fiecare minut de întîrziere a navei costa compania sa mii de dolari.

Căpitanul Compton veni de pe *Huron* şi urcă pe puntea de navigaţie a tancului.

– Sînt ros de nerăbdare, spuse, cu un zîmbet. Sper că nu vă supăraţi fiindcă am venit aici să văd ce se întîmplă.

– Nu-i a bună, zise Dover, exasperat. Pînă acum, nici urmă de explozibili sau de dispozitive de detonare. Căpitanul şi echipajul nu se comportă ca nişte oameni în misiune sinucigaşă. Încep să mă tem că am fost păcăliţi.

Peste douăzeci de minute, Jacobs îşi prezentă raportul.

– E curată, domnule amiral. Nu am găsit nici un fel de material exploziv.

– Poftim! tună Walsh. V-am spus că e aşa. Oameni buni, nu sînteţi în toate minţile.

Dover nu încercă să-l calmeze pe căpitanul mînios al petrolierului. Începuse să aibă îndoieli serioase în ceea ce privea buna credinţă a lui Sally Morse. Pe de altă parte, simţise o mare uşurare

aflînd că echipajul navei nu avea nicidecum intenţia să arunce în aer jumătate din San Francisco.

– Îmi pare rău pentru deranj şi pentru întîrzierea provocată, îi spuse lui Walsh. Nu vă mai stăm în cale.

– Puteţi miza pe faptul că guvernul meu va lansa un protest împotriva guvernului dumneavoastră, spuse Walsh, furios. Nu aţi avut nici un temei legal pentru a mă opri şi pentru a-mi aborda nava.

– Îmi cer scuze pentru toate inconvenientele, spuse Dover, regretînd cu adevărat.

Cînd părăseau puntea de navigaţie, se întoarse spre Compton şi zise, cu voce scăzută:

– N-o să-mi placă să văd mutrele tuturor celor de la Washington cînd o să le spun că au fost traşi pe sfoară.

Capitolul 47

Pe neaşteptate, Sandecker trecu pe lîngă Zerry Pochinsky, secretara lui Pitt, şi intră în biroul acestuia, care, aşezat la masa sa de lucru, îşi aranja hîrtiile de la NUMA înainte de a lua avionul spre ferma lui Elmore Egan din New York. Pitt îl privi surprins. Cînd urma să discute problemele Agenţiei, amiralul insista aproape întotdeauna ca directorul său de proiecte speciale să vină la el în birou. Agitaţia lui Sandecker era evidentă. Sub barba roşcovană, îşi ţinea buzele strînse, iar ochii lui albaştri, autoritari, îi reflectau tulburarea.

– Zale ne-a împins pe o pistă falsă, mîrîi, înainte ca Pitt să fi rostit vreun cuvînt.

– Poftim? făcu Pitt, nedumerit.

– Pe *Pacific Chimera* nu s-a găsit nimic. Amiralul Dover tocmai şi-a prezentat raportul. Nu erau nici un fel de explozibili la bord. Nava era curată, iar căpitanul şi echipajul – complet nevinovaţi de orice complot care să distrugă partea dinspre apă a oraşului San Francisco. Sau am fost păcăliţi, sau Sally Morse a avut halucinaţii.

– Eu am încredere în Sally. Prefer să cred că am fost păcăliţi.

– Cu ce scop?

Pitt căzu pe gînduri înainte de a răspunde.

– Zale are o minte de şacal. E posibil să-i fi servit lui Sally o poveste inventată, ştiind că era gata să treacă în tabăra adversă şi să alerteze oficialităţile. A folosit vechiul truc al magicienilor, fluturîndu-şi o mînă ca să distragă atenţia publicului în timp ce face o

scamatorie cu cealaltă. Se uită în ochii lui Sandecker. Cred că are altă catastrofă în mînecă.

– Aşa o fi, spuse Sandecker. Unde ajungem dacă mergem pe raţionamentul tău?

– Pentru răspuns, contez pe Hiram Yaeger şi pe Max, spuse Pitt, ridicîndu-se în picioare şi ieşind în grabă din spatele biroului, ca să se îndrepte către uşă.

Yaeger studia extrase din conturile bancare de peste ocean, în ale căror înregistrări computerizate pătrunsese Max, în timp ce urmărea plăţile ilegale făcute de Cerber şi mitele primite de aproape o mie dintre membrii guvernului Statelor Unite. Despre suma totală nu se putea spune decît că era astronomică.

– Max, eşti sigură că totalurile astea sînt corecte? întrebă Yaeger, uluit de rezultate. Par puţin cam ciudate.

Imaginea holografică a lui Max ridică din umeri.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Probabil că au mai rămas cel puţin cincizeci, dacă nu chiar mai multe plăţi pe care nu le-am depistat încă. De ce întrebi? Te surprind totalurile?

– Poate că douăzeci şi unu de miliarde două sute de milioane de dolari nu ţi se pare o sumă prea mare, dar pentru un pîrlit de specialist în computere înseamnă o grămadă de parale.

– E cam greu să fii considerat un pîrlit.

Cu Sandecker la doi paşi în urma lui, Pitt se năpusti în biroul lui Yaeger de parcă ar fi fost fugărit de un bizon sălbatic.

– Hiram, domnul amiral şi cu mine avem nevoie ca tu şi Max să lansaţi o nouă cercetare cît mai curînd posibil. Yaeger îşi ridică ochii şi văzu expresiile grave aşternute deopotrivă pe feţele celor doi.

– Eu şi Max vă stăm la dispoziţie. Ce anume vreţi să căutăm?

– Verificaţi toate navele care sînt programate să intre în principalele porturi din Statele Unite, începînd din clipa asta şi pînă peste zece ore, concentrîndu-vă mai ales asupra supertancurilor petroliere.

Yaeger dădu din cap şi se întoarse către Max.

– Ai auzit?

Max îi adresă un zîmbet fascinant.

– Revin în şaizeci de secunde.

– Atît de repede? întrebă Sandecker, uluit, ca întotdeauna, de posibilităţile lui Max.

– Nu m-a dezamăgit niciodată, ripostă Yaeger, cu zîmbet de cunoscător.

În timp ce Max dispărea încet, parcă evaporîndu-se, el îi întinse lui Sandecker rezultatele cercetărilor precedente.

– Poftiţi. Încă nu sînt complete. Dar avem peste nouăzeci şi cinci la sută dintre numele celor plătiţi de Curtis Merlin Zale şi de asociaţii corporaţiei Cerber, conturile lor bancare de dincolo de ocean, ca şi sumele depuse în acestea.

Sandecker studie cifrele şi îşi ridică privirea uluită.

– Nu e de mirare că Zale are la mînă atît de multe oficialităţi de rang înalt. Sumele plătite ar putea acoperi bugetul NUMA pe o sută de ani.

– Paza de Coastă şi Forţele Speciale au reuşit să împiedice tancul petrolier să intre în golful San Francisco? întrebă Yaeger, care nu era la curent cu evenimentele.

– Zale şi-a bătut joc de noi toţi, răspunse laconic Sandecker. Nava aducea într-adevăr un transport de petrol, dar nu existau nici un fel de explozibili. La bord nu s-a găsit nici unul şi petrolierul îşi continuă drumul către dana de acostare din zona sudică a golfului.

Yaeger se uită spre Pitt.

– Crezi că a fost o capcană?

– Cred că ăsta e planul lui Zale. Ceea ce m-a deranjat de la bun început a fost pescajul extraordinar al unui vas de dimensiunile tancului *Pacific Chimera*, încărcat pînă la refuz. În preajma oraşului, fundul golfului este prea puţin adînc ca să permită trecerea unei astfel de nave. S-ar fi împotmolit cu mult înainte de a ajunge la ţărm.

– Aşa că luaţi în considerare posibilitatea ca Zale să fi trimis un alt tanc, într-un alt oraş portuar, insinuă Yaeger.

Păstrară tăcerea în timp ce silueta feminină a lui Max se materializa pe micul ei podium.

– Domnilor, cred că am găsit ceea ce vă interesează.

– Ai verificat toate tancurile care urmează să intre în porturile noastre? întrebă Sandecker, nerăbdător.

– Sînt mai multe petroliere foarte mari care vor sosi în diverse porturi, iar dintre cele cu adevărat imense face parte unul care vine din Arabia de Sud, cu destinaţia Louisiana, numai că dana sa de acostare se află la o sută de mile distanţă de cel mai apropiat oraş important. Un altul se îndreaptă spre o staţie de pompare situată în largul portului New Jersey, dar nu va sosi decît abia mîine, şi, în

sfîrşit, un UULCC (Ultra, Ultra Large Crude Carrier), cu destinaţia Long Beach, California, se află la o distanţă de două zile de mers. Asta e tot. Se pare că prietenul vostru Zale a pierdut ocazia de a folosi un alt petrolier.

– Aşa că totul nu a fost decît o pierdere de timp, murmură Sandecker. Zale nu a avut cîtuşi de puţin intenţia de a devasta San Francisco sau vreun alt port cu populaţie numeroasă.

– Aşa s-ar părea, spuse Pitt, descurajat. Dar, în cazul ăsta, la ce i-a folosit subterfugiul? Ce a avut de cîştigat?

– Poate că nu a vrut decît să ne pună la încercare?

– Nu se potriveşte cu stilul lui de acţiune.

– Nu s-a strecurat nici o eroare? o întrebă Yaeger pe Max.

– Am intrat în bazele de date ale tuturor autorităţilor portuare din cele patruzeci şi opt de state cu ieşire la ocean.

Sandecker dădu să părăsească biroul, clătinînd obosit din cap.

– Cred că aşa se termină toată povestea.

– Domnilor, nu v-aţi gîndit să luaţi în considerare şi un alt tip de navă? întrebă Max.

Pitt o privi plin de interes.

– Ce vrei să spui?

– Mă gîndeam şi eu, pe cont propriu. Un LNG ar provoca un dezastru mult mai mare decît un UULCC.

Revelaţia îl izbi pe Pitt ca o lovitură de ciocan.

– Un tanc cu gaze naturale lichefiate!

– Unul a sărit în aer în Japonia, în anii patruzeci, şi a avut aceeaşi putere explozivă ca bomba atomică de la Hiroshima. Moartea a secerat mai bine de o mie de oameni.

– Ai verificat dacă se îndreaptă vreunul spre porturile noastre? întrebă Yaeger.

Max se prefăcu supărată.

– Nu pari să ai cine ştie ce respect pentru capacităţile mele intuitive. Bineînţeles că am verificat toate LNG-urile care se apropie.

– Şi? făcu Yaeger.

– *Mongol Invader*, care vine din Kuwait, e programat să acosteze la New York la zece şi jumătate.

– Antemeridian sau postmeridian? întrebă Sandecker.

– Antemeridian.

Amiralul îşi privi ceasul.

– Atunci îl putem şterge de pe listă. Trebuie să fi acostat acum douăzeci de minute.

– Nu e chiar aşa, spuse Max. A avut probleme cu generatoarele şi a staţionat pe durata efectuării reparaţiilor. Are o întîrziere de cinci ore.

Pitt şi Sandecker se uitară unul la celălalt, cuprinşi de teroare.

– Ăsta trebuie să fie planul lui Zale, spuse Pitt. Atac simulat pe Coasta de Vest, cu *Pacific Chimera*, şi lovitură în est, la New York, cu *Mongol Invader*.

Sandecker izbi cu pumnul în masă.

– Ne-a prins descoperiţi şi la fel de neajutoraţi ca nişte prunci.

– Nu v-a mai rămas mult timp ca să-l opriţi înainte de a intra în apele joase ale golfului şi de a se îndrepta spre canal.

– Cum arată *Mongol Invader*? o întrebă Yaeger pe Max.

Ea transpuse imaginea navei pe ecranul unui monitor imens. Vasul părea desprins dintr-o carte science-fiction cu benzi desenate. Silueta aducea cu cea a unui tanc petrolier, cu motoarele şi suprastructura plasate la pupa, dar aceasta era singura asemănare. În locul unei singure punţi largi, etajate, deasupra cocii se ridicau opt tancuri sferice, imense şi de sine stătătoare.

Max începu să îi treacă în revistă caracteristicile.

– E cel mai mare LNG care a fost construit vreodată. Lungimea totală este de cinci sute şaptezeci şi cinci de metri, iar lăţimea de o sută zece. Echipajul este format din opt ofiţeri şi cincisprezece marinari. Numărul lor este atît de mic pentru că nava e automatizată aproape în întregime. Turbinele ei cu două axe şi cu reductoare în două trepte dezvoltă o putere de şase mii de cai pentru fiecare din cele două elice gemene. Navighează sub pavilion argentinian.

– Cine e proprietarul? se interesă Yaeger.

– I-am căutat proveniența dincolo de faţada unei companii fantomă şi am ajuns la imperiul Cerber.

– Ei, oare de ce cred eu că asta e ceea ce trebuia să găsiţi? rînji Yaeger.

– Pescajul tancurilor cu gaze naturale lichefiate este mai mic decît al celor cu ţiţei, din cauza diferenţei dintre densitatea gazului şi a petrolului, spuse Sandecker. Ar putea urca foarte uşor în susul fluviului Hudson înainte de a vira ca să se îndrepte spre partea de jos a Manhattan-ului, pentru a se strecura apoi printre docuri fără să se împotmolească înainte de a lovi ţărmul.

– Sally Morse spunea că *Pacific Chimera* ar fi trebuit să se izbească de uscat la cheiul de la World Trade. N-am putea presupune că Zale a făcut o analogie, referindu-se, de fapt, la World Trade Center din New York?

– Este exact locul în care aş lovi centrul Manhattan-ului dacă aş vrea să produc cele mai mari pagube, îl aprobă Sandecker.

– Ce cantitate de gaz transportă? o întrebă Pitt pe Max.

– Şapte sute douăzeci şi trei de mii de metri cubi.

– Asta e foarte rău, murmură Yaeger.

– Şi tipul gazului?

– Propan.

– Şi mai rău, gemu Yaeger.

– Sfera de foc ar putea fi înfiorătoare, explică Max. O cisternă transportată pe calea ferată a explodat la Kingman, Arizona, în anii şaptezeci. Conţinea treizeci de mii de litri de propan şi mingea de foc s-a extins pe aproape o treime de kilometru. Dintr-un litru de propan lichid rezultă optzeci de litri de gaz. Deci, multiplicînd această cantitate cu şapte sute douăzeci şi trei de mii, ne putem imagina că sfera de foc va acoperi o rază de peste trei kilometri.

– Ce ne poţi spune despre pagubele materiale? o întrebă Sandecker pe Max.

– Ar fi enorme, răspunse ea. Construcţiile importante, ca zgîrie norii de la World Trade Center, ar rămîne în picioare, dar interiorul s-ar face praf. Majoritatea celorlalte clădiri din apropiere ar arde în întregime. La pierderile de vieţi omeneşti nici măcar nu vreau să mă gîndesc.

– Şi toate astea numai pentru că dementul ăla de Zale şi cartelul Cerber vor să întărîte opinia publică americană împotriva petrolului din import, bodogăni Pitt, înfuriat.

– Trebuie să oprim nava aia! spuse Sandecker pe un ton de gheaţă. De data asta nu ne putem permite nici o greşeală.

– Echipajul ei nu va permite să fie abordată, ca *Pacific Chimera*, spuse Pitt, răspicat. Pun rămăşag pe salariul pe o lună că e condusă de Omo Kanai şi de grupul lui de Năpîrci. Zale nu ar încredinţa o asemenea sarcină unor amatori.

Sandecker îşi privi din nou ceasul.

– Avem la dispoziţie patru ore şi jumătate, pînă cînd tancul intră în Manhattan, pe fluviul Hudson. Am să-i comunic amiralului

Dover ce am descoperit şi o să-i cer să alerteze Paza de Coastă din zona New York-ului, ca să lanseze operaţiunea de interceptare.

– Ar trebui să alertaţi şi trupele antitero din statul New York, sugeră Max. Se antrenează şi fac aplicaţii practice tocmai în vederea unor asemenea evenimente.

– Mulţumesc, Max, spuse Sandecker, adresîndu-i-se, plin de căldură, creaţiei computerizate a lui Yaeger. Pînă atunci, fusese întotdeauna de părere că Max reprezenta doar o cheltuială în plus pentru bugetul NUMA, dar, în cele din urmă, înţelese că justifica fiecare centimă investită şi chiar mai mult. O să mă ocup de asta.

– Îl chem aici pe Al. Cu *Aquarius*, noul avion cu reacţie şi aripi cu geometrie variabilă achiziţionat de NUMA, ajungem la docul nostru din New York în mai puţin de o oră.

– Ce aveţi de gînd să faceţi după ce ajungeţi acolo? întrebă Max, curioasă.

Pitt o privi de parcă ea l-ar fi întrebat pe Dan Marino dacă ştie cum să lovească o minge de fotbal.

– Să împiedicăm tancul *Mongol Invader* să distrugă jumătate din Manhattan. Ce altceva?

Capitolul 48

Oricine ar fi văzut tancul cu gaz natural lichefiat ar fi fost sceptic, fiindcă nu i-ar fi venit să creadă că o navă cu o înfăţişare atît de caraghioasă putea traversa oceanele. *Mongol Invader*, cu cele opt tancuri ale sale răsărind ca nişte bulbi din partea superioară a cocii, era cel mai mare vas LNG construit vreodată şi nu părea să se afle în elementul său în timp ce străpungea valurile, urmîndu-şi cursul spre intrarea în portul New York. Strict utilitară şi vopsită în culoarea maronie a argilei, era una dintre cele mai urîte nave care pluteau pe apele planetei.

Constructorii săi o proiectaseră ca să îmbrace, să susţină şi să protejeze cele opt imense tancuri sferice etanşe, din aluminiu, pline, în momentul acela, cu propan lichid, care ar fi trebuit să aibă o temperatura de minus o sută şaizeci şi cinci de grade Celsius. Dar, în timpul călătoriei dinspre Kuwait, temperatura fusese ridicată treptat, pînă cînd ajunsese la numai şase grade sub valoarea critică.

Mongol Invader, bomba plutitoare care putea devasta jumătate din insula Manhattan, era purtată de-a curmezişul valurilor zbuciumate cu o viteză de douăzeci şi cinci de noduri datorită uriaşelor elice gemene, din bronz, iar partea subacvatică a provei sale despica apa cu o uşurinţă amăgitoare. Pescăruşii se apropiau în stoluri şi se roteau deasupra ei, dar, simţindu-i aura ameninţătoare, rămîneau ciudat de tăcuţi şi îşi luau curînd zborul, îndepărtîndu-se.

Spre deosebire de *Pacific Chimera*, nici un membru al echipajului nu putea fi zărit inspectînd tancurile sau mergînd pe pasarela

lungă de deasupra acoperişurilor boltite ale acestora. Erau, cu toţii, la posturile lor de lucru, ascunse vederii. Numai cincisprezece erau împrăştiaţi pe navă. Patru operau comenzile din timonă. Cinci supravegheau camera motoarelor, iar cei şase rămaşi erau înarmaţi cu rachete portabile care ar fi putut să scufunde cea mai mare vedetă a Pazei de Coastă sau să doboare orice aparat de zbor care i-ar fi atacat. Membrii grupului Năpîrcilor erau cît se poate de conştienţi de costul lipsei de vigilenţă. Se simţeau în siguranţă, ştiind că puteau respinge cu uşurinţă orice încercare de abordare din partea profesioniştilor din Forţele Speciale, din ale căror efective făcuseră parte cei mai mulţi dintre ei. Erau extrem de încrezători în posibilitatea lor de a împiedica orice încercare de oprire a navei înainte de a intra pe cursul fluviului, la periferia oraşului – şi, odată ce treceau de podul Verrazano, era evident că riscul izbucnirii unei mingi de foc l-ar fi ţinut în frîu pe comandantul operaţiunii de interceptare.

Aplecat peste balustrada punţii de navigaţie de la tribord, Omo Kanai privea fix norii întunecaţi şi ameninţători care pluteau, în voia vîntului, pe cerul mohorît. Era sigur că membrii oricăror forţe înarmate care ar fi venit împotriva lui nu puteau crede că cincisprezece oameni, care nu erau teroriştifanatici, ci doar mercenari foarte bine plătiţi, s-ar fi putut măcar gîndi să se sinucidă de dragul patronului lor. Nu erau într-un film cu James Bond. Zîmbi pentru sine însuşi. Numai cei de la bord ştiau despre submarinul ataşat de cocă la treizeci de metri în faţa cîrmei şi a elicelor gemene. Imediat ce nava avea să fie îndreptată către ţărmul Manhattan-ului, Kanai şi echipa sa de Năpîrci aveau să se îmbarce pe submarinul ascuns, pornind către larg şi evitînd atingerea sferei de foc.

Reveni în interiorul punţii de navigaţie, îşi încrucişă braţele şi îşi lăsă ochii să alunece asupra cursului trasat pe hartă, urmărind linia roşie care trecea de promontoriul Rockaway, apoi de promontoriul Norton, la Seagate, înainte de a pătrunde sub podul Verrazano, care unea Brooklyn-ul cu insula Staten. De acolo, linia urca spre partea de sus a golfului, dincolo de Statuia Libertăţii şi de insula Ellis. După ce trecea de Battery Park, se frîngea în unghi ascuţit, întorcîndu-se către ţărm şi terminîndu-se la baza turnurilor gemene de la World Trade Center.

Îşi încovoie umerii musculoşi, acomodîndu-se cu viteza în creştere a navei de sub picioarele sale. *Mongol Invader* nu avea să

fie oprit – nu trebuia să fie oprit înainte de a-şi împlini destinul. Vreme de o mie de ani de atunci înainte, trebuia să fie pomenit drept unealta celui mai mare dezastru provocat de mîna omului şi plănuit vreodată să se abată asupra Statelor Unite.

Kanai privi în sus, prin parbrizul punţii de navigaţie, şi zări maşinile care treceau pe podul de deasupra apei – care căpătase o tentă gri-verzuie din cauza norilor întunecaţi. În timpul traversării, caroseriile colorate ale automobilelor licăreau ca nişte insecte. Se aplecă asupra tabloului de bord şi sesiză că vîntul puternic bătea, dinspre sud-est, cu o viteză de douăzeci de noduri. Cu atît mai bine, cugetă, asta avea să mărească raza de acţiune a sferei ucigaşe de foc.

Gîndul la miile de victime incinerate nu-i trecuse niciodată prin minte. Kanai nu era capabil de nici o emoţie. Era imun la faţă de ideea morţii şi era gata să o înfrunte fără ezitare atunci cînd urma să-i vină rîndul.

Secundul său la comanda navei, Harmon Kerry, un individ vînjos, cu braţele tatuate cruciş şi curmeziş, urcă pe puntea de navigaţie. Luă un binoclu şi se uită la un cargou care trecea pe lîngă babordul lor, îndreptîndu-se spre largul oceanului.

– De-acum nu mai durează mult, spuse, cu ceea ce nu era doar o vagă plăcere. Americanii vor avea parte de o surpriză urîtă.

– Nu va fi o surpriză, mormăi Kanai, nu şi dacă şi-au dat deja seama că *Pacific Chimera* a fost o ţintă falsă.

– Crezi că au mirosit ceva?

– Zale a făcut un plan fără cusur, spuse Kanai, cu convingere. Dar anumite împrejurări neaşteptate şi neprevăzute l-au împiedicat să aibă un succes deplin. Tot ce am înfăptuit pînă acum a fost bine făcut. Dar cineva, poate chiar mai multe persoane din guvernul Statelor Unite, a pus lucrurile cap la cap. Cele cîteva ore de întîrziere datorate problemelor pe care le-am avut cu generatoarele ne costă scump. În loc să fi sosit chiar în momentul în care a fost abordat petrolierul *Pacific Chimera*, pe neaşteptate şi la adăpostul întunericului de dinaintea zorilor, s-ar putea să fim nevoiţi să înfruntăm toate forţele pe care le vor putea trimite asupra noastră. Şi poţi să pui rămăşag că, de data asta, vor fi mai bine pregătiţi.

– Abia aştept să văd Statuia Libertăţii topită şi fumegîndă, zise Kerry, cu un rînjet diabolic.

– Peste patruzeci de minute ajungem la pod, raportă timonierul, care stătea la consola de comandă.

Kanai se ridică în picioare şi privi podul care se apropia cu încetineală.

– Dacă nu încearcă să ne oprească cît mai curînd, nu vor mai avea altă şansă.

La cincisprezece minute după ce Sandecker îl alertase, dîndu-i cumplita veste, amiralul Dover se urcase, de pe aeroportul bazei navale Alameda, într-un avion de luptă al Marinei Militare. Pilotul său ceruse să i se permită să aterizeze de urgenţă, între două avioane comerciale, pe aeroportul internaţional John F. Kennedy. De acolo zbură cu un elicopter NYPD pînă la baza Sandy Hook a Pazei de Coastă, unde două vedete rapide de patrulare, de treizeci de metri, aşteptau sosirea sa ca să înceapă operaţiunea de interceptare a tancului *Mongol Invader*.

Intră în sala de şedinţe a bazei, încleştîndu-şi şi descleştîndu-şi pumnii, chinuit de nelinişte şi de disperare. Se silea să raţioneze cu calm. Nu-şi putea permite nici să se lase copleşit de trucul lui Zale, nici să dea vina pe capacităţile sale de deducţie pentru că scăpase ceva care, la o a doua vedere, părea evident. Totuşi, Sandecker s-ar fi putut înşela. Nu avea nici o dovadă solidă pe care să-şi bazeze cea de-a doua operaţiune de interceptare, erau doar nişte presupuneri, dar, cu toate acestea, era hotărît să ducă treaba pînă la capăt. Poate că *Mongol Invader* avea să se dovedească tot a alarmă falsă, dar nu aveau de ales. Nu le rămînea decît să continue cercetările pînă cînd aveau să dea peste adevărata navă minată.

În timp ce se îndrepta spre scaunul din capul mesei de şedinţe, Dover îi salută fără vorbe, doar cu o mişcare a capului, pe cei zece bărbaţi şi două femei adunaţi în încăpere. Nu pierdu timpul cu nici un fel de subtilităţi.

– Patrulele aeriene de poliţie au ajuns deasupra navei?

De lîngă perete, un căpitan de poliţie dădu din cap.

– Sînt chiar acum în legătură cu un elicopter. Raportează că tancul se îndreaptă cu toată viteza spre port.

Dover răsuflă uşurat, dar numai în parte. Dacă aceea era într-adevăr nava care urma să devasteze partea dinspre ocean a Manhattan-ului, atunci trebuia oprită.

– Domnilor, aţi primit cu toţii, prin telefon sau prin fax, mesajul trimis din Washington de amiralul Sandecker şi ştiţi la ce vă puteţi aştepta. Dacă nu îl putem opri, trebuie scufundat.

– Domnule, i se adresă un comandant al Pazei de Coastă, dacă tragem în tancuri, este foarte posibil să provocăm o explozie imensă. Probabil că întreaga flotilă de şalupe de intercepţie ar putea fi prinsă în sfera de foc, ca şi piloţii de pe elicopterele de patrulare ale poliţiei.

– Mai bine o mie decît un milion, ripostă Dover, tăios. Dar, în nici un caz, nu trebuie să trageţi în suprastructura de la pupa. Dacă echipajul nu se supune ordinului de a opri, atunci nu vom avea altă alternativă decît să chemăm avioanele de vînătoare ale Marinei Militare, ca să-l distrugă cu rachete aer-apă. În acest caz, toată lumea va fi avertizată în timp util, ca să se îndepărteze cît mai mult posibil de *Mongol Invader* înainte de explozie.

– Ce şanse avem de a o aborda, de a înfrînge rezistenţa echipajului şi de a dezamorsa dispozitivele explozive? întrebă unul dintre poliţişti.

– Nu prea multe, dacă, în loc să se oprească, continuă să se deplaseze cu toată viteza către port. Din nefericire, după ce am aflat că nu aceea era nava care trebuia oprită, forţelor militare cu care am colaborat la San Francisco li s-a ordonat să se retragă şi să se întoarcă la bazele lor. Nu avem timp să le reorganizăm sau să aducem, în timp util, pe calea aerului, alte echipe. Ştiu că brigăzile antitero din New York sînt antrenate exact pentru astfel de urgenţe, dar nu vreau să le folosim înainte de a fi sigur că echipajul va opune rezistenţă. Se opri ca să cerceteze cu privirea feţele celor prezenţi în încăpere. Dacă nu cumva ştiaţi deja, temperatura maximă a vaporilor aprinşi de propan este de o mie nouă sute optzeci de grade Celsius.

Unul dintre cei doi căpitani ai şalupelor de incendiu din portul New York prezenţi în sală ridică mîna.

– Domnule amiral, aş putea să adaug că, dacă încărcătura tancului va lua foc, vaporii rezultaţi în urma exploziei a şase sute şaptezeci de metri cubi de propan vor forma o sferă de foc cu un diametru de aproape zece kilometri.

– Un motiv în plus ca să oprim tancul înainte de a se apropia de oraş, ripostă scurt Dover. Mai aveţi alte întrebări?

Nu primi nici un răspuns.

– Atunci propun să lansăm operaţiunea. Sîntem în criză de timp.

Dover încheie instructajul şi se duse direct la doc, unde urcă pe pasarela care ducea către *William Shea*, una dintre vedetele Pazei de Coastă. Se simţi cuprins de presimţiri sumbre. Timpul era prea scurt pentru a permite evacuarea locuitorilor din Manhattan, dacă *Mongol Invader* refuza să accepte să fie abordat, iar avioanele de luptă ale Marinei nu reuşeau să-l scufunde repede. Din nefericire, la ora aceea a zilei, străzile şi clădirile erau plin de funcţionari. Dacă tancurile de pe LNG săreau în aer, pagubele materiale şi pierderile de vieţi omeneşti ar fi fost înspăimîntătoare.

Prin minte îi mai trecu, fulgerător, şi gîndul la Dirk Pitt şi Al Giordino, despre care amiralul spusese, în treacăt, că urmau să se implice în interceptarea navei. Dar Dover nu primise nici un semn de viaţă de la ei. Se întrebă ce-i făcuse să întîrzie şi să nu ajungă la instructaj, deşi asta nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Dover se îndoia că cei doi ar fi putut avea o influenţă hotărîtoare asupra operaţiunii.

Soarele încerca să răzbată printre nori cînd vedetele gemene *William Shea* şi *Timothy Firme* părăsiră portul îndreptîndu-se spre confruntarea cu *Mongol Invader* şi cu încărcătura sa mortală de propan.

Capitolul 49

– Nu seamănă cu nici unul dintre submarinele pe care le-am văzut vreodată, remarcă Giordino, holbîndu-se la obiectul lucios care părea mai degrabă un iaht luxos decît o navă subacvatică.

Pitt stătea pe docul din golful Sheepshead din Brooklyn, admirînd vasul de douăzeci şi cinci de metri a cărui înfăţişare exterioară amintea de cea a unei ambarcaţiuni elegante, cu motor. Giordino avea dreptate; deasupra liniei de plutire era identic cu orice alt iaht costisitor. Singura diferenţă evidentă putea fi observată sub apă. Hublourile mari şi rotunde din partea din faţă a cocii erau mai mici, dar similare cu cele de pe *Golden Marlin*.

Putînd găzdui unsprezece pasageri şi membri ai echipajului în condiţii extrem de confortabile, *Coral Wanderer* era cel mai mare tip de submarin din seria Ocean Diver construit pe şantierul naval Meridian din Massachusetts. Avea patru sute de tone şi era proiectat pentru a funcţiona la o adîncime de trei sute şaptezeci de metri, avînd o autonomie de două sute de mile marine.

Căpitanul Jimmy Flett coborî scările care duceau de la punte la doc şi se apropie de Pitt cu mîna întinsă. Era scund şi îndesat, cu obrajii rumeni din cauza lungilor ani de devotament faţă de whisky-ul scoţian, dar ochii lui albaştri reuşiseră să rămînă limpezi şi strălucitori. Braţele nu îi erau atît de bronzate cum ar fi fost de aşteptat pentru un om care călătorise multă vreme de-a lungul mărilor calde, scăldate în lumina soarelui. Flett îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii pe navele care navigau în Marea Nordului şi

avea înfăţişarea aspră şi sălbatică a unui pescar care se întoarce acasă cu plasele pline, fără să se sinchisească de apele furtunoase. Primise mai multe lovituri dureroase decît ar fi trebuit şi supravieţuise de fiecare dată.

Strînse mîna lui Pitt de parcă ar fi vrut să o facă terci.

– Dirk, cît timp a trecut de cînd am păşit pe aceeaşi punte şi am băut whisky împreună?

– Asta a fost pe *Avor III*, în optzeci şi opt.

– Cînd eram în căutarea lui *Bonhomme Richard*, spuse Flett, cu o voce surprinzător de blîndă. După cîte îmi amintesc, nici nu l-am găsit.

– Nu, dar *am dat* peste un trauler rusesc în misiune de spionaj, care s-a dus la fund în timpul unei furtuni.

– Îmi aduc aminte. Marina Britanică ne-a ordonat să uităm că l-am văzut vreodată. Întotdeauna am fost de părere că s-au scufundat să-l caute la cîteva ore la după ce le-am spus unde se afla.

Pitt se întoarse spre Giordino.

– Al, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Jimmy Flett. Un prieten bun, din vremuri trecute.

– Sînt încîntat să vă cunosc, spuse Giordino. Dirk vorbeşte adesea despre dumneavoastră.

– Sper că nu de bine.

Jimmy rîse, strivind mîna lui Giordino, care îi răspunse strivind-o pe a sa.

– Deci te-ai înmuiat şi ai devenit căpitan de ambarcaţiuni de lux, spuse Pitt, cu căldură, arătînd spre iahtul subacvatic.

– Sînt un matelot care preferă suprafaţa oceanului. Nimic din ceea ce e sub apă nu mă interesează.

– Atunci, de ce faci asta?

– Salariul e bun şi munca uşoară. Încep să îmbătrînesc şi nu mai pot înfrunta furia naturii cum o făceam cîndva.

– Şefii tăi au fost de acord să folosim submarinul? întrebă Pitt.

– Nu se dau în vînt după aşa ceva. E în stadiul experimental şi nu a fost încă omologat. Imediat ce trece toate probele, trebuie să traversez oceanul pînă la Monte Carlo, unde noii proprietari intenţionează să-l pună la dispoziţia europenilor bogaţi, care îl pot închiria.

– Acum e vorba de o situaţie mai mult decît critică.

Flett scrută adîncul verde al ochilor lui Pitt.

– La ce vreţi să-l folosiţi? La telefon nu aţi spus decît că e vorba să-l închiriaţi pentru NUMA.

– Intenţionăm să-l folosim drept navă-torpilă.

Flett se holbă la Pitt de parcă i-ar fi văzut creierul scurgîndu-i-se printr-o ureche.

– Înţeleg, murmură, în surdină, drept navă-torpilă. Şi ce vas aveţi de gînd să trimiteţi la fund?

– Un tanc cu gaze naturale lichefiate.

De data asta, Flett putea să-şi imagineze că materia cenuşie curgea, în aceeaşi măsură, şi din cealaltă ureche a lui Pitt.

– Şi dacă refuz să vă îndeplinesc cererea?

– Atunci vei avea pe conştiinţă mai mult de cinci sute de mii de morţi.

Flett înţelese imediat cum stăteau lucrurile.

– Tancul ăsta, unde au de gînd teroriştii să îl arunce în aer?

– Nu sînt teroriști în adevăratul sens al cuvîntului. E vorba de un grup de criminali care au de gînd să facă nava să eşueze lîngă World Trade Center înainte de a da foc gazului inflamabil.

Ezitările, întrebările şi protestele dispărură.

– De vreme ce Wanderer nu are în dotare nici o torpilă, spuse simplu Flatt, cum ai de gînd să procedezi?

– Ai auzit vreodată de submarinul confederat *Hunley*?

– Da.

– Vom reînvia o pagină din istoria lui, zise Pitt, cu un zîmbet plin de încredere în sine, în timp ce Giordino începea să descarce camioneta parcată lîngă doc.

În următoarele douăzeci de minute, cei trei bărbaţi montară o ţeavă care putea acţiona ca o lance şi care ieşea cu nouă metri în afara provei submarinului. Încă două fuseseră fixate de-a lungul punţii, sub cabina supraînălţată. Se îmbarcară fără să mai piardă nici o secundă, în timp ce Flatt pornea cele două turbine diesel supraalimentate. Ocupat pînă peste cap cu amenajările de la prova, Giordino ataşă cutii magnetice cu explozive de cele două ţevi suplimentare. Cea care fusese deja montată avea o încărcătură de patruzeci şi cinci de kilograme de explozibil subacvatic, legată de un detonator.

Flett trecu la cîrmă, în timp ce Pitt şi Giordino desfăceau parîmele de la prova şi de la pupa. Bătrînul căpitan stătea în faţa unei

console. Pe suprafaţa acesteia, mai multe sisteme de pîrghii controlau aripile de la suprafaţă şi pe cele pentru scufundare, elicele de poziţionare şi regulatoarele de viteză.

Atingînd mai puţin de trei sferturi din viteza maximă, *Coral Wanderer* părăsi curînd din golful Sheepshead, ieşind în larg şi îndreptîndu-se spre Podul Verrazano. Vedetele Pazei de Coastă şi flota de şalupe mai mici, de patrulare, prinseseră deja viteză, despicînd apa din faţa provei submarinului. Privind în sus, observară două elicoptere ale Pazei de Coastă şi două ale poliţiei din New York, care se roteau, ca nişte vulturi, deasupra unei nave cu înfăţişare respingătoare, vopsită în culoarea murdară a pieii de bivol.

Flett împinse cele două manete de acceleraţie în punctul mort, ridicînd prova deasupra apei. Se apropie de coasta de nord, traversînd iute golful şi ocolind promontoriul Norton la Seagate, stabilind apoi un curs care îl trimitea pe *Wanderer*, sub unghi, către partea centrală a navei LNG.

– Care e viteza maximă? îl întrebă Pitt.

– Patruzeci şi cinci de noduri la suprafaţă. Douăzeci şi cinci dedesubt.

– După ce intrăm în imersiune, avem nevoie de fiecare nod pe care îl poţi obţine. Viteza maximă a lui *Mongol Invader* e tot de douăzeci şi cinci de noduri.

– Cum îi spune? întrebă Flatt, privind imensele tancuri turtite care se bulbucau deasupra navei uriaşe. *Mongol Invader*?

– Într-un fel, i se potriveşte, spuse Pitt, sarcastic.

– Ar trebui să ajungem lîngă el înainte de a intra sub pod.

– Odată ce ajunge la periferia oraşului, e greu să îl aruncăm în aer fără să se întîmple acelaşi lucru cu jumătate din Brooklyn şi cu insula Staten.

– Dacă Paza de Coastă şi poliţia din New York vor da greş, planul tău tip *Hunley* va trebui neapărat să funcţioneze.

Pitt arătă spre flota care se vedea prin parbriz.

– Potera se apropie.

La bordul lui *William Shea*, amiralul Dover intră în legătură cu tancul LNG *Mongol Invader*.

– Aici Paza de Coastă din Statele Unite. Vă rugăm să vă opriţi imediat şi să vă pregătiţi pentru abordare.

În absenţei oricărei conversaţii, tensiunea de pe puntea de navigaţie a vedetei era tot mai intensă. Dover repetă mesajul, apoi îl reluă a treia oară, dar nu primi nici un răspuns. *Mongol Invader* continua să se îndrepte spre portul New York, fără ca nimic să indice că şi-ar fi redus viteza. Pe puntea de navigaţie, căpitanul şi echipajul se uitau ţintă la amiral, aşteptînd ordinul de atac.

Pe neaşteptate, o voce calmă şi fermă spulberă tăcerea:

– Către Paza de Coastă. Aici căpitanul tancului *Mongol Invader*. Nu am nici cea mai mică intenţie de a opri nava. Vă avertizez că orice încercare de a o avaria va avea consecinţe cumplite.

Incertitudinea şi încordarea se spulberară dintr-o dată. Nu mai exista nici o îndoială. Pericolul era real. Dover ar fi putut continua să discute cu căpitanul tancului LNG, dar nu era înţelept să o facă. Orice tactică bazată pe tragerea de timp era în dezavantajul său. Le ordonă elicopterelor să debarce echipele antitero pe puntea deschisă din faţa tancurilor. În acelaşi timp, le ceru vedetelor să treacă la abordaj, cu echipajul la posturile de luptă.

Întrebîndu-se ce putea fi în mintea căpitanului său dement, îşi îndreptă binoclul spre puntea de navigaţie a tancului cu înfăţişare păgînă, care tăia valurile îndreptîndu-se spre podul de la periferia New York-ului. Căpitanul nu putea fi decît nebun. Nici un om întreg la minte nu ar fi devastat un oraş, ucigînd un milion de oameni, de dragul profitului. Nici măcar nu era un terorist fanatic, devotat unei cauze sau unei religii.

Lui Dover îi venea greu să creadă că o fiinţă umană putea acţiona, în numele corupţiei, cu atît de mult sînge rece. Slavă Domnului că marea e calmă, gîndi, în timp ce un elicopter se oprise deasupra tancului, pregătindu-se să aterizeze, iar vedetele se deplasau lin, descriind un arc de o sută optzeci de grade, ca să se poată apropia de nava imensă.

Cele două elicoptere Dolphin, roşii-portocalii, ale Pazei de Coastă, staţionau deasupra pupei tancului LNG, iar unul dintre elicopterele Jayhawk ale poliţiei, vopsite în albastru şi negru, cobora către pră. Pilotul acceleră, mărind turaţia paletelor elicei, adaptîndu-şi viteza la cea a enormei nave, în timp ce devia spre balustrada de la prova, deasupra căreia plană cîteva secunde, uitîndu-se după tambuchiuri, guri de ventilaţie sau lanţuri de ancoră, care l-ar fi putut împiedica să aterizeze în siguranţă. O antenă înaltă de radar era plasată între extremitatea superioară a provei şi primul

tanc cu gaz. Mulţumit că avea loc suficient pentru o aterizare nestînjenită de obstacole, pilotul aduse elicopterul la numai opt metri deasupra provei.

Fu ultimul lucru pe care apucă să îl facă.

Prin binoclu, Dover văzu, îngrozit, cum o mică rachetă lansată de pe acoperişul primului tanc lovi elicopterul care explodă, desfăcîndu-se ca o cutie de conserve azvîrlită în foc. Flăcările izbucnite din rezervoarele de benzină distruse cuprinseră aparatul, care, pentru o clipă, arse suspendat în văzduh, pentru a se prăbuşi apoi în mare, ducînd cu sine brigada antitero a poliţiei. Se scufundă în numai cîteva secunde, pierind din vedere şi lăsînd în urmă doar cîteva sfărîmături purtate de valuri şi o spirală de fum lăţită pe cerul înseninat.

Capitolul 50

Detaşat, Kanai privea cu nepăsare sfârîmăturile jalnice ale epavei elicopterului poliţiei, printre care îşi continua drumul *Mongol Invader*. Nu se simţea cîtuşi de puţin vinovat fiindcă, în mai puţin de trei secunde, ştersese doisprezece oameni de pe suprafaţa pămîntului.

Nu-l descurajau nici flotila de vedete ale Pazei de Coastă, nici şalupele de incendiu care îi înconjurau nava. Se simţea în siguranţă, ştiind că nu cutezau să-l atace cu arme de foc – cel puţin nu atîta vreme cît comandantul flotei nu era nici nebun, nici incredibil de tîmpit. Un glonte rătăcit care ar fi perforat unul dintre tancuri ar fi provocat un incendiu şi, pe o rază de o milă, toate navele şi aparatele de zbor ar fi fost distruse, odată cu automobilele aflate departe, sus, pe pod, şi cu pasagerii acestora.

Îşi ridică privirea spre şoseaua de pe podul imens – unul dintre cele mai lungi din lume. Nava ajunsese suficient de aproape şi putea auzi zgomotul traficului de deasupra. Din ce în ce mai satisfăcut, observă că celălalt elicopter se îndepărta; piloţii săi înţeleseseră că erau expuşi şi lipsiţi de apărare în faţa tirului aruncătorului de rachete. Kanai îşi îndreptă atenţia asupra celor două vedete ale Pazei de Coastă, pe care sigla CG (Coast Guard – Paza de Coastă) era scoasă în relief de dungile subţiri şi albastre trasate deasupra celor portocalii, oblice şi groase, de pe suprastructura şi bordajul vopsite în alb. Vedetele se apropiau de flancurile tancului LNG venind din direcţii opuse. Intenţiile le erau clare, dar armele lor

păreau extrem de nepotrivite pentru a-i provoca o avarie majoră a lui *Mongol Invader*.

Amuzat, se gîndi că acum era rîndul lui. Dar, înainte de a apuca să ordone echipei de Năpîrci să lanseze rachete împotriva vedetelor, acestea deschiseră simultan focul cu mitralierele Bushmaster cu calibrul de douăzeci şi cinci de milimetri pe care le aveau montate la provă. Armele gemene, cu ţevi ghintuite, păreau total nepotrivite pentru sarcina pe care şi-o asumaseră, fiind prea minuscule ca să avarieze o navă de-a dreptul monstruoasă.

Vedeta de la tribord îşi concentrase salva de proiectile perforante asupra bordajului de oţel, gros de opt milimetri, al punţii de navigaţie şi al timonei, în timp ce aceea de la babord trăgea asupra părţii inferioare a bordajului de la pupa, încercînd să penetreze tabla groasă de oţel care proteja sala maşinilor. Oamenii care mînuiau armele se străduiau să nu ţintească în apropierea tancurilor gigantice, pline cu propan ucigător.

Kanai se aruncă pe burtă cînd gloanţele de douăzeci şi cinci de milimetri pătrunseră pe puntea de navigaţie, smulgînd geamurile şi sfărîmînd consola de comandă. Năpîrca de la cîrmă muri pe loc. O alta se prăbuşi, rănită mortal în acel atac neaşteptat. Ignorînd grindina de gloanţe, Kanai se ridică în picioare, înhăţă staţia radio de pe calculatorul de bord şi zbieră:

– Lansaţi rachetele sol-sol! Acum!

Se aruncă din nou pe punte şi privi prin ferestrele sfărîmate. *Mongol Invader* mai avea aproape o milă pînă să ajungă sub pod. Observă şi că prova se rotea încet către tribord. Sfîrtecată de gloanţe, consola de comandă se transformase într-un obiect inform, cu găuri zimţate, iar tastele legate la computer nu mai puteau transmite către cîrmă comenzile de modificare a cursului.

Kanai apelă sala maşinilor.

– Raportaţi pagubele.

Năpîrca care îi răspunse, fără grabă, fusese cîndva mecanic şef pe o navă folosită pentru operaţiuni secrete.

– Tirul a scos din funcţiune generatorul de la babord, dar motoarele sînt neatinse. Am un mort şi un om grav rănit. Gloanţele au penetrat pereţii ca o grindină, dar îşi pierduseră în mare măsură viteza cînd au lovit maşinile, ceea ce a redus avariile la minimum.

Kanai observă că tancul începea să vireze, ieşind din canalul de navigaţie şi îndreptîndu-se spre o baliză.

– Comenzile de pe puntea de navigaţie au fost făcute praf de gloanţe. Cîrmiţi nava de acolo, de jos. Aduceţi-o înapoi pe cursul trei-cinci-cinci babord sau o să ne lovim de piciorul podului. Şi menţineţi cursul pînă la noi ordine.

Se tîrî pînă la marginea punţii de navigaţie, privi în jos şi văzu o Năpîrcă aplecată peste balustrada de la tribord şi lansînd, în linie dreaptă, rachete către prova lui *Timothy Firme*. Prima trecu prin tabla subţire a punţii şi prin bordaj şi explodă în apă. Dar cea de-a doua izbi parapetul navei şi schijele măturară puntea, secerîndu-l pe bărbatul care manevra Bushmaster-ul de calibrul douăzeci şi cinci. Bucăţi de mitralieră zburară prin aer, ca nişte frunze în flăcări.

Apoi, văzduhul din partea opusă a lui *Mongol Invader* se tulbură cînd o altă rachetă găuri coşul de pe *William Shrea*. Lovise vedeta ca un ciocan gigantic, înclinînd-o cu zece grade, azvîrlind în aer o ploaie de sfărîmături şi generînd un nor dens, de fum negru. Dar mitraliera Bushmaster de calibrul douăzeci şi cinci, acum rămasă fără pereche, continuă să împroaşte cu gloanţe bordajul care proteja sala maşinilor de pe *Mongol Invader*.

Timothy Firmei fu izbit de o a doua rachetă. Coca i se cutremură şi pupa fu cuprinsă de flăcări. O clipă mai tîrziu, o altă rachetă sfărîmă suprastructura de sub puntea de navigaţie. Explozia împrăştie aşchii de oţel pe jumătatea din faţă a ambarcaţiunii. Spre deosebire de majoritatea navelor maritime, vedetele Pazei de Coastă nu erau blindate, aşa că pagubele erau serioase. Jumătate dintre ofiţeri zăceau pe puntea de navigaţie. Ambarcaţiunea îşi pierduse cîrma şi începea să se îndepărteze de tancul LNG, avînd două zone în flăcări, fumegînd, grav avariată şi plutind, neajutorată, în derivă. Alte lovituri sălbatice, urmate de explozii, nimeriră ambele vedete ale Pazei de Coastă, iar flăcările şi fumul se înălţară, vălătucindu-se, către cer.

Kanai cîştigase un avantaj tactic.

Era încîntat de faptul că lupta continua în favoarea lui. Aruncă o privire către pupa şi văzu că ambele vedete mari ale Pazei de Coastă erau avariate, fiind aproape transformate în epave arse, care pluteau în voia valurilor, lipsite de orice putere. Nu trebuia să-şi mai facă nici o grijă din pricina navelor de suprafaţă.

Pentru că elicopterele poliţiei continuau să rămînă deasupra golfului, Kanai îşi dădea seama că încă nu era în siguranţă. *Mongol Invader* se apropia de podul Verrazano, dar era sigur că, oricine ar

fi fost comandantul operaţiunii de interceptare, acesta avea să cheme avioanele de luptă ale armatei înainte ca nava să ajungă în adăpostul relativ de sub şi de dincolo de pod.

Dover se pipăi ca să vadă dacă era rănit. Sîngera din tăieturile făcute de şrapnele la umărul stîng şi în partea laterală a capului. Îşi căută urechea şi o găsi atîrnînd de o bucată de carne. Scos din fire mai mult de ciudă decît de durere, şi-o smulse şi şi-o îndesă în buzunar, convins că un chirurg i-o putea coase la loc mai tîrziu. Îşi croi drum de-a curmezişul timonei făcute praf. Puntea era plină de morţi şi de răniţi. Erau bărbaţi tineri, cărora n-ar fi trebuit să li se întîmple aşa ceva, cugetă, dus pe gînduri. Nu erau într-un război cu un inamic străin Statelor Unite. Era o luptă între interesele economice interne. Pentru el, era un măcel lipsit de sens.

Vedetele fuseseră ţinta tirului concentrat a cel puţin patru lansatoare portabile de rachete teleghidate. Putea simţi scăderea vitezei vedetei. Avariile de sub linia de plutire erau grave şi nava începea să se scufunde.

Neavînd cum să aprecieze stricăciunile lui *Timothy Firme*, aflată de partea cealaltă a lui *Mongol Invader*, dar închipuindu-şi tot ce era mai rău, amiralul Dover îi ordonă singurului ofiţer de la bord care se mai ţinea pe picioare să îndrepte vedeta spre cel mai apropiat ţărm. Lupta Pazei de Coastă împotriva navei de coşmar se încheiase.

Urmează ultima aruncare a zarurilor, gîndi Dover, înverşunat.

Înhăţînd staţia radio, ordonă intrarea în luptă a celor trei avioane F-16C ale Gărzii Naţionale Aeriene pe care le mobilizase şi care patrulau în larg, la cîteva mile distanţă. Instinctiv, se lăsă brusc în jos cînd o rachetă trasă de pe tancul LNG fulgeră prin dreptul podului şi explodă, fără să facă nici un rău, în apă, la o sută de metri mai jos. Pe urmă se ghemui şi se uită pe deasupra copastiei, cu ochii către cer.

Schimbă frecvenţa staţiei radio şi spuse, clar şi răspicat:

– Stol Albastru, Stol Albastru, aici Golful Roşu. Dacă mă auziţi şi mă înţelegeţi, atacaţi tancul LNG. Repet, atacaţi nava. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu loviţi tancurile cu propan.

– Am înţeles, Golf roşu, răspunse comandantul flotilei aeriene. Ne vom concentra tirul asupra suprastructurii de la pupa.

– Încercaţi să loviţi şi sala maşinilor, sub coş, ordonă Dover. Faceţi tot posibilul ca s-o opriţi şi opriţi-o repede, fără să declanşaţi explozia gazului.

– Am înţeles, Golf Roşu. Atacăm *acum*.

Comandantul Stolului Albastru îşi trimise cei doi oameni la faţa locului, unul urmîndu-l pe celălalt la o distanţă de cinci sute de metri, în timp ce el survola zona ca să observe rezultatul luptei şi să o ducă la bun sfîrşit dacă cei dinaintea lui greşeau ţinta. Se temea că, din prea multă prudenţă, piloţii săi aveau să ţintească prea departe de pupa şi cît mai departe posibil de tancuri, ratînd nava cu totul. Dar se dovedi că ar fi trebuit să se teamă de cu totul altceva.

Primul pilot vră şi înclină aeronava, coborînd în picaj aproape vertical. Îndreptîndu-şi avionul de luptă drept către sala maşinilor, plasată foarte jos, cu mult sub coşul imens al tancului, îşi blocă sistemul de ghidare al proiectilelor pe direcţia ţintei, care era ascunsă de fumul celor două vedete în flăcări ale Pazei de Coastă. Dar, cu o fracţiune de secundă înainte de a apăsa declanşatorul, o rachetă sol-aer trasă de pe tancul LNG distruse aeronava F-16, transformînd-o într-un uriaş rug înflăcărat, care explodă ca un foc de artificii. Ceea ce fusese un avion strălucitor de luptă se transformase într-un morman diform de deşeuri cuprinse de flăcări, care rămase pentru o clipă suspendat în aer, pentru a se prăvăli apoi nebunește, împrăştiindu-se în mii de sfărîmături care se afundară în mare, împroşcînd apa.

– Întoarce-te! strigă comandantul flotilei către al doilea aparat de zbor.

– E prea tîrziu! îl întrerupse pilotul. M-am fixat pe...

Nu apucă să mai spună altceva. Nu avea timp pentru o manevră de evitare, nici nu mai putea să iasă din picaj. Şi nu avu timp să reacţioneze. O altă rachetă erupse din lansator şi avionul său explodă într-o a doua minge de foc, care păru, de asemenea, să fie suspendată în văzduh înainte de a se afunda în braţele deschise ale mării nepăsătoare, la nu mai mult de o sută de metri de giulgiul de apă al primului F-16.

Comandantul flotilei încremeni, neizbutind să-şi creadă ochilor. Doi dintre prietenii săi cei mai buni, piloţi din Garda Naţională care răspunseseră apelului de urgenţă, amîndoi fiind oameni de afaceri şi taţi de familie, fuseseră carbonizaţi pe neaşteptate, la cîteva secunde unul după celălalt, şi acum zăceau, în epavele aparatelor lor de zbor, pe fundul puţin adînc al portului New York. Oripilat şi înmărmurit din cauza şocului, nu izbuti să lanseze un al alt atac. În loc de asta, îşi întoarse avionul, îndepărtîndu-l de

moarte şi de distrugere, şi zburã spre aerodromul Gãrzii Naţionale de pe Long Island.

Dover privi scena doborîrii celor douã avioane împietrit de groazã. Înţelese imediat ce însemna. Toţi cei de la bordul vedetelor, al bãrcilor de salvare şi al elicopterelor o ştiau. Moartea celor doi piloţi era înspãimîntãtoare, dar eşecul misiunii lor de a opri tancul LNG înainte de a intra în partea de sus a portului era sinonim acum cu dezastrul.

Îşi înãlţã brusc capul, cu teamã şi uimire, cînd, despicînd apa cu toatã viteza, una dintre micile bãrci de salvare, de numai 10 metri, ale Pazei de Coastã se năpusti dintr-o datã drept cãtre pupa lui *Mongol Invader*. Membrii echipajului sãrirã peste copastie, cu mîinile încleştate de partea de sus a vestelor de salvare, în timp de cãpitanul strîngea în mîini cîrma, menţinînd prova bãrcii pe un curs constant de coliziune cu tancul imens.

„Sinucidere, gîndi Dover, uluit. Curatã sinucidere, dar Dumnezeu sã-l binecuvînteze."

De pe *Mongol Invader* irupserã focuri de armã. Gloanţele formarã un nor în jurul bãrcii de salvare, roind ca nişte viespi şi şuierînd în jurul tînãrului de la cîrmã. Cãdeau în apã, acoperind cu stropi fiecare centimetru din jurul cocii din fibrã de sticlã. Bãrbatul de la cîrmã putea fi vãzut ştergîndu-şi cu o mînã stropii de apã care îi ajungeau în ochi şi strîngînd cîrma cu cealaltã. Micul drapel roşu, alb şi albastru se agita, ţeapãn, în briza dimineţii.

După ce vãzuserã avioanele de luptã prãbuşindu-se, oamenii îşi opriserã maşinile pe pod şi se îngrãmãdiserã de-a lungul balustradei, privind drama care se desfãşura sub picioarele lor. Ochii celor din elicopterele care mai rãmãseserã erau aţintiţi tot asupra bãrcii de salvare şi toatã suflarea îl îndemna, în gînd, pe comandantul ei sã sarã peste bord înainte de impact.

– Un gest superb de sfidare, murmurã Dover pentru sine însuşi. Eşti destul de aproape, strigã, deşi ştia cã nu putea fi auzit. Sãri!

Dar nu era sã fie. Tocmai cînd comandantul pãrea sã aibã intenţia de a sãri din cocpit, o grindinã de gloanţe îi ciurui pieptul şi cãzu pe spate, prãbuşindu-se pe punte. O mie de oameni privirã, fascinaţi, cum barca, cu motoarele ambalate la maximum şi cu elicele învolburînd apa într-un vîrtej de spumã, izbi uriaşa cîrmã de la babord a tancului LNG.

Nu urmă nici o explozie învăpăiată, nici o izbucnire de fum şi de foc. Mica barcă se dezintegră, pur şi simplu, în urma impactului cu masiva cîrmă de oţel. Singura urmă vizibilă a coliziuni fu norişor de praf şi de sfărîmături, care pulverizară apa. Imensul vas ameninţător îşi văzu de drum, ca un elefant atacat de un ţînţar căruia nici măcar nu-i simţise muşcătura.

Dover se îndreptă, fără să observe sîngele care îi izvora dintr-un pantof, de la o altă rană de şrapnel pe care o avea la glezna dreaptă. Urmărea cu privirea uriaşul tanc LNG, care continua să înainteze, nevătămat. Prova sa era pe punctul de intra sub pod.

– Sfinte Dumnezeule, nu o lăsa să ne scape acum, murmură, disperat, cuprins de teamă şi de mînie. Dumnezeu să ne apere pe toţi dacă ajunge sub pod.

Abia îşi terminase vorbele, cînd apa de sub pupa lui *Mongol Invader* fu tulburată de o explozie. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, privi cum, încet şi implacabil, prova imensului vas începea să se rotească, îndepărtîndu-i babordul de pod. Mişcarea, mai întîi sacadată, devenea tot mai rapidă.

Capitolul 51

– Cargoul ăsta imens, cu gaz natural lichefiat, seamănă cu un şir de opt femei gravide, întinse pe spate la plajă, spuse Jimmy Flett, care stătea la consola de comandă a cîrmei în timp ce se apropiau de *Mongol Invader*.

– Un elicopter, două vedete şi două F-16 transformate în fier vechi în douăzeci de minute, murmură Giordino, privind epavele care pluteau pretutindeni, împrăştiate printre valuri de bărcile mai mici care treceau în viteză. E foarte urît, dar e ucigător într-o mult mai mare măsură.

– Acum nu mai au cum să-l oprească, spuse Pitt, uitîndu-se printr-un binoclu la nava imensă care se îndrepta cu înverşunare spre Manhattan, către întîlnirea cu catastrofa de coşmar.

– E la vreo mie de metri faţă de pod, aprecie Flett. Avem timp suficient ca să intrăm în scenă, să ne scufundăm şi să-i aranjăm elicele şi cîrma.

– Putem face doar o singură trecere, spuse Giordino, care era de părere că acţiunea se desfăşura pe muchie de cuţit. Dacă dăm greş, nu mai avem timp să ne întoarcem şi să venim asupra lui încă o dată. Se deplasează prea repede. Nu putem să ne ridicăm la suprafaţă, să trecem înaintea lui şi să ne scufundăm pentru o a doua încercare înainte de a trece de pod.

Pitt se uită la el şi rînji.

– Atunci trebuie să mergem direct la ţintă de prima dată, nu-i aşa?

Coral Wanderer sălta peste valuri ca o piatră plată, azvîrlită de un aruncător profesionist. Pitt îşi îndreptă binoclul spre vedetele în flăcări ale Pazei de Coastă. *William Shea* se îndrepta spre ţărmul Brooklyn-ului, iar *Timothy Firme* era canarisită şi avea pupa lăsată în jos. Bărcile mici de salvare se adunaseră în jurul ei, fiindcă era nevoie de mai mulţi oameni pentru a ţine avariile sub control. Şi şalupele de incendiu din New York erau alături, cu conductele şi furtunurile aruncînd jerbe de apă asupra porţiunilor cuprinse de flăcări. Ursul grizzly surclasase haita de cîini de vînătoare, gîndi Pitt. Regreta din tot sufletul că nu reuşiseră să ajungă mai devreme şi să împiedice dezastrul.

Adresîndu-i-se cu optimism lui Giordino, se purtase ca şi cum ar fi fost sigur de sine, dar, în adîncul sufletului său, simţea fiorii reci ai fricii de eşec. Era hotărît să stea în calea lui *Mongol Invader* şi să-l împiedice să intre în partea de sus a portului, chiar dacă asta însemna să rişte viaţa lui, a lui Giordino şi a lui Flett.

Nu mai aveau de ales; trecuseră de punctul dincolo de care nu mai există întoarcere. Toate frămîntările şi incertitudinile rămăseseră în urmă. Un raţionament care nu putea da greş îi spunea că Omo Kanai se afla la bord. Avea un scor de egalat şi se simţea cuprins de un val de mînie din ce în ce mai cumplită.

Studie cabina avariată a timonei, cu pereţii contorsionaţi, de pe tancul petrolier, dar nu văzu nici o siluetă mişcîndu-se înăuntru. Sub coş, bordajul avea mai multe găuri decît o strecurătoare, dar erau mici şi avariile păreau neînsemnate.

Coral Wanderer părea să aibă nevoie de o jumătate de viaţă de om ca să se apropie de ţintă. Cînd mai aveau două sute de metri pînă la prova tribord a tancului LNG, Flett trase uşor înapoi de manetele de acceleraţie şi activă pompele rezervoarelor de balast. Mult mai repede decît şi-ar fi închipuit Pitt, submarinul de lux alunecă sub suprafaţa apei atît de lin încît părea manevrat de o mînă uriaşă. După intrarea în imersiune, Flett acceleră din nou, deplasîndu-se cu viteză mai mare decît specificau instrucţiunile proiectanţilor. Din acel moment, nu-şi mai puteau permite nici cea mai mică greşeală.

Giordino era pe puntea de navigaţie, alături de Flett, în timp ce Pitt coborî în cabina principală, unde se îndreptă către hubloul imens de la prova. Se instală confortabil pe o canapea din piele de căprioară şi ridică receptorul telefonului încastrat într-unul dintre braţele acesteia.

– Sîntem conectaţi? întrebă.

– Te auzim în difuzoare, răspunse Giordino.

Flett citi indicaţiile panoului de bord.

– O sută cincizeci de metri şi ne apropiem.

– Vizibilitatea e sub cincisprezece metri, anunţă Pitt. Urmăriţi cu atenţie radarul.

– Computerul ne redă imaginea navei în timpul deplasării, spuse Giordino. O să specificăm cu ce porţiune a cocii venim în contact.

Minutele se scurgeau cu o încetineală agonizantă în timp ce Flett anunţa distanţa, din ce în ce mai mică.

– Încă o sută de metri, îi spuse lui Pitt. Umbra începe să i se aştearnă pe suprafaţa apei.

Pitt putea auzi trepidaţiile motoarelor lui *Mongol Invader* şi simţea mişcarea apei care năvălea sub chilă. Scrută semiîntunericul verzui şi desluşi cu greu spuma albă care aluneca de-a lungul cocii. Apoi îi zări tablele de bordaj materializîndu-se din beznă la zece metri în faţă şi la trei deasupra.

– L-am prins! strigă, cu voce ascuţită.

Cît ai clipi, Flett smuci manetele, intrînd în marşarier, şi opri submarinul înainte de a se izbi de *Mongol Invader*.

– Poziţionează-ne cu trei metri mai jos, Jimmy.

– Trei metri, am înţeles, confirmă Flett, imprimîndu-i lui *Coral Wanderer* un curs care ducea exact sub partea de la tribord a chilei tancului.

Stînd în cabina de observare de la prova, lui Pitt i se părea sinistră priveliştea coci enorme a acelui monstru mecanic imens, lipsit de voinţă proprie, care gonea pe deasupra submarinului ca vîntul Chinook dinspre nord. Bătaia elicelor se auzea ca un puls îndepărtat, dar ajunse curînd la intensitatea zgomotului unei batoze. Ceva îi atrase atenţia, un obiect uriaş care se bomba sub cocă, alături de chilă. Dar dispăru repede din vedere.

Pitt era o extensie a ochilor lui Flett. Abia ce avusese timp să facă un raţionament de o jumătate de secundă, cînd văzu elicele imense de bronz. Din cauza deplasării tancului uriaş prin apă, imaginea era neclară. Se duse către provă şi se întinse pe covorul de pe podea, cu faţa la un centimetru de hublou, mijindu-şi ochii ca să străpungă spuma şi ceaţa verzuie, pentru a desluşi încărcătura de exploziv cu suport magnetic plasată la extremitatea lăncii care ieşea în afara provei submarinului; dar aceasta era ascunsă de apa agitată.

– Eşti gata, Jimmy?

– Aştept ordinul tău, răspunse Flett, cu vocea dură ca o stîncă.

– Ar trebui să zăreşti elicea de la tribord la numai trei secunde după ce intră în raza mea vizuală, la provă.

Tăcură, în timp ce tensiunea creştea. Mintea şi trupul lui Pitt erau la fel de încordate ca nişte corzi de banjo. Ţinea telefonul la numai un centimetru de buze, strîngîndu-l atît de tare încît încheieturile i se albiseră. Apoi cortina verde se despică, transformîndu-se într-o explozie albă de bule.

– Acum! urlă Pitt.

Reacţionînd cu viteza fulgerului, Flett împinse manetele înainte pînă cînd simţi o trepidaţie în partea din faţă a navei; apoi, rugîndu-se ca sincronizarea să fi fost perfectă, le răsuci, intrînd în marşarier.

Pitt nu putea decît să privească, neajutorat şi expus pericolului, în timp ce încărcătura explozivă se lovea de tablele de oţel ale bordajului, dispozitivul său magnetic ataşîndu-se de acestea cu o secundă înainte ca Flett să intre în marşarier cu toată viteza. Elicea imensă păru să se transforme într-o morişcă scăpată de sub control, care lovea apa golfului, preschimbînd-o într-o spumă strălucitoare.

Pe puntea de navigaţie, Giordino şi Flett se holbau, fascinaţi şi îngroziţi, la palele puternice care se apropiau, lovind apa. Pentru o scurtă clipă, avură certitudinea că nu se vor putea îndepărta la timp şi că elicea va face ţăndări luxosul submarin şi, odată cu el, trupurile lor. Dar, în ultimul moment, motoarele diesel ale lui *Coral Wanderer* mugiră şi propriile lor elice începură să izbească apa cu frenezie. Submarinul făcu un salt către pupa şi începu să se clatine ca un copac biciuit de o tornadă în timp ce elicele de cincisprezece metri în diametru ale tancului LNG se zbăteau la nu mai mult de jumătate de metru de hubloul de la provă.

Întins pe punte, cu braţul ridicat şi ţinîndu-se, cu degetele încleştate, de balustrada unei scări în spirală, Pitt nu putea vedea prin hublou decît un vîrtej de apă învolburată, împodobit cu paletele elicei, care se roteau lovindu-i urechile cu răpăitul lor de tobă. După treizeci de secunde, submarinul se linişti, rămînînd în siajul lui *Mongol Invader*, unde apa se calmase, iar huruitul elicelor începu să se estompeze.

– Al, acum e un moment la fel de bun ca oricare altul, spuse Pitt, ridicîndu-se în picioare.

– Crezi că ne-am îndepărtat suficient de mult?

– Dacă submarinul ăsta e proiectat ca să suporte presiunea apei la trei sute de metri adîncime, atunci poate suporta şi forţa unei explozii care are loc la o sută de metri distanţă.

Giordino prinse cu amîndouă mîinile o mică telecomandă neagră şi apăsă o pîrghie minusculă. Se auzi un bubuit puternic, amplificat de apa dimprejur. Fu urmat de o undă de şoc, care îi izbi cu forţa unui val de şase metri, înainte de a-i înconjura şi de a trece peste ei. Apoi se îndepărtă şi apa se linişti din nou.

Creştetul lui Pitt se ivi deasupra punţii, în capul scării în spirală.

– Ridică-l, Jimmy, ca să vedem dacă am făcut vreo ispravă. Se uită la Giordino. Să ataşăm încă o încărcătură, imediat ce ieşim la suprafaţă.

Fără să poată înţelege cine era în spatele silenţioasei explozii subacvatice, amiralul Dover fu, pentru cîteva clipe, cuprins de uşurare văzînd că *Mongol Invader* se îndepărta de canalul de intrare, descriind un arc larg şi întorcîndu-se în direcţia din care venise. Nu avea de unde să ştie că asta li se datora lui Pitt şi Giordino, aflaţi pe un iaht subacvatic. La bordul lui William Shea, toţi cei care nu erau răniţi fuseseră prea ocupaţi ca să observe neobişnuita ambarcaţiune înainte ca acesta să alunece sub valuri, pentru a ataşa dispozitivul magnetic al încărcăturii explozive exact în faţa elicei de la tribord a lui *Mongol Invader*. Explozia făcuse o gaură de doi metri şi jumătate în cocă, sub punctul de fixare al axului elicei, pe care îl retezase, în timp ce suportul cîrmei, deja afectat de sinuciderea eroică a căpitanului de la Paza de Coastă, se înţepenise la un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de babord.

Elicea se afunda oblic în apă, abia mai ţinîndu-se în ciotul exterior al arborelui retezat, în timp ce motorul din interiorul sălii maşinilor îşi triplase brusc viteza de rotaţie, scăpînd de sub control pînă ce mecanicul şef reuşise să-l oprească.

Cu elicea de la babord încă învîrtindu-se cu viteza maximă şi cu tribordul grav avariat, prova navei se îndrepta, cu încetinitorul, către insula Staten, avînd un curs care, în cele din urmă, o putea aduce înapoi în larg sau o putea face să se rotească în cerc.

Cea mai cumplită parte a dezastrului fusese evitată, gîndi Dover. Dar căpitanul dement al tancului nu avea oare de gînd să-şi ducă la îndeplinire planurile şi să-l arunce în aer, ştiind că putea încă provoca multe pierderi de vieţi omeneşti şi pagube de miliarde?

După ce pierduse lupta, Dover se aşteptase la o catastrofă iminentă, dar acum, după ce se petrecuse un miracol nesperat, se ruga ca holocaustul să fie evitat cu desăvîrşire.

Dacă amiralul Dover fusese surprins văzînd că imensa navă îşi schimba pe neaşteptate cursul, Omo Kanai era de-a dreptul năucit. Deşi simţise şi auzise explozia care avusese loc în adîncime, sub pupa lui *Mongol Invader*, nu îşi făcuse nici o grijă, de vreme ce, pe o rază de douăzeci de mile, nici o navă şi nici un aparat de zbor nu mai îndrăznea să-l atace. Apoi, cînd tancul îşi începu întoarcerea neprogramată, zbieră către sala maşinilor:

– Reveniţi la cursul anterior! Nu vedeţi că ne învîrtim?

– Am pierdut elicea de la tribord în urma unui soi de explozie, ripostă mecanicul şef, în a cărui voce neliniştea era evidentă. Înainte de a apuca să opresc motorul de la babord, elicea lui a rotit nava.

– Compensaţi din cîrmă! ordonă Kanai.

– Imposibil. Mai înainte, ceva a lovit cîrma de la babord. Poate că au fost nişte sfărîmături, dar au blocat-o şi asta contribuie la rotirea necontrolată.

– Ce-mi tot spui acolo? întrebă Kanai, începînd să-şi piardă calmul pentru prima dată.

I se răspunse ferm, dar fără vlagă.

– Fie continuăm să ne rotim în cerc, fie oprim *toate motoarele* şi plutim în derivă. Adevărul e că nu mai putem merge nicăieri.

Ajunseseră la sfîrşitul cursei, dar Kanai refuză să accepte înfrîngerea.

– Sîntem prea aproape ca să renunţăm. Odată intraţi sub pod, nimeni nu ne mai poate opri.

– Şi eu îţi spun că acum, cînd cîrma de la tribord e blocată la patruzeci şi cinci de grade faţă de babord, iar elicea de la tribord are axul rupt şi e inutilizabilă, e cu atît mai bine cu cît părăsim mai repede canistra asta cu gaz.

Kanai înţelese că nu avea rost să se mai certe cu mecanicul şef. Privi podul uriaş. Autostrada suspendată aproape că îi ajunsese deasupra capului, cînd începuseră să se îndepărteze, dînd înapoi. În momentul în care *Mongol Invader* fusese deviat de explozia misterioasă, doar o sută de metri despărţeau triumful de cumplitul eşec. Ajunsese atît de aproape, sfidînd soarta – şi crezuse că era imposibil ca victoria să-i fie smulsă în ultimul moment.

Privirile lui măturară apa. În clipa aceea, zări ceva care aducea a iaht particular navigînd în siajul tancului. Are o înfăţişare ciudată, gîndi. Era gata să se întoarcă cu spatele, dar, cînd ambarcaţiunea dispăru brusc sub valuri, făcu ochii mari, înţelegînd brusc şi fiind cuprins de mînie.

– OK, Jimmy, îi spuse Pitt căpitanului submarinului. L-am răsucit. Acum trebuie să aşezăm sferele alea mari cu gaz pe fundul apei.

– Sper doar că împieliţaţii n-or să declanşeze explozia, zise Flett, în timp ce acţiona comenzile ca să coboare vasul la nouă metri adîncime, pentru o nouă cursă spre tancul LNG. Dacă avea o cît de mică ezitare, asta nu se citea pe faţa rumenă a bătrînului lup de mare. Expresia feţei sale era a unui om care se distrează aşa cum n-o mai făcuse de un car de ani.

Wanderer aluneca prin apă ca un peşte. Flett se simţea mult mai în largul lui acum, cînd părea că este posibil să nu-şi deterioreze preţiosul său submarin. Îşi aţinti ochii pe ecranul radarului şi pe al GPS-ului, menţinînd cursul direct spre *Mongol Invader*.

– Unde vrei să-l lovim? îl întrebă pe Pitt.

– Sub sala maşinilor, în partea dinspre babord a pupei, avînd grijă să nu declanşăm explozia bordajului sub unul din tancuri. Dacă plasăm încărcătura prea departe către prova, toată nava poate sări în aer, odată cu tot ce se află pe o rază de două mile.

– Şi a treia şi ultima încărcătură?

– În aceeaşi zonă, dar în partea dinspre tribord. Dacă-i putem face o pereche de găuri mari în pupă, o se ducă repede la fund, pentru că are pescajul mic.

– Fără nici o elice pe care s-o înfruntăm, cursa e floare la ureche pe lîngă cea dinainte, spuse Giordino, cu o expresie stranie de mulţumire pe chip.

– Să nu spui niciodată hop înainte de a sări, ripostă Pitt, aşa cum o mai făcuse şi cu alte ocazii. Încă n-a venit vremea să ne culcăm pe-o ureche.

Capitolul 52

– „Cel mai norocos e acela care ştie cînd să se ridice şi să plece acasă“, a scris John Milton Hay, cită Jimmy Flett, cînd o rachetă lansată de pe *Mongol Invader* fulgeră pe lîngă cabina de comandă care cobora sub valuri, explodînd la impactul cu apa, la mai puţin de treizeci de metri faţă de pupa. Poate că ar fi trebuit să respectăm sfatul ăsta.

– Dacă ne-au dibuit, să fie sănătoşi, spuse Pitt.

– Trebuie să fie de-a dreptul turbaţi acum, cînd ştiu că noi le-am găurit vasul, zise Giordino, cu voce răguşită.

– Arată ca şi cum ar fi în derivă.

– Poate că echipajul de şobolani al tancului are de gînd să-l abandoneze, spuse Giordino, în timp ce valurile treceau peste parbriz, dar nu-i văd coborînd bărcile de salvare.

În momentul acela, apa se închise deasupra plafonului cabinei şi *Coral Wanderer* pieri din raza vizuală a echipajului tancului LNG. Flett intră în imersiune cu toată viteza şi făcu o întoarcere în unghi ascuţit, către tribord. Fără nici o întîrziere. O bufnitură căreia îi auzirăzgomotul legănă submarinul de lux cînd o altă rachetă izbi apa exact acolo unde s-ar fi aflat dacă Flett n-ar fi făcut manevra aceea rapidă.

Căpitanul îl redresă şi orientă prova pe un curs de coliziune cu babordul tancului LNG lipsit de guvernare. O altă rachetă explodă, dar mult mai departe. Năpîrcile rataseră şansa de a distruge unealta răzbunării. La adăpostul apei, *Wanderer* era invizibil pentru cei de

pe navă. Siajul elicelor sale se împrăştia aproape cu totul înainte de a răzbate la suprafaţă.

Pitt se întoarse lîngă hubloul de observare de la prova, reluîndu-şi postul de veghe. Pentru că uriaşa navă era oprită cu vîntul în faţă, acel al doilea asalt nu era la fel de complicat şi de riscant ca primul. Probabil că echipajul de Năpîrci se pregătea să fugă. Dar cum? Nu-şi lăsaseră bărcile la apă. Şi nu puteau să plece înot. Apoi, ceea ce văzuse mai devreme îi fulgeră prin minte.

Nu era momentul să mediteze asupra alternativelor. Trebuia să-şi folosească fiecare celulă a creierului, să-şi focalizeze privirile şi să fie gata să-l avertizeze pe Flett din nou... Şi, în clipa aceea, coca de dimensiuni monstruoase apăru de-a curmezişul hubloului. De data asta, totul era mai simplu. Flett nu se mai năpusti cu toată viteza, ca înainte; se apropiau de o navă care staţiona, fără să mai fie nevoiţi să se ferească de elicele acesteia.

Trecu un minut, apoi două, pe urmă Pitt văzu coca acoperind hubloul.

– Sîntem lîngă ea, Jimmy.

Cu îndemînarea unui expert, Flett trecu motoarele pe viteza minimă şi aşeză submarinul paralel cu bordajul. Etalîndu-şi măiestria de lup de mare, îl apropie la nu mai mult de doi metri. Pe urmă acceleră, îndreptîndu-se către acea secţiune a pupei în care se afla sala maşinilor.

În cabina de comandă, Giordino privea, încordat, ecranul radarului subacvatic computerizat. Fără grabă, îşi înălţă o mînă, apoi o flutură.

– Mai avem zece metri.

Îndatoritor, Flett răsuci submarinul, folosind marşarierul, pînă cînd prova şi încărcătura din vîrful lăncii se îndreptară direct către tablele de bordaj din partea opusă sălii vulnerabile a maşinilor de pe *Mongol Invader*.

Suportul magnetic al încărcăturii se fixă de coca şi submarinul de lux se grăbi să se îndepărteze. Cînd ajunseră într-o zonă sigură, Giordino rînji.

– Încă o dată, cu toată dragostea.

Apoi apăsă comutatorul detonatorului. O altă detunătură se estompă în adîncuri, în timp ce *Wanderer* scăpa de unda de şoc.

– A fost o lovitură mortală, spuse Flett. Materialul ăsta exploziv performant pe care l-aţi adus trebuie să-i fi făcut o gaură mai mare decît orice torpilă.

Pitt urcă în cabina de comandă.

– Jimmy, presupun că ai o cameră de evacuare în caz de pericol.

Flett dădu din cap.

– Bineînţeles. Reglementările maritime internaţionale stipulează că toate ambarcaţiunile subacvatice trebuie să aibă.

– Ai echipament de scufundare la bord?

– Am, confirmă Flett. Am patru seturi de costume cu echipament pentru pasagerii care vor dori să facă scufundări de pe navă după ce va fi omologată.

Pitt se uită la Giordino.

– Al, ce-ai zice dacă noi doi ne-am uda puţin?

– Tocmai vroiam să-ţi propun acelaşi lucru, zise Giordino, ca şi cum abia ar fi aşteptat să o facă. Mai bine să reîncărcăm lancea sub apă decît să riscăm ca vreo rachetă să ne ia beregata.

Nu mai pierdură timpul punîndu-şi costumele de cauciuc. Hotărîră că fiecare secundă conta şi că puteau suporta răceala apei purtîndu-şi doar şorturile în timpul necesar pentru amplasarea celei de-a treia încărcături în vîrful lăncii.

Ieşind prin sasul suficient de larg pentru a permite trecerea a doi oameni, ataşară încărcătura explozivă şi reveniră la bord în mai puţin de şapte minute, cu trupurile amorţite din cauză că apa nu avea decît optsprezece grade.

Imediat ce se întoarseră în interiorul sasului, Flett îl trimise pe *Coral Wanderer* la al treilea atac. Pînă să ajungă Pitt şi Giordino în cabina de comandă, fixase deja încărcătura explozivă de bordaj şi fugea înapoi.

Pitt îi puse mîna pe umăr.

– Bună treabă, Jimmy.

Flett zîmbi.

– Nu-mi place să pierd timpul.

Giordino îşi şterse trupul ud şi se aşeză pe scaun numai în şort. Luă telecomanda dispozitivului exploziv înainte de a se îmbrăca. La semnul lui Flett, smuci mica pîrghie, detonînd încărcătura şi făcînd încă o gaură imensă în pupa lui *Mongol Invader*.

– Riscăm o ridicare la suprafaţă ca să vedem rezultatele muncii voastre artizanale? îl întrebă Flett pe Pitt.

– Încă nu. Înainte de asta vreau să mai verific ceva.

Puntea timonei se clătină cînd cea de-a doua explozie făcu încă o gaură în bordajul tancului. Detunătura părea să vină chiar de sub tălpile lui Kanai. Suprastructura de la pupa se cutremură din cauza exploziei. Cei care priveau tancul de pe mal, din ambarcaţiuni şi de pe pod observară că prova începea să i se ridice din apă.

Kanai credea că puteau supravieţui primei explozii şi că, într-un fel sau altul, puteau readuce nava către periferia oraşului. Cea de-a doua explozie pecetlui soarta tancului. *Mongol Invader* se ducea la fundul golfului, sub şaizeci de metri de apă. Kanai se aşeză în scaunul căpitanului de pe puntea de navigaţie şi îşi şterse sîngele care i se prelingea în ochi de pe fruntea spintecată pînă la os de un ciob de parbriz.

Zgomotul motoarelor încetase de mai multe minute. Nu-i rămînea decît să se întrebe dacă mecanicul şef şi oamenii săi apucaseră să fugă din sala motoarelor înainte ca cele două explozii să deschidă drumul şuvoaielor de apă care năvăliseră înăuntru. Îşi roti privirea în jurul punţii de navigaţie, care arăta de parcă ar fi fost răscolită de o bandă de hoţi scoşi din minţi. Apăsîndu-şi un prosop pe frunte, se îndreptă spre un fişet, îi deschise uşa şi se uită lung la un panou plin de comutatoare. Cu mintea înceţoşată, setă temporizatorul la douăzeci de minute, fără să se gîndească că era posibil ca nava să se scufunde înainte de aprinderea încărcăturilor explozive plasate sub tancurile monstruoase cu propan. Apoi fixă butonul de detonare pe poziţia *activat*.

De pe scara din exteriorul suprastructurii îşi făcu apariţia Hermon Kerry. Sîngele i se prelingea, încet, dintr-o jumătate de duzină de răni, dar el nu părea să fi băgat de seamă. Avea ochii sticloşi şi gîfîia ca după un efort extenuant. Se agăţă de un panou de navigaţie ca să-şi recapete răsuflarea.

– N-ai luat liftul? îl întrebă Kanai, curios şi părînd detaşat de dezastrul care îl înconjura.

– Era avariat şi scos din funcţiune, spuse Kerry, cu voce tăioasă. A trebuit să mă caţăr pe zece rînduri de trepte. Un cablu se desprinsese, dar l-am reparat. Cred că o să ne ducă pînă pe puntea de jos, dacă nu-l suprasolicităm.

– Trebuia să mergi direct la submarinul de evacuare.

– Nu părăsesc nava fără tine.

– Îţi mulţumesc pentru loialitate.

– Ai activat explozibilii?

– Vor sări în aer peste douăzeci de minute.

– O să avem nevoie de noroc ca să ajungem la o distanţă sigură, spuse Kerry, citind pe chipul lui Kanai că înfrîngerea îl durea. Arăta ca un om care fusese trişat la pocher. Ar fi mai bine s-o luăm din loc.

Nava se clătină brusc şi puntea se înclină spre partea din spate.

– Oamenii sînt pregătiţi? întrebă Kanai.

– Din cîte ştiu eu, şi-au părăsit toţi posturile şi au luat-o spre submarin.

– Nu mai avem nimic de făcut aici.

Kanai aruncă o ultimă privire spre cadavre. Un rănit încă mai respira, dar pentru Kanai era ca şi mort, aşa că păşi peste el, luînd-o către lift. Întorcîndu-se spre puntea de navigaţie, mai privi o dată panoul pe care se afla temporizatorul dispozitivelor explozive. Cifrele de pe afişajul roşu al ceasului digital alergau spre momentul detonaţiei. Cel puţin, misiunea nu era un eşec total. Mai puţini morţi şi mai puţine pagube reprezentau, totuşi, mai mult decît nimic, gîndi, cu cinism.

După ce uşile liftului se închiseră, apăsă butonul corespunzător punţii de jos, sperînd că totul avea să meargă cît mai bine posibil. Liftul trepidă, pornind cu o smucitură, dar coborî lin şi se opri pe puntea din fundul calei, exact deasupra chilei.

Pînă la trapa deschisă a submarinului de evacuare, care pătrundea înăuntru printr-un orificiu etanş al cocii, îşi croiră drum printr-un şuvoi de apă care le ajungea pînă la genunchi, stînd aplecaţi înainte ca să compenseze înclinarea în unghi ascuţit a pupei care se scufunda.

Mecanicul şef îi aştepta, plin de sudoare şi de ulei.

– Dacă nu vă grăbiţi, submarinul va fi tras la fund. Nava se scufundă, şi încă repede.

Kanai era ultimul om care trebuia să treacă prin trapă, intrînd în cabina principală a submarinului. Cei şase bărbaţi, dintre care trei răniţi, aşezaţi înăuntru, faţă în faţă, reprezentau tot ce mai rămăsese din întregul grup de Năpîrci.

După ce închise trapa, Kanai intră în camera de comandă împreună cu mecanicul şef, care se aşeză lîngă el şi apăsă repede comutatoarele acumulatorilor.

Deasupra lor, *Mongol Invader* se auzea trosnind şi şuierînd, chinuit de forţa care îi sălta prova în aer. Doar cîteva minute îl mai despărţeau de momentul în care avea să alunece sub apă, proptindu-se mai întîi pe fundul pupei.

Kanai era gata să pornească motoarele, cînd, privind prin parbrizul ca un balon, zări în faţa ochilor o ambarcaţiune stranie care se apropia, desprinzîndu-se din apa întunecoasă. În prima clipă, crezu că era un iaht particular care fusese surprins la locul înfruntării şi care se scufunda; apoi realiză că era vasul pe care îl văzuse ceva mai devreme alunecînd sub valuri. Cînd ajunse mai aproape, desluşi o bară lungă de metal care ieşea în afara provei, fiind îndreptată pieziş, către coca navei de deasupra. Dar înţelese prea tîrziu care erau intenţiile navei misterioase.

Acesta se ridică, apropiindu-se pînă cînd bara de metal izbi mecanismul care fixa submarinul de evacuare de fundul tancului LNG, strivind cu putere bolţurile de prindere. Chipul lui Kanai căpătă rigiditatea unei măşti mortuare din ipsos. Se agită, ca un nebun, străduindu-se să activeze mecanismul de desprindere. Dar acesta nu răspunse. Bolţurile refuzară să iasă din locaşurile lor, neîngăduindu-i submarinului să alunece pe ghidajul ataşat de fundul navei.

– De ce nu ne desprindem? urlă inginerul şef, aproape copleşit de spaimă. Pentru Dumnezeu, omule, grăbeşte-te, pînă nu se prăbuşeşte nava peste noi!

În timp ce trăgea cu disperare şi cu toată forţa de care era în stare de manetele mecanismului de eliberare, Kanai străbătu cu privirea pustietatea verde a apei şi îşi aţinti ochii asupra celuilalt submarin, care părea să atîrne sub marginea rotunjită a cocii. Spre groaza sa crescîndă, îl recunoscu pe omul aflat dincolo de hubloul amplu de la prova acestuia. Pentru că apa mărea imaginea, reuşi să-i distingă ochii verzi, părul negru şi zîmbetul drăcesc.

– Pitt! bolborosi.

Pitt susţinu privirea lui Kanai cu o curiozitate morbidă. Pupa tancului LNG care se scufunda atinse fundul sub un unghi ascuţit, bubuind ca tunetul şi stîrnind un nor uriaş de nămol. Încet, restul corpului navei începu să se orizontalizeze, pînă nu mai lipsi decît o

jumătate de metru pentru ca submarinul de evacuare să fie îngropat în noroi de greutatea colosală de deasupra sa.

Expresia îngrozită de pe chipul lui Kanai se transformă brusc într-una de furie cumplită. Îşi ridică pumnul către Pitt cînd coca imensă de deasupra începu să înfunde submarinul în mîlul de pe fund. Pitt trebuia să-i răspundă înainte de a fi prea tîrziu. Îşi deschise buzele într-un zîmbet care îi dezvăluia toţi dinţii şi îşi flutură mîna în semn de rămas bun, în timp ce Jimmy Flett îl muta pe *Coral Wanderer* dincolo de pupa, ca să nu fie şi el îngropat sub greutatea navei uriaşe.

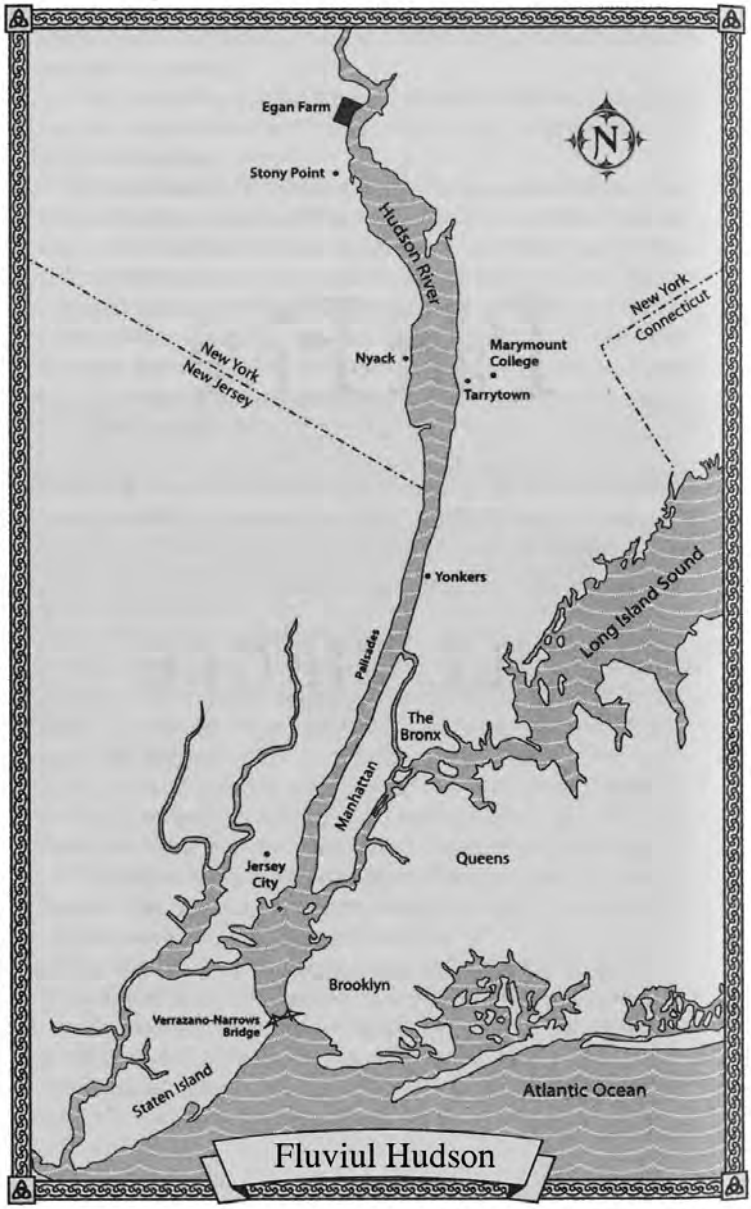
O trombă de apă murdară înghiţi apoi submarinul de evacuare, odată cu tot ce mai rămăsese din grupul de Năpîrci, îngropîndu-l pentru vecie sub epava lui *Mongol Invader*.

În înfiorătoarea beznă deplină, Kanai pieri, strivit, pentru a nu mai afla niciodată că încărcăturile explozive montate sub tancurile monstruoase de propan nu aveau să sară în aer. Muri fără să ştie că tirul mitralierelor de calibrul douăzeci şi cinci de pe vedeta *Timothy Firme* retezase firul principal care ducea spre detonatoare.

Lupta eroică a membrilor Pazei de Coastă nu fusese zadarnică.

PARTEA A CINCEA

ÎNCHIDEREA CERCULUI

Egan Farm
Stony Point
Hudson River
N
New York
Connecticut
New York
New Jersey
Nyack
Marymount
College
Tarrytown
Yonkers
Long Island Sound
Palisades
The
Bronx
Manhattan
Queens
Jersey
City
Brooklyn
Verrazano-Narrows
Bridge
Staten Island
Atlantic Ocean
Fluviul Hudson

Capitolul 53

12 AUGUST 2003
AMIENS, FRANŢA

Maiestuos ca un rege, Rolls-Royce-ul vopsit în argintiu şi verde rula fără zgomot pe străzile oraşului francez Amiens. Situată pe valea fluviului Somme, la nord de Paris, aşezarea existase cu mult înainte ca romanii să se stabilească în zonă. De-a lungul secolelor, în interiorul şi în împrejurimile oraşului se purtaseră lupte, mai întîi între celţi şi legiunile romane, apoi în timpul războaielor napoleoniene şi, după aceea, în Primul şi al Doilea Război Mondial, cînd fusese ocupat de trupele germane.

Automobilul trecu pe lîngă splendida catedrală care fusese începută în 1220 şi terminată în 1270. Construită într-un stil deopotrivă romanic şi gotic, zidurile sale încadrau o faţadă cu ferestre ca petalele unui trandafir, care înconjura galeriile înfrumuseţate de trei portaluri şi de două turnuri gemene. Maşina îşi continuă drumul de-a lungul canalului navigabil pe care fermierii îşi vindeau fructele şi legumele aduse, în mici ambarcaţiuni, pe fluviul Somme.

St. Julien Perlmutter nu călătorea împreună cu gloata fetidă, cum numea el oamenii de rînd. Detesta avioanele şi aeroporturile, preferînd să se deplaseze cu vaporul, luîndu-şi cu sine frumosul Rolls-Royce Silver Dawn din 1955, condus de Hugo Mulholland, şoferul său personal.

Părăsind zona veche a Amiens-ului, Mulholand viră, întrînd pe un drum îngust, şi mai merse un kilometru şi jumătate înainte de a opri în faţa unei porţi de fier, încadrată de ziduri înalte din piatră, acoperite cu viţă de vie. Apăsă butonul unui interfon şi spuse ceva în receptor. Nu primi nici un răspuns, dar poarta începu să se deschidă încet. Hugo urmă drumul pietruit care făcea o buclă în faţa unei vile mari, construită în stilul caselor franţuzeşti de ţară.

Ieşi din spatele volanului şi ţinu portiera deschisă pînă cînd Perlmutter îşi săltă trupul masiv de pe locul din spate, pentru a se apropia, sprijinindu-se cu stîngăcie într-un baston, de treptele uşii din faţă. La numai cîteva clipe după ce trăsese de lanţul clopoţelului, uşa pe ale cărei panouri erau gravate siluetele unor vapoare fu deschisă de un bărbat înalt şi zvelt, cu o figură îngustă şi distinsă sub coama deasă de păr alb, dat pe spate. Ochii săi de un albastru catifelat îl priviră lung pe Perlmutter, apoi se înclină cu graţie şi îi întinse mîna.

– Monsieur Perlmutter, sînt Paul Hereoux.

– Domule doctor Hereoux, spuse Perlmutter, cuprinzînd mîna subţire a celuilalt în palma sa mare şi cărnoasă. Este o adevărată onoare să-l întîlnesc, în sfîrşit, pe distinsul preşedinte al Societăţii Jules Verne.

– Eu sînt cel care are onoarea de a primi un istoric atît de renumit în casa domnului Verne.

– Şi este o casă fermecătoare.

Hereoux îl conduse pe Perlmutter, pe un coridor lung, către o bibliotecă imensă, care conţinea peste zece mii de volume.

– Aici se află tot ce a scris Jules Verne şi tot ce s-a scris despre el pînă la moartea sa. Toate lucrările dedicate mai tîrziu personalităţii sale se găsesc în camera alăturată.

Perlmutter se prefăcu impresionat. Deşi dimensiunile bibliotecii erau ieşite din comun, reprezentau doar o treime din cele ale propriei sale colecţii de lucrări de istorie a navigaţiei. Se plimbă de-a lungul unei secţiuni cu manuscrise legate în dosare, fără să se întindă ca să atingă vreunul.

– Lucrările sale nepublicate?

– Sînteţi foarte perspicace. Da, acestea sînt manuscrisele pe care fie că nu le-a terminat, fie că nu le-a considerat demne de a fi publicate. Hereux îi arătă o canapea mare, foarte pufoasă, plasată în

faţa unei ferestre prin care se zărea priveliştea superbă a unei grădini luxuriante. Pot să vă ofer o cafea sau un ceai?

– O cafea ar fi excelentă.

Hereoux dădu instrucţiuni printr-un interfon, apoi se aşeză vizavi de Perlmutter.

– Ei, despre ce e vorba, St. Julien? Pot să-ţi spun pe numele de botez?

– Te rog. Deşi ne-am întîlnit faţă în faţă abia acum cîteva minute, ne cunoaştem de foarte multă vreme.

– Aşadar, spune-mi cum te pot ajuta în cercetările tale.

Perlmutter îşi răsuci bastonul în faţa genunchilor desfăcuţi.

– Aş vrea să scormonesc printre materialele lui Verne despre căpitanul Nemo şi despre *Nautilus*.

– Te referi, desigur, la *Douăzeci de Mii de Leghe sub Mări*.

– Nu, la căpitanul Nemo şi la submarinul său.

– Au fost creaţiile cele mai importante ale lui Verne.

– Şi dacă am presupune că nu au fost doar nişte creaţii?

Hereoux îşi ridică ochii spre el.

– Mă tem că nu înţeleg.

– Am un prieten care crede că Nemo nu este doar rodul imaginaţiei lui Verne. Îşi închipuie că l-a creat folosind un model din realitate.

Hereoux nu-şi schimbă expresia feţei, dar Perlmutter sesiză uşoara tresărire din ochii săi albaştri.

– Mă tem că nu te pot ajuta în ceea ce priveşte această teorie.

– Nu poţi sau nu vrei? făcu Perlmutter.

Întrebarea aducea a insultă, dar o însoţi cu un zîmbet condescendent.

O undă de nemulţumire traversă chipul lui Hereoux.

– Nu eşti singurul care a venit aici cu o sugestie atît de bizară.

– Ridicolă? Poate, dar, cu toate astea, incitantă.

– Cum te pot ajuta, dragul meu prieten?

– Îngăduie-mi să cercetez aceste arhive.

Hereoux se relaxă, de parcă ar fi primit o chintă regală.

– Te rog, consideră că biblioteca îţi aparţine.

– Mai am încă o rugăminte. Şoferul meu m-ar putea asista? Nu mă mai pot cocoţa pe scări ca să ajung la cărţile de pe rafturile de sus.

– Bineînţeles. Sînt sigur că e o persoană demnă de încredere. Dar tu va trebui să răspunzi pentru toate inconvenientele.

Un mod elegant de a te referi la stricăciunile şi la furtul cărţilor, gîndi Perlmutter.

– Asta se subînţelege, Paul. Te asigur că vom fi foarte grijulii.

– Atunci vă las să vă descurcaţi singuri. Dacă ai vreo întrebare, mă găseşti în biroul meu de la etaj.

– Aş avea una.

– Da?

– Cine a aranjat cărţile pe rafturi?

Heroux zîmbi.

– Mai întrebi? Domnul Verne însuşi. Toate cărţile, manuscrisele şi dosarele se află exact acolo unde le-a lăsat înainte de a muri. Bineînţeles, aici vin multe persoane care, ca şi tine, fac cercetări, dar îi anunţ pe toţi că trebuie să reaşeze materialele acolo unde le-au găsit.

– Foarte interesant, zise Perlmutter. Toate stau, de nouăzeci şi opt de ani, în acelaşi loc. Asta e ceva la care trebuie să meditez.

Imediat ce Hereoux închise uşa în urma sa, Mulholland îşi îndreptă spre Perlmutter privirea circumspectă a ochilor îngînduraţi.

– I-aţi observat reacţia atunci cînd aţi insinuat că Nemo şi *Nautilus* au existat într-adevăr?

– Da, doctorul Hereoux părea descumpănit. Nu pot decît să mă întreb de ce, dar cred că, în cel mai bun caz, ascunde ceva.

Hugo Mulholland, şoferul lui Perlmutter, era un om auster, ai cărui ochi trişti priveau lumea de sub o frunte pleşuvă.

– V-aţi gîndit de unde doriţi să începeţi? întrebă. Staţi şi vă uitaţi la cărţi de o jumătate de oră, fără să fi luat nici una de pe raft.

– Ai răbdare, Hugo, răspunse Perlmutter, cu blîndeţe. Ceea ce căutăm noi nu sare în ochi, pentru că, altminteri, ar fi fost descoperit de alţi cercetători, cu mult înainte.

– Din cîte am citit despre el, Verne era un tip sofisticat.

– Nu sofisticat şi nu neapărat genial, dar a avea o minte inventivă. Ştii, este fondatorul literaturii science-fiction. El a inventat-o.

– Nu H.G.Wells?

– Wells a scris *Maşina Timpului* abia la treizeci de ani după ce Verne scrisese *Cinci Săptămîni în Balon*. Perlmutter îşi schimbă

locul pe canapea şi continuă să studieze rafturile cu cărţi. Pentru un om de vîrsta lui, era uimitor faptul că avea vederea unui puşti de zece-cincisprezece ani. Acuitatea lui vizuală îi uluia pe oculişti. Stînd în centrul camerei, putea citi titlurile de pe cotoarele tuturor cărţilor, cu excepţia celor prea decolorate sau scrise cu litere minuscule. Privirea nu îi zăbovi asupra cărţilor şi a manuscriselor nepublicate. Îl interesau mai ales numeroasele carnete cu notiţe.

– Aşadar, sînteţi de părere că Verne se baza pe ceva real cînd a scris *Douăzeci de Mii de Leghe sub Mări*, spuse Mulholland, servindu-se cu una dintre ceştile de cafea pe care Hereoux le adusese personal în încăpere.

– Verne iubea marea. A crescut în portul Nantes şi a fugit de acasă ca marinar pe un mic vas cu pînze, dar tatăl său l-a ajuns din urmă cu un vas cu aburi şi l-a adus înapoi. Fratele său, Paul, făcea parte din marina militară franceză, iar Verne era pasionat de navigaţie. După ce a devenit prosper, a fost proprietarul mai multor iahturi şi a navigat pe toate mările din jurul Europei. În tinereţe, a scris despre o călătorie făcută pe cel mai mare pachebot din epoca sa, *Great Eastern*. Mă obsedează ideea că, în timpul acelui voiaj, s-a întîmplat ceva care l-a inspirat să scrie *Douăzeci de Mii de Leghe*.

– Dacă Nemo a existat într-adevăr în anii o mie opt sute şaizeci, de unde şi-a luat cunoştinţele ştiinţifice care i-au permis să construiască un submarin cu o sută de ani mai avansat decît navele din vremea sa?

– Asta e ceea ce vreau să descopăr. Într-un fel sau altul, doctorul Elmore Egan ştia toată povestea. Dar de unde o aflase este un mister.

– Se ştie ce s-a întîmplat cu căpitanul Nemo? întrebă Mulholland.

– La şase ani după ce a fost publicată *Douăzeci de Mii de Leghe*, Verne a scris o carte intitulată *Insula Misterioasă*. Este povestea unui grup de naufragiaţi stabiliţi pe o insulă pustie, care sînt hărţuiţi de piraţi. Un misterios binefăcător nevăzut le aduce coloniştilor hrană şi alte provizii. De asemenea, ucide echipajul de piraţi care atacă aşezarea. Către sfîrşit, coloniştii sînt conduşi la un tunel care ajunge într-o peşteră inundată din centrul vulcanului de pe insulă. Acolo îl descoperă pe *Nautilus* şi pe căpitanul Nemo, care este pe moarte. El îi avertizează că vulcanul e pe punctul de a erupe. Reuşesc să fugă la timp, dar insula este distrusă, căpitanul Nemo şi fabuloasa lui creaţie fiind îngropaţi pentru totdeauna.

– E ciudat că Verne a avut nevoie de atît de mult timp ca să scrie sfîrşitul poveştii.

Perlmutter ridică din umeri.

– Nimeni cu poate ştii ce era în mintea lui, dar e posibil să nu fi primit vestea morţii adevăratului căpitan Nemo decît după cîţiva ani.

Cu ochii la miile de cărţi, Hugo se întoarse, descriind un cerc complet.

– Deci, de care ac din carul cu fîn e prinsă cheia?

– Poţi elimina cărţile. Tot ceea ce a fost publicat a putut fi văzut şi citit de o lume întreagă. A fost deja cercetat de toţi cei care colecţionează poveştile lui Verne. Asta ne trimite la carnetele cu notiţe. Dar şi ele au fost studiate şi puricate cu atenţie de cercetătorii operei lui Verne.

– Şi asta unde ne trimite? întrebă Mulholland.

– Acolo unde nu a mai căutat nimeni, spuse Perlmutter, preocupat.

– Adică?...

– Jules Verne nu era tipul de om care să-şi ascundă secretele într-un loc care să sară-n ochi. Ca toţi scriitorii valoroşi de ficţiune, avea o minte agitată şi întortocheată. Bătrînul meu prieten, unde ai ascunde ceva dacă ai vrea să nu fie găsit în biblioteca asta vreme de o sută de ani?

– Deci eliminăm orice bucăţică de hîrtie tipărită sau pe care a fost scris ceva.

– Întocmai, zise Perlmutter, cu voce răsunătoare. O ascunzătoare care n-are nici o legătură cu cărţile şi cu rafturile.

– Cum ar fi un compartiment secret în şemineu, spuse Mulholland, studiind cărămizile din jurul poliţei căminului. Ăsta ar fi un loc trainic.

– Nu-l subestima pe Verne. Avea o imaginaţie ieşită din comun. Firidele secrete din şemineu erau la modă în poveştile cu mistere.

– O mobilă sau un tablou de pe perete?

– Mobila şi tablourile nu sînt destul de stabile. Pot fi mutate sau înlocuite. Gîndeşte-te la ceva care rămîne pe loc.

Mulholland cugetă o clipă. Apoi chipul său aspru prinse să strălucească cînd privi în jos.

– Podeaua!

– Trage carpetele şi aruncă-le pe canapea, îl instrui Perlmutter. Examinează cu atenţie rosturile dintre scînduri. Uită-te la capete, după mici crestături care să indice că au mai fost ridicate.

Mulholland stătu în patru labe aproape jumătate de oră, inspectînd, pe rînd, scîndurile duşumelei. Apoi îşi ridică brusc privirea, zîmbi şi scoase din buzunar o monedă de zece cenţi. O strecură între capetele a două scînduri şi săltă una dintre ele.

– Evrika! exclamă, emoţionat.

Suficient de entuziasmat ca să-şi rotească trupul masiv, lăsîndu-se pe podea, Perlmutter se întinse alături de el şi se uită în deschizătura de sub scîndură. În interior era un săculeţ de piele. Îl prinse, cu grijă, între degetul mare şi arătător, şi îl scoase afară. Apoi, fără nici cel mai mic ajutor din partea lui Mulholland, se ridică în picioare şi se afundă din nou în moliciunea canapelei.

Dezlegă, aproape cu veneraţie, micul şnur de catifea care strîngea săculeţul pe care îl deschise. Scoase un carnet de notiţe nu cu mult mai mare decît un mic teanc de cărţi poştale, dar gros de opt centimetri. Suflă praful care îl acoperea şi citi cu voce tare, traducînd cuvintele franţuzeşti gravate pe coperta de piele:

– *Studiu asupra ingeniosului căpitan Amherst*.

Perlmutter începu să citească, fără nici o grabă, cuvintele caligrafiate cu precizie, cu litere a căror înălţime nu depăşea trei milimetri. Stăpînind foarte bine şase limbi, înţelese fără nici o dificultate relatarea lui Verne despre aventurile unui savant englez genial, numit căpitanul Cameron Amherst.

În timp ce citea cuvintele, în minte i se contura imaginea unui om extraordinar, pe care Verne îl cunoscuse şi a cărui viaţă o consemnase. Două ore mai tîrziu, închise carneţelul şi se lăsă alene pe spătarul canapelei, avînd figura fericită a unui bărbat care tocmai îşi ceruse în căsătorie aleasa inimii şi a cărui cerere fusese acceptată.

– Aţi găsit ceva interesant? întrebă Mulholland, curios. Ceva ce nu mai ştie nimeni?

– Ai observat şnurul care strîngea săculeţul?

Mulholland dădu din cap.

– Ar putea fi mai vechi de zece, doisprezece ani? Dacă Verne ar fi fost ultimul om care a umblat cu săculeţul, şnurul ar fi putrezit de mult.

– Ceea ce ne conduce la concluzia că doctorul Hereux a aflat secretul lui Verne cu multă vreme în urmă.

– Despre ce secret e vorba?

Permutter privi în gol cîteva secunde. Apoi vorbi cu voce lipsită de vlagă şi estompată, parcă venind de foarte departe:

– Pitt a avut dreptate.

Pe urmă închise ochii, oftă prelung şi adormi imediat.

Capitolul 54

După opt ore de audiere de către comisia Congresului, Curtis Merlin Zale se uita tot mai des la ceas şi se foia, nervos, pe scaun. Nu mai era omul plin de încredere în sine care, mai devreme, le ţinuse piept lui Loren Smith şi comisiei ei de anchetă. Zîmbetul plin de îngîmfare îi dispăruse pe faţă şi îşi ţinea strîns lipite buzele încordate.

Veştile de la Omo Kanai şi raportul despre dezastrul din New York ar fi trebuit să ajungă în sala de audiere de cîteva ore.

Congresmanul William August din Oklahoma îl chestiona pe Zale în legătură cu preţurile în continuă creştere solicitate de rafinării, cînd Sandra Delage, purtînd un taior bine ajustat, se apropie de acesta din urmă, venind din fundul încăperii, şi îi lăsă pe masă o coală de hîrtie. El îi citi conţinutul, după ce îşi ceruse scuze pentru că amîna răspunsul aşteptat de August. Pe neaşteptate, ochii i se măriră – şi şi-i ridică spre Delage. Expresia ei era la fel de severă precum aceea a unui antreprenor de pompe funebre. Zale acoperi microfonul cu mîna şi îi puse, în şoaptă, cîteva întrebări la care ea răspunse cu voce atît de scăzută încît nici unul dintre cei aflaţi în apropiere nu auzi nimic. Apoi Delage se răsuci pe călcîie şi părăsi sala dezbaterilor.

Zale nu era omul care să se lase zdruncinat cu uşurinţă de o înfrîngere, dar, în momentul acela, arăta ca Napoleon după lupta de la Waterloo.

– Scuzaţi-mă, murmură către August. Aţi putea repeta întrebarea?

Loren era obosită. Nu mai era tîrziu după-amiază, ci seara devreme, dar nu avea de gînd să-l lase pe Zale să părăsească audierea, nu încă. Asistenţii săi o ţinuseră la curent cu desfăşurarea operaţiunii de interceptare a tancului *Pacific Chimera*, ca şi cu faptul că nu fuseseră găsite încărcături explozive. Abia peste două ore aflase despre misiunea de interceptare a lui *Mongol Invader*. De la ora două, nu mai primise veşti nici de la Pitt, nici de la Sandecker şi, în timpul următoarelor patru ore, se luptase cu o spaimă sîcîitoare.

Neliniştea îi era agravată de furia rece îndreptată împotriva lui Zale, care dădea răspunsuri hotărîte, bine calculate, fără să ezite şi fără să pretindă că memoria îi juca feste. Reporterii care înregistrau audierea aveau impresia că el era cel care deţinea controlul şi care conducerea dezbaterile pentru a se potrivi cu propriile sale planuri.

Loren ştia că şi Zale obosise şi se străduia să nu-şi piardă răbdarea. Aştepta, ca o leoaică la pîndă, momentul potrivit pentru a da la iveală informaţiile letale primite de la Sally Morse. Îşi scosese din servietă hîrtiile dinainte pregătite, care cuprindeau întrebările şi acuzaţiile sale, şi aştepta, cu stoicism, ca William August să îşi termine interogatoriul.

În momentul acela, observă că uimirea se aşternuse, brusc, pe feţele publicului care se uita undeva, în spatele ei. Şoaptele începeau să umple încăperea. Apoi o mînă o atinse pe umăr. Se răsuci şi nu-i veni să-şi creadă ochilor cînd se pomeni privind chipul lui Dirk Pitt. Bărbatul purta nişte blugi murdari şi un tricou şifonat de bumbac. Părea tot atît de extenuat ca şi cînd abia ar fi terminat de urcat un munte. Avea părul încîlcit şi faţa acoperită de miriştea neagră a unei bărbi nerase de trei zile. Un paznic îl înhăţase de braţ, străduindu-se să-l scoată din sală, dar el îl dădu la o parte cu încăpăţînarea unui Saint Bernard.

– Dirk! şopti ea. Ce cauţi aici?

El răspunse fără să o privească, adresîndu-i lui Zale un rînjet plin de superioritate şi, prin microfonul ei, vocea îi răsună în toată încăperea.

– Am împiedicat tancul cu gaz natural lichefiat să arunce în aer portul New York. Nava se odihneşte acum pe fundul golfului. Vă rog să-l informaţi pe domnul Zale că întreaga sa echipă de Năpîrci s-a scufundat odată cu nava şi că acum doamna Sally Morse,

preşedinta concernului Yukon Oil, poate depune mărturie în faţa acestei comisii fără să se mai teamă de represalii.

Apoi, înainte de a părăsi sala, palma lui Pitt mîngîie uşor, ca din întîmplare, părul roşcat al lui Loren.

De pe umerii ei se ridică brusc o greutate imensă.

– Doamnelor şi domnilor, spuse ea, s-a făcut tîrziu şi, dacă nu există obiecţii, aş vrea să suspend audierea pînă mîine la ora nouă, cînd voi chema un martor important, a cărui depoziţie va da la iveală adevărul din spatele activităţilor criminale ale domnului Zale...

– Nu sînteţi de părere că e o acuzaţie prea dură? o întrerupse congresmanul Sturgis. Aici nu am văzut şi nu am auzit nimic care să dovedească vreo acţiune criminală...

– Veţi auzi mîine, zise Loren, cu voce plată, fixîndu-l pe Sturgis cu o expresie de deplin triumf, cînd doamna Sally Morse vă va da numele tuturor oficialităţilor din Washington şi din restul ţării care au acceptat mită de la domnul Curtis Merlin Zale. Vă garantez că dovezile lipsei de scrupule şi ale corupţiei, ca şi cuantumul sumelor din conturile bancare de peste ocean vor zgudui din temelii guvernul şi vor şoca opinia publică aşa cum nu a mai făcut-o niciodată vreun scandal.

– Ce are această Sally Morse în comun cu domnul Zale? întrebă Sturgis, dîndu-şi prea tîrziu seama că se avîntase pe o gheaţă prea subţire.

– E o fostă membră a consiliului secret de conducere al corporaţiei Cerber. A ţinut evidenţa scrisă a întrunirilor, a plăţilor şi a crimelor. Pe listă se află multe nume care vă sînt familiare.

Gheaţa pîrîi şi crăpă, iar Sturgis căzu în copcă. Fără nici un cuvînt în plus, se ridică brusc şi părăsi sala, în timp ce Loren lovea masa cu ciocănelul, anunţînd amînarea audierii pentru ziua următoare.

Publicul păru să înnebunească. Reporterii principalelor canale de ştiri tălăzuiră în jurul lui Zale şi se grăbiră pe urmele lui Loren, dar Pitt o aştepta la uşă şi o strecură prin mulţimea gălăgioasă de ziarişti care îşi zbierau întrebările, încercînd să-i blocheze drumul. Înconjurîndu-i talia cu braţul, reuşi să o conducă pe coridor şi în josul scărilor Capitoliului, pînă la un automobil de la NUMA, care aştepta lîngă bordură. Giordino era lîngă maşină şi ţinea uşile deschise.

Acoperit de marea de jurnalişti şi scăldat în lumina camerelor de luat vederi, Curtis Merlin Zale rămăsese pe scaun, ca un om pierdut în tenebrele unui coşmar.

Într-un tîrziu, se ridică şi, clătinîndu-se pe picioare, se luptă să-şi croiască drum prin haosul din jur. Cu ajutorul poliţiei Capitoliului, reuşi să ajungă în adăpostul oferit de limuzina sa. Şoferul îl duse pînă în faţa clădirii care găzduia sediul general al corporaţiei Cerber din Washington şi îl privi, apoi, păşind ca un om de vîrsta a treia de-a lungul holului şi intrînd în liftul care urca spre biroul său luxos.

Nimeni nu mai era atît de singur. Zale nu avea nici un prieten apropiat, nici o rudă încă în viaţă. Omo Kanai, probabil unicul om cu care se simţea înrudit, murise. Rămăsese singur într-o lume în care numele său era numai o firmă.

Se aşează în spatele biroului şi, privind prin fereastră curtea de sub el, îşi evaluă viitorul – şi îl găsi ameninţător de sumbru. Nu putea sfîrşi decît într-o închisoare federală, indiferent cît de mult reuşea să reziste acolo. Cînd, ca să-şi salveze pielea, membrii cartelului Cerber aveau să se întoarcă împotriva lui, chiar şi cel mai versat şi cel mai costisitor avocat specializat în procese criminale avea să poarte o luptă pierdută înainte de a începe. Mărturia lor era suficientă pentru a-i aduce condamnarea la moarte.

Averea urma să i se piardă, fără nici o îndoială, sub o avalanşă de procese, federale şi civile. Echipa lui devotată de Năpîrci nu mai exista. Zăceau afundaţi în mîlul golfului New York. Nu mai puteau să-i elimine pe cei care erau gata să depună mărturie împotriva lui.

Nu avea cum să scape, nu se putea ascunde în nici un loc de pe faţa pămîntului. Urmăritorii puteau găsi cu uşurinţă un om de talia lui, indiferent dacă se refugia în deşertul Sahara sau pe o insulă pustie din mijlocul oceanului.

Oamenii care muriseră din cauza lăcomiei sale se întoarseră ca să-l bîntuie, nu ca nişte spectre hidoase, ci ca un cortegiu de oameni obişnuiţi, proiectat pe un ecran. Cînd dispărură, îşi pierduse cu desăvîrşire aplombul. Nu întrevedea nici o cale de scăpare. Nu-i veni greu să ia o decizie.

Se ridică, se duse la bar, îşi turnă o duşcă de whisky scump, vechi de cincizeci de ani, o sorbi, se reaşeză pe scaunul biroului şi trase unul dintre sertarele laterale. Scoase ceva care semăna cu o mică cutie veche de tutun. Înăuntru erau două pilule pe care le

păstra pentru eventualitatea unui accident urmat de paralizie sau a unei boli cumplite. Bău un ultim pahar de whisky, îşi puse pastilele sub limbă şi se relaxă în imensul fotoliu prezidenţial de piele.

Curtis Merlin Zale fu găsit mort în dimineaţa zilei următoare, alături de biroul pe care nu era nici o hîrtie. Nu lăsase nici un ultim bilet în care să-şi exprime ruşinea şi căinţa.

Capitolul 55

Giordino opri maşina în faţa sediului NUMA. Pitt coborî pe trotuar, apoi se întoarse, se aplecă pe geamul lateral şi îi spuse lui Loren:

– Armata de reporteri şi de camere de televiziune nu va avea nevoie de mult timp ca să-ţi înconjoare casa din Alexandria. Cred că cel mai bine ar fi ca Al să te ducă la hangar, cel puţin pentru noaptea asta. Poţi să împarţi cazarma cu celelalte doamne pînă la continuarea de mîine a audierii. Pînă atunci, asistenţii tăi au timp să organizeze o echipă de protecţie.

Loren se aplecă în afară şi îl sărută uşor pe buze.

– Mulţumesc, spuse, cu tandreţe.

El zîmbi şi-i făcu semn cu mîna în timp ce Giordino desprindea maşina de trotuar, reintrînd în trafic.

Apoi se duse direct în biroul lui Sandecker, unde îi găsi pe amiral şi pe Rudi Gunn aşteptîndu-l. Sandecker era din nou bine dispus şi pufăia mulţumit dintr-unul dintre trabucurile lui mari. Se ridică şi scuturã energic mîna lui Pitt.

– Minunată treabă, minunată treabă, repetă. O idee strălucită, să foloseşti o bară de care să fixezi cutii magnetice cu exploziv subacvatic. Aţi aruncat în aer jumătate din pupa vasului fără să puneţi în pericol tancurile cu propan.

– Am avut noroc că a mers, spuse Pitt, cu modestie.

Şi Gunn strînse mîna lui Pitt.

– Aţi lăsat în urmă o grămadă de mizerie pe care trebuie s-o curăţăm.

– Ar fi putut fi mult mai rău.

– Am început deja să luăm legătura cu companiile de recuperare, ca să se ocupe de îndepărtarea navei. Nu vrem să constituie un pericol pentru navigaţie, spuse Gunn.

– Ce faceţi cu propanul?

– Partea superioară a tancurilor e doar la zece metri sub suprafaţă, explică Sandecker. Scafandrilor n-o să le fie greu să conecteze conducte şi pompe la alte tancuri LNG ca să scoată gazul.

– Paza de Coastă a plasat deja balize în jurul epavei şi la faţa locului staţionează far plutitor, ca avertisment pentru navele care intră şi ies din port, adăugă Gunn.

Sandecker se întoarse în spatele biroului său şi suflă înspre tavan un nor lăbărţat de fum albăstrui.

– Cum a mers audierea organizată de Loren?

– Prost – pentru Curtis Merlin Zale.

Amiralul căpătă o înfăţişare plină de mulţumire.

– Aud cumva uşa unei celule închizîndu-se?

Buzele lui Pitt se arcuiră într-un zîmbet uşor.

– Cred că, după ce va fi condamnat şi după punerea în aplicare a sentinţei, Curtis Merlin Zale îşi va petrece restul zilelor pe lumea cealaltă.

Gunn încuviinţă dînd din cap.

– Un sfîrşit potrivit pentru cineva care a ucis sute de oameni nevinovaţi în numele banului şi al puterii.

– Nu a fost ultima dată cînd am avut de-a face cu unul de teapa lui Zale, spuse Pitt, posomorît. Ivirea unui alt sociopat nu e decît o chestiune de timp.

– Ar fi mai bine să te duci acasă şi să te odihneşti, zise Sandecker, cu mărinimie. Pe urmă ia-ţi cîteva zile libere pentru cercetările tale legate de Elmore Egan.

– Asta-mi aduce aminte, interveni Gunn, că Hiram Yaeger vrea să te vadă.

Pitt coborî pînă la etajul la care se afla calculatorul şi îl găsi pe Yaeger stînd într-o mică magazie şi privind fix servieta de piele a lui Egan. Cînd intră Pitt, îşi săltă ochii şi îşi ridică mîna ca să arate spre interiorul servietei.

– Excelentă sincronizare. Va începe să se umple cu ulei peste treizeci de secunde.

– Există un orar? întrebă Pitt.

– Umplerea are loc în secvenţe. Fiecare aflux are loc exact la paisprezece ore după precedentul.

– Ai idee de ce sînt întotdeauna paisprezece ore?

– Max lucrează la asta, răspunse Yaeger, închizînd uşa grea, de oţel, care semăna cu a unei case de bani. Uite de ce am vrut să vii în magazie. E o zonă sigură, cu pereţi de oţel, destinată protecţiei înregistrărilor importante în caz de incendiu. Undele radio, microundele, undele sonore, undele luminoase – nimic nu trece prin pereţii ăştia.

– Şi servieta se umple totuşi cu ulei?

– Priveşte şi vei vedea. Yaeger se uită la ceas, apoi începu să numere secundele mişcîndu-şi arătătorul. Acum! exclamă.

În faţa ochilor lui Pitt, servieta de piele a lui Egan începu să se umple cu ulei, care părea să fie turnat de o mînă nevăzută.

– Trebuie să fie un soi de truc.

– Nu e un truc, spuse Yaeger, închizînd capacul.

– Atunci?

– Pînă la urmă, Max şi cu mine am găsi răspunsul. Servieta lui Egan e un receptor.

– Asta nu-mi spune nimic, făcu Pitt, derutat.

Yaeger deschise uşa grea de oţel şi îl conduse înapoi, în sala computerului său sofisticat. De pe piedestalul ei, Max îi întîmpină zîmbind.

– Bună, Pitt. Ţi-am simţit lipsa.

El rîse.

– Ar fi trebuit să-ţi aduc flori, dar nu le-ai fi putut ţine.

– Nu e amuzant să fii lipsit de substanţă, crede-mă.

– Max, zise Yaeger, spune-i lui Pitt ce am descoperit noi în legătură cu servieta de piele a lui Egan.

– Găsirea soluţiei mi-a luat mai puţin de o oră, odată ce mi-am pus toate circuitele să rezolve problema. Max se uită la Pitt ca şi cum ar fi ar fi nutrit anumite sentimente faţă de el. Ţi-a spus Hiram că servieta e un receptor?

– Da, dar ce fel de receptor?

– De teleportare cuantică.

Pitt se holbă la Max.

– Imposibil. Teleportarea depăşeşte domeniul fizicii actuale.

– Eu şi Hiram au crezut acelaşi lucru cînd am început cercetarea. Dar e o realitate. Uleiul care apare în servietă este mai întîi plasat într-un recipient care contorizează fiecare atom şi fiecare moleculă. Pe urmă este transpus în stare cuantică, în care este transmis către unitatea receptoare, unde este refăcut, avînd exact numărul de atomi şi de molecule contorizat de recipientul emiţător. Bineînţeles că am dat o explicaţie extrem de simplistă a procesului. Ceea ce mă nedumereşte încă este modul în care uleiul poate fi transmis, cu viteza luminii, prin obiecte solide. Sper că, în timp, voi descoperi şi acest răspuns.

– Îţi dai seama ce spui? făcu Pitt, cît se poate de sceptic.

– Sigur că da, zise Max, cu aplomb. Cu toate că e vorba de un progres ştiinţific incredibil, nu vă faceţi prea multe speranţe. Oamenii nu vor putea fi teleportaţi niciodată. Chiar dacă ar fi posibil să expediezi şi să recepţionezi o persoană la mii de kilometri distanţă şi să-i recreezi apoi trupul, nu am reuşi să-i teleportăm conştiinţa şi toate datele pe care le-a acumulat pînă atunci. Ar ieşi din dispozitivul de recepţie avînd creierul unui nou născut. Pe de altă parte, uleiul este compus din hidrocarburi lichide şi din alte minerale. Comparativ cu o fiinţă umană, structura sa moleculară este mult mai puţin complicată.

Pitt se aşeză, străduindu-se din răsputeri să pună toate datele cap la cap.

– Faptul că doctorul Egan a creat un motor revoluţionar funcţional, aproape în acelaşi interval de timp în care a proiectat un sistem de teleportare viabil, pare de-a dreptul fantastic.

– Omul ăsta a fost un geniu, spuse Max. Nu am nici o îndoială. Şi a făcut totul fără ajutorul unei armate de asistenţi şi fără să beneficieze de un laborator imens, sponsorizat de guvern, ceea ce e cu atît mai remarcabil.

– E adevărat, aprobă Pitt. A lucrat singur, într-un laborator ascuns... pe care nu l-am depistat încă.

– Sper că o să-l găsiţi, zise Yaeger. Importanţa descoperirii lui Egan e uluitoare. Substanţele cu structuri moleculare bazice, ca uleiul, cărbunele, fierul, minereul de cupru, sau ca o varietate de alte minerale, ar putea fi transportate fără să fie nevoie de nave, trenuri şi autocamioane. Sistemul său de teleportare poate transforma întregul domeniu al transportului de marfă.

Pentru cîteva clipe, Pitt luă în considerare tot acel potenţial imens. Apoi o fixă pe Max cu privirea.

– Spune-mi, servieta lui Egan îţi oferă suficient de multe date pentru a putea recrea sistemul de teleportare?

Ea îşi scutură cu tristeţe capul fantomatic.

– Nu, şi o spun cu părere de rău. Nu am destule date de intrare. Deşi am la dispoziţie recipientul receptor, pe care îl pot folosi ca model, partea fundamentală a sistemului e unitatea de expediere. Aş putea lucra la problema asta ani de zile fără să găsesc o soluţie.

Yaeger îşi lăsă mîna pe umărul lui Pitt.

– Mi-aş fi dorit ca eu şi Max să-ţi putem oferi o imagine mai detaliată.

– Aţi făcut, amîndoi, o treabă excelentă şi vă sînt recunoscător, spuse Pitt, cu sinceritate. Acum e rîndul meu să găsesc nişte răspunsuri.

Înainte de a pleca spre hangar, Pitt se opri în biroul său, ca să-şi facă ordine pe birou, să-şi citească corespondenţa şi să răspundă mesajelor vocale. După o oră, descoperi că trebuia să facă eforturi ca să rămînă treaz şi se hotărî să considere ziua încheiată. În momentul acela sună telefonul.

– Alo.

– Dirk! tună vocea lui St. Julien Perlmutter. Mă bucur că te-am prins.

– St. Julien. Unde eşti?

– În Franţa, la Amiens. Doctorul Hereoux a avut amabilitatea de a-mi permite să rămîn în casa lui Jules Verne şi am studiat toată noaptea un carneţel pe care eu şi Hugo l-am găsit acolo unde îl ascunsese Verne acum aproape o sută de ani.

– Şi, ţi-a oferit nişte răspunsuri? întrebă Pitt, căruia i se stîrnise curiozitatea.

– Tu erai pe pista corectă. Căpitanul Nemo a existat în realitate, numai că numele său adevărat era Cameron Amherst. Era căpitan în Marina Militară Regală.

– Nu prinţ indian din Dakkar?

– Nu, răspunse Perlmutter. După toate aparenţele, Verne avea o aversiune faţă de englezi şi a schimbat şi numele lui Cameron, şi ţara sa de baştină, din Anglia în India.

– Care e povestea *lui*?

– Amherst provenea dintr-o familie bogată de constructori şi proprietari de nave. A intrat în marina militară regală şi a urcat rapid în rang, ajungînd căpitan la douăzeci şi nouă de ani. Născut în 1930 şi binecuvîntat cu o inteligenţă sclipitoare, a fost un copil minune şi a ajuns un geniu ingineresc. A creat, în permanenţă, tot felul de dispozitive ingenioase pentru nave şi pentru sistemele lor de propulsie. Din păcate, era cam iute din fire. Cînd bătrînii excesiv de conservatori din comandamentul marinei au refuzat să-i ia în considerare propunerile, s-a dus la ziare şi i-a denigrat, afirmînd că erau ignoranţi şi că se temeau de progres. Fără nici un fel de ceremonie, a fost dat afară din marină pentru insubordonare.

– Cam ca Billy Mitchell cu optzeci de ani mai tîrziu.

– E o comparaţie corectă. Perlmutter continuă povestea: Verne l-a întîlnit pe Amherst în timpul unei traversări a Atlanticului, pe pachebotul *Great Eastern*. Amherst l-a delectat pe Verne povestindu-i despre dorinţa sa de a construi o navă subacvatică, care să poată călători oriunde, pe sub suprafaţa oceanului. A făcut schiţe pe carnetul de notiţe al lui Verne şi i-a descris cu lux de amănunte sistemul revoluţionar de propulsie pe care îl inventase pentru submarinul său ieşit din comun. Nu e nevoie să mai spun că Verne a fost fermecat. Vreme de patru ani, a purtat o corespondenţă masivă cu Amherst. Dar, dintr-o dată, nu a mai primit nici o scrisoare. Verne a început să scrie poveşti pline de fantezie, a devenit celebru şi şi l-a scos pe Amherst din minte.

Aşa cum ştii, Verne iubea marea şi era proprietarul mai multor iahturi, cu care naviga în jurul Europei. În timpul uneia dintre aceste călătorii, cînd se afla în largul apelor Danemarcei, un vas care semăna cu o balenă uriaşă s-a ridicat din mare, lăsîndu-se purtat de valuri alături de iahtul lui cu pînze. Năucit, Verne a văzut, împreună cu fiul său Michel, care îl însoţea, cum căpitanul Amherst a ieşit printr-un tambuchi aflat la prova şi l-a salutat, invitîndu-l să vină la bord. Lăsîndu-şi iahtul sub comanda lui Michel, scriitorul a trecut pe uluitoarea navă subacvatică a lui Amherst.

– Deci *Nautilus* a existat *într-adevăr*.

La celălalt capăt al firului, Perlmutter dădu din cap aproape cu veneraţie.

– Verne a aflat că Amherst îşi construise submarinul pe ascuns, într-o peşteră subacvatică imensă, aflată sub stîncile deasupra cărora se afla domeniul familiei sale din Scoţia. După ce vasul a fost

terminat şi după ce a trecut cu succes toate probele la care a fost supus, Amherst a adunat un echipaj format din marinari de profesie, necăsătoriţi şi fără nici un fel de rude. Împreună, au navigat de-a lungul oceanelor vreme de treizeci de ani.

– Cît timp a rămas Verne la bord? întrebă Pitt.

– I-a cerut fiului său să ducă iahtul înapoi în port şi să-l aştepte în hotelul de acolo. Se simţea măgulit fiindcă vechiul lui prieten îl căutase. A stat aproape două săptămîni la bordul lui *Nautilus*, acesta fiind numele real, dat de Amherst submarinului.

– Nu doi ani, ca eroii romanului?

– Timpul a fost mai mult decît suficient pentru ca Verne să studieze fiecare centimetru al vasului, pe care l-a descris cu fidelitate în cartea sa, permiţîndu-şi, pe alocuri, cîteva libertăţi scriitoriceşti. A scris *Douăzeci de Mii de Leghe sub Mări* peste cîţiva ani.

– Ce s-a întîmplat cu Amherst pînă la urmă?

– Conform relatării din carnetul de notiţe al lui Verne, în 1895, un mesager misterios i-a adus acasă o scrisoare de la Amherst. Cei mai mulţi dintre membrii echipajului său muriseră, iar el intenţiona să se întoarcă la căminul strămoşilor săi din Scoţia, dar acesta fusese distrus de un incendiu în care îi muriseră toate rudele. În plus, peştera dintre stînci, în care îl construise pe *Nautilus*, se surpase, deci nici măcar acolo nu se mai putea duce.

– Aşa că a navigat spre Insula Misterioasă?

– Nu, spuse Perlmutter. Verne a inventat-o pentru ca locul de odihnă veşnică al lui Amherst şi al submarinului său să nu fie descoperit. Cel puţin, nu înainte de a trece foarte, foarte mult timp. Scrisoarea pe care a primit-o spunea că Amherst găsise o peşteră similară pe cursul fluviului Hudson, la New York, care avea să le servească drept mormînt lui şi lui *Nautilus*.

Pitt încremeni şi nu reuşi să-şi reţină un strigăt de încîntare.

– Pe fluviul Hudson?

– Aşa scrie în carnetul de notiţe.

– St. Julien.

– Da.

– Îmi vine să te strîng la piept.

Perlmutter rîse pe înfundate.

– Dragul meu băiat, avînd în vedere trupul meu enorm, n-o să reuşeşti asta niciodată.

Capitolul 56

În zorii zilei, pîcla atîrna deasupra apei albastre a fluviului – ca în dimineaţa sosirii Oamenilor Nordului, cu aproape o mie de ani în urmă. Vizibilitatea nu depăşea o sută de metri şi flota de iahturi mărunte, cu pînze, şi de şalupe cu motor, care se înghesuiau de obicei pe fluviu în majoritatea duminicilor de vară, încă nu părăsise docurile. Uşoară şi tandră ca atingerea unei fecioare, ceaţa se încolăcea în jurul micului vas care naviga de-a lungul ţărmului, pe sub falezele stîncoase. Nu era o corabie graţioasă şi, spre deosebire de cele sosite cu multe veacuri în urmă, nu avea la prova nici un dragon cioplit cu măiestrie, care să se înalţe în ceaţă. Era o şalupă de lucru de la NUMA, lungă de opt metri, eficientă, destinată şi proiectată pentru cercetările efectuate în apropierea ţărmului.

Viteza era menţinută, cu meticulozitate, la patru noduri, pentru că trăgea o sondă galbenă, îngustă, aflată în siajul său, sub apă. Semnalele emise de aceasta erau transmise în unitatea de înregistrare a sonarului lateral, iar Giordino stătea în picioare, privind cu atenţie afişajul colorat, tridimensional, care înfăţişa fundul fluviului şi stîncile scufundate de la baza malurilor înalte. Nu exista nici o plajă, doar o fîşie scurtă de nisip şi de pietriş care dispărea imediat ce ajungea lîngă apă.

Kelly stătea la cîrmă, pilotînd cu băgare de seamă, cu ochii ei albaştri ca safirele aţintiţi între linia ţărmului din stînga şi apa dinainte şi ţinînd cont, cu precauţie, de toate stîncile subacvatice care ar fi putut sfîrteca fundul bărcii. Mica ambarcaţiune părea că

abia se tîrăşte. Acceleraţia puternicului motor exterior Yamaha, de două sute cincizeci de cai putere, plasat la pupa, era setată la prima gradaţie de deasupra ralantiului.

Kelly era foarte puţin fardată, iar ceaţa condensa în picături minuscule, care străluceau ca nişte mărgăritare de-a lungul şuviţelor ondulate ale părului ei de culoarea arţarului, împletit şi lăsat pe spate. Albeaţa şortului ei scurt era accentuată de tricoul fără mîneci, de culoarea verzuie a spumei de mare, peste care purta o jachetă uşoară, din bumbac. Forma frumoasă a labelor picioarelor îi era evidenţiată de sandalele de o culoare asortată cu a tricoului. Picioarele ei lungi, sculpturale, erau uşor depărtate, cu tălpile bine sprijinite pe punte, pentru a compensa tangajul datorat oricărui val provocat de vreo altă ambarcaţiune care ar fi putut trece pe lîngă ei, ascunsă în ceaţă.

Deşi îşi ţinea ochii pironiţi asupra înregistrărilor sonarului, Giordino nu putea rezista tentaţiei de a-şi arunca, din cînd în cînd, privirea spre fesele tari ale lui Kelly. Pitt nu avea această şansă. Stătea întins într-un şezlong confortabil, fixat la prova şalupei de cercetare. Nefiind omul care să se străduiască să impresioneze pe cineva, îşi lua adesea cu sine şezlongul preferat şi o perniţă groasă şi moale în expediţiile de genul aceleia, cînd nu avea nici un motiv să stea în picioare ore de-a rîndul. Se întinse, luă o ceaşcă, al cărei fund evazat îi oferea stabilitate, şi sorbi o gură de cafea. Apoi continuă să studieze faleza printr-un binoclu ale cărui lentile panoramice erau şlefuite pentru a permite observarea detaliilor.

Cu excepţia porţiunilor în care peretele lanţului de stînci vulcanice era vertical, pantele abrupte erau acoperite cu tufişuri şi cu copaci piperniciţi. Făcînd parte din ansamblul de rifturi din bazinul vulcanic Newark, care devenise inactiv în timpul Jurasicului, falezele erau alcătuite din gresie şi marnă, aveau o culoare maroniu-roşcată şi fuseseră folosite la construcţia locuinţelor cu pereţi din gresie din New York. Faleza abruptă era formată din rocă vulcanică, extrem de rezistentă la eroziune, care îi conferea peisajului o frumuseţe naturală deosebită.

– Mai avem două sute de metri pînă cînd ajungem sub ferma tatei, îi anunţă Kelly.

– Ceva indicii, Al? întrebă Pitt prin parbrizul coborît.

– Bolovani şi nămol, răspunse scurt Giordino. Nămol şi bolovani.

– Fii atent la orice semn de surpare a stîncilor.

– Crezi că întrarea peşterii a fost astupată din cauze naturale?

– Nu, presupun că de mîna omului.

– De vreme ce Cameron şi-a adus submarinul în interiorul grotei, trebuie să fi existat o intrare subacvatică.

– Întrebarea e dacă mai există încă, spuse Pitt, fără să-şi lase în jos binoclul.

– S-ar putea crede că, pînă acum, scafandrii sportivi ar fi trebuit să dea peste ea, zise Kelly.

– Asta numai printr-un noroc. În apropiere nu sînt epave după care să se scufunde şi bancurile mai mari de peşte-lance stau în alte zone ale fluviului.

– O sută de metri, îi avertiză Kelly.

Pitt îşi îndreptă binoclul spre vîrful stîncilor, aflat la o sută zece metri mai sus, şi văzu acoperişurile casei şi bibliotecii lui Egan ridicîndu-se deasupra falezei. Avînd o presimţire, se aplecă înainte şi studie cu atenţie faleza.

– Văd semnele unei prăbuşiri, spuse, arătînd grămada de pietre împrăştiate care alunecaseră, căzînd alături de stîncile abrupte.

Vrînd să vadă către ce anume arăta Pitt, Giordino trase cu ochiul spre geamul lateral, apoi se grăbi să-şi arunce din nou privirea asupra imaginilor de pe diagramă.

– Încă nu a apărut nimic, raportă.

– Îndepărtează-te cu încă şase metri de ţărm, îi ceru Pitt lui Kelly. Asta o să-i permită sonarului să scaneze partea subacvatică a povîrnişului sub un unghi mai favorabil.

Kelly verifică indicaţiile sondei cu ultrasunete.

– Înainte de a coborî în pantă spre mijlocul fluviului, fundul este foarte abrupt.

– Încă nu se observă nimic, spuse Giordino cu voce scăzută. Stîncile par înfipte unele într-altele.

– Am găsit ceva, spuse Pitt, aproape cu nepăsare.

Giordino îşi ridică privirea.

– Ce anume?

– Ceva care seamănă cu nişte semne făcute pe piatră de mîna omului.

Kelly se uită în sus, către stînci.

– Ca nişte inscripţii?

– Nu, răspunse Pitt. Mai degrabă ca nişte urme de daltă.

– Sonarul nu indică nici o peşteră şi nici un tunel, mormăi Giordino.

Pitt o luă de-a lungul marginii cabinei şi sări pe punte.

– Să ridicăm sonda şi să ancorăm şalupa aproape de mal.

– Crezi că ar trebui să ne scufundăm înainte de a avea o ţintă? întrebă Giordino.

Pitt se lăsă pe spate şi privi în sus, spre faleza abruptă.

– Sîntem exact sub biblioteca doctorului Egan. Dacă există o peşteră ascunsă, trebuie să fie pe aici, pe undeva. O să meargă mai repede dacă o căutăm cu ochii noştri, sub suprafaţa apei.

Kelly făcu cu dexteritate un rondou cu razǎ mică, în timp ce Pitt trăgea sus sonda şi arunca ancora. Pe urmă, ea deplasă ambarcaţiunea încet, în marşarier, în sensul curentului fluviului, pînă cînd ghearele ancorei se prinseră de fund. Apoi opri motorul şi îşi scutură picăturile condensate pe coada lungă de păr împletit.

– Ăsta e locul în care doreaţi să parcaţi? întrebă, cu un zîmbet drăgălaş.

– E perfect, o lăudă Pitt.

– Pot să vin şi eu? Mi-am luat atestatul de scufundător în Bahamas.

– Mergem mai întîi noi. Dacă descoperim ceva, ies la suprafaţă şi-ţi fac semn să ni te alături.

Era vară şi apa înviorătoare a fluviului avea douăzeci şi două de grade. Pitt alese un costum din neopren de 6 milimetri, cu întăriturǐ la genunchi şi la coate. În jurul taliei, avea o centură cu mici greutăţi, care compensau flotabilitatea echipamentului de scufundare. Îşi puse mînuşile, labele şi gluga înainte de a-şi lustrui lentilele din interiorul măştii şi de a-şi trage curelele ei pe deasupra capului, potrivindu-şi-o pe creştet, cu tubul de respirat bălăbănindu-se. Pentru că nu se scufundau la mai mult de trei metri, nu purta un compensator de flotabilitate, preferînd să aibă mai multă mobilitate şi libertate de mişcare, ca să se deplaseze cu uşurinţă în jurul şi în interiorul stîncilor.

– Facem o scufundare liberă ca să inspectăm împrejurimile înainte de a folosi tuburile de oxigen.

Giordino dădu din cap în tăcere şi lăsă scara de frînghie cu trepte peste bord, la pupa. În loc să se arunce pe spate, peste copastie, coborî trei trepte, apoi păşi alături, în apă. Pitt îşi răsuci

picioarele, trecîndu-le peste parapet, şi se lăsă să alunece în unde, fără să împroaşte aproape nici un strop.

Pînă la adîncimea de zece metri, apa era transparentă ca sticla, pentru ca apoi să se întunece treptat, căpătînd o tentă verzuie, fiind presărată cu nori de alge minuscule. Temperatura era mai scăzută şi răceala te pătrundea pînă la oase. Pitt avea sîngele cald şi prefera ca apa să aibă peste douăzeci şi două de grade. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca oamenii să fie peşti, gîndi, ne-ar fi făcut temperatura corpului de cincisprezece grade, nu de treizeci şi şapte.

Pitt inspiră profund şi se aplecă înainte, ridicîndu-şi picioarele pentru ca greutatea lor să-l ajute să se scufunde fără efort. Stîncile enorme, zimţate, erau îngrămădite unele într-altele, ca piesele prost îmbinate ale unui joc de puzzle. Unele cîntăreau cîteva tone, în timp ce altele nu erau mai mari decît o maşinuţă de jucărie. Înainte de a se ridica la suprafaţă ca să respire, se asigură că ghearele ancorei erau bine fixate în nisipul de pe fund.

Curentul îi împingea pe Pitt şi pe Giordino şi ei îşi foloseau mîinile ca ancore, apucîndu-se strîns de stînci şi trăgîndu-se de-a lungul suprafeţei acoperite cu muşchi ale acestora, mulţumiţi că fuseseră prevăzători şi îşi puseseră mînuşi care le apere vîrfurile degetelor de muchiile ascuţite. Îşi dădură curînd seama că nu se puteau afla în zona peşterii, pentru că panta cobora prea lin spre mijlocul fluviului.

Se ridicară la suprafaţă ca să ia o gură de aer şi hotărîră să caute fiecare în altă parte. Pitt avea să se îndrepte în susul fluviului, iar Giordino trebuia să urmeze linia ţărmului stîncos din aval. Pitt se uită spre cer, ca să pornească în direcţia clădirilor de pe creastă. Putea desluşi vîrful hornului casei. Înotă împotriva curentului, paralel cu casa şi biblioteca lui Egan, aflate cu o sută douăzeci şi cinci de metri mai sus.

Ceaţa se împrăştia şi soarele începea să scînteieze în apă, proiectînd pete sclipitoare pe suprafaţa acoperită de mîl a stîncilor. Pitt văzu cîţiva peşti puţin mai mari decît degetul lui mic. Aceştia săltau în jurul lui, fără să dea nici cel mai mic semn de teamă, parcă ştiind că bizara făptură masivă era mult prea înceată ca să-i poată prinde. Îşi şerpui degetul înspre ei, dar peştişorii se spiralară în jurul lui ca şi cum ar fi împodobit un pom de arminden. Pitt continuă să-şi mişte alene labele, ridicîndu-se spre suprafaţă ca să respire prin tub, în timp ce privea fundul stîncos de dedesubt.

Apoi, pe neaşteptate, se pomeni înotînd deasupra unei porţiuni fără stînci. Fundul era neted şi plat, cu un canal tăiat prin prundiş. Aprecie că avea vreo zece metri înainte de a se îndrepta spre cealaltă margine zonei, unde reîncepea harababura de stînci. Se reîntoarse, traversînd spărtura şi socotind că avea o lăţime de vreo doisprezece metri. Canalul se îndrepta către ţărm, unde bucăţi de stîncă alunecaseră şi căzuseră în apă. Îşi umplu plămînii cu aer înainte de a-şi ţine respiraţia, scufundîndu-se în căutarea unei deschideri printre colţii pietroaielor prăvălite. Bolovanii care se acoperea unul pe altul păreau reci şi sumbri, ca şi cum o putere diabolică le-ar fi încredinţat un secret pe care nu aveau chef să-l dezvăluie.

Purtate de curent, algele se legănau ca degetele lungi ale unei balerine. Pitt găsi o terasă lipsită de vegetaţie, pe a cărei suprafaţă dură erau dăltuite semne ciudate. Inima îi tresăltă cînd recunoscu forma grosolan trasată a unui cîine. Plămînii i se goliseră şi se ridică spre suprafaţă, pentru încă o gură de aer. Apoi se scufundă din nou, înotînd şi folosindu-şi din cînd în cînd mîinile ca să se tragă printre stînci.

Văzu un biban ieşind de sub o lespede mare, suspendată. Peştele zări umbra lui Pitt şi dispăru imediat. El se îndreptă oblic în jos şi îi luă urma, intrînd sub lespede. Un tunel întunecat străbătea stîncile, îndreptîndu-se către el. Simţi cum pielea cefei începea să-l furnice. Se ridică din nou ca să respire, apoi pătrunse cu prudenţă în deschidere. Odată scăpat de strălucirea orbitoare din exterior, putu vedea că, după vreo trei metri, deschiderea începea să se lărgească. Nu-şi propusese să înainteze mai mult decît atît. Expulzînd aerul care îi mai rămăsese în plămîni, se ridică la suprafaţă.

Al nu descoperise nimic interesant, aşa că se urcase din nou în şalupă. Kelly stătea pe acoperişul cabinei, cu picioarele pe puntea de la prova, uitîndu-se în direcţia lui Pitt.

– Am găsit intrarea! strigă el, fluturîndu-şi amîndouă mîinile.

Kelly şi Giordino nu aveau nevoie de încă un semn. În mai puţin de trei minute, înotau alături de el împotriva curentului. Pitt nu-şi scoase din gură muştiucul tubului de respirat ca să le mai spună şi altceva. Emoţionat, le făcu semn să-l urmeze. Se opriră ca să-şi umple plămînii cu aer, apoi Giordino şi Kelly îşi croiră drum prin harababura de sfărîmături de stîncă, pe urma labelor lui Pitt.

Străbătură porţiunea îngustă a tunelului periindu-i pereţii cu labele şi răvăşind algele, care formară un nor verzui, diafan. În cele

din urmă, cînd Kelly începuse să se teamă că, peste cîteva secunde, avea să deschidă gura ca să ia o înghiţitură zdravănă de apă, tunelul se lărgi şi ea se prinse de glezna stîngă a lui Pitt, propulsîndu-se spre suprafaţă.

Capetele li se ridicară deasupra apei în aceeaşi secundă. Îşi scoaseră din gură muştiucurile tuburilor de respirat, îşi ridicară măştile de scafandru pe creştet şi realizară că se aflau într-o cavernă imensă, al cărei plafon se înălţa la şaizeci de metri deasupra capetelor lor. Cît se poate de surprinşi, făcură ochii mari, încă neînţelegînd pe deplin ce anume descoperiseră.

Pitt îşi ridică privirea şi se uită, uluit, la capul unui şarpe cu colţii dezgoliţi, care se holba în jos, către el.

Capitolul 57

Capul graţios arcuit al şarpelui, a cărui gură căscată fusese minuţios sculptată, pironea, cu ochi goi, apa care intra în grotă – ca şi cum ar fi scrutat depărtările, în căutarea unui ţărm. Pe o terasă enormă, aflată la un metru şi un sfert deasupra apei, şase corăbii fără punte, din lemn, sprijinite pe chilă şi înţepenite, cu furci din acelaşi material, în poziţie verticală, stăteau alături, pupă lîngă provă. Şarpele se înălţa deasupra provei celei mai mari dintre ele, aflată aproape de marginea terasei.

Corăbiile erau construite în întregime din lemn de stejar, cea mai lungă avînd optsprezece metri. Străbătînd apa tunelului, razele soarelui conturau, pe corpurile lor elegante, dîre de lumină tremurîndă. Privind din apă, scufundătorii le puteau vedea chilele şi carenele largi, simetric arcuite, cu bordajul făurit din plăci suprapuse, pe care niturile ruginite de fier le mai ţineau încă una peste alta. Sub platforma pe care erau cîndva plasate scuturile, vîslele încă mai ieşeau în afară prin mici deschizături rotunde. Înţepenite în mîini fantomatice, păreau suspendate, aşteptînd doar un ordin ca să coboare în apă. Părea de necrezut că acele forme estetice, deosebit de rafinate, putuseră fi concepute cu o mie de ani în urmă.

– Sînt corăbii vikinge, murmură Kelly, cu veneraţie şi surprindere. Au fost aici tot timpul şi nimeni nu a ştiut.

– Tatăl tău ştia, spuse Pitt. Aflase din inscripţiile vikingilor că se stabiliseră deasupra falezelor de pe malurile fluviului Hudson,

ceea ce l-a ajutat să descopere tunelul care coboară de sus către peşteră.

– Sînt foarte bine conservate, observă Giordino, plimbîndu-şi ochii plini de admiraţie asupra corăbiilor vikinge. În ciuda umezelii, văd puţine urme de rugină.

Pitt arătă spre catargele care stăteau încă în picioare, susţinînd pînzele rulate, din postav de lînă, roşu cu alb, apoi spre plafonul peşterii, boltit deasupra capetelor lor.

– Le-au lăsat aşa pentru că tavanul e foarte înalt.

– Arată de parcă n-ai avea de făcut altceva decît să le laşi la apă, să ridici pînzele şi să pleci, şopti Kelly, cu respiraţia tăiată de uimire.

– Haideţi să ne uităm mai de aproape, spuse Pitt.

După ce îşi scoaseră labele, măştile şi centurile cu greutăţi, se urcară pe terasă pe o scară dăltuită în stîncă şi se suiră pe rampa de scînduri care ducea spre partea superioară a bordajului celei mai mari corăbii. Rampele erau solide şi era evident că fuseseră puse acolo de doctorul Egan.

Lumina din interiorul peşterii era palidă, dar puteau recunoaşte obiectele împrăştiate pe punte. Ceva ce semăna cu un trup era învăluit într-un giulgiu funerar. De o parte şi de alta erau alte giulgiuri, care acopereau trupuri mai mărunte. În jurul leşurilor, un adevărat tezaur de artefacte fusese îngrămădit în dezordine. Erau acolo statuete de sfinţi poleite cu bronz, un morman de manuscrise religioase în limba latină şi relicvarii pline cu monezi şi potire de argint – probabil toate furate din mînăstiri în timpul expediţiilor de jaf din Anglia şi Irlanda. Coliere de chihlimbar, agrafe de aur şi de argint, lanţuri şi brăţări confecţionate, cu migală, din argint şi bronz, stăteau grămadă în casete din lemn, artistic sculptate. Jur-împrejur, zăceau, de asemenea, alături de vase de bronz şi arzătoare de tămîie din Orient, piese de mobilier, ţesături şi pînzeturi, şi o sanie frumos dăltuită în care erau transportate căpeteniile la vreme de iarnă.

– Bănuiesc că acesta e Bjarne Sigvatson, spuse Pitt.

Kelly privi cu tristeţe formele mai mici.

– Ei trebuie să fi fost copii.

– Probabil că a fost un războinic de seamă dacă a adunat atîtea bogăţii, murmură Giordino, privind fascinat comorile.

– Din ceea ce am citit în notiţele tatei, zise Kelly, am dedus că, după o moarte glorioasă, cele mai importante căpetenii erau trimise

în Valhalla împreună cu toate bunurile lor lumeşti, dintre care făceau parte caii, alte animale şi slujitorii. Ar fi trebuit să aibă şi securea de luptă, sabia şi scutul. Nu le văd aici.

– Înmormîntarea a fost făcută în grabă, încuviinţă Giordino.

Pitt arătă către rampa de lemn.

– Haideţi să aruncăm o privire şi în celelalte corăbii.

Spre groaza lui Kelly, corăbiile alăturate erau pline de oase amestecate cu obiecte casnice sparte şi sfărîmate. Foarte puţine schelete erau intacte. Cele mai multe păreau să fi fost tăiate în bucăţi.

Pitt îngenunche şi studie un craniu cu o tăietură lungă şi zimţată în creştet.

– Cred că a avut loc un masacru cumplit.

– E posibil să se fi luptat între ei?

– Nu cred, spuse Giordino. Scoase o săgeată care fusese înţepenită între coastele dintr-un morman de oase şi o ridică. Asta ne spune că a fost vorba de indieni.

– O saga sugerează că Sigvatson şi oamenii lui au plecat din Groenlanda pe mare şi că nu s-a mai auzit de ei niciodată, zise Pitt, încercînd să-şi imagineze chipul celui căruia îi aparţinuse craniul. Şi dă credibilitate legendei pe care ne-a povestit-o doctorul Wednesday, despre indienii care au măcelărit toţi locuitorii din aşezarea vikingă.

– Ceea ce dovedeşte că nu era o legendă.

Kelly se uită la Pitt.

– Atunci aşezarea Oamenilor Nordului...

– Era pe teritoriul fermei tatălui tău, completă el. El a găsit nişte artefacte şi asta l-a determinat să-şi înceapă cercetările.

Kelly îşi frînse mîinile, cu tristeţe.

– Dar de ce a făcut din asta un secret? De ce nu a chemat arheologii ca să coordoneze excavaţiile? De ce nu a arătat lumii întregi că vikingii au ajuns în zona în care e azi NewYork-ul şi că au încercat să întemeieze o colonie?

– Tatăl tău era un geniu, spuse Giordino. Trebuie să fi avut un motiv întemeiat pentru a păstra secretul. E de la sine înţeles că nu dorea ca intimitatea să-i fie invadată, în timpul experimentelor, de o armată de arheologi şi de reporteri.

Treizeci de minute mai tîrziu, în timp ce Kelly şi Giordino inspectau celelalte corăbii vikinge – ceea ce nu era o sarcină uşor de dus la îndeplinire în lumina palidă din peşteră –, Pitt începu să

hoinărească pe terasă. În semiîntuneric, observă o scară cioplită în stîncă care ducea într-un tunel. Urcase primele patru trepte plimbîndu-şi mîna de-a lungul peretelui ca să se sprijine, cînd degetele lui atinseră ceva care părea un comutator electric. Îl pipăi cu grijă şi observă că se rotea în sensul acelor de ceasornic. Îl răsuci pînă cînd făcu clic.

Dintr-o dată, întreaga peşteră se umplu de lumina strălucitoare a tuburilor cu neon fixate de pereţii stîncoşi.

– Grozav, rosti Kelly, surprinsă. Acum putem vedea ceea ce facem.

Pitt se apropie de locul în care ea şi Giordino scotoceau pe una dintre corăbii.

– Mai ştiu încă un motiv pentru care tatăl tău ţinea locul ăsta secret, spuse, tărăgănînd intenţionat silabele.

Kelly nu se arătă foarte interesată, dar Giordino se holbă la el. Îl cunoştea pe Pitt de prea multă vreme ca să nu-şi dea seama cînd era pe punctul de a anunţa o revelaţie. Apoi văzu direcţia în care erau aţintiţi ochii lui Pitt şi se întoarse ca să privească într-acolo.

O navă de fier, lungă şi cilindrică, era acostată la un doc din partea cea mai îndepărtată a peşterii. Corpul îi era acoperit cu un strat subţire de rugină. Singura sa proeminenţă observabilă era un mic tambuchi plasat la ceva mai mult de un metru în spatele provei. Nava nu fusese vizibilă în interiorul întunecat al cavernei înainte ca Pitt să aprindă lumina.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce e acolo? murmură Kelly.

– Acolo, spuse Pitt, cu o notă de triumf în glas, e *Nautilus*.

Uimirea cu care stăteau pe un doc construit de doctorul Elmore Egan, privind în jos, spre fabulosul submarin legendar Nautilus, era egală cu cea care îi cuprinsese cînd dăduseră cu ochii de corăbiile vikingilor.

Descoperirea neaşteptată a unei minuni inginereşti din secolul al nouăsprezecelea, pe care toată lumea o crezuse o ficţiune, era ca un vis ce se transformase în realitate.

La baza docului, ridicîndu-se de-a lungul marginii terasei de stîncă, era un morman de bolovani de forma unui sarcofag. O placă de lemn în care erau săpate litere dezvăluia că acela era locul de odihnă veşnică al creatorului submarinului:

Aici zac rămășițele pămîntești ale căpitanului Cameron Amherst, devenit celebru grație scrierilor lui Jules Verne, sub numele nemuritorului căpitan Nemo. Fie ca cei care vor descoperi cîndva acest mormînt să-l cinstească, acordîndu-i respectul binemeritat.

– Stima pe care i-o port tatălui tău continuă să crească, îi spuse Pitt lui Kelly. Era un bărbat demn de invidiat.

– Faptul că tata a construit acest monument cu mîinile lui mă face să mă simt mîndră.

Giordino, care rămăsese în urma lor ca să exploreze o peșteră laterală, se apropie de doc.

– Am găsit rezolvarea unei alte enigme care nu-mi dădea pace.

Pitt își întoarse privirea spre el.

– Ce enigmă?

– Dacă doctorul Egan avea un laborator ascuns, atunci unde era sursa sa de energie electrică? Am găsit-o într-o grotă alăturată. Acolo sînt trei generatoare conectate la atît de multe baterii încît ar putea alimenta un întreg orășel. Arătă în jos, către doc și către numeroasele cabluri electrice întinse de-a lungul marginii acestuia, pentru a pătrunde prin tambuchiul submarinului. Laboratorul e în interior – mie la sută.

– Acum, cînd îl văd pe Nautilus de aproape, zise Kelly, îmi dau seama că e mult mai mare decît mi l-am imaginat.

– Nu prea seamănă cu versiunea Disney, meditä Giordino. Exteriorul e simplu și funcțional.

Pitt dădu din cap, încuviințînd. Partea superioară a vasului se înălța cu un metru deasupra apei, oferind un vag indiciu referitor la dimensiunile porțiunii de dedesubt.

– După cîte îmi dau seama, are optzeci de metri lungime și o lățime de opt metri, adică ceva mai mult decît în descrierea lui Verne. Ca gabarit, se apropie de primul dintre submarinele cu design hidrodinamic modern folosit de Marina Militară, care a fost lansat în 1953.

– *Albacore*, ripostă Giordino. L-am văzut navigînd în josul fluviului York acum vreo zece ani. Ai dreptate. Există o asemănare.

Apoi se îndreptă spre un panou electric montat pe doc, lîngă o pasarelă care îl lega de puntea submarinului, oprindu-se lîngă tambuchi. Apăsă două comutatoare. Interiorul vasului fu imediat

inundat de lumină, care răzbătu printr-o serie de hublouri plasate în partea sa superioară, ca şi printr-unul mai amplu, aflat sub apă.

Pitt se întoarse spre Kelly şi îi arătă trapa deschisă a tambuchiului.

– Mai întîi doamnele.

Ea îşi apăsă mîinile pe piept ca şi cum ar fi încercat să-şi încetinească bătăile inimii. Vroia să vadă atît unde lucrase tatăl ei vreme de atîţia ani, cît şi interiorul vestitului submarin, dar i se părea greu să facă primul pas. Avea impresia că se pregătea să intre pe tărîmul stafiilor. În cele din urmă, cu un mare efort de voinţă, intră în tambuchi şi coborî scara.

Primul compartiment avea dimensiuni reduse. Kelly aşteptă pînă cînd Pitt şi Giordino i se alăturară. În faţa lor se afla o uşă care se potrivea mai degrabă cu o casă decît cu un submarin. Pitt îi răsuci mînerul, o deschise şi păşi dincolo de prag.

Străbătură în tăcere o sufragerie lungă de patru metri şi jumătate, plină cu mobilă bogat ornamentată, în centrul căreia trona o masă din lemn de tec, pentru zece persoane, avînd drept picioare nişte delfini sculptaţi în poziţie verticală. În capătul opus se afla o altă uşă, care dădea într-o bibliotecă pe ale cărei rafturi Pitt aprecie că se aflau mai bine de cinci mii de cărţi. Examină titlurile de pe cotoare. Pe una dintre laturi se aflau cărţi de inginerie şi ştiinţifice. Rafturile din partea opusă erau pline cu ediţii originale ale operelor clasicilor. Luă una scrisă de Jules Verne şi o deschise. Pe pagina de titlu erau cîteva cuvinte caligrafiate de autor: „Celei mai strălucite minţi din univers“. O puse la loc cu grijă şi îşi continuă explorarea.

Următorul compartiment era într-adevăr mare, întinzîndu-se pe mai mult de nouă metri. Pitt era sigur că acolo fusese imensul salon pe care Verne îl descrisese ca fiind plin cu comori de artă şi cu artefacte antice pe care Cameron le culesese de pe fundul oceanelor. Dar acum nu mai era o galerie de muzeu. Elmore Egan îl transformase în atelier de lucru şi în laborator de chimie. În încăperea lată de patru metri se aflau o serie de mese lungi, care susţineau un labirint de aparatură chimică de laborator şi de instalaţii mecanice, printre care se aflau un strung şi o maşină de găurit, ca şi trei staţii de lucru computerizate, independente una de cealaltă, înconjurate de o serie de imprimante şi de scanere. Doar orga mai era încă acolo; Elmore nu o mutase – era prea voluminoasă. Instrumentul la care Amherst interpretase operele marilor compozitori era o

capodoperă a artei meşteşugăreşti, cu ţevi din lemn şi alamă minunat finisate.

Kelly se plimbă de-a lungul meselor pline de aparatură chimică şi atinse cu tandreţe mojarele şi eprubetele aruncate în dezordine, montîndu-le şi aranjîndu-le cu grijă pe stative şi pe rafturi. Zăbovi în laborator, impregnîndu-se de prezenţa tatălui ei, în timp ce Pitt şi Giordino merseră mai departe, trecînd printr-un coridor lung, cu uşi etanşe, înainte de a intra în compartimentul următor. În sectorul acela fusese cîndva cabina căpitanului Amherst. Egan o transformase în atelier de concepţie. Scheme şi desene de ansamblu şi de execuţie erau îngrămădite, alături de aproape o sută de carnete de notiţe, pe fiecare centimetru pătrat din jurul unei planşete de desen, pe care Egan îşi elabora proiectele.

– Deci acesta este locul în care a trăit un geniu şi în care un alt geniu şi-a conceput creaţiile, filozofă Giordino.

– Să mergem mai departe, spuse Pitt. Vreau să văd unde a construit unitatea de expediere prin teleportare.

Trecură printr-o altă uşă etanşă şi ajunseră în compartimentul în care erau păstrate, odinioară, rezervoarele de oxigen ale submarinului. Egan le îndepărtase ca să facă loc pentru instrumentele şi echipamentele de teleportare. Era vorba de două panouri cu cadrane şi comutatoare, de un computer şi de o incintă închisă care conţinea staţia de transmisie.

Pitt zîmbi cînd văzu, în interiorul acesteia din urmă, un bidon de două sute de litri pe care scria Super Alunecos. Era conectat la un temporizator şi la o serie de ţevi, care, la rîndul lor, erau racordate la un recipient plasat pe podea.

– Acum ştim de unde provine uleiul care tot umple servieta de piele a lui Egan.

– Mă întreb cum funcţionează, spuse Giordino, examinînd instalaţia de expediere.

– E nevoie de cineva mai deştept decît mine ca să-i dea de capăt.

– E uimitor că încă este în stare de funcţionare.

– Ai în faţa ochilor o realizare a ştiinţei care, deşi pare primitivă şi nepusă la punct, va schimba odată pentru totdeauna sistemul de transport al viitorului.

Pitt se apropie de panoul cu instrumente pe care era montat temporizatorul. Văzu că secvenţa de transmisie se repeta din paisprezece în paisprezece ore. El o reprogramă la zece.

– Ce faci? îl întrebă Giordino, ros de curiozitate.

Un zîmbet răutăcios săltă colţurile gurii lui Pitt.

– Le trimit un mesaj lui Hiram Yaeger şi lui Max.

Pentru că înaintaseră către pro vă atît de mult cît era posibil, Pitt şi Giordino reveniră, pe acelaşi drum, în salonul principal. Kelly era acolo, aşezată pe un scaun şi privind în jur de parcă ar fi fost în mijlocul unei experienţe extracorporale.

Pitt îi strînse umărul cu delicateţe.

– Noi ne îndreptăm spre sala maşinilor. Nu vrei să ne însoţeşti?

Ea îşi frecă obrazul de mîna lui.

– Aţi descoperit ceva interesant?

– Instalaţia de teleportare a tatălui tău.

– Deci a proiectat şi a construit într-adevăr ceva care poate trimite obiectele oriunde în spaţiu.

– Da, a făcut-o.

Cuprinsă de euforie, ea se ridică de pe scaun şi îi urmă, în tăcere, pe cei doi bărbaţi în drumul lor către pupa. Odată ajunşi în partea opusă a sufrageriei şi a compartimentului de intrare, trecură printr-o cambuză care o făcu pe Kelly să se înfioare. Pe mese erau stivuite, unul peste altul, vase de bucătărie, chiuveta uriaşă era ticsită de veselă murdară şi de instrumente de gătit acoperite cu mucegai verde, iar într-un colţ era un teanc de coşuri mari, pline cu resturi, şi de gunoaie strînse în pungi de plastic.

– Tatăl tău avea multe calităţi, constată Pitt, dar ordinea nu făcea parte intre ele.

– Avea alte lucruri în minte, spuse Kelly, cu afecţiune. Păcat că nu a avut încredere în mine. I-aş fi putut servi drept secretară şi drept menajeră.

Trecură dincolo de următoarea uşă şi ajunseră în zona cabinelor echipajului. Ceea ce descoperiră îi ului mai mult decît orice altceva.

Elmore depozitase acolo toate comorile care împodobiseră cîndva salonul principal şi biblioteca. Tablourile ar fi putut umble două săli din Muzeul Metropolitan. Operele lui Leonardo da Vinci, Tizian, Rafael şi ale altor treizeci de pictori erau înşiruite una lîngă alta. În dulapuri şi în cabinele membrilor echipajului stăteau sculpturi vechi, din bronz şi din marmură. Şi mai erau comorile pe

care Amherst le recuperase de pe epavele din antichitate: mormane de lingouri de aur şi de argint şi lăzi din care se revărsau monedele şi pietrele preţioase. Valoarea întregii colecţii le depăşea imaginaţia şi capacitatea de evaluare.

– Mă simt ca Ali Baba după ce a descoperit peştera celor patruzeci de hoţi, zise Pitt, cu voce abia auzită.

Kelly era la fel de şocată.

– Nici măcar n-am visat vreodată că ar putea exista aşa ceva.

Giordino îşi umplu mîna cu monede de aur şi le lăsă să-i alunece printre degete.

– Dacă s-a întrebat cineva cum a reuşit doctorul Elmore să-şi finanţeze experimentele, ceea ce avem în faţa ochilor îi poate spune totul.

Petrecură aproape o oră scotocind prin imensa comoară înainte de a-şi continua turul. După ce trecură dincolo de o altă uşă etanşă, se pomeniră în sala maşinilor de pe Nautilus. Era cea mai extinsă secţiune a submarinului, măsurînd optsprezece metri în lungime şi şase în lăţime.

Labirintul de ţevi, rezervoare şi mecanisme cu aspect ciudat, pe care Pitt şi Giordino le recunoscură drept echipamente de generare a energiei, putea reprezenta coşmarul unui instalator. Partea dinspre pupa a încăperii era dominată de un sistem uriaş de angrenaje cu roţi dinţate din oţel. În timp ce umbla de colo-colo, fiind mai puţin fascinată de maşinării decît bărbaţii, Kelly ajunse la o masă înaltă, ca un pupitru, fără scaun, care susţinea o carte mare, legată în piele. O deschise şi examină caligrafia înflorată, de modă veche, a rîndurilor scrise cu cerneală maro. Cartea se dovedi a fi jurnalul inginerului şef. Ultima notă era din 10 iunie 1901 şi spunea...

> Opresc motorul pentru ultima oară. Las generatoarele în funcţiune, ca să furnizeze energie pînă la moartea mea. Nautilus, care m-a slujit cu atîta credinţă vreme de patruzeci de ani, îmi va servi acum drept mormînt. Aceasta e ultima mea însemnare.

Era semnată *Cameron Amherst*.

Între timp, Pitt şi Giordino erau absorbiţi de cercetarea motorului enorm, cu fitinguri şi supape caracteristice secolului al nouăsprezecelea, şi cu mecanisme nefamiliare, multe dintre ele turnate şi prelucrate din bronz.

Pitt se tîrî dedesubtul şi în jurul imensului motor, studiindu-l din toate unghiurile posibile. Într-un tîrziu, se ridică în picioare şi îşi scărpină miriştea ţepoasă de pe bărbie.

– Am studiat sute de motoare, de pe sute de nave maritime diferite, inclusiv de pe vechile vapoare cu abur, dar nu am văzut nimic care să se asemene cu ăsta.

– Grupul motopropulsor nu provine de la un singur furnizor. Probabil că Amherst a apelat la treizeci de constructori diferiţi de motoare din Europa şi din America pentru construcţia componentelor acestui obiect, pe care l-a asamblat apoi împreună cu propriul său echipaj, spuse Giordino, care verificase identitatea fabricantului, specificată de plăcuţele prinse cu şuruburi în diverse părţi ale maşinăriei.

– Aşa a reuşit să construiască submarinul în taină.

– Ce părere ai despre concepţia motorului?

– Presupun că e o combinaţie între folosirea masivă a energiei electrice şi a unei forme rudimentare de energie magnetohidrodinamică.

– Deci Amherst a creat acest concept cu o sută patruzeci de ani înainte de a fi redescoperit.

– Nu dispunea de tehnologia necesară pentru a trece apa de mare printr-un miez magnetic ţinut la zero absolut, în heliu lichid – care avea să fie produs pe scară largă abia peste şaizeci de ani – aşa că a folosit un soi de convertizor pe bază de sodiu. Nu era la fel de eficient, dar era destul de bun pentru ceea ce vroia el să obţină. În compensaţie, Amherst a fost nevoit să se bazeze pe folosirea masivă a energiei electrice ca să genereze curentul necesar pentru acţionarea elicei şi pentru obţinerea unei acceleraţii eficiente.

– În cazul ăsta, se pare că doctorul Egan a folosit motorul lui Amherst ca punct de plecare pentru propriul său proiect.

– Probabil că, pentru el, s-a dovedit a fi o sursă de inspiraţie.

– O lucrare fenomenală, zise Giordino, apreciind ingeniozitatea din spatele uriaşului motor. Mai ales cînd îţi dai seama că l-a propulsat pe Nautilus în toate cotloanele lumii subacvatice vreme de patruzeci de ani.

Kelly veni spre ei, aducînd jurnalul sălii maşinilor. Arăta de parcă ar fi avut în faţa ochilor o stafie.

– Dacă, pentru astăzi, aţi terminat aici, aş vrea să găsim pasajul pe care tata trebuie să-l fi descoperit şi prin care ajungea din casă pînă aici şi înapoi.

Pitt încuviinţă cu o înclinare a capului, apoi îi aruncă o privire lui Giordino.

– Ar trebui să iei legătura cu amiralul şi să-i raportezi ce am descoperit.

– Sînt sigur că s-ar bucura să afle, aprobă Giordino.

Cinci minute, nici unul în plus, le fură suficiente ca să urce prin pasajul secret care ducea deasupra falezei. Pitt fu cuprins de o senzaţie stranie, ştiind că vikingii urmaseră acelaşi drum cu o mie de ani în urmă. Era aproape ca şi cum le-ar fi auzit vocile şi le-ar fi simţit atingerea.

Josh Thomas, care stătea în biblioteca lui Egan, citind o revistă de chimie, îngheţă de spaimă. Carpeta din mijlocul camerei se ridică brusc de pe duşumea şi zbură într-o parte, ca azvîrlită de o stafie. O trapă se deschise rotindu-se în jurul balamalelor şi capul lui Pitt ţîşni deasupra, ca al unei jucării cu arc.

– Îmi cer scuze că vin neinvitat, spuse el, cu un zîmbet vesel. Dar s-a întîmplat să trec pe aici.

PARTEA A ŞASEA

FANTOMELE TRECUTULUI

Capitolul 58

16 AUGUST 2003
WASHINGTON, D.C.

Pitt se trezi, coborî din pat, se strecură într-un halat de casă şi se servi cu o ceaşcă de cafea pregătită de Sally Morse. I-ar fi plăcut să rămînă în aşternut pentru aproape tot restul dimineţii, dar Sally şi Kelly plecau. După ce Sally depusese mărturie în faţa comisiei Congresului şi după ce depoziţia ei fusese preluată de Ministerul de Justiţie, Loren îi mulţumise, plină de recunoştinţă, şi îi permisese să zboare spre casă, pentru a-şi relua îndatoririle de preşedintă a companiei Yukon Oil, pînă cînd prezenţa ei avea să fie necesară pentru mărturii suplimentare.

Cînd Pitt intră în bucătărie, clătinîndu-se şi cu ochii mijiţi de somn, ea fredona, golind maşina de spălat vase.

– N-aş fi crezut că o să mă aud vreodată spunînd asta, dar o să-mi fie dor să vă mai am pe tine şi pe Kelly sub papuc.

Sally rîse, înveselită.

– Numai fiindcă va trebui să reîncepi să-ţi pregăteşti singur masa, să speli vasele, să-ţi faci patul şi să-ţi speli lenjeria.

– Nu pot nega că mi-a făcut plăcere.

Sally arăta bine într-un tricou gri, din mătase-melanj, cu glugă, şi în pantaloni scurţi, din piele de căprioară. Părul blond, de culoarea cenuşii, îi cădea liber pe umeri, unduindu-se.

– Ar trebui să-ţi găseşti o femeie potrivită, care să-ţi poarte de grijă.

– Loren e singura pe care mi-o doresc, dar ea e prea ocupată cu intrigile politice. Pitt se aşează la masa recuperată de pe o veche navă cu aburi care navigase pe Marile Lacuri şi sorbi din cafea. Dar tu? Eşti prea ocupată cu conducerea companiei petroliere ca să-ţi cauţi un bărbat cumsecade?

– Nu, spuse ea, fără grabă. Sînt văduvă. După ce soţul meu a murit într-un accident de avion, eu am preluat afacerea pe care o pornisem împreună. De atunci, mai toţi bărbaţii se simt intimidaţi în preajma mea.

– E preţul pe care trebuie să-l plătească o femeie cînd e preşedinta unei corporaţii. Dar nu-ţi face probleme. Norocul o să-ţi iasă în cale înainte de a se termina anul.

– Nu ştiam că poţi citi viitorul, spuse ea, strengăreşte.

– Marele Dirk Pitt vede tot, ştie tot – şi zăreşte un bărbat înalt, brunet şi chipeş, la fel de bogat şi cu acelaşi statut social, care te duce în Tahiti.

– Abia aştept.

Kelly dădu buzna în bucătărie, purtînd un tricou scurt, fără mîneci, din lînă de culoarea fildeşului, şi un şort din bumbac albastru.

– Aproape că îmi pare rău fiindcă părăsesc acest muzeu al nebuniei bărbăteşti, glumi ea.

– Vei primi o notă de plată prin poştă, spuse Pitt, cu asprime. Ceea ce îmi aminteşte că aş face bine să număr prosoapele înainte ca voi, fetelor, să scăpaţi cu fuga.

– Îi mulţumesc lui Sally, spuse Kelly, trăgînd fermoarul genţii ei de călătorie. A avut amabilitatea de a se oferi să mă ducă cu avionul ei personal pînă pe aerodromul de lîngă ferma tatei.

– Eşti gata? o întrebă Sally.

– Care-ţi sînt planurile? se interesă Pitt, ridicîndu-se de pe scaun.

– Înfiinţez o fundaţie filantropică în numele tatei. Pe urmă, am de gînd să donez picturile şi celelalte comori artistice unor muzee bine alese.

– Bravo ţie, o lăudă Sally.

– Şi mormanul de aur şi argint?

– Voi folosi o parte pentru construcţia şi finanţarea Laboratorului Ştiinţific Elmore Egan. Va fi condus de Josh Thomas, care intenţionează să recruteze cele mai strălucite minţi tinere din ţară. Restul este destinat mai ales pentru opere de binefacere. Şi, bineînţeles, tu şi Al aveţi partea voastră.

Pitt clătină din cap şi îşi flutură mîinile.

– Eu nu, te rog. Veniturile mele sînt frumuşele. S-ar putea să accept un Ferrari nou, dar aş prefera să le dai o întrebuinţare mai bună sumelor pe care ni le-ai repartizat, oricare ar fi ele.

– Încep să înţeleg ceea ce spunea Loren despre tine, zise Sally, impresionată.

– Da, şi ce spunea?

– Că eşti un om cinstit.

– În momentele de acest gen mă urăsc pe mine însumi.

Pitt le cără bagajele în limuzina care aştepta să le ducă pînă la avionul lui Sally, aflat pe un aeroport din apropiere.

Sally veni către el, îl îmbrăţişă şi îl sărută pe obraz.

– La revedere, Dirk Pitt. A fost o onoare să te cunosc.

– La revedere, Sally. Sper să-l găseşti pe tipul ăla care te aşteaptă.

Kelly îl sărută pe buze.

– Cînd o să te revăd?

– Nu foarte curînd. Amiralul Sandecker are de gînd să mă ţină ocupat şi să nu mă mai lase să zburd multă vreme.

Rămase locului, făcîndu-le cu mîna, pînă cînd limuzina viră, îndreptîndu-se spre poarta aeroportului. Pe urmă închise încet uşa hangarului, urcă în apartamentul său şi intră din nou în pat.

Cînd veni să petreacă weekend-ul împreună cu Pitt, Loren îl găsi aplecat sub capota Packard-ului verde din 1938. Părea obosită după o zi întreagă de audieri în legătură cu scandalul Zale, care făcuse să înceteze orice activitate a guvernului. Dar arăta splendid în taiorul negru, strîns pe corp.

– Salut, uriaşule. Ce învîrteşti acolo?

– Carburatoarele astea vechi au fost construite ca să folosească benzină cu plumb. Noul sortiment, fără plumb, conţine tot felul de chimicale ciudate, care fac să li se ducă dracului toate măruntaiele. De cîte ori conduc o maşină veche, trebuie să fac o revizie generală a carburatorului, altfel nu mai funcţionează.

– Ce ţi-ar plăcea să mîncăm la cină?

– Eşti sigură că nu vrei să cinăm în oraş?

– Reporterii de la canalele de ştiri alimentează nebunia stîrnită de scandal. Pe mine încă mă consideră o pradă uşoară. Coafeza mea m-a adus pînă aici în camioneta soţului ei, în care am stat culcată pe podea.

– E bafta ta că eşti atît de populară.

Loren făcu o mutră supărată.

– Ce-ai zice de nişte paste cu spanac şi prosciutto?

– E perfect.

Ea îl strigă peste o oră, cînd cina era gata. După ce se spălă, Pitt intră în bucătărie şi o găsi îmbrăcată numai în smochingul de mătase pe care ea i-l dăruise de Crăciun, iar el nu-l purtase niciodată, spunînd că îl făcea să arate ca un gigolo de operetă. Aruncă o privire în oala cu paste fierte.

– Au o aromă plăcută, de paste adevărate.

– Aşa şi trebuie. Am turnat o jumătate de sticlă de Chardonnay înăuntru.

– Atunci nu mai avem nevoie de cocteiluri la aperitiv.

Se bucurară de cina simplă, ironizîndu-se şi împungîndu-se unul pe celălalt. Era ceva obişnuit între doi oameni la fel de inteligenţi şi de spirituali. Pitt şi Loren contraziceau vechea maximă

care spune că atracţia există numai între contrarii. În ceea ce priveşte preferinţele şi antipatiile, erau atît de asemănători cît pot fi două fiinţe omeneşti.

– Audierile tale urmează să se încheie? întrebă el.

– Marţi e ultima zi. După aceea, Ministerul de Justiţie preia frîiele. Treaba mea s-a încheiat.

– Ai avut noroc că ţi-a bătut Sally la uşă.

Loren încuviinţă dînd din cap, în timp ce-şi ridica paharul de Chardonnay.

– Dacă n-ar fi fost ea, Zale ar fi continuat să facă umbră pămîntului, omorînd şi provocînd dezastre. Sinuciderea lui a rezolvat o grămadă de probleme.

– Ce le rezervă justiţia complicilor săi?

– Membrii cartelului Cerber vor fi puşi sub acuzare. Toţi angajaţii ministerului fac ore suplimentare ca să instrumenteze cazurile împotriva miilor de funcţionari şi de politicieni despre care se ştie că au primit mită. Urmările acestui scandal vor fi resimţite încă multă vreme.

– Să sperăm că-i vor descuraja pe alţii, care ar fi tentaţi să facă orice pentru bani.

– O echipă extrem de numeroasă e acum pe teren, luînd urma investiţiilor şi a conturilor bancare de peste ocean ale vinovaţilor, care au fost descoperite de Hiram Yaeger.

Pitt îşi pironi ochii asupra vinului pe care îl răsucea în pahar.

– Şi *noi*, ce vom face de acum înainte?

Ea îi atinse uşor mîna cu degetele.

– Continuăm ca şi pînă acum.

– Tu în Congres şi eu în fundul mărilor, spuse el, tărăgănat.

Ochii ei violeţi îl priviră cu blîndeţe.

– Cred că aşa a fost menit să fie.

– Aşa se spulberă iluziile mele că voi deveni bunic.

Ea îşi retrase mîna.

– Nu mi-a fost uşor să concurez cu o fantomă.

– Summer?

Pitt rosti numele ca şi cum ar fi desluşit ceva hăt, departe, în zare.

– Nu ai uitat-o niciodată cu desăvîrşire.

– O dată am crezut că da.

– Maeve.

– După ce Summer s-a pierdut în adîncul apelor şi Maeve mi-a murit în braţe, în sufletul meu a rămas un gol. Îşi alungă amintirile ca un cîine care se scutură după ce a ieşit din apă. Sînt prea sentimental şi asta nu-mi face nici un bine. Ocoli masa şi o sărută uşor pe buze. Am o femeie superbă, extraordinară, şi nu o apreciez aşa cum ar trebui.

Momentul de tandreţe fu tulburat de sunetul soneriei. Pitt ridică din sprîncene, se răsuci şi privi monitorul camerei de luat vederi ascunse în exteriorul hangarului. Imaginea a doi tineri – un bărbat şi o femeie – umplea ecranul. Stăteau în faţa uşii, alături de un morman de bagaje.

– Se pare că au venit ca să rămînă, spuse Loren, cu un zîmbet sardonic.

– Oare cine or fi?

Pitt vru să apese butonul interfonului, dar Loren îl prinse de mînă.

– Mi-am lăsat geanta pe aripa Packard-ului. Dau o fugă pînă jos, o iau şi scap şi de ei.

– Mă întreb ce vor crede cînd te vor vedea aşa, zise el, îndreptîndu-şi arătătorul spre smochingul care abia dacă o acoperea.

– O să stau după uşă.

Pitt se relaxă şi îşi termină pastele. Tocmai lua o ultimă înghiţitură de vin cînd auzi în interfon vocea lui Loren.

– Dirk, cred că ar trebui să cobori.

Tonul ei neobişnuit îl izbi – era aproape ca şi cum ar fi ezitat să vorbească. Coborî scara în spirală şi trecu pe lîngă colecţia de maşini, îndreptîndu-se către uşa hangarului. Loren stătea pe jumătate ascunsă în spatele uşii pe trei sferturi deschise, discutînd cu cei doi tineri.

Nici unul nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Bărbatul era o prezenţă deosebită. Părul îi era negru şi ondulat şi era cu trei centimetri mai înalt decît Pitt. Dar avea, ca şi el, ochi de un verde opalescent, hipnotic. Pitt trase cu coada ochiului spre Loren, care se uita, vrăjită, la tînărul cuplu. Apoi privi cu mai multă atenţie chipul tînărului şi încremeni. Avea impresia că e în faţa unei oglinzi fermecate, care reflecta imaginea lui de cînd era cu douăzeci de ani mai tînăr.

Se sili să-şi abată atenţia de la bărbat, concentrîndu-şi-o asupra femeii, şi fu cuprins de o senzaţie stranie: simţi furnicături în tot corpul şi inima începu să-i bată cu putere. Era foarte frumoasă, înaltă şi zveltă, cu păr lung, de un roşu strălucitor. La rîndul ei, îl privi pe Pitt cu ochi cenuşii, ca nişte perle. Amintirile se întoarseră, potopindu-l, şi fu nevoit să se agaţe de tocul uşii ca să nu i se înmoaie genunchii.

– Domnul Pitt.

Vocea profundă a tînărului făcuse o afirmaţie, nu rostise o întrebare.

– Eu sînt Pitt.

Loren se înfioră cînd văzu pe buzele tînărului un zîmbet pe care îl zărise de atîtea ori pe ale lui Pitt.

– Eu şi sora mea aşteptăm de multă vreme să vă cunoaştem. Mai exact, de douăzeci şi trei de ani.

– Acum, că m-aţi găsit, cu ce vă pot fi de folos? întrebă Pitt, parcă temîndu-se de răspuns.

– Mama avea dreptate. Noi doi semănăm într-adevăr.

– Mama dumneavoastră?

– Se numea Summer Moran. Bunicul nostru a fost Frederick Moran.

Pitt avu senzaţia că fălcile unei menghine în zdrobeau inima. Abia reuşi să mai vorbească:

– Ea şi tatăl ei au murit în Hawaii, într-un cutremur subacvatic, cu mulţi ani în urmă.

Tînăra scuturâ din cap.

– Mama a supravieţuit, dar a fost foarte grav rănită. Picioarele şi spatele i-au fost strivite şi a fost desfigurată. Nu a mai putut merge niciodată şi a rămas ţintuită la pat tot restul vieţii.

– Nu pot, nu, nu am cum să cred asta. Cuvintele sunau de parcă ar fi fost rostite printr-un văl. Am pierdut-o în ocean, cînd s-a întors ca să-şi salveze tatăl.

– Credeţi-mă, domnule, spuse tînăra. Este adevărat. După ce a fost grav rănită de prăbuşirea unor stînci subacvatice, mama a fost salvată de oamenii bunicului, care au scos-o la suprafaţă, de unde au fost preluaţi, după foarte scurt timp, de o barcă a pescarilor de pe insulă. A fost dusă imediat la un spital din Honolulu, unde s-a zbătut între viaţă şi moarte aproape o lună. Fiind inconştientă aproape mai tot timpul, nu le-a putut spune doctorilor şi asistentelor cine era. În cele din urmă, după un an, cînd s-a refăcut suficient de mult pentru a fi externată, s-a întors la reşedinţa familiei de pe insula Kauai, unde a rămas pînă la moarte. Din fericire, bunicul i-a lăsat o moştenire substanţială şi a fost foarte bine îngrijită de o mulţime de menajere şi de asistente medicale.

– Tu şi fratele tău v-aţi născut înainte de a fi fost rănită? întrebă Loren, strîngîndu-şi smochingul în jurul trupului.

Tînăra clătină din cap.

– Ne-a născut la spital, cu o săptămînă înainte de a se împlini nouă luni de la internare.

– Sînteţi gemeni? bolborosi Loren, uluită de lipsa lor de asemănare.

Cealaltă zîmbi.

– Sîntem gemeni heterozigoţi. Nu e neobişnuit ca astfel de gemeni să arate diferit. Fratele meu seamănă cu tata. Eu, cu mama.

– De ce nu a încercat niciodată să ia legătura cu mine? întrebă Pitt, îndurerat.

– Mama era sigură că, dacă aţi fi ştiut, v-aţi fi grăbit să veniţi la ea. Nu dorea să-i vedeţi trupul strivit, vrednic de milă, şi chipul desfigurat. Vroia să vă rămînă în amintire aşa cum arăta înainte.

Pitt se simţi cuprins de o vinovăţie nejustificată şi de o tulburare cumplită.

– Doamne, numai dacă aş fi ştiut...

Amintirile din Hawaii îl năpădiră. Summer era o femeie a cărei frumuseţe îţi tăia răsuflarea şi care încă îi bîntuia visele.

– Nu e vina ta, spuse Loren, strîngîndu-l de braţ. Ea a considerat că avea un motiv întemeiat ca să păstreze secretul.

– Dacă mai trăieşte încă, unde se află? întrebă Pitt. Vreau să ştiu.

– Mama a murit acum o lună, răspunse tînărul. A fost foarte bolnavă înainte de a se prăpădi. E îngropată pe un deal de la ţărmul oceanului. S-a încăpăţînat să trăiască pînă cînd eu şi sora mea am terminat facultatea. Abia atunci ne-a povestit despre dumneavoastră. Ultima ei dorinţă a fost să vă cunoaştem.

– De ce? întrebă Pitt, cu toate că era sigur că ştia răspunsul.

– Eu am primit numele mamei, spuse tînăra. Mă numesc tot Summer.

Tînărul zîmbi.

– Eu l-am primit pe al tatei. Mă cheamă tot Dirk Pitt.

Vestea că Summer, cu trupul zdrobit, îi născuse un fiu şi o fiică, pe care îi crescuse, fără ştirea lui, atîţia ani, sfîşie inima lui Pitt. Se simţea pustiit şi radios deopotrivă.

Reuşi să se adune şi făcu un pas înainte. Îşi puse braţele în jurul umerilor lor şi îi îmbrăţişă.

– Trebuie să mă iertaţi. Să descopăr pe neaşteptate că am doi copii mari şi frumoşi nu a fost o surpriză neînsemnată.

– Nici nu ştiţi cît de fericiţi sîntem că v-am găsit, în sfîrşit, spuse Summer, cu vocea aproape înecată de suspine.

Tuturor li se umplură ochii de lacrimi. Cei doi tineri plîngeau fără să se ferească. Loren îşi îngropase faţa în mîini. Ochii lui Pitt păreau două fîntîni revărsate.

Îi luă pe amîndoi de mînă şi îi trase în hangar. Apoi făcu un pas înapoi şi spuse, cu un zîmbet larg:

– Prefer să-mi spuneţi tată. Nu are rost să ne formalizăm, mai ales acum, cînd aţi venit la mine acasă.

– Te superi dacă rămînem aici? întrebă Summer, cu nevinovăţie.

– Se supără cineva fiindcă există un dom deasupra Capitoliului?

Îi ajută să-şi care bagajele şi îi conduse înăuntru. Le arătă uriaşul vagon Pullman, pe care scria, cu litere aurite, MANHATTAN LIMITED. Alegeţi oricare dintre cele patru cabine luxoase.

– După ce vă instalaţi, veniţi cît mai repede sus. Avem foarte multe de recuperat.

– La ce facultate aţi fost? întrebă Loren.

– Summer şi-a obţinut masteratul la Institutul de Oceanografie Scripps. Eu mi l-am luat în inginerie navală, la Institutul de Marină din New York.

– Bănuiesc că mama voastră a avut un cuvînt de spus cînd v-aţi ales cariera, zise Pitt.

– Da, răspunse Summer. Ea ne-a trezit interesul faţă ocean.

– A fost o femeie înţeleaptă.

Pitt îşi dădea foarte bine seama că Summer îşi pregătise copiii pentru ca, după terminarea studiilor, să poată lucra împreună cu tatăl lor.

Cei doi tineri se opriră şi priviră, uluiţi, colecţia de maşini clasice şi de aeronave din hangar.

– Toate astea sînt ale tale? întrebă Summer.

– Pentru moment. Pitt rîse. Dar cred că pot afirma, fără să greşesc, că într-o zi vă vor aparţine vouă.

Dirk privi îndelung, cu uimire, un automobil imens, vopsit în maro şi portocaliu.

– E un Duesenberg? întrebă, cu voce scăzută.

– Te pricepi la maşinile de epocă?

– Mi-au plăcut automobilele vechi de cînd eram doar un băieţel. Prima mea maşină a fost un Ford decapotabil, din 1940.

– Aşchia nu sare departe de trunchi, spuse Loren, ştergîndu-şi lacrimile.

Pitt era de-a dreptul impresionat de vlăstarul pe care abia şi-l întîlnise.

– Ai condus vreodată un Duesenberg?

– A, nu, niciodată.

Pitt îşi puse braţul în jurul umerilor fiului său şi spuse, cu mîndrie:

– Vei conduce unul, băiete. Chiar îl vei conduce.

Cuprins

Pierdute în uitare 9

Monstrul din adîncuri 23

PARTEA ÎNTÎI
Infernul 35

PARTEA A DOUA
Străjerul lui Hades. 201

PARTEA A TREIA
Calea celor o mie de ani 319

PARTEA A PATRA
Trădarea. 409

PARTEA A CINCEA
Închiderea cercului 487

PARTEA A ŞASEA
Fantomele trecutului 527

biblioteca rao

De la clasici la contemporani, într-o formulă
grafică nouă, cei mai reprezentativi autori pentru

biblioteca dumneavoastră

Madeleine Albright	DOAMNA SECRETAR DE STAT
David Baldacci	JOCUL ORELOR
J.L. Borges & E. Sábato	DIALOGURI BORGES–SÁBATO (consemnate de Orlando Barone)
Dan Brown	ÎNGERI ŞI DEMONI ◆ CODUL LUI DA VINCI ◆ FORTĂREAŢA DIGITALĂ
Albert Camus	STRĂINUL / CIUMA / CĂDEREA / EXILUL ŞI ÎMPĂRĂŢIA ◆ FAŢA ŞI REVERSUL / NUNTA / MITUL LUI SISIF / OMUL REVOLTAT / VARA ◆ CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
John Le Carré	PRIETENIE ABSOLUTĂ
Eugen Ovidiu Chirovici	MISTERELE ISTORIEI
Bill Clinton	VIAŢA MEA
Robin Cook	RISC ASUMAT ◆ ŞOCUL
Clive Cussler	AURUL INCAŞILOR
Nelson DeMille	CĂDEREA NOPŢII
Charles Dickens	DAVID COPPERFIELD (2 vol.)
Denis Diderot	NEPOTUL LUI RAMEAU
Josif Constantin Drăgan	PRIN EUROPA (5 vol.)
Nancy Farmer	MAREA TROLILOR
William Faulkner	CĂTUNUL ◆ ORAŞUL ◆ CASA CU COLOANE
Joseph Finder	PUTERI EXCEPŢIONALE ◆ PARANOIA
Colin Forbes	CATACLISMUL ◆ RINOCERUL ◆ CONSPIRAŢIA ◆ VALUL UCIGAŞ
André Gide	FRUCTELE PĂMÂNTULUI ◆ FALSIFICATORII DE BANI / PORUMBELUL
John Grisham	ULTIMUL JURAT ◆ UN ALTFEL DE CRĂCIUN ◆ CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MAESTRUL ◆ MOŞTENITORII ◆ MEDIATORUL
V.D. Guşă de Drăgan	CONDAMNAT LA ADEVĂR
Jack Higgins	ATAC LA PREŞEDINTE
Hermann Hesse	LUPUL DE STEPĂ ◆ SIDDHARTHA / CĂLĂTORIE SPRE SOARE-RĂSARE ◆ KNULP / DEMIAN
Franz Kafka	CORESPONDENŢĂ (vol. 1)
Dean Koontz	ÎN PUTEREA NOPŢII ◆ TRĂIEŞTE NOAPTEA

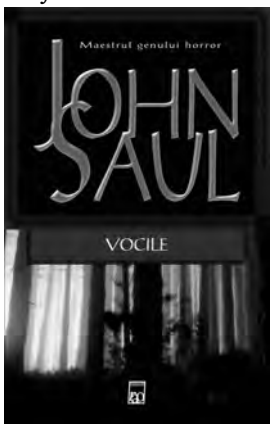
Mario Vargas Llosa	CONVERSAŢIE LA CATEDRALA
André Malraux	CUCERITORII / CALEA REGALĂ
Thomas Mann	DOCTOR FAUSTUS ◆ POVESTIRI ◆ MĂRTURISIRILE ESCROCULUI FELIX KRULL ◆ LOTTE LA WEIMAR
G. García Márquez	TOAMNA PATRIARHULUI ◆ DESPRE DRAGOSTE ŞI ALŢI DEMONI ◆ INCREDIBILA ŞI TRISTA POVESTE A CANDIDEI ERÉNDIRA ŞI A BUNICII SALE FĂRĂ SUFLET ◆ DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ◆ AVENTURA LUI MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ◆ A TRĂI PENTRU A-ŢI POVESTI VIAŢA ◆ GENERALUL ÎN LABIRINTUL SĂU ◆ POVESTEA TÎRFELOR MELE TRISTE ◆ OCHI DE CÎINE ALBASTRU
Virgil Măgureanu	DECLINUL SAU APOTEOZA PUTERII?
Ilie Năstase	MR NĂSTASE
Regina Noor	CALEA SPRE CREDINŢĂ
Ioan Paul al II-lea	MEMORIE ŞI IDENTITATE
Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln	SÎNGELE SFÎNT ŞI SFÎNTUL GRAAL
L. Picknett & C. Prince	MISTERUL TEMPLIERILOR ◆ CONSPIRAŢIA STARGATE ◆ GIULGIUL DE LA TORINO
Mario Puzo	OMERTA
Ernesto Sábato	ESEURI (vol. 1)
Antoine de Saint-Exupéry	CURIERUL DE SUD / ZBOR DE NOAPTE / PĂMÎNT AL OAMENILOR / PILOT DE RĂZBOI
Jean-Paul Sartre	TEATRU ◆ CUVINTELE / GREAŢA
John Saul	CASA DE LA RĂSCRUCE ◆ CLUBUL MANHATTAN
Dinu Săraru	TRILOGIA ŢĂRĂNEASCĂ ◆ CIOCOII NOI CU BODYGUARD
Dinu Săraru & Victor Stănculescu	GENERALUL REVOLUŢIEI CU PICIORUL ÎN GHIPS
John Steinbeck	ŞOARECI ŞI OAMENI ◆ FRUCTELE MÎNIEI
Stendhal	ROŞU ŞI NEGRU ◆ MĂNĂSTIREA DIN PARMA
Alex Mihai Stoenescu	ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (vol. I, II, III şi IV[1, 2]) ◆ PATIMILE SFÎNTULUI TOMMASO D'AQUINO ◆ INTERVIURI DESPRE REVOLUŢIE
J.R.R. Tolkien	ROVERANDOM ◆ POVEŞTI NETERMINATE
L.N. Tolstoi	CAZACII ŞI ALTE POVESTIRI ◆ SONATA KREUTZER ŞI ALTE POVESTIRI
Marius Tucă	ASTENII DE BUZUNAR ◆ PAMFLETE CU ROMÂNI
Oswald Wirth	FRANCMASONERIA PE ÎNŢELESUL ADEPŢILOR SĂI
Moony Witcher	FETIŢA CELEI DE A ŞASEA LUNI ◆ NINA ŞI MISTERUL NOTEI A OPTA ◆ NINA ŞI BLESTEMUL ŞARPELUI CU PENE

februarie 2006

Michael Baigent,
Richard Leigh și Henry Lincoln
MOŞTENIREA MESIANICĂ

februarie 2006

John Saul
VOCILE

martie 2006

Richard A. Clarke
POARTA SCORPIONULUI

martie 2006

Dean Koontz
CHIPUL

clubul cărţii rao

CLUBUL CĂRȚII RAO
are un nou regulament de funcționare, mai modern,
mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziția membrilor o dată cu fișa
de înscriere. Principala inovație o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preț
în achiziționarea cărților.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteți informa din broșurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2-124, București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesînd site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro